DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

KARTAL İHTİLALİ

ASLICAN DEMİR

Asena Tugalay, geçmişi ve geleceği arasında savrulan bir Milli İstihbarat mensubudur. Yaşadığı acı dolu geçmişinin intikamını almak için çıktığı bu yolda, eline gelen bir zarfla tüm hayatı aniden değişir. Böylece kendini, Polis Özel Harekât bünyesinde yer alan Kartal Timi'nin içerisinde bulur.

Kartal Timi, hiç beklemediği şekilde Asena'nın yaralarını sararken tim şefi Baybars Kılıç için bu durum geçerli değildir. Çünkü Asena'nın gelişi yüzünden tüm dengesi bozulmuştur ve onu, timden göndermek için elinden geleni yapmaya hazırdır. Baybars, kendini büyük bir acı ve karmaşanın içinde bulurken geçmişiyle gelen sırları da bir türlü yakasını bırakmaz.

İkisi de kendini tahmin edemediği bir savaşın içinde bulurken bilmedikleri tek şey, aslında geçmişte bile birbirlerine ait olduklarıdır.

"Biri kaçıp diğeri kovalayınca adı aşk oluyor..."
"Bizimki ne?"
"Kara sevda."

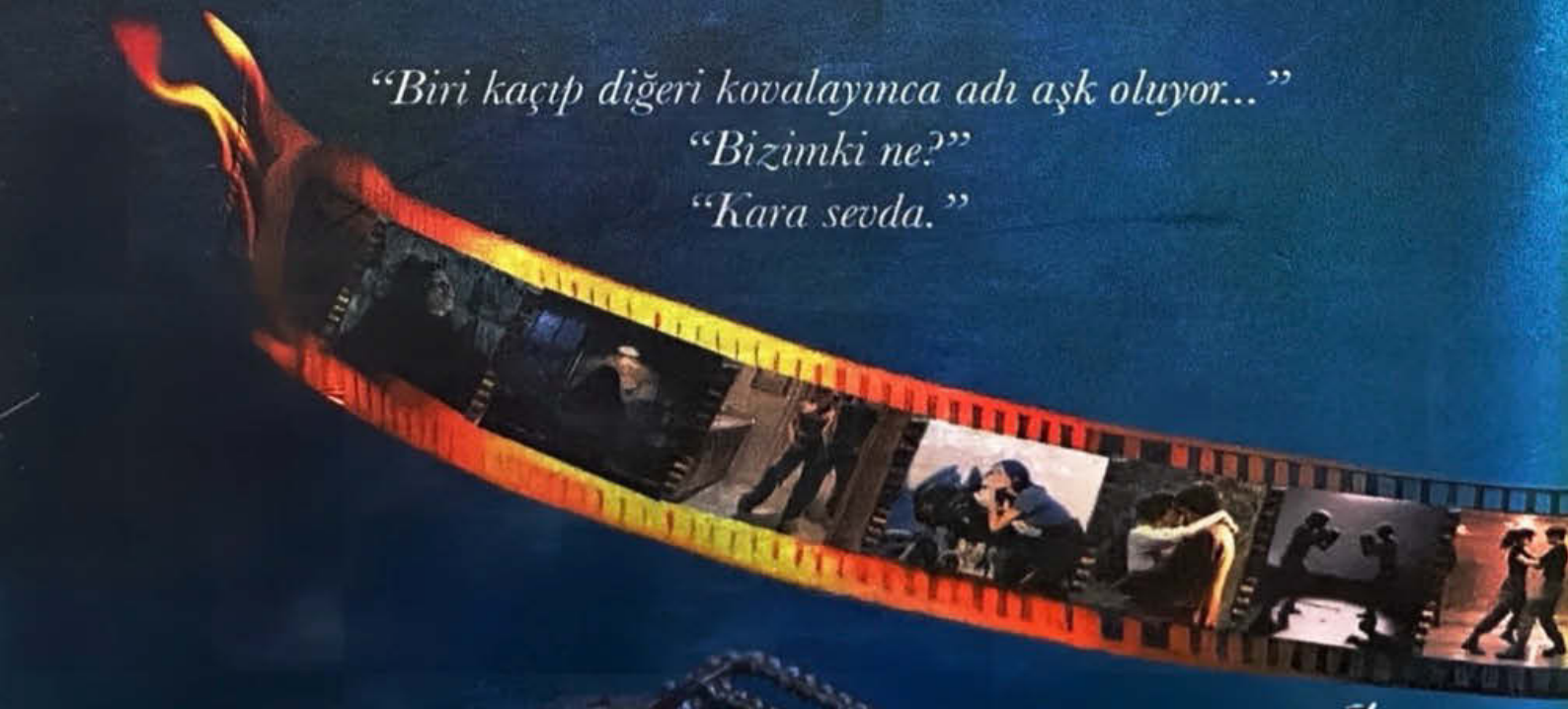

VERA KITAP
Ay Işığı
KİTAPLIĞI

"Gözlerin o kadar yeşil ki insana nefes aldırıyor, tıpkı orman gibi."

ASLICAN DEMİR

KARTAL İHTİLALİ

I

VERA KİTAP

KARTAL İHTİLALİ-1

ASLICAN DEMİR

Genel Yayın Yönetmeni : Buşra Balçık
Editör : Meryem Çelikten
Son Okuma : Betül Özcan
Kapak Tasarım : Zebartdesign
Baskı Hazırlık/Mizanpaj : Fatma İrem Erol

Türü : Türk Roman
Kitap No : 4

1. Baskı: Kasım 2025
ISBN: 978-625-93897-4-5
Yayınevi Sertifika No: 81245

©Aslıcan Demir
©Vera Basım Yayım Dağıtım

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni olmadan elektronik, mekanik, fotokopi ya da başka yöntemlerle çoğaltılamaz, kayıt sistemlerinde saklanamaz veya aktarılamaz.

Vera Kitap
Vera Basım Yayım Dağıtım ve Ticaret Ltd. Şti.
Oruçreis Mahallesi Tekstilkent Sitesi
Tekstilkent Caddesi Blok No: A16 Kapı: 21 Esenler / İstanbul
Tel: 0 (212) 812 83 72
info@verayayinlari.com.tr

Baskı ve Cilt
Egem Basım Yayın Sanayi ve Ticaret Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin İş Merkezi.
Kat: 2 No: 436 Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 43624

ASLICAN DEMİR

KARTAL İHTİLALİ I

VERA KİTAP

Başta Mustafa Kemal Atatürk ve silah arkadaşlarına, ardından sevdiklerini geride bırakıp bizim için şehit düşen kahramanlarımıza, kahraman özel harekât erlerine ve şehit Polis Özel Harekât Komiser Yardımcısı Gülşah Güler'e ithaf edilmiştir...

"Yağmur ıslanmayana, aşk yaşanmayana,
savaş savaşmayana güzel."
Şehit Piyade Teğmen Eril Alperen Emir

ÇALMA LİSTESİ

Maya Perest- Yok Bana Bu Cihanda

Teoman- Çoban Yıldızı

Sertab Erener- Farzet

Sertap Erener- Ateşle Barut

Ahmet Aslan- Giresun İçinde

Nilüfer- Son Arzum

Çetin İçten- Sevda Değil

Pilli Bebek- Bak

Cilveloy- Destan

Mansur Ak- Maalesef

Sezen Aksu- Adı Bende Saklı

Kazım Koyuncu- Koçari

Kamuran Akkor- Bir Teselli Ver

Cem Karaca- Çökertme

Ferdi Özbeğen- Dönsen Bile

Ayşenur Kolivar- E Asiye

Duman- Kolay Değildir

Apolas Lermi- Eski Yar

Resul Dindar- Sen Gel Bari

Sezen Aksu- Keskin Bıçak

Resul Dindar- Divane

Erol Evgin/ Nükhet Duru- Bir de Bana Sor

Sezen Aksu- Biliyorsun

Emircan İğrek- Ali Cabbar

Cem Adrian- Gaziantep Yolunda

Pilli Bebek- Kızım

YAZAR NOTU / UYARI

Bu hikâyede bulunan kurum, kuruluş ve kişilerin gerçeklikle hiçbir alakası yoktur. Yazılan her şey tamamen hayal ürünüdür.

@ayisigikitap

GİRİŞ

Bu hikâye;
Mermi yağmurunda gül olana,
Ölüp yan yana gömülen dostlara...
Âşık olup kaybedenlere,
Âşık olup şimdi cellat olanlara...
Vatanını savunurken sevdasından olanlara,
Mahşere kalanlara,
Yuvaya, bayrağa, kanlı bereye
Yazılmıştır...

Her sabah yeni bir gün doğdu, biz büyüdük, savaştık, bazen toprağa düştük ama yine de sevdik...

Ölüm. Tek kelime, yaşarken ölenler, uğruna kaybedecek hiçbir şeye sahip olmayanlar... Elfida olanlar.

Kaç kere ölür ki insan? Kaç tane isme sahip olur? Kaç kere çocukluğu parmakları arasından kayıp gider? Hepimiz çocukluğumuzu avuçlarımızın içinde saklayıp ona sığınmak isteriz. Ne tuhaf, değil mi? Küçükken büyümek için çırpınıyoruz, büyürken de çocukluğumuzun dizlerine kapanıyoruz. Şimdi ben çocukluğuma değil, kanlı gençliğime sesleniyorum: Korkma. Artık korkacak hiçbir şeyin kalmadı, hiç kimse saçlarına dokunmuyor. Kimse seni tanımıyor. Hatırlıyor musun? Eskiden sayısızca

kimliğe, kişiliğe sahip olmak isterdin, çeşit çeşit meslek yapmak isterdin. Başardın. Bir sürü kimliğin var, her gün bir kimliğinin üzerine toprak atıyorsun. Fakat ellerin biraz kanlı, ruhun biraz yaralı, canın biraz yandı ama iyileşmeye başladın. Belki yanlış ama öldürdükçe için soğudu. Fakat öldürdükçe güçlenmedin, bunu bil. Canın eskisi gibi tatlı değil. Üç bıçak, iki kurşun yaran ve girdiğin bir koma olacak ama korkma, ölmedin ve ölmeyeceksin. *İsminin hakkını veriyorsun, gerçekten gözden çıkarıldın.*

Elfida olmak diye bir gerçek vardı. Bana hoş geldiniz, Elfida olan ve zamanında Elfida olmuş herkes için...

Normal insanlar bir isimle yaşar ve o isimle ölürlerdi fakat istihbaratçılar; ülkenin bilinmeyen, karanlık yüzleri öldükleri an yeniden doğarlardı. Cenazelerini uzaktan usulca izlerlerdi, kendilerini gömdükleri an sevdiklerini de gömerlerdi ve arkalarına bakmadan uzaklaşırlardı. Hayatımdan kaç kişi çıktı, inanın bilmiyorum. Her biri hayatımdan çıkıp giderken bir canavarla vedalaşır gibi gidiyordu, bu kadarını hak etmemiştim. Sahi, ben bir canavar mıydım?

Yürüdükçe ayaklarıma çarpan su damlalarını önemsemedim, insanlar bana bakmaya başladıkça adımlarımı hızlandırdım. Sanki ben hızlandıkça daha fazla bakıyorlardı, bakışlarında bana karşı acıma var gibiydi. Asıl, ben onlara acıyordum.

Beyoğlu'nun sokaklarında ilerlemeye devam ettim. İstanbul'un en kalabalık yerlerinden biriydi. Gerçi İstanbul'un kalabalık olmayan yeri yoktu. İstanbul, bu sokaklar, bu insanlar... Nil Karaibrahimgil'in şarkısında dediği gibi: "Geceleri masal olur, girmezsen koynuna, dolanıverir boynuna..."

Bu bir masal değil, kâbus.

Bakışlar beni rahatsız edince ceketimin kapüşonunu başıma geçirdim. Kısa saçlarımı önüme getirerek yüzümü kapattım. Ara sokaklardan birine girdiğimde telefonuma gelen bildirimle duraksadım, cebimden çıkarıp ekrana baktım.

'P' adlı kişiden bir mesaj vardı. Üzerine tıklayıp okudum. '*5 dakikaya oradayım*' yazıyordu. Telefonu cebime yerleştirdim ve yeni hayatıma adım atmak için bir sokaktan başka bir sokağa girdim.

Bu karanlık sokaklar üzerime avuç avuç toprak atıyordu sanki. Yürüdükçe yüzüme vuran soğuk rüzgâr, patlamış dudağıma çarpıp canımı yakıyordu; kan bulaşmış tırnak içlerim iğrenç bir görüntü sunuyordu, üstelik daha bu sabah yaptırmıştım. Bu görünen canavar bendim.

Ve artık *canavarın* kazanma vakti gelmişti.

Eski ahşap evlerin olduğu sokağa girip beklemeye başladım. Tepemdeki sokak lambasından başka etrafı aydınlatan bir ışık yoktu, tüm evler oldukça eski ve boştu. Eskiden bu sokaklarda koşturan liseli bir genç kız vardı. Cıvıl cıvıl sesimi işitir gibiydim. *Ne oldu sana Elfida?*

Bu yıkık dökük ve soğuk binaların hepsi, bir zamanlar sıcak bir yuvaydı, şimdiyse...

Bir süre olduğum yerde hareketsizce bekledim, bekledim, bekledim... Gelen giden olmayınca sokakta volta atmaya başladım. Neydi bu heyecanımın sebebi? Eski ismime kavuşuyor olmam mıydı? Ya yine canımı yakarsa? Ya yine beni yarı yolda bırakırsa? Eski ismim bile sahteydi, artık kim olduğumu unutmaya başlayacaktım. Yalnız beni ben yapanları unutmayacaktım. Bir zamanlar bu sokaklardan geçen liseli kız olduğumu hep hatırlayacaktım, yuvamı ve beni her koşulda sarmalayan ama şimdi çekip giden dostlarımı hiç unutmayacaktım.

Başımı gökyüzüne kaldırdım, yine yıldızlarla dolu bir geceydi ve ben yine tek başımaydım. Yeni bir yaşamla belki yeni yaralar da beni bekliyordu. Yanımdan geçip giden gençliğim beni gülümsetti. Kendimi geçmişe sürüklemeye başlamışken duyduğum ses, beni o boşluktan kurtardı.

"Çok beklettim mi, ufaklık?"

Sesin sahibi gülümsememe neden olmuştu, usulca ona doğru döndüm. Yine her zamanki gibiydi fakat bu defa kendini daha fazla gizlemişti. Kulaklarının üstünde biten sapsarı saçlarıyla ve ışıl ışıl mavi gözleriyle bana bakıyordu. Her zamanki gibi güven veriyordu ve dediği gibi tam da beşinci dakikada buradaydı.

"29 yaşındayım ve benden yalnızca üç yaş büyüksün!" diye yalancı bir sinirle söylendim.

Koşar adımlarla yanına gidip boynuna sarıldım, uzun boylu olduğundan parmak uçlarımda yükselmek zorunda kalmıştım. O da benim sarılmama ellerini belime koyup karşılık verdiğinde sanki bir ailenin

sıcaklığını hissetmiş gibiydim. Bu herif her geçen gün uzuyor olabilir miydi? Yunan genlerinden ötürü mümkün olabilirdi... Ancak kesin olan şey şuydu ki bu herifi kesinlikle çok özlemiştim.

Geri çekilip yüzüne baktım, o da aynı sıcaklıkla bana bakıyordu. Eskiden sürekli kestiği sakallarını, birkaç haftadır kesmediği belliydi.

"Saçlarını yine kısaltmışsın." İmalı bir tavırla söylendi. Yüz ifadesindeki hüznü görebiliyordum. Bana hâlâ acıyor muydu acaba? Beni bulduğundaki halim mi geliyordu aklına? Ben hiç unutamamıştım o anı, o unutmuş muydu?

Hafifçe saçlarımın ucuna dokundum ve buruk bir şekilde gülümsedim, o ise benim aksime asık bir suratla bakıyordu. Sanki saçımı kısaltmam onun canını yakıyor gibiydi. Sahi ilk makası o vurmuştu saçlarıma, beni o acıdan kurtaran oydu.

Bu duygusal andan kurtulmak istiyormuş gibi elindeki kahverengi zarfı bana uzattı. Üzerindeki *çok gizli* damgası bana her zaman tuhaf geliyordu. Hayatın büyük bir sürpriziydi bu zarf.

Zarfı uzatırken ne kadar isteksiz olduğunun farkındaydım. İlk defa onu umursamadım ve elindeki zarfı çekip aldım. Açmadım. Onun yanında açmak istememiştim. Ellerini cebine koydu ve düz bir ifadeyle bakıp, "Asena Tugalay'sın artık," dedi.

Eminim heyecanım yüzüme deli gibi yansıyordu ve bu durum onun hoşuna gitmiyordu. Hiçbir zaman da gitmeyecekti.

Sesinde bir hüzün var gibiydi. Nedenini biliyordum, bu yüzden sormadım. Sözlerine sadece başımı sallayarak cevap verdim. Ben sakince dururken o benim aksime kaşlarını çattı, uzun saçlarını eliyle geriye doğru taradı. Az önceki sakinliğinden eser yok gibiydi. Hakkında beni korkutan tek şey, ani duygu değişimleriydi. Ruh hali çok çabuk değişiyordu, seri katillerden hallice bir ailede büyüdüğünü söylemişti, bu yüzden ruh halleri garip gelmiyordu artık.

"Anlamış değilim! Zaten bir sürü kimliğin var, onları kullanabilirdin. Neden Asena Tugalay? Sen geçmişten kurtulmak istemiyor muydun? Asena ismi sana acı vermiyor mu? Ayrıca ne kadar inkâr edersen et kimse, sana bu isimle seslenmedi. Bu isim senin için tehlikeli." Sinirle nefeslendi ve konuşmaya devam etti. "Sayısız estetik geçirmiş, değişime

uğramış olabilirsin ama geçmişe dönmek ve bu ismi almak sana zarar verecek." Sesindeki sert tuttum içimi titretti.

Kaşlarım hüzünle çatıldı, başımı iki yana salladım ve gözlerinin içine baktım. Yine aynı şeyi yapıyordu. Sürekli geçmişimi yüzüme çarpıyordu ama neden bu defa geçmişe gitmeme sinirliydi? O değil miydi bana geçmişimle yüzleşmem için söylenen, şimdi neden böyle yapıyordu? Ayrıca o hep bana öyle seslenmişti...

"Sen bana öyle sesleniyordun ve biri daha..." diye mırıldandım ama cümleye devam edemedim. Sesimdeki kırgınlığı anlamış olacak ki çattığı kaşlarını düzeltti.

"Neden gidiyorsun? O insanlar sandığın gibi değil, bir tim üyesi olmak için hazır değilsin. Özel harekât sana uygun bir birim değil," dedi. Yine o korkunç ön yargıları gün yüzüne çıkmıştı.

"Neden böyle yapıyorsun? Neden seçimime, seçtiğim isme saygı duymuyorsun?"

"Bu isimler senin ailenin verdiği isme benzemez, incinirsin. Oradaki insanlar da seni incitir... Bu isim seni incitir!" diye yükseldi. Onu artık çok iyi tanıyordum, beni o yetiştirmişti. Her şeyi ondan öğrenmiştim; acımasız olmayı, gerektiğinde yağmurun altına yatıp hıçkırıklara boğulmayı, taşıdığın yükün altında ezilmeyi, çıkarsız sevgiyi, birilerini öldürmenin çok da güç olmadığını ve birilerini öldürmeyi... Hepsini ondan öğrendim.

Alayla dudaklarımı yukarı doğru kıvırdım, kanlı tırnaklarımı yüzüne doğru kaldırıp, "Cidden mi ya? Birinin kafasını kopardım ben az önce! Ve bunu bana sen öğrettin!" diye bağırdım.

Yüzünde mimik oynamadı, sanki basit bir şeymiş gibi sadece, "Ajansın yani, ne bekliyordun? Meryem Hanım sana teklifte bulunurken gül bahçesinde çiçek mi toplayacağını söyledi? Sen intikam istedin, ben de sana yol gösterdim, hatırlatırım!" diye yükseldi.

Gözlerim dolmuştu, intikam mı? Nasıl bir intikamdı bu? Bana yaşatılanlar hariç her şeyin intikamını almıştım ben...

Bana duyduğu kızgınlığı sözlerinden rahatça anlayabiliyordum. Bir daha birbirimizi görmeyecektik, bunu yapması şart mıydı? Belki de onu yalnız bıraktığım için kızıyordu. O benim ailemdi, öz olmasa da ailemdi. Bana savaşmayı öğretmişti.

Yüzümdeki hüznü anlamış gibi başını başka yöne çevirerek gözlerini kapattı. Göz bebeklerim titrediği an benden işte böyle kaçardı. İstemsizce başım önüme düştü, çenemden hafifçe tutup yukarı kaldırdı. "Bu savaşı sen seçtin miniğim, intikam istiyorsan iki mezar kaz demiştim sana. Ama sana söz veriyorum bensiz de bu savaşı kazanacaksın..." Gülümsedi. "Dişi kurtsun sen, Asena'sın! Sırf ismin yüzünden bile timdekiler sana hasta olabilir..." Beni mutlu etmek için söylüyordu, bunu anlayabiliyordum.

Histerik bir gülüş atıp hafifçe omzumdan itekledi. "Yakında sen de ülkücü bıyığı bırakırsın."

Güldüm, hafifçe omzuna vurdum ben de. "Pislik!"

İkimiz de kısa gülüşmelerin ardından sustuk.

Dolan gözlerimle gülümsedim, o da gülümsedi. Birbirimize son bakışımızdı, bir abinin kardeşine baktığı gibi bakıyordu. Büyüdüğümün farkındaydı. Yollarımız bundan tam on yıl önce kesişmişti. Şimdiyse ayrılık vaktiydi.

Ona cevap vermedim, birkaç adım geri attığımda hâlâ bana bakıyordu, gözleri dolmamak için mücadele veriyordu. Ev neydi? Ev bir insanın bakışları ve size olan sevgisiydi.

Ah Sevgili P, bana kollarını açıp saçlarımı okşadığın hiçbir günü unutmayacağım. Güçsüz yumruklarımı sevgin ve inancınla güçlü kıldığın için hep minnettar kalacağım. Sen benim karanlık kuyudaki ışığımsın ve bu hiç değişmeyecek...

"2012'de yaşananları, Londra'yı unut. 2008'i unut, kimseye bahsetme, olur mu? Onlara o kadar güvenemezsin," dedi. Saydığı tüm tarihler benim cehennemimdi, beni yok etmişti. 2008'de yaşananlar olmasaydı, 2012 yaşanmayacaktı ve Londra'ya gitmeyecektim.

"Olur," diye yanıtladım sakin bir sesle.

Bir daha onunla görüşmeyecektim, bir daha aramayacaktık birbirimizi. O beni acımasızca ama bir o kadar da merhametle eğiten kişiydi. Duygusal bir sarılma yaşamak istemiyordum. Sessizlik oldu, aklıma takılan epey bir soru vardı. Timden bana az çok bahsetmişti. Yani yüzlerini görmemiştim ama isimlerine hâkimdim, yalnızca birinin ismini bilmiyordum. Sevgili P, onun gereksiz ve egolu bir amir olduğunu söylemişti. Doğrusu bir başkomiserdi, timin ikinci lideri. Sanırım bu yüzden rütbesine rağmen amir diyorlardı.

Bu soruları içimde tuttum, nasıl olsa yarın tanışacaktık. Mühim biri olsa muhakkak haberim olurdu.

Derin bir nefes aldım. "Vaktim yok, otele gitmeliyim. Yarın yeni hayatımın ilk günü ve artık kişisel değil, bir timin istihbaratçısıyım," dedim. Sesimdeki hayranlık onu tekrar sinirlendirmiş, o eski bakışlarına büründürmüştü.

Kollarını göğsünde birleştirdi ve üstten bir tavırla, "Onlara güvenme. Unutma sen bir MİT mensubusun, onlardan değilsin yani," dedi ve birkaç adım yaklaşarak, "Girdiğin tim, özel bir tim. Nasıl seni aldılar, hâlâ anlamış değilim ama onlar da sana asla güvenmeyecekler," dedi.

Bana yine aynı şeyi yapıyordu. Tanımadığı kişileri kendi gibi soyutlamamı istiyordu ama ben artık onun ön yargılarından yorulmuştum.

"Aldılar işte, uzatma!" diye çıkıştım, gözlerimi yumarak derin bir nefes alıp verdim. "Kendine iyi bak..." dedim. Duygusal veda istemiyordum, yapmayacaktım, evet. Arkamı dönüp ilerlemeye başladığımda onun hâlâ beni izlediğinin farkındaydım. Onun olmadığı, onu bir daha asla göremeyeceğim ve arayamayacağım bir yere gidiyordum.

O, ailem olmuştu. Şimdiyse kendime başka bir aile edinmeye gidiyordum ama o benim her evrende ve her yerde en iyi dostum olacaktı.

Dolu dolu gözlerle ona döndüm, dudaklarımı titrememesi için ısırırken onun yüzündeki gurur dolu ifade daha çok gözlerimi doldurmuştu. Yandan bir gülüş, gurur dolu bakışlar ve göğsünde birleştirdiği kolları... Benden nefret etmiyordu. Aksine, benimle gurur duyuyordu. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken eş zamanlı olarak ona doğru koştum ve boynuna atladım. Yuva sensin *Sevgili P*, hep sendin. Ve kim gelirse gelsin hep sen kalacaksın, bana yaşamayı sen öğrettin.

Gözyaşlarım omuzlarını ıslatırken ellerini sıkıca belime doladı ve sadece şöyle fısıldadı. "Artık kimse seni korkutamaz. Beni unutacaksın minik, ben de seni. Ama unutma, bizi sevenler bizi gerçekten terk etmezler. Şimdi sana öğrettiğim gibi tüm kurduğun bağları sil at, tamam mı? Ama içerde bir yerde hâlâ ailen olduğumu hatırla. Çünkü ben bu huysuz güzeli hep hatırlayacağım..." Kullandığı replik tebessüm ettirmişti. Konuşmaya devam etti. "Evrenleri düşün ufaklık, orada normal hayatlarımız olduğunu ve senin saçlarını hiç kesmediğimi... Benim kardeşim olduğunu

düşün. Orada çok güvende ve mutlu olacağız. Çocuklarının havalı dayısı olacağım... Seni çok seviyorum, Asena'm. Sen gözden çıkarılan Elfida değil, Asena'sın..." Sesi titriyordu.

Elfida'yı unut, savaş vakti Asena. Gerçek olmasan bile savaş vakti...

Bir evren vardı, dünyanın bize karşı olmadığı ve bizim de dünyanın bir parçası olduğumuz.

Islak gözlerle başımı omuzundan kaldırdım, beni başka olasılıklara inandırmıştı. "Öğrettiklerin için teşekkür ederim." Aramda sadece üç yaş olan birinden çok fazla şey öğrenmiştim. Her zamanki gibi kendini beğenmiş bir tavırla gülümsedi. Ben ise bir şey söylemedim.

Tekrar arkamı usulca dönüp yürümeye başladım. Buradan ayrılmalıydım yoksa asla gidemeyecektim. Onu bırakmak neden bu kadar zordu?

Sanırım asıl zor olan yuvayı kaybetmekti.

Fakat tekrar durdum. O ise olduğu yerden hafif hareketlendi. "İyi geceler *karanlık sokakların karanlık prensesi*... Bir gün tekrar başka bir zarf uzatmamak dileğiyle..." Sesindeki titremeyi tüm vücudumda hissetmiştim. Sesinin bu kadar titrediğini ilk defa duyuyordum, sanki beni savaşa gönderiyormuş gibi davranıyordu. Ağlıyor muydu? Bir olay dışında ağladığına şahit olmamıştım. Tekrar ona doğru döndüğümde gözden kaybolduğunu gördüm. Her zaman böyle olurdu...

Efsanevi P.

Bir an kendimi koca bir boşlukta yüzüyor gibi hissettim. Bana yol gösteren ışık artık yoktu, kendi kendime ışık olacaktım. Bir süre zarfa baktım, açmak içimden gelmiyordu. Kolay olmayacaktı, belki de gerçek bir savaşa gidiyordum. Bir şeye itiraz eder gibi başımı iki yana salladım ve Taksim'deki otelimin yolunu tuttum. İşte, hayatım *bir gecede* değişecek kadar önemsiz olmuştu.

Küçük kadına *veda* edeli yıllar olmuştu.

Şimdi siz ve ben Kartal'a, yuvaya girmeye hazır mıyız? İçimizdeki ateşi söndürmeye var mıyız?

Kartal'a ve bana hoş geldiniz.

Bu seri kendini Elfida hisseden ve savaşan herkes için...

1.

GEÇMİŞİN ÇIĞLIĞI

Türk mitolojisinin göz bebeği, efsanevi dişi kurdu: Asena. Türk'ün kanadı, dişi kurt. Kendinden vazgeçen, bedel ödeyen...

Ölmek kolay, zor olan yaşamak, yaşama savaş açmak...

Asena Tugalay: Ölüme meydan okuyan dişi kurt, Kartal'ın kanadı.

Hiç ölmezdik biz, sevgimiz ölüm değildi. Artık sevgimiz ölüm, biz de celladız. Biz girdap içinde birer güldük, felek sillesini çaktı, bizim gülü kuruttu. Yiğitlik, ölümdü. Vatan bizdik, isimsizdik, gömüldük...

Kan kustuk, kızılcık şerbeti içtik dedik. Yiğidin borcu ölüm dediler, inandık. Bir gün duyarsanız isimsiz ölümleri, onlar biziz.

İstihbaratçı olmak, Milli İstihbarat Teşkilatı'na girmek ülken için kendini ölümün kollarına bırakmaktı. Önce ülkem için bıraktım sonra kendim için... *Kader isimsizlere hep sillesini çakmıştır, ben de onlardan biriyim.*

Dolaptaki eşyalarımı özenle bavuluma yerleştirirken bir yandan da telefonla konuşuyordum. Gülmekten karnıma ağrılar giriyordu artık. Kafamda dönen espriler ve İrem'in şakaları beni krize sokuyordu.

Gülmeyi bırakıp soluklanmaya çalıştım. "Saçmalamayı kesin! Ben bu kadar heyecanlı değilim. İrem, Şırnak'ta bulacağın tek bar, türkü bar. Git doktorluğunu yap. Lanet olsun, güldürmeyin! Çenemi yeni yaptırdım, çok acıyor."

"Gerçekten yakında ben de kendimi unutacağım." Histerik bir gülüş attım telefonun diğer ucuna, içim bir tuhaf olmuştu. Gülüşüm yüzümden

yavaşça silindi, kendimi unutacaktım. 2012 yılından beri geçirmediğim estetik kalmamıştı, 2012 öncesindeki kızı tanımak epey zordu. *Kimsin sen? Hiç...*

İçimdeki geçmiş rüzgârını bir kenara fırlattım, telefondaki gülüşlere kulak verdim. O kadar çok gülüyordum ki çene kaslarım ağrıyordu, imdat.

"Yine saçmalıyorsun, İrem! Bir şef bulmayacağım! Kapatıyorum- hayır, kimseyle seviştiğim yok! Hayır, Rus mafyasıyla sevgili değilim! Kapat şu telefonu!" diyerek onun yerine telefonu kapattım. Telefonu kapatırken yüzümde huzurlu bir tebessüm vardı, her şeye rağmen...

Bu kızın kaç yıldır bitmeyen bir amir ve Rus mafyası aşkı vardı. Bu arada İrem en yakın arkadaşlarımdan biriydi, dönüştüğüm canavara rağmen beni terk etmeyen ikinci kişiydi. Birincisiyse İclal'di. Değişsem de beni her halimle kabul ediyorlardı.

İkisi de benim zıttım olarak insan hayatı kurtarıyordu ve benden çok daha cesurlardı. İclal genel cerrahtı ama şimdilerde kadın hastalıkları konusunda uzmanlaşmak istiyordu. Şimdilik Şırnak'a destek ekibi olarak gidecekti, sonrasında alanına geçecekti. İrem acil doktoruydu, o kaosu ve yoğunluğu seviyordu. Aslında ikisi de kariyerinde çok daha farklı noktalara gelebilirlerdi ama beni yalnız bırakmak istememişlerdi. Onlar benim içimde kalan insanlık kırıntılarımı tutuyordu.

Hızlı hızlı hareket etmeye özen gösterdim ve birkaç parça eşyamı bavula yerleştirdim. Pek eşyam olmadığı için bavulu doldurmam yarım saatimi almamıştı. Kısa bir an duraksadım, içimdeki ses bana Şırnak'a gitmemem gerektiğini söylüyordu. İç sesime kafa tutar gibi başımı iki yana salladım. "Saçmalama lütfen! Ben istihbaratçıyım, onlarsa özel harekâtçı. Bu bir görev!"

Ya dışlamazlarsa? Ya onlara çok değer verirsen? Sevgili 'P' kişisinin dediklerini unutuyorsun.

"Hayır unutmuyorum. Ben bir istihbaratçıyım, onlarsa bir tim. Bu kadar!" diyerek iç sesimi susturdum.

Tüm eşyalarımı yerleştirdikten sonra derin bir nefes aldım, makyaj çantamdan bordo ojemi çıkarıp yatağa oturdum. Bu hayatta beni en çok

rahatlatan ikinci şey oje sürmekti. Birincisi tabii ki işimdi, beni hayata bağlayan bir yanı vardı. Ölüme sürükleyen birçok şeyin aynı zamanda yaşama sürükleyen bir yanı vardı.

Kısık sesle şarkı mırıldanarak ojemi sürmeye başladım.

"Kendimi bunun için mi yorcam ben-" demeye kalmadan çalan kapı, tüm enerjimi alt üst etti. Hayatta hep böyle olurdu zaten, tam bir şeye heves ederdim hop yeni kimlik, yeni hayat, yeni bir yüz...

Söylene söylene ayağa kalktım, bavulumu aracıma yerleştirmeleri için birinin gelmesini istemiştim. Kapıyı hafif bir tebessümle açtım ve görevlinin içeri girip bavulumu alması için kenara çekildim.

Görevli büyük bir kibarlıkla bavulları alıp dışarı çıktı, görevli dediğime bakmayın. Alan kişi bile MİT personeliydi. Kapıyı kapatıp tekrar yatağa dönecekken tekrar çaldı. Başımı yukarı kaldırıp içten içe söylendim.

Ödün kopuyor, değil mi? İki saniye oturacağım diye.

Sinirle kapıya uzanıp açtım, kaşlarım kavisli bir hal almışken benden daha fazla kavisli kaşlara sahip olan kişiler göründü. Karşı taraf da en az benim gibi sinirli görünüyordu. Sanki ne yaptık, kafanızı mı kopardık? Bir düşündüm de olmuş olabilirdi. Düşüncelerim yüzünden gülerek başımı kapıya yasladım.

"Ya bir şey diyeceğim şimdi, sabah dövüşsek olmaz mı? Ojelerimi yeni-" Sözlerimi boğazıma tıkan şey adamın bana doğrulttuğu namluydu. Üstelik emniyeti de açıktı. Hiç gerek yoktu böyle şeylere. Ağzıma ağzıma vurmak istiyordum, ulan istihbaratçı kadının bir ağırlığı bir ciddiyeti olurdu ama benim yoktu, yok! Delinin tekiydim hem de raporlu, çaktırmayın.

Ellerimi havaya kaldırdım ve adamları süzdüğümde beni ezebilecek kadar kocaman olduklarını fark ettim. Sanırım Ruslar genel olarak böyle oluyorlardı, *sulak yerde mi büyütülüyorlardı acaba...*

"Anlıyorum! Adamlarınızın kafasını ezip biraz da sizin duygularınızla oynadım ama oje diyorum, yeni sürdüm diyorum! Ya daha protezleri yeni taktım!"

Ya kızım şimdi seni öbür tarafa yollayacaklar sen hâlâ oje diyorsun! Timine kavuşamadan ölmek de varmış. Hay şansıma gerçekten! Şöyle

beni kurtaracak, yakışıklı, tahmini iki metre boyunda, kumral biri yok muydu? Esmer de olur... Yoktu, anladım. Yine derdimin dermanı ben olacaktım.

Karşımdaki hiçbir adam cevap vermedi, heykel gibi bana bakıp duruyorlardı. Elimi adamın yüzüne doğru salladım. "Dostum acaba burada mısınız? Battal Gazi gibi dövüşecek miyiz, yoksa ben gideyim mi?"

Adamlar yüzüme bakmaya devam ederken başımı umursamaz bir tavırla omuzlarıma yatırdım ve gayet rahat bir tavırla dışarı çıkmaya çalıştım. Fakat büyük bir el belimden tutarak beni bir top gibi yere savurdu, savurmanın etkisiyle kalçamın üzerine yapışırken yüzümü ekşittim. Gerçekten yere yapışmanın etkisiyle kalçamda büyük bir sızı hissettim. Elimi kalçama atıp hafifçe ovuşturdum. Ya oda estetik olsaydı?

Çatık kaşlarla alttan alttan, karşımdaki adamlara baktım. "Ayıp ayıp! Siz Rusların bir raconu yok mu ya!?" Adamlar bana cevap vermediklerinde bir an dilsiz olduklarını düşündüm ama tanıyordum onları, şakır şakır konuşuyorlardı hatırladığım kadarıyla. Doğrusu bende B12 eksikliği de vardı, belki de dillerini koparmışımdır.

"Ya ben sizin dilinizi kestim de hatırlamıyor muyum acaba?" diye sordum ama yine o sessizlik yanıtladı sorumu. Ulan konuşun be konuşun!

Ayağa kalkıp olduğum yerde tepindim, "Davay davay ya!"

Bana silah tutan adam Rusça bir şeyler söylemişti, Rusça bildiğim için rahatlıkla anlıyordum fakat burada değilmişim gibi davranmaları çok kırıcıydı. Beni bağlamasını istiyordu, bir de tırnaklarımı sökmesini. Bu olamazdı ya! Yeni yaptırdım!

Orta Çağ'da mıyız biz? Tamam, ben adamın kafasını kestim de yanlışlıkla oldu. Kıyma makineniz olduğu için adamın kafası düşüverdi, ben ne yapabilirdim?

Dev cüsselilerden biri beni tuttuğu gibi yatağın yanındaki sandalyeye oturttu. Tek düşündüğüm şey yeni estetikli güzel yüzüm ve yeni sürdüğüm ojelerimdi. Adam beni oturturken kolumu o kadar sıkıyordu ki az kalsın kemiklerim kırılacaktı. Ve yine aynı şekilde ellerimi arkadan bağladı, o hasır ipin beni huylandırıp cildimi tahriş etmesi de cabasıydı.

Olduğum yerde tepinip, "Ojelerime dikkat!" diye söylendim. Adam bunu söylememle birlikte ellerimi daha fazla sıktı.

"Alo! Bir kadına böyle davranılmaması gerektiğini öğretmediler mi?"

Az önce bana silah doğrultan adam elinde demir çantayla içeri girdikten sonra çantayı masanın üzerine bırakarak yana doğru açtı. Adamın çantası nalbur gibiydi, çekiçten kerpetene kadar her şey vardı. Umarım nalburun deneme tahtası olmazdım, hafiften tırsma gelmişti. Evet abicim, istihbaratçılar da tırsar. Biri kerpetenle gelse, "hazır gelmişken tırnaklarımı çek," diyecek halim yoktu ya!

Gülümseyerek dudaklarımı birbirine bastırdım ve başımı hayırdır der gibi iki yana salladım. "Hayatım, Victorcuğum, canım; onları üzerimde mi kullanacaksın? Tırnaklarım üzerinde kullanmazsan sevinirim çünkü ben tırnaklarımı çok seviyorum, yüzümü de!" diye bağırdım. Gözlerimin korkuyla açılmasına engel olamadım. *Senin anamı avradını cidden...*

Victor öfkeyle üzerime gelip kerpeteni yüzüme yaklaştırdı.

Yüzüme biraz daha yaklaşıp kulağıma fısıldadı. "Her şey farklı olabilirdi kadın. Biz sen mutlu olurduk. Sen ihanet etti bana, kırdı beni!" dedi. Türkçeyi ya İvana Sert'ten öğrenmişti ya da Danilo Şef'ten... Bu çok can sıkıcıydı. Başıma ağrılar girmişti resmen, şu sorgu kısmını hiç sevmiyordum. *Kardeşim sıkacaksan, sık.*

Sözleri yüzümü ekşitmeme neden oldu, bu herifin ağzına Türkçe yakışmıyordu. Ayrıca aşk edebiyatı midemi bulandırmıştı. Canım ben yirmi dokuz yaşında çıtırım, sen elli yaşındasın? Gerçekten bu aşk edebiyatındansa işkenceyi tercih ederdim. Benle yaşıt kızı vardı!

Sıkıntıyla nefesimi vererek başımı omzuma doğru yatırdım. "Canım, sen beni çok yanlış anlamışsın. Hem tipim değilsin ki! Ben esmer severim," diye alaya aldım. Dudaklarım alaycı bir ifadeyle yana doğru kıvrıldı. Yalandı. Sarışına ölürdüm, esmere bayılırdım.

Yüz ifadesi öfkesini yeterince anlatıyordu. Victor, elini yüzüme doğru yaklaştırırken kendimi geriye doğru çekmeye çalıştım ama o iğrenç elini yüzüme sürmesine engel olamadım. Kabul, duygularını kullanarak bir sürü kara para akışını ortaya çıkarıp o paraları başka bir hesaba aktarmıştım ama benim işim buydu. Duyguları kullanmak...

Duygu yoksa, acı yoktur.

"Eğer konuşursan sadece silahla ölürsün. Şimdi konuş, seni kim yolladı? Paralara ne oldu? Nasıl başardın?" Bu nasıl bir teklifti? Tırnaklarımı yeni yaptırmışken ölmek istemiyordum. Ayrıca, tatlım ben Asena Tugalay'ım, namı diğer Sonya Petroviç. Yani her şeyi yaparım, ben bunun için varım.

Tekrardan, "Okey," dedim harfleri uzatarak. Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı hafifçe salladım ve ciddi bir ifadeye büründüm. "Eğer tırnaklarıma dokunmazsanız olur çünkü yeni yaptırdım. Bana yazık değilse paraya yazık!" diye ekledim.

Sessizlik oldu. *Ne olur ciddiye alma, ne olur ciddiye alma!*

Ciddiye almıştı. Gerçekten olamaz ya! Bu kadar geri zekâlı düşmanla mücadele olamaz ya! Biraz zeki düşmanlarım olsun, ne olur Allah'ım!

Victor bir sandalye çekerek karşıma oturdu. Gerçekten çok acınasıydı, anlatacağıma inanmıştı.

"Kim için çalışıyorsun?" Başımı geriye doğru götürüp düşünür gibi yaptım. *Elizabeth mi desem yoksa Abdurrahman Sıddık Bekir mi desem? Elizabeth iyidir ya!* Sırtımı heyecanla dikleştirdim.

"Kraliçe Elizabeth'i biliyorsunuz, bana geldi dert yandı. Dedi ki: 'Bu Ruslar ne iş?' Bir de sterlin verdi sizden bilgi alayım diye, dedim olur. Siz dolar verin, size cv döşerim valla bak. Para imanım benim."

Tövbe estağfurullah çarpılacaksın kızım, sus!

Suratıma yediğim yumrukla birlikte neye uğradığımı şaşırmıştım. Yüzüm başka bir yöne dönmüştü ve birkaç saat sonra yanağım kızaracaktı. Diş etlerime kadar yumruğun şiddetini hissetmiştim. Çenemin yerinden çıkıp çıkmadığını anlamak için hafifçe oynattım, yerinde duruyordu.

Şu hayatta nefret ettiğim bir şey varsa o da yüzüme dokunulmasıydı. Bir süre o şekilde kalıp ardından da gülerek onlara döndüm. "Bir daha yüzüme vurursan o masanın üzerindeki çekiçle kafanı kırarım!" diye net bir şekilde uyardım.

Victor alayla güldü, ellerini cebine koyup, "Onu nasıl yapacaksın, aptal kadın?! Benim karşımda hiç şansın yok," dedi.

Dudaklarımı büzerek ona baktım ve arkamdaki ipleri havaya kaldırdım, ipleri çözmem iki dakikamı almıştı. Ne koşulda olursam olayım

savaş için vardım. Çocuksu bir tavırla gülümsedim. "Şey... Ben bunları çözmüşüm de..."

Karşımdaki dev cüsseli adamlar şokla bana bakarken bense hızla elimi masanın üzerindeki büyük çekice uzattım ve yine aynı hızla Victor'un diz kapaklarına indirdim. Victor olduğu yerde dizini tutup çığlık atarken, bana doğru elini uzatan adamın da eline vurdum. Sendelemesinden yararlanıp hızla elimdeki çekici kafasına indirdim. "Ah, siz Ruslar! Türkler sizden bıktı!"

Victor diz kapağındaki acıya dayanamamış olacaktı ki yere kapaklandı. Bacaklarını tuta tuta, "Yakalayın şu kadını!" diye kükredi.

Yüzüme şirin gülümsememi yerleştirip, "Siz Ruslar adam olmazsınız, Türk yumruğuna hazır ol..." diye söylendim. Kendimi alay etmeye kaptırdığım için karnıma yediğim sağlam tekme nefesimi keserek bedenimi iki büklüm hale getirmişti. Midemi sırtımda hissettiğim bir darbe olmuştu.

İki saniye müsaade abiciğim, dalga geçmeye gelmiyorsunuz...

Acıyla karnımı tutup, "Sizin de espri anlayışınız hiç yok," diye acıyla söylendim. Bana doğru gelen iki ayı kendime gelmemi sağlamıştı. Biri yüzüme doğru yumruk sallarken geriye çekilip kurtuldum ve elimdeki çekici bir saniye bile düşünmeden bacaklarının arasına geçirdim. "Bir süre sevişemeyeceksin, zaten ihtiyacınız olmayacak."

Bacak arasını tutarak dizlerinin üzerine çöktü, ben birine odaklandığım için arkamdan tutup beni havalandırmaya çalışan Rus ayıcığına fırsat doğmuştu, dirseğimi geçirmek için kolumu havalandırdım ama o kollarıyla çoktan karnımdan sarmalayarak havaya kaldırdı.

Nefes alırken bile zorlandığım saniyelerde bu hareket hiç iyi olmamıştı. Herif resmen karnımdan sarmalayarak nefesimi kesmeye çalışıyordu. Gerçekten nefes alamıyordum.

Önce bir süre sağa sola tepindim ardından başımın tam üzerine geldiğinden emin olduktan sonra kafamı geriye atıp burnuna geçirdim. Dirseğimle de üst üste karnına vurup beni bırakmasını sağladım. Yere düşürdüğüm çekici alıp hızla arkamdaki adamın yüzüne indirdim. O kadar özgüven dolu hissediyordum ki adeta bir *Natasha Romanoff* havasına girmiştim.

Gerçi elimdeki çekiçle *Thor* daha anlamlı olurdu sanırım.

Hızımı kaybetmeden; yere çökmüş, acıyla kıvranan adamın kafasına da indirdim. Hızlı hareket etmek nefes alış verişimi hızlandırmıştı. Üç adam balık gibi yerde yatarken Victor ayaklanmıştı. "Senin derini yüzeceğim sürtük ajan!" Elinde tutuğu kasaturayı bana doğru savururken kendimi son anda geri çekerek kurtarmıştım ve neredeyse yüzüme geliyordu. *Bu çeneyi kaç bin dolara yaptırdım bilgin var mı?*

"Ajan demesek, kırıcı oluyor!" diye sitem ettim. *Ajan değil istihbaratçıyım ben!* Usulca doğruldum ve elimdeki çekici bırakmadan ellerimi havaya kaldırdım. "Şu an dizlerinin üzerine çöküp teslim olabilirsin, ben de yüzüme vurduğunu unutabili-" Sözümü tamamlayamadan yüzümün ortasına yediğim yumruk nevrimi döndürmüştü. Acıyla yüzümü tutup geriye sendelerken yere devrilmiş adamların birine takıldım ve sırtüstü yere tosladım.

Yüzüm kafamın arkasına geçmiş gibi hissediyordum. *Gerçekten, 'insanlık namına teslim olun' uyarısına gerek var mıydı kızım?*

Victor bu anı fırsat bilip üzerime çullandı ve zaman kaybetmeden ellerini boğazıma doladı. O kadar güçlü sıkıyordu ki gücümü neye vereceğimi şaşırmıştım. Sağa sola dönüp ağırlığından kurtulmaya çalışsam da başarılı olamıyordum. Daha fazla sıkıyordu, yüz rengimin değiştiğine emindim. Nefesim ve gücüm tükenirken tüm enerjimi ellerime verip biraz ilerimdeki çekice zorlukla uzandım. Çekici tamamen ellerimin arasına aldığımda havaya kaldırıp çok sert olmasa da kafasına vurdum. Başta bir etki yaratmasa da ellerini gevşetmesi benim için yeterli oldu. Ben de bu fırsatı kullanıp bir kere daha vurdum. Nefes almadım, öksürmedim. Sanki o karanlık tarafım acımasızca ortaya çıkmıştı.

Bir kere daha vurduğumda üstümdeki bedeni yana doğru düşmüştü ama ben durmadım, kendimi durduramadım. Dizlerimin üstünde durdum, tam altı kere üst üste kafasına vurdum. Kanlar içinde kalmasına ve gözlerini yummasına rağmen vurmaya devam ettim. *Bu, ben değildim...*

Son kez vurduğumda bir su balonu etkisiyle tüm kanı üzerime sıçramıştı. İşte, ancak o an durabilmiştim. *Dünyama hoş geldiniz! Ben Milli İstihbarat görevlisi Asena Tugalay.*

Ancak o an nefes alabilmiştim, elimdekini yere atıp nefes nefese geriye doğru gittim. Yüzümde mimik kıpırdamadı. Saçlarımı geriye savurup,

"Bir daha sakın bir kadının yüzüne dokunma, tatlım!" dedim. Sanki bir daha dokunabilecekmiş gibi... Yüzüme bulaşmış kanı elimin tersiyle silmek isterken daha fazla bulaştırmıştım. Buna üzülecek vaktim yoktu. Ellerimi dizlerimin üzerine koyup soluklanmaya çalıştım, yüzüm sızlıyordu. Ama soluklanacak vaktim bile yoktu.

Tüm özel eşyalarımı alıp odadan çıktım. Yangın çıkışını kullanarak otoparka indim, araca binmeden önce bir numaraya mesaj atıp arabaya bindim ve hızla uzaklaştım. Mesaj attığım kişi oteldeki özel muhbirimdi, benim için odayı temizlerdi. Bir günde yedi kişi öldürmüştüm. Bunu ülkemin geleceği için mi yapıyordum yoksa içimdeki travmanın verdiği yangın etkisiyle mi yapıyordum? İnanın bilmiyordum ama bu bir savaştı... İnsan öldürmek övünülecek bir şey değildi.

Tamamen otoparktan çıktığımda arabamın camını açtım. Yollar bomboştu, gece yarısıydı. Camın açık kalan yerinden içeriye sızan soğuk rüzgâr yüzüme çarptıkça canımı yakıyordu. Umursamadım ve hiç durmadan devam ettim.

Gidecek tek güvenli yer teyzemin eski eviydi, orada kimse beni bulamazdı. Yarına kadar orada vakit geçirebilirdim, üzerimdekilerden kurtulup rahatlayabilirdim. Bugünü kolaylıkla unutabilirdim, hep bunu yapardım. Unuturdum... *Unut, Asena unut. Sen unutursun, bunu da unut.*

Katil değil, istihbaratçısın. Hayır, unut: Seni öldürenlerin katili olacaksın.

Kim için savaşıyordum ben? Bu ülke için mi yoksa kendim için mi?

Parça parça satılan toprakların koruyucusu muyum ben? Kahraman mıyım ben? Hayır, unut: Devletin aklından geçensin. Sadece birisin, mezar taşı olmayan biri.

Eve geldiğimde ilk yaptığım şey hızla kendimi banyoya atıp üzerimdeki kanlardan kurtulmaktı. Hırkamı hızla çıkardım ve yere attım. Beyaz bluzum artık beyaz değildi, üzeri kırmızı şekillerle doluydu. Soyunup duşa girmeden önce elimin üzerindeki kanlardan kurtulmak istedim. Sıcak suyu açtım ve kıyafet ovuşturur gibi ellerimi sertçe ovuşturdum.

Elimdeki kanları ovuştururken yüzümde tek bir mimik yoktu. Aynaya bakmıyordum çünkü bakarsam olacakları biliyordum. Sadece elimdeki kanları çıkarmaya odaklanmıştım fakat bir türlü çıkmıyordu.

Çıkmadıkça daha çok ovuşturmaya başladım, sanki bana ait lekeler gibi ellerime yapışmıştı. Unutmama engeldi. Çıkmadıkça içimdeki öfke artıyordu, içimde tuttuğum korku tohumları beni geçmişe götürüyordu. Öfkeyle çığlık atıp tepindim ve korkmaya başladım.

"ÇIK! Çık artık!" diye bağırdım, dudaklarım tir tir titremeye başladı.

Çıkmayan lekeler senin kalbinde ve canını yakıyor, onlardan kaçamazsın...

Geçmiş kulağıma böyle fısıldamıştı, başımı iki yana salladım.

Ellerimi suyun altından çekip uzunca onlara baktım. Titriyorlardı... Geriye doğru gittim, titreyen ellerime baktım. Yıllar sonra ilk defa kendime şu soruyu sordum: "Ben nasıl böyle biri oldum? Bu eller nasıl böyle oldu...?"

Başımı kaldırıp aynaya baktım. Ayna benim için adeta bir sinema perdesine dönüşmüştü, beni her şeyin başlangıcına götürdü...

2011/19 Haziran - Ankara

Karanlığın kirlettiği ruhları, hangi iyilikler iyileştirebilirdi? Ya da karanlığın bıraktığı acımasız hatıralar ve izler kaybolur muydu?

Birinin sizin hayatınıza girip, hayatınızı ne denli değiştireceğini bilemezsiniz. O kişi size ya armağandır ya da imtihan...

Bir haziran gününde sıcaklık zirvedeydi. Saçınızı salıp evde bir şeylerle uğraşılacak bir gün kesinlikle değildi. Fakat insanı tüm gün güldüren duygu, bir şeyler yapmaya illaki yönlendiriyordu. En basiti sevmek... Bazen kazandıran, bazen kaybettiren: *sevmek.*

Bunların hepsi bizim tercihimizdi aslında. Aşk da acı da... Her şey bizimdi. Günlerden pazardı. Sanırım en enerjik olduğum pazarlardan biriydi ve en güzel yaşlarımdan birini geçirdiğimi sandığım 18. yaşımdı... Genellikle kendimi kandırmaya bayılırdım.

En çok istediğim okul ve en çok istediğim bölümdeyim, birinci sınıf çömez bir hemşirelik bölümü öğrencisiydim. Beni sevdiğine inandığım biriyle birlikteydim. 18 yaşındaki biri başka ne isteyebilirdi ki? En

azından berbat geçen dört yıllık lise hayatından sonra son bir yılım çok iyi gidiyordu. Gidiyor muydu cidden yoksa hayatın oyunlarından bihaber olduğum için mi öyle geliyordu? Buna kafa yoramayacak kadar mutlu hissediyordum. Sıcaktan enseme yapışan saçları umursamadan saatlerdir yapmaya çalıştığım pastayı süslemeye devam ettim.

Pastanın süslemesini bitirdikten sonra ellerimi kaldırıp uzaktan pastaya baktım. "HAPPY PARTY, LOVE" yazmıştım üzerine, acaba sevgilim yazmak biraz abartı mı olmuştu? Tamam, yani bir süredir birlikteydik ama sevgili dönemimiz çok yeniydi. Kafamdaki bulutları dağıtan şey arkadaşlarımın paldır küldür içeri girmesiydi. Onların itişip kakışmasına tebessüm ederek pastayı kutusuna koydum. "Hoş geldiniz!"

İrem bana cevap vermeden masanın üzerindeki suyu kafasına döküp derin bir nefes verdi. "CANIM BEYNİM, KAYNAMA RİCA EDİYORUM!" diye sitem etti.

İclal'se İrem'e nazaran sakin bir tavırla saçlarını tepeden toplayıp dolaptan suyunu çıkardı ve içmeye başladı.

Şişenin dibindeki suyu bırakıp İrem'in suratına doğru attı. "Olmayan şeyler kaynamaz, Kızıl!"

İrem gözlerini kısıp İclal'e dil çıkardı. "O yüzden bu kadar sakinsin," diyerek kaleye gol atmıştı.

Günler... Hep birlikte aile olduğumuz, tek acımın lisedeki bir çocuğu unutmak olduğu yıllarım...

İclal sadece yüzünü ekşitip bana döndü, bense onların bu haline gülüyordum sadece.

"Emirhan ve Alp'i gördün mü?" diye sordu İclal,

İrem meyve kâsesinin içinden aldığı yeşil elmayı ısırırken konuştu. "Görmedim hiç."

Bir kulağım onlardayken İclal'in gözü bendeydi, beni baştan aşağıya süzüyordu.

"Bizim kuş yine aşka gelmiş!" dedi İclal. Bunu o kadar isteksiz söylüyordu ki bu durum biraz incitmişti. O, daha önce âşık olmadı. Birini unutmaya çalışmak ne demek anlamazdı. Takılma... *Keşke takılsaydım.*

Gülerek üstümü başımı düzelttim. Topladığım saçlarımı açarak belime doğru salınmasına izin verdim. İrem ve İclal'in sorularını yanıtsız

bırakarak koridordaki aynanın karşısına geçtim ve elbisemi kontrol ettim.

İnce askılı, diz üstü efil efil bir yaz elbisesiydi. Üzerindeki kiraz detayları beni çok şirin göstermişti. Uzun zamandır böyle cıvıl cıvıl giyinmiyordum. Tekrar mutfağa gidip masanın üzerindeki gözlüklerimi takarak görüşümü netleştirdim. Üç numara miyoptum. Ben hareketli davrandıkça kızların canına tak etmişti.

İrem elindeki elmayı İclal'in eline tutuşturup peşime takıldı, hızla kolumdan çekerek kendine çevirdi. "Alo! Bacım, hayırdır ya?"

İmalı bir şekilde göz kırpıp gülümsedim ardından kollarımı ondan çektim.

İclal'se moral bozan bir tavırla elindeki elmayı ısırdı, "Herife âşık değilsin, sadece kendini kandırıyorsun. Biliyorsun, değil mi? Ayrıca maymuna benziyor," dedi. Karşı cinsten gram hazzetmeyen, ölümüne nefret eden arkadaşım...

İrem uyarıcı bir öksürme ile İclal'i uyarmaya çalıştı, kollarımı sinirle göğsümde bağlayıp İclal'e baktım.

"Bir şeyler denemeye çalışıyorum, yardımcı mı olsan biraz?"

İclal elindeki elmayı masaya bırakıp benim gibi kollarını göğsünde birleştirdi. "Hıyarın birini hayatına alarak geçmişinden kaçıyorsun! Bu mu denemek!? Hayır, aşk değil bu!"

Sinirle kaşlarımı çattım ve ona doğru birkaç adım attım. "Bu benim hayatım ve sen de annem değilsin, İclal," diyerek karşılık verdim. Hep bunu yapması canıma tak etmişti. *Tamam en iyi erkekten sen anlıyorsun, ben lisede aptallık yaptığım için anlamıyorum. Özür dilerim, sarı kafa.*

Çocuktum, şimdi genç kızdım. Arada fark vardı.

Belki düşüncelerim ve sözlerim ağırdı ama böyle olması gerekiyordu. Masanın üzerindeki pasta kutusunu ve anahtarı alarak kapıya doğru ilerledim. İclal'in arkamdaki bağırmasını umursamadım. Bazen ne söylediğini bilmiyordu.

"İyi! Ne halt yersen ye, bir hıyara daha güven! Ne olacak ki? En fazla bir dört yıl daha gider hayatından!" demişti arkamdan. Duymazlıktan geldim. Akşam tekrar bir şey olmamış gibi sarılacaktık ve düzelecekti aramız, bu yüzden yoluma devam ettim. Tamam, Buğra dört dörtlük

olmayabilirdi ama en azından beni seviyordu. Hayatımdaki en önemli e-maili bile onun için geri çevirmek üzereydim. *Kural bir, hiç kimse için hayatınızdaki güzellikleri ertelemeyin.*

Kızlara bunu söylediğimden beri bana sürekli, "Londra'daki okul kadar önemli değil," diye söylenip duruyorlardı. Ama yıllar sonra birine önem vermek istemiştim. Sevilme arzusunun nelere yol açtığını tahmin edemezdim.

Yalandan bir mutluluğun kölesi olduğumun farkında olmadan Ankara'nın sıcak sokaklarında hızlı hızlı yürüyordum.

Bir sokaktan diğer sokağa geçerek sevgilimin evini arıyordum. Kim ne derse desin beni sevdiğine inanıyordum, bir daha geçmişin aynısını yaşamayacaktım. Hem de asla. Çünkü ben dersimi almıştım... Ama hayat size aynı şeyi bir daha yapmamanız gerektiğini öğretene kadar vurup dururdu.

Geçmişin sisli perdesini dağıtırken Buğra'nın mahallesine gelmiştim. Mavi binanın içine girip giriş kattaki dairenin önünde durdum. Pastayı merdivenlerin üzerine bırakıp boynuma astığım küçük çantamın içinden anahtar çıkardım. O farkında olmadan anahtarını alıp aynısını yaptırmıştım, doğum gününü günlerdir planlıyordum. Ses çıkarmamaya özen göstererek kapıyı açtım ve pastayı alıp minik adımlarla içeri geçtim. Sesi çıkmadığına göre kesin uyuyordu. Önce usulca mutfağa gitmek için hareketlendim. Mutfağa adım atmamla elimdeki pastanın ellerimden kayması bir oldu.

Önce ensemde bir sıcaklık hissettim ardından gözlerimin yanmaya başladığını, sonrası kafamdaki seslerin patlaması ve gözyaşlarımın süzülmesi oldu.

Evren bana bıçağını çok feci saplamıştı, bu defa umduğumdan daha kötüydü.

"Hayır." Başımı iki yana salladım, yumruklarımı sıktım. Yutkunamamıştım bile. Tam içime bir şey oturmuştu. Nefes bile alamıyordum, gördüğüm görüntüyü asla kabullenmedim. Kalbim bedenime sığmadı, içeride bir bıçak döndü. Bu defa değil, lütfen; bu defa değil. Ben kâbus görüyorum şu an, değil mi? Lütfen içimdeki güveni benden alma... *Klişe başlangıcım böyle olmuştu. Keşke tek bununla kalsaydım...*

"Elfida?"

İçimdeki sevinç bir kor gibi hayal kırıklığına dönüşürken gözlerim yavaş yavaş doldu. Hani bir tabir vardır: "*Kessen kan akmaz.*" Vaziyet oydu. Sanki birisi üst üste karnıma yumruk atmıştı ve kan kusarcasına midem bulanıyordu. Buğra önce bana baktı, ardından kucağındaki kızı bırakıp bana doğru gelmeye başladı.

"Elfida bak, dinle..."

Neyi dinleyecektim, bu nasıl bir cümleydi? Tanımadığım bir kızla yiyişiyordu, neyi dinleyebilirdim? *Böyle klişeyi öperler.*

Dakikalar önce arkadaşımı karşıma almıştım. Kalbimde keskin bir sızı vardı. Bu sızı onun ihanetinin sızısı değildi. Bile bile ihaneti seçmenin sızısıydı. Ben istedim bunu...

Sadece tek bir soru sormak istiyordum ve net bir cevap duymak istiyordum.

"Neden ki? Niye yani? O daha güzel fizikli, o daha güzel yüzlü olduğu için mi? Benim gözlüklerim ve diş tellerim var diye, o daha mı güzel? Senin aşkın, sevgin bir beden miydi sadece? Sen istedin beni, sen koştun peşimden!"

Bunları söylerken sesim titrememişti. Bir cevap gelmedi, o güzel görünümlü kız yanımdan bir şey yokmuş gibi geçip yatak odasına giderken Buğra ellerini beline koyup yüzüme baktı. *Sana ne diyebilirim,* der gibi bakıyordu.

Hayır, sen güzelsin; demiyordu. Hayır, sen haklısın, ben şerefsizim; demiyordu, susuyordu.

"Niye yaptın ki bana bunu?" diye sorumu tekrarladım, bu defa sesim titredi.

"Çok mu merak ediyorsun nedenini?" Üzerime doğru adım atıp dibime sokuldu. Vücudum tir tir titriyordu, sinirden.

"Dinle o zaman. Senin bana âşık olmadığının farkındaydım! Aylarca peşinden koştum kızım senin! Sonunda sen geldin! Bana geldin, beni kullanmak için! Hâlâ o bok herife âşıkken benimle çıktın. Sen benimle çıkarken suç değil ama ben biriyle yatınca niye yaptın? Verseydin o zaman kızım sen de!" diye bağırdı bana. Söyledikleri ok gibi göğsüme saplanırken bana sıraladığı nedenler yüzünden onu öldürmek istiyordum.

Sinirle bir tokat attım, ardından çıplak göğsünden duvara doğru üst üste itekledim. O kadar sert ve hızlı iteklemiştim ki tepki verememişti. "Neden mi lan bu? Doğru düzgün ayrılsana şerefsiz!" Vurmaya, bağırmaya ve ağlamaya devam ettim.

Onu göğsünden üst üste iteklerken ellerimi havada yakaladı, yüzüme eğilip tısladı. "Neden bu! Eğer aa yok ben sorun etmem diyorsan-"

Cümlesini tamamlamasına dahi izin vermeden suratını kızartacak bir tokat attım. Onu göğsünden sertçe itekleyip bir kez daha duvara yapışmasına neden oldum. "Adi herif!" Birkaç adım geriye gittim, parmağımı yüzüne sallayıp bağırdım.

"Belanı sikerim senin!" Bana karşılık vermesine izin vermeden üst üste bir kez daha vurdum ve son kez omuzuna doğru sertçe vurup geri geri gittim.

"ADİ!" diye bağırdım.

Ellerim buz kesmiş, sıcak havada soğuk soğuk terlemeye başlamıştım. Gözyaşlarımın akmasına engel olamıyordum. Tüm duygularımı o evde bırakıp çıktım. İçimdekinin yalancı aşk olduğunun farkındaydım ama bunu hak etmemiştim. Bana tutunmam için neden bir dal bırakmıyorlardı? Suç belki de benimdi. Niye kalkışmıştı ki zaten buna? Unutmak bu kadar kolay olsaydı, insanoğlu yıllar önce yapardı bunu zaten. *Ama sanmayın ki benim canavarlık hikâyem burada başladı...*

Kendimi Ankara'nın sokaklarına bırakırken her şey gözümün önünden film şeridi gibi geçmişti. Yaklaşık yarım saat içinde nasıl her şey bu kadar dağılmıştı? Nasıl her şey yıkılmıştı ki? Bu defa başarmıştım, buna inanmıştım.

Bir an olduğum yerde durdum ve içimde tuttuğum nefesi hıçkırıklarla dışarı verdim. Midem bulanmaya, kasıklarıma ağrılar girmeye başladı. Elimi karnıma doğru bastırdım.

İnsanlar yanımdan geçip giderken dönüp birkaç defa bakıyorlardı. Dizlerim, ellerim titriyordu. Buğra'nın sözleri kulağımda yankılanıyordu. Kızılay meydanındaydım, yanımdan kaç insan geçti bilmiyordum. Bazıları omuz atıp geçiyordu bense olduğum yerde kalıyordum. Bir anda içimdeki büyük hırsla öyle bir bağırdım ki herkes dönüp bana baktı, arabalar durdu, kuşlar korktu. Bense zehrimi sokağa akıtmanın etkisiyle yürümeye başladım.

Aptal Elfida, güzel değilsin. Bahtın da değil...

Kendimi nasıl eve attığımı bilmiyordum. Akşam on sularında geri dönmüştüm, eve giriş şeklim kızları o kadar korkutmuştu ki kalakalmışlardı. Buzdolabını açıp hırsla aldığım birayı nefes dahi almadan kafama dikmiştim. Bitirmem sadece birkaç dakikamı alırken kızlar ikinciye uzanmamı engellemek için beni tutmaya çalışıyordu, onların dediği hiçbir şeyi duymuyordum.

"Elf! Korkuyorum. Ne oluyor? Biri bir şey mi yaptı, söylesene?" diye soruyordu İrem.

İkisini de sertçe itekledim, dolaptan bir bira daha alıp havaya kaldırdım. Ve deli gülümsemesiyle kızlara baktım. "Bana ne olmuş olabilir ki, bana ne olmuş olabilir? Elfida'ya ne olabilir? Asena değilim ki ben. Ailesinin bir türlü sevmediği, günah keçisi, sürekli alay edilen, koltuğun köşesine sinip orayı evi yapan, sevilmeye layık olmayan kızın tekiyim!"

Babam da sevmemişti zaten beni. Sen niye sevmedin babam beni? Niye bu adamlardan bekledim sevgiyi ben?

İclal temkinli bir biçimde bana doğru birkaç adım attı. Parmağımla onu işaret edip, "Sen haklıydın!" diye bağırdım ve histerik bir gülüş attım. Kafamı buzdolabına yaslayıp elimdeki biradan bir yudum daha aldım. "Ben yanıldım, unutmak kolay değilmiş... Hak ettim bunu ben, unutamadığım için yaptım. Ama bu da aldatmak, ona olan sevgimi aldatmaktı..." Gözyaşlarıyla iç çektim, hıçkırıklarla anlatmaya başladım. "Yaptığım pastayı bile onun sevdiği meyvelerden yaptım, Buğra'nın değil..." Hıçkırıklarım evin içinde yankı yaptı.

"Beni aldattı Buğra, hak etmedim ki... Sevmek istedim, onu sevdiğim gibi Buğra'yı sevmek istedim..."

Birinin sende yarattığı acıyı başka bir acıyla dolduramazsın, her yarayı aynı krem iyileştirmez.

İrem ve İclal hüzünle birbirlerine baktılar, İrem dayanamadı ve üzerime doğru atlayıp benimle ağlamaya başladı.

"Hayır, sen dünyanın en güzel kızısın, sen harikasın!" İrem'in sesi titredi, saçlarımı sevdi. "Her şeyi düzelteceğiz, çirkin değilsin, güzelsin..."

İclal ellerini göğsünde birleştirmiş dolu gözlerle bana bakıyordu, sabırsızlıkla dudaklarını dişledi. Dayanamadı ve koşarak boynuma doğru atladı.

O gece beni o şekilde son görüşleriydi. O an hayatımın seyrini değiştirecek kararı verdiğimi bilmiyordum. O günün sabahında elimi yüzümü dahi yıkamadan Londra'ya bir bilet aldım ve o e-maili onayladım.

Hayatımın çizgisiyle oynadığımı nereden bilebilirdim ki?

"Bayağı bayağı iki saat sonra uçağa binip gideceksin? Bak yani, emin misin? Bu sene kal, belki seneye tekrar başvuru yapıp onay alırsın?"

İrem ve İclal kahvaltı dahi etmeden beni ikna çabasına girmişlerdi. Bense sanki dün hiçbir şey olmamış gibi çayımdan son bir yudum daha alıp ayağa kalktım.

En can yakan şeyi her zamanki gibi İclal sormuştu. "Her şeyi bırakıp gidecek misin? Ya dönerse? Buğra değil hani şey..." Cümlesini tamamlayamamıştı.

Buruk bir gülümseme dudaklarıma yayıldı, biten çayımı masaya bıraktım. "Dönerse eğer, o beni bulur." Hayır beni bulamayacaktı. Hem de hiçbir zaman...

Masadan kalktım ve giyinmek için odama gittim. Kendimi böyle toplayacağıma inanmıştım ama ben yine her zamanki gibi ismimin hakkını verip dönecektim.

2 EYLÜL/ LONDRA - West Midlands

Sahi, güvenmek neden bu kadar zordu? Ya da asıl soru, güvenilir olmak neden zor geliyordu insanlara? İğrençlik niye favorisiydi ruhu kararmış insanların? Gözümün önüne gelip duran o görüntüyü silip atmak istercesine derin bir çığlık attım. Ne zaman geldiğimi bilmediğim sırdaş ağacın yanında öylece duruyordum. Ağaca defalarca, "*Köklerine göm acımı...*" der gibi bakıyordum.

Ağlamıyordum, gülmüyordum; etrafımda olup bitenlerden habersiz gibi sadece yeşil çimlere odaklanmıştım.

İnsanların çoğuna acı yaşatan hayat, beni mi güldürecekti sahi? Evet, inanmıştım buna tekrardan. Lakin atladığım şey, hayat ikinci seferde daha çok yıkardı insanı. O büyük kırgınlığı kolay atlatamamıştım, gerçeğimden kaçmıştım. Geçmişe dair yara hep yerindeydi, üzeri kanadıkça

daha çok iz kalıyordu geleceğe. Ama kendimden emindim, ne olursa olsun kendimi kaybetmeyecektim. Ben olacaktım, günün birinde tekrar âşık olacaktım. Çok güçlü bir kadın olacaktım, saçlarımı sevecektim, kendime baktıkça gurur duyacaktım. Arkama bile bakmayacaktım...

Başımı gökyüzüne kaldırdım, tuhaf ama güzel bir görüntüydü. Gökyüzünün bir tarafında tertemiz bulutlar, diğer tarafta grimsi bulutlar vardı. Beyaz bulutların üzerine geliyordu. Akşamın yağmurlu olacağı kesindi. Bu iki görüntüye gülümsedim. Sabahattin Ali'nin dediği gibi: "Belki de yeni başlangıç yapmanın tam vaktidir."

Sırdaş ağacımın yanından kalkarken sessize aldığım telefonu açtım ve gelen sayısızca mesaja baktım. Uluslararası bir projeden onay almıştım ve bunu kimseyle kutlamadan okuldan kaçmıştım.

Tüm mesajlara göz gezdirdim, yazan herkese teşekkür ettim. En son da buraya geldiğimden beri arkadaş olduğum Alex'e yanıt verdim ve telefonumu çantama atıp evimin yolunu tuttum. Londra bana fazlasıyla iyi gelmişti.

Yeni bir yaşam mümkün.

Eve geldiğimde evin kapısını usulca açtım ve içeri girdim. Elimi vestiyerin yanındaki ışığa uzatıp evi aydınlattım.

Odanın içi bir anda karanlıktan aydınlığa dönerken yüzümde patlayan konfeti yüreğimi ağzıma getirmişti. Korkudan anahtarı bile yere düşürürken elimi hızla tekleyen kalbimin üzerine koydum, hızlı hızlı nefes alıp vermeye başladım. Gözlerim korkudan yuvasından çıkacak gibiydi. Gürültülü ortamlar ve aniden patlayan şeyler beni fazlasıyla korkutuyordu.

Sıkıca yumduğum gözlerimi sakince açtığımda, karşımdaki kişi şaşırmama neden olmuştu.

"Alex?"

Korkum gördüğüm yüzle azalmıştı. Karşımdaki kişiyse mahcup bir şekilde gülüyordu.

"I'm so sorry... Congratulations, Elf!" *Üzgünüm... Tebrikler Elf!*

Şaşkınlıkla gülümsedim, projeyi kutlamak aklıma bile gelmemişken o unutmamıştı. Heyecanla yüzümü avuçlarımın arasına aldım. Alex gülümseyerek birkaç adım attı ve ellerimden tutup, "Benimle gel," diyerek

beni salona doğru sürükledi. Ne yapmaya çalıştığını anlamamıştım ama istemsizce vücudum gerilmişti, böyle şeyleri sevmezdim ben.

Alex, buraya geldiğimden beri çok sıkı dostluk kurduğum biriydi. Bazen Türkçe bilmemesinden dolayı bana mal mal baksa da iyi anlaşıyorduk. Küfrediyordum, ona bile gülüyordu. En çok güldüğü kelime orospu çocuğuydu.

Bana olan ilgisinin farkındaydım ama buna karşılık vermek yerine dost kalmayı tercih ediyordum. Ta ki salona gelene kadar... Ortada bir pasta vardı evet ama ne doğum günü pastasına benziyordu ne de bir kutlama pastasına. Yüzümdeki gülümseme yavaş yavaş sönmeye başlamıştı.

Ortada kocaman bir pasta ve üzerinde '*Marry me*'[1] yazıyordu. Pastaya daha dikkatli bakmaya çalıştım, yanlış okuduğumu düşünmek istedim. Belki *Marry Jane* falan yazıyordur ha? Yok, valla *Marry Me*... Pastanın yanındaysa kocaman bir taşı olan tektaş yüzük, ya bu çok pahalı bir şeye benziyor.

Yüzümdeki ifade bir anda endişe ve öfkeye dönüşmüştü. Gözümü masadan ayırmadan göz ucuyla Alex'e baktım. "Bu ne demek?" diye sordum. *Ebenin şeyi demek kızım. Ya bir dur be, birkaç ay oldu daha, dur!*

Alex, gülümseyerek masanın üzerindeki tektaşa uzandıktan sonra, heyecanla karşıma geçti. Bir çocuk gibi yerinde duramazken benim kaşlarım daha fazla çatılıyordu. Yüzüğe odaklanıp konuşmaya başladı.

"Biliyorum, beni arkadaşın olarak görüyorsun çok denedim ama ben seni seviyorum... ve seninle evlenmek istiyorum."

Yuh, yavaş gel! Lan ben daha attığım adımı bilmiyorum, evlilik-sen-ben...

Şaşkınlığım giderek artarken ağzım bir karış açılmıştı. Bu kadar ilerisini beklemiyordum, bu asla normal bir davranış değildi. Başımı iki yana salladım. Gerçekten mi ya? Aramızda yaş farkı da vardı! İki adım geriye gittim. Bu ani olay beni korkutmuştu, içimi tuhaf bir his kaplamıştı.

"On dokuz yaşındayım? Farkındasın, değil mi? On dokuz! Ve biz seninle arkadaşız," diye tepki gösterdim.

Alex hızla elindeki yüzük kutusunu kapattı, gözünde anlam veremediğim bir his gördüm. Öfke değildi, kırgınlık değildi ama çok

1 İng: Evlen benimle. –e.n.

korkutucuydu. Onda daha önce görmediğim bir bakıştı bu. İnsani olarak çok ani tepkileri vardı ve bu bazen ürkütücü oluyordu. Gözlerindeki anlam veremediğim his değişti, yerini daha iyimser bir bakış aldı.

Hafifçe gülümseyerek bana doğru bir adım attı ve vücudum sanki bir şeyler hissediyor gibi geri kaçtı, bu da bakışlarının daha çok değişmesine sebep oldu. "Anlıyorum, belki birkaç yıl sonra tekrar denemeliyim!" dedi.

Ya sen ne anlatıyorsun be abi, diyemedim tabii...

"Bir süre görüşmeyelim bence." Bu dostluk gereğinden fazla gereksiz olmuştu, elimle kapıyı işaret ettim.

Başı öne düştü, gözleri dolar gibi olmuştu ama çok ürkütücüydü. İçimde anlamsız bir korku olmuştu, kendimi savunmasız hissediyordum. Elini bana uzatacak gibi oldu fakat sonrasında vazgeçti. Ellerini hızla benden çekti, birkaç adım geriye gitti. Yüzünde gülümseme olsa bile yüzük kutusunu sıktığını görebiliyordum.

"Gitsem iyi olacak. Ama şunu hatırla ki her zaman yanında olacağım, seni asla bırakmayacağım. Sana olan hislerime engel olamadım, çok üzgünüm..." Gerçekten ağlayacak gibiydi ama hiç samimi değildi.

Ya hadi abi, hadi! Bekleme yapma!

Ben yalnızca gülümseyerek başımı sallarken o evden çıktı. Onu geçirmeye bile gitmedim. Dakikalardır tuttuğum nefesi stresle geri verdim. Elimde duran çantayla anahtarı yere bıraktım, gözlüklerimi çıkarıp kenara koydum ve sandalyeyi çekip oturdum.

"Dört ayda ne yaşamış olabilirsin, yuh ya! Yuh! On dokuz yaşına yeni girdim, alo!" diye kendi kendime söylenip durdum, elim şaşkınlıkla ağzımda durdu. Diğer elimi pastaya atıp parmakladım ve tadına baktım.

"Iyyy meyveli!" diyerek yüzümü ekşittim. Masadan kalkıp yatak odama doğru ilerledim. Nasıl bir yıldı bu? Aldatılma, evlilik teklifi? Yolla Allah'ım, göktaşı kaldı o da gelsin. Tövbe tövbe. Neyse ki Alex cidden kendi halinde biriydi.

Yatak odama girdiğimde kendimi sırtüstü yatağa atıp olanları düşünmeye başladım.

Arkamda çalan *Vals* eşliğinde aldığım tuvale fırça darbeleri atmaya başlamıştım. Resim yapmak içimde saklanmış duyguların ortaya çıkmasına yardımcı oluyordu. Dünyaya farklı bir açıdan bakmamı sağlıyordu, en çok da geçmişe dair özlemini çektiğim duyguları sıcak tutuyordu. Henüz eskisi gibi duvarlara resim çizmeye cesaretim yoktu ama tuvale çizmeye vardı.

Çok iyi hatırlıyorum, en son on beş yaşında gözlerinde hayatı gördüğüm çocukla duvarlara resim çiziyordum. Sanki yeryüzünde bulunan tüm deniz renkleri onda buluşmuş gibiydi. Beni bıraktığında on beş yaşında dünyanın gözden çıkardığı Elfida'ydım. Şimdi ise on dokuz yaşında hayatın ona ne getireceğini bilmeden yaşayan ve en sevdiği renk hâlâ mavi olan Elfida'yım.

Aldığım tuval, bir salon halısı büyüklüğünde olduğu için yere koyup öyle çizmek zorunda kalmıştım. Kara kalemle şablon çıkarmıştım. İki genci temsil eden figürler vardı. Daha eklemek istediğim kısımlar vardı ama küçük detayları sonda eklemek istiyordum. Mavi boyaya uzanıp fırçamı batırdım ve zemini boyamaya başladım. Sonunda nasıl bir şey çıkacaktı oldukça merak ediyordum.

Arkamdaki müziğin tınısını mırıldanmaya başlarken duyduğum büyük gürültü, fırçanın elimden düşmesine ve yerimden sıçramama neden olmuştu. Sanırım deprem oluyordu ya da binada bir patlama olmuştu. Böyle şeylerde fazlasıyla korkak bir kızdım, elim hemen titremeye başlardı.

"Ne oluyor ya?" diye bağırdım, olduğum yerden kalktım. Kalktığım an birden elim ayağım boşaldı. Dış kapım kırılmıştı, resmen kapı yerdeydi. Gözlerim şaşkınlık ve korkuyla açılırken yüzüme doğrulan silah nefesimi kesti. Kaskatı kesilmiştim.

Alex, gözünde büyük bir öfkeyle bana silah doğrultmuştu. Gözlerimi yerden yavaşça kaldırıp Alex'in yüzüne baktım. Yüzüne korkutucu bir gülümseme kondurdu. Bu bir şakaydı sanırım. "Oyun vakti bebeğim ve ilk piyon sensin..." dedi.

Gözlerim korkuyla dolmuştu ama sakin kalmaya çalışarak kendimi tuttum. Korkudan olduğum yerden bile doğrulamıyordum. "Ne yapıyorsun?" diye bağırdım, aynı zamanda geri adım atmak istedim ama lanet olası ayaklarım resmen kitlenmişti.

Benim bağırmamla üzerime doğru adım atmaya başlaması bir oldu. O, bana adım attıkça ben geriye doğru gittim. Yere koyduğum mavi boya kovası, ayağım çarpınca yere devrildi. Kolay korkan biri asla değildim fakat Alex'in gözlerindeki duygu, bir canavarın bakışlarını andırıyordu. Beni öldürecek miydi? Ona hiçbir şey yapmamıştım! Ellerimin titrememesi için yumruklarımı sıkıp sakin kalmaya çalıştım. Yüzündeki ürkütücü bakışlar gitgide daha kötü bir hal alıyordu, ayaklarımı korkuyla geri geri sürüdüm. Çevremde uzanabileceğim sert bir cisim bile yoktu.

"Buradan gitmezsen polisi arayacağım!" diye tehdit savurdum. Korkudan İngilizce konuşmayı unutmuştum. Benim üzerime cüretkâr bir tavırla gelmeye başladı. Kaşlarını alay eder gibi büzüp, "Cidden mi? Sonra ne olacak? Kimin bana gücü yetebilir? Kızını yıllardır gözden çıkaran bir büyükelçi mi?" dedi. Türkçesi dudaklarımın şaşkınlıkla aralanmasına neden olurken kurduğu cümleler canımı yakmıştı. Su gibi konuşuyordu.

"Buradan-"

Birden boğazıma yapışıp ayaklarımı yerden kesti. Cesaretimi sürdürmeye devam ettim "Buradan hemen çık-" vücudum titreyerek tepki veriyordu.

Cümlemi yüzüme çarpan nefesi ve belimde hissettiğim soğuk namlu kesmişti. Bağırmak istiyordum ama bağıramıyordum. Hareket etmek istiyordum, edemiyordum. Sanki evren elimi ayağımı bağlayıp beni köşeye atmıştı.

"Kimse sana yardım etmez, küçük bebeğim. Kaderin benim ellerimde..."

"Bırak beni, kafayı mı yedin?" diye suratına doğru bağırdım, o ise sanki güzel bir şey söylemişim gibi sırıttı ve dudaklarıma doğru yaklaştı ama buna boyun eğecek değildim. Bir şey yapmak zorundaydım, yüzüme yaklaştığı an burnunun tam üzerine kafa attım ve acıyla bağırıp sendelemesini sağladım. Bunu bana çok yakın bir dostum öğretmişti.

"İMDAT!" diye korkuyla bağırdım.

Acıyla burnunu tutarken onu sertçe ittirip kapıya doğru yöneldim ama ben daha farkına varmadan, belimden yakaladığı gibi duvara yapıştırdı. Öyle sert yapıştırmıştı ki sırtım sızlıyordu, belimde hissettiğim

eliyse o kadar kuvvetliydi ki muhtemelen iz çıkacaktı. Asla yapmayacağım şeyi yapmaya, yalvarmaya başladım. Çünkü korkuyordum ve ölmek istemiyordum! Yapacağım bir sürü resim, gezeceğim ülkeler vardı! Bir gün evlenecektim ve çocuklarım olacaktı. Ben ölmek istemiyordum! Ve Alex beni öldürmeye gelmişti, sırf onu reddettiğim için belki de... Bilmiyordum, ona bir şey yapmamıştım.

"Lütfen beni bırak, lütfen! Ölmek istemiyorum Alex... Ben sana bir şey yapmadım. Ben sana bir şey yapmadım, lütfen..."

Dudakları büzüldü, gözleri anlamadığım şekilde doldu. Elini yüzüme yaklaştırıp önüme gelen saçları geriye doğru ittirdi.

"Tabii ki seni öldürmeyeceğim, sana bunu nasıl yapabilirim ki? Yıllardır Londra'ya gelmen için uğraşıyorduk ama sana âşık olacağımı bilmiyordum..." Gözleri doldu, ne demek istiyordu. Bence gerçekten normal değildi ve saçmalıyordu. Onu daha önce tanımadığıma eminim çünkü.

Eli saçlarıma doğru gitti, onları usulca okşadı, "Bu oyunun en masumu sensin... Sen sadece olmaman gereken kişilerin kanını taşıyorsun ve ben seni istiyorum. Bu kuralları yıkarak..."

Korkudan nefes alışverişim gitgide artarken ne demek istediğini anlamamıştım. Ben bir kâbus görüyordum, değil mi? Ben bunları kaldırabilecek biri değildim, bu yaşananlar sadece kâbus olabilirdi.

Onu göğsünden iteklemeye çalışsam da milim kıpırdamıyordu. Benim zayıf bedenim karşısında resmen bir duvardı. Tüm gücümü kullanıp onu üst üste itekledim. "Kafayı sıyırmışsın sen! Derhal evimden çık, yoksa çığlık atacağım!" Elim ayağım tir tir titriyordu.

Sanki sesimi hiç duymuyormuş gibi yandan sırıtarak soğuk namluyu şakaklarıma dayadı. O kadar çığlığıma rağmen neden kimse gelmiyordu, neden kimse beni duymuyordu?

"Oyuna göre seni öldürmem gerekiyor, ölüm listesinin başını çekiyorsun. Sen ölürsen tüm ağ dağılır..."

Gözleri dolmuştu. "Ama yapamam, ortaya çıkması gerekenler için bir miktar canın yanabilir. Endişe etme, ortaya çıkması gereken kişiler çıkınca mutlu olacağız," dedi. Kim ortaya çıkacaktı, ne anlatıyordu bu herif?

"RUH HASTASI! KİMSE YOK MU?" Ciğerlerim yırtılırcasına bağırdım, bağırmaktan boğazım kızarmıştı. Sesime karşılık alamayınca akan gözyaşlarımla bir kere daha bağırdım. "Yardım edin!"

Alex, bir eliyle kolumu sıkıca kavradı ve silahı şakaklarımdan çekmeden beni sürüklemeye başladı. Midemi bulandıracak hayaller sıralarken tek yaptığım şey bağırıp, ağlayarak küfretmekti. Bu bir kâbustu çünkü ben bunları yaşayamazdım. Evet, birazdan kesinlikle uyanacaktım! Uyanmak istiyorum, lütfen yardım et anne... Anne uyanmak istiyorum, uyandır beni. Kimsesiz değilim, uyandır beni!

"Çok güzel günler bizi bekliyor, sevgilim!" dedi tüm kelimelere bastırarak. Bense ayaklarımı yere sabitleyip gitmemek için direniyordum. Bağırıp çağırıyordum ama bulunduğum binanın dairesindeki hiçbir kapı açılmıyordu. Evren benimle dalga geçiyor gibiydi.

"Kimse sana yardım edemez, tatlım! Çünkü ölürler! Ve unutma, para güçtür!"

Binanın dışına çıkıp arabaya geldiğimizde kapının önünde yirmi kişiye yakın eli silahlı adam vardı. Hepsi bir heykel gibi dikilmiş duruyordu, arabanın kapısına kadar sürüklenerek geldiğimde bile kimse bir şey yapmadı. Arabaya binmemek için ayaklarımı yere sabitledim. "BIRAK BENİ!"

"Bilmediğin o kadar çok şey var ki sevgilim... Üzülme, anlatacağım hepsini," dedi. Bu sözlerine karşı yaptığım tek şey suratına bir tükürük fırlatmaktı. O da bana aynı hızla tokat atıp arabanın camına yapışmama sebep oldu. Yüzüm acıyla sızlarken o hızla arabanın kapısını açıp beni içeri doğru ittirdi. Yediğim tokat neredeyse nevrimi döndürmüştü. Dudağımın sızladığını hatta patladığını hissettim. Şu an bir kâbusta değildim. Ben bunları yaşıyordum, bunları yaşıyordum.

Ne olacaktı şimdi? Kaderime teslim olup bu ruh hastasıyla mı gidecektim? Ölmek istemiyordum, en azından böyle... Ölürsem muhtemelen ailem bile farkında olmayacak, arkadaşlarım birkaç gün sonra farkına varacaklardı. On dokuz yaşında öleceğim hiç aklıma gelmemişti. Bunları düşündükçe daha fazla ağlıyordum, çırpınıyordum ama sanki bu onun umurunda değildi. İkimiz arka koltuktaydık, ön koltukta bir başkası vardı. Bir saniye bile susmadım, bağırdım, çağırdım ama bu onların

umurunda olmadı. Kimsenin umurunda olmadı. Ben, ölümüme adım adım giderken kimse beni duymadı.

Ben bir kurbandım ve tanımadığım insanların bedelini ödüyordum...

28 Eylül 2011'den bildiriyorum, artık ölmek istiyorum...

Yaşarken ölmeye şahit oldunuz mu? Kalbiniz atıyor, beyniniz işliyor ama ruhunuz yok. Sadece bir toprağın altında değilsiniz ama ölüsünüz. Hani toprağın altındayken mezarınızın başındaki insanlara seslenirsiniz ama hiçbiri duymaz ve arkalarını dönüp giderler... Öyle işte.

Toprağın altında değildim ama ne kadar bağırırsam bağırayım ne insanlar ne de bu aşağılık evren beni duyuyordu. Tam üç haftadır ölüydüm. İlk günlerde evrene karşı geldim, ona gözden çıkarılan olmadığımı söyledim ama o benim sesimi kesip bir köşeye attı. Ben, gerçekten Elfida oldum...

Aşağılık herifin ellerini hissettiğim an evrenden, tüm insanlıktan umudumu kestim...

Yaklaşık üç hafta altı saattir ölüydüm, üç haftadır bir canavarın elindeydim. Eski bir yeraltı sarnıcını andıran, ev görünümlü bir yerdeydim. Ellerim kalın paslı zincirlerle bağlanmıştı. Psikolojik olarak yıpranmam için bir boy aynası koymuştu karşıma. Karşımda duran aynaya bir kez baktım, her baktığımda sanki bana dokunduğu anları bir kâbus gibi yaşıyordum. Sürekli bakımlar yaptığım yüzümde yaralar ve çürükler vardı. Ellerimde ve kollarımda derin yaralar vardı. Ölmek için kaç kere yalvardığımı hatırlamıyordum, kaç kere kaçma girişiminde bulunduğumu ve kaç kere bana istemediğim halde dokunduğunu hatırlamıyordum.

Bana fotoğraflar gösterip kim olduklarını sorduğu insanları, hayatımda bir kere bile görmemiştim. Ama onların bedelini ödüyordum...

Yere doğru uzandım ve cenin pozisyonunda gözyaşlarımı yere akıttım. "Anne, çok üşüyorum, anne..." Hıçkırığım odada yankı yaptı. Her seferinde açlıktan midem bulanıyordu ve baygınlık geçiriyordum, niye hâlâ ölmemiştim?

"Anne ölüyorum, nefes alamıyorum." Hıçkırıklarımı tutamadım, gözümün önüne aylar öncesindeki hallerim geldi.

Annemleri ziyarete gittiğimde upuzun saçlarımı taradığı, herkesten çok değer verdiğim kardeşlerim Sahra ve Mete'nin, "*Abla bir kere ya, hadi çıkalım ne olur dışarı*!" dediği ve öpücüklere boğulduğum o an.

Sadece ölmek istiyordum, birinin gelip kalbimi yerinden sökmesini istiyordum. Her yeri ateşe vermek istiyordum ve o ateşte yanmak istiyordum.

Ben ölmek istiyorum, bu dünya üzerinden silinmek istiyorum... Defalarca yaşadığım şeyin kâbus olmasını diledim çünkü bir insanın hayatı bu kadar kısa sürede darmaduman, bu kadar acımasızca olamazdı... Ya bu kâbustan uyanmalıydım ya da ölmeliydim. O masallarda, filmlerde anlatılan kurtarıcı prensim yoktu; hiçbir zaman da olmayacaktı. Ya bu cehennemden kurtulacaktım ya da ölecektim.

Ama ölmek istiyordum, ben bu hayattan silinmek istiyordum. Her gün yaşamak bir umuttur diye hayata sarılan ben, ölmek istiyordum. Artık ölmek benim için bir umuttu. Yaşamak isteyen ben ve ölmek isteyen ben arasında üç hafta vardı. Ağlayacak gözyaşım, sarılacak umudum yoktu. Belki bir omuz beni bağrına bassa tüm zehrimi, gözyaşımı, bağıra bağıra akıtsam; biraz olsa hafifler miydi acım? On dokuz yaşıma girmeden önce bu yaşımı güzelleştirmek için söz vermiştim, şimdiyse on dokuz yaşım kanatlanıp uçmuş gibiydi. Çok üşüyordum, yaralarım cayır cayır yanıyordu. Ben neyin bedelini ödüyordum? Kimseye bir şey yapmamıştım, karıncaya bile basamazdım ben. Ama insanlar benim üstüme acımadan basıyordu.

Allah'ım ya al canımı ya da kurtar beni! Canımı alman ilk tercihim çünkü ben böyle yaşayamam... Kimse bana inanmazdı.

"Anne... Anne çok soğuk," dedim boğuk sesimle, annem de yoktu babam da... Varlardı ama yoklardı. Sesim bomboş sarnıcın içinde yankı yapıyordu, yerdeki kan lekeleri hem bana hem başkalarına aitti. Sırf kaçtığım için buna engel olamayan adamları öldürmüştü...

Öylece dururken yine o ağır metal kapı gıcırdadı. Hızla ayağa kalkıp elimdeki zincirleri korkuyla sardım, korunma iç güdüsüyle dizlerimi tamamen karnıma çektim. Adım sesleri bana yaklaştıkça geriliyordum.

Yine panik atak geçirip ona yalvarmak istemiyordum, Allah'ım ne olur yardım et bana...

Adım sesleri bana doğru gitgide yaklaşırken etrafımda kendimi koruyacak bir şey aradım. Yanımdaki su dolu cam sürahiden başka hiçbir şey yoktu. Korkuyla nefes alıp vermeye başlarken gözlerimin korkudan dolduğunun ve ellerimin otomatik olarak yumruk şeklini aldığının farkına varmamıştım.

"Canım, ben geldim," diye neşeyle bağırdı. Onun sesi içimi ürkütse de bir tepki vermedim. Başımı başka yöne çevirdim. Onunla göz göze gelmek ruhumu acıtıyordu, ağzımı dahi açarsam bu benim sonum oluyordu.

Alex dudaklarını büzüp yüzüme doğru eğildi, nefesini boynuma verirken burnunu burnuma sürtüyordu. Vücudum titremeye başlamıştı, bu hareketi bile kusmam için yeterliydi. Eliyle çenemi kavradı, yerinden çıkaracak kadar sıkıyordu.

Gözlerine baktığımda istemsizce ağlamaya başladım, "Ne olur, öldür beni artık." Hıçkırıklara boğuldum. O ise gözyaşlarıma aldırış etmedi.

"Şimdi sana birkaç soru soracağım güzel sevgilim, babamın canı çok sıkılmış ve artık cevap istiyor. Eğer bunları cevaplarsan ellerini çözeceğim ve yemek yiyeceğiz," dedi. Günlerdir yemek dahi vermiyorlardı. Gözlerimi ondan kaçırmaya devam ettim, o ise bana hafifçe sokuldu. "Baban yeşil gözlü dev adında biriyle görüştü mü? Ailen hakkında ne biliyorsun?"

Çaresizce başımı geriye atmak istedim, eliyle hâlâ çenemi tutuyordu. Gözyaşlarıma hıçkırıklar karıştı. Bana bu soruyu kaçıncı soruşu olduğunu unutmuştum. Her sorduğunda cevaplamadığım için işkence ediyordu. Dayanacak gücüm kalmamıştı.

"Kimden bahsettiğini yemin ederim bilmiyorum! Babamla aylardır görüşmedim, yüzüme bile bakmaz babam!"

Çenemden sıkıca kavrayıp yüzümü kendi yüzüne çevirdi, gözlerini gözlerime kilitledi. "Tekrarlıyorum kadın, ailen hakkında ne biliyorsun?!" diye yüzüme doğru bağırdı. Türkçeyi oldukça iyi öğrenmişti. "Babanla görüşmediğini biliyorum. Ama beni kandırdığını da." Yüzüme yaklaştıkça nefesi yüzüme çarpıyordu. "Şimdi bir kez daha tekrarlıyorum. Ailen hakkında ne biliyorsun?"

"BİLMİYORUM!" diye acı bir çığlıkla bağırdım.

Öfkeli bir nefes verip gözlerini yumdu, kavradığı çenemi bırakıp beni ittirdi. Çenemin titrememesi için dudaklarımı sıkıca bastırdım.

"Canını yakmam için resmen yalvarıyorsun, küçük bebeğim..."

"Beni öldür, bak ben kimseyi tanımıyorum. Bana bunları neden yapıyorsun, bilmiyorum ama ben aylardır ailemi görmedim bile, yemin ederim!" dedim. O ise bana yanıt vermeden şöminenin başına geçti, önünde duran şişi alıp düşünceli bir şekilde ateşi harlamaya başladı.

"Neden kimse seni kurtarmaya gelmiyor, sevgilim? Annen yok, baban yok, koskoca büyükelçinin en büyük kızı... Adını sayıkladığın herif nerede? Yok. Yüzyıl benimle kalsan kimse bilmez," dedi. Sözlerini umursayacağım biri değildi ama doğru söylüyordu. Benim benden başka kimsem yoktu.

"Beni bulacaklar, okula gitmediğimin farkındalar! Duydun mu?!" diye hırsla bağırıp tepindim. O ise bu bağırmama karşılık şöminede ısıttığı şişi çıkardı ve ucunu bana doğrulttu. O canavarın gözleriyle göz göze geldim ve onu üzerimde kullanacağını anladım. Çaresizce gözlerim tekrar doldu, yapmaması için baktım ama o elindeki şişi üzerime doğru yaklaştırdı. Başımı iki yana salladım. "Hayır, lütfen bırak beni! Ya benden ne istiyorsun? Yeter artık! Senin hiç mi vicdanın yok ya? Kardeşin yok mu senin? Dur artık, dur!" Hıçkırıklarım odanın içinde yeniden yankı yapmıştı.

Yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Bu imkânsız bebeğim..." Ağlamaya başlamıştım artık, dayanacak gücüm kalmamıştı. Yumruklarımı sıktım, o ise yüzündeki acımasız ifadeyle şişi göğsüme yaklaştırdı. Daha önce yanık izi bıraktığı yere... Ama bu defa izin vermeyecektim. Ani bir hız ve korkuyla yanımda duran su dolu cam şişeyi alıp kafasına doğru fırlattım. İsabet edeceğini bile düşünmemiştim. Ama tam da kafasına isabet etmişti, hatta parçalanmıştı. Elindekini düşürüp acıyla kafasını tuttu, bir dizinin üzerine çöküp inlemeye başladı. Başı kanıyordu.

"Geber!" diye bağırdım. O bana doğru gelmek için hamle yapsa da gözleri kapanıp duruyordu. "Seni öyle bir becereceğim ki bir daha unutamayacaksın, sürtük!" diye bağırdı. Ve yüzüstü yere yapışıp gözlerini kapattı.

Korkuyla baktım, yaklaşık bir dakika kadar bir süre onu izledim. Ardından dizlerimin üzerinde sürünerek yanına gittim. Elimdeki zincirlerin anahtarları cebinde olmalıydı. Ama ona dokumak, temas etmek bile titrememe neden oluyordu. Hareket ettikçe kolumdaki ve vücudumdaki yaralar acıyordu.

Yine de dibine kadar geldim. Bunu yapabilirdim, yapmak zorundaydım. Eğer anahtarları alırsam bu cehennemden kurtulacaktım.

"Yapabilirsin kızım hadi, sadece anahtar ve o baygın; sana zarar veremez," diye kendimi motive ettim ve elimi pantolonun ceplerine uzattım. Ellerim fazlasıyla titriyordu ve kusacak gibi oluyordum. Arka sağ cebine elimi uzatırken kemikli, sert bir el ellerimi kavradı. Ama öyle sıkı kavramıştı bileklerimin kırabileceğini düşündüm. Elin sahibi Alex'ti. O kadar darbeye rağmen nasıl kendindeydi? Gözleri bir canavarın gözleri gibi korkutucuydu. Ama zayıf anı olduğunu biliyordum. Bu yüzden vurmak için elimi kaldırdım ama o çok daha hızlı bir şekilde ellerimi tuttu. Ve bir anda beni altına çekip kollarımı zemine bastırdı. Sanki kafası hiç yarılmamış da yüzünden kanlar süzülmüyor gibi davranıyordu.

"Seni uyardım!" diye kükredi. "Bir daha kaçarsan, buna yeltenirsen seni acıdan kıvratacağımı söyledim!" Yüzüme doğru öfkeyle tısladı. Bense büyük bir çaba verip onu üzerimden ittirmeye çalışıyordum.

"BIRAK!" diye ciğerlerim patlarcasına bağırdım.

Cevap gelmedi, ellerimi yere daha çok bastırdı.

"Yalvarıyorum sana, lütfen beni bırak! Sana yemin ederim polise gitmem, yemin ederim susarım ama beni bırak! Neden bunu yapıyorsun?"

Yüzüme doğru yaklaştı ve kulağıma eğilip fısıldayarak, "Çünkü sen küçük piyonsun, bir Elfida'sın ve hep öyle kalacaksın. Her şeyden önemlisi, soyu kuruması gereken birinin kanını taşıyorsun. Bu altmış yıldır kural ve sen, ölüm listesindesin..." durdu. Üzülmüş gibi yapıp yüzüme gelen saçlarımı geriye ittirdi. Ölüm listesi, ölüm listesi! Günlerdir tek bunu sayıklıyordu, bense ne olduğunu bilmiyordum.

"Aslında sana karşı böyle büyük bir aşk duyacağımı hiç düşünmedim." Yüzünü yüzüme sürterken tüm vücudum titriyordu. Tüm iğrençliğiyle sözlerine devam etti. "Hiçbir şeyi bu kadar istememiştim, hiç kimseyi bu kadar arzulamadım. Söylesene, neden beni sevmeyi bile

denemedin? Senin için tüm varlığımı karşıma alabilirim... Altımış yıldır var olan örgütü yakardım, senin için!"

Bense altında tepinmeye devam ettim.

Bu sözleri midemi yukarı kadar getirmişti. Hem korkudan hem de iğrençliğinden kusacaktım. Olduğum yerde tepinmeyi bırakmadan, "ÇÜNKÜ SEN BİR CANAVARSIN! KATİLİN TEKİSİN! SENİNLE OLACAĞIMA ÖLMEYİ TERCİH EDERİM!" dedim. Her kelimenin üstüne bastırıyordum. Evet, katildi.

Gözümün önünde üç kişiyi öldürmüş ve bunu yaptıktan sonra eline bir kesik atarak kutlamıştı, canavardı.

Tekrar gözlerinde o karanlığı gördüm, arka cebinden zincirlerin anahtarlarını çıkarıp ellerimi açtı ve ben ellerimi açmaya başladığı an ne yapacağını anladım. Bu anı daha önce yaşamıştım ve bir daha yaşayamazdım.

Başımı korkuyla iki yana salladım. "Hayır, hayır lütfen! Bir daha kaçmayacağım, lütfen!"

"Bana karşı gelmen hoşuma gidiyor..." diye fısıldadı kulağıma. Çözdüğü ellerimden faydalanıp ona vurmaya, direnmeye çalıştım. Elini tişörtünün eteklerine götürüp tek seferde çıkardı. Yumruk darbelerimi hızlandırdım, tüm gücümü ona karşı koymak için harcarken bir ses onu durdurdu. Bense korkuyla ağlamaya başladım.

"Alex!" diye bağırdı İngiliz aksanlı bir erkek. Alex ellerimi sıkıca tutup omzunun üstünden sesin sahibine baktı. "Buradan hemen çıkmamız lazım, hemen şimdi!" dedi. Sesin sahibi panikti, korkmuştu.

"Neden? Neler oluyor?" Tek eliyle iki elimi de yukarıda sabitlemişti.

"Kız için geliyorlar, baban onu bırakmanı söyledi."

Alex ellerimi sinirle bırakıp genç adama doğru döndü. "Hayır! Onu bırakamam, imkânsız! Bir sürü şey biliyor, babam nasıl bunu söyler? Öldürdüklerimizi gördü!"

Ben artık son noktaya gelmiş gibi gülmeye başladım, onlara bakıp gülüyordum. "Korktun mu? Bence de kork çünkü eğer yaşarsam seni paramparça edeceğim."

Alex öfkeyle bana döndü ve yine aynı bakışları sergiledi. "Sen git, beş dakikaya geleceğim," dedi.

Eddy, Alex'i dinleyip uzaklaştı, Alex ise bana doğru adımlarken ben sürünerek geri geri gidiyordum.

"Bir veda edelim, değil mi?"

Hızla ayağa kalktım, dizlerim titrese de ayağa kalktım. Odaların birine girmek için hızla koşarken kollarımdan saniyesinde yakaladı ve beni sırtüstü yere devirdi. Artık ne kadar yalvardığımı, tepindiğimi, yumruklar attığımı bilmiyordum. Karşı koymak için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Gözyaşlarım evi inletirken bu onun hiç umurunda değildi. Boynuma doğru eğilip oraya tüm iğrençliğiyle öpücükler kondurmaya başladı. Buna bir kez daha izin veremezdim.

Gözlerimle kendimi koruyacağım bir şey aradım, sert ya da kesici bir cisim işimi görürdü. Gözüm az önce kafasında parçaladığım şişeye takıldı. Üçgenimsi ve sivri bir şekilde parçalanmıştı. Tam da ayağımın ucundaydı. Ayağımla onu elime doğru sürükledim.

Bunu yapabilirdim; onu yarayabilirdim ya da öldürebilirdim. Boynumdan çekilip yüzüme doğru baktı ve tişörtümü çıkarmak için hamle yapıp tek seferde çıkardı. Şu an tek odaklandığım şey elimdekini ona saplamaktı. Bir tepki vermiyordum ama ruhum can çekişiyordu. Bayılmamak adına zor duruyordum, vücudum nerdeyse kendini kilitleyecekti. Tekrar boynuma doğru ilerlerken elimdekini bir saniye bile düşünmeden karnına sapladım.

Yüzünü boynumdan kaldırıp tekrar yüzüme baktı. Ben ise korkuyla ona baktım. Hayatımda bir karıncayı bile ezmeyen ben, kimsenin ölmeyi hak etmediğine inanan ben, birini yaralamıştım. Elini inleyerek karnına götürdü ve bana küfrederek yana devrildi. Cam parçasının yarısı fena halde saplanmış ve kanıyordu. Ellerim çözülmüştü ama şoktan ve az önce yaşadıklarımdan dolayı kendime gelemiyordum.

Alex can çekişirken bile öfke kusuyordu. "Bir gün tekrar karşılaşacağız ve tüm sevdiklerini elinden alacağım..."

Vücudum kendini kilitlemiş gibiydi, dediği her şeyi duyuyordum ama yanıt veremiyordum. Ben Alex'ten farksız yerde uzanırken Eddy içeri daldı ve gördüğü görüntü karşısında küfür savurdu.

"Siktir! Seni hemen götürmeliyim," diyerek Alex'in yanına çöktü ve onu zorlukla kolunun altından kaldırıp yürütmeye başladı. O da Alex

gibi tehditler savurmayı unutmadı tabii. "Yeryüzünden silineceksin ezik kadın," diye sıralamaya başladı.

Denilen hiçbir şey umurumda değildi, zaten sadece bedenim yeryüzündeydi. Ruhum yerinde değildi, hangi karanlıkta kaybolduğunu bilmiyordum. Canım yanıyordu, fiziksel olanlar umurumda değildi. Benim canım çok yanıyordu, benim çok sevdiğim saçlarım acıyordu. Yarım saattir hareketsiz yatıyordum ve hıçkırıklarım yankılanıyordu.

Yana dönüp dizlerimi kendime çektim, cenin pozisyonu alıp elimi karnıma sardım. Defalarca gözlerimi cam parçalarına dikip onlardan birini boynuma dayamayı düşündüm ama cesaret edemedim çünkü ben hep korkaktım.

Olduğum yerde kaç dakika yattım ya da daha ne kadar kalacaktım bilmiyordum ama bugünden itibaren ya yeryüzünden tamamen kendimi silecektim ya da bana bunu yaşatan kişiyi yeryüzünden silecektim. Yattığım yerden başımı kaldırdım, etrafta çıt yoktu. Önce ellerimi yere koyarak destek aldım, ardından bir nefes alıp ayağa kalktım. Nefes aldıkça sanki göğüs kafesimdeki kemikler batıyordu. Dizlerim titriyordu. Yerdeki cam kırıklarından birini alıp sıkıca kavradım. Burada insanları gözlerini kırpmadan öldürmüşlerdi ama hiçbiri şimdi yoktu, nasıl kanıtlayacaktım?

Ne yapacaktım? Nereye gidecektim? İnsanlar bana inanmayacaktı...

Başımı korkuyla iki yana salladım, bana inanmaları gerekiyordu. Ya bunları uydurduğumu düşünürlerse? Ama uydurmuyorum, değil mi? Bu cehennemi yaşadım. Kimse yoktu, ben yaşadım. Bana inanmak zorundalar.

Korkuyla bağırmaya başladım. "Kimse bana inanmayacak! Kimse bana inanmayacak! Bana inanacak birilerini bulmak zorundayım."

Ayaklarım birbirine dolanırken sürekli aynı şeyi sayıklıyordum. Bir yeraltını andıran evde yürüdüm, yürüdüm ama sanki aynı yerleri defalarca geçiyormuş gibi hissediyordum. Daha önce buradan çıkabilmiştim. Ama şu an sanki dizlerim, ruhum gibi beni terk edip gitmişti. Dizlerimin üzerine çöktüm. Aynı şeyleri sayıklamayı bırakmadım.

En sonunda kendimi sırtüstü yere attım, korkuyordum. Yalnızdım ve canım çok yanıyordu.

Kendimi korkmuş hissettiğimde söylemeye başladığım şarkıyı söylemeye başladım.

"Yüzme bilmeden daha, deniz görmeden,
Hiç güneşte yanmadan,
Şimdi ölmek istemem; bir kalbi sarmadan,
Aşkı tatmadan daha, onla sarhoş olmadan,
Hiç sevişmeden daha,
Şimdi ölmek istemem, daha hiç gülmeden..."

Gözlerimi yumdum, aynı şarkıyı defalarca söyledim. Bağırarak, ağlayarak... Kendimi dünyadan o kadar koparmıştım ki başımda bağırıp çağıran, hıçkırıklarla ağlayan arkadaşlarımı; birbirine anons geçen Türk İstihbaratı mensuplarını görmemiştim.

Bana sürekli sorular sormaya başladılar, bense onlar soru sordukça ağlayarak sesimi yükseltip şarkı söylemeye devam ettim. İclal beni kendime getirmek için çok uğraşıyordu ama nasıl bitkin olduğunu görebiliyordum. Mavi gözleri kan çanağına dönmüş, gözaltı mosmordu. İrem'se bana bakmaya dayanamıyordu.

İrem'in bana bakamadığını gördüm, "Yaşıyor mu?" diye korkuyla bağırıyordu.

Bu olay benim insanlık kemiğimi kıran olaydı, o camı saplamak benim insan kemiğimi alan olaydı. Ben bir daha eskisi gibi olmayacaktım. Mesela saçlarım artık midemi bulandıracaktı, onları her fırsatta kesecektim. Uzun süre herkesten korkacaktım. Birkaç gün, belki birkaç hafta kendi yasımı tutacaktım ama sonra kendi canavarımı yaratacaktım.

GÜNÜMÜZ- ŞIRNAK-BEYTÜLŞEBAB

Acı yok, sadece intikam.

"Uçaktan şimdi indim. Saçmalama İrem. Hayır, ağladığım falan yok. İrem başladın yine, kapa çeneni, hadi beni almaya gelin, çabuk!"

Telefonu hızla kapattım ve ceketimin cebine koydum.

Altımda kot *boyfriend* pantolonum, üzerime giydiğim siyah askılı *crop* ve sıcaktan bunalıp belime bağladığım gömleğimle oldukça rahattım.

Dün geceden sabaha kadar tek gözüm açıktı ve bir elim silahımdaydı.

Havaalanının dışına çıkıp yürümeye başladıkça insanlar bana tuhaf tuhaf bakıyordu. La havle çekme seansına hoş geldiniz! Ne var saçımız griyse? Ananızı mı öldürdük babanızı mı? Size La havle asıl!

Başımın üzerindeki güneş gözlüklerimi gözüme indirip yürümeye koyuldum. Şu an evet, kesinlikle karşıma holding patronu ya da aşiret çocuğu çıkması gerekiyordu. Ama etrafta tek belirti yoktu.

"Allah'ım nerede bu Şırnak ağasının yakışıklı mı yakışıklı oğlu? Bana var dediler ama!" diye söylendim.

Ben Şırnak ağası beklerken bastonlu teyzenin biri önüme çıkıp dikildi, üzerinde geleneksel kıyafetler vardı. Sanki *Atiye* dizisinden çıkmıştı, şaka şaka gayet normal görünüyordu.

"Bir mavi senin ruhunu kurtarırken bir mavi gelecek uzaklardan, hiç bilmediğin yerden gelecek o mavi ve senin sonun o. Eğer bir mavi ruhunu kurtarırsa öbür mavi onu yok etmek için yola çıkacak. Hiç görülmemiş, biri..." diye sıralamaya başladı teyze.

Gözlerimi kısıp teyzeye baktım, ardından aşiret dizisinin içinde olabileceğimi düşünüp etrafıma baktım. Sonra gözlüklerimi hafifçe indirip teyzeye baktım. "Teyze ne diyorsun allasen??"

Az önce sanki benimle konuşan o değilmiş gibi arkasını dönüp yürümeye başladı ve giderken, "Cehennemine yürüyorsun, haberin yok," dedi, böyle mistik olaylar beni bulmak zorunda mıydı?

Acaba fantastik bir evrenin içinde miydim? *Yoksa aslında ben de bir Atiye miyim?* Eee arkeolog yakışıklı biri yok? Tamam belki komşum arkeolog? Allah'ım evet, evet! Sıranın bana geldiğini biliyordum.

Bir süre aptal aptal etrafa bakındım, kadının söylediklerini düşünmedim çünkü bir deli uydurması gibi gelmişti. Gözlüklerimi ittirdim ve yürümeye başladım, yaklaşık on dakika kadar yürüdüm ve havaalanının tamamen dışına çıktım. Gözlerimi etrafta gezdirip bizim kızları bulmayı umdum. Gözlerim kızlara takılmıştı fakat durumları pek iyi durmuyordu, hatta hiç iyi durmuyordu. İrem'in küfürleri kulak kanatıyordu.

Tavuk götleri ne kızım ya... Uf az vizyon ya!

Otuz kırk metre ilerdelerdi ve aşırı gergin bir konuşma ortasında duruyor gibilerdi. İclal, genç bir çocuğu arkasına almış koruyor gibiydi. Önünde dağ ayısını andıran üç adam vardı ve İrem'in tepesinden resmen kıvılcımlar çıkıyordu.

"Asıl siz gitmezseniz ben size dünya kaç bucak göstereceğim dağ ayıları!" diye bağırıyordu. O bağırmaya devam ederken ben hızlı adımlarla oraya yürüdüm.

Pos bıyıklı adamlardan biri İrem'in kolunu kavrarken İclal, İrem'i kolundan kavrayan adamın göğsünden sertçe ittirdi.

"Çek be elini!" Bir itişme gerçekleşirken ben yanlarına vardım ve sırıtarak, "Bebişler ve ayıcıklar ne oluyor burada?" dedim adamların yüzüne bakarak. Adamların hepsi beni baştan aşağıya süzerken ben bir elim belimde gözlüklerimi gözümden çıkarıp başıma taktım. Allah'ım niye ciddi olamıyordum ben? Neden? Gerçekten hayat her şeyi şakaya vuran insanlar için çok zor.

İrem hırsla konuşmaya başladı. "Bu dağ ayıları çocuğu dövüyordu!"

Benim kaşlarım otomatik olarak havaya kalkarken adamlar "sen hayırdır" der gibi bana bakıyordu. Haklısın, ben hayırdır abi de asıl siz hayırdır?

"Bana bakın lan değişikler, burası İstanbul değel ha! Sizi büzerek! O yüzden kaybolun bayanlar!" diyerek üstten üstten bana bakarak konuştu. Ama benim Türkçe hassasiyetim var canım, ne diye bozuyorsun ki!

Sinirle dudaklarıma bir gülümseme yayıldı, kızlara döndüm ve şirince gülümsedim. Bayan demişti, bana bize...

"Bayan mı dedi o?" diye sordum kızlara.

Kızlar aynı anda başlarını aşağı yukarı salladı.

Başımdaki gözlükleri ve belimdeki gömleği İrem'in eline tutuşturdum.

"Siz geçin şöyle, biz konuşalım."

İclal çatık kaşlarla adamlara bakarken, "Yardım lazım mı?" diye sordu. Başımı gülümseyerek iki yana salladım ve adamlara döndüm. Sırıtarak elimi uzatıp, "Merhaba, Asena ben, isterseniz medeni bir şekilde uzlaşıp olaysız dağılalım ya da ben sırf arkadaşlarımın koluna dokunduğunuz için kolunuzu paket yapayım," dedim.

Adamlardan biri histerik bir gülüş attı, "Lan gri kafa burası Şırnak bildin? Burası büyüdüğün şehre benzemez ha!"

Konuşan adamın yakasından tutup burnununun üzerine kafamı geçirdim, hiç kimse bu hamleyi beklemiyordu. "Bildim oğlum, Mardinliyim ben. Sen Mardin'i bildin?"

Adamlardan cüsseli olan hızlıca kolumu kavradı ve beni iteklemek istedi, o beni iteklemeden dirsek boşluğuna doğru vurup elini gevşettim ve elinden tutup geriye çevirdim. Tabii dizilerdeki gibi siz birini alt ederken öbürü yalı kazığı gibi durmuyordu. Karnıma yediğim tekme iki üç adım geriye gitmeme neden oldu.

Kızlarsa maç izler gibi izleyip aralarında konuşuyordu.

"Polisi arayalım mı?" diye sordu İrem.

"Olaylar çok ciddileşirse ararız," dedi İclal.

"Ya Asena'ya tekme attı ama!"

"Ya salak, o da polis sayılır!"

İclal sanki ne yapacağımı biliyormuş gibi, "Bak bak, izle şovunu şimdi, nasıl tekme atanı Allah'ına kavuşturuyor," dedi.

Ben, karnımdaki sızıyı önemsemeden tekrar doğruldum ve bana tekme atan adam daha ne olduğunu anlamadan hızla dönüp suratının tam ortasına tekme attım.

Adam yüzünü tutarak yere çömelirken önüme gelen saçlarımı geriye atıp kıvranan adamlara baktım. Üçüncü adam yerinden kıpırdamıyordu. Üzerine doğru bir adım atmamla elini beline atması bir oldu, o elini beline atınca ben de atmıştım. Kararlıkla gözlerine bakarken elini belinden çekti ve geri geri gitti, uzaklaştı.

Onu umursamadım ve yerde kıvranıp erkeklik taslayan iki mala bakıp, "Şimdi, öncelikle bayan değil hanımefendi! İkincisi, benim adım gri kafa değil; Asena! Ve üçüncüsü en çok sinir olduğum şey değel diye bir kelime yok, değildir o!" diye suratlarına bağırdım. Gözümü adamlardan çekmeden, "İrem polisi arayabilirsin!" dedim.

Fakat İrem'in tamam demesinden çok küfürlerini ve cırlamalarını duymuştum. Hanzo mu? O silahı götüne mi sokarım? Bu kız çok bozulmuş ya... Ya Allah'ım yeni indim bak!

Hızla İremlerin tarafına döndüğümde gözlerim fal taşı gibi açıldı. İrem oldukça uzun boylu, yaklaşık 1.90 boylarında, siyah kapüşonlu ve eli silahlı bir adamın sırtına atlamış saçlarını çekiştirip hakaretler savuruyordu. Ama İclal'in İrem'i geri çekmesinden anladım ki İrem kesinlikle bir şeyleri abartıyordu.

"Seni adi şerefsiz seni! Sen benim arkadaşımı öldürecektin demek! Yedirir miyim ben onu sana?!" diye bağırıyordu İrem.

"Hanımefendi, sakin olun, lütfen! Yanlış anladınız, sırtımdan iner misiniz?"

İrem genç adama vurmaya o kadar odaklanmıştı ki adamı duymuyordu bile.

Genç adam kibarca uyarıyordu ama İrem pek umursamıyordu. Bu kız niye böyle oldu, ben anlamadım ama biraz daha adamı hırpalamaya devam ederse adamın beyin hücresi kalmayacaktı.

"Evet, evet, aynen. Kesin öyledir, şerefsiz seni!"

Ben gerçekten bıkmış bir vaziyette boğuşmayı izlerken İrem, o kibar adamın sabrını tüketmek üzereydi.

"Bakın, sözlerinize dikkat edin! İnin lütfen, kibarca ve son kez uyarıyorum!"

"İnmiyorum!" diye yanıt verdi İrem ve İclal de bıkmış gibi geriye çekilip onları izledi.

"Başlarım kibarlığına, yeter lan!"

Genç adam bir güreşçi misali İrem'in bedenini resmen bir eşya gibi öne doğru indirdi. İrem'i yere fırlatabilecek güçte olmasına rağmen kollarının arasında tutup yere düşmesini engelledi. *Etkilendim.*

2.

YUVAYA ADIM

"Bütün fırtınalar hayatınızı bozmak için gelmez,
bazıları yolunuzu temizlemek için gelir."
-Paulo Coelho-

Her fırtına öylece hayatımızdan gelip geçmez. Bazı fırtınalar sizi yerinizden eder ama ettiği yerden daha yükseklere çıkarır; bazı fırtınalar, son bulur dediğiniz her duyguyu yeniden açığa çıkarır... Fırtınadan korunabilirsiniz ama kaçamazsınız.

Kaçtım çünkü ölmek istemedim.

Kulağımdaki çınlamayla tekrar bulunduğum noktaya geri döndüm, İrem neden çığlık atıyordu, bu adam kimdi? Koşar adım yanlarına doğru ilerlemeye başladım ama içimdeki öngörüler adamın zararsız olduğunu, İrem'in yersiz delirdiğini söylüyordu.

İrem bir süre adamın kollarında öylece kaldı, adamsa elektrik çarpmış gibi İrem'e bakıyordu, haklıydı. İrem güzelliğiyle bir adamı kolaylıkla çarpabilirdi. Masmavi gözleri, okka burnu, doğal kızıl saçları... Bir deniz kızı gibiydi.

Genç adam kollarında yüksek ihtimal, yetişkin bir kadın hayal etmiyordu. Aksine ergen bir kız çocuğu sanmıştır...

Onlara yaklaştıkça seslerini duyabiliyordum, genç adamın o tok sesindeki, 'eşek' kelimesi kulağımda çınlıyordu. "E siz eşek kadarmışsınız, hanımefendi!" dedi sitemkâr bir sesle.

İrem'in o tatlı kâküllü saçları onu oldukça sevimli bir çocuk gibi gösteriyordu, evet. Bir kız çocuğunun tatlılığına sahipti. İrem Koç, *sevmediği insanın imtihanı olan kızıl canavar.*

Genç adamı şaşkınlığından uyandıran İrem'in cıyaklaması olmuştu, öyle bir bağırıyordu ki bazı insanlar dönüp tuhaf tuhaf bakıyordu. *Allah'ım yok et bizi*, panik oluyordum bu kız böyle bağırınca. Aklından zoru var bizim kızın. Sanki adam onu taciz etmiş gibi suratına doğru ellerinin tersiyle vurup onu ittirdi. "Barbar mısın be? Kibar ol biraz! Sapık!" diye çemkirdi. Adamın gözleri kocaman açılmıştı, İclal de hiç hareket etmediğine göre kesin İrem yanlış anlamıştı adamı ve üste çıkmak için rolleniyordu. *Abart kızım. Abartmaya bayılıyorsun.*

Genç adam hem yüzüne aldığı darbe hem de duyduklarıyla yeni bir şok daha yaşadı. *Ah be yavru şeytanım... Sapık, barbar...* "Yani kızım sen niye bizi oğlana canavar gibi tanıttın şu an, niye kısmetini taşlıyorsun sen annem!" diye bağırmak istiyordum. Çünkü adama yaklaştıkça çok yakışıklı olduğunu söyleyebilirdim.

Derin bir nefes daha aldı adam ve ağzının içinde bir şeyler mırıldandı, yüksek ihtimal sabır diliyordu.

"Öncelikle sakin olun, hanımefendi ve kelimelerinize dikkat edin! Ben sizi gereğinden fazla kibarca uyardım!" Gözlerini irice açıp kelimelerini tekrarladı genç adam, "Kibarca! Anlatabiliyor muyum?" Hayatımda gördüğüm en yakışıklı esmerlerden olabilirsin canım, arkadaşım adına özür dilerim demek isterdim ama arkadaşım her zaman haklıdır.

Dudaklarım birkaç santimetre aralanmış, olanları düz bir ifadeyle izliyordum. İrem yüzünden bir gün kesinlikle kim vurduya gidecektik. Artık sessizliğime son vermek zorundaydım.

Çatık kaşlarla ileriye doğru birkaç adım atarken ses tonumu olabildiğince ciddi bir tonda ayarladım. "Neler olduğunu öğrenebilir miyim? Kimsin?" *Aferin kızım, harikasın. İstihbaratçısın sen.*

Sesimden özgüven akıyordu, bakışlarımı olabildiğince keskin hale getirmiştim.

Genç adamın da benle aynı orantıda kaşları çatıldı. Nasıl bir ortama düştüm ben, der gibi bakıyordu? Bir sarışın, bir egzotik gri saçlı kadın ve kızıl bir şeytan... Sürpriz yumurta gibiyiz, değil mi?

Aykırı tarzım genç adamın dikkatini çekmiş gibi duruyordu. Ama adam dile gelse, "Üçünüz burada ne ayaksınız ya?" diyecek gibiydi.

Doğuya gelen İngiliz ajanları da olduğumuzu düşünüp her an bizi vurabilirdi. Vurabilirdi diyorum çünkü bu adam ya asker ya da polisti. Sinek kaydı tıraşı, kısa saçları ve atletik vücuduyla kendini belli ediyordu. Ayrıca kesinlikle yeni tıraşı olmuştu, boynunun belli kısımlarında ufak tefek tüyler vardı. Arkasındaki çıkıntıdan belinde silah olduğu da barizdi.

Ama sanki bunların hiçbirini anlamamış gibi adama dik dik bakıyordum. Belki sadece silah takan bir serseriydi.

"Sakin olun, kötü bir niyetim yok," dedi elini arka cebine atarken.

Refleksle kızların önüne geçtim ve elim istemsizce belime gitti. Genç adamın yeşil gözlerinde bir anlamsızlık belirdi, cebindeki kimliği usulca çıkarıp bana gösterirken kaşlarım normal halini aldı. Bu adam polisti, Polis Özel Harekât mensubuydu.

Daha sonra kimliği İrem ve İclal'e doğru çevirdi, elimi hızla belimden çektim. Bence normal şartlarda bu adam polis olduğunu ulu orta söyleyecek bir adam değildi ama karşısında üç kadın vardı, onlara güvence vermek ister gibiydi. Benden zarar gelmez, der gibi bakıyordu.

"Kaan Sönmez, özel harekâtçıyım. Böyle sizi görünce yardım edeyim demiştim, hata etmişim," dedi, gerçekten bin pişman olmuştu.

Ve ben bu ismi daha önce duymuştum. *Kaan Sönmez, özel harekâtın nadide parçası, teşkilatın İstanbul beyefendisi...* Gerçekten ismi kadar, kendisi de karizmatikti.

Ben ve İclal utançla kızarırken İrem yüzündeki ifadeyi bozmadı, asla utanmadı. Aksine ellerini göğsünde bağlamış dik dik Kaan'a bakıyordu. Mahcup bir ifadeyle elimi uzattım. "Kusura bakma, Kaan, şehre alışamadık henüz. Gerçekten herkes adına özür dilerim. Asena ben, Asena Tugalay."

Kaan'ın çatık kaşları yavaşça aşağıya indi, bu defa hayranlıkla gözleri büyüdü ve dudağının kenarına bir gülüş yayıldı. "Vay anasını avradını ve tekrar anasını avradını..." diye mırıldandı, gözlerindeki hayranlık içimi kıpır kıpır etmişti.

Ona uzattığım eli tüm içtenliğiyle sıkıp gülümsedi. "Tugalay," dedi. "İstanbul'dan gelen, Çiçero Tugalay." Özel timlerin arasında bir lakabım

vardı, böyle bir lakap takmışlardı ama bu kadar meşhur olduğunu bilmiyordum. İkimiz de sıcak tebessümle el sıkışırken içimde tarifsiz tuhaf bir şey oldu. Kötü desem değil ama iyi de değil...

"Kaan ben, Kartal'dan Kaan. Duydun mu bilmiyorum ama Kartal'ı duymuşsundur," dedi Kaan, bana karşı büyük bir saygı içindeydi.

Başımı hafifçe salladım, Kartal'ı bilmemek mümkün müydü? 80'lerden beri anlatılan bir hikâyeleri olduğunu duymuştum. Polis Özel Harekât 22 Mart 1983'te, Kartal'sa 1 Nisan 1983'te kurulmuştu. Bu kadar genç bir üyesi olduğunu hiç düşünememiştim. Demek ki kuşaktan kuşağa olan bir timdi. Üyeleri hakkında az çok bir şeyler duymuştum ve hepsi cidden çok havalıydı. Gerçekten bahsedildiği gibi Kaan Sönmez tam bir İstanbul beyefendisiydi.

Kibarca gülümsedim, "İstanbul Beyefendisi Sönmez... Çok memnun oldum." Tatlı bir edayla göz kırptım.

Dövdüğün adamları saymazsan çok iyi gidiyorsun kızım. *Senin boyuna kaşına... İnşallah diğerleri de senin kadar yakışıklıdır. Allah'ım teşekkür ederim. Çiçero olup maymunlarla, siyahilerle flörtleşmekten gına gelmişti.*

Ne sandınız, hayatın bana yaşattıklarına boyun eğip flörtleşmekten kaçtığımı mı? Onlar benden kaçsa daha iyi olurdu.

Kaan da aynı kibarlıkla gülümseyerek, "Ben de çok memnun oldum, hakkında epey bir araştırmamız oldu," dedi, içimdeki şakamatik kızı tutmam gerekiyordu. Bu da niye bu kadar yakışıklı geldi şu an gözüme anlam veremedim. Yeşil mi ela mı bilemediğim göz rengi vardı, kirpikleri benden uzundu. Erkek güzeliydi.

"Bu yaralar..." dedi Kaan, yeni tanıdığı kadına hesap sormaktan çekinir gibiydi ve oldukça dikkatli bir adamdı. "Kavgada mı oldu?" diye devam etti.

Yok canım bale yaparken oldu. MİT BALESİ. Ruslarla Anna Karenina'yı anlatan bir bale oyunu yaptık. Yapmacık bir tavırla gülümsedim. "İş kazası." Kaan uzatmadı. İstihbaratçıların huylarını iyi biliyor olmalıydı. Ama hata yapmıştım, yaraları kapattığımı sanıyordum ama yeteri kadar kapatamamıştım. Şubeye gitmeden halletmem gerekiyordu.

Adamdan artık özür dilemem gerekiyordu. İrem adına özür dilemek için atağa geçeceğim sırada İrem cıyaklayarak önüme geçti. "Ben hiç

memnun olamadım nedense? Özel harekâtçıysan bize ne!? Yani bu beni fırlatman anlamına mı geliyor?" *Aferin sana İzmir'in huysuz kızı.*

Kaan alayla güldü, gülerken kısılan gözleriyle gerçekten çok tatlı bir adamdı. "Neden acaba hanımefendi, yoksa sırtım rahat değil mi?" *Hani bu adama da bağırmazsın...*

İrem, bu ukala cevaba sinir olsa da alaycı gülümsemesiyle cevabı tabir-i caizse yapıştırdı. "Ondan değil tabii. Sadece şu an sizin gibi dağ kaçkını bir dev tarafından yere atılmak hobim değil, okeyy?!"

Kaan yüzünü ekşitip ellerini havaya kaldırdı, sesini incelterek, "Okeyy!" dedi.

İrem sinirle birkaç adım atarken, "Bana bak sen-" demeye kalmadan onu belinden tuttuğum gibi geriye çektim. Rezil olduk imdat!

Kaan çatık kaşlarla bir adım ileriye atıldı. "Hanımefendi siz manyak mısınız? Hadi ben değil de ya manyağın biri olsaydı, ne yapacaktınız? Farz edelim, Asena Hanım da yok."

İrem saçlarını sağa sola savurdu, beni resmen köşeye ittirdi ve tekrar önüme geçti. Kaan'ın boyuna yetişemediği için başını yukarı kaldırdı. "İzmir kızıyım ben, anlıyor musun? Hallederim yani!"

Kaan otuz iki diş güldü, İrem'in yüzüne eğilip gözlerine baktı. "Savaşta da aşkta da esaslısınız yani?"

Etkilendim, ben etkilendiysem İrem'in dibi yere yapışmıştır. Bunu da buraya yazıyorum, hele yutkunduysa kesinlikle yani, İrem iptal. Kızım rezil ettin bizi.

İrem boğazını temizler gibi yaptı ve omuzlarını silkeleyip birkaç adım geriye kaçtı. "Aynen öyle," dedi, utanmıştı. İrem'i utandırmak çok kolaydı ve sanırım Kaan bunu başarmıştı.

Kaan alayla gülerek başını iki yana salladı, ben artık kargaşaya son vermek istiyordum. Elimle kızları gösterdim. "Arkadaşlarım. İrem ve İclal, ikisi de burada doktorluk yapacak. İclal şimdilik devlet hastanesinin destek ekibinde olacak. İrem'de şubenin ilerisinde kışlaya bağlı birlikte acil serviste olacak."

Özel Harekât Şube Müdürlüğü ve Jandarma Komando Alay Komutanlığı birbirine yakındı. İrem ve İclal henüz tam yerleşemedikleri için sürekli birbirlerini paslıyordu. Bazen İclal İrem'in yerine bakabiliyordu.

İclal ağır bir gülümsemeyle elini uzattı. Kaan da karşılık verdi aynı gülümsemeyle. "Sanırım sırtımızda bol bol doktor gezdireceğiz!" İclal bu lafın İrem'e olduğunu biliyordu bu yüzden yanıt vermedi. *Kaan'ım sen de bir rahat dur be.*

İrem alaycı bir tavırla gülümseyerek Kaan'ın üzerine doğru adım attı, aralarında bir adımlık mesafe bıraktı. "Bu doktor, yaramaz çocuklara kocaman iğneler yapıyor, Kaan Bey! Uslu durun bence..."

Kaan sinirle histerik bir gülüş attı, çocuk delirdi delirecekti. Çığlık atar gibi aralarına girdim. "Aaa!" İkisine ters ters bakım, çoktan birbirine düşman kesilmişti. "Çocuk musunuz ya?"

"O başlattı!" dedi Kaan şikâyet eder gibi.

İrem'de susmadı, İclal İrem'i kolundan tutuyordu. "Yere attın be beni!"

Bir kez daha nefes almak ister gibi bağırdım. "İmdat! Yeter!" Derin bir nefes aldım, önüme düşen saçlarımı geriye attım. "Rica ediyorum, merkeze haber verelim şu adamları alalım ve ben işlerimi çözeyim!"

Kaan derin bir nefes aldı, başını olumlu anlamda salladı. "Tamam, o zaman siz işlerinizi halledin ama biriniz ifade için kalsın, havaalanı polisi de gelecek şimdi çünkü. Normalde hepinizin ifadesi lazım ama ben halledeceğim. Mağdur arkadaşa da yardımcı olurum."

Gerçek bir melek...

"Biz İrem'le kalalım, sen hallet işini Asena'm," dedi İclal sevecen bir tavırla. Heyecanla gülümsedim, kızların üstüne atlayıp yanaklarına öpücük bıraktım. "Dikkat edin, sizi çok seviyorum." Dudaklarımı büzüp başımı yana yatırdım, "Ve çok teşekkür ederim."

Kaan'a doğru döndüm, "Sana da minnettarım, çok teşekkür ederim."

"Rica ederim, yuvadansın artık. Lafı bile olmaz." Sıcak bir gülümsemeyle göz kırptı, gerçekten yeşil bayrak sallıyordu bu çocuk. *Yuvadansın...*

Kulağıma kulaklıklarımı takmış sesini sonuna kadar açarak yol kenarında yürüyordum. Ben her şeye rağmen Nilüfer şarkısı dinlemekten bıkmayan o kadındım, *başıma gelenler hep senden...*

Hayat; yıkıl, toplan ve yaşa.

Yol kenarında yürümeye özen gösteriyordum, bugün bana çalacak bir komaya bile tahammülüm yoktu. Sakince gün kapatacaksın kızım.

Sağıma soluma baktım, etrafı analiz etmeye çalışıyordum. Evlerin kendine ait bahçeleri vardı ve duvarla çevrilmişti. Hızlı adımlarla yürürken duraksadım, bir evin duvarına usulca baktım. Gözlerim dolmadı ama rüzgâr kulağımda çınladı, titredim.

Duvarda Elfida yazıyordu, durdum. *Sen eski bir şarkısın, Elfida... sakın bunu unutma. Unutamazsın.* Geçmiş, geçecek miydi acaba? Sanki dünya sen Asena değilsin Elfida'sın demek istiyordu. Öyleydim, gerçek adım Elfida Altınsoy. *Ailesinin ilk çocuğu, ilk kurbanı, aykırı çocuğu ve gözden çıkarılanı.*

Her ailenin düşen yağmur damlasından bile sorumlu tuttuğu çocuk vardı, o da bendim. Yürümeye devam ettim çünkü ben artık o çocuk değildim...

Sanki evren, fırsat buldukça beni avuçlarının arasına alıp eziyordu ve kulağıma fısıldıyordu. En çok korktuğum şeylerden biriyse timin geçmişimi öğrenecek olma ihtimaliydi. Bu konuda daire başkanından söz almıştım ama ya araştırırlarsa? Bana hasta gibi bakarlar mıydı? Ama bitmişti, iyiydim ben. Artık kâbus görmüyordum, artık Elfida değildim ki... Öldürmüştüm o çocuğu. Başımı gökyüzüne kaldırıp hayata bir kez daha meydan okudum. "Asla kazanmana izin vermeyeceğim..."

Elimi kalbinin üzerine koyup derin bir nefes aldım, tekrar başka Nilüfer şarkısına geçerken duraksadım. Karşımdaki patırtıyı izledim. Bıkmış gibi alnımı ovuşturdum ve sitemkâr bir tavırla gökyüzüne baktım. "Başıma gelenler bir Rus'un duygularıyla oynadığım için mi?"

"Hani bak, seni çok seviyorum Allah'ım, tövbe haşa yanlış da anlama. Özür dilerim önden ama bu nedir? Hani günü normal kapatacaktık?" Sessizlik oldu, sadece duyduğum şey karganın sağımda bağırmasıydı.

"Anladım Allah'ım..." Sessizlik sonucu Allah'ın şaka yapmadığını anlamıştım. Oldukça geniş omuzlu ve beyaz gömlekli bir adam, birini duvara sıkıştırmış hırpalıyordu. Tekrar Allah'la konuşmak istemiştim. Okuldaki gibi parmağımı havaya kaldırdım. "Bir şey daha Allah'ım...

Hani tamam, hayatı başrol yaşar da bu ne ya? Hayır, öbüründe adamlar geri zekâlıydı ya bu değilse? Hani ben kahraman mıyım çünkü süper güç sıfır bende! Omuzum ezik ya benim, sadece soruyorum neden?" Bir süre cevap gelmeyince sustum ve bileğimdeki lastik tokayı çıkarıp saçlarımı topladım. "Ulan hayat!" Saçlarım toplanmadıkça daha çok sövesim geliyordu. Ensemdeki ve yanlarımdaki gri saçlar, sağa sola fışkırıyordu. Saçlarımın altında ve yanında gri boyalar vardı.

Sırt çantasını kenara bıraktım, çanta resmen sırtıma yapışmıştı. Yaklaşık iki metreye yakın bir herif, cılız bir adamı sıkıştırmış pataklıyordu. Burası şiddetin beşiği miydi?

"Beşik sallaması gereken yaşa geldik, hâlâ gelmiş şiddetin beşiğini sallıyoruz, hayırlı cumalar." Kafayı yemiştim artık kendi kendime de konuşmaya başladığıma göre... İmdat.

Derin bir nefes aldım, adamın olduğu yere doğru hızlı adımlarla ilerledim. Kavga yok, adamı güzelce uyaracaktım. Güzelce!

Gür bir sesle bağırdım, "HEY!" *Hop, usta? Kızım...* Adam beni duymuyordu bile.

İki metre bir şeye benziyor kızım, boş versene! Kahraman mısın sen? Değilsin. Her olay seni bulmuyor, şov yaratma. Siktir etsek mi? Adam gördü seni! Bir kere yürüdük, devam kızım...

Adam beni görmesine rağmen adamı dövmeye devam ediyordu, hani kemiklerini kırarcasına adamı duvara çarpıp duruyordu.

"Kes lan!" diye bağırdı. Bu kadarı kesinlikle zorbalıktı, eşek kadar herif yaptığı şeyden utanmıyor muydu? Belli ki utanmıyordu.

Daha fazla geri durmadım, bana nasıl bir güç geldiyse adamın kolundan tuttum. Tuttuğum gibi kaldırdığı yumruğun önüne elimi koydum. "Yeter!" diye bağırdım.

Adam şaşkına uğramış gibi yüzüme bakakaldı. Ben de adama bakakaldım çünkü böyle bir adam beklemiyordum. Çirkin, yozlaşmış birini görmeyi bekliyordum. Göz bebekleri anlamadığım şekilde büyüdü, istemsizce bir titreme hissettim.

Adam yumruğunu indirdi, ben de kendime gelip bağırmaya başladım. "Ya burası nasıl hayvanlarla dolu ya!? İki metre adamsın, utanmıyor musun adamı sıkıştırmaya? Hayvan!"

"Hayvan?" diye şaşkınlıkla tekrarladı adam beni.

Başımı onaylar gibi hafifçe salladım. "Hayvan," diye tekrarladım.

Adamın mavi gözleri parladı, dudağı yana doğru kıvrıldı. Alaycı bir ifadeyle, "Size de merhaba hanımefendi, süper kahraman mısınız?" dedi.

Yüzümü ekşittim, bu ne saçma soruydu? Tamam, ben de gün içinde bunu on posta soruyordum ama değildim tabii ki! Sıradan bir vatandaştım. Bir saniye, dalga geçiyordu bu benimle.

Kaşlarım öfkeyle çatıldı, gerçekten buranın tüm insanları böyle miydi? Belki de buralı değildi ama ne fark ederdi ki, böyle davranması onu hayvan yapıyordu. *Dakika bir, gol bir. Sen kahraman değilsin kızım.*

"Ne ukala hayvansın sen ya!" diye bağırdım, dövdüğü adam yerde hâlâ kıvranıyordu.

Adam sarı saçlarını sinirle geriye doğru savurdu. Bana baktıkça mavi gözleri parlayıp sönüyordu. Buğday teninden, masmavi gözlerinden ve yaklaşık iki metre boyundan buralı olmadığı belliydi ama yabancı da değildi. Tanıdık bir hissi vardı. Hiç bilmediğim tanıdık ve ürkütücü bir his... Ayrıca herifin diksiyonu da çok iyiydi.

Bu adamı bir yerden tanıyor olabilir miydim? Hayatımdan fazla sayıda sarışın ve renkli gözlü erkek geçmişti, yalnızca birinin izi geçmemişti. Kim bilir belki bu hayvan da adını bile hatırlamadığım ülkenin birinde, saniyelik flört ettiğim biriydi...

Adam bana cevap verme tenezzülünde bile bulunmadan yerde kıvranan adamın ensesinden tutup ayağa kaldırdı. "Bir daha o çocukları döversen ya da bağırırsan sikerim belanı senin anladın mı?"

Cılız adam başını sallayarak, "A-anladım ağam!" dedi ardından sertçe adamı ittirdi ve adam var gücüyle oradan kaçtı. Demek buranın meşhur ağası buydu, şey de diyecek miydi biri acaba, "Uçan kuş bile ağamındır." İstemsizce kendi kendime güldüm, gerçekten biri beni deli sanacaktı.

Bu adamla daha önce flört etmedim. Hâlâ adamdan bir açıklama bekliyordum, ne açıklaması tutuklanması lazımdı. Duvara yasladığı motorunun emniyetini düzeltip üzerine atladı, buna daha fazla katlanamadım. Elimi sertçe motorun üzerine koydum. *Üçüncü nesil suzuki hayabusa motor. Vay anasını, abimiz sağlam biri anlaşılan. Gerçekten ağa sanırım bu adam.*

"İn," dedim.

Histerik bir gülüş attı, "Ne?"

"Adamı dövüp böyle gidebileceğini mi sanıyorsun? İn emniyete gideceğiz, o adam senden şikayetçi olacak," dedim, gerçekten niyetim şiddetsiz bir iletişimdi.

Adam gülerek tekrarladı, "NE?" Şok olmuş gibiydi, burada emniyet kavramı yok muydu, neye şaşırıyordu ki?

"Hâlâ gülüyor ya... Şerefsiz misin kardeşim? Neye gülüyorsun?!"

Adam sövmeme bozulmuş olacak ki kaşlarını çatıp gözlerini devirdi, sinirle dudaklarını dişledi. "Dua et kadınsın, yoksa şerefsiz neymiş öğrenirdin. Uzatma. Bilip bilmeden de atlama. Hadi, bak işine gri kafa," diyerek cinsiyetçi bir söylemde bulundu.

Sinirle gülmeye başladım, ellerimi göğsümde birleştirdim. *Senin gelmişini geçmişini... Sarışın sünger seniii! Tüm yakışıklıları bir güne toplayıp şerefsiz olanın bana denk gelmesi kaç puan?*

"Kadın olmasam ne yaparsın!? Rica ediyorum o 'kadın olmasan' yapacaklarını göster de ben de sana 'kadın' olarak yapacaklarımı göstereyim!" Kadın kelimesini söylerken üzerine bastırmıştım.

Adamın kaşları şaşkınlıkla havalandı. Elimi kıymetli motorunun üzerinden ittirdi. "Bak senin gibi deliyle uğraşmak istemiyorum, yok kendi kendine gülmeler falan. Delisin belli ama bak işine."

Rezil olmuşum gerçekten, adam deli olduğumu da fark etmiş. Deli mi? Sensin deli be! Sen sadrazamın neyi oluyorsun sarışın, hayırdır?

"Sen kime deli diyorsun? Haddini bil!" diye çemkirdim, bu ne hadsizlik?

Adam daha fazla gülmeye başladı, sanki hepsini bile isteye sinir olayım diye yapıyordu. Ben sinirle adama bakarken o hâlâ umursamadan kaskını takıyordu. "Uğraşamam seninle gri kafa, hadi işine," dedi, gri kafa demekten zevk mi alıyordu bu? Gri kafa neydi ayrıca!?

Sinirden elim ayağım titremeye başlamıştı, motoru benim hizama gelene kadar geriye aldı ve teğet geçerek gazı kökledi. Motorun çıkardığı toz bulutu, gözüme bile girmişti hatta burnuma kadar girmişti. Hem sinirden hem öksürmekten kırmızı kesilmiştim.

"O motor senin götüne girsin!" diye bağırdım çekinmeden, sokaktan geçenler bana bakıp dursa da susmadım. Gözünün içi yanıyordu ama yine küfürlerimi eksik etmedim. "YANDAN YEMİŞLİ DOMUZ, PİSLİK, ŞEREFSİZ!"

Sinirimin bozulmuştu, çantamın olduğu yere doğru gidip yere çöktüm.

Saat ikindi vakitleri olmalıydı, o kadar yorgundum ki tek dileğim şubedeki imza ve evrak işlerini tamamlayıp, sonrasında evi düzenlemeye geçmekti.

Şırnak Özel Harekât Şube Müdürlüğünün önündeydim, başımı kaldırıp tabelaya uzunca baktım. Kapıda nöbet tutan özel harekâtçılar da bana bakıyordu, yüksek ihtimal biraz daha durursam sorgusuz paket edeceklerdi beni.

Bakışlarımı onlara doğru çevirdim, "Sizin konuşmaya niyetiniz yok, en iyisi siz beni paket etmeden dosyamı göstereyim ya da direkt Kazım Müdürü arayalım." İki memur birbirine baktı.

Evrak göstermeden içeri giremeyecektim ben anlaşılan. Bilgilendirildiler mi onu bile bilmiyordum. Sırt çantamı hafifçe yana eğip açtım, o dağınıklığın içinde kâğıdı ararken ismimi söyledim. "Asena Tugalay."

Milli istihbarat teşkilatı damgalı dosyamı onlara uzatırken gülümsedim fakat onlar şok olmuş gibiydi.

"Ney Tugalay?" diye sordu genç memur.

"Asena," diye düz bir ifadeyle tekrarladım. Memurun dudakları daha çok aralandı, ismim benden önce gelmişti, iyi bir şey miydi kötü bir şey miydi? Bilmiyorum ama şube küçüktü, öğrenmeleri normaldi.

İkisi de yüzündeki şaşkınlığı silip kenara çekildi, "Hoş geldiniz ve hayırlı olsun," dedi biri içtenlikle.

Ben de aynı nezaketle başımı salladım, "Hoş buldum." Adım atmak için tam ayağımı kaldırıyordum ki arkamdan gelen sesle duraksadım.

"Ooooo! Beni şikâyet etmeye mi geldin? Sen ne kindar çıktın be!"

Duyduğum sesle kaşım otomatik olarak seğirmeye başladı, şaka olduğunu düşünmek istedim ama çok dibimden geliyordu ses. Sinirle

dilimi ısırıp yavaşça sesin sahibine döndüm. *Allah'ım, tamam, ben yaz dizileriyle çok dalga geçtim, haklısın, özür dilerim. Şaka yaptım. Ama bununla da beni sınamazsın, değil mi?* Sessizlik olunca cevabı almıştım. *Anladım Allah'ım, sınarsın.*

"Beni mi takip ediyorsun sen?" Sinirle yutkundum. *Hayır, kızım adamın üstüne atlayıp tırnaklarını gözüne sokmayacaksın, ilk günün bunu yapmayacaksın. Çok havalısın devam et.*

Genç adam bir çocuk edasıyla dudaklarını ısırdı, sanki yakalanmış gibi ellerini başına yerleştirdi. "Çok mu belli ettim?" Panik olmuş gibi rollenmeye başladı. Dalga geçiyordu, değil mi?

"Kaşınıyor musun sen?" diye sordum tehditkâr bir biçimde.

Genç adam da şubeyi ilk defa görüyormuş gibi süzdü, bakışları tekrar beni bulunca "Burada mı çalışıyorsun sen?" diye sordu. *Sorumun cevabı bu değildi!*

Sinirle adamın üzerine birkaç adım attım. "Sana ne?! Bir de sapık çıktı başıma!!" Gözlerimi bu heriften kaçırmak istiyordum ama herif ısrarla bakıyordu. Göz teması kurmayı seviyor olmalıydı.

"Aaa sen de hemen yanlış anlıyorsun gri kafa, çaycıyım ben burada. Değil mi memur abilerim?" Bir süre memurlara baktı, ben de memurlara baktım. Kimseden cevap yoktu, yani dağ gibi özel harekâtçılar bir serserinin lafıyla yalan söyleyecek değildi.

Dördümüz bakışmaya başladık, adam ısrarla devam etti. "Sor Korkut komisere, harika çay yaparım. Ha böyle tomurcuklu, doğuş çazzyyy!" Sondaki Karadeniz ağzı yüzünden yüzümü ekşittim.

Tekrar memurlara döndüğümde memurlar ağzı açık öylece bakıyordu, birkaç saniye sonra ikisi de üstündeki şaşkınlığı atıp başlarını salladılar, "Harikadır, doğru!" dediler ağızlarının içinden.

Tekrar o serseri herife döndüm, "Bugün son günün bilmiş ol ve düş önüme."

Saatler önce attığı histerik gülüşü tekrar attı, "Nasıl?"

Kolundan kavradım, daha doğrusu o kadar kalınlardı ki biraz kavramakta zorlanmıştım. Bu yüzden içeri doğru iteklemeyi seçtim.

"Ama biraz nazik olur musunuz? Ben narin biriyim, hemen inciniyorum," dedi alay edercesine. İki metre boyuna, yaptıklarına utanmıyordu bu adam.

Şubenin içine sürüklemeye devam ederken genç adam herkese mavi boncuk dağıtıyordu, bir sağa selam veriyordu bir sola. "Kes Allah'ın dağ ayısı," diye sinirle tekrar ittirdim, herkes şok içinde bize kitlenmişti.

Asla beni dikkate almıyordu ve konuşmaya devam ediyordu. "Ooo, paşam kes o bıyıkları! Nuri komiserim, yenge evden mi kovdu? 48 saattir buradasın ya! Salih bana bir çay versene!" Herkese laf atıyordu, gerçekten çaycı olabilir miydi?

Herkes neden fil görmüş gibi bakıyordu, tamam herif gerçekten cüsseliydi ama bu kadar bakacak ne vardı?

Kısa bir sürüklemenin ardından şube müdürünün kapısına gelmiştik, peşimden bu herifi de sürükleyecektim. Bugün yaptıkları yanına kalamazdı. Kapıyı usulca tıklatıp açtım. Önce kafamı içeri sokup hafifçe başımı salladım ardından içeriye doğru süzüldüm. Aynı zamanda arkamdaki ayı diye nitelendirdiğim herifi de içeri çektim.

Ben istihbarattan dolayı rahat bir baş selamı verirken yanımdaki herif öyle değildi, oldukça disiplinli bir duruma geçmişti. Gerçekten çaycılıktan olmak istemiyor olabilirdi.

"Kazım Müdürüm," dedim resmi bir tavırla, benim resmiyetime rağmen Kazım Müdür baba gibi yerinden kalkıp kollarını açtı. Beni kolumdan çekip sıkıca sarıldı, "Bir an tanıyamadım be kızım, ses tonun sağ olsun. O olmasa tanıyamayacağız herhalde," dedi alaycı tavırla. Alttan alttan estetikten seni tanıyamadım, demenin başka yoluydu.

Bu arada dünkü kavgadan dolayı yüzümde yamulmalar vardı, makyajla düzeltmek için çok uğraşmıştım ama en kısa sürede doktora gitmem gerekiyordu.

"Resmen büyümüşsün..." Geri çekilip yüzüme baktı, o karanlık günden beri beni tanıyordu bu adam. Beni o kadar özlemişti ki yanımda sırıtan adama dikkat etmedi.

Kazım Müdür biraz tiksinirmiş gibi, "Baybars?" dedi, tek kaşı havaya kalkmıştı. İsmiyle başımı Baybars dediği adama çevirdim, istemsizce yüz ifadem düşmüştü. Onlar kendi aralarında konuşmaya dalmıştı ama ben tekrar kavgada olduğu gibi Baybars'ın yüzüne dalmıştım.

Gerçekten çaycı olabilir mi? İsmi kulaklarımda yankı yaptı, Baybars... Sevgili P, böyle birinin isminden hiç söz etmemişti, şubenin tüm

ismini sayıp bu adamı atlaması bilerek yaptığı bir şeydi, beni üzeceğini tahmin etmişti.

Ama yaramı kanatmadı, rüzgâr gibi geldi geçti ismi.

Milyon tane Baybars vardı, herkes o olamazdı, değil mi? Benim Baybars'ımın yüz hatları bu kadar keskin değildi. Bu kadar yapılı asla değildi, çok zayıftı... Kaşındaki çizik, asla benzemiyordu. O böyle şeylerden nefret ederdi, ergence bulurdu. Hatırlıyorum. Buram buram sigara kokuyordu ayrıca, benim yaramdaki adam sigara kokusundan kusardı. *Ülkede milyon tane sarışın Baybars var, şu an problemim bu değil.*

"Sen ne istiyorsun?" diye sordu düz bir sesle Kazım Müdür, Baybars denen adama.

Daldığım kuyudan çıkmak istedim ama tüm odak noktam dağılmıştı. Söze girmeden önce Baybars diye nitelendirilen kişi konuşmaya başladı. "Valla bugün herkes çok kırıcı! Çaycıyım diyorum inanmıyor hanımefendi."

Kazım müdür dudağını ısırıp gülerek alnını ovuşturdu babacan bir tavırla Baybars'ın ense köküne hafifçe vurdu, bense o an kendime geldim.

"Ne oluyor şimdi, çaycı mı bu?" diye sinirle sordum. *Ya adama selam verecektik, geldiğimiz duruma bak.*

Kazım Müdür gülmeye başladı, Baybars da gülmeye başladı. Bakışlarım ikisinin arasında mekik dokudu, yani ayıp oluyordu artık. Biraz da mal mısın kızım, der gibi bakıyordu ikisi de. "Kızım sence özel harekâtta böyle bir çaycı var mıdır?" diye sordu Kazım Müdür.

Yüzündeki alaycı ifadeyle konuşmaya devam etti, "Ben sizi tanıştırayım, Başkomiser Baybars Kılıç." Ardından bana döndü, "İstihbarat sorumlusu Asena Tugalay, İstanbul'da bölge istihbarat şefiydi kendisi."

Baybars zaten bunları biliyormuş gibi üstten üstten bana bakıyordu, adamın soyadını duymak beni çok rahatlatmıştı. Cidden dünyada milyon tane Baybars varmış...

Zaten çaycı olmadığı barizdi ama yine de ihtimaller dahilinde olabilirdi, ayrıca en nefret ettiğim memur tipiydi. Gücü ve rütbesiyle birilerini sürekli eziyordu, nefret ederdim makam kullanan insandan.

Allah bu adamın ekibinde bulunan insanlara sabır versindi, ben daha fazla göz teması kurmak istemiyordum.

Nezaketen elimi uzattım, "Merhaba, yalancı bey," dedim yapmacık bir gülümsemeyle. Sırf Kazım Müdür var diye böyle yapıyordum yoksa yolda dönüp yüzüne bile bakmazdım. Şeytan diyor ki adam dövdüğünü söyle... Dur kızım, onu başka zaman yaparsın.

Elimi sıkmamıştı bile, hâlâ eli arkada öylece bana bakıyordu, herhalde sövmelerime alınmış olmalı. "Benim hakkımda çok şey bilmene gerek yok, senin hakkında bir şey merak etmiyorum ama sen bil. Baybars Kılıç, yani senin üstün. Çay sevmeyeni ben de sevmem," dedi sert ve ciddi bir tınıyla. Adam çay sevmiyorum diye bana mı kurulmuştu ve gerçekten üstüm mü sayılıyordu? Hayır, ne münasebetti, ben istihbarat şefiydim.

Elimi yavaşça indirdim, sinirim bozulmuş olsa da gülümsedim ama kafamda defalarca bu herifin ağzını burnunu dağıttım. "Ay ne olur, beni sev!" İçimden konuştuğumu düşünüyordum ama sanırım yine iç sesim ve dış sesim birbirine girmişti. Çünkü Kazım Müdür de ters bir ifadeyle bakıyordu. Baybars ise bir saniye bile üstten bakışını indirmiyordu.

"Baybars ayrıca bir tim şefi, burada rütbeler konuşmaz sadece, saygı esastır. Hangi birim veya tim olursa olsun, şefe saygı esastır," dedi Kazım Müdür, burada taşı bana atıyordu. Yani saygılı olmak zorundasın ve emirlere uymak zorundasın diyordu. Şef konusu her yerde aynıydı, istihbaratta da bu böyleydi. Ama bu adam şef olamazdı, değil mi ya? Dalga geçiyordu benimle kesin.

"Kesin emin miyiz, şef mi bu?" Göz ucuyla sırıtan Baybars'a baktım, öldürmek istiyordum onu.

"Bu derken?" dedi Baybars, zoruna gitmişti sanırım. Benden sana ekmek çıkmaz canım.

Kendimi tutmadım, saçlarımı sinirle savurdum. Kaşlarım istemsizce havalanırken açtım ağzımı yumdum gözümü. "Bu! Makamını kullanan adamlara saygı duymuyorum ben, özellikle sokak köşesinde adam dövenlere. Boyundan posundan utanmıyor musun? Polis dediğin böyle mi olur ya?"

"Eline mikrofon al haber kanallarına da çık istersen," dedi ima yaparcasına, üstüne beni polis düşmanı yaparsa bu adam, asla şaşırmazdım.

"Ne alakası var ya?!" Ses tonum istemsizce yükselmişti, Kazım Müdür bile şok olmuştu. "Rütbe dediğin omuzuna taktığın yıldızlardır,

tartakladığın cılız adam değil! Rütbe bir ruhtur, sende de o ruhun zerresi yok."

Baybars sinirle güldü, kurumuş dudaklarını diliyle ıslatıp üzerime adım attı. "Ben olsam hiç evrak teslim etmeden geldiğim yere geri giderdim çünkü söylediğin her şeye pişman olacaksın, *sevgili Çiçero...*"

"Gençler!" dedi Kazım Müdür, ikimizin arasına girip ters ters ikimize baktı. "Ne adam dövmesi, ne makam kullanması?!" Baybars kitlendi, "Baybars?" Açıklama bekliyordu.

Baybars'ın gözlerindeki o öfkeyi, yakalanma hissini görmüştüm. Çok sinirliydi. *İnan hiç umurumda değilsin, Kılıç.*

"Önce şu ajana söyleyin Müdürüm, her şeye atlamasın. Adam dediği herif, Bekir denen lavuktu. Geçen adamı sınırdan aldık, çocuklarını dövüyordu it. Ne yapsaydım, zaten kanıtlayamamışız, içerde tutamamışız piçi! Bir de sırtını mı sıvazlasaydım, dövdüm ben de!" Sinirden kelimeleri birbirine girmişti, ben de utançtan yerin dibine...

"Bu da geldi, bilip bilmeden atladı. Yok rütbe, yok makam!" Bana doğru geldi, "Anladın mı şimdi? Burası Şırnak, Beytüşşebap! Anlıyor musun? Senin görev yaptığın yerlere benzemez, burası da PÖH! Bilmem anlatabildim mi?"

"Baybars yeter!" diyerek omuzundan itekledi Baybars'ı hafifçe, Baybars derin bir nefes alıp önüne döndü.

Ben diyecek hiçbir şey bulamamıştım, ayrıca nereden bilecektim? Vahiy mi iniyordu bana? Bu ne hırstı ya! Özür dilemeyecektim, hiç sevmemiştim bu adamı. İki yüzlü, dengesiz herif!

"Müdürüm kusura bakmayın, ben çıkabilir miyim? Evrakları tamamlayayım," dedim düz bir ifadeyle, Baybars'ın bakışları hâlâ üzerimdeydi.

Kazım Müdür yanlış anladığımın bilincindeydi, bu yüzden üstüme gelmek istememişti. "Çık kızım, bir şeye ihtiyacın olursa da ara."

Hafifçe tebessüm ettim. "Sağ olun." Baybars ile son kez göz göze geldim ve kendimi odanın dışına attım, kapıyı çektiğim gibi tuttuğum nefesimi geri verdim. İçerde az önce ne olmuştu? Hayatımın şoklarından birini yaşamıştım, hâlâ sesini duyuyordum.

"Resmiyetten çıkabilir miyim şu an Müdürüm?" diye sordu Baybars.

"Çık, çık Allah'ın cezası," dedi Kazım Müdür bıkkın tavırla. Kapının önünden hemen ayrılmadım.

"Yolla kızı, raporla gitsin. İstemiyorum bu şubede böyle birini," dedi, yüz ifadesini çok merak ediyordum. Ulan ne bu kin? Adamın yedi ceddine küfrettiğin için olabilir mi kızım? Olabilir de ayıp yani! Yolla ne, sen kimsin ya!

"Saçmalama, sakın dışlamıyorsun kızı. Hayatında görüp göreceğin en başarılı istihbaratçılardan. Hatta hayvanlığın yüzünden git, özür dile."

"Ne özür dileyeceğim, abi ya? Ya Allah aşkına çok aradın mı bu kızı? Değişik, böyle ne bileyim değişik işte. Allah gittiği time sabır versin."

"Değişik ne oğlum, iyi geçin kızla. İrem neyse Asena'da o benim için," dedi Kazım Müdür. *Ya sen kral adamsın...* İstemsizce tebessüm ettim.

"Gri kafanın teki, İrem en azından doğal kızıl," dedi patavatsızca, tekrar içeri dönüp kafa atmak istedim ama tuttum kendimi. Sinirle nefes alıp vermeye çalıştım. Daha fazla sinirim bozulmasın diye uzaklaştım. Herkes bana değişik bakıyordu, yani yabancıydım sonuç olarak...

Derin bir nefes alıp evrak ofisine ilerledim.

Sana ait olan seni bulur.

Gönül bu ya yalnız bir renge tutulur. Aşk bu ya hiç ummadığında bulur, sevda bu seni sevenle olur, kara sevda bu kavuştuğunu sandığın an mezarda son bulur...

Baybars sinirle nefesini verip odadan çıktı, günlük Kazım Müdür azarını yemişti. Ellerini cebine sokarak soyunma odasına doğru ilerlemeye başladı. Kızı düşünüyordu, değişikti. Gözleri çok derindi, yeşildi. Ama delinin tekiydi, güzeldi.

Hissettiği acının yerini hatırlatan bakışları vardı, sanki daha önce görmüş gibiydi ama bir o kadar da emindi bu kızla daha önce karşılaşmamıştı.

Soyunma odasına giderken kızı fotokopi odasında görmüştü. Ne diye makineye vuruyordu bu kız? Cidden problemleri vardı. Yumruklarıyla

makinenin ırzına geçmişti. "ÇALIŞSANA!" diye bir tane geçirmişti Asena ve makinenin bir parçasını yere düşürmüştü.

"Ayyy!" Parçayı heyecanla tekrar yerine takmaya çalışıp makineden ellerini çekti, makineyi yavaşça okşadı. "Bir şeyin yok, abartma." Saçını kulağının arkasına verip birkaç adım geri kaçtı. "Allah'ım ya, seni seviyorum ama neden bana bunu yapıyorsun?" Çocuk gibi ağlayacaktı nerdeyse.

Baybars gülerek Asena'yı izliyordu. *Manyak ruh hastası,* diye geçirdi içinden. Kollarını göğsünde birleştirdi bir elini ağzına doğru götürdü ve o pozisyonda kızı izledi.

Kilometrelerce öteden belli olan yeşil gözleri, yuvarlak yüz hattı, mesleğine ters orantılı sempatik ama bir o kadar seksi yüzü, omuzlarının üstünde biten siyah saçlarının arasındaki gri tonlar, bir de yalnızca dikkatli bakılınca burnunun üstündeki çiller...

Tarzı da günlüktü, rahat giyinmeyi seviyordu belli ki.

Baybars gözlerini kızdan çekmeden kendi kendine histerik bir gülüş attı. Kesinlikle kendisi değil ona özür diletecekti. Asena fotokopi başında bile söyleniyordu. "Seni var ya şikâyet edeceğim, ben bir şoku atlatayım o zaman gör sen. Ayrıca niye takayım ki, şefse şef bana ne? Ben de şefim, yaptım yani biliyorum bu işi."

Baybars birkaç metre ilerisindeki fotokopi odasının kapısına doğru ilerledi, kollarını hiç bozmadan omuzunu kapıya yasladı. Kızın boynundaki izlerden gözlerini kaçırdı. Özel hayatı beni ilgilendirmez, diye düşünüyordu. Ama o izler boğuşma iziydi, Asena orayı yeterince kapatamadığı için tuhaf duruyordu.

"Merak ediyorum, bu çeneyle seni hem özel harekâta kabul edip hem de nasıl istihbaratçı yaptılar acaba? Bir de Kartal Timi'nde?"

Asena arkasında duyduğu kısık sesle söve söve Baybars'a döndü. Bu adamın başlı başına kibirden oluştuğunu düşünüyordu, cevap vermedi. Sinirle tekrar önüne dönüp kâğıtlarını aldı. Baybars olduğu yerden hareketlendi, içeri doğru adım attı ve konuşmaya devam etti.

"Kahraman olmak istiyorsun, değil mi? O yüzden hemen her olaya atlıyorsun."

Kahraman mı? Oradan bakınca öyle mi duruyordu? Ayrıca kahraman olmak istese istihbaratçı olmazdı, değil mi? Asena derin bir nefes aldı, hışımla Baybars'a doğru dönüp açtı ağzını yumdu gözünü.

"Bakın, beyefendi! Ben hobi olarak laf sokacağınız biri değilim. Size şu an kibar davranıyorsam şef olduğunuzdandır. Siz şimdi, o güzel beyninizi bana laf sokmaya çalışmakla yormayın ve gidin. Ayrıca çocuksu çaycı şakanızı biraz geliştirin."

Baybars kızın tavrıyla şaşkına dönmüştü. Kızın acınası ifadelerle kendisinden milyon tane özür dilemesini bekliyordu. Fakat bu kız özür dilemek bir yana, daha da hırçınlaşmıştı.

"Merak ediyorum da yürek falan mı yedin acaba? Ben senin üstündeyim. O yüzden benden özür dile, ben de bu sayede sana bela olmayayım. Ne dersin?"

Asena'nın kaşları anlam veremiyormuş gibi yukarı kalktı. Üstündeyim ne demekti? *Bu nasıl bir kelime, bu nasıl bir dingil? Bu kibir neydi böyle? Çok hızlı değil miyiz sence, sarışın?* diye içinden geçirdi.

"Üstümde misin?" dedi Asena hayretle, iğneleyici bakışlarını bu herifin üzerinde gezdirdi, "Bence siz ahlak masasına görünün. Bel altı şakalarınız ve egonuzla iğrençsiniz!"

Baybars'ın tek kaşı otomatik olarak havaya kalktı. "Derken? Ne diyorsun kızım sen, şefim ya ben, onu demek istiyorum." Başta Baybars'ın jetonu düşmemişti ama kızın yanlış anladığını anlayınca dudağına bir gülümseme yayıldı, sırıtmamak için dudaklarını ısırdı.

Asena'nın jeton dört köşeli düştüğü için kendini yine rezil etmişti. Yüz ifadesinden de belli oluyordu. Bir şeyler söylemek için dudaklarını araladı ama Baybars ondan önce davranıp, "Sen ne anladın, gri kafa??" diye sordu.

Asena kitlenip kalmıştı, içinden bildiği her şeyi söylüyordu. *ALLAH'IM YOK OLAYIM, İSA MUSA KİM VARSA BENİ ŞU AN ALSIN! DOBARLAN ASENA! DAHA ÇOK SALAK ROLÜ YAP.*

Asena gözlerini kısarak aşağılayıcı bir bakış atıp, ağzını araladı ama hiçbir şey söyleyemedi çünkü aklına ufacık bir cümle bile gelmedi.

"Sen bence istihbaratı bırak, ahlak masasına geç," dedi Baybars, histerik bir gülüş attı. Hatta yetmedi, kahkaha atmaya başladı. Asena

öylece kalmıştı. O kadar utanıyordu ki kâğıtları ağzına sokup çakmağı çakacaktı.

Baybars kahkaha attıkça dışardakiler de içeriye bakıyordu, Asena sadece kızaran bir suratla baktı. "Ne alakası var be!" Gözlerini kaçırdı. İleride duran biri esmer, diğeri Rus bebesinden hallice iki özel harekâtçıyla göz göze geldi, sanki onları izlemiyormuş gibi davranıyorlardı ama apaçık izliyorlardı. *Ayrıca neden herkes sarışındı? Sarışın toplama kampı mı burası?*

"Ulan Taha, sen bilirsin, benden iyi dudak okuyorsun. Söylesene ne konuşuyor kızla?" diye sordu esmer olan.

Sarışın, pür dikkat bakıp ensesini kaşır gibi yaptı. "Ahlak polisi olalım diyor, ne kadar sığ bir şefimiz var lan!"

Baybars da Asena'nın baktığı tarafa doğru başını çevirdi. İkisi ayıplar gibi Baybars'la bakıştı, sarışın olan başını iki yana salladı. Asena hâlâ bulunduğu yeri anlamamıştı, herkes çok tuhaftı. Baybars'ın sert bakışlarına denk gelince iki özel harekâtçı da ortadan kayboldu. Biri başka uca diğeri başka uca uçtu.

Asena sakinliğini koruyup derin bir nefes aldı, sanki az önce rezillik yaşanmamış gibi gülümsedi. "Müsaadenizle kafamı sizin iğrenç düşüncelerinizle yoramam, kendinize iyi bakın." *Adam mı iğrenç sen mi kızım?* diye kendi kendine sitem etti.

Baybars yavaşça Asena'nın kolundan tuttu, "Bence, bana bir özür borçlusun, özür dile gri kafa."

Asena asla pabuç bırakmaya niyetli değildi, alaycı bir gülüşle başını yana yatırdı. "Ne kadar da inanarak konuşuyorsunuz, bomboş. Beni istediğiniz birime şikâyet edebilirsiniz, Şefim." Kolunu Baybars'ın parmaklarından kurtarıp geri çekti. Kaşları kavislendi, "Ayrıca adım Asena, Asena Tugalay." Tekrar gülümsedi, "Şefim," diye ekledi.

Asena "şefim" kelimesini sanki komik bir şeyden bahseder gibi söylemişti. Baybars buna bozulsa da çok takılmamaya karar verdi. Bu sırada Asena Baybars'ın yanından hızla geçmiş, giderken de söylenmeyi unutmamıştı. Baybars giden kızın arkasından oldukça yüksek sesle konuştu.

"Bence benimle iyi geçin, senin anladığın dilden üstündeyim. Burası MİT binası değil!"

Asena hepsini çok net duymuştu ama cevap vermemeyi içten içe sövmeyi tercih etmişti. Ara sıra arkasına bakıyordu. Baybars'sa ellerini cebine koymuş, Asena'nın gidişini izliyordu. İkisi birbirine ölümcül bakışlar yolluyordu.

Tam önüne döneceği sırada birden kendini, birinin ellerinin arasında buldu, daha doğru karşı taraf çarpışmamak için Asena'yı kollarından tutmuştu.

"Aman, dikkat. İyi miyiz?" diye sordu karşısındaki adam. Üzerinde üniforması vardı, yeşil beresini elinde tutuyordu.

Saçlarındaki beyazlardan yaşlı olduğu belliydi ama yüksek ihtimal kırk yaşlarındaydı ve ona rağmen yakışıklı bir adamdı.

Asena'nın sinirleri o kadar bozulmuştu ki ya çocuk gibi ağlamaya başlayacak ya da deli gibi kahkahalar atacaktı. Tabii ki ikinci seçenek tercihi olmuştu. İstemsizce kahkahalar atmaya başlamıştı, yüksek sesli ve delice. Nefesi kesilene, gözünden yaş gelinceye kadar gülmüştü. Ne karşısında ona bir deli varmış gibi bakan adamı ne de düştüğü durumu umursuyordu. Dakikalar sonra ancak kendine gelebilmiş ve karşısındaki adama açıklama yapması gerektiğini anlayabilmişti.

"Kusura bakmayın, sinirim bozuldu, gerçekten özür dilerim. Kötü bir gün geçiriyorum da." Son kez histerik bir kahkaha atıp gözlerini ovuşturdu.

Karşısındaki adam sıcak bir gülümseme sundu. Yaşanan olaylardan sonra insanların aşırı tepkilerine alışıktı. Mavi gözleri, dağınık kahverengi saçlarının arasındaki beyazlara rağmen oldukça iyi görünüyordu ve tavrından da bir centilmen olduğu anlaşılıyordu. Ama üstünde tam takır üniforma yoktu, genelde özel harekâtçıların yazın giydiği, üzerinde polis özel harekât arması olan kısa kollu tişört vardı. Altında askeri kamuflaj pantolonu vardı, palaskası da belindeydi ama adamın rütbesini anlamamıştı.

"Sorun değil, böyle tepkilere burada alışık olmak lazım. Bu arada sen?" dedi, tanımaya çalışıyor gibiydi.

Asena derin bir nefes alıp kibarca gülümsedi. Burada en azından bir kadınla düzgün konuşmasını bilen birileri vardı.

"Asena Tugalay, Kartal Timi'nin yeni üyesi." Başını mahcup bir ifadeyle eğdi, "Siz?"

"Başkomiser Se-" Adam tam elini uzatmış ismini söyleyecekken yüz ifadesi düştü, Asena'nın elini tutacağı esnada büyük kemikli bir el Asena'nın karşısındaki eli kavramıştı.

Şaşkınlıkla elin sahibine baktı. Sinir bozucu şekilde Baybars'tı. Baybars kavradığı eli sıktıkça sıktı. Asena ise çatık kaşlarla Baybars'ın eline bakıyordu çünkü cidden kıracak gibi sıkıyordu. Bakışları o kadar keskindi ki ürperme hissediyordu. Karşısındaki adam, canı yansa bile yüzünde mimik oynatmıyordu, aksine sinsi bir şekilde gülümsüyordu. Ölümüne Baybars'la birbirlerini ablukaya almış gibilerdi.

Asena'yı ürküttü çünkü ikisinin eli birbirinin elini neredeyse parçalayacaktı ama Baybars'ın gücü daha fazla gibi duruyordu, sanki tek hamlede karşısındaki adamın elini kırabilirdi.

"Nasılsın, Selimciğim!?" dedi gür bir sesle Baybars ama Selim derken nefretini büyük bir hırsla göz önüne seriyordu. "Ya da siktir et, umurumda değil." Elini hafifçe salladı ama bırakmadı.

Selim histerik bir gülüş attı, "Genç yaşta şeflik ağır gelmiş herhalde. Senden daha tecrübeliyim biliyorsun, değil mi? Tecrübe rütbeyi belirler, torpiller ya da miraslar değil."

Asena'nın gözleri dehşetle açıldı, neyin içine düşmüştü? Selim rütbeli miydi? Baybars'tan daha büyük duruyordu, Baybars genç yaşta mı şef olmuştu?

Baybars Selim'i büyük bir güçle kendine çekip sarıldı, diğer elini sertçe koluna koyup kulağına doğru fısıldadı. "Bana bak, bir daha benim timimdeki kıza selam vermek suretiyle elini dahil uzatırsan parmaklarını tek tek kırarım." Bırakmadığı eli biraz daha kuvvetle sıktı Baybars, Selim'in suratı kırmızıya dönmüştü.

"Meslekten atılır, atıldıktan sonra gelirim kırmadığım kemiklerini de kırarım. Seni bu rütbeye illegal getiren, ağa paşaların bile kurtaramaz. Burası özel harekât. Bil ki seni burada hoplatırız." Asena gözlerini açarak ikileye bakıyordu, Baybars'ın ne söylediğini duymamıştı ama bu nasıl bir kindi? İkisi de birbirini öldürecek gibiydi.

Selim'in gözündeki öfke büyürken Baybars geriye doğru çekildi. Selim ve Baybars'ın rütbesi aynıydı, ikisi de başkomiserdi. Baybars özel harekâtta TEM'e bağlı Kartal Timi'nin şefiydi, Selim'se organize

şubedeki birim şefiydi. Çoğu zaman TEM şubesiyle birlikte çalışıyordu ama kimse ondan hazzetmezdi. Çünkü çoğu zaman Kartal Timi'ni şikâyet ederdi.

Baybars Kılıç, Kartal Timi'nin birinci unsur şefi.

Asena ise daha tanışalı dakika bile olmayan adamlara ters ters bakıyordu. Baybars'ın tamamen gıcıklığına elini uzattığını düşünüyordu.

Baybars, az önce tanıdığı bu kadının Selim'le tanışmasını istemiyordu. Selim Korkmaz, şubede en hazzetmediği insandı. Ve Baybars bunu göstermekten hiç çekinmezdi.

"Genç yaşta şef olmak sana büyük bir kibir getirmiş, çabuk yükselen çabuk düşer," dedi Selim.

Baybars'ın dudakları sinirle yukarı kıvrıldı, ellerini arkasında birleştirdi. "En azından onurumla yükseldim, şerefimle sürdürürüm. İnşallah sen de şerefinle sürdürüyorsundur."

İkisi büyük bir kinle birbirine bakmaya başladı, soğuk bir rüzgâr tüyleri diken diken yaptı.

Baybars Selim'in konuşmasına izin vermeden omuzunun üstünden Asena'ya baktı, çatık kaşları ve sert bakışları Asena'nın üstünde biraz mekik dokuduktan sonra üstten bir tavırla söylendi. "Ortalarda boş boş dolanma, gri kafa. Üstelik boş insanlarla da arkadaşlık etme."

Baybars Asena'nın ağzını bile açmasına izin vermeden çekip gitti ortamdan. Asena şok içerisinde Baybars'ın gidişini izledi, bu adam bugün onun sinirine dokunmaya ant içmişti. Ayrıca Selim'in karşısında o kadar mahcup hissetmişti ki sinirle soludu.

Mahcup bir ifadeyle Selim'e döndü. "Kusura bakmayın, sabahtan beri onunla uğraşıyorum. Bu yüzden böyle yapıyor."

"Önemli değil, dünkü çocuk daha o." Selim tekrar elini uzattı, Asena bu defa uzatılan eli sıktı. Gülümseyerek elini sıkarken Selim'in boynuna doğru giden bir dövmeyi fark etti, ucu gözüküyordu.

"Dövmeniz mi var, tehlikeli değil mi?" diye sordu Asena. Selim omuzlarını silkti. "Yoo," dedi tişörtünü biraz daha yukarı çekiştirdi, gerilmiş gibiydi. Gerginliği gizlemek için gülümsedi. "Maskeyle kapanıyor." Polislik, askerlik mesleğine geçiş yapıldıktan sonra genelde herkes dövme yaptırırdı. Yazlık kıyafette eşkal belli etmeyecek düzeyde yapılmasına izin verilirdi.

"Özel değilse dövmen ne? Ne var yani-" diye merakla sorarken Selim bu merakı buz gibi kesti.

"Özel," diye hiç beklenmedik bir yanıt aldı, Asena. Bu cevabı beklemiyordu. Başını usulca salladı, gözü elindeki dikiş izine kaydı ama çok oyalanmadı. "Ben time bir selam vereyim, daha sonra görüşürüz."

"Görüşürüz, bol şans. Yani umarım orada kafayı yemezsin," diyerek yanından ayrıldı Selim.

Asena Selim'in arkasından usulca baktı. Sanki bir yerden tanıyor gibiydi, aklına kesik kesik anılar geldi ama nereden çıkardığını hatırlayamadı. Sinsi birine benziyordu. Resmen tüyleri diken diken olmuştu. Bu adamın bakışları çok tanıdıktı ve Asena kolay kolay yanılmazdı. Arka cebinden telefonunu çıkardı ve rehberine girdi. Onu aramalı mıydı? Bir daha aramamasını söylemişti.

Rehberden çıktı ve telefonu tekrar cebine koyup Kartal Timi'nin karargâhına doğru ilerledi. Yaşanan olaylara rağmen heyecanı geçmemişti, dışlanmaktan korkmasına rağmen cesur adımlarla karargâhın olduğu koridora girdi. Yaklaştığında durdu, bakışlarını kapının soluna çevirdi. Sol üstte *Kartal Dinleme-Toplantı,* yazıyordu. Her timin böyle odası yoktu.

Derin bir nefes aldı, açık kapıdan bağırışıma sesleri geliyordu, gülüşüyorlardı. Biri top sektiriyordu, "Hadi oğlum! Tut şunu, lan ver bana!"

Asena tüm cesaretini toplayıp açık kapıdan içeri adımladı. "Selam!" Fazlasıyla gür çıkan sesiyle hepsi durdu, seken top sesinden başka ses yoktu.

Odadaki herkes bir ok gibi bakışlarını kapıya çevirdi, sessizlik olmuştu. Tüm tim şaşkındı çünkü genelde üyeler dışında kimse bu odaya pat diye giremezdi. Sandalyeye ters bir biçimde oturmuş orta yaşlarda, saçlarında tek tek beyazlar bulunan bir adam vardı. Ela gözlerine rağmen oldukça sert bakıyordu.

Herkesle tek tek göz teması kurdu, Asena. Bir genç, üç orta yaşlı toplam dört kişi vardı odada. Hatta esmer olanı az önce görmüştü, sarışın olan da buradaydı.

Hepsi far görmüş tavşan gibi Asena'ya bakıyordu. Neyse ki bu şaşkınlıkları kısa sürdü, arkadan gelen sesle hepsi kim olduğunu anlamış gibiydi.

"Asena Tugalay, yuvaya hoş geldin!" Sesin sahibi Kartal Timi'nin ikinci unsur şefi, Başkomiser Fatih Türkoğlu'ydu. Asena ile telefonda birkaç kere iletişime geçmişlerdi, o yüzden sesten hemen tanımıştı Asena. Fatih'in gelişiyle resmen içi rahatlamıştı.

"Hoş buldum," dedi çekingen bir tavırla. Hepsi Asena'nın ismini duyunca daha fazla heyecanlanmış gibiydi, günlerdir bu kızı konuşuyorlardı çünkü.

Fatih çok içten bir şekilde gülümsedi, "Resmi olmana gerek yok, burası yuva. Görev harici burada hepimiz aileyiz, siz biz yoktur. Diğerlerine bakma yani."

Sandalyeye oturan kalktı ve Asena'nın karşısına geçip elini uzattı. Boynuna takılı künyesi bir de o künyeye takılı alyans vardı. "Behçet ben," dedi. *Oh be abi, deminden beri ters ters bakıyorsun. Bir an topuklarıma sıkacaksın sandım.*

Hepsinin üstünde uzun kollu üniforma vardı, aynı şekilde hepsinin başında yeşil beresi takılıydı. İnanılmaz asil duruyorlardı, Asena üniforma giymeyecekti ama çok özenmişti.

Tebessümle Behçet'in elini sıktı, ardından esmer olan, yaklaşık iki dakika önce onu dikizleyen çocuklardan biri geldi. "Serkan ben, valla günlerinizi saymaktan şey olduk."

Asena'ya öyle hayran hayran bakıyordu Asena gülmeden duramadı. "Ne oldunuz?"

"Şey işte, öyle olduk işte," dedi avel bir tavırla. Yirmilerin ortasında olduğu belliydi.

Behçet ve Turan aynı anda Serkan'ın ensesinden tutup geriye çektiler. Behçet Serkan'ın ağzını kapatırken yapmacık bir şekilde gülümsedi, "Ağzını kapat, ırz düşmanı!" dedi.

Turan önüne doğru geçti. O da otuz beşli yaşlarda net vardı, sarışın olmasından ötürü yaşını göstermiyordu sadece. Parmağındaki alyansı evli olduğunun göstergesiydi, abi edasıyla elini uzattı. "Hoş geldin kardeşim."

Üyeler eksik sanırım, diye düşündü. Kaan ile zaten tanışmıştı. Bildiği kadarıyla 7-8 kişilik bir timdi, diğerleri ortada yoktu. Soğuk mu durmalıydı yoksa kaynaşmalı mıydı? Hepsi iyi adamlara benziyordu, zaten

Polis Özel Harekât peygamber ocağı diye geçerdi, kimse kötü olamazdı. Az önceki Baybars denen herifi saymazsa, her şey iyiydi.

Heyecanlı ortamın tam ortasına bomba gibi düşen sarışın yakışıklı genç adam, tüm enerjisiyle tabiri caizse dan diye odaya giriş yaptı. Onun girişiyle hepsi ağzının içinden küfür mırıldandı. Asena bu adamı hatırlamıştı, Serkan denen çocukla birlikteydi birkaç dakika önce.

Gülünce ortaya çıkan gamzeleriyle oldukça şirin birine benziyordu. Bunlar nasıl ölüm timiydi? Tabii buna şaşıran tek kişi Asena'ydı. Genç adam Asena'ya doğru gelerek bitmek bilmeyen enerjisiyle konuşmaya başlamıştı.

"Selam sana, siyah ve beyazın ortak kraliçesi güzel kadın. Burada ne işin var?" İşaret parmağını Asena'ya doğrulttu. "Doğruyu söyle. Bir gün yanından geçtim ve sen bana âşık olup yıllardır beni aradıktan sonra burada buldun, değil mi? Ah, benim sadık platoniğim! Ben bağlanmayı sevmiyorum."

Asena bu genç adamın tam bir Romeo tavrıyla hızlı konuşmasını o kadar komik bulmuştu ki gülmeden edemedi. Ona rağmen adamın yaptığı oyunu bozmadı ve ona karşılık verdi

Ayaklarını yere vurup ellerini yumruk yaptı, "Ne demek bağlanmayı sevmiyorum? Ben yıllardır boşuna mı seni aradım? Ya benimsin ya kara toprağın!" diye bağırdı.

Herkes hep bir ağızdan gülmeye başladı.

Genç adam gülmemeye çalışıyordu, kollarını açarak başını tavana kaldırdı ve bir kez daha bağırdı. "Aç kucağını kara toprak, Taha Yenilmez geliyor!"

Asena'yla birlikte odada olan herkes küçük çaplı gülme krizlerine girdi. Asena gülmesini zor da olsa durdurdu ve adama döndü. "O kadar mı bağlanamıyorsun ya?" Ciddi bir soruydu bu.

"Psikolojik sıkıntılarım var," dedi çok içten bir tavırla Taha.

Asena ise kollarını göğsünde birleştirip güldü, "Yapma ya... Ailevi problemlerin de var mı?"

Taha sıkıntılı bir nefes aldı, "Olmaz olur mu?" Ayağa kalktı ve Fatih'in olduğu yere doğru gitti ellerini omuzuna doğru koydu. "Alkolik babam," dedi ciddi bir ifadeyle sonrasında yandan devam etti, bu defa

elini Behçet'in omuzuna koydu. "Evladı ile bir başına kalmış dul abim." Behçet sinirle Taha'nın elini indirdi.

"Zevzek," diye mırıldandı Behçet.

Taha ise hiç bozmadan Serkan'a geçti, Serkan'ın ensesine vurarak devam etti. "Fuhuş düşkünü erkek kardeşim. Gay olduğuna dair şüphelerim sürüyor," Serkan'ın önüne geçip alnını alnına dayadı, "bunu seninle sonra tartışırız." O kadar komik bir ifadesi vardı ki boynu bükük bir şekilde hepsinin yanına uğruyordu. Kelimelerini uzatıp sesini de özenle titretiyordu.

En son Turan'a geldi, sırtını sıvazlar gibi baktı. "Bir zamanlar uçsuz bucaksız parası olan ama kızının kozmetik alışverişinden iflas etmiş kuzenim ve..." Tekrar olduğu yere geri geldi. Asena'nın karşısında durdu. "Ben de gariban Yenilmez, işte bu yüzden bağlanamıyorum kızım. Anlıyor musun? İnan sorun bende değil sende." Elini Asena'nın omuzuna koyup sıvazladı, o kadar inandırıcıydı ki Asena şok içinde kalmıştı.

Behçet bu oyunu bozmadan duramadı, Taha'nın ensesine silleyi çaktı. "Siktir lan! Karıya kıza doyamıyorum desene."

Taha elini sızlayan ensesine koyup Behçet'e döndü, "Saçmalama lütfen huysuz herif, doyuyorum tabii ki." Boynunu büktü, "ama sonra tekrar istiyorum." Sırıttı. Bu defa da Turan vuracaktı ki Asena'nın arkasına kaçtı.

Asena ilk günden böyle samimi bir ortam beklemiyordu. Konuşmalar böyle sürüp giderken huzurlu hissetti. Yeni bir hayat gerçekten mümkün müydü? İçinde bir baharın bir de fırtınanın ayak sesleri vardı ama yine de huzurluydu. Hayalleri yavaş yavaş gerçekleşiyordu. Bu adamların gülüşleri, varlığı ve tüm benlikleri bu odadaki anlardan ibaretti. Hepsi başkaydı bu çocukların, devletin çelik bileği olurken tüm benliklerini kenara atarlardı. Belki hepsinin kanadı kırıktı: *Ama Kartal'ın kanadı kırık olsa da duruşu asla değişmezdi.*

Her maçta tüm şube birlikte sevinir, tek şehitte hepsi yasa bürünür intikam peşine düşerdi. Dualarla operasyona çıkar ve tek bildikleri şehadetin yolundan ayrılmazlardı. Kimisi kendini ipten saptan kurtarmış özel harekâtçı olmuştu kimisi zenginliğin içinden çıkıp en güzel okullarda yüksek lisans yaptıktan sonra gelmiş ama yine de özel

harekâtçı olmuşlardı. Kimisi yaşamak için buraya gelmişti, kimisi de ölmek ve öldürmek için... Her türden adam vardı burada. Bu adamlar farklıydı...

Asena gülümsemeye devam ederken aklına takılan ve tüm kalbiyle olmamasını dilediği tek şey Baybars denen o ukalanın onun şefi olmasıydı ama öyle olduğunu o da biliyordu. Yine de kendini dua etmekten alıkoyamadı.

Hâlâ kapının eşiğinde durmuş birbirine sataşan adamları izliyordu, başını yukarı doğru kaldırıp mırıldandı, "Lütfen Allah'ım, ne olur o olmasın! Yaşlı, kel, sinirli bile olabilir ama o olmasın!"

Biraz şom ağızlıydı Asena, ne konuşsa karşısında biterdi ve yine öyle olmuştu. *Allah'ım lütfen önüme gölgesi düşen o olmasın!*

Tabii ki oydu, Asena'yla arasında iki adım vardı. Omuzunu kapının kenarına yaslamış kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Yine o üstten bakışıyla Asena'nın arkasındaydı. "Demek kel, göbekli ve sinirli birini bana tercih ediyorsun. Bir miktar kırılmış olabilirim." O alaycı ses tonu hiç değişmiyordu.

Asena bıkkın bir nefesi ciğerlerinden dışarı saldı, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde Baybars'a döndü. Onunla uğraşmak yorucuydu ama üniformalı Baybars ile uğraşmak daha yorucuydu. Cevabı yapıştırmak için dönmüştü aslında ama kelimeleri ağzına tıkalı kalmıştı.

Karşısında üniformalı Baybars Kılıç vardı, tam takır tüm teçhizatları duruyordu. Yeşil beresi de başındaydı, üniformanın içinde heybeti iki katına çıkmıştı. Yeşile mavi yakışır dedikleri bu olsa gerek... Baybars'ın gözleri daha farklı parlıyordu, bu bereyi takmak her zaman onu mutlu ediyordu. Bir sırdı, bir ömürdü yeşil bere...

Asena kendini hızlıca toparlayıp lafı hızlıca çarptı. "Artık nasıl bıktırdıysan demek." Bu adamın Kartal'ın şefi olması şaşırtıcı gelmiyordu artık.

Baybars'ın gelişiyle herkes şakalaşmayı bırakıp ciddileşti, Baybars Asena'ya cevap vermedi ama önünden çıkarsa içeri geçmeyi planlıyordu. Cüssesi fazlaca büyük olduğu için kapıdan geçerken Asena'ya çarpmak zorunda kalırdı. "Yani önümde dururken içeri geçebileceğimi düşünmüyorsun, değil mi?"

"Sizinle aynı ortamda olmak tercihlerim arasında değil ama buyurun tabii!" Kenara çekildi, istemsizce yeşil gözlerini belertip bakıyordu, bu da Baybars'ı çok güldürüyordu.

Baybars Asena'yı gerisinde bırakarak time döndü, rahat pozisyonda ellerini arkasında birleştirdi ve gür bir sesle konuştu. "Toplantı odasına." Çok netti, Fatih ile ekstra tokalaştı. Fatih de bir abi gibi Baybars'ın sırtını sıvazladı ve elini omuzuna yerleştirdi. "İyisin, değil mi oğlum? Kontrollerini aksatma."

Baybars olabildiğince kısık sesle konuşuyordu. "İyiyim abi, sağ olasın." Sanki Asena'nın duymasını istemiyordu.

Fatih Baybars'ın ensesinden bir baba gibi tuttu, "Yapma. Bırak şu alkolü sigarayı, kimin oğlu olduğunu hatırla."

Baybars hiçbir zaman Fatih'e karşı gelmezdi, inanılmaz büyük bir saygısı vardı. Asena'nın Kartal'a girişini Fatih onaylamıştı, buna bile kızmamıştı. "Eyvallah yaşlı kurdum, dikkat ederim." Tebessüm etti ama buruktu.

Asena hâlâ aynı noktada bekliyordu, diğerleri dinlenme odasının içindeki toplantı odasına çoktan geçmişti. Asena ise misafirlikte oyuncak sırasının ona gelmesini bekleyen çocuk gibiydi.

Baybars çatık kaşlarla Asena'ya baktı ama bir şey söylemeden Fatih'e baktı tekrar, "Bu sorunlu, ha. Az önce demedim mi toplantı diye?" dedi kısık sesle ama Asena duyuyordu. Sinirle soludu, "Buradayım!"

Baybars yapmacık bir gülümsemeyle döndü, "Geçer misin, yoksa kırmızı halıyı serelim mi?" *Laf sokmadan dur be adam!*

Asena göz devirip timin girdiği odaya doğru ilerledi, Baybars'ın duyabileceği bir sesle de mırıldandı. "Hırt Şef."

Fatih'e dönüp yalvarır gibi baktı, "Yollayalım bu kızı, bal tuzağında deneğin ben olurum!" dedi.

Fatih Baybars'ı sırtından öne doğru itekledi, "Yürü hadi!" Baybars bıkkın bir nefesle içeri doğru girdi.

"Kartal'a hoş geldin, gri kafa," dedi Baybars, mesafeli ve iğneleyici bir şekilde. "Ben varken hiç sıkılmazsın, emin ol. Değil mi çocuklar?"

Tim üyeleri onaylar mırıltılar çıkartarak gülüştüler, zaten gülmeme ihtimalleri yoktu. Baybars baskınlık kuruyordu. Asena yan tarafında

oturan Behçet'e döndü, alaycı hafif bir gülümsemeyle, "Sence de şefimiz çok genç, değil mi? Tecrübesiz birine benziyor. Acaba tim değişikleri var mıdır burada, ne dersin?" diye sordu.

Behçet asıl soruların ona sorulmadığının farkında olacak kadar zekiydi. Ortada tam bir 'kızım sana söylüyorum gelinim sen anla' durumu vardı. Behçet bu yüzden genç kıza Baybars'a bakması gerektiğini işaret etti.

Baybars kalçasını masaya yaslamış, tekli halde oturan time ters ters bakıyordu. Bir tanesi bile gülerse hepsi biterdi, hepsi nefesini tutuyordu.

Baybars bakışlarını Asena'nın olduğu yere çevirdi, başını iki yana salladı. "Buradan komple gitmek dışında benden kurtulamazsın. Ama senin için güzellik yapıp dilekçe yazabilirim, ister misin?"

Asena göz devirdi, cevap bile vermek istemedi. Sessizlik olduğunda kimse konuşmadı. Baybars odanın içinde yürümeye başladı, Asena'nın yakın çevresinde yürüyordu. Timde öyle bir hal vardı ki sanki güleceklerdi de kendilerini zor tutuyorlardı.

"Biraz kendinden bahsetsene bize," dedi Baybars. "Başka adın var mı mesela? Kaç yaşındasın? Ajan olmak nasıl bir his, bahset bize." Resmen Asena'yı zorbalamak için yer arıyordu.

Timde pek ses çıkarmıyordu çünkü onların gözünde Asena yabancıydı, böyle zorbalanmak biraz âdet olmuştu. Serkan ilk geldiğinde dayak yemişti, üstüne tim kendi aralarında Serkan'ı kaçırıp sınamış ve dalga geçmişti.

O yüzden kimse sesini çıkarmazdı, sadece Asena'nın ne kadar dayanacağını merak ediyorlardı.

Asena Baybars'a ters bir bakış attı. "Ne burası? 1-B'den Baybars öğretmenin sınıfı mı? Konuşanları da tahtaya yazıyor musunuz?" Duvara asılı olan beyaz tahtayı işaret etti.

"Daha çok öldüreceklerimizi," dedi Turan.

Fatih Baybars'ın zorbalığına çok taş koymadan ortamı yumuşattı. "Seni tanımak istiyoruz, daha doğrusu ben çok merak ettim, kaç dil biliyorsun?"

"Sekiz," dedi net bir tonla, önünden geçen Baybars hayranlıkla başını salladı. "İngilizce, Fransızca, Arapça, Kürtçe, Farsça, Almanca, İtalyanca ve Rusçam da fena değildir."

Ciddiyeti Taha'nın bozacağı gülüşünden belliydi, resmen girdikleri andan beri konuşmamak için yanaklarını şişirmiş, nefes tutuyordu. Ama dayanamamıştı. "Ben de şefimle iletişim kurmak için Lazca öğrendim, teşekkürler, ayrıca mühim olan kendi dilimizi bilmek."

Asena gülmeden edemedi, gerçekten bu çocuk müthiş bir şeydi. Baybars Taha'ya ters ters bakınca, Taha ağzına hayali fermuar çekti.

Taha ciddiyeti bozduğunda peşinden istemsizce diğerlerinin de konuşası gelmişti. "Memleket neresi senin?" diye sordu Behçet.

"Ne yapacaksın Tofaş'ı da yüze mi vereceksin abi?" diye sordu Serkan alayla.

Herkesi bir gülme alırken Behçet Serkan'ın yanağına doğru vurdu, gerçekten bu adamın her tanıştığına memleket sorma arzusu bitmiyordu.

Asena tüm içtenliğiyle gülümsedi, "Mardin," dedi, normalde söylemezdi gerçek memleketini ama çok sıcak hissetmişti.

Taha bir anda patavatsızca bağırdı. "Oha, hiç benzemiyorsun, vay anasını..."

Asena dahil hepsi bir anda Taha'ya döndü ve ters ters bakmaya başladı. Hem isim olarak hem de tip olarak oralı olduğunu hiç düşünmemişti.

"Yani yanlış anlaşılma olmasın, öyle gülelim diye şey ettim." Sesi içine kaçmıştı Taha'nın ama Asena'nın ciddiyeti bozup gülmesiyle o da güldü. "Sorun yok, kimse benzetmiyor zaten."

Baybars konuyu hızla değiştirdi, gözleri uzaklara dalmıştı ama aklı hâlâ Asena ile uğraşmaktaydı. "Nerelerde görev yaptın?" diye sordu. Asena bu sorunun bir yem olduğunun farkındaydı, bu kadar basit bir tuzağa düşmezdi.

Serkan ve Taha dedikoducu ablalar gibi dudaklarını dişleyip onları izliyordu. "Şşş Romeo, bunlardan olur mu?" Taha tam cevap verecekti ki Behçet kafasını ikisinin arasına soktu ve kaşını havaya kaldırdı. "Cık, olmaz."

Asena da o sırada üstten bir tavırla Baybars'ın sorusunu yanıtladı. "Bu bilgiyi sizinle paylaşamam. Çok gerek duyarsanız, Milli İstihbarat Teşkilatı'ndan rapor istersiniz."

"Sağlam ajanım diyorsun yani." Baybars iğneler gibi 'ajan' kelimesini bastırmıştı.

"Ajan değilim, İstihbaratçıyım."

Baybars histerik bir gülüş attı. "Aynı şey."

Asena sinirle göz devirdi, ajan kelimesine ayar oluyordu. "Hırt herif!" diyerek kafasını yere sürtme arzusuyla taşarken, gününü güzelleştiren adamlardan biri nefessiz kalmış gibi içeri girdi. "Selamünaleyküm, Kartal ahalisi!" Boynunu yorulmuş bir tavırla sağ sola kütletti. Sesin sahibi tabii ki İstanbul beyefendisi Kaan Sönmez'den başkası değildi.

Çocuğun perti çıkmış gibiydi, haklıydı.

Asena Kaan'ı gördüğü gibi ayağa fırladı ve sırıttı, "Selam!" dedi, gerçekten Kaan bir numarası olmuştu. Centilmen ve esmer yakışıklısı.

Kaan da aynı sıcaklıkla gülümsedi. "Ya siz o adamlara ne yaptıysanız 'o kadın gitti, değil mi?' diye yüz kere sordular." Epey yorulmuşa benziyordu aynı zamanda.

"İyi korku salmışım," dedi özgüvenle. Elini Kaan'ın omuzuna koydu. "Çok teşekkür ederim tekrardan."

Taha tekrar dedikoducu ablalar gibi Serkan'ın kulağına eğildi, "Oğlum çok uyumlu değiller mi lan?" diye fısıldadı, elinde bir çekirdeği eksikti. Tüm gün buradan yorum yapabilirdi.

Ama arkalarındaki Fatih duymuştu, "Değiller," diye bozdu Taha'yı.

Turan peşine ağzının içinde geveledi. "İzdivaç programı sunuyor sanki, piç"

"Kısmetse Olur, iyi de abi, bana bok atıyorsunuz ya yeni kızın yanında, işte Emre'nin dediği gibi, *benim başım eğilmedi koptu!*" Anında rollenmeye bayılıyordu.

Baybars birkaç dakika boyunca Kaan ve Asena'yı izledi, tim arkadaşını tanımasa anında kurulurdu. Bu kızla nasıl herkes samimi oluyordu, şehre ayak basalı bir saat olmuştu. Hem olay çıkarmış hem de herkesle birden samimi olmuştu. Baybars bunu sevmemişti.

"Çay kahve?" dedi iğneler gibi. Gelir gelmez olay çıkardığı Baybars'ın kulağına gelmişti. "Gelir gelmez olay mı çıkardın?" diye sordu. Şimdi onu azarlamak için sebep bulmuştu, bir güzel tutanakta tutardı. Üç tutanağın sonunda buradan bu kızı yollardı.

"Bunu onaylamıyorum. Bu arada sen de beni tanımış ol ve hareketlerine dikkat. Aklı beş karış havada olana tahammülüm yok! Sivil hayatta

resmiyeti sevmem, sadece merkez içinde hareketlerine dikkat et. Ve görevler dışında olaya bulaşmayın. Kahramanlık yok yani!"

Asena buna bir şey diyemezdi ama kendini tabii ki savunacaktı. "Olay çıkarmak niyetinde değilim, havaalanı çıkışında çocuğu dövüyorlardı. Sessiz kalamazdım."

"Fark etmez, polisi ararsın olur biter. Ajansın sen, öyle operasyon dışı bir şey yapıp dikkat çekme." Sert tonlamayla konuşuyordu ama bu defa cidden gıcıklığına değildi. O yüzden Fatih de sessiz kalmıştı.

Taha yine Serkan'ın kulağına eğilip, "Oğlum, bu geçen biri garsona bağırdı diye kafasını patlatmadı mı?" diye sordu.

Serkan gözünü Asena ve Baybars'tan ayırmadan yanıtladı. "Patlattı."

"Anlaşıldı, dikkatli olurum," diye sakince yanıtladı ama içinde fırtına kopuyordu. *Sakin ol kızım, profesyonel ol.* "Ben bugün erken çıkabilir miyim? Evi halletmem gerek, daha nerede tuttuk onu bile bilmiyorum." Fatih ve Baybars'ın gözlerine baktı onay versinler diye.

Baybars az önce çektiği restin otoritesini bozmamak için resmi bir cevap verdi. "Çıkabilirsin."

Asena başını salladı, ardından diğerlerine gülümseyip odadan çıktı. Odadan çıktıktan sonra sinirini atmak için ayaklarıyla yerleri dövüp sessiz bir çığlık attı, ardından derin bir nefes alıp yola koyuldu.

Fatih masanın üzerindeki stres topunu Baybars'ın kafasına fırlattı, Baybars Taha'ya küfürler sıralamakla meşgul olduğu için farkına bile varamadı. Sadece sol tarafında güzel bir sızı ve çınlama hissetti. "Ne uğraştın lan kızla?!" diye bağırdı Fatih.

Taha oturduğu dönen sandalyeyle Baybars'a yaklaştı. "Abi sen değil miydin dün gece mekânda adam döven, neye nutuk çekiyorsun?"

Asena varken hepsi sınırını korumuştu ama bu adamlar yıllardır birlikteydi, samimiyetleri de başkaydı. Taha'nın küçüklüğünü biliyordu Baybars o yüzden aşırı iyi tanıyorlardı birbirlerini. Aynı şekilde Kaan da üçünün çocukluğu, gençliği hep bir olmuştu.

Baybars gülerek Taha'nın sandalyesini duvara ittirdi, "Kes lan!" O da yediği boku biliyordu. Parmağını Taha'nın yüzüne doğru salladı. "Sakın kıza yavşaklık yapayım deme!"

Taha bir tur sandalyeyle döndü, duvara doğru yanaşıp bacak bacak üstüne attı. "Sebep? Yoksa sen mi yürüyeceksin, canım Şefim? Senin yeşil travman yok mu kurban olduğum, Başkomiserim."

Baybars yerdeki stres topunu alıp Taha'ya fırlattı. Ama sırıtıyordu, "Sana ne lan!?" Parmağını tehditkâr bir biçimde doğrulttu. "Yürüme sakın." Kendisi yürüyecek değildi zaten, işi olmazdı o deliyle.

Fatih tek tek hepsine, belalarını dürtecek gibi bakıyordu. Parmağını kaldırdı. "Kıza o gözle bakanın ağzına sıçarım."

"Bence de hoş değil oğlum, bacınız sayılır," diyerek Fatih'i destekleyen kişi Kaan oldu, ciddi anlamda yeşil bayrakla koşan biriydi.

Taha elinde döndürdüğü topu duvara atıp durdu. "Abartma, nikah düşüyor oğlum," dedi, dalga geçiyordu. Aslında Baybars'a laf atıyordu.

Baybars umursamaz bir tavırla ağzının içinden mırıldandı. "Bakmam ben o kıza."

Behçet histerik bir kahkaha attı. "O sana bakar ya kesin, bakmazmış!"

Kaan masum bir edayla lafa girdi. "Bakılmaz abi yani."

Turan çenesini masaya yasladı, "Kıza yardım etmeye gitsek mi? Yazık şimdi bir başına. Ben hanıma da söylerim, gelir."

Fatih bu fikri destekledi, "Bende Hande'ye söyleyeyim, yiyecek bir şeyler ayarlar." Hande eşiydi, terörle mücadele savcısıydı.

"Gençler ve kendini genç hissedenler!" diye bir ses yükseldi kapının girişinden. İyi insan lafın üzerine gelir dedikleri bu olsa gerekti.

Fatih'in bir anda tüm yüz ifadesi değişti, o enerjisiz adam gitmiş yerine bambaşka biri gelmişti, resmen göz bebekleri parlıyordu. Karısına inanılmaz âşık ve hayrandı, iki çocuk annesi olmasına rağmen yıllara meydan okuyordu.

Ve Fatih için aşk vatandı, bu kadın da vatanıydı, ülkesiydi. Bu yüzden inanılmaz saygı duyuyordu, çevresinde kim olduğunu umursamadan karısının yanına koştu. Hızlıca ellerini beline doladı ve saçlarına öpücük kondurdu. "Hoş geldin, ay parçam."

"Hoş bulduk, hayatım." İkisi kısa ama anlamlı bir şekilde birbirlerine baktılar.

Taha yine kendini tutamadı. "Aşkkk!" dedi harfleri uzatarak. "Ne kırocasın."

Fatih eşinin yanında bambaşka, yumuşacık bir adam oluyordu. O yüzden Taha'ya şu an kızamazdı. Hande'nin yanına doğru geçti elini beline koydu. "Biz de tam yeni gelen kızdan bahsediyorduk, senden bir şeyler yapmanı rica edecektim. Yemek tarzı. Biz de o sırada kızın ne ihtiyacı var bakalım dedik."

Hande hiç çekinmeden Fatih'in yanağına bir öpücük kondurdu, "Harika düşünmüşsünüz." Fatih'in resmen içinde kelebekler uçuşuyordu. On sekiz yıldır hiç değişmemişti.

Taha ve Serkan yine birbirine baktı, "Kıskançlık atağı geçiyorum şu an," dedi Serkan.

Taha'ysa Fatih'in yüzüne dalmış öylece bakıyordu, "Adam gülebiliyor, adamın bizim yanımızda gülme dürtüsü kayboluyor. Hayır, şu tipe bakar mısın? İnanılmaz mutlu..." Derin bir iç çekti.

Turan ellerini birbirine çarpıştırıp ayağa kalktı. "Hadi o zaman, gidelim." Hepsi ayaklandı, kimse itiraz etmedi. Baybars sağa sola bakınıp teklifi duymamış gibi yaptı.

Kaan, Turan'ı desteklercesine başını salladı. "Yardım etmek şart. Çünkü zaten üst katımızdalar. Hangi ara kiraya verdin abi ayıptır sorması?"

"Lan!" diye bir ses yükseldi Baybars'tan. Kaan'ın söylediklerileyle şoka girmişti. "İrem'e ve arkadaşlarına verdim ben orayı." Gözleri yerinden fırlayacak gibi olmuştu.

"İşte İrem ve arkadaşları abi!" Kahkaha attı Taha.

"Gerçekten o kızıl şeytana sen mi verdin kiraya, küçük şeytan yemin ederim." Kaan sitem etmekle kalmıyordu, kınar gibi Baybars'a bakıyordu.

"Lan müdürüm rica etti, yoksa ben böyle kombinasyonu nereden bileyim!?"

Taha ellerini birbirine çarpıştırdı. "Komşu komşunun külüne muhtaçtır! Haydiii!" Herkes hareketlendi.

Baybars hâlâ şokun etkisindeydi, ne demek üst katta oturuyordu? Üst kat Baybars'ındı, yani hem alt katın hem üst katın sahibi oydu. İki katlı bir evdi, üstü kiraya vermişti doğru ama Kazım Müdür kızı için istemişti orayı... *Lan, kızı mı lan yoksa? Oğlum adı İrem değil bunun, hay bahtımı*

sikeyim. Evi fare bastı desem defolup gider mi bu kız? Gitmez. Koskoca istihbaratçı, diye geçirdi içinden. Hem nereye gidecekti? Kalamazdı başka yerde.

Baybars cevap vermemeye devam etti, şimdi kıza ev benim de diyemezdi. İnat eder oturmazdı, kendi kendine hesap yaptı. Taha düşüncelere dalan Baybars'ın önüne dikildi ve dibine sokuldu, "Şefim?" dedi sorgularcasına

Baybars elleri belinde umursamazca nefeslendi, "Ne?" dedi yalnızca.

Taha sırıttı, kaşlarını imalı bir şekilde yukarı aşağıya kaldırdı. "Güzel kız ha, nikah da düşer?"

Baybars elini Taha'nın yüzüne koyup top gibi onu ileri ittirdi. "Siktir git!"

Taha kafasında ikisini çok yakıştırmıştı. Kısmetse Olur'u boşuna izlemiyordu. Bu yüzden asla bitmeyen enerjisiyle tekrar Baybars'a doğru gitti ve balon gibi kaslı kollarına sarıldı. *Ulan herife dokundukça özgüvenim düşüyor, insan değil!* diye geçirdi içinden.

Sevimli bir ifadeyle sırıttı, "Olmasın mı bu kız hem istihbaratçımız hem yengemiz?" Gözlerini kırpıştırdı. "Kırmızı odaya çıkın bir siz? He, ne diyorsun?"

Baybars bu defa sinirle nefeslendi, koluna yapışan Taha'yı sökermiş gibi kafasından ittirdi. Ona göre kısa kalıyordu. Baybars 1.97, Taha 1.88 boyundaydı.

"Siktir git ne demek, ırz düşmanı! Çok da bağlamayın istihbaratçı arkadaşınıza, gidişi yakın."

Taha yüzsüz bir ifadeyle Baybars'a öpücük attı, "Unutma bu sözleri yakışıklı Şefim!" ve odadan çıkan timin peşine takıldı. Onlar çoktan çıkmıştı, Taha sadece Baybars ile uğraşmak istemişti.

Baybars karargâhta kalmıştı, hiç oralı olmamıştı. Sandalyeye oturup bilgisayarı açtı, ardından cebindeki telefonu çıkardı ve bilgisayara bir kod okuttu. Okuttuğu kodla Asena'nın dokümanları açıldı, şüpheci bir tavırla göz gezdirdi.

Nur topu gibi bir istihbaratçı dosyası vardı önünde, her bilgiye giriş yapamıyordu. Nedeni belli olmayacak şekilde Kazım Müdür Asena'nın bilgilerine erişim yasağı koymuştu, şifre sadece Kazım Müdür

ve Asena'da vardı. Normalde yaptığı şey yasaktı ama bu kızda içine sinmeyen tuhaf bir şey vardı.

Bilgisayarı kapatıp kendi telefonundan Instagram'a girmişti, arama yerine Asena'nın ismini arattı. Hesabı gizliydi ama uygulama sayesinde görebiliyordu. Sayısız gönderi vardı. Gitmediği ülke kalmamıştı. Blog hesabı gibiydi. En son iki yıl önce post atmıştı, Batum'da.

Bir fotoğrafta başını bir erkeğin başına koymuştu. Kimse bu kadının istihbaratçı olduğunu düşünmezdi. Sevgilisi de vardı sanırım. Sürekli yüzü kapalı sarışın bir adamla fotoğraf atıyordu. Baybars umursamazca hesabından çıktı.

"Çok mu kaba davrandım lan acaba? Yani ben de mi gitsem acaba? Yok. Hemen şımarır."

"Gözleri de güzel değil mi? Çok... Yeşil. Tek sevdiğim, en sevdiğim renk. Gideyim mi lan acaba?"

"Git işte oğlum kafanı kurcalamasın, git. Gideyim, değil mi? Git tabii lan." Sanki karşısında biri varmış gibi diyalog kuruyordu. Kendine gazı verip oturduğu yerden kalktı.

Ev ne Batum'da tanıştığın istihbarat üyeleriydi ne de seni bırakıp giden deniz gözlü çocuktu. Ev... diye düşündü, bir şeyler düzenlemeye çalışan adamlara bakarken. Yüzünde istemsiz bir gülüş yayıldı, sesler kulağında huzurun sesi gibi yayıldı.

Bu adamlar onu daha birkaç saattir tanıyordu, ne diye yardım ediyorlardı ki? Çıkarları mı vardı? Ne olabilirdi ki? Bir kız çocuğuna yardım ediyorlarmış hissine sahiplerdi.

Asena ara ara yadırgar gibi onlara bakıyordu, belki ilerde bunu yüzüne vururlardı, öyle insanlar mıydı? Değillerdi ama Asena bilmiyordu. Sanki ona iyilik yapan herkes karşılık alacakmış gibi hissediyordu. Bu yüzden ara ara arkasını dönüp time bakıyordu.

İrem time aşinaydı, o yüzden kahkahası hiç eksik olmuyordu. Hepsi hevesle bir şeyleri asıyor ya da yerleştiriyordu. Taha Atatürk portresini duvara asmak için yemek masasının olduğu yere çivi çakıyordu.

Alt katta pişen yemek kokusu yukarı kadar geliyordu, Fatih'in eşi Hande ve Turan'ın eşi Ahsen, alt katta bahçede sofra kuruyordu. Fatih elindeki koliyle Asena'ya doğru gelirken Asena başını yana yatırıp gülümsedi.

"Çok teşekkür ederim." Gözlerinin dolmaması için çabaladı ama inanılmaz tuhaf hissediyordu.

Fatih kısılan gözleriyle içten bir şekilde gülümsedi. "Teşekkür yok..." Tek koluyla koliyi tutarken diğer elini Asena'nın omuzuna koydu. "Burası yuva, karşılık beklemeyiz."

Asena Fatih'e uzunca baktı, aklına Sevgili P'nin söyledikleri geldi. "Ne kadar uzakta olursam olayım, senin yuvan olacağım. *Yanında olmasam bile asla yuvasız kalmayacaksın...*"

P onlara güvenmemesi gerektiğini söylemişti ama aynı zamanda yalnız kalmayacağı bir yere göndermişti onu.

Fatih yere çöküp koliyi açtı, içindeki eşyaları çıkarıp Asena'ya uzattı. Asena ise hâlâ şaşkınlıkla Fatih'i izliyordu. Fatih olduğu yerden başını kaldırıp elindekini bibloyu salladı. "Alsana kızım şunları!" dedi bir baba edasıyla. Asena hızla silkinip Fatih'in elindekilerini aldı.

Turan koltuk takımını düzeltirken Asena'ya döndü, "Siz üç kişi değil miydiniz?" diye sordu.

Asena bibloları masaya bırakırken "İclal var. Nöbet çıkışı eşyalarını dağınık bırakmış, o yüzden hastanede. Birazdan gelir," dedi.

Resmen hepsi kendi evleri gibi eşyaları özenle yerleştiriyordu. Bir günde bitecek şey sayelerinde iki saatte bitmek üzereydi. Sorun olan tek şey yaklaşık iki saate yakındır, İrem ve Kaan'ın kavga etmesiydi. Fatih tam bir kez daha uyaracaktı ki İrem'in cırlamasıyla adam irkildi.

"AY GİT BE AYI!"

"Bana bak İrem misin çilem misin, daha karar veremedim ama artık her neysen umurumda değil. O dolap oraya sığmaz, son kez söylüyorum," diye çıkıştı Kaan, centilmenlikten eser kalmamıştı.

İrem güçlükle dolabı biraz daha kendi tarafına çekti. "Hayır sığar, ben sığdırırım. Görürsün."

Kaan ise sinirle soluklandı, başını dolaba yasladı ve hafifçe vurmaya başladı. "Sabır!" Artık beyninin içinde İrem'in at olan halleri koşturuyordu. "Çek elini dolaptan!" diye tekrar bağırdı.

O kadar dayanacak gücü kalmamış olacak ki dolaba doğru avuç içiyle vurdu. "Sığdır hadi, hadi! Bekliyorum!"

"Sığdırırım! Anlıyor musun yaparım!"

"Ne yaparsan yap kızım, bana ne!"

"Sana mı soracağım be!?"

Kaan'da bu defa inat etmişti, elini tekrar dolaba koydu. "Çekil, taşıyacağım!"

İrem kaşlarını havaya indirip kaldırdı. "Burada kalacak!"

Dolabın bir yanından Kaan bir yanından da İrem çekiştirmeye çalışıyordu. Bu çekişmenin sonunun iyi bitmeyeceğini en hızlı kavrayan kişi Behçet olmuştu. Sinirle İrem ve Kaan'a doğru ilerlemeye başladı. Bir yandan da onları azarlamaya başlamıştı.

"Yeter lan! Bu ne? Sabahtan beri beynimin her yeri, birbirinize ettiğiniz hakaretlerle doldu. Nasılsın diyene 'Sana ne kertenkele!' diyecek kıvama geldim sonunda. Bu da kafa! Uzaklaşın lan o dolaptan!"

İkisi de korkuyla ellerini dolaptan çekti, ikisinin kavga sebebi olan dolabı güzel bir yere yerleştirdi. Herkesin istediğini o yapmıştı. Şimdilik tartışmaya son verilmişti.

O sırada Behçet'in kızı evin kapısından koşarak içeri geldi, "Baba!" diye bağırarak Behçet'e koştu. Tam yemeklikti. Altı yaşında olmasına rağmen inanılmaz akıllıydı. Behçet'e benzemiyordu, yemyeşil gözleri ve siyah gür saçları vardı. Saçlarını rengârenk tokalarla süslemişti.

Behçet'in az önceki gergin yüz ifadesi tamamen kayboldu, bir anda yüzünde güller açtı. Dizlerini kırıp kollarını iki yana açtı, kızı büyük bir coşkuyla boynuna sarıldı. Behçet huzuru bulmuş gibi gözlerini yumdu ve kızının kokusunu içine çekti.

"Kızım..." dedi, içi gidiyordu.

Asena Behçet'in bambaşka biri oluşuna karşı dayanamamıştı. Gözleri dolmuştu, gözyaşlarının dökülmemesi için dudaklarını ısırdı. Heyecanla Almina'nın yanına gitti, dizlerini kırıp onun boyuna geldi. "Fıstık?" Elini yanağına uzattı. "Ne kadar güzelsin ya!?"

Almina güldü, o da elini Asena'nın yüzüne koydu. "Gözlerin aynı ben!" Gülümsedi. "Adın ne?" diye sordu kelimelerini uzatarak.

"Asena," ellerini minik göbeğine doğru koydu ve gıdıklar gibi yaptı. "Peki senin ne?"

"Almina, kırmızı çiçek demek!" Babasına doğru döndü, "Baba, annem de Asena abla gibi mi? Benziyorlar mı? Bak yeşil gözleri var!"

Behçet'in yüzü anında düştü, ortamdaki herkesin yüzü düştü. Asena anlamadığı için öylece bakıyordu. Behçet bir anda Almina'yı kucakladı. "Hadi Hande ablanlar ne yapıyor bakalım." Hızla çıktı, Asena ise ne olduğunu anlamadığı için time bakıyordu. Çünkü Behçet buz kesmişti.

Kimse Asena'ya bir şey söylememişti, herkes tekrar işine döndü. İrem Asena'nın yanına doğru gidip koluna sokuldu, göz ucuyla mutfağı işaret etti. İkisi mutfağın kapısına doğru gitti, Asena merakla İrem'in yüzüne bakıyordu.

"Öldü mü annesi?" diye sordu kısık sesle.

"Yok," dedi fısıldayarak. Salonu kontrol etti, anlatmaya başladı. "Karısı kızı doğar doğmaz gitmiş, boşanmışlar. Kadın bir daha asla aramamış Behçet abiyi, başkasıyla evlenmiş."

Asena'nın gözleri irileşti, belki de bu yüzden bu kadar agresif bir adamdı. Sadece kızına gülüyordu, onun dışında hep uzaklara dalıyordu. Diyecek kelime bulamadı, "Anladım..." diye mırıldandı.

"Babamın anlattığına göre intihar etmek istemiş ama Baybars diye bir şefleri var, o kurtarmış," diye ekledi İrem. Kesinlikle Kazım Müdür anlatmamıştı, İrem babasının odasını dinlemeye bayılırdı. Asena Baybars'ın ismini duyunca şaşırmıştı, nasıl ikna etmişti acaba? Kendinden başkasını düşünüyor muydu o adam?

Asena sadece başını salladı, ne söyleyebilirdi ki? Çok ağır bir durumdu. Tam derin bir soluk alıp dertleniyordu ki salondan çığlık sesi geldi, biri İclal'in sesine benziyordu biri de Taha'nın. Ve Taha da çığlık atıyordu.

"Sapık!" Güm! Vazo duvarda paramparça. Herkes bir yere siper almış gibiydi.

Asena koşarak salona gelirken, İclal'in berbat nişancı oluşuyla son anda kurtuldu, biblo duvarda tuz buz olmuştu. Asena ve İrem bir karış açık ağızla baktılar. İclal eline gelen her şeyi Taha'ya atıyordu.

Turan'ın arkasına sığınmış kendini korumaya çalışıyordu, Turan'sa sadece ateşi körüklüyordu. "Kim bilir kaçıncı sevgilisi, ibne. Şırnak'ta kız kalmadı."

İclal'in sinirden bembeyaz cildi kırmızı olmuş, saçları elektrik almıştı.

"Canım arkadaşım, bir sakin olur musun?!" diye bağırdı Asena ama İclal hiç duymuyordu, evde kırılacak bir şey kalmamıştı. Kızların tek günü bile iyi geçmemişti.

Taha başını hafifçe çıkarıp İclal'e baktı. "Ama sapık falan ayıp oluyor, Juliet Hanım! Siz tamamen beni yanlış anladınız!"

Kaan ne olduğunu anlamamıştı, Taha kesinlikle bir bok yemişti ama yine de canı İrem'e laf sokmak istemişti, saklandığı dolabın arkasından çıkıp Asena'ya baktı. "Sizin arkadaşlarınızın da sapık ithamları bitmiyor, Asena Hanım."

İrem hızla başını Kaan'a çevirdi, ayağının dibine gelen yastığı kaldırıp gülle gibi Kaan'a fırlattı. Kaan yastığı havada yakalarken güldü ve acımadan İrem'e fırlattı. Mermi atar gibi atmıştı ve öyle şiddetli fırlatmıştı ki geriye sendelemişti.

"HAYVAN HERİF!"

Bu defa İrem ve Kaan da laf dalışına girmeye başladı. Yaş ortalaması otuza yakındı ama bir tane aklı başında davranan yoktu. Asena ağzı açık şekilde bir İrem'e bir Kaan'a baktı. Sonra bir İclal'e baktı bir Taha'ya.

Fatih ve Turan onlara laf anlatmaya çalışıyordu ama dördü de duymuyordu, İclal gün yüzü görmemiş küfürler ediyordu. Ne yapmıştı bu Taha Yenilmez? Yahu kız zaten erkek düşmanı, ne diye bulaşıyordu?

"Irz düşmanı!" diye bağırdı İclal.

Herkes paldır küldür çıktı, kapıyı alacaklı gibi panikle çalıyorlardı. Asena sabır eşliğinde kapıyı açtı, herkes gördüğü manzara karşısında şok olmuştu. Behçet hemen kızının kulaklarını kapadı.

"KİMSE SANA YÜRÜMEDİ Mİ KIZIM! MANYAK MISIN NESİN?" diye kendini savundu Taha.

İclal bu defa masanın üstünde ahşap bibloyu fırlattı. "Sen insanlara yürümek için muayene odasına gidip orada soyunuyor musun? Pislik herif!"

Taha gözlerini yumdu, herkes bir anda Taha'ya dönüp bağırdı. "YUH!"

"Açıklayabilirim," dedi.

Turan Taha'nın önünden çekildi, İclal'e açık hale getirdi. "Açıkla lan!" Turan kız babasıydı, asla acımazdı.

"Hastaydım-" demeye kalmadan herkes tekrar bağırdı, "Dolandırma lafı!"

Kaan ve İrem, Ahsen sayesinde kavga etmeyi bırakmıştı. Bir tarafı Hande tutuyordu bir tarafı Ahsen.

"Sapık herif!" diye soluk soluğa tekrarladı İclal.

Taha daha fazla kendine sapık denmesine katlanamamış olacak ki olduğu yerden çıkıp, "Yalnız anlaşılan daha önce kimse size iltifat etmemiş, Civciv Juliet Hanım!" dedi. İclal masanın üzerinde vazoyu kaldırıp atmak için hazırlanırken, Taha tekrar Kaan'ın arkasına geçti.

"A, HEP ŞİDDET! ALO, POLİSE ŞİDDET HATTI MI? ALIN HANIMEFENDİYİ."

Kaan eliyle Taha'nın ağzını kapattı, "Sus artık!"

Fatih ise elini İclal'in omuzuna koydu. "Anlat kızım, ne oldu?"

İclal vazoyu elinden bırakıp kollarını göğsünde birleştirdi. "Hay hay!" Anlatmaya başladı.

Bir gün önce - Şırnak Devlet Hastanesi

Taha kan verme işlemini hallederken gözünü hastasını kontrol eden genç doktordan ayırmıyordu, geldiğinden beri bu kızı sormuştu. Yeni gelen doktor olduğunu öğrendiğinde onunla bir şekilde tanışmayı kafasına çoktan koymuştu. Fakat bu güzelin eli maşalı prenses olduğundan habersizdi.

Kızın peşine takılma sebebi rahatsız etmek değildi, onu bir yerden tanıyordu.

Yattığı sedyeden kalktı ve odadan çıkan İclal'in peşine takıldı. Kan vermek için gelmişti ama kan falan hak getire, umurunda bile değildi. Kader denen şey ne tuhaftı.

Burası lojmana bağlı olan servisti ve İclal bu kadar fazla erkek sürüsü görmekten hiç mutlu değildi, uflayarak gününü geçiriyordu. Asena gelse de keyfi yerine gelse diye bekliyordu.

Taha heyecanla saçlarını geriye getirdi, üstündeki mavi gömleğin bir düğmesini daha açtı, gözlerinin rengine de ayrıca yakışmıştı. Tam bir erkek güzeliydi, erkeğin cilveli haliydi.

Hafif çıkmaya yüz tutmuş sakallarını sıvazladı ve İclal'in girdiği odanın kapısına geldi. "Merhaba, doktor hanım."

İclal soğuk bir ifadeyle Taha'ya döndü. Kuğu gibi zarif biriydi ama buz gibi yüz ifadesi vardı. "Buyurun, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Hastayım, çok hasta!" dedi ve yorgunmuş gibi başını öne doğru eğdi.

"Geçmiş olsun. Neyiniz olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu İclal, eğer belli bir nedeni varsa boşuna kan tahlili istemeyecekti.

Taha içinden göz devirdi. Biliyorum. O yüzden geldim, la havle ya! Bu doktorların da bu sorusu... diye içinden geçirdi.

"Pek anlamadım."

"İçeri gelebilirsiniz," dedi İclal umursamaz bir tavırla.

Taha sedyenin kenarına oturdu, yüzünü buruşturdu ve elini kalbine koydu. "Kalp hastasıyım, böyle sizi görünce kalp ritmim bozuldu. Yoksa ölecek miyim?" diye sordu evhamlı bir ses tonuyla.

İclal'in arkası dönüktü, göz devirdi. "Doğuştan bir rahatsızlığınız var mı?" diye sordu, hâlâ Taha'nın yüzüne bakmıyordu.

"Sizi gördüğümden beri oluşan bir ağrı bu." Gülümsedi.

İclal'se sinirle Taha'ya döndü, iğrenir gibi bakıyordu. Bu tür ucuz numaralardan etkilenmiyordu. "Asıl şikâyetine gel." Parmağıyla kapıyı işaret etti. "Yoksa çık."

Bu iyi değildi işte. Birazdan suratının ortasına yumruk bile yiyebilirdi. Taha yalancı bir öksürükle öksürdü. "Tamam tamam, başım ağrıyor. Biraz da boğazım."

İclal çatık kaşlarla Taha'ya ilerledi. Yaklaşıp hızlıca ve aşırı isteksiz muayene etmeye başladı. Elinin tersini Taha'nın ılık alnına götürdü, normalde bir sürü tetkik yapardı ama bu gevşekle uğraşmak istemiyordu. Bir şeyi olmadığı gayet belliydi.

"Tamam, bir şeyiniz yok. Çıkabilirsiniz." Tekrar masasına dönüp eşyalarını toplamaya başladı.

Taha'nın gözleri şaşkınlıkla açıldı, oysa gömleğinin düğmelerini bile açmıştı. "E, soymayacak mısın beni?"

Ağzından çıkan kelimenin saçmalık boyutunu ne yazık ki çok geç fark etmişti Taha, tacizci sapık gibi gözükme niyetinde değildi. Korkuyla yüzünü buruşturdu.

İclal barut almış gibi elindeki büyük enjektörle Taha'ya döndü. "Bana bak, enjektörü dayarım boynuna felç kalırsın! Çık dışarı, hemen!" Yaklaşıp omuzundan itekledi.

Taha hızla yerinden fırladı ve kapıya geri geri ilerledi. "Bari numaranı söyleseydin."

Pekâlâ, Taha cidden fazla kaşınmıştı. Kesinlikle bir yumruğu hak etmişti. Kapı girişine geldiğinde kınar gibi baktı. "Bu öfke hiç yakışıyor mu sizin o deniz maviş gözlerinize?"

İclal işaret parmağını Taha'nın suratına sallayarak üzerine doğru adım atmaya başladı. "Bir daha karşıma çıkma, yemin ederim felç bırakırım seni. Sapık!" Masanın üzerindeki cam su bardağını sıkıca kavradı.

"OOO! Sakın!" Ellerini havaya kaldırdı Taha. "Ayıp ediyorsunuz ama doktor hanım!"

İclal bir saniye bile düşünmeden bardağı Taha'ya fırlattı. Taha son anda yaptığı manevra sayesinde odadan çıkabilmişti, bardak karşı koridordaki duvara çarpıp tuzla buz olmuştu.

"Defol!"

-Flashback bitti-

Turan acımadan Taha'nın ensesine doğru silleyi çaktı, yankı yapacak kadar sert vurmuştu. "Irz düşmanı. Özür dile lan!"

Fatih de sinirlenmişti, Hande'ye doğru dönüp, "Ne özrü ya, aştı iyice kendini. Ne peşimize takılan aşireti biter ne hemşiresi. Suç duyurusunda bulunsun İclal, biraz meslekten uzak kalsın da aklı başına gelsin," dedi.

Taha'nın sapık, tacizci olmadığına hepsi hem fikirdi ama yine de bir burnu yanması gerekiyordu. İclal sessizliğini korudu, aslında biraz abartarak anlatmıştı ama yine de hak etmişti bu herif.

"Ya bir şey söyler misin Juliet?" dedi Taha çünkü cidden niyeti o değildi. İkisi ciddi bir şekilde laf dalaşına girdi, hepsi aynı ağızdan konuşuyordu. Biri, "Yok abi öyle biri değil bu salak," diyordu.

Hande, "Ben her zaman kadın tarafıyım," diyordu.

Herkes Taha'nın üstüne gidiyordu, biraz hak etmişti ama olayda çarpıtma vardı. Hayır dese asla ısrar etmeyecekti, sadece gevşek bir yengeç burcuydu.

"Tamam yani biraz abarttım ne var?! Irz düşmanı olduğun gerçeği değişmiyor!"

Taha sinirlenmiş olacak ki "Lan Juliet!" diye söylendi.

İclal tekrar Taha'ya sövmeye başlayınca evde büyük bir uğultu oldu. Herkes yine aynı anda konuşmaya başlamıştı. Asena kimin ne dediğini anlamak için bir sağa bir sola bakıyordu. Herkes olaya o kadar odaklanmıştı ki Asena dışında kapının zilini duyan yoktu. Asena ayaklarını yere vura vura kapıya gitti, bugün bir yılın aksiyonunu üzerine çekmişti. Derin bir nefes alıp kapıyı açtı. *Sıkıntı yok. Daha kötü bir şey olamaz.*

"Komşu, hiç söylemiyorsun. Aşk olsun!"

Asena histerik bir gülüş atıp kapıyı kapattı, kapı tekrar çaldı. Kapıyı gerçek olmamasını umarak tekrar açtı.

Karşısındaki yüz, çatık kaşlarla ona bakıyordu. "Niye kapatıyorsun kızım?!"

Asena ağlar gibi yaptı, başını kapıya yasladı. "Hayır ya, şaka mısın sen? Ne olur şaka ol ya, şakayım der misin?"

Genç adam dirseğini kapıya doğru yasladı ve başını iki yana salladı. "Şaka olamayacak kadar iyiyim, gri kafa."

3.

KOMŞU

Sabahattin Ali'nin dediği gibi:

"Belki de yeni başlangıç yapmanın tam vaktidir."

Şu hikâye zımbırtısı nasıl başlıyordu? Biri şehre mi giderdi, şehre mi gelirdi? Ben şehrin ta kendisi olmuştum. Şırnak'a gerçekten tam anlamıyla geldiğimi bu herif sayesinde anlıyordum. Sinirle gözlerimi yumdum ve başımı kapıya yasladım, sakinleşmek için ona kadar mı sayılıyordu? Gözlerimi açıp karşımda dikilen adama baktım, sırıtıyordu. *İnci gibi dişin var anladık.*

Başımı yukarı kaldırdım, güzel Rabbime seslendim. *Binlerce seçenek varken neden bu adam mesela? İşte ne bileyim; zengin aşiret ağasının oğlu, yeni atanmış bir öğretmen? Hani sempatik bir veteriner bey?? O da mı yok ya!*

"Yani alt katta yakışıklı, sempatik bir veteriner bekliyordum ben." Hiç çekinmemiştim, içimde tutmaktan patlayacaktım.

Başını iki yana salladı, "Veteriner kısmını çıkarırsan dileğin kabul oldu." Histerik bir gülüş attı yüzüme karşı.

"Yine siz yani, Şefim?" Alayla üzerine bastırarak söylediğim 'şefim' kelimesinden rahatsız olmasını istiyordum ama o her seferinde daha fazla sırıtıyordu. Hani gece gündüz bu adamı mı görecektim ben?

"İnanır mısın, seni bugün tanıdım ama bir gün göremesem özlerim, biterim." Gözlerini kısarak bana baktı, alaycı ses tonu hiç sekmiyordu.

Bakışlarında yine o küçümseyen hal vardı. Göz devirdim yalnızca, nefesimi tüketemezdim.

Yüz ifadesi ciddileşti, "Kazım Müdür gönderdi. Yardım lazım mı, bak dedi. E, lazım mı bir şey?" *Yok olman lazım canım?* Dünya üzerinde kibarlık yaparken kaba davranmayı başaran tek canlı olmalıydı. Vasıfsız şey ne olacak? Hayır şef olmuş insan olamamış, ayı.

Yüzüne öylece baktım, neye bakıyordum? O da bana bakıyordu. Cevap vermem gerekiyordu sanırım. Niye mal gibi adamın suratına bakıyordum peki? Yakışıklıydı. İnanılmaz yakışıklıydı...

Baybars dirseğin kapıya yasladı, eliyle ritim tutmaya başladı. "E, lazım mı bir şey?" Başını hafif eğip yüzüme bakınca silkelendim.

"Yok-" demeye kalmadan İrem'in yanıma pata küte gelişi, tüm her şeyi ağzıma tıkmıştı. Gelmek için mücadele ederken kolilere takılıp nerdeyse düşüyordu ama yine de bağırdı. "Ay var!" O kadar fazla can havliyle gelmişti ki yere yapışıp kalmamak için kolumu tuttu. Dehşet dolu bakışlarla arkadaşıma baktım. *Rezil olduk yemin ederim, Allah'ım ne günah işledim?*

İrem Baybars'ı görünce başını bana yaslayıp sırıtmaya başladı, erimişti resmen. O kadar sırıtıyordu ki Baybars da bunu komik bulup sırıtmaya başlamıştı. Baybars neşe dolu bir sesle, "İrem? Kızım ne kadar büyümüşsün!?"

"Evlenecek kadar," dedi ciddi bir şekilde, yürümüyor adeta koşuyordu canım arkadaşım. Baybars güldü, utanmış mıydı bu herif? Utanınca tüm sevimsiz hali kaybolmuştu. "Baban fotoğrafını göstermese tanıyamazdım."

İrem haplanmış gibi neden Baybars'a bakıyordu, bu kızın sarışın ve yakışıklı zaafı bizi mahvetmişti. Bakışları yavaşça bana kaydı. "O meşhur şefsin," dedi sonunda. Kesin saçmalayacaktı bakışlarından anlamıştım.

Elini omuzuma attı, iyice bana sokuldu. "Biz şefleri severiz, yani Asena sever. Öyle değil mi, Asena?" Dirseğiyle beni öyle bir itekledi ki nefesim kesildi. Böğrümde hissettiğim acıya rağmen gülümsedim. *Kahpe kader...*

İrem yine çöpçatanlık peşindeydi, başta Baybars'a âşık olan bakışları benim için miydi? Çenesini kapatsa iyi olacaktı ama susmak bilmiyordu.

"Canım arkadaşım ya!" diye coşkuyla sırtımı sıvazladı. "Şef aşağıya şef yukarı diye yedi başımızı!" Baybars'a doğru yaklaştı. "O seksi sarışın şef sen misin? Asena sarışınlara bayılır, ne demişler esmerin-"

İrem'in susacağı yoktu bu yüzden çaktırmadan arkadan cimcikledim, İrem boncuk gözlerini belertip çığlık attı. Daha fazla konuşmaması için başından tutup omuzuma bastırdım. "Canım arkadaşım ya!" Üst üste koluna vurdum. "Ne kadar komik şakaları var bir görseniz, Acun geçen sene Yetenek Sizsiniz'e çağırdı! Yok dedi, Şırnak'ta doktor olacağım diye tutturdu." İrem'in kolunu çürütmeye niyet edermiş gibi sıvazlıyordum ama hakkediyordu.

Baybars benim bu tuhaf hallerimi komik bulmuş olacak ki samimi bir şekilde yüzüme bakarak gülüyordu. *Samimi...*

Ve içimdeki şüphe daha da sıfırlanmıştı, isim benzerliğiydi her şey. Çünkü İrem benim Baybars'ımı hiç görmese de tahmin edebilirdi, aptal değildi. Ama yine de içim tuhaf olmuştu. Benim âşık olduğum kişi Baybars Yurtlu adında biriydi, karşımdaki kişi ise Baybars Kılıç'tı. Ve üzgünüm Baybars Kılıç, hikâyenin sonu kötü olsa da sen asla Baybars Yurtlu gibi düşünceli bir adam olamazsın, imkânlar dahilinde değilsin.

Ve her aşk hatırlanmayı hak etmezdi...

Daldığım yerden bakışlarımı çekerken İrem ve Baybars sohbet ediyordu. İrem merakla sorular soruyordu, anlaşılan çok sevmişti bu herifi.

İrem beni kenara ittirip Baybars'ı içeri aldı. Resmen satılmıştım. Tamam kavgacıydım evet, tamam huzursuzluk çıkarıyordum evet, belki çok küfrediyordum evet ama bir kas torbasına satılmak hiç de etik değildi.

Bu arada içerde hâlâ kavga ettiklerini söylemiş miydim? Herkes kulaklarını kapatıyordu artık. Ve sanırım benim kafam bunları kaldırmayacaktı. Onların yanına gitmeden holün oradan geçip odama doğru ilerledim. Üç artı bir daireydi, hepimizin ayrı odası vardı. Ve hepimizin odası gerçekten kişiliğini yansıtıyordu, benim odamdaki eşyalar krem tonlarında, az eşyalı bir odaydı. Her an kalkıp gidecek kadar az eşya vardı.

Hep az eşyam olurdu çünkü ben hep yarım kalırdım. Bir şehre tam alışırdım sonra hop başka görev, başka kimlik gelirdi. Sanırım çok kişinin ahını almıştım, bir gün önce bal tuzağına düşürdüğüm heykel gibi

oğlana küçük bir not bırakıp ortadan kayboluyordum. Zihnimi oyalayan küçük bir flört yaşarken o ülkeyi terk ediyordum.

Allak bullak olan kafamla odama girip kapısını kapattım. Kulağımda bir isim çınlıyordu, *Baybars Kılıç... Dalgalı bir deniz, gözleri gibi.*

Kıyafetlerimi yatağın üstünden alıp tek tek askıya asmaya başladım. Tek tek asmak yarım saatimi almıştı, düzen çok sevmezdim ama az kıyafetim vardı, asabilirdim. Kıyafetleri tamamen astıktan sonra sıra özel eşyalarımın olduğu, fotoğrafların bulunduğu koliye gelmişti. Yavaşça yere çömeldim, oturup sırtımı yatağa yasladım. Karşımda duran ahşap işlemeli boy aynasıyla bakıştık, bambaşka bir kadındım...

Elimi kolinin içine uzattığımda beni ilk karşılayan çevresi metal, eski gözlüklerimdi. Eskiden önümü bile zor görürdüm. Gözlüğü usulca taktım, yüzüm zayıfladığı ve burnum küçüldüğü için çok zor duruyordu. Başımı kaldırıp aynaya baktım, güldüm. Gözlerim doldu, içim paramparça oldu.

Geçmişteki sesler kulağımda yankı yaptı, engel olamadım.

"Saçmalama yavrum, gayet güzel oldu."

"Git. Kandırıyorsun beni. Poğaça yanaklı olmam yetmiyormuş gibi bir de gözlük takacağım, herkes dalga geçecek."

"Laf edenin dişini söker eline veririm, çok güzelsin. Yanaklarına da ömrümü veririm ayrıca, kendini ezip durma."

"Yalancı..."

"Yalancı yalan söylüyorsa ölsün."

"Tövbe de!"

Elim yüzüme giderken bir damla gözyaşı süzüldü, yanaklarımdan. Poğaça yanak mı? Elime yalnızca kemik geliyordu, keskin çene hattım vardı ama yüzüm yuvarlak şeklini kaybetmemişti.

Bu defa kolinin içinden ahşap büyük bir kutu çıkardım, annemin benim için yaptığı işlemli ahşap kutuydu. Kendi elleriyle küçükken yapmıştı, hâlâ bendeydi. Kutuyu usulca açtım, en üstte fotoğraflar vardı, benim olduğum fotoğraflar...

Erkek kardeşimle fotoğrafım vardı; ben altı, o beş yaşlarındaydı. Sonbahar zamanı giyinip kuşanırken o benim ceketimin fermuarını kapatıyordu, epey düşkündü Mete bana. Sapsarı saçları soluk fotoğraftan bile

belli oluyordu. Şimdilerde Özel Kuvvetlerde Yüzbaşıydı, benle arasında 9 ay vardı. Daha yeni rütbe almıştı.

Dolu gözlerle histerik bir gülüş attım, başka bir fotoğrafta çamurun içine oturmuş gülüyordum. Öbür fotoğrafa bakınca gözyaşlarımı daha fazla tutamamıştım. Mardin sokaklarında bir aile fotoğrafıydı, iki kardeşim annem ve babamın elini tutarken ben öylece köşede duruyordum ve dudaklarımı büzmüştüm. Tıpkı şu an olduğu gibi.

Hiçbir zaman ailemin istediği gibi bir çocuk olmamıştım. Özellikle babamın istediği gibi bir çocuk, hiç olamamıştım. Gözümün önüne silik anılar geliyordu, sığdıramamışlardı beni bir eve...

"Bu saatte ne işi var bu kızın dışarda, Zeliha!? Sana dışarı çıkmayacak diyorum, iki ülke değiştiriyorum Elfida sokakta! Ne yapayım, kendimle mi götüreyim sürekli?"

Bir çocuk dışarı çıkamasın diye sürekli ülke ülke gezdirilir miydi? Babam öyle yapıyordu, yeter ki sokakta olmayayım...

O zaman babama korkarak, *"Ama Sahra ve Mete de dışarda baba,"* demiştim. Babam da, *"Çık odana ödevini yap! Okula mı gidiyorsun serseri olmaya mı belli değil!"* diye bağırmıştı. Oyun oynamak istemiştim sadece...

Dudaklarım titremesin diye birbirine bastırdım. Fotoğraflara bakmaya devam ettim. Lise fotoğrafım elime geçti. Üzerinde beyaz gömleğim, altında lacivert pantolonum vardı. Saçlarım oldukça uzun ve açıktı. Yanımda uzunca bir çocuk vardı ama fotoğrafın bir kısmı yırtılmıştı. *"Gülümse biraz dişi kurt..."* demişti ve gülümsemiştim.

İkimizin üzeri de boya olmuştu, başka bir fotoğraf daha vardı. Gözlüklüydüm ve şu an olduğumdan daha farklı görünüyordum. Çok yakın bir erkek arkadaşımın omuzunda uyumuştum, Alp'in... Bizi bırakmadığı abi gibi koruduğu zamanlardı. Alp başka okulun öğrencisiydi, çoğu zaman okula bile gitmezdi.

Başka bir fotoğrafta Baybars denen çocuğun omuzlarına çıkmıştım ve elimde sprey boya vardı. Ama yine fotoğraf yırtıktı. Aynı çocukla bir yerde delicesine eğleniyordum, fotoğraf yırtıktı ama o derin bakışlar duruyordu.

Kulağımda onun sesleri çınlıyordu.

"Tanrı seni kutsasın, küçük Asena."

"Asena değil, Elfida adım, yani ailem Asena ismini kullanmamdan hazzetmiyor... Elfida yani adım."

"Sonuçta göbek adın değil mi? Ailen öyle söylemedi mi sana? Söyledi. Elfida gözden çıkarılan demek. Sevmedim o ismi, yakışmıyor sana," demişti huysuzca. Ben de cevaplamıştım. "Öyle de... Rahmetli bir teyzem varmış o öyle olsun istemiş yoksa kimlikte bile yazmıyor, nenem demişti. Elfida'yım yani ben."

"Ben ismi beğenmiyorum, dediğim gibi. Sen gözden çıkarılmayacak kadar harikasın... Asena'sın."

Gözyaşlarım sicim sicim fotoğrafların üzerine damlıyordu, on beş yıl olmuştu nerdeyse. Her seferinde hatırladıkça nefes alamıyordum, nasıl bir insan birini on beş yıl boyunca severdi? Mümkün değildi ama şimdi karşıma dikilse kalbim ağzımda atardı.

Başımı iki yana salladım, hatırlamayacaktım. Hikâyenin sonunu hatırlayacaktım sadece. Tüm fotoğrafları sinirle kutunun içine tıkıştırdım. "On beş koca yıl! Aptallaşma!" Kutuyu sertçe kapattım. Onu asla anmayacak ve affetmeyecektim, ölürse affederdim ama ölüm haberi gelmeyecek kadar bilmediğim bir yerdeydi. Sahi Baybars Yurtlu ne yapıyordu? *Gemi mühendisi olmuş mudur acaba? Kesin evlenmiştir.*

Kutuyu yatağımın altına ittirdim, oradan bir daha çıkmayacaktı. Boy aynasına döndüm, yüzümdeki ıslaklığı sildim. Ağladığım için hemen kızarmıştı. Makyaj aynasının önündeki nemlendirici kremi hızlıca yüzüme sürdüm, ardından nude tonlarında ruj alıp dudaklarıma sürdüm. Masanın üzerindeki sıvı allığı alıp yanağıma ufak noktalarla değdirdim ve çıplak elle dağıttım.

En azından ağladığım belli olmuyordu. Derin bir nefes aldım, *iyisin...* Odadan hızla çıktığımda mutfağa doğru ilerledim, anın vermiş olduğu dalgınlıkla bir şeye çarpmıştım. Tahminlerime göre ya bir duvara ya da bir kas yığınına çarpmıştım.

Kafamı kaldırdığımda gördüğüm muhteşem bir çift gözle darmaduman olmuştum, hipnoz etkisi vardı. Gözlerimin hangi ara o mavinin muhteşem tonuna takıldığını bile bilmiyordum, ilk defa bu kadar yakından bakıyordum ona. Cidden benzersiz bir renk ve şekle sahipti,

mavilerinin içine karışmış ufak kahvelikler onu eşsiz yapıyordu, göz bebekleri büyümüştü hem de maviliklerini hiçe sayacak kadar. Maalesef bu derin maviler, Baybars'a aitti. Kollarının arasındaydım, güvenli hissettirecek büyük bir bedeni vardı. Gözleri bana baktıkça büyüyor muydu, yoksa ben mi yanlış görüyordum?

Huysuzca mırıldandım, "Sizin yolda durma sorununuz mu var acaba?" Kokusu çok güzeldi, hiç dikkat etmemiştim ama pahalı bir parfüm olduğu belliydi. Klasik erkek kokusu gibiydi ama sanki onun teninde farklı duruyordu, sigara kokusunu bastırmaya yetmemişti. *Baybars Kılıç, kimsin sen?*

"Leyla gibi yürüyen sensin," dudakları yukarı kıvrıldı, gülümsüyordu. Haklıydı. Adama sen çarptın kızım, gerçekten bu defa haklı. Uzatma, defolsun gitsin.

"Haklısın. Kusura bakma," dedim ve kollarından kalktım, yüzüne bakmadan mutfağa yöneldim. Ama kolunu o küçük kapının önüne koydu, zaten tek kolu şerit gibi kapatmıştı kapıyı. Önüme doğru geldi, başını hafifçe yüzüme doğru eğdi. İfademi sertleştirdim ama dokunsalar ağlayacak gibiydim. İlk defa Baybars'ın yüzünde ukalalık yoktu. İlk defa endişeli bir ifade vardı, niye öyle bakıyordu bana?

"Ağladın mı sen? Biri sana bir şey mi dedi?" diye sordu, sanki *evet dedi* desem onu parçalayacak gibiydi. Çatık kaşlarım savunmasızca aşağıya indi. Kızarıklığın geçtiğini sanıyordum, nereden anlamıştı ki? Evet ağladım, diyecek halim yoktu. "Ne? Nereden çıktı o ya?" Histerik ama yalancı bir gülüş döküldü dudaklarımdan.

Baybars kollarını göğsünde birleştirip çok bilmiş tavrıyla yüzümü inceledi. "Makyaj yapmayı tercih etmeyen birisin, senle karşılaştığımda yüzünde hiç makyaj yoktu. Üstelik ilk iş günün için özenli olmak isteyebilirdin ama hoşlanmıyorsun." Derin bir nefes aldı, işaret parmağıyla yüzüme dokunup devam etti. "Ayrıca nemlendirici sürmüşsün, sanırım bir de allık ve ruj. Ve yine bildiğim kadarıyla derin bir temizlik yapacaksınız. İşine giderken bile makyaj yapmayan kız şimdi mi yapacak? Ayrıca kirpik diplerin hâlâ nemli."

Gözlerim istemsizce büyüdü, tamam, şimdi nas felak okuyorum ve kayboluyorsun. Başka türlü bunları bilmenin imkânı yok. Mimiklerimi

kontrol altında tutmaya çalıştım ama cidden şok içindeydim. "Saçmalıyorsun, ben makyaj yapmaya bayılırım. Hep yaparım." Bu yalana ben bile inanmamıştım ama yine mizacımı bozmadım. "Müsaadenle, mutfakta işim var." Hızlıca kenara çekildi, ben de konuşmadan içeri geçtim. Hâlâ bıraktığım yerde olduğunun farkındaydım, kendi kendine konuşuyordu. "Kaç bakalım, gerçeklerin ortaya çıkmak gibi kötü bir huyu vardır..."

Sanırım mutfağa girecekti ama varlığımdan rahatsız olduğu için sırtını dönüp ilerlemeye başladı, duraksadı. Omzunun üstünden bana baktı. "Beş dakikaya bahçede ol, yemekler hazır."

Kollarımı göğsümde birleştirip histerik bir gülüş attım, "Beni burada tutmak istediğini falan sanacağım, yapma böyle." Beni burada bir saniye bile istemediğini adım gibi biliyordum. Hiç konuşmadan yürüyüp gitti.

Yüzümde buruk bir gülümsemeyle kalçamı tezgâha yasladım ve düşünmeye başladım. Sanki bugün tanıştığım bu adamların hepsiyle başka evrenlerde tanışıyordum. Paralel evrenlere inanır mısınız? Doktor Strange izleyen herkes bunun hayaliyle yaşar. Başka bir evren, farklı yaşamlar...

Tim o kadar içtendi ki sanki yıllarca birlikte yaşamış gibiydik. Kaan'ından Taha'sına kadar sanki başka evrenlerden tanışıyor gibiydik hatta buna Baybars Kılıç bile dahildi. Kesinlikle başka bir boyutta biz hep birlikteydik, bunu en derinden hissediyordum.

Gözlerimi kapattım, kısa bir hayal kurdum. Kanlı bir geçmişe sahiptim fakat hayal kurmayı hak ediyordum, hak ediyoruz...

Yüzüme o evrenlerde yaşanan güzel şeylerin gülümsemesi yayıldı. *Bir ev, vücudumda hiç yara izi yok, Sevgili P bile bizimle... Ve bir kızım var... Belki gerçekten başka bir yaşamda ruhum hiç acımamıştır.* Yaklaşık iki üç dakika boyunca öyle kalmıştım, saatlerce hayal kurabilirdim fakat Kaan'ın uyarıcı öksürüğüyle kendime geldim. Kaan, elinde boş kolilerle gülerek bana bakıyordu. Evet, deli gibi gözüküyordum... Ama hangimiz yapmıyorduk bunu?

"Bunları nereye atayım diye soracaktım ama sanırım böldüm." Mahcup bir şekilde gülümsedi, bu çocuğun kibarlığına her seferinde şok oluyordum. İrem sabrını sınamasaydı kesinlikle ona da iyi davranırdı.

Yanağımı alan ateşle güldüm ve başımı öne eğdim, utanmıştım. Elimle alnımı ovuşturdum. "Kusura bakma, birkaç dakikalığına uçmuştum. Ben alayım onları." Ellerindeki boş kolilere uzanıp aldım, adam deli olduğumu düşünecekti.

"Paralel evrenlere mi?" diye sordu Kaan ciddi bir ifadeyle. *Deli değilsin kızım...* Kaşlarım şaşkınlıkla havalandı, yüzüme yayılan tebessüme engel olamadım. "Çok mu belli oluyor, inanıyor musun?"

Kaan sırtını kapının yanına yasladı, heybetli görüntüsüyle karşımda durup gülümsedi. Deli olduğumu düşünmedi, Baybars denen herif kesin düşünürdü.

"Ben de kendimi çok karmaşa içinde hissettiğimde, paralel evrenlerde hayaller kurarım. Kartal'la farklı hayatlarda bir arada olduğumuzu düşünürüm." Yüzüne sımsıcak bir gülüş yayıldı bir noktaya sabitledi bakışını. "Hatta bir zamanlar, çok gençtik tabii yirmilerin başlarındaydık. Baybars ağır yaralıydı, o zaman ikimizden biri ölecekti ve söz vermiştik. Başka bir yerde yeniden kardeş olacağımıza." Yüzüme baktı. "Ölmedik ama Baybars benden daha çok inanır böyle şeylere. Arada der ki: oğlum acaba öldüm de sizinle miyim hâlâ bu yaşta?" İkimiz de aynı anda güldük. Baybars dümdüz bir adama benziyordu, böyle ince düşünceleri olan birinden ziyade bunu kınayacak biri gibiydi.

"Başka bir yaşamda..." diye ikimiz de söze başladık, ikimiz de utançla gülüp başımızı öne eğdik. Kaan nezaket gösterip konuşmama müsaade etti.

"Kesinlikle tanışıyoruz," dedim, gerçekten Kaan bana bunu hissettiriyordu.

Kaan başını salladı, gülümsedi. "Buna eminim, kesinlikle tanışıyoruz dişi kurt."

İçimde oluşan tarifsiz güvenle Kaan'a baktım, ben birilerine güven duymazdım. Aksine şüphe duyardım ama şu an Kaan'a baktıkça duyduğum tek şey güvendi.

Uzun zaman sonra ilk defa bu kadar gülüyordum, mideme çöken yemekle birlikte gülmekten karnım ağrımıştı. Sabahtan beri didişen İclal ve Taha beni inanılmaz güldürüyordu, hele masada dönen o muhteşem ortam...

Arka bahçeye kurulmuş uzunca dikdörtgen bir masaydı, arka tarafta bahçe olduğundan bile habersizdim. Ev zaten iki katlıydı, alt katta Baybarslar kalıyordu. Eski tip mahalle evlerindendi. Dış cephesi beyaza boyanmış ama boyanın bazı yerleri güneşten ve yağmurdan solmuştu. Baybarsların hem arkada hem önde geniş verandaları vardı fakat bizim katta tek balkon vardı o da girişteki verandaydı ama boylu boyuna genişti. Yani rahatlıkla kahve keyfi yapılırdı, bizim taraftan bazı dağlar gözüküyordu, bu hoştu. Ev, Şırnak'ın o sıcak ve biraz tozlu havasına uygundu. Bahçenin kapısı açılınca büyük bir samimiyet yayılıyordu.

Hemen yanımda Baybars oturuyordu, baş köşelere Ahsen abla ve Hande abla oturmuştu. Fatih abi kendi eşinin çaprazındaydı, Turan abi de kendi eşinin. Behçet abi kızını kucağına almış yemek yediriyordu, inanılmaz bir babaydı. İrem ve Kaan kavga etmemek için olabildiğince uzağa oturmuştu, Taha ve İclal yan yana oturmak zorunda kalmıştı. Serkan ise hemen Taha'nın dibindeydi.

İrem çoktan kalkıp kahve hazırlamıştı, iyi bir acilci olmasının yanında iyi bir baristaydı. Kahveleri servis etmeye başlarken aynı zamanda düşürmemeye çalışıyordu çünkü Taha yine rahat durmamıştı ve İclal'le birbirlerini masanın etrafında kovalıyorlardı. Daha doğrusu Taha kaçıyordu. Oldukça gülünç bir durumdu ve bu fazlasıyla dikkat dağıtıcıydı. Herkes gülerek onları izliyordu.

Taha benim arkama sığındı, bir sağ bir sol yaparak yön şaşırtıyordu. "Ama kabul et çok yakışıklıyım. Zeus yanımda halt etmiş." Bu kesinlikle doğruydu, Zeus gibi adamdı fakat bu İclal için yeterli değildi. Taha inanılmaz sempatik bir çocuktu ama İclal inanılmaz soğuk bir insandı, bizden başka arkadaşı bile yoktu. İclal kaşlarını çatıp tüm öfkesiyle Taha'ya baktı, her an kafasını yaracak gibi bakıyordu. "Zeus'un da senin de... "

Taha bir çocuk gibi yüzünü ekşitti, kaşlarını çatarken ciddi olmayı bekliyordu ama hiç olamıyordu. Mavi gözlerindeki o çocuksu ifade izin vermiyordu. "Ama hiç yakışıyor mu o güzel dudaklarına küfür?" dedi sitemkâr bir tavırla.

İclal bir sağına bir soluna bakıp fırlatabileceği bir şey aradı, en sonunda masada bulunan meyve kâsesinin içindeki meyveleri üst üste atmaya başladı. Hepimiz kendi başımızı korurken Almina güldü "Taha abi dayak yiyoo!"

Taha İclal'in attıklarını havada yakalıyordu, attığı küçük erikleri de ağzını açıp yakalıyordu, bu çocuk şaka gibiydi. "Ya tamam anladım, trip atıp bağlayacaksın kendine beni. Çok yakışıklıyım sonuçta." İclal'in attığı elmayı bir top gibi havada yakaladı ve göz kırptı.

İclal bu defa Taha'nın boşluğundan faydalanıp elindeki büyük elmayı karın boşluğuna doğru fırlattı ve tam isabet etti. Nasıl bir şiddetle attıysa iki büklüm olmuştu, bana doğru yaklaşıp acıyla söylendi. "Polis memuruna şiddet var, Alo!"

Baybars elinin tersiyle Taha'nın yüzünü ittirdi, "Defol lan!"

Taha karnını tutarak yerine otururken İclal rahatlamış gibi yerine keyifle oturdu.

Ortama gerginlikle karışık neşe yayılırken, masanın üzerine koyduğum telefonum titremeye başladı. Sesini açık unutmam herkesin susup bana odaklanmasına sebep olmuştu. Herkes sessizleşip bana baktığında ben telefonu elime alıp baktım, kocaman P yazıyordu...

Benden önce Baybars'ın gözü çarpmıştı, suratıma bakıyordu ama ben inanılmaz gerilmiştim. Beni asla aramazdı, başı dertte miydi? Gerginliğimi gizledim ama Baybars öyle şüphe dolu bakıyordu ki kendimi kötü hissediyordum, ürpermiştim.

Baybars masanın üstündeki üzüm tanesini ağzına rahat bir tavırla attı. "Açsana," dedi. Bakışları resmen bana kilitlenmişti, sanki kim aradığını biliyor gibiydi. Öbürlerinin yüzünde normal bir ifade varken, Baybars dudağını ovuşturarak bana bakıyordu. Telefonu elime alıp sandalyemi ittirdim, "Ben bakayım." Uzaklaşabildiğim kadar uzaklaştım.

Açıp, "Alo?" demeye kalmadan konuşmaya başladı.

"Yatağının üstündeki belleği al. Şifre: S, B, C, A NO 256." Gözlerim istemsizce büyüdü, bu oda numarası Sicilya'da kaldığım oda numarasıydı. Ne demek istiyordu?

"Ne yani beni öldürmek isteyen kişi yakınımda mı?" diye dehşetle sordum ama telefon suratıma kapandı. "Emin misin?" demeye kalmadan

kapanmıştı. Telefonu kulağımdan yavaşça çekerken tüylerim diken diken olmuştu. Başımı masaya çevirdiğimde Baybars'ın beni izlediğini fark ettim. Yüzümdeki gergin ifadeyi hızlıca yok ettim, yavaşça masaya ilerledim. Kimse bana bir şey sormazken Baybars bakışlarını benden çekmeden konuştu. "Seni sinirlendiren bir şey sanırım."

Umursamazca Baybars'ın yanına oturdum, gözlerimin içine bakıyordu. "Eski sevgilim," dedim rahat bir tavırla. İrem ve İclal'in gözleri kocaman büyüdü, pot kırmamak için kendini tuttular. İrem tam konuşacak gibi olurken İclal'in kolunu tuttuğunu fark etmiştim.

"Eski sevgilin P diye mi kayıtlı?" diye alay edercesine sordu, elindeki ince belli bardaktan bir yudum daha aldı. Gözleri hâlâ benim üzerimdeydi. *Gözleri... Unut, o değil. Sil, yok et.*

Onun alaycı soruş tarzına karşı güldüm, "Bir sorun mu var?" Ortam gitgide garipleşiyordu. Baybars rahat bir tavırla gülümsedi, "Yok. Anlamsız geldi sadece."

İrem'in bakışları ikimizin üzerinde mekik dokuyordu, bizimse birbirimizin üstündeydi. Baybars benim gözlerim arasında gelgit yapıyordu, neden bana böyle bakıyordu? Rahatsız edici değildi ama tuhaf bir histi.

"Baybars abi sen Trabzonluydun, değil mi?" diye sordu İrem, abi kelimesini kullanarak sevimli görünüp ortamı dağıtmaya çalışıyordu. *Aferin kızıma...*

"Evet, Maçkalıyım," dedi ve yavaşça gözlerini benden çekip İrem'e döndü. O sırada İclal'le bakıştık, o başka şeyler olduğunu anlamıştı.

Ortamın gerginliğini bozmak için laf atmak istemiştim ama daha fazla germiştim. "Trabzonluları da pek sevmem," diye mırıldandım.

Tekrar bana döndü. Ters ters bakıyordu. "Onlar sana bayılıyor çünkü."

Sadece güldüm, fena bir şekilde memleketini seviyordu. Zaten telefon ekranında bile Trabzonspor vardı, görmüştüm. Timdeki tek farklı takım onunkiydi, herkes Beşiktaşlıydı. Adımız Kartal'dı bir kere.

"Baybars çok düşkündür Trabzon'a," dedi Hande abla, ardından bir abla edasıyla başını yana eğdi. "Onun için pancar çorbası ve hamsi mıhlama bile öğrendim."

Baybars, Hande ablaya büyük bir saygıyla baktı. "Canımın içisin, kraliçem." Ardından Ahsen ablaya da döndü. "Sen de aynı şekilde, tatlılarını hiçbir şey değişmem."

Ahsen abla Baybars'ın omuzunu sıvazladı. "Her zaman."

Taha önündeki kahveden bir yudum alırken bilirkişi gibi lafa atıldı. "Eski manitaları hemen engelleyin yoksa sizi bulup pompalı tüfekle kovalarlar," dedi, bu çocuk ciddi miydi? Histerik bir gülüş attım.

Kaan uzun soluklu sessizliğini bozup gülerek sohbete dahil oldu, "Oğlum, o kız neydi öyle ya? Ya benimsin ya kara toprağın diyerek kovalamıştı." Sanırım kara toprak sevdası buradan geliyordu çocuğun.

Turan ve Serkan aynı anda birbirine döndü, "Hatta aşiret kızıydı, kızın altı abisi vardı." Hepsi katıla katıla gülmeye başladı.

"Neden ayrıldınız ki?" diye sordum.

Taha gülmeyi bırakıp gözlerini kocaman açtı, "Neden mi ayrıldım? Ya neden mi olur? Üç gündür tanışıp evlenmek istiyorum, diyordu." Tam bir kırmızı bayrak sallayan erkekti. İclal göz devirerek Taha'ya baktı. İyice eksi puan alıyordu, farkında değildi.

"Bir daha olsa bir daha yapar mısın?" diye sormadan edemedim çünkü akıllanmış gibi değildi.

"Valla yaptıklarımdan pişman değilim, bir daha olsa yine yaparım. Çünkü ben de aşk-ı memnu Behlül salaklığı var," duraksadı. "Gerçi Nihal de olabilir," diye ekledi. *Ah bu çocuk gerçekten Romeo'ydu.*

Saatler birbirini kovalarken saat gece yarısına gelmişti, sofra toplanmıştı. Behçet abinin kızı kollarında uyumuştu, Baybars bunu fark ettiği için ayaklandı. "Biz kalkalım, yani dağılalım."

Taha dudaklarını büzüp ayağa kalktı, fena halde üzülmüştü. "Nereye kalkıyoruz, gülüm!?"

Baybars Taha'yı tişörtünden tutup kendine çekti. Yapmacık bir şekilde güldü. "Hadi evimize Sütlü Nuriye'm!

Taha elini Baybars'ın omuzuna yerleştirdi, daha doğrusu doladı. Bizim duyabileceğimiz şekilde fısıldadı. "Manitası var mı Sütlü Nuriye'nin?" Birkaç tane bira içmişti ve mayışmıştı sanırım. Baybars Taha'nın başını göğsüne bastırdı, "Kes sesini! Rezil ediyorsun bizi." Valla yanlış anlaşılmayacaksa benden çok göğsü mevcuttu.

Herkes vedalaşıp dağılmaya başlarken ben minnetler eşliğinde teşekkür ediyordum, Hande ablaya her şey için teşekkür edip sıkıca sarılırken Baybars gözüme çarptı. Almina'yı bir baba şefkatiyle Behçet'ten aldı,

saçlarına öpücük kondurdu. "Ben taşıyayım abi, arabayı sen getir kapının önüne."

Behçet abi gidip arabasını getirirken Baybars o kadar şefkat doluydu ki garibime gitmişti, Almina'nın saçlarını okşuyor şarkı mırıldanıyordu. Evlenmeyi düşünmüş müydü acaba hiç? 33-34 yaşlarında diye biliyordum. Usul usul bahçenin dışına çıkardı Almina'yı, baba olmak ona yakışırdı, yalan yok... Kız babası olurdu. Belki de hayatında birileri vardı.

Derin bir nefes alıp başımı başka yöne çevirdim, kızlarla merdivenleri usulca çıktık. Merdivenlerin başına geldiğimde tekrar Baybars'ı gördüm, Behçet'i yolcu edip elini sallıyordu. Sırtı dönüktü, yavaşça bana doğru döndü. Elleri belinde kısa süre bana baktı, ilk defa gülümsedi bana ve içeri doğru girip evine geçti. Ne? Bana gülümsemiş miydi o? Kesinlikle yorgunluktan kafayı yemiştim. Kızlara döndüm hızla.

"Gülümsedi bana!"

"İyidir Baybars," diye mırıldandı İrem eve girerken. Hırtın önde gideniydi. Ya bir birayla kafası gelmişti ya da üç harflilere gülümsemişti ama kesinlikle bana gülümsemezdi o adam. "Ucube..." diye mırıldanıp kızların peşinden eve girdim.

Evin kapısını usulca kapatıp sırtımı kapıya yasladım ve gözlerimi yumup birkaç saniye öyle kaldım, bugün gözümün önünden film şeridi gibi geçti. Tuttuğum nefesi dışarı verirken gözlerimi açtım. Gördüğüm manzara bir sarışın bir kızıl, iki hatunun bana kitlenmeseydi. İclal elindeki şarap şişesini bir silah gibi tutuyordu, İrem'de o boncuk gözlerini kısmış elindeki kadehleri sallıyordu.

Dışarı bıkkın bir nefes verdim ve yorgun bir vaziyette kızlara yürüdüm. "Kızlar, lütfen eski sevgili hakkında soru sormayın. İşle alakalıydı," dedim bıkkın bir tavırla.

İrem koluma doğru yapıştı, gözlerini bana dikti. Baştan aşağıya beni süzerken ürpertiyordu. "Ay bize ne ondan!" Yüzüme yaklaştı, "Zargana, sünepe, sırık, it oğlu it Baybars Yurtlu değilse seni arayan inan hiç dert değil kuzum." Bu defa İclal de koluma yapıştı ikisi aynı anda sırıttı. "Biz onu değil, Baybars'la aranda ne geçtiğini merak ediyoruz," dedi İclal, iki mavi göz etrafımda göz kırpıştırıp durdu.

"İnanılmaz yakışıklı. Adı Baybars olması dışında kusuru yok..." İrem'in içi eriyordu bunları söylerken.

Erkek düşmanı, canım sarışın arkadaşım bile eriyerek bakıyordu bana. "İnanılmaz kibar, tüm eşyaları sırtladı. Boyu boyuna olmasa da boyu senden çok uzun..."

Ağzım açık bir şekilde ikisine bakıyordum, aynı kişiden mi bahsediyorduk? Kibarlık? Ayrıca boyum kısa falan değildi, 1.71 boyum vardı.

İkisini de sinirle başlarından ittirdim. "Gerçekten o herif hakkında konuşmak istemiyorum." Tam salona adım atacaktım ki kızlar tekrar koluma yapıştı, üst üste öpücükler kondurmaya başladılar yanağıma. "Ne olur anlat ablaaaağğ!" diye kulağımın dibinde bağırıyordu İrem.

Gülmemek için kendimi zor tutsam da dudağımın kenarında belli belirsiz gülücükler vardı. İclal karnımı gıdıklamaya başlayınca kendimi tutamadım ve gülmeye başladım. İkisini de kafasından tutup göğsüne yasladım. Bir İrem'e baktım, bir İclal'e. Sırıttım, "E, hadi doldurun içelim!" Kızlar çığlığı basarken ben geri çekildim. "Siz doldurun ben bir telefon edip geleceğim, olur mu?"

İclal başını salladı, İrem de atıştırmalıkları almak için mutfağa koştu. Gülümseyerek salondan çıkıp odaya yöneldiğimde vücuduma bir ateş bastı, hâlâ burada olabilir miydi? Şırnak'a kadar gelecek tehlikeli şey neydi? Odanın kapısına geldiğimde sıkıntılı bir nefes verdim, o kadar inanılmaz biriydi şu an yatağımın üstünde yatıyor bile olabilirdi. Kapıyı yavaşça açtım, açık olan camım ve uçuşan perdelerimden başka bir şey yoktu karanlık odada. Burada değildi.

Tuttuğum nefesi verip elimi kapının yanındaki ışığa uzattım, içeri girip hızlıca kapımı kapattım. Sağıma soluma bakındım, kimse yoktu ama her zamanki gibi iz bırakmayı unutmamıştı. Aynama asılı bir kâğıt vardı, kâğıdı çekip aldım.

Her zamanki alaycı hali vardı, "Hâlâ çok pasaklı bir kızsın, senin için eşyalarını katladım, ufaklık..." Histerik bir gülüş attım. Şaka yaptığını düşündüm, dolabıma her şeyi savurmuştum. Düzen manyağı değildim, o düzen manyağıydı. Dolabımı açtığımda dudaklarım şaşkınlıkla aralandı, gerçekten ip gibi yapmıştı. Oturup çekinmeden burayı mı toplamıştı? Ya birine yakalansaydı?

Şok içinde kalırken yatağıma döndüm, dediği gibi küçük bir bellek vardı. Kıyafetlerimin arasındaki çelik kasayı açıp laptopumu aldım,

yatağımın üstüne otururken hızla açtım ama bilgisayarım yüz ve göz taramasıyla açılıyordu. Açıldığı gibi sadece istihbaratçılara özel kişisel şifremi girdim.

Hızla belleği bilgisayara taktım, bilgisayar farklı ekranlarda kendi kendine oynayıp durdu. Ardından tekrar şifre açıldı, bu defa P'nin söylediği şeyleri girdim ve sistem yüklenmeye başladı. Yüklenene kadar dokuz doğurdum.

Bilgiler açıldığında üst üste fotoğraflar çıkmaya başladı karşıma, beni öldürmek isteyen kişi Baybars mıydı? Hayır fotoğraftaki adam Baybars değildi ama inanılmaz benziyordu. Bir adam daha vardı, göğsünden yaralıydı. Beni Sicilya'da öldürmek isteyen adamı göğsünden yaralamıştım ve bu o adamdı ama yüzünde maske vardı. Göğsü açıktı ve göğsünde tüm vücudunu kaplayan bir akrep dövmesi vardı, dövmenin ucu boynuna taşıyordu...

İnanılmaz gerilmiştim, fotoğrafın altında tek bir şey yazıyordu. *Baybars gerçek kimliğinin gizlendiğinin farkında. Sicilya'daki adam hâlâ peşinde, peşinizde.* Uçuşan perdeye baktım, kimin peşimde olduğunu biliyordum. "Bu defa ben seni uykunda bulacağım, fino..." diye mırıldandım.

Baybars'ın sızıntı olduğunu düşünmüştüm başta ama değildi, sadece tehlikeli ve inanılmaz zeki bir adamdı. Her an her şeyi yapacak gücü ve zekâsı vardı, benim bir şeyler gizlediğimi elbette biliyordu ama ulaşması imkânsızdı. *Aynı isme sahip iki kişi... Bir geçmiş biri gelecek...*

İçim içimi kemirmeye başlamıştı. Kimdi bu Baybars Kılıç, P bence çok iyi biliyordu. İçimdeki kuruntu son bulmuyordu, Baybars'ın gözlerine baktıkça hem huzur doluyordum hem ürperiyordum, ilk andan beri.

Son kez Sevgili P...

Telefonumu elime alıp P kişisine girdim, hızla mesajı yazmaya başladım.

Asena: Senden son defa bir şey isteyeceğim, lütfen...

Mesaj tek tikti, devam ettim.

Asena: Kartal Timi'nin şefi, Baybars Kılıç kim? Bana şef Fatih demiştin, Baybars diye birinin adı bile geçmedi. Okuduğu lise çok önemli, lütfen bana dönüş yap. Son kez.

Telefonu kapatıp kenara koyacaktım ki ekranım yanıp söndü, anında dönmüş müydü bana? Hızla açtım mesajını.

P KİŞİSİNDEN İKİ MESAJ...

P: Trabzon Maçka Anadolu Lisesi mezunu. 33 yaşında. O adamdan uzak dur, inanılmaz tehlikeli biri. Yalancının tekidir ve aşırı zekidir. Sen bilmez sanırsın ama çoktan her şeyi çözmüştür, salağa yatmayı iyi bilir. Sakın kimliğini açık edecek bir şey yapma.

P: Bu da sana son uyarım.

Bir süre ekrana öylece baktım, ya geçmişimi öğrenirse? Öğrenemezdi. Kazım Müdür asla dosyayı vermezdi, bana bu kötülüğü yapmazdı. Son mesajları silip telefonu kapattım, bilgisayarımdaki tüm sekmeleri silip öyle kapattım. Bilgisayarı yerine koymak için kalktığımda bir mesaj daha geldi ama bu defa başka bir şeydendi. WhatsApp'tan gelmişti, açıp baktığımda bir grup bildirimi olduğunu gördüm.

Bilmem ne numaralı kişi sizi, *ÇILGIN KARTALLAR* adlı gruba ekledi. Ekleyen kişiye tıkladığımda beni Taha'nın sempatik fotoğrafı karşıladı. Gençlik fotoğrafı olmalıydı, yani lise zamanına ait ikonik bir fotoğraftı. İmam kıyafeti giymişti ve gamzelerini göstererek gülüyordu. Açıklamasında ise *Just Allah* yazıyordu. İroni amaçlı böyle kullandığı çok kesindi. Gülerek telefonu kapattım.

Koridorda yürüdüğümde kızların konuşmasına kulak verdim, İclal soluk bir sesle konuşuyordu. "Baybars ismi onu tetiklemiş midir sence?"

"Kalbi hızlanmıştı, sence hâlâ yas mı tutuyor? Âşık mı hâlâ...?" Sesi durgun ve düşünceliydi İrem'in. Tekrar acıya boğulmamdan korkuyorlardı. Geçmiş acıtamayacak kadar uzaktı bana ama evet, kalbim deli gibi hızlanmıştı.

İclal tam cevap vereceği sırada bir anda yanlarına çöktüm, İrem'in elindeki bardağı alıp çektim ve yudumladım. "Aklıma bile gelmiyor, unuttum onu. Konumuz aşağıdaki hırt!" *Yalancısın kızım...*

Kızlar hiç bozuntuya vermeden konuşmaya devam ettiler, "Ay yediniz birbirinizi bakışlarla yemek boyu!" dedi İclal. Doğru söylüyordu, Baybars ile hep göz göze gelmiştim.

Yerdeki cipslerden birini ağzıma atıp carladım. "Ne bakışması be! Öldürmek istiyorum onu! Hırt herif! Siz övün durun ancak, herif benim ağzıma sıçtı. Bir, kalk siktir git, demediği kaldı."

İrem'in gözleri kocaman açıldı, "Deme!"

Ben hızımı almadan lıkır lıkır şarabı içerken anlatmaya devam ettim, "Bu hayvan herif var ya-" demeye kalmadan İrem ayağa kalkıp yükseldi.

"Öptü seni sen de ona sonra dedin, ben hamileyim!"

Bacağın doğru cimcik atıp uyardım, "İrem!" Elinden tutup tekrar yere çektim, üçümüz de bağdaş kurup halının üstünde oturuyorduk. Hızımı almadan anlatmaya devam ettim, resmen benim de anlatasım varmış. "Dünya üzerindeki en kaba insan ya! Ben sizden ayrıldıktan sonra yürüdüm, sen bunu gör sonra!" Resmen taklit ederek işaret diliyle anlatıp o anı yaşıyordum. "Adamın birini resmen duvara çarpıyordu. Adamı görseniz, cılızın önde gideni. Ama bu cılız göt, çocuklarını dövüyormuş sanırım, bu da bu yüzden dövmüş bunu. Tabii ben de bilmiyorum, doğal olarak ağzına sıçmak istedim. Ben kahraman süper mario tabii atladım hemen olaya!"

Ağzıma birkaç bir şey attım, "Bu nerdeyse motoru üstüme sürdü, bir de sen dua et kadınsın dedi ya! Sonra bana yalanlar söyledi, dedi ben çaycıyım. Değilmiş Kartalın şefiymiş!"

"Yani sen de..." Göz devirdi İclal, "böyle çaycı mı olur, engelli bireyler gibi niye davranıyorsun?"

Kaşlarımı çatıp dudaklarımı büzdüm, niye şu an çaycılara hakaret ediyorlardı. Çay bahçesinde gayet yakışıklı çaycılar vardı, tamam mı? Mal muamelesi görüyordum şu an. İrem konuşma gereği bile duymadan, 'mal mısın?' der gibi bakıyordu zaten.

"İstihbaratçı değil de mal bu kız, demiş olabilir kanka, öyle bilgin olsun." Ayağa kalktı, "AMA!" İclal ile olduğumuz yerde irkilirken, İrem işaret parmağını yukarı kaldırdı. "Hiçbir erkek müsveddesi, benim bacıma dua et kadınsın diyemez!"

İclal yumruğunu havaya kaldırıp ayağa kalktı, "DİYEMEZ!" Yerimden tekrar sıçrarken kızların hafif sarhoş olduğunu anlayabiliyordum, avucumdaki çekirdeği korkuyla çitleyip ikisine baktım.

Üçüncü Dünya Savaşı çıkmış gibi gardlarını alırken, ne yapacaklarını kestiremiyordum. Tamam, yani biraz abartarak anlatmıştım ama şimdi bu herif bir tık beni çiğ çiğ yiyebilirdi. Çekirdeği korkuyla bir kere daha çitleyip kızlara baktım. "Kızlar..."

İrem kendini savaşa hazırlar gibi konuşuyordu, "Hepsi aynı! Hepsi! Ne demişti o hırtaboz, evler beton aşağıya çok ses mi geliyor!?" İrem koşarak bluetooth ile çalışan radyoya doğru gitti. En mantıklımız İclal bile alkış tutuyordu. "Hadsizler! Hadsizler ya!"

"Kızlar!" diye imdat çığlığı attım, İrem'in kolundan tuttum. "Tamam. Konuştuk, bitti ya! Adamların başına mı yıkacağız evi?"

İrem elimi ittirdi, İclal ile birbirlerine bakıp bağırdılar. "Evet!" Telefonunu bağlamaya çalışan İrem'e tip tip baktım. "Adam şef, adam bana bela olur! Gelir gelmez hakkımda rapor yazmış! Sakin olalım!"

Safları sıkılaştıralım ey cemaat! Saldırı var.

İrem asla beni dinlenmiyordu, elindeki radyoyu almaya çalışıyordum ama o kaçıyordu. "Ya abartmıyor musunuz?" *Sen abarttın kızım, sus!*

İrem bir anda koşmayı bırakıp bana doğru döndü, dibime sokulup işaret parmağını dudağımın üstüne bastırdı. "Şş! Yoksa inanırım!"

Sinirle gülmeye başladım, direnemiyorum sayın hâkim. Battı balık yan giderdi, en fazla ne olabilirdi? Baybars en fazla hakkımda dilekçe yazardı, operasyona çıkma hayali kurduğum timle operasyona çıkamazdım vesaire vesaire... Bir süre düşündüm, kızım bu adam sana kötü davrandı mı, davrandı. Şu an en huzurlu anını bölmek senin hakkın mı? Hakkın. O zaman yapıştır gitsin be kızım. "Yapalım!" dedim büyük bir coşkuyla, ne yapacağımızı bile bilmiyordum.

Yâr ben belanın ta kendisiyim Barbar Efendi.

İrem benim onaylamamla zıpladı, önce dış kapıya doğru koştu ve balkona çıktı. Kendini aşağıya doğru sarkıttı ama yeterince görememiş olacak ki tekrar içeri geldi bu defa koşarak cama gitti, arka tarafta da Baybarsların balkonu vardı.

Koşarak İrem'i tuttum, yoksa aşağıya uçacaktı. Bacaklarını sıkı sıkıya tutmuştum, gülmeden edemedim. Hem gülüyor hem de İrem'i tutuyordum. İrem kıpkırmızı suratla geriye doğru çekildi, nefesi kesilmişti. Derin ve sesli bir nefes alıp karnını tuttu. "Bunlar niye bu kadar kültürlü be!? Turkish kovboy gibiler resmen."

Ne yapıyor olabilirler ki? Başımı iki yana salladım. "Ne yapıyorlar?"

"Kaan denen herif kitap okuyor Jack London okuyor sanırım..." Yüzünü ekşitti. "Baybars önce bir şeylere bakıyordu, viski içiyor bu saatte ya!

Elinde kitap gördüm. Böyle hafif Mozart çalıyor gibi emin değilim." Bana döndü tekrar, "Hırt şef *Gurur ve Önyargı* okuyor sanırım. En sevdiğin..." Göz kırparken imalı bir gülüşü vardı. Bir kere en çok *Gurur ve Önyargı* değil, Agatha Christie'den *Doğu Ekspresinde Cinayet*'i seviyordum.

Göz devirdim, İrem İclal'in yanına gitti. Ne yapmaya çalıştıkları hakkında en ufak fikrim yoktu, sadece telefonu bağlamaya çalışıyorlardı. Gülerek başımı iki yana salladım, üstümü değiştirip öyle katılacaktım bu tantanaya.

Hem o herif bu kadar kültürlü müydü? Mozart ve Trabzonspor, gerçek miydi? Adam inanılmaz bir karışımdı. Kaan'ın kibarlığından kültürlü oluşu belliydi, o yüzden ona şaşırmıyordum.

Korkusu olmayan bir kaplan, kuvvetli kaplan... Kartal'ın kaplanı bendim. Babası bu ismi savaşçı olması için koymuştu. Korkusu olan ve korkusunu yaşayan kaplan mı olurdu? *Kaybetmek, onu kaybetmek ve bir daha bulamamak...* Baybars korkudan can yakmış bir adamdı, kaplan böyle mi olurdu? Hikâyesi yoktu, yıllar önce başlamış ve son bulmuştu.

Tek bildiğim, korumak. Türk'ü korumak ve yaşatmak...

Elindeki fotoğraflara baktı, derin bir nefes almak istedi ama yine kesik bir nefes aldı. Sehpanın üstündeki viskiden bir yudum aldı, peşine yanında duran paketten sigarasını çıkarıp dudaklarının arasına yerleştirdi. Türk motifli çakmağıyla yakmıştı, babadan kalma bir çakmak dese yeriydi ama sağlamdı. Dumanı içine çekip tüm ciğerlerine nüfus etmesine izin verirken Taha başında dikildi.

Ciddi bir surat ifadesi vardı, onu böyle görmek çok nadir bir şeydi. "Her gece aynı rutin, bıkmadın mı?" Koltuğun köşesine doğru oturdu. "Her yeşil gözlü kadın, onu hatırlatmak zorunda değil sana, gençtin. Herkes o yaşlarda hatırlamak istemeyeceği hatalar yapabiliyor." *Gençtim, gençliğimi bir kızın gözlerinde bıraktım.*

Taha çok nadir böyle ciddi konuşurdu, sevdiklerinin canı söz konusu olunca olgun bir adam oluyordu, herkesin aksine mantıklı cümleler kuruyordu.

Cevap vermedi, Baybars'ın hiç unutmak istemediği bir hikâyeydi. Taha'dan bile artık bunları duymaktan utanmıştı, başını öne eğip sehpaya koyduğu fotoğraflara baktı. Baktığı kızın gözlerindeki hayat bir kez daha yüreğini parçaladı. "Ne yapıyordur sence şimdi?" Bir yudum daha aldı viskiden.

Taha ayağa kalkıp güldü, koltuğun üstündeki küçük topu alıp duvarda sektirdi. "Ne yapacak oğlum, evlenmiş barklanmıştır. Seni hatırlamıyordur bile." Taha aşk konularında hiçbir zaman iyi olmamıştı, hayatında bir kere bile âşık olmamıştı. Ondan bu cevabı duymak şaşırtıcı değildi. Topu sektirerek odadan çıkarken omuz üstü Baybars'a baktı, "Kimse sen değil, on beş yıl geçmiş. Yoluna bak, öleceksin şu sigara ve alkolden." Bir yerlerde başkasının eviydi artık o, belki de dediği gibi Baybars'ı unutmuştu bile... Hakkıydı unutmak, kötüyü kim hatırlamak isterdi.

Taha odadan çıktığında sırtını geriye yasladı, yatağın yanındaki komodin üstündeki eski tip radyoda Karadeniz radyosu açıktı. *Ben özledum yarimu, ağlasam ayıp midur...*

Başını ellerinin arasına aldı ve sertçe başını sıvazladı. Aklına Asena'nın gözleri geliyordu. Yemyeşil gözleri vardı, orman gibiydi. Değişik bir kadındı, yalancıydı da. Neden sadece gözleri gözünün önüne geliyordu?

Eline fotoğrafları aldı, *Çamlıca Tepesi 2009...* Dizlerine yatan kızın gözleri buradan bile belliydi, üstü başı boya olmuştu. Yemyeşil gözlerinde hayat vardı, belliydi. Sahi unutmuş mudur Baybars'ı? *Ben hiç unutmadım...* diye içinden geçerdi. Ayağa kalkıp odanın içindeki altı gözlü, kahverengi eski çekmeceyi açtı, çekmecedeki albümün içindeki siyah saç tutamını aldı. Tekrar yerine oturduğunda nefesi daralmıştı. "Neredesin, hangi ülkedesin?"

Kulağında yankılanan geçmiş gözlerinin dolmasına sebep oldu, sanki içine koca bir yük oturmuştu.

"Uzar yavrum, yine uzar. Ağlama yeşiline öldüğüm ağlama... Yaktırma şimdi kuaförün dükkânı bana."

"Ama şuna bak, kısa oldu. Gitti saçlarım!" Ağlama sesi kulağında çınladı.

"Ölsün bu çocuk saç telinin uğruna..."

Elindeki saçı avuçlarının içinde sıktıkça sıktı, daralan nefesi içine çektiği dumandan değil, yıllardır çektiği acıdandı. Fotoğrafları toplayıp ayaklandı, tekrar çekmeceye gidip hepsini çekmeceye kaldırdı. Odayı duman altı etmişti ama dibine gelmiş sigarayı söndürüp yenisini yakmaktan çekinmedi.

Dudağına yerleştirdiği sigarayla salona doğru yürüdü, birkaç sayfa kitap çevirip sonrasında temiz bir uyku çekmek istiyordu. Annesi olsaydı bağırırdı şimdi, *Ha bok yiyenun uşağı o sigara götünde sönsün.* Dudaklarında buruk bir gülümseme oldu.

Kitaplıktan yarım bıraktığı, *Gurur ve Önyargı* kitabını çekip alırken sıkıntılı bir nefes verdi. Arka balkona, Kaan'ın oturduğu yere doğru yürüdü. Her zamanki gibi kendini kitaba kapatmıştı, hafif esen rüzgârla belli belirsiz okuduğu şeylere tebessüm ediyordu. Baybars da balkondaki tek salıncağa doğru kendini attı. Kaan ne kadar kitaba odaklanmış olsa da gözlerini satırdan ayırmadan mırıldandı. "Güzel kız, değil mi?"

Baybars kitabını kaldığı yerden hemen açtı, kitaba gömülürken amacı hislerini belli etmemekti. "Güzel." Asena Tugalay, bir adama adını unutturacak kadar güzeldi ama Baybars bunu önemsemeyecek kadar geçmişine bağlıydı.

Kaan kitabı kapatıp öne doğru eğildi, konuşmak için dudaklarını araladığı zaman Baybars zaten ne söyleyeceğini biliyordu. "O kıza bakmam ve kız gidecek," lafını ağzına tıkmıştı.

Baybars'ın inadıyla baş edemeyeceğini iyi biliyordu, Karadeniz inadı dedikleri buydu. Tekrar satırların arasına gömüldü, aklına hâlâ Asena'nın gözleri geliyordu. Kafasını söküp atacaktı yerinden. Ne diye bu kızın gözleri aklına geliyordu, tamam yeşildi ama bu kadar aklına gelemezdi. Vicdan gibi çöküp duruyordu. Bir an önce gönderecekti bu kızı, çok lüzumsuzdu.

Kaan gözlerini satırdan ayırmadan mırıldandı, "Niye bok gibi davranıyorsun kıza?" Kötü davranmıyordu, sadece istemiyordu çünkü onu huzursuz ediyordu. Sağlam ayak değildi o kız emindi, zararı dokunacak bir şeyleri vardı ama kanıtı yoktu.

"Sevmedim," dedi net bir şekilde. Ama sevmedim derken bile kızın gözleri aklını işgal ediyordu.

Kaan bakışlarını kitaptan kaldırıp alttan alttan baktı. "Niye ama? Dolandırma." Gerçeği Baybars bile kendine söyleyemiyordu çünkü sevmemek için nedeni yoktu. Ona bir şey yapmamıştı, sadece gözleri... Gözleri ondan nefret etmesi için yeterliydi.

Bakışlarını kitaptan yavaşça çekti, "Yarım bıraktığım o kıza benziyor gözleri, vicdanımı rahatsız ediyor." Kelimeler dudaklarından dökülürken birine bunu söylemenin verdiği rahatlık ona nefes aldırmıştı. Kaan gözünün içine "yine mi?" der gibi bakıyordu.

Baybars tekrar bakışlarını ondan kaçırdı, tekrar kitaba gömüldü. *Seni hâlâ unutamadım Nayino... Seni çok özledim, bir işaret ver bana,* diye geçirdi içinden.

Yüreğinde hissettiği ateşle kitabı okumaya devam ettim, Kaan da zaten söyleyecek söz bulamamıştı. Dakikalar gece yarısını kovalarken sonunda kitaba kafasını vermişti, tek çıt bile yoktu ta ki sandalyeyi sarsacak şiddetteki müzik açılana kadar...

Taha yine itlik peşinde miydi gece vakti? Baybars boğazı yırtılırcasına bağırdı. "Lan pezevenk, sen mi açtın müziği?! Kapat şunu!" Taha başını perdenin arasından çıkardı. Kınar gibi arkadaşlarına bakıyordu, "Hani okumaya sonuna kadar karşıyım tamam da ayıp ediyorsunuz! Uslu uslu oturuyorum ama kim açtıysa evlerine gidebilirim."

Bir anda balkona doğru gelip göbek atmaya başladı, "Kamegennnn kako kako!" Bu çocuğu geldiği yere geri sokmak istiyordu Baybars, arkasındaki klarneti çekip kafasına doğru fırlattı. "Mal herif!"

"Ulan polis olunca düzelirsin dedim, daha beter oldun!" Diye homurdandı, Taha asla ciddi kalamıyordu, yapısı böyleydi. Kaç kere ceza yediğini sayamamıştı, bu yüzden bir türlü rütbe atlayamıyordu. Ceza yedikçe rütbe alması da zorlaşıyordu, Baybars olmasaydı Kartal'da olamazdı belki. Baybars'ın sinirini bozmak için daha çok oynadı.

Kaan kitabı bırakıp ayağa kalktı, ellerini beline koyup gözleriyle yukarı işaret etti. Kulağı patlatacak cinsten bir müzikti, bir kere topluluk kuralarına aykırıydı. Baybars sinirle oturduğu yerden kalktı, küfretmek istiyordu ama karşısındakiler kadındı. Hoş olmazdı. Sessiz kaldıkça sesin şiddeti artıyordu.

"Kaan, söyle şunlara; kıssınlar şu şıçtığımın müziğini!"

Kaan sinirle kurumuş dudaklarını diliyle ıslattı, bu şeytanlığın İrem'in fikri olduğuna emindi ama asla kanıtlayamazdı. O kız nasıl bir şeydi öyle? Şeytanla aynı anda yaratılmış gibiydi. *Ulan ateş parçası, bittin sen!* diye içinden geçirdi.

Baybars ise içinden sabır çekiyordu. Şu an büyük bir kültür şoku yaşıyordu. Bu kızlar bu saatte roman havası mı açmışlardı? Mozart dinleyen adama şu an bangır bangır roman havası dinletiyorlardı. Tamam o da bizim kültürümüz olabilir ama bari horon açın adam Maçkalıydı nihayetinde.

Baybars dişlerini sinirle sıktı. "Sen güzel bir uyarı hakkediyorsun, gri kafa."

Kaan derin bir nefes alıp üst kata çoktan çıkmıştı, kulağı patladı patlayacaktı ama yine de kibarlığını bozmadı, tek eli arkada kibarca kapıyı çaldı. Ancak müziğin şiddetinden kapı bile duyulmuyordu. Kaan bir kere daha çaldı ama tık yoktu, bu defa elini yumruk yapıp sert bir şekilde tekrar vurdu. Sinirle dudaklarını ısırdı, *hayvanlık yok oğlum, kadın var içerde,* kendini böyle telkin ediyordu. Yaklaşık iki dakika kadar bekledikten sonra kapı açılmıştı. Ve kapıyı çilesi açmıştı.

İrem'in baş döndürücü güzelliği yarı sarhoş haliyle başkaydı, kolunu boylu boyunca kapıya uzattı ve başını kapıya yasladı. Kadın ilk başta afallamıştı ama sonrasında kendini hızlıca toparladı, ellerini arkadan birleştirdi kibarlığını yüzündeki yapmacık gülüşüyle korudu, "Müziği kısabilir misiniz? Geç oldu." *Kibar ol, sövmek yok. O bir kadın.*

İrem Kaan'ın ne dediğini anlamamış gibi kaşlarını büzdü, gözlerini kısarak Kaan'a baktı. Aslında gayet iyi anlamıştı fakat bu karşısındaki Shakespeare bozuntusunu gıcık etme gayesindeydi. "Duyamadım ne dedin? Pardon?" Dudağında sinsi bir gülümse vardı.

Kaan dudaklarını birbirine bastırıp arkada birleştirdiği ellerini sıkarak sinirini bastırmaya çalıştı, İrem'in kulağına doğru eğildi. "Müziği kapatır mısınız, İrem Hanım?!" diye bağırdı, geriye doğru çekildi, "Şimdi duydunuz mu?!"

İrem dudaklarını büzüp düşünür gibi yaptı, Kaan'ın yüzüne mayışmış gibi bakıyordu. *Nasıl olayım be Shakespeare, hep koşturuyoruz hep koşturuyoruz...* Modundaydı. "Normalde kapatacaktım ama sen deyince

kapatasım gelmedi! Tüh!" Ellerini birbirine çarpıştırdı, gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıyordu. *Bak avucunu yalarsın.*

Kaan'ın sinirden alnında damarları belirmişti. Bu nasıl kız diye içinde geçiriyordu, kesinlikle yeryüzüne şımarıklığın temsilcisi olarak gelmişti. Yumruklarını sıkıp derin bir nefes verdi, kendine sakin olması gerektiğini defalarca söyledi ama içinde olan bir parça öküz buna izin vermedi.

Tam çekip gidecekti ki yapamadı, İrem'e doğru dönüp hırsla konuşmaya başladı. "Sen ne uyuz, ne kompleksli, şımarık bir kızsın?! Doktor olmuşsun ama boş olmuşsun! Sen bildiğin kızıl şeytansın! Nasıl Kazım Müdür'ün kızısın!? Bir kere benim müdürüm melek gibi! Sen kesin hastanede karıştın! Ya da yok kesin ailen bir tane daha manyağa katlanamayız deyip vermiştir seni!" Kaan tek seferde tüm içindekileri söylemişti. Derin bir oh çekerken İrem'in sinirden kaşı aşağı yukarı iniyordu. Bu adamın kafasını duvara sürtüp kıvılcım çıkarsa içi rahat etmezdi.

Hayır kızım, babana söyleyemezsin, artık bir doktorsun. Tut içindeki o prensesi, bağırmadan, diye içinden geçiriyordu, derin bir nefes alıp güzel bir laf sokmaya hazırlandı ama beceremedi. "Bana bak!" Parmağını yüzüne doğru salladı, "Seni babama söylerim, Sudan'a sürer tamam mı?! ÖKÜZ HERİF!" diye bağırdı. *Ay yine sen babişko, ne yapayım tek kozum sensin.*

İrem Kaan'ın kibarlığını yerle bir ederken kapıyı suratına pat diye kapattı, babasının şımarık kızı lafını kaldıramazdı. Kaan gözlerini yumdu ve sinirle dudaklarını ısırdı, başını iki yana salladı. Bir videoda gördüğü nefes meditasyonunu uyguluyordu. "Hayır Kaan Sönmez, hayır. O şeytan yüzünden sakın hayvan âlemine dalma!"

"ŞIMARIK LAN ŞIMARIK!" Ellerini öfke ile yumruk yaptı, hayalinde kızıl şeytanı avuçlarının içine almış Hulk gibi eziyordu. Onu ezip yere atıyordu. Terapi buydu, Kaan siniri gitmiş gibi gülümsedi. Bu hayal onu rahatlatmıştı. Aşağıya inerken de sövmeyi ihmal etmemişti. "Kadınlara küfretmek prensibim değil ama sizin müzik kutunuzu sikeyim!"

Baybars kulakları kırmızıya dönmüş Kaan'a bir süre baktı, müzik sesi kesilmemişti. Kaan'ın sövmesi de kesilmemişti. Kitabını alıp küfür eşliğinde içeri doğru girdi. Bu defa Baybars, Kaan'ın başarısız olduğunu anlayıp Kaan'dan daha fazla öfkeli olarak yukarı doğru ilerledi. Kapının

önüne geldiğinde yumruk yapmış olduğu eliyle üç defa üst üste vurdu. Gavura vurur gibi vuruyordu kapıya.

Ellerini beline yerleştirip kapının açılmasını bekledi, tam gürlemek için hazırlanırken miyavlamıştı. Resmen yüzündeki mimik bambaşka hal almıştı. Kapıyı açan Asena'ydı ama böyle bir açma olamazdı. *Öncelikle kadın sizin varlığınızı öpeyim, bu nasıl bir varlık?* diyen bir ses kafasında yankı yapıyordu. Mavi gözlerindeki öfke yerini utangaçlığa bırakmıştı.

Ağzı hafif açıktı, Asena'nın üzerinde saç dipleriyle uyumlu siyah saten şortlu bir gecelik vardı. Baybars içten içe kendine sövüyordu, *Sapık mısın oğlum! Sana ne! Bu kıza siyah giymek yasaklansa mı acaba? Ne alaka oğlum, abartma kız işte! Dümdüz kız? Sen buna inandın mı? Ya bir siktir git, oğlum. Kızı gördüğünden beri bir değiştin sen he! Tövbe estağfurullah, güzel mi bu kız lan? Oğlum bu kız güzel. Siktir.* İç sesiyle kavga edip dururken karşısındaki Asena'yı tekrar hatırladı. Bu kızın hâlâ nasıl istihbaratçı olduğunu anlamamıştı. 1.70 boyu ve muhteşem fiziğiyle her şeye meydan okuyordu. Kız hakkında en iyi bildiği şey tuhaf olması ve muhteşem bir çekim gücü olduğuydu.

Asena kapıyı açıp güldü ama bu gülme, mahvolduk gülmesiydi. Baybars konuşmak için ağzını aralarken Asena hızla kapıyı suratına kapattı. Baybars ağzı açık bir şekilde kalırken neye uğradığını anlamamıştı. Asena'nın aklına dart tahtasının üzerine yapıştırıp delik deşik ettiği fotoğraf gelmişti. İrem Asena'ya yardım etmeye yeltenirken İclal elinde kadehle dans ede ede tekrar çalan kapıyı açmaya gitti. Hepsi o kadar çakır keyifti ki kimin ne yapacağı belli olmuyordu.

"Fotoğrafları yırt yırt, yer bu beni, çiğ çiğ yer!" Aynı zaman İrem'i ayakta tutmaya çalışıyordu, bu kız hangi ara bu kadar sarhoş olmuştu. İclal dediklerini duymamış olacak ki gülerek kapıyı açtı. Ahırdan seçme öküzümüz ne kadar sinirlendiyse izin almadan içeri girmişti. Ama artık sabrı kalmamıştı, kafasının içinde dönen roman havası tüm beyin hücrelerine yayılıyordu. Asena, Baybars'ın fotoğrafı görmemesi için tüm vücuduyla kapadı ya da kapadığını sandı. *Sırıt kızım hiçbir şey yokmuş gibi sırıt.*

Baybars kaşlarını havaya kaldırıp yemek masanın üzerindeki radyoyu aldı, kapattı. Ellerini beline koydu, sinirle dudaklarını ısırdı. Hepsiyle

tek tek göz teması kurdu. En son gözleri Asena'da durdu, "Manyak mısın, gri kafa?" Diğer kızlara baktı ve bağırdı. "Manyak mısınız lan?"

İclal sarhoş sarhoş İrem'in kulağına yaklaşıp ama herkesin duyabileceği şekilde konuştu. "Bu çaycı valla çok öküz Asena'yla olmasın bu. Ama seksi bu! Asena sever böyle seksi şeyleri! Değil mi Asena?" Kollarını omuzuna doğru attı. Aslında en ağır başlı kişi İclal'di, sadece içince sapıtıyordu. İrem gülerek İclal'in ağzını hızla kapattı. "Şakacı, şaka yapıyor."

Asena ise Baybars'ın dediği hiçbir şeyi üzerine alınmadan sırıttı. "Bunu anladığınıza sevindim, Şefim!"

İclal İrem'in elini ağzından ittirip sırıtarak Baybars'a baktı, "Oha sen şef misin? Danilo Şef'i de tanıyor musun?" Sarhoşluktan dili peltek olmuştu. Kınayıcı bakışları ortada gezindi. Asena İclal'den o kadar çok utanmıştı ki onu bir top gibi içeri fırlattı, İclal içerdeki kolilerle yere yuvarlanırken Asena hiç kıpırdamadı. Ardından sırıtarak elini tekrar fotoğrafın üzerine koydu.

"Sarhoş," dedi İrem, sırıtarak göz kırpıştırıyordu. Normalde rezillik çıkaran kendisi olurdu, biraz işler değişmişti. Baybars derin bir nefes alıp sinirden kurumuş dudaklarını diliyle ıslattı. "Öncellikle şu müziği kısık tonda dinleyin, çevre kuralı olarak! Ve arkanızdaki fotoğrafı saklamaya çalışmayın. Boyunuz kısa, yetmiyor. İyi geceler hanımlar. İkinci uyarı dilekçemi yazarım gri kafa." Çekip giderken golü atmıştı. Asena ağzı açık bir vaziyette Baybars'ın arkasından bakıyordu. "Ama..." diye peşinden ilerken Baybars kendi peşinden kapıyı da kapatmıştı. Asena elini başına vurdu, "Bu ne her gün her gün dilekçe mi yazılır?"

İclal sallana sallana kolilerin arasından çıkıp tekrar kızların yanına geldi. Üç kız birbirleriyle bakıştı, İclal yere uzanmış bakıyordu. İrem arkadaşının kolunu sıvazladı, "Geçmiş olsun kardeşim, bu hırt yarın seni bir dev gibi ezik büzük eder, neyse bu senin kaderin." Sanki hepsi onun başının altından çıkmamış gibi moral veriyordu. İrem'in kafasına doğru silleyi çaktı.

"Geri zekâlı!" Bir yerde yatan İclal'e baktı, bir de kafasını ovuşturarak sırıtan İrem'e. Sövse de ikisi de anlamayacak gibiydi, bu yüzden odasına sessizce gitti.

İrem masada duran şişeyi eline aldı, kalan dibi başına dikerken mırıldandı. "Buna değdi, inanılmaz alev bir şey olacaklar. İlk aşklar böyle başlar." Kendi göğsüne doğru vurdu, "Aferin kızım."

Asena odaya girer girmez kendini yatağa sırtüstü atmıştı, "Ne gün ama..." diye mırıldandı. Gözlerini kapatırken Baybars'ın yüzü gözünün önüne geldi, o kadar çok sinir olmuştu ki her yerde o adamı görüyordu. Yerinden doğrulup derin bir nefes aldı, tekrar sırtüstü yattı ve yine Baybars'ın yüzü gözünün önüne geldi. Bu defa yataktan kalkıp odasının camına çıktı, odası arka tarafa bakıyordu. Karşısında kocaman bir böğürtlen ağacı vardı.

Dirseklerini mermere yaslayıp aşağıya bakarken Baybars'ı gördü, arka balkondaydı. Sigara içiyordu, bu adam ne kadar çok içiyordu böyle. Asena'nın aklı yine geçmişin tozlarına doğru gitti, Baybars Yurtlu kusacak kadar nefret ederdi, bu deli gibi içiyor... *İhtimal yok.*

Asena derin bir nefes alıp içeri girdi, uyumak zorundaydı, sabah iş vardı.

ASENA TUGALAY

Kanla sulanmış topraklarda tek bir umut kalmıştı: Dişi kurt, gökten gönderilmiş bir rehber gibi belirdi. Onunla birlikte Türk'ün soyuna ölümsüzlük yazıldı; çünkü Asena sıradan bir kurt değil, bir milletin yuvasıydı. Şimdilik bundan dünyanın haberi yoktu.

Rüyamda gördüğüm kan gölünün çevresindeki dişi kurt içimi ürpertmişti. Asena ismini yaşadığım anlardaydım, hâlâ rüyanın etkisindeydim. Bu yüzden dakikalardır yatakta oturuyordum, havaalanında gördüğüm kadındı, bağırıyordu. "Kudret senin elinde, sensin kurucu. Kartalın kanadı, dişi kurtsun sen."

Bacağımın arasındaki yorganı üstümden savurdum. Hava aydınlanmaya başlayacaktı birazdan, güneş erken doğuyordu burada. Komodine uzanıp telefonumu aldım, rahatsız etme modundaydı. Saat 06.00'dı, telefonu rahatsız etme modundan çıkardığımda bildirimler üst üste düşmeye

başladı. Kendimi tekrar sırtüstü atıp esnedim, inanılmaz yorgundum. Tek gözüm hâlâ kapalıydı, iki gözümü de açıp bir süre yatakta sağa sola döndüm. Ayıldıktan sonra tekrar doğruldum, ayaklarımı sarkıtıp soğuk zemine bastım. Soğuk vücudumu daha çok uyandırmıştı. Önüme düşen saçlarımı geriye atıp telefonla birlikte banyoya doğru yürüdüm o sırada ÇILGIN KARTALLAR grubundaki mesajları okuyordum. 05.45'te atılmıştı. Lanetler olsun, kesin geç kaldım. Dakika bir, gol bir.

ÇILGIN KARTALLAR GRUBUNDAN 11 MESAJ.

Hızlıca bildirimin üstüne tıkladım.

Taha Yenilmez:

*Tam kızı öpecekken operasyon mu olur amına koyayım!? **05.45***

İstemsizce güldüm, yüksek ihtimal bir anlık benim grupta olduğumu unutmuşlardı. Okumaya devam ettim.

Kaan Sönmez:

*Lan puşt! Sen eve kız mı attın? **05.46***

Taha Yenilmez:

*Yok be gülüm, rüyamda öpüp yatağa bıraktım. Ayrıca yan odamdasın lan! **05.46***

Behçet Karatay:

*Benim sarı papatyam nerede? Şube buz gibi lan! **05.47***

Taha Yenilmez:

*Ben mi? **05.47***

Şef Bozuntusu:

*Ben mi? **05.47***

Turan Demirbilek:

*Siktirin lan beni kastediyor! **05.47***

Taha Yenilmez:

*Abi alınma ama sen beyazlarını sarı sanıyor olabilir misin? **05.48***

Fatih Türkoğlu:

*Lan kız var grupta ne biçim bir konuşma bu! **05.48***

Turan Demirbilek:

*Tamam, beyaz papatyam! Sakin! Özürlerimizi sunarız Asena bacım. **05.48***

Bir yandan dişlerimi fırçalarken bu diyaloglar çok güldürmüştü. Hoş bir sohbetleri vardı, lanet olsun ki dakikalar sonra görmüştüm. Kesin hepsi hazırlanıp çıkmıştı. Önce Turan abinin mesajına yanıt verdim.

Dert değil, ağzım bozuktur benim de. 06.07 Geç kalmak durumunda kalacağım. *06.07*

Tam telefonu kapatıp hazırlanmaya geçecektim ki Baybars'tan cevap gecikmedi.

Şef Bozuntusu:

Gecikme gri kafa! Gecikenden hoşlanmam! 06.08

Ben senle muhatap olmaktan çok hoşlanıyorum zaten geri zekâlı! Aptal herif, hamsi kafalı. Bunları yazmak çok istedim ama tuttum kendimi. Görüldü atmıştım, bu adama cevap vermeyecektim. Şimdi de görüldü atanlardan hiç hoşlanmam, yazsa hiç şaşırmazdım. Baybars onu Şef Bozuntusu diye kaydettiğimi görürse üçüncü dilekçeyi yazardı ama bunu hak ediyordu, nefret üstüne nefret. Hızlıca dolabıma yöneldim ve kıyafet çıkardım.

Etraf aydınlanmaya başlamıştı, içerisi hâlâ karanlıktı. Güneş henüz bu tarafa vurmamıştı. Elimi kapının yanındaki ışığa vurup açtım. Saçlarımı sıkı bir şekilde ördüm, kısa olduğu için kenardan çıkan saçlarımı tel tokayla tutturdum. Eskiden, çok eskiden uzun olduğu zamanlar neler yapardım bu saçlara... On yıldan fazladır hep omuzlarımın üstündeydi. Sanki uzarsa kötü bir şey olacağını düşündüğüm için uzatamıyordum.

Altıma siyah cin pantolonu seri bir şekilde giydim, üzerine kısa kollu *crop*umu geçirdikten sonra kapı koluna asılı deri ceketimi elime alıp evden seri adımlarla çıktım. Kızlar hâlâ derin uykudaydı, bu yüzden en sessiz halimle çıktım.

Bu saatte taksi ya da minibüs bulamadığım için yürümek zorunda kalmıştım. Araba almam şarttı. Dakikalardır yürüyordum, ayrıca yol bilgim inanılmaz kötüydü, oradan oraya gidip duruyordum. "Hayır yani, insan der ki 'Ya bu kız benim timimden, onu da alayım,' duble hayvan!"

Telefondaki konumda yirmi dakika yürüme mesafesi vardı, sabah sabah koşmaktan zarar gelmezdi. Derin bir nefes aldım ve koşar gibi adımladım. Koşmaktan soğuk soğuk ter akıtıyordum.

Özel harekât şubesinin önüne geldiğimde kapıda nöbet tutan polislere selam verdim ve seri bir şekilde şubenin içine koştum. Turnike yerine

geldiğimde kartımı okutup yine aynı hızda Kartal'ın harekât merkezine koştum. Baybars hariç tüm tim içerdeydi, nefese nefese içeri girdiğimde hepsi bana bakmıştı. Bu beni yerin dibine sokmuştu. Hani üniversitede derse geç kalınca gözlerini size hayvan gibi diken sınıf var ya, işte o misal.

"Günaydın!" dedim soluk solukluğa, hepsi aynı anda başını salladı ve yanıt verdiler. "Günaydın."

Kaan'ın yanındaki boş yere oturdum, Kaan önündeki peçeteyi ve suyu bana uzattı, çok yorulduğumu anlamış olmalıydı ama bir süre şaşkınlıkla Kaan'a baktım. Neden bunu yapmıştı? Bu tür inceliklere alışık değildim. Baybars hariç tüm tim bana bebek gibi davranıyordu. Kız olduğum için değil, gerçekten buraya ait gördükleri için. Ya da ben duygusal düşünüyordum.

Kaan bana çok başka hissettiriyordu, tamam herkes iyiydi ama Kaan bir ev gibi hissettiriyordu. Niyeti bana yürümek değildi ya da beni etkilemeye çalışmıyordu, bunu hemen anlardım. Ya gözlerimdeki acıyı görmüştü ya da o da acı içinde boğulduğu için kimseye kaba davranmıyordu. *Bir evren olsun Kaan, orada P'den sonra ailem sen ol...* P'yi kimseye değişmezdim, o her şeyden ama her şeyden değerliydi. Bu hayatta en güvendiğim insan oydu.

"Günaydın," dedi Kaan, yüzüne mal mal baktığım için konuşma gereği duymuştu. Sıcacık bir tavırla.

Kaan'ın uzattığı suyu aldım. "Günaydın, teşekkür ederim." Sudan birkaç yudum aldım, P gibi davranıyordu. P ile ilk gün eğitime katıldığımda herkes bana soğuk yaparken o bana poğaça almış ve meyve suyuna kadar düşünmüştü, üstelik pipeti takıp öyle masaya bırakmıştı... İstemsizce o anda gibi hissettim. Sadece tek farkı on dokuz değil, yirmi dokuz yaşındaydım. Elinde bıçak bile tutamayan değil, bıçakla dans edecek bir kadındım... Sanırım büyümüştüm.

Herkes gibi ben de beklemeye başladım. Önce Baybars geldi, ardından Fatih abi ve sonrasında Kazım Müdür. Hepimiz hızla ayağa dikildik. Eliyle oturmamız için işaret yaparken hemen yerimize oturduk. Kazım Müdür tam ortaya geldi, sağına Baybars soluna da Fatih abi geçti.

"Hepinize günaydın çocuklar, çok konuşmayı sevmem bilirsiniz." Ellerini arkaya aldı ve aramızda yürümeye başladı, benim yanımda

durduğunda konuşmaya devam etti. "Asena hakkında bilmeniz gereken çok şey yok, tek bilmeniz gereken hepinize rakip olabilecek güçte olması. İsminin hakkını veren, dişi kurdumuz." Yürümeye devam etti.

"Yıllardır mücadelesini sürdüğünüz bu timin öbürlerinden farklı oluş nedenini hepiniz biliyorsunuz," Bana döndü. "Sen de zamanla neden farklı olduğunu anlayacaksın." Tekrar ortaya geldi, bu süre boyunca Fatih abi ve Baybars duruşlarını bozmamıştı. "Kartal Timi yalnızca Polis Özel Harekât bünyesiyle değil gerek Türk Silahlı Kuvvetleri gerek Milli İstihbarat Teşkilatı'yla da çalışmakta. Sadece kırsala bakmazlar, sınır içi sınır dışı tüm istisna görevler burada olur. Zamanında Sur 2016'da nasıl mücadele ettilerse şimdi de başka meseleler için mücadele edecekler."

Nedense anlamadığım şekilde Taha'ya bakıyordu üçü de. Taha'nın bakışları hiç görmediğim şekilde sertti, nedenini bilmiyordum yüksek ihtimal bilemeyecektim.

Kazım Müdür, Serkan'ın projeksiyonu açması için işaret verirken konuşmaya devam etti. "Şimdi asıl konumuz oldukça gizli, belki de özel harekâtta yapmanız yasak olan şeyleri yapmanıza neden olacak bir proje." Bakışlarını bana çevirdi, "açık olmak gerekirse bu projede beklediğim kişi sen değildin, Asena." Boş bakışlarla baktım, neden böyle söylüyordu? "Seni bir konuda uyarmalıyım. Ne olursa olsun bireysel hareket etmemelisin. Devlet kişinin kendi hırsından daha büyüktür. Bu tim sıradan bir özel harekât timi değil. Kişisel çıkarlar, hırslar ve intikamlar yoktur. Umarım farkındasındır. Bazı durumlar seni şaşırtabilir, ülke dışına çıkılabilir, günlerce bilmediğin bir yerde kalabilirsin. Eminim Meryem Başkan bahsetmiştir."

Meryem Yılmaz, Terörle Mücadele İstanbul İstihbarat Daire başkanıydı. Türkiye'nin ilk kadın İstihbarat Daire başkanıydı.

"Farkındayım başkanım-" diyecekken dilimi ısırdım, dilim başkanım demeye alışmıştı ama burası farklıydı. Mahcup bir ifadeyle, "'Pardon Müdürüm, farkındayım." Kazım Müdür'ün neden defalarca uyardığını anlamamıştım, nasıl bir proje olabilirdi ki?

Hafifçe tebessüm etti, "Başkan diyebilirsin sorun yok."

Fatih abi bana döndü, "Zaten Kartal Timi'nin ilk şefi ve kurucularından. O yüzden bizim için de başkan. Nasip inşallah Özel Harekât Daire Başkanlığı'na."

Birbirlerine gülümserken Kazım Müdür, elini Fatih'in sırtına koyup sıvazladı. Ardından Serkan'a döndü. "Hadi oğlum, açamadın."

"Hemen hallediyorum Müdürüm, a... açtım!"

Dikkatimi önümdeki kâğıda çevirmiştim, bir şeyler çiziyordum. Mahcup hissettiğimde ya da karmaşık bir ruh halinde olduğumda hep bir şeyler karalardım ama o geceden sonra elime bir kere bile tuval ve fırça almamıştım. Gözümün önüne kesik kesik gelen sürüklendiğim anlar ve çığlıklar daha şiddetli bir şekilde karalamama neden oldu.

Kazım Müdür konuşurken o kadar farklı boyutlara dalmıştım ki aslında hiç huyum değildi, önemli şeyler konuşulurken böyle yapmazdım ama sanki mecbur gibiydim. Bu Kaan'ın dikkatinden hiç kaçmamıştı çünkü büyük bir hırsla karalıyordum.

"Suyunu iç..." diye fısıldadı sessizce, irkilip kalemi bıraktım. Bana gülümsüyordu. Ben de ona gülümsedim, sudan yudum almak için önüme döneceğim sırada olduğum yere saplanıp kaldım.

Bu dünyaya dönmeme sebep olan şeyse kulaklarımda çınlayan isim olmuştu.

"*Alex Dionysus Bleachtosvki.*" Kazım Müdür'ün kurduğu hiçbir cümleyi duymuyordum sadece *Alex Dionysus Bleachtosvk,* ismi kulağımda yankı yapıyordu.

Boğazımda görünmez bir düğüm... nefesim kesiliyordu. O an yine buradayım ama bedenim hâlâ orada, küçücük on dokuz yaşında bir kız çocuğu, odada, zincirlerin pas kokusunda ölmek için yalvarıyor. On bir yıl önce, kalbim göğsümü yumrukluyor, yerinden çıkacak gibi...

Adını duydum, *Alex.* İçimde taş gibi bir şey koptu. Dilim damağıma yapıştı, gözlerim kararadı. Sesler kulağımda çığlık çığlığaydı.

"Bırak beni yalvarırım, canım acıyor! Dur artık! Sesimi duyan yok mu?!"

Bedenim taş kesilmişti, ellerimi dizime geçirmiştim. Gözlerimin önündeki yüzü, iğrenç gülüşü, üstüme eğilişi, acımadan işkence edişi ve bundan zevk alışı. On dokuzumun çığlığı kulaklarımı yırtıyor, kendi sesime yabancıyım. Midem ağzıma kadar geldi, kalkıp gitmek istiyordum ama hareket edemiyordum. Her şey üstüme çöküyor, duvarlar daralıyor ve oksijen yok. "Şimdi değil..." diye kendime fısıldadım. Gözüm

bir anlığına odaya, silah arkadaşlarıma kaydı. Hepsi bana bakıyor ama ben onları görmüyordum. Tek gördüğüm duvarın arkasında canlanan o geceydi, zincirlerin o soğuğunu bileğimde hissederken mırıldandım. "Baybars," dudaklarımdan en kuvvetli çıkan kelime buydu, o gece de Baybars'tan başka hiçbir şeyi sayıklamamıştım.

Baybars panik atak geçirdiğimi anlamıyordu, hiçbiri anlamıyordu. Ama gözlerimin kararduğını rengimin solduğunu fark etmişlerdi, Baybars kendi ismini duyduğu gibi dibime doğru geldi. Dizlerini kırıp bana baktı, Hızla masadaki suyu açtı. "Asena, buradayım." Elini yüzüme koydu, suyu dudaklarıma yaklaştırdı. "Kaçamadım..." dedim ama duyamayacağı kadar derindeydi sesim.

Karşımda Baybars Kılıç yoktu, onu görmüyordum. Merhametle yüzümü ıslatıp, "Kahvaltı etmedin mi sen?" diyen o değildi, Baybars Yurtlu'ydu... O gece gördüğüm rüyalardan birini görüyordum ama onlar benim aç olduğum için baygınlık geçirdiğimi düşünüyordu.

"Baybars..." dedim tekrar, yüzümdeki eline gitti elim sonra güçsüzlükten tekrar düştü, o onun ismini sayıkladığımı düşünüyordu. Yüzünde merhamet oluştu, "Buradayım, ısır şu çikolatayı." Hangi ara o paketi çıkarmıştı bilmiyordum ama kendimi acınası hissetmeye başlamıştım.

O an içimde iki güç birbirine çarpıştı: Beni yere çeken geçmişin karanlığı ve yıllardır damarlarıma işlenmiş disiplin. *Ya savaş ya öl...* Eğitimin sesi beynimde yankılandı.

Ama savaşacak nefesim bile yoktu. Dışardan bakan biri için, milli istihbaratın sert bakışlı ajanı yerde küçülmüştü, avuçlarını kulaklarına bastırmış bir çocuk gibiydim. Kimse Alex'i öğrenmemeliydi.

Güçlü bir nefes aldım, istemsizce Baybars'ın elini tuttum. Ben Asena ya zihnimden çıkacağım ya da beni öldürecek. Elini sıktım Baybars'ın, "İyiyim," dedim, yüzü yüzüme yakındı. Gözlerine baktım, korkuyla bana bakıyordu ama başka bir his daha vardı, Baybars'ın gözleri bir şey anlarmış gibi büyüdü ama anlayamadım ne hissettiğini.

Ellerini geri çekti, "Niye aç bırakıyorsun kendini?" Sesindeki sinir belliydi ama kızamıyor gibiydi.

"Vaktim olmadı," ayağa kalktım. "Kusura bakmayın, ben bir elimi yüzümü yıkasam, olur mu?"

Kazım Müdür başını salladı, "Tabii ki kızım." Başımda toplanan timin hatta Baybars'ın yanından teğet geçtim. Baybars'ın arkamdan söylediğini duyuyordum, "Bu mu profesyonel istihbaratçı? İki aç kalışa düşmana satar bizi o zaman."

Kendimi yerin dibine girmiş hissediyordum, koşarak kendimi kadınlar tuvaletine attım. Kimse yoktu ve gerçekten de kimse yoktu. Yine, kendimle yapayalnızdım. Dizlerimin üzerine çöküp tuvalete doğru kusmaya başladım. Hem hıçkırıklarla ağlıyor hem de kusuyordum. Bomboş midemdeki suyu boşaltınca titreyerek ayağa kalktım. Böyle olmaması gerekiyordu.

Gözyaşlarıyla aynaya baktım, "Allah'ım ne olur yapma, yalvarırım yapma..." Dizlerimi kırıp yere çöktüm, başımı fayansa yasladım. Ellerim tir tir titriyordu. "Ben iyiydim, iyileşmiştim lütfen bunu bana yapma." Suyu açıp ayağa kalktım, üst üste yüzüme çarptım. Saçımdaki tokayı çıkarıp örgülerimi açtım.

"Asla düşmeyeceğim, asla..." Makineye dokundum, gelen peçeteyi alıp yüzümü kuruladım. Ellerimi ileri doğru uzatıp baktım. Titriyordu. Vücuduma saplanan kramplara engel olamadım. İnsan beyni yıllar önce yaşadığı travmatik ve fiziksel olayları hatırlayınca vücudunda ağrı hissedermiş. Karnıma ağrılar saplanırken çaresizce yere çöktüm. "Allah'ım, bana güç ver. Kazanmam için güç ver." Gözyaşlarımı tuttum, derin derin nefes aldım. Başaracaktım, dişi kurttum ben.

Panik atağın geçmesi gerekiyordu, nefeslerimi saymaya başladım. Kim olduğumu hatırladım, beni sakinleştirecek bir şey aradı zihnim ve tuhaf bir şekilde buldu... Baybars Kılıç...Baybars'ın yüzü gözümün önüne geldi, elini tuttuğum an geldi. Kalp ritimlerim sakinledi, kasılmalar azaladı. Ayağa kalktım, derin bir nefes aldım. Baybars'ın sesi çalındı kulağıma. "Buradayım..."

Ben hayattayım, kurtuldum...

Derin derin nefesler aldım ve aldığım eğitimleri düşümdüm, geçti... İyiyim. Yavaş adımlarla lavabodan çıktım. Usulca çıkarken tuvaletin yanında Baybars'ı fark ettim. O da benim çıktığımı fark edince yaslandığı duvardan doğruldu. Beni mi beklemişti? İyi de az önce bana giydirmiyor muydu?

Neden bu kadar tuhaf bakıyordu bana, Kazım Müdür yemin etmişti asla söylemezdi. Elinde kahverengi bir kese kâğıdı vardı. Kokusundan anladığım kadarıyla poğaça falan olmalıydı.

Birbirimize karşı aynı anda adım attık, Baybars kese kâğıdını bana uzattı. "Poğaça aldım, sen ne seversin bilmediğim için birkaç çeşit aldım."

Şaşkınlıkla Baybars'a bakarken yanıtladım. "Zeytin. Zeytinli severim."

Baybars gülümsedi, başını hafifçe salladı. "Güzel, hadi geçelim. Daha doğrusu seni Kazım Müdür bekliyor, biz sen gelene kadar hazırlanacağız. Ben sana sonra detayları vereceğim."

Başımı hafifçe salladım, Baybars beni gerisinde bırakarak yanımdan gitti. Aynı soğukkanlılıkla odaya girdim.

Mahcup ifademle hemen özür dilemeye giriştim, "Müdürüm ben-" Kazım müdür bir anda beni kollarımdan tutup sarıldı. Buna o kadar ihtiyacım vardı ki kendimi koyuverdim, başımı omuzuna yasladım. Sırtımı sıvazlaması bana güç verdi, ellerim aşağıda öylece kalırken beni kendinden uzaklaştırıp yüzüme baktı. "Değişiklik isteyebilirim senin için ama sana güveniyorum..." Ellerini yüzüme yerleştirip usulca okşadı, tıpkı baba gibi. "Acının içinden geçebilirsin, bunu yapabilirsin."

Gözlerim dolarken tek bir şeyi merak ediyordum. "Bir şey bilmiyorlar, değil mi?" Başımı iki yana salladım. "Kimse bana acısın istemiyorum." Ben merhamet değil, savaş istiyordum.

Ellerini saçımda gezdirdi, "Sen söylemediğin sürece bir şey söylemem." Tekrar başımdan tutup omuzuna yasladı beni.

"Bunun bir gün olacağını biliyorduk, bununla yüzleşmek zorundayım."

Merhametle başımı okşarken kendi kızına davrandığı gibi davranıyordu. "Seninle gurur duyuyorum."

Başımı kaldırıp Kazım Müdür'e baktım, "Baybars çok tuhaf davrandı, neden böyle?" Gerçekten çok tuhaf bakmıştı bana.

Kazım Müdür kolumu sıvazladı, "Herkesin bir yerde yarası var, yarasına basmışsındır." Ne yarasına basmış olabilirdim ki? Onunla ikili diyaloglara bile girmiyordum. Ne tuhaftı. Kazım Müdür hafifçe koluma vurdu, "İyisin, değil mi?"

"İyiyim," dedim, derin bir nefes aldım.

"Hadi teçhizat odasına, seni bekliyorlar. Operasyon sonrası senle uzun bir toplantı yapalım, o şerefsiz her şeyin hesabını verecek." Gözlerime yemin eder gibi bakıyordu ama ben bu yemini daha önce vermiştim zaten. Başımı salladım, kendimi daha iyi hissediyordum.

Sanki az önce ağlamış olan ben değilmişim gibi kendinden emin adımlarla çıkıp teçhizat odasına ilerledim. Ayaklarımı yere sağlam basarken Selim'le göz göze geldik. Selim biraz ileride birileriyle sohbet içindeydi ve gayet gülücük saçıyordu. Gülümseyerek bana doğru gözlerini kırpıştırdı, bense sadece düz bir ifadeyle başımı salladım. Selim'in yüzündeki gülümseme hiç silinmedi. Biraz ucube gelmeye başlamıştı bu adam. Hızlıca teçhizat odasına girdim.

Sanki operasyona gitmiyorlarmış gibi mutlu duruyorlardı. Ben içeri girince hepsi sustu ve bana baktılar, Taha endişeli bir ifadeyle elini koluma koydu. "Siyah ve beyazın ortak kraliçesi? İyisin, değil mi?"

Gülümsedim, "İyiyim, iklim değişikliği ve açlık." *Yalana devam kızım.*

Behçet sinirle şarjörünü doldururken söylendi. "Soktuğumun iklim değişikliği, prensesimizi hasta etmiş!"

Utanmıştım, başımı öne eğilirken al al olan yanaklarla gülümsedim. "Ya abi!"

Taha ellerini kendi saçına daldırarak, "O zaman ör be şu saçlarımı, timde kız olduğu belli olsun," dedi, saçları çok uzun değildi. Kulakları ve enseyi kapatmayacak şekilde uzatmak serbesti. Gülümsemeden edemedim, ikimiz de birbirimizin yüzüne bakıp gülümsedik. Baybars bile tebessüm ediyordu. Böyle benimsenmeyi beklemiyordum, her ailede olan gibi yeni gelen yabancının dışlanmasını bekliyordum ama şu an bu şapşal adam saçını örmem için bir lastik uzatıyordu.

"Oğlum nasıl olacak, mal mısın? O kadar uzun değil saçların," dedi Kaan.

Behçet peşine destekledi, "Sanki omuzlarına düşüyor saçları."

Aslında yapardım çünkü zamanında böyle saçlarım olmuştu, onları bile örerdim. "Çocuk işi," dedim, elimi Taha'nın omuzuna koydum. "Otur bakalım, dedim. Normalde bu kadar saç uzatmak yasaktı ama

yanlış bilmiyorsam Taha görevlendirmeye gitmişti ondan dolayı saçları uzundu.

Baybars gülerek şarjörünü taktı, "Manyaklar sizi," diye mırıldandı, ataerkil olduğunu düşünmüştüm ama içten gülümsemesiyle düşüncelerimi boşa çıkarmıştı. Resmen bütün kötü dünyayı bir kenara bıraktım ve ellerimin yardımıyla Taha'nın saçını taradım. Ve o an hiç beklemediğim bir şey oldu, Baybars silahını bırakıp telefonunu çıkardı ve bizim fotoğrafımızı çekti. O an refleksle kameraya bakmıştım ve gülmüştüm.

Taha'nın saçları ipek gibi yumuşacıktı. Ve timdeki kimse dalga geçmemişti, cinsiyetçi bir söylem olmamıştı. Sen özel harekâtçısın yapma lan, dememişti kimse. Tam tersi merakla bakıp nasıl olacağını görmek istiyorlardı. Ölüm makinesi diye nitelendirilen adamların müthiş bir kalbi vardı, hatta Baybars bu örme sürecinde eğlenceli bir şarkı patlatmıştı. "Kiraz almadan dikmeden Halimem dallarını bükmeden!" Elleriyle ritim tutmaya başladı, arkasında Behçet ritimli ıslık çalmaya başladı, Kaan ve Serkan ortaya geçip oynamaya başladı.

Kaan parmaklarını dudak arasına koyup kuvvetli ıslık öttürmeye başladı, bense şok içinde bakıyordum. Fatih abi bile aralarına katılmıştı, ellerini kaldırıp resmen yön veriyordu. "Alçaklara kar yağıyor üşümedin mi? Sen bu işin sonunu düşünmedin mi? Oba! Hadi!" Baybars ortalarına geçip parmaklarını şaklatmaya başladı.

Ben bir yandan gülerken bir yandan da Taha'nın saçlarını çoktan örmüş kafamdaki tel tokalarla tutturmuştum, saçları sağdan soldan çıksa da bir erkeğe göre inanılmaz karizmatik olmuştu. Tüm saçları Afrika örgüsü misaliydi. Taha şaşkınlıkla dolabın üstündeki küçük aynadan kendine bakarken şok olmuştu, "Vay anasını avradını, bir an topa benzeyeceğimi düşündüm." Hayranlıkla kendine bakarken Baybars'a döndü. "Senin gibi kaşıma çizik atsam var ya! Üf!"

Baybars histerik bir gülüş atarak Taha'nın kafasına hafifçe vurdu. "Oğlum yarık lan bu, doğal yollarla oldu yani. İstesen de böyle olmaz."

"Çok uzun süre böyle kalmaz, maalesef saçların kısa. Hemen bozulur," dedim üzgün bir ifadeyle. Taha'da hemen telefonunu çıkarıp fotoğrafını çekmeye başladı.

Baybars gülüşmeyi kesip Taha'nın telefonunu elinden çekip aldı, "Yeter da!" Sondaki -da eki Trabzonlu oluşunu apaçık belli ediyordu. Fark etmiştim, sinirlenince şivesi kayıyordu.

"Asıl konumuza dönelim." Ellerini birbirine vurdu Baybars. Bana doğru döndü, "Asena, sen Fatih abiyle önden gidiyorsun. Sivil gidiyorsunuz; bölge yerleri Fatih abide, biz gelmeden bir şey yapmıyorsunuz." Şaşkın bir şekilde Baybars'a baktım.

"Tamam da ne yapacağız, neden gidiyoruz? Kimi alacağız?" Sinirlenmiştim, böyle görev anlatımı mı olurdu? Kadınım diye arka planda durmamı falan mı istiyorlardı? Buna boyun eğmezdim.

"Korkma. Kadınsın diye ayrımcılık yapacak değilim. Amacımız çatışma yaratmak değil, bölgede bir alışveriş olacak. Alex'in yakınlarından biri olacağını düşünüyoruz, sessizce adamı alıp olayı kapatacağız." Hepimizin gözüne tek tek baktı, "Kesinlikle çatışma olmayacak, zayiat verilmeyecek. Önden gidiyorsunuz çünkü eğer kalabalık olurlarsa bu defa biz tuzağa düşeriz."

"Şef," dedi Behçet abi düşünceli bir tavırla, "Çatışma olmayacak derken? Biz öldürmeyecek miyiz kimseyi? Kontrol edip dönecek miyiz, bu kadar mı?"

Hepsinden aynı anda uğultu çıkmaya başladı, ben de şaşırmıştım. Özel harekât sarı torbaya koymadan geri çekilmezdi çünkü.

Baybars keskin sesiyle uğultuyu kesti. "Kimse ölmeyecek demedim, çatışma olmayacak. Çatışmalarına fırsat vermeden canlarını alacaksınız." Herkese tek tek baktıktan sonra en son bana baktı, "Anlaşıldı mı?"

Ben hariç hepsi kendilerinden emin bir şekilde bağırdı. "Anlaşıldı Şef."

"Anlaşıldı," dedim keskin bir şekilde, hisler farklı görev farklıydı sonuçta.

Ama adam inatla sanki üç yaşındaymışım gibi üst üste beni uyarıyordu. "Bak Asena, başka timden insanlar var ona göre. Operasyonlar konusunda hataya yerimiz yok."

Bilerek mi yapıyordu bunu? "Anlaşıldı dedik ya!" diye bir anda boş bulundum, içimden söyleyeceğim şeyi dışımdan söylemiştim. Ne yapayım, alışmıştım tek çalışmaya. Yapmacık bir şekilde gülümsedim. "Anlaşıldı."

Baybars göz devirerek kamuflajının üstüne teçhizat yeleğini geçirdi. Hepsi hazırlanmaya başladı, sadece ben ve Fatih abi sivil olacaktı. Ben zaten sivildim, Fatih abi de üstünü değiştirmek için ayrılmıştı ortamdan.

Yan yana dizili silahlara baktım, hepsinin üstünde kartal damgası vardı. Herkes tek tek tüfeklerini aldılar, M4 kullanıyordu hepsi. Kaan yalnızca sniper kullanıyordu, eski tip keskin nişancı tüfeğiydi. Ortada yalnızca bir tane M4 kalmıştı, onu aldım. Bellik silahım belimdeydi zaten, onun için de iki şarjör aldım.

"Bunları alabiliyorum, değil mi?" diye sordum yanımda hazırlanan Kaan'a. Kaan başını salladı, "Tabii ki burası sadece Kartal Timi'ne ait. M4'te senin zaten."

Üzerime çelik yelek almam gerekiyordu, kapının yan tarafındaki siyah yeleklerden birini aldım. Hepsi kocamandı, kimse herhalde bir kadını düşünerek tasarlamamıştı. Uzanıp askıdan alacakken Baybars'ın eli önümde belirdi, poğaça uzatıyordu bana. Köşeye bırakmıştım sonra yiyeceğimi düşünerek. "Ye," dedi yalnızca. Bir eline baktım bir yüzüne, mala bağlamıştım. "Ağzını açıp zorla mı yedireyim, onu mu istiyorsun, gri kafa?"

Sağ ol dünyanın en kibar hayvanı! İki kibar olursan elin götün kaçar aman! İtiraz etmedim, elinden çekip aldım. Açtım, yalan yoktu. Samimiyetsiz bir biçimde gülümsedim. "Çok iyisin, sağ ol!"

Baybars'ın dudakları yukarı kıvrıldı, şu meşhur yandan gülüşünü her seferinden sergiliyordu. "Bir şey değil."

Poğaçadan koca bir lokma ısırıp Fatih abiyi aramak için odadan çıktım, çıkmamla karşımda belirmesi bir oldu. Suratım beş karış ağzımda lokmayla adamla bakıştım. O kime ayar olduğumu çok iyi biliyordu, lokmayı çiğnerken homurdandım. "Çok aradınız mı bunu?"

Güldü. Beline silahını taktı, "Yalvardı it, ne yapalım." Sövmesi inanılmaz hoşuma gittiği için gülmeden edemedim, bu adama bayılıyordum. Tam bir babaydı ve her seferinde beni tutuyordu.

Ömrüm, yanıp kül olan bir meteor gibi: Kısa ve acılı, fakat yaşıyorum. Çünkü ben yuvasız yerden çıkıp yuvayı kuranım, Asena'yım.

Gözlerim hareket eden araçta yolları izliyordu, henüz kimseyle konuşmamıştım. Siyah minibüsün içinde şoförle birlikte beş kişiydik. Biri inanılmaz genç duruyordu, 24-25 ya vardı ya yoktu. Adı Kerem'di. Buğday teni, simsiyah saçları ve masmavi gözleriyle ışıl ışıl bir adamdı. Kerem'in karşısında hemen hemen Fatih abiyle denk olacak şekilde Yusuf adında bir komiser vardı, yan yana oturduğu Fatih abiyle sohbet ediyordu.

Benim dalgınlığımı bozan şey ise Kerem'in tebessümle konuşmaya başlamış olmasıydı. "Yenisiniz galiba." Çekingen biriydi belli ki. Hemen ona doğru döndüm, aynı sıcaklıkla gülümsedim. "Öyleyim."

Kerem heyecanla gülümsedi, "Daha önce Kartal'da hiç kadın olmamıştı, daha doğrusu uzun yıllardır Kartal'da kimse yoktu. Şaşırdım o yüzden." Yüzü inanılmaz güleç biriydi, resmen nur akıyordu.

"Öyleymiş ben de şaşırdım, neden böyle olduğunu henüz anlamadım ama anlayacağım inşallah."

Kerem göz ucuyla bana bakıp güldü, Kartal Timi deyince çocuğun gözleri büyüyordu. Hayrandı belli ki. "Gerçekten onlar hakkında bir şey duymamış olamazsın, onlar çok nadir bizim gittiğimiz gibi görevlere çıkarlar. Bir bakarsın haftalarca karargâhta yoklar bir bakarsın yanındalar, kimse nasıl görevlere gittiklerini bilmez. Odalarında hep istihbarat başkanları falan olur, bilgisayarlara giriş için özel kodları var. İlk defa onlarla göreve çıkıyorum ama Yusuf Komiserim yıllardır çıkar onlarla."

Oldukça şaşırmıştım, yani bu kadar detay bilmiyordum. Bu adamlar cidden farklıydı ama neden? Bir Alex için miydi tüm tantana. O kansızı elbet öldürecektim, bunun için bir time gerek yoktu. Yıllardır düşündüğüm tek şey onu öldürmekti, kafamda defalarca farklı şekilde onu öldürmüştüm. Onunla karşı karşıya geldiğimde ne olacaktı bilmiyorum ama onu öldürmek istiyordum, gençliğim için kendim için, öldürdüğü herkes için. Alex'in terörle bağlantısını istihbarata girdikten sonra öğrenmiştim, ülke kuracak kadar serveti vardı. Ama ülke yalnızca şeref ve onurla kurulur.

Elimi Kerem'e doğru uzattım, "Asena ben." Aynı samimiyetle elimi sıktı, "Kerem ben de memnun oldum."

Tatlı bir bakış attım, "Sevgilin var mı?" diye sordum. Sol elini havaya kaldırdı, gururla tebessüm etti. "Evliyim. Allah'ın izniyle baba olacağım yakında."

Yüzüme hem sevinçli hem şaşkın bir ifade yayıldı. Hiç evli gibi durmuyordu ve yüzüğü de fark edememiştim, içimin burkulduğunu itiraf edeceğim... Evren kulağıma fısıldadı, *o gitmeseydi belki sen de bunları yaşamazdın... Belki senin de bir kızın olmuştu...*

Kafamdaki bulutları dağıttım. "Ne zaman bebeğini kucağına alıyorsun?"

Gözleri parladı, hafiften dolmaya başladı. Yutkundu, "Bu akşam."

Kaşlarım çatıldı, baba olacaktı ne işi vardı burada? Vatan dediklerimiz bu adamlardı, doğmamış bebeğinin heyecanını yaşamadan operasyona koşan adamlardır. Yusuf Komiser sert bir tonla bağırdı. "Ben dedim, gelme oğlum dedim! Yok ama topunuz manyaksınız!"

Kerem mahcup bir ifadeyle başı öne eğildi. Elini oduncu gömleğinin iç cebine doğru attı. Ultrason kâğıdı çıkardı, bana doğru uzattı. Kâğıdı tutarken bile eli titriyordu adamın, kim bilir tutunca ne olacaktı?

"Kız," dedi, boncuk gözleri doldu yanağına doğru taştı. Kalbine sığmayan duygular parmaklarına taşıyordu. Bir çocuk kanından canından... Henüz varlığı minicik bir ışıktı ama Kerem'in en büyük zaferiydi. Kerem heyecanla anlatmaya devam ederken hepimizin gözleri doldu.

"Böyle kalbini duydum, atıyordu." Gözyaşları ile güldü, elini göğsüne doğru hafifçe vurdu. "Burada uyutacağım onu, masallar anlatacağım. Böyle hiç korkmayacak, hep yanı başında olacağım." Kelimeler heyecandan boğazına takılıyordu, elimi Kerem'in elinin üstüne koydum. "Çok iyi bir baba olacaksın."

"Ya olamazsam? Ya onu yeterince mutlu edemezsem..." dedi korkulu o titrek sesiyle. Gözümden bir damla yaş süzüldü, emindim. Karşımda dünyanın en iyi babası vardı, Kerem'in ellerine daha sıkı bastırdım. "Olacaksın bana güven..."

"Adı belli mi?" diye heyecanla sordum, Kerem hemen güldü. Ultrason kâğıdını tekrar cebine koydu. "Umay," dedi, "Senin gibi olur inşallah

abla. Cesur, başarılı." İçim dolup taşarken ağlamamak için kendimi sıktım, bahtı benzemesin dedim sessizce.

"Allah analı babalı büyütsün, kollarında büyütsün." İçim kırıldı, ben babamla ilgili güzel şeyler bile hatırlamıyordum, içime taş oturdu ve hiç kalkmadı. Seni hiç affetmeyeceğim baba...Sevgiyi bana başka kollarda arattığın için hiç affetmeyeceğim.

Yusuf Komiser dolan gözlerini ovuşturdu. "Oğlum, ikinci bebeyi yaptıracaksınız lan bana!"

"Seninki kaç yaşında abi?" diye sordu, o da hızla telefonunu çıkardı ve ekran resmini gösterdi. Ekran resminde esmer güzeli bir kadın ve onun boyunda oğlu vardı. "6 Yaşında, Yarına maç sözüm var." Sıcak bir tebessümle ekran resmine baktı ve resmi öptü. "Canlarım." O kadar içten canlarım diyordu ki içim gitmişti.

Ben Yusuf abinin sevgisine dalmışken Kerem'in seslenmesiyle ona döndüm. "Sen abla?"

Yüzümde buruk bir gülüş belirdi. "Yok ben evli değilim, sevgilim de yok." Kestirip atmıştım bu yüzden Kerem pek sorgulamak istememişti, önüne döndü.

Elim istemsizce karnıma gitti, orada büyük bir soğukluk hissetmiştim. Yıllar önceden gelen bir soğukluk, o gece ne olduğunu bilmiyorum bana ne verdiklerini ya da benden ne aldıklarını. Kan gönlüne dönmüş bir an vardı sadece, acıyla bağırdığımı hatırlıyordum. Nedeni belirsizdi ama o gece ne olduğunu zihnim silmiş gibiydi, sadece vücudumda bir hasar kalmıştı. Bakışlarım tekrar dışarıya daldı, yarım saat boyunca kimse konuşmamıştı.

Bir buçuk saatlik yolculuk sonrası konuma varmıştık. Fatih abi ve Yusuf abi önden inerken Kerem ve ben arkadan inmiştik. M4'leri değil bellik silahlarımızı almıştık. Köye sivil gelmiştik. Bozkırın ortasında kenarda bir yerde durmuştuk. Motor sesi kesildiğinde geriye sadece rüzgârın uğultusu kalmıştı. Şırnak'ta bulunan Yezidi köyüydü ve çok az kişi hatta belki hiç kimse yoktu, köydekiler yıllar önce burayı terk edip Avrupa'ya göçmüştü. Ürkütücü bir sessizlik vardı, normalde köyün girişinde köpekler havlamalı, hiç yoktan birkaç çocuk olmalıydı. Hanesiz

bir köy değildi tamamen. Tüten bir baca bile yoktu, ki hava buz gibiydi. Mezarlıktan farkı yoktu burasının.

Usulca yürümeye başlarken ayağımızın altındaki kuru otlar çatırdıyordu, bunca yıllık istihbarat bilgilerim burada çok pis şeyler döndüğünü söylüyordu. Gözlerimi harabelere çevirdim. Pencereleri kırık, kapıları ardına kadar açık evler vardı. Rüzgârın boş sokaklarda sürüklediği tozlar önüme geliyordu. İçimi kaplayan sıkıntı ile önüme gelen saçlarımı geriye savurdum.

Tek ben öyle hissetmiyordum, Fatih abi bakışlarını bana çevirdi. "Bir bokluk var. Birinin önden gitmesi lazım."

"Tuzak olabilir," diye ekledi, dikkatlice yıkık evlere bakarken. Bu köy terk edilmiş bir yerden çok sessizliğe gömülmüş tuzak gibiydi.

Net bir ifadeyle, "Tuzak zaten," dedim. Fatih abinin kaşlarını çattı, nereden biliyorsun der gibi. Ellerimi belime koyup köye baktım. "Bu yezidi köyü otuz yıldır boş, burada kalan son yezidiler hep Avrupa'ya göçmüş." Dağın tepesinde otlayan koyunları işaret ettim. "Toplasan bu köyde üç kişi vardır o da parasızlıktan. Parası olmayan insanın bu kadar koyunu olmaz."

Kerem ileriye doğru birkaç atak yaptı, hepimizin eli belimize gitti. "İleride bir kız çocuğu var." Hepimiz gözlerimizi kısıp o tarafa doğru baktık, kız işaret vermeye çalışıyor gibiydi.

"Ben bakarım," dedim, belimdeki silahı çıkarıp süngüsünü hızla çektim. Fatih abi kolumdan tuttu, "Doğru sinyal ver," dedi, keskin emrini algıladım.

"Bir şey olursa çağırırım sizi, hepimiz yavaşça dağılıp kontrol edelim." Yeleğime takılı telsizi düzelttim ve yokuş olan yerden kız çocuğunun olduğu yere yürümeye başladım. Ben yürüdükçe küçük çocuk evlerin arasında kayboldu. *Şöyle bir gerçek var sevgili Asena, sürüden ayrılan kuzuyu her zaman kurt değil, çakalda kapar.*

Adımlarımı hızlandırdım ve kızın girdiği evlerin arasına girdim, bir parmağım tetikteydi. Vücudumu saran soğuk, morgun içindeki buz gibi sessizlikten farksızdı.

Evlerin arasında durduğum da gözlerim kızı aradı. Tepede olduğum için rüzgâr şiddetle esip saçlarımı önüme getiriyordu. Önümü kapatan

saçlarımı geriye ittirdim ve o an küçük kız görüş alanıma girdi. Silahımı sağlam bir şekilde kavrayıp bağırdım. "Hey!"

Kız yine koşarak evlerden birine girdi. Hızlı adımlarla o eve doğru ilerledim. Evin önüne geldiğimde silahımı ileri doğrultum, parçalanmaya yüz tutmuş kapıyı hafifçe ittirdim ve birkaç adım geriye kaçtım. Tuzaklanmış olma ihtimalini düşünmek zorundaydım. Kapı aralandığında karşılaştığım manzara kanımı dondurdu. Sayısız cansız beden, yan yana dizilmiş, gözleri boşluğa bakıyordu. Kanın keskin kokusu ciğerlerime doldu. İçeriye doğru adım attım, kalbim göğsümü delip çıkacak gibiydi.

Küçük kız parmaklarıyla bir yeri işaret ediyor gibiydi. "Annem, içerde yardım et..." Camları kırık evin içinde rüzgâr uğuldayarak dolaşıyor, kırık tahtaları hırpalıyordu. Gözlerimi cansız bedenin üzerinden geçirirken küçük kızın dudakları titriyordu.

Her adımımda tahtalar gıcırdadı, elimi kızın durması için havaya kaldırdım. "Buradayım, bana doğru yavaşça gel." Karanlık köşeden gelen gölgeler, hareket eden sulietler beni tetikte tuttu. Bir an için birinin üzerime atlayacağını hissettim ve refleksle Silahımı arkama çevirdim. Köpekti...

Tuttuğum nefesi geri verdim, tekrar kıza döndüm. Bir odanın önünde duruyordu. Kapının üstünde kan lekeleri vardı, annesi yüksek ihtimal içerdeydi ama hayatta mıydı acaba? Küçük kız yanıma yaklaşmayınca ben cesetlerin arasından sıyrılıp yanına gittim.

Kızın elinden tutup arkama aldım, telsizime bastım. "Buraya acil gelmeniz lazım, duyuyor musunuz?" Ses yoktu, keskin bir cızırtı geldi kulağıma. Bu da sinyal kesici olduğunun, telsiz iletişimizin koparıldığı anlamına geliyordu. Büyük tuzaktı.

Silahımı kapıya doğrultup kapıyı inceledim, bir elimi kapının koluna uzattım. Eğer güçlükle açılırsa tuzaktı, tuzak değildi. Geriye çekilip kapıya tekme attım. Beni karşılayan görüntü rahatlamam sebep oldu. Elleri, gözleri ve ağzı kapalı bir kadın vardı. Yöresel kıyafetler giymişti ve patlayan kaşından akan kan yanağına doğru süzülmüştü ama yaşıyordu.

Küçük kız annesinin elini kolunu ağlayarak çözmeye başlarken ben cidden nefesimi dışarı verdim, yaşıyordu. Annesi yaşıyordu, bu ölen masumları getirmezdi ama bu küçük kızın annesi yaşıyordu. Hızla kadının gözünü ve ağzını açtım. Kadın ağlayarak Kürtçe konuşmaya başladı.

"Herkesi öldürdüler, beni de koruyucuların yerini öğrenmek için bıraktılar. Ben söylemedim."

Hızla kadının ellerini ayaklarını çözdüm, kadın acıyla çocuğuna sarıldı. Ama vakit yoktu, bir an önce gitmeleri gerekiyordu. Kadının kolundan tutup usulca ayağa kaldırdım, "Çıkmamız gerekiyor." Kadın kızının elinden tuttu, sonrasında ona uzattığım eli tuttu. Öne doğru adım atıp kapıdan çıkacağım sırada önümde bir namlu belirdi. Siyah maskeli bir adam bana doğru uzun namlulu silah uzatıyordu, yüksek ihtimalle bana isabet etse yüzüm parçalanacaktı.

"Yani şimdi ben sana indir desem indirmeyeceksin, o yüzden hiç uzatmayalım..." Adam tam tetiğe basacaktı ki önce eline doğru hızlı bir tekme attım, kurşun yönünü değiştirip tavana saplandı. Silahını çevirebilmek için büyük bir güç sergiledim, üst üste karnına tekme attım ve silahını elinden çektim. Göğsüne bir el ateş ettim. Adamın yere yığılmasıyla kapıdan başkasının çıkması bir oldu, ben de yavaş biri değildim. Hızla tetiğe bastım, kızı ve annesini tekrar içeri sokup kapının köşesine saklandım.

Hoş geldiniz köpekler...

Kulağıma çatışma sesleri geliyordu, bizimkilerde çatışmadaydı belli ki. Kaldı 15 mermi, 3 boşa gider gerisi hedefe. Bağırdım, "Siz mi çıkarsınız yoksa ben mi sizi bulup öldüreyim?" Ses yoktu, demek ki ben öldürecektim. Göz ucuyla kapıya baktım, kimse yoktu. Ama geri zekalı herifi namlu ucunu camdan görüyordum. "Pişt!" diye seslendim, o yukarda olduğumu düşünerek yukarı ateşledi bense yere yatıp çenesine isabet edecek şekilde silahı ateşledim. Kapının girişine hızla koştum, adamda bana doğru koştu ikimizde silahımıza davranmak yerine tekme atmayı seçmiştik. Yani bu demek oluyor ki beni canlı istemeye karar vermişlerdi. Saniyeler içinde olduğu kesindi, zira az önce kafama mermiyi yiyordum.

Çeneme tekme yememek için çok uğraştım, çünkü darbe yediğim an yamulurdu. Elini saçıma dolayıp başımı çevirdi ve sırtımı kendine yasladı, canımın acısını önemsemeden dirseğimle üst üste geçirdim. Elinin gevşemesiyle hızla ona döndüm, silahımı yüzüne doğru ateşledim. Kan yüzüme doğru sıçrarken karnına tekmeyi basıp dışarı yuvarlanmasına sebep oldum.

Anne ve küçük kızın olduğu odaya kafamı tekrar çevirdim, "Sakın-" Çıkmayın diyecektim ki ortada yoklardı.

Telsizden bir cızırtı daha yükseldi, Fatih abinin sessiydi ama kesikti. "Gelelim mi? Asena bir şey söyle?"

Kendimi dışarı atıp konuşmak için telsize bastım ama dudaklarım açık kalmıştı, uzakta gördüğüm görüntüyle öylece tutulup kaldım.

Fatih abi bağırıyordu telsizin ucundan. "Asena, geliyoruz." Cevap veremiyordum, nutkum tutulmuştu. Elimdeki silah düşmesin diye sıkıca tutuyordum. Karşımdaydı, yakın değildi aramızda metreler vardı ama onu görüyordum, o ürkütücü gözlerini ve gülüşünü görüyordum. Nefesim kesildi, hareket edemedim. Yıllar sonra karşımdaydı, sesi kulağımdaydı. "*Senin tüm sevdiklerini öldüreceğim.*"

Dudaklarını hareket ettirdi, "I miss you love..." Alex'ti, arkasında koca bir ordu vardı ama hareket etmiyordu hiçbiri. Benim hareket etmem gerekiyordu, güç bulmam gerekiyordu. Çığlıklar kulağımda çınlıyordu, yere doğru istemsizce çöktüm ve çığlık atmaya başladım. Ama bir şey yapmıyordu, ben kendimi o anda hissediyordum ve sanki işkence ediyormuş gibi vücudumda acı hissediyordum, bu psikolojikti. Bir tarafım Elfida'ydı bir tarafım Asena. Elfida acıyla çığlık atıyordu, çığlık atıyordum. Boyun eğmedim, Asena olarak çığlığı bastı.

Göğsümdeki telsize doğru vurdum, "Gelmeyin!" Nefesim istemsizce kesiliyordu ama ayağa kalktım, Alex yoktu, araçlarına binmişlerdi. Çığlık atmayı durduramıyordum ve bunu resmen bakışlarıyla yapıyordu bana, arabanın camından bana gülümsedi. Bağırmak istedim bir kez daha. "Gelmeyin!" Çünkü onu tanıyordum, tuzaktı bu.

"Gelmeyin!" diye bir kez daha bağırmamın ardından bir gürültü koptu. Tuzak patladı, parçaları buraya gelecek kadar büyük bir patlama yaşandı. Kulağımda çınlama hissettim, Fatih abinin sesiydi. "Kerem!" diye bağırıyordu. Şokla kaldım, sağa doğru döndüğümde toz bulutlarını gördüm. Fatih abi Kerem'in bedenini çekiyordu, biraz daha ilerde Yusuf abinin bedeni vardı metrelerce uçmuştu.

Çığlık atarak ayağa kalktım, yokuştan aşağıya koşuyordum. Keskin nişancı birinin beni vurma ihtimali bile umurumda değildi. "Hayır!"

Boğazım yırtılırcasına bağırdım, yanlarına doğru geldiğimde acıyla sarsıldım. Kerem... Kerem'in bacağının bir kısmı yoktu. Nefes almaya çalıştım, göğsüm acıyla inip kalkarken kalbim yerine dar geldi. Bedenim dizimi taşıyamadı, dizlerimin üstüne kapaklandım.

Gözyaşım akamayacak kadar idrak edemedim, Kerem nefes alıyordu ama son nefesini alır gibiydi. Bana baktı, gözyaşlarıma baktı, "Acımıyor..." dedi, çünkü zaten son nefesini veriyordu. Hiç gördünüz mü? Ya da hiç bacağı kopmuş silah arkadaşınızı omuzunuzda taşımak zorunda kaldınız mı? Ona ölmeyeceksin demek ama aslında son nefesini verdiğini bilmek...

Yanına ulaştığımda Fatih abi koşarak Yusuf abinin sürüklendiği yere koşmuştu, Kerem'in başını kaldırıp dizime koydum. Gözyaşlarım yüzüne düşerken onun da gözleri doldu, "Ölmeyeceğim değil mi abla?" Zorlukla nefes aldı, yutkunamıyordu. Bacağının koptuğunun bilincinde bile değildi, gözyaşları yanağından süzülürken gökyüzüne baktı. Kesik bir nefes aldı, "Kızım sana emanet..." diye mırıldandı, gözleri yukarda öylece kaldı. Gözü açık, yüreğinden sancılı bir nefes çıktı dudaklarından son kez...

Ay Işığı Kitaplığı
@ayisigikitap

4.

VAZGEÇİLMİŞ HAYATLAR

Çelik bile sert değil,
Gör ki düşman mert değil,
Ölürüz de dert değil,
Üzer kahpe pusular...

Biri ölünce kol kırılır; yel içinde kalır derler. Biri şehit olduğunda ise ateş düştüğü yeri yakar derler. O ateş, sıvasız, camında eskimiş bir Türk bayrağı asılı olan eve düşer... İşte o an aralanır cam, eser sert bir rüzgâr, yükselir bir ezan; Bir ana evladından ırak düşer, bir yâr gözyaşıyla toprağa düşer, bir evlat sevdiğinden ayrı düşer...

Yeşil bereliler; Ülkeyi karanlığa teslim etmeyecek olan, devletin çelik bileği; Şanlı Polis Özel Harekât.

"83-89'dan, 73-34'ten tüm birimlere arz edilir; Polis Özel Harekât memuru Kerem Çiçek, Polis Özel Harekât Komiser, Yusuf Muhammed Akyüz Şehit düşmüştür. Tekrar ediyorum, Şırnak Bulmuşlar Köyü mevkiinde gerçekleşen hain saldırı sonucu; Kerem Çiçek ve Komiser Yusuf Muhammed Akyüz şehit düşmüştür. Bilinen mevkiye ambulans ve tim desteği, acil."

"Anlaşıldı, intikal ediyoruz."

Telsizdeki anonslar birbirini takip etti, bölgedeki jandarmaların intikali ile alan kalabalıklaştı.

Siz hiç el yapımı patlayıcının infilak etmesi sonucu, bacağı parçalanan ya da uzuvlarından birini kaybeden birini sakinleştirmeye çalıştınız mı? Şehit düşeceğini bilmenize rağmen, çok iyisin diye kandırmak devreliği acı yanındandır, halbuki ilk kural; yanındaki adama güvenmek ve dürüst olmaktı...

Öyle yapmıştım. İyisin oğlum, hiçbir şeyin yok, oğlum. Kızını görmeye gideceğiz... "*Abla kızım sana emanet...*" Gözleri açıkken dudaklarından bu sözler dökülmüştü, hâlâ gözleri açıktı ama gülümsüyordu. Bir koku yayıldı, hayır kan kokusu değildi; yemin ederim kan kokusu değildi. Bir bahçenin içinde, çiçeklerin arasındaymışız gibi bir koku.

Ellerime baktım, kan içindeydi. Kerem'in kanıydı, yüzüne baktım. Derler ki cenneti görmüş, evladına kavuşmuş; öyle gülümsüyordu. Acıdan dolan gözlerinden art arda iki yaş süzüldü, o yaşı gördüğüm an dayanamadım. Başımı Kerem'in gövdesine koyup ağlamaya başladım. Fatih abiyi görüyordum, Yusuf abiyi kollarının arasında tutuyordu, konuşuyordu. Ne dediğini duymuyordum ama ağlıyordu, Yusuf abinin yüzünü temizleyerek ağlıyordu.

İlk defa biri kollarımda can veriyordu, ben bilmezdim ki. Hep tek yaşamış ve tek ölmüştüm... Bu nasıl bir acıydı? Kalbim içime sığmıyordu, göğüs kafesim yerine dardı. Ne nefes alabiliyordum ne Kerem'i bırakabiliyordum. Başımı kaldırıp Kerem'in yüzüne baktım tekrar, o boncuk gözleri kızarmıştı... Ne yaptın Kerem'im, kızına varıp kokusunu mu içine çektin? Ondan mı bu gözyaşları...

Bağırmak istedim, titreyen çenemi tutmak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Elimi Kerem'in yüzüne uzattım, hafifçe okşadım. "Yanlarına bırakmayacağım, namusum, şerefim ve sahip olduğum mukaddesler üzerine yemin ederim ki yanlarına kalmayacak." Elimi gözlerine uzatıp usulca kapattım.

Üzerime bir dünya çöktü, hiçbir yaram yoktu ama solumdan kurşun yemişim gibi ağrılar vücudumu sardı. Elimi Kerem'in yüzünden çekmedim, başımı gökyüzüne kaldırdım. Daire şeklinde kuşlar dönüyor. Soluksuz bir şekilde çığlık attım, isyan edercesine bağırdım gökyüzüne.

Jandarma personelleri bölgeye dağılmıştı bazılarının gözleri dolmuştu, taşlarının üstüne oturmuş ağlayan birkaç kişi vardı. Daha önce sahada

birlikte çalışmışlardı belli ki. Fatih abi ayağa kalkmış hıçkırıklara boğularak elini açmıştı, dua ediyordu ama gözyaşları durmuyordu. Jandarma personelleriyse Yusuf abinin üstüne bayrak örtüyordu.

Yusuf Muhammed Akyüz, 8 yıllık evli bir adam. 5 kardeşin en büyüğü, aslen Giresunlu... Eğer şehit olmasaydı iki hafta sonra çıktığı yıllık izinde, Giresun'a köyüne gidecekti... Köyün tüm bağ bahçe işlerini bitirecek, oğlunu uyuttuktan sonra çok âşık olduğu karsının saçlarını sevecekti... Hepsi şimdi Giresun'un içinde bir köşede hayal olarak kalmıştı...

Kerem Çiçek, henüz 2 yılını dolduramamış, kızının kokusunu içine çekememiş bir baba... Aslen Batmanlı olan Kerem, üç kardeşin tek erkek çocuğu ve en küçüğüydü... Karısı doğum yaptıktan sonra memleketine, babasının mezarına gidecek, torununu gösterecekti. Babasına hiç doyamamış Kerem'in iki hayali vardı: Biri üniformayla babasını gururlandırmak, biri de kızını kollarına alıp babasına götürmek...

Fatih abinin kollarımdan tutmasıyla başımı ona doğru çevirdim, bana güç vermek istermiş gibi bakıyordu. "Hadi kızım, kalk. Kimseyi sevindiremeyiz."

Başımı iki yana salladım, benim yüzümdendi. Yapamadım, konuşamadım. Konuşsaydım belki yaşarlardı, her şey benim suçumdu. "Benim yüzümden..." Beni ayağa kaldırmaya çalıştı, yere çakılmış kalmıştım. Personeller gelip Kerem'in üstüne Türk bayrağını serdiler, *ne için yaşarsan onu örterler üstüne...*

Fatih abi omuzlarımdan sarsarak kendine çevirdi beni, gözyaşlarım, pişmanlık hissim durmuyordu. Dizlerini hafif büküp boyuma denk gelecek şekilde yüzüme baktı, bense utançtan yüzümü çeviriyordum. Fatih abi çenemden tutup kendi yüzüne çevirdi, gözlerinden ateş çıkıyordu. "Eğmeyeceksin başını. Altay'dan Tuna'ya Türk'sün sen, itin çakalın pususuna boyun eğmeyeceksin! Kaldır başını, öleceksin ama başını eğmeyeceksin!" Kollarımdan sarstı beni, yüzüme biraz daha yaklaştı. "Kan kusacaksın ama belli etmeyeceksin. Onları kanlarında boğana kadar, boyun eğmeyeceksin! Asena'sın sen!"

Gözyaşlarım şiddetini artırırken hıçkırıklarıma engel olamıyordum, Fatih abi bir kez daha sarstı beni. "Duydun mu?!" diye bağırdı, yeri göğü titreten sesi kuşları bile kaçırmıştı.

Başımı kaldırıp yüzüne baktım, iç çektim. Onaylar gibi başımı salladım, bakışlarım keser atardı birini. Fatih abiyi de atmıştı, yüksek ihtimal hakkımda dilekçe verecekti, soruşturma açacaktı ama yine yanımda durdu. Çekip sarıldı, başımı göğsüne yasladı. Sanki orada ne gördüğümü biliyormuş gibi saçlarımı okşadı, "Kazanacaksın... Bunun için seçtim seni," diye mırıldandı. Neden böyle dediğini bilmiyordum ama yüreğim sızlıyordu.

Ayakta kalmak için kendimi tutuyordum, Fatih abinin elini sıkıca tuttum. "Yapamadım..." diye ağlarken onun da gözyaşları saçlarıma düştü...

Fatih abi beni jandarma araçlarına doğru götürürken iki ejder aracı yaklaştı, öyle bir manevra ile durdular ki geriye gitmiştim. Araçların motoru daha kapanmadan önce Baybars indi, peşine timin diğer üyeleri sonrasında Kerem ile Yusuf komiserin timi indi. Kartal Timi olduğu yerde çakılıp kalırken Keremlerin timi koşarak naaşlara gitti, bağırmalar sinir krizi geçirmeler bir oldu. Hepsi et ve tırnak gibiydi. Timdekiler bağırıyordu. "Vay gardaşım, bebeni göremedin mi sen?" diye ağlıyordu.

Başkası ise dağı taşı yumrukluyordu, "O piçleri yakalayacaksınız ulan!" Hepsi sinir harbi içindeydi. Kartal sadece teselli veriyordu, hepsi kendini suçluyordu çünkü bizim planımızdı neticede. Baybars ejder aracına doğru başını yasladı ve orayı yumruklamaya başladı. Fatih abi bana baktı, "Sakın ayrılma buradan ve bir şeyden bahsetme." Yanımdan uzaklaşıp Baybars'ın yanına gitti, direkt karşımdaydı aslında. Fatih abi omuzundan tutup kendine çevirdiğinde gözlerinin dolduğunu gördüm.

"Olamaz abi, olamaz! Ben yine o kâbuslardan birini görüyorum birazdan uyanacağım, Yusuf ve Kerem hayatta olacak." Aracın zırhına doğru yumruğunu geçirdi, ben bile yerimden sıçramıştım. "Nasıl olur ya? Nasıl mümkün olur bu, kimin hatası bu?! B-bu bir kâbus!"

Baybars gerçekten bir kâbusta olduğunu düşünüp gözlerini kapattı, avuç içiyle araca vurarak sayıyordu. Fatih abi Baybars'ın kendine gelmesi için sessiz kaldı, gözlerini açtığında tekrar gerçeklikle karşılaştı. Kendi etrafında dönmeye başladı. "Nasıl oluyor lan bu? Nasıl dikkat edemiyoruz!?" Postallarıyla tekerlekleri çürütüyordu resmen.

"Tuzaklamışlar. Hepimiz çok dikkatliydik," dedi Fatih abi, yalandı. Beni koruyordu, telsiz kendine geldiğinde hemen konuşsaydım oldukları

yerde duracaklardı. Tuzağa düşmeyeceklerdi, başta gördüğüm şeyi dönüp haber vermem gerekiyordu. Telsize yanıt vermem gerekiyordu. Sinyal kesiciyi fark ettiğim an anlamıştım, bu durumlarla baş edecek uygulamam da vardı...Yapamamıştım, konuşamamıştım. Benim yüzümdendi. Kaderin önüne belki geçemezdim ama dikkatli olsaydım geçerdim, şoka girmeseydim, tetiklenmeseydim ölmezdi kimse...

Baybars şakaklarına doğru sert sert vurmaya başladı, "Yapamadım, iyi organize edemedim." Kendini tartaklamaya başladı, sonra hırsını almak için araçlara saldırdı ama durulmadı, paramparça olan ellerine rağmen vurmaya devam etti. Karşımda resmen sinir krizi geçiriyordu. Dayanamıyordum, onun suçu değildi.

Fatih abi bana baktı, susmayacağımı biliyordu susmam için bana bakıyordu ama yapamazdım. Ayağa kalktım, biraz daha Baybars'ın olduğu yere yaklaştım. Soluk soluğa başını ejderin gövdesine yaslamıştı. "Benim hatam..." deyip duruyordu.

Fatih abi başını iki yana salladı, kolumdan tuttu beni oturtmak için ama susmadım. "Telsize yanıt vermedim, tuzağı çözmeye çalıştım. Benim hatam." Sesim titriyordu, o anlar gözümün önüne geldikçe kendimi parçalamak istiyordum.

Baybars bana doğru döndü, beklemiyormuş gibi bakıyordu. Gözlerin kapatıp başını iki yana salladı, kabullenemedi. Bana baktı, yavaş adımlarla bana doğru gelmeye başladı. "Ne?" Adımları hızlandı, Fatih abi önüme doğru geçti ve Baybars'ı omuzundan tuttu. "Ne dedin sen?!" Gözü öfkeden yerinden çıkacakmış gibiydi.

Yüzüne bakacak halim yoktu, içli bir nefes aldım. "Ben cevap veremedim..." Sesim çıkmıyordu. Fatih abi onu uzaklaştırmaya çalıştı ama cüssesi o kadar büyüktü ki Fatih abi tutamıyordu. "Abi çekil!" diye bağırdı, öyle bir bağırdı ki gözünün döndüğünü görebiliyordum. Fatih abiyi köşeye ittirip tekrar üzerime koşar adım attı ve omuzumdan iteklemeye başladı. Onun tek dokunuşuyla sırtım arabaya doğru çarptı. Sızısını bile hissedemeyecek kadar canım yanıyordu, başka yerden yanıyordu.

"Niye susuyorsun? Ha? Konuş!" diye bağırdı, jandarmalar ve diğer özel harekâtçılar ayaklandı ama Baybars onları bile umursamıyordu.

Fatih abi ve Kaan, Baybars'ın önüne geçti. Kaan'ın elini sertçe itekledi. "Ya bırak!" Diğerleri araya girdi, bense sadece ağlıyordum. Cevap bile veremiyordum. Jandarma personelleri bile araya girmişti.

"Çömez misin sen?" Ses tonu gitgide artıyordu, yüzü kıpkırmızı olmuş, geçirdiği sinir harbi ile gözü görmüyordu. "Çömez misin!? Çömez bile yapmaz bunu silah arkadaşına, senin yüzünden şehit oldular lan! Hiç şehit haberi verdin mi lan!? Ben bu timde olduğumdan beri ilk..."

Onu uzaklaştırıyorlardı ama sesi uzaklaşmasına rağmen kulağımın dibinde yankı yapıyordu.

"Ulan seni bu timde barındıran da benim, benim de Allah belamı versin! Ses çıkarmadığım günün de belasını versin! Uğursuz!" İyice uzaklaştıklarında Fatih abi Baybars'ın ağzını kapatmaya çalışıyordu. "Lanet olsun geldiğin güne, gururun varsa gidersin ulan!"

Hata yaptığımı biliyordum, kabul edilir bir hata değildi ama sözleri beni öyle delip geçmişti ki olduğum yerde kıpırdayamıyordum bile. Seslerini hâlâ duyuyordum, "Şefsin lan sen! Kızı teselli edeceğine neye bağırıyorsun? Sen hiç hata yapmadın mı?"

Herkes suratıma bakıyordu, ben kaçıp gidecek gücü bile bulamıyordum. Baybars'ın bakışlarını görüyordum, Fatih abinin ona bağırıp ittirdiğini de görüyordum. "Abi burası teselli teşkilatı mı? Hata yapan da güya profesyonel istihbaratçı!!" Beni bakışlarıyla eziyordu resmen. Daha yüksek sesle bağırdı. "PROFESYONEL İSTİHBARATÇI!"

Fatih abi bir kez daha onu itekledi. "Kes sessini! Kendine gel! Sonra soruşturma mı açıyorsun, ne bok yiyorsan ye! Git önce şef ol." Baybars bana bakarak geri geri yürüyordu, Behçet kolundan tutup çekti. Baybars uzaklaştı. Uzaklara doğru yürüdü.

Daha fazla ayakta duramadım, kapısı açık olan jandarma aracının içine doğru oturdum. Taha başımda belirdi, önüme doğru çöktü. "Barbi? İyi misin?" Ellerini bana doğru uzattı.

Taha'nın yüzüne baktım, birinin bana bunu sormasına çok ihtiyacım vardı." Aslında bir sarılma iyi olurdu." Sesim boğuktu, ağlamaktan kısılmıştı. Taha hızla ayağa kalkıp bana sarıldı, aralarındaki en duygusal kişi Taha'ydı. Bana kıyamadığı dolan gözlerinden belliydi, ellerimi sırtına koydum. O benim sırtımı sıvazladıkça ben daha sıkı sarılıp ağlamaya başladım.

"Senin bir suçun yok, tuzak olduğunu bilemezdin. Allah'ın Maçkalısı işte, siniri de çekilmez." Ama sanki söyledikleri işe yaramamıştı daha çok ağlıyordum. Eminim o da benim hata yaptığımı düşünüyordu, haklıydı. İçimde büyüyen acı kendini bıraktığında büyük bir vicdan azabına dönüşecekti.

Taha tekrar dizlerinin üzerine çöküp ellerimi tuttu, "Bende hata yaptım, dişi kurt. Hata değil günah hatta..." dedi, yutkundu daha doğrusu yutkunamadı. "Sen bile isteye bir silahı ateşleyip birini öldürmedin, sen sebep olmadın." Taha'nın gözlerinde öyle büyük bir acı ve pişmanlık belirdi ki benimkinin yanında hiç duruyordu. Beden dili okuyabiliyordum. Taha söylemese bile benden büyük bir pişmanlığı vardı, masum birini öldürmenin pişmanlığı gibi...

"Sevdiğin biri miydi?" diye sordum.

Taha onu anlamama şaşırmadı, gözlerime baktı. "Canımdan öte birinin, canıydı..."

Taha gibi biri gerçekten masum birini öldürmüş olabilir miydi? Bizim gayemiz masumlar değil miydi?

İkimiz de birbirimize baktık, o konuşmadı ben de konuşmadım. Yavaşça kalkıp omuzumu sıvazladı ve silahını öne doğru alıp kontrol çalışmalarına katıldı. Arkasından öylece baktım, Taha kime kıymıştı ki? Daha dün tanıdığı bana bunları anlatacak değildi ama yine de merak etmiştim. Yaramız denk ama bir o kadar da denk değil gibiydi.

Başımı kapının kenarına doğru yasladım, derin nefes almak ciğerlerime yüktü bu yüzden sadece baktım.

İki. İki sadece bir sayı değildi; iki şehit, iki yas, iki sönen ocak. Şubenin kapısından içeri girdiğimde herkesin bakışını üstümde hissetmiştim, koridorda yankılanan ayak sesleri sanki bir tabutun ağırlığını taşır gibiydi. Herkesin gözünde bir yas vardı. Kimisi masasında dosya karıştırıyor gizli gizli ağlıyordu, kimisi öylece boşluğa bakıyordu, iç çekişler arasında sadece birbirine sarılan insanlar vardı. Yusufların timini görenler

ayağa kalkıp sarılmaya gidiyordu, bizimkiler ise kimsenin yüzüne bile bakamadan odalarına doğru gidiyordu. Hepsi yanımdan öylece geçip gidiyordu.

Adımlarımı lavaboya doğru çevirdim, koridorda yanımdan geçip giden personeller tek tek bana bakıyordu. Sadece biri karşımda durup su uzatmak istedi, Selim. Elindeki su şişesini bana uzatıyordu, herkesin gözlerinde olan yas onda yoktu. Gözünün ışığı yerindeydi ve öğrendiğim kadarıyla çok eskiden aynı timdeymiş, Yusuf Komiserle. Nasıl böyle olabilirdi?

Nezaketen suyu aldım, "Teşekkür ederim," dedim, elini omuzuma doğru yerleştirip sıvazladı. "Çok takma, her şey olacağına varır." Çok takma mı? Kaşlarım çatıldı, çok takma ne demekti, birileri şehit olmuş, çok takma ne demekti?

Şaşkınlıkla Selim'in suratına bakarken arkamdaki adım sesleriyle arkamı döndüm, Baybars... Baybars'ın adım sesleri koridoru titretiyordu, bana doğru hızla koşuyordu sanırım yine bana saldırmaya geliyordu ama bu defa başımı dik tuttum. Çapraz asılı olan silahını boynundan çıkarıp yanında onu tutmaya çalışan Kaan'ın eline tutuşturdu

Ama hayır, Baybars bana doğru gelmiyordu. Baybars Selim'e doğru geliyordu, "Ne oluyor?" demeye kalmadan bir anda önümde belirdi, ben arkasında kaybolurken o önüme geçip Selim'in karşısına geçti. "Senin Türkçe ile ilgili problemlerin mi var?" Müsaade ederse yüzüne bakacaktım ama sırtıyla bakışıyordum. Ne yapmaya çalışıyordu bu adam?

Selim kollarını göğsünde birleştirdi. "Başlama yine ya, hadi bak işine."

Baybars Selim'in üzerine bir adım attı dibine kadar girdi, "Benim işim ne biliyor musun, laf anlamayan sana anlayana kadar, sabaha kadar döve döve, si..." Tam küfredecekken arkasında olduğumu hatırlamış olacak ki zorlukla kelimesini yuttu, yumruklarını sıktığını görüyordum. "Laf anlatmak," diye ekledi.

Yumruklarını sıkmaktan eli kızarmıştı ya Selim'in suratına indirecekti ya da başka yere, Selim'in konuşmasına izin vermedi, omuzuna çarparak geçip gitti. O kadar sert çarpmıştı ki Selim yerinden sekti. Baybars'ın arkasından ters ters bakarken Baybars'ın gür sesi tekrar koridorda yankılandı. "Asena! Odama." Hızla Baybars'ın peşine takıldım.

Baybars'ın peşine ofise girdim. Girdiğimde sırtı yine dönüktü, ellerini arkada birleştirmiş camdan dışarı bakıyordu. "Dışarda iki araç var, ekipler var içinde. Bin araçlara, ailelere haber verilecek. Verirsin."

Sesi buz gibiydi, bana cezası bu muydu? İtiraz etmek için dudaklarımı araladım, "Ama..."

Beni dinlemeden masasına oturdu, yüzüme bakmıyordu. Önündeki dosyalara baktı, "Sonra oradan evine geçersin, ertesi sabah geldiğinde yazdığım rapora imza atacağım, İstihbarat ve Özel Harekât Başkanlığı'na yollayacağım. Soruşturma için de bildireceğim, savcılık onay verirse hakkında soruşturma açılacak. Senin hatan mı yoksa tuzak mı, karar verilecek."

Öylece kaldım, gözlerimin dolmasına engel olamadım. Konuşmak istedim ama ne diyecektim, nasıl açıklayacaktım kendimi, ne diyebilirdim ki? Yıllar önce beni kaçırıp işkencelerle tecavüz eden adamla göz göze geldim, travmam tetiklendi, aptal bir istihbaratçı olduğum için tetiklendim, özür dilerim. Böyle dersem anlayacak mıydı, yoksa acıyacak mıydı?

Baybars başını kaldırıp yüzüme baktı, "Gidebilirsin." Ona kızamadım, soruşturma açmak da haklıydı. Hatta meslekten ihracımı bile başlatabilirdi, sanırım başaramayacaktım...

Odadan çıktığımda gözyaşlarımı tutamadım, soyunma odasına kadar nefesimi tuttum. Kendimi soyunma odasına attığımda kapıyı kapatıp hıçkırıklarla ağlamaya başladım, kapının arkasına doğru çöküp dizlerimi kendime çektim. Başımı geriye doğru attım, ellerimi ağzıma bastırdım ki sesim dışarı çıkmasın...

Hayatım boyunca birinin ölüm haberini vermemiştim, buna benim duygularım sebep olmuştu belki de. Ben nasıl bu acıyla başa çıkacaktım? Yıllarca Alex'le karşılaşmayı beklemiştim ama böyle olacağını düşünmemiştim, onunla karşı karşıya kaldığım an onu öldürecektim ama yapamamıştım. İçim acıdan nefes alamaz haldeydi, birilerinin sizin hatanız yüzünden öldüğünü düşünmek korkunç bir histi. Kendime çektiğim dizlerime kollarımı sardım, başımı dizimin üstüne koydum. Sadece kendime sarıldım; acıdan ve yalnızlıktan...

Yalnızsın Asena. Tek başına yaşayacak ve tek başına öleceksin, acının en saf haline dönüşene kadar eriyeceksin. Kabul et, sen savaşçı değil bir ziyansın... Ne on beş yıl boyunca sevdiğin adam çıkıp gelebildi ne de sen acılarını aşabildin, sen hâlâ karıncaya basmaktan korkan kız çocuğusun bunu kabul et. Elfida olmak seni terk etmez...

Düşüncelerimin içinde boğulurken şubenin girişinde durdum, üzerime siyah bir blazer ceket geçirmiştim, siyah panolunum olmadığı için dolabımda bulunan mavi jeani giymek zorunda kalmıştım. Gözlerimin içindeki ve yüzümdeki kızarıklar ne yaptıysam geçmedi, öylece kaldılar. Ağladığımda gözlerimin içi yanar kıpkırmızı kesilirdim, hâlâ öyleydi.

Gökyüzüne baktım. Kapkara bulutlardan yağmur çiseliyordu, adımımı dışarı doğru attığım gibi yağmur şiddetini artırdı. Makam araçlarına doğru ilerledim, araçlardan biri Kerem'in evine diğeri Yusuf abinin evine gidecekti. Yusuf abi ve ailesi polis evlerinde kalıyordu, Keremlerse küçük bir mahallede kalıyordu. Kaldığı mahallede zaten hep asker polis aileleri kalıyordu. Şimdi sıra haber vermeye gelmişti, haberi genelde il ve ilçede bulunan Emniyet Müdürü ve üst makamdan yetkili bir kişi verirdi. Yanımızda Kazım Müdür vardı ve vali yardımcısı vardı. Birkaç Polis memuru da yanımızdaydı bekliyorduk öylece. Kazım Müdür ambulans görevlileriyle bir şey konuşuyordu. Eğer aile uzakta olsaydı oradaki İl ve ilçedeki Emniyet Müdürü ve yetkili aranırdı. Kerem'in baba ocağı Batman'dı, Yusuf'un Giresun. Orada çoktan araçlar yola çıkmıştı, hatta belki köylerin girişlerine bile varılmıştı... Bizim görevimiz buradaki aileye haber vermekti.

Araçlara binmek için hazırlanırken başımı bir anlığına şubeye çevirdim, camda Baybars'ı gördüm. Çatık kaşlarla bizi izliyordu, elinden gelse bir kaşık suda boğacak gibi. Araca bindiğimde hâlâ bana bakıyordu ama sert bakışları gardını indirmişti, kolunu ve başını cama yaslamıştı. Ben de ona bakıyordum, gözlerimi araç hareket edene kadar ondan çekmedim.

Aracın içindeki atmosferiyle düşünmeye başladım. Senaryolar kafamın içinde sıralanmaya başladı. Duyacağım feryatlar, yakılan ağıtlar, sönen ocaklar... Evet herkes bu duruma üzülecekti, mutlaka intikamı da alınacaktı ama bir süre sonra unutulacaktı. Uzun bir süre timin gözyaşlarında, geceleri çalınan türkülerde, yenilen yemeklerde hatırlanacaktı. Ne zaman gülseler gülüşleri bir anda kesilecek ve 'Ah keşke Yusuf abi de olsa...' diyeceklerdi. Ya da 'Kerem'in bebeğini ne zaman göreceğiz?' diyeceklerdi. Hepsi yarım kalmıştı şimdi. Haberlere çıkacak spiker hüzünlü bir ses tonuyla anlatacaktı. İşte şurada burada iki şehit diyecekti. O ailelerin acıları kırk beş saniye televizyonda duracaktı ve bitecekti. Sadece kırk beş saniye hatırlanacaktı, oysa ömür boyunca sürecek bir acıydı bu.

Kerem'in eşi, kızı her yeni yaşına girdiğinde hüngür hüngür ağlayarak kutlayacaktı o yaşı. Yusuf'un oğlu, mezuniyetindeyken gözleri ile babasını arayacaktı ama gözleri babasını bulamayınca dolacaktı. Maç yapacağı zaman kimse babası gibi kendini yere atamayacaktı, karısı heyecanla kapıyı açamayacaktı.

Sonrası ne mi? Uzun bir sessizlik... Şehit ölünce unutulmaz, unutulunca ölürdü. *Ah benim taşına toprağına canlar verilen vatanım. Vatanın bağrına düşman dayamış hançerini. Yok mudur kurtaracak?*

İki makam aracı, askeri araç ve arkada bir ambulans ile yola çıkmıştık. Zaten bir eve ambulans ve askeri araç geliyorsa o eve ateş düştü demekti. Yaklaştığı her yer titrer, insan buz kesilir. İçinden her yer geri çekilir, yol açar sana, ulaşırsın köye. Asker, polis; evladı, eşi olan her haneden bir sızı yükselir inceden.

O eve varıldığında insanın ayakları geri geri gider. Sokaktaki çocuklar eve doğru koşar, pencereden bir hareket başlar ve kapının önüne telaşlı bir anne, bir eş çıkar. Daha ağzını açmadan kendini yere atar. Konu komşu toplanır, ağlaşmaya başlar. O evden feryatlar, ağıtlar yükselir. İşte o an dersin sanki kıyamet koptu...

Ben hayatımda hiç bu anı yaşamamıştım ama çalıştığım personellerden çok dinlemiştim, şimdi o anı yaşıyordum. Buz kestim, tüm konu komşu camlara çıkmıştı. Polis evlerinin çevresindeki sivil halk, konu komşu dikilmişti ayağa, dizlere vurulmaya başlamıştı. Şırnak halkı artık

bu sahneyi biliyordu, başlarında çarıkları ile anaların gözleri dolmuştu çoktan. Onlara kol kanat olan polislerin acı haberleri kendi evlerine ateş düşmüş gibi canlarını yaktı.

Geldiğimiz ev Yusuf Komiserin eviydi. Evin bahçesinde sofra kuruyordu, diğer polis eşleri de yanındaydı. Eşi gülerek elindeki tabakları sofraya bırakacağı sırada bizimle göz göze geldi, tüm gülüşü buz kesti. Elindeki porselen tabaklar yere doğru yuvarlandı, öylece kaldı. Çevresindekiler ayaklanırken o öylece kaldı. Yanına doğru ilerledik, elimdeki protokol dosyasını sıkı sıkıya tutuyordum. Karşısına geldiğimiz de hâlâ aynı şekilde duruyordu. Kazım Müdür başını kaldırdı, "Eşiniz, operasyon esnasında tuzaklanma sonucu şehit oldu." Yutkunamadı, başı önüne düştü.

Protokol gereği aileyi sarsmamak için uzun uzun konuşulmazdı. Kadının adı Banu'ydu, öğretmenmiş. Bizimle göz göze geldiği an hayatı ikiye bölündü, "öncesi" ve "sonrası." Banu ablanın gözünden bir damla yaş süzüldü, ayakları birbirine dolandı ama masayı sıkıca tuttu. Feryat etmek istiyor ama düşman sevinir diye edemiyordu. Kıyamet sessizce gözlerinde başladı, ela gözleri doldukça doldu. Boğazına takılan yumru konuşmasına engel oluyordu.

Devrilecek gibiydi, hemşireler tutmak için atak yaptı ama elini kaldırıp onları durdurdu. Gözündeki yaşı akıtmamak için direndi çünkü bu bizi yıldıramazsınız demenin başka yoluydu. Dizleri gözle görülür derecede titriyordu ama dimdik ayaktaydı, ben bile ağlarken bu nasıl bir güçtür? Bütün mahalle donmuş şekilde olanları izliyordu. O kadın, o yürekli kadın başını kaldırdı ve tek bir cümle çıktı ağzından: "Vatan sağ olsun!"

Şimdi tüm renkleri solmuştu Banu ablanın, kolundaki saate baktı. Yusuf abinin eve dönüş saatiydi, dudaklarına kırık bir tebessüm yayıldı, gözyaşları yanaklarından süzüldü. Saati bize çevirdi, "Durdu... Yusuf almıştı, durdu..." Kendimi çok tutuyordum, ayaklarına kapanmak özür dilemek istiyordum.

Sesimi çıkarmıyordum, çıkaramıyordum. "Anne bak ne aldım? Babam hani harçlık vermişti ya onunla top aldım!" diye ses yükseldi arkamızdan. Sesin kime ait olduğunu tahmin ediyordum ve yerin dibine girmek istiyordum. Başımı sese doğru çevirdim, top sektirerek gelen

küçük bir çocuk. Çocuk kalabalığı görünce top sektirmeyi bıraktı, usulca bize doğru geldi. Banu abla daha fazla dayanamadı, oğlunun sesi onu mahvetmişti. Sandalyeye doğru çöktü, bağıramadı ama hıçkırıklara boğuldu. Herkesin yüzüne tek tek baktı o çocuk, korkarak annesinin elini tutuyordu.

Ona doğru ilerledim, dizlerimi kırıp onunla aynı boya geldim. Titreyen dudaklarımı birbirine bastırıp elimi küçük çocuğun çenesine koydum, ben konuşmak için dudaklarımı aralarken o benden önce konuştu. "Babam şehit mi oldu? Ondan mı geldiniz?"

Tüm her yer buz kesti, Banu abla kendinden geçer gibi oldu. Bu çocuk şehitliği biliyordu, babasından öğrenmişti besbelli. On üç yaşındaki çocuğun gurur dolu bakışları ne bir filme ne bir kitaba sığardı, toplasan hayatı boyunca babasıyla 7-8 kere vakit geçirmişti...

Gözyaşlarıma engel olamıyordum, çocuk sanki kendi bu habere hazırlamış gibiydi, nasıl bir aile kurmuşsa Yusuf abi, kimse başını eğmiyordu. Gözyaşlarım yanağımdan süzülürken küçük çocuk ellerini yüzüme koyup yaşları sildi. "Ağlama, babam şehit arkasından ağlanmaz derdi. Söylesene babam da mı şehit oldu?"

Çocuk cevabı biliyordu, aslında bir umut ağzımdan iyi bir şeylerin çıkabileceğini düşündü. Bir süre cevap vermedim, kollarımı iki yana açtım sarılması için. "Biraz top oynayalım mı?" diye sordum. Başını usulca sallayıp topuyla bana sarıldı, onu kucakladığım gibi o kalabalıktan çıkardım. Tozlu caddenin üstüne çıkıp kucağımdan indirdim. Dizlerimi kırdım ve elini tuttum. "Baban çok güzel bir yerde."

Çocuğun başı bir anda öne eğildi, aslında pedagoglar eşliğinde anlatılırdı bu fakat pedagog bu bilinçteki çocuğa ne anlatsa boştu... O zaten biliyordu, babasının oğluydu. Çoktan içinde bir intikam ateşi büyümüş, babası gibi olma hayallerini kurmuştu.

Başını kaldırıp yüzüme baktı, gözleri dolmuştu. "Babamın bana verdiği parayla ben top aldım, onun dokunduğu son şey. Gidip alalım mı o parayı? Top falan istemem ben," dedi, sesi işte o an titremişti. Babasının canlı kanlı dokunduğu şeye sahip olmak... İçime öyle bir ateş işledi ki dağı taşı inletmek istiyordum.

Babasının son dokunduğu parayı geri almak istiyordu, usulca yanağını okşadım. "Adın ne senin?"

"Emir Alperen," dedi, ismini söylerken omuzlarını dikleştiriyordu. Babası gibi olacağı kesindi, babası göremeyecekti ama yine de onu hep yaşatacaktı. Ayağa kalkıp elini tuttum, "Gidelim Alperen." Küçük ellerini elime kilitlediğinde tozlu yoldan bakkala doğru ilerledik.

"Alalım," dedi.

Bakkala gittiğimizde zaten çoktan şehit haberi her yere ulaşmıştı, parayı istediğimde bakkal hemen geri vermişti, tekrar ödeme yapmak için başka para verdiğimde kabul etmemişti. Adamın söylediği şeyler gözlerimin dolmasına neden olmuştu. "*Şehit çocuğundan nasıl para alalım, bu para ne ki biz hakkını nasıl ödeyeceğiz? Gizlice herkesin borcunu ödüyordu...*" Bakkaldaki tüm çikolataları toplayıp Yusuf abi için çocuklara dağıtmaya başlamıştı, dağıtırken de ağlıyordu.

Alperen o kadar gururluydu ki ama boynu bükülmüştü, ikimiz de kaldırımda oturuyorduk. Topuna sıkıca sarılmış elindeki kâğıt paraya bakıyordu, babasının hayrına çocuklara dağıtılan çikolatalara bakıyordu. Diyecek hiçbir şey bulamadım, birkaç dakika sonra yanımıza pedagog gelip onu götürdü. Benim konuşmam ve onun konuşması farklıydı çünkü.

Rütbeli insanlar gelmeye başlamıştı, Kerem'in eşinin evine haber çoktan gitmişti. Çok vakit kaybetmeden izin istedim, Kerem'in eşinin yanına gitmek için hazırlandım. Varana kadar akşam on sularına gelmişti saat. Karanlık sokağın başına geldiğimde durdum, sokak boydan boya Türk bayrağı ile donatılmıştı. Herkes istiyordu ki bilinsin, bizim mahallemizde o şehit diye...Ağlama sesleri buraya kadar geliyordu. Eve yaklaştıkça sesler arttı, kapının ağzı açıktı. Taştan bir ev, kocaman bir Türk bayrağı asılmıştı. Köşede durdum. Kerem'in sesi, heyecandan ağlayışı, son bakışı... Başım istemsizce öne eğildi. "*Kız, kızım olacak...*"

"*Ben bu akşam baba oluyorum.*"

"*Onu hep koruyacağım.*"

Gözyaşlarım peş peşe yanağımdan süzülürken duyduğum bebek ağlamasıyla başımı kaldırdım, tiz bir bebek sesiydi ama nasıl ağlıyordu öyle... Kerem'in bebeği miydi? Doğmuş muydu ki? Yerin dibine girsem

de yok olsam da Kerem bebeğine sarılsa... Gözlerim ağlamaktan çökmüştü artık, şişliğini hissediyordum. Eve girmeye gücüm yoktu, geriye kaçtım.

Kapının önü kalabalıktı, mahallenin her yerinde insanlar oturmuş kuran okuyordu, yumruklarımı sıktım. Kapıya doğru gittim, herkes bana bakıyordu, yine o tuhaf bakışlar vardı ama yine de selam verip içeri girdim. Sağda solda ağlayan yaşlı kadınlar, bir köşede eli kalbinde dua edenler ve o görüntü...Yüksek ihtimal Kerem'in eşiydi. Yanında bir yaşlı kadın oturuyordu, "Oy Kerem'im, oy çakır gözlüm. Sana doyamadım, sen de mi doyamadın yavruna..."

Tutamadım kendimi, karısının sözleri beni paramparça etti. Bebeği kollarındaydı, bir yandan da elinde yeşil bir bere vardı. Kerem'in yeşil beresi, onu sıkı sıkıya tutuyordu. "*Kerem ne olur gel, bizi sensiz bırakma Kerem! Anne ben nasıl dayanacağım, doyamadım, doyamadı yavrumuza! Anne!*"

Kerem'in bebeğiydi, o da ağlıyordu. Öyle bir ağlıyordu ki babasının yokluğunu hissediyormuş gibi. Eşi yüksek ihtimal daha yeni doğurmuştu, doğum yapmanın sevincini yaşayamadan acıya boğulmuştu. İnsan sevdiğine benzer derler ya, Kerem'in eşi de öyleydi. Yüz hatları ve gözleri Kerem'in aynısıydı.

Bir yandan avuçlarında yeşil bereyi sıkıyordu bir yandan da bebeğini hafifçe sallıyordu, "Ağlama artık ne olur."

Birkaç adım attım, "Belki açtır..." Boğuk ve titrek sesim herkesin tekrar bana bakmasına neden olmuştur.

Başını iki yana salladı, nefes alamıyordu. "Değil, niye böyle bilmiyorum... Hissettin mi sen yavrum..." Gözyaşlarına boğuldu tekrar. Ağır adımlarla, yanlarına gittim. Ayaklarının önüne oturdum,

"Yanındaydım..." dedim, yutkunamadım ama devam ettim. "Şehit olurken yanındaydım..."

Kadın hıçkırıklara boğuldu, "Biliyorum seni..." diye ağlamaya başladı. Nerden biliyordu, neyi biliyordu? Korkuyla yüzüne baktım, nefes alacak durumda değildi kadın. "Şehit olmadan önce mesaj atmıştı bana..." Başı önüne düştü, elindeki yeşil bereyi sıktı. Konuşamıyordu, yanında duran telefonu bana uzattı. "Gir, konuşmalara..." Hıçkırıklara boğuldu.

Titreyen ellerinden telefonu aldım, direkt mesaj bölümü açıktı. Yüksek ihtimal okuyup okuyup duruyordu. Kerem'in fotoğrafının olduğu konuşmaya girdim, *Canımın İçi* diye kayıtlıydı.

Okudukça gözyaşlarım peş peşe süzüldü.

Canımın İçi: Suzan'ım, burada çok internet çekmiyor. 11.21

Suzan:Çatışma olmayacak, değil mi hayatım?

Canımın İçi: Olmayacak güzel karım, merak etme kontrol edip döneceğiz. 11.22

Suzan: Söz mü?

Canımın İçi: Onu bunu bırak, burada bir abla var personel. Çok gözü kara, adı Asena. İnşallah kızımız ona benzer. Doğuma yetişeyim diye beni önden yollayacaklar, gecikirsem trip atmazsın, değil mi Suzan'ım...? 11.23

Suzan: Atmam tabii ki aşkım. Görevden dolayı ne zaman trip attım sana? Asena abla da gelebilir doğuma, eli değerse benzer kızımız.

Canımın İçi: Ah be Suzi yaktın beni... Seni ve kızımızı çok çok seviyorum. Ben gelene kadar sık dişini doğurma valla bozuşuruz. 11.30

Kerem şehit olmadan tam kırk dakika önceydi bu konuşma, sonrasında Suzan *Gelirken hastane için bebek örtüsü alır mısın aşkım, bulamıyorum. Dayımlar geldi, çıkacağız seni bekliyoruz.* Yazmıştı ama Kerem o zaman çoktan şehit olmuştu. Telefonu kenara bıraktım, elimi bebeğe uzattım. "Alabilir miyim?" Daha birkaç saatlikti.

Suzan dudağını bebeğinin başına bastırırken kokusunu içine çekti ve bana uzattı. Titreyen ellerim birkaç saniye kendine geldi, bebeği kollarımın arasına alıp ayağa kalktım, katıla katıla ağlarken ağlaması önce yavaşladı. Gözyaşlarımın üstüne düşmemesi için kendimi sıktım. Canım çıkıyordu sanki ama hâlâ hayattaydım. Sağ sola hafifçe sallamaya başladım, karnıma üst üste ağrılar saplandı. Bebeğin ağlamaları yerini gülücüğe bırakmaya başladı. Burnuma bir koku yayıldı, tıpkı Kerem şehit olurken yayılan koku gibi... Karanfil kokuyordu, buram buram karanfil kokuyordu ve bebeğin gülümsemesi artıyordu çünkü babasına selam veriyordu. Avuçlarının içinde karanfil şeklinde kırmızı lekeler vardı, dudağıma bir gülümseme yayıldı. "Babayı mı görüyorsun sen?

Bir kez daha güldü, minicik dudakları açılıyordu. Yanağında tıpkı Kerem'de olduğu gibi belirgin gamze vardı. Bir anda herkes sessizleşti,

Suzan bir anda sakinleşti. "Karanfil kokuyor..." dedi, yüzüne baktım. Göz göze geldik, ikimizin de aynı anda yanağından yaş süzüldü. Çünkü ikimiz de biliyorduk Kerem hiç ölmemiş sadece şehit olmuştu, Kerem her zaman onların baş ucunda olacaktı...

"Adı?" diye sordum.

"Umay..." dedi Suzan, başı önüne düştü.

Tekrar bebeğe döndüm, fısıldadım. "Baban seni çok seviyor Umay..." Yüzüne baktıkça içim parçalandı, sanki babasının sesini duymuş gibi uykuya daldı dakikalar içinde. Gözlerini bile daha açamamışken babasının yokluğu ile karşılaşmıştı, bu hiç adil değildi.

Biraz daha minik bebeği kollarımda tuttuktan sonra herkesten uzak bir odada daha bilinçli birinin kollarına bıraktık, bir süre kadar Suzan'ın yanında kaldım. Suzan sakinleşemediği için sağlık görevlileri sakinleştirici vermişti, o da kızının yanında derin bir uykuya dalmıştı. Artık Kerem'le rüyalarda buluşabilirdi ve ben zaten emindim Kerem gözyaşlarıyla eşinin kömür karası saçlarını seviyordu.

Saat on bir sularına geliyordu, eve gitmek istesem bile kendimi hiçbir yere sığdıramıyordum. Elini arka cebimdeki telefona attım. Titreyen parmaklarımı rehbere yönlendirdim ve 'P' adlı kişinin üzerine bastım. Sırtımı bir evin duvarına yasladım ve telefonu çaresizce kulağıma götürdüm. Telefon yaklaşık beş saniye kadar çaldı ama sonunda 'aradığınız numara kullanılmamaktadır' dedi. Telefonu yavaşça indirdim. Yüzümü duvara dönüp başımı duvara yasladım ve hıçkırıklarla ağlamaya başladım, dizlerim daha fazla beni ayakta taşıyamadı, yere doğru çöktüm.

Ben düştüğümde hep kaldırırdı, şimdi karanlık bir sokakta ıslak bir duvarım dibinde yapayalnızdım. Işık bile yoktu sokakta, oysa karanlık bir korkuturdu... Aklıma 2013'te beni eğitirken ettiği sözler geliyordu aklıma. Benim yüzümden ölümden dönmüştü.

İSTANBUL- İSTİHBARAT EĞİTİM BİRİMİ-2013

"Kalk hadi! Al şu sopayı, ağlamayı kes artık."

Ağlayarak omuzlarından ittirdim onu. "Delirdin mi sen?! Komadan uyandın, koşarak yanıma mı geldin? Komaya girmene sebep oldum, hâlâ niye buradasın!?"

O halsiz, güçsüz haline rağmen kolumdan kavradı ve beni zorla kaldırdı. "Bak bana! Bana bak!"

Gözyaşlarıyla ona baktım. "Ölmedim, bak hayattayım. Ölmedim. Karşındaki benim, seni eğiten de benim. Herkes hata yapar, tamam mı?"

Kollarını ittirdim, bu saçma tesellisi beni deliye döndürmüştü. "Ölebilirdin! Benim hatam yüzünden!" Omuzundan itekledim, normalde çarpsan hareket bile etmezdi, öyle kuvvetliydi ama yeni uyanmış biri nasıl olurdu? O da öyleydi ve ilk işi beni görmek olmuştu. Birkaç adım geriye sendeledi, sakin bir tavırla gülümsedi.

"Sonuçta ölmedim ve seninleyim! Ayrıca ölsem bile dünyanın en iyi öğrencisini yetiştirdim değil mi? Ben ona aldığı risklerden pişmanlık duymamasını öğrettim." Bunları söylerken gözlerinden büyük şefkat ve gülümseme vardı, elini bana uzattı. Yanağımdan süzülen gözyaşlarımı elinin tersiyle sildi, o konuşunca kendimi küçücük bir kız çocuğu gibi hissediyordum.

İç çektim. "Gerçekten en iyi öğrencin ben miyim?"

Gülümserken geniş kollarını bana doğru dolayıp başımı göğsüne yasladı, "En ağlak, en cesur ve en iyi öğrencim sensin!" dedi.

Sıkıca sarıldım, hiç gitmesini istemiyordum. "Sana bir şey oldu diye, kafayı yedim."

Abi edasıyla saçlarımı okşadı ve kulağıma eğildi. "Unutma her zaman senin Sirius Black'in olacağım..." İyice başımı yasladım ve sıkıca sarıldım.

-GÜNÜMÜZ-

Evin sokağına geldiğimde kapının önünde durdum ama benden başka biri daha kapıda duruyordu. Baybars Kılıç... Bu hali neydi peki? Baybars sarhoştu, kokusu buraya kadar geliyordu. Kaşı ve dudağı patlamıştı, saçları ıslak, üstü başı çamur içindeydi. Sanki biri ile yumruk yumruğa girmişti. Bana öfke kusan adam değildi bu sanki başkaydı, gözleri dolu doluydu. Başını paslı bahçe kapısına yasladı, bana baktı ve buruk bir şekilde gülümsedi. "Sen..."

Korkuyla ona doğru birkaç adım attım, elimi uzatıp ayakta durmasına yardımcı olmak istedim. "Ben...?" dedim, gözünden bir damla yaş süzüldü. "Unuttun mu?"

Kendinde değildi, hem de hiç. "Ne kadar içtin sen?"

Koluna doğru girdim. "Adını unutacak kadar..." dedi ve içli bir şekilde güldü. Gözüne doğru baktım, ağlamaktan kızarmıştı. Eminim daha ağır şehit haberleri de almıştı, meslek hayatımız böyleydi. Eminim mahvolmuştu ama bu kadar dağılacak biri değildi, başka bir şey olmuştu ve öyle bir şeydi ki Baybars bana öyle bakıyordu.

Bahçenin kapısı içeri doğru açıldı, kapıyı açan Kaan'dı. Baybars'ı görünce dehşetle gözleri açıldı, hızla koluna doğru girdi. Peşine Taha geldi, Taha sinirle küfürler savurdu. "Sana o piçle görüşme dedik! Gel buraya! Yakında atılacaksın şu siktiğimin alkolü yüzünden!"

Baybars'ı eve doğru götürürlerken bana bakmıyorlardı Baybars hâlâ konuşuyordu, "Unutmadım..." diyordu. Şok içinde kalmıştım, neydi bu şimdi? Ağlamaktan tıkanan burnumu çekip evin merdivenlerine yöneldim.

Umurumda değildi, kalpsiz adamın tekiydi. Ne yaşadıysa hak etmiştir, belki bu defa o serserinin birinden dayak yemiştir. Kapıyı açmak için ceketimin cebinden anahtarımı çıkardım, tam anahtar deliğine yerleştirecektim ki kapı açıldı. Kızlar kapıyı korkuyla açmıştı, birbirimizin yüzüne baktık ama ben konuşmadım. Konuşacak halim yoktu, "İyi geceler..." dedim sessizce, sarılmalarına izin verdim. Onlar geri çekildikten sonra ceketimi çıkarıp yere fırlattım, sonra elimdeki anahtarı rasgele fırlattım ama bir vazoya çarpıp onu yere düşüreceğini hiç düşünmedim.

Kızlar korkuyla bana bakarken saçlarımı geriye doğru çekiştirdim, koltuğun tepesine oturdum. "Onu gördüm..." dedim.

Kızlar anlamamış bir tavırla kaşlarını çattı, İrem'de benim gibi koltuğun tepesine oturdu. "Kimi?" diye sordu. Gözlerimi parçalanmış vazoya diktim, gözlerim doldu. Ellerim ve bacaklarım titremeye başladı, o an gözümün önüne tekrar geldi. İclal anlamıştı, bu yüzden hızla gelip elimi tuttu. "Emin misin?" Hızla ellerimi geri çektim, kaşlarımı çattım. Emin misin neydi?

"Ne demek emin misin İclal?!" diye çıkıştım, oturduğum yerden hızla kalktım ve birkaç adım geriye gittim. "Bir tanem, belki ilaçlardan olmuşlar-"

"Ya üç yıldır kullanmıyorum! Delirmedim ben!" Parmağımı yüzüne doğrulttum, "Delirmedim!" Konuşmalarına izin vermedim, üstlerine birkaç adım atarken gözümdeki yaşlar yanağımdan süzüldü. "Gördüm onu! Onun yüzünden iki kişinin ölümüne sebep oldum!" Ellerimi ileri uzattım. "Ellerimde öldü, daha gencecik! Bebeği bugün doğmuş!" İrem bana doğru birkaç adım atıp sarılmak istedi ama izin vermedim, geriye doğru gittim. Bana acısınlar istemiyordum.

Bir şey söylemlerine fırsat vermeden odama gittim, kapıyı kapatıp iki kere kilitledim. Kapıyı öyle kapatmıştım ki odamdaki eşyalar titremişti, bir anda gözüm döndü. Ne kadar elime gelen eşya varsa atmaya dağıtmaya başladım. Ne cam kaldı ne ayna, kendime zarar verecek kadar her şeyi dağıttım. İşin tuhafı aşağıdan ses geliyordu, Baybars'ın sesiydi. O da bir şeyleri kırıyor gibiydi. Ağlıyordu. "*Nasıl yapacağım oğlum, yap diyor bana! Yaşa dedi bana, ben nasıl yaşayacağım lan böyle?! Vatan mı o mu ne demek lan? İnfasızlar!*" Böyle bağırıyordu.

Herkes çok tuhaf şeyler yaşıyordu. Odada sağlam bir şey kalmayana kadar durmadım, kızlar üst üste kapıya vurdu. "Asena yemin ederim öyle demek istemedim... Sen benim ailemsin lütfen aç şu kapıyı." İclal ağlamıyordu ama sesindeki korkuyu duyuyordum. Kapıya hafifçe vurdum, "Yalnız bırakın beni... Allah'ın adını verdim, yalnız bırakın."

"Aç şu kapıyı konuşalım, lütfen," dedi İrem, ağlıyordu. Hemen ağlardı her şeyde zaten.

Başımı geriye yasladım, "Sizi seviyorum ama müsaade edin bana, sakinleşeyim..."

"Asena..." dedi İrem ağlayarak. "Sen yuvasın, ne olur yıkılma..."

Gözyaşlarım peş peşe yanağımdan süzüldü, kızların hâlâ kapı arkasında olduğunu biliyordum. Sessizleştik, "Görelim seni... Salonda uyu, valla kırarım kapıyı," dedi İclal, yapardı biliyordum. O enerji onda vardı.

Olduğum yerden usulca kalktım, kapıyı açtım. Kızlar hızla bana sarıldı, korkuyorlardı. Tekrar intihar ederim diye korkuyorlardı, daha önce iki girişimim olmuştu ama yıllar önceydi. Başımı ikisinin arasına yerleştirdim. İçim dışıma çıkana kadar ağlamıştım, onlar da benimle ağlamıştı...

Birkaç saat sonra sakinleştiğimi kanıtlamış ve birini nöbete birini de odasına yollamıştım, kendi odamda o dağınıklığın ve parçaların arasında öylece uyumuştum.

"Seni bambaşka bir evrende de bulurdum, kim olursan ol, hangi zaman olursa olsun... Seni yine büyük bir aşkla, tutkuyla ve sonsuzlukla severim... Ve eminim, milyonlarca olasılık içinde biriciksin. Orman yeşili gözlerin, tüm renklerin ötesinde. Seni bulurum, anlıyor musun? Beni hisset, çünkü biliyorum; kalbim bir daha asla böyle atmayacak..."

Gözlerimi kesilen nefesimle açtım, duyduğum ses nefesimi kesmişti çünkü çok gerçekti. Rüyada bu sözleri duyuyordum, aynı kişiden; Baybars Yurtludan değil, Baybars Kılıç'tan... Olduğum yerden hızla doğruldum, göğüs kafesim hızla inip kalkıyordu. Derin derin nefes almaya çalıştım, elimi kalbimin üzerine koydum.

Etrafıma bakındım, hâlâ karanlıktı. Kapının dibinde uyumuştum, Allah'tan halı vardı. Sendeleyerek yerimden kalktım, kapımı açıp hole doğru yürüdüm. Kolumdaki dijital saate baktım, saat 04.48'di. Ezan okunacaktı birazdan, kızların odasını kontrol ettim. İclal gece hastaneye gidecekti, çıkarken seslenmişti. İrem'de belli ki yeni hazırlanıp çıkmıştı, bugün köy günüydü. Oda buram buram vanilya kokuyordu. Salona doğru gittim, etraf toplanmıştı. Portmantoya asılan ceketimin cebinden telefonumu çıkardım. Telefonuma göz gezdirdim, mutfağa doğru ilerken okumaya başladım. Kızlar tek tek yazmıştı. "Gece hastanede sıkıntı varmış o yüzden geldim, merak etme. Seni seviyorum." İclal'in mesajıydı. İrem'in mesajına girdim. "Köy okullarına aşı için erkenden yola çıktım, jandarmalar da olacak. Merak etme, seni seviyorum."

Tam telefonu kenara bırakacaktım ki ÇILGIN KARTALLAR Grubundan üst üste mesajlar düştü.

Behçet Karatay: Uyku tutmadı, uyudunuz mu hiç?

Taha Yenilmez: Yanında uyusam kesin gelirdi, seviyorsun sen de beni saklama.

Behçet Karatay: *Ya oğlum bak git, hallenme bana.*

Kaan Sönmez: *Şu an aldatılıyormuşum gibi hissettim, yazıklar olsun piç Romeo.*

Şef Bozuntusu: *Sen rutin aldatılıyorsun zaten, Taha'ya suç bulma.*

Fatih Türkoğlu: *Bence hiçbirimiz uyumamış. Birkaç saat sonra işe gideceğiz, hangi gönüllü kahve yapmak ister?*

Mesajları buruk bir tebessümle okuduktan sonra yazmaya başladım.

Asena: *Ben de uyumadım. Gelebilirsiniz, kahve suyu koydum.*

Şef bozuntusu: *Bana uyar.*

Kaan Sönmez: *Uyar tabii 6. kahven.*

Şef Bozuntusu: 🤣🤣

Emoji mi kalmıştı yahu, yaşlı herif. Taha resmen iç sesim olmuştu.

Taha Yenilmez: *Ya emoji mi kaldı, Allah'ın lazı! Yaşlı herif! Bak random var, 'rnjkhefdjffejcfb' Böyle basıyorsun, anladın mı? Gülme efekti.*

Şef Bozuntusu: *O odaya gelirim, seni dinlene dinlene döverim.*

Behçet Karatay: *Moruk ben bile öğrendim fhrhfkhekhkhdjekdj, büyük yazınca da sesli gülme efekti. Kızım öğretti.*

Fatih Türkoğlu: *Ben genel olarak biliyorum da saçma yahu, Facebook'ta eskiden emoji bile yoktu. :)' böyle yapardım, ;) şöyle de göz kırpardım.*

Taha Yenilmez: *Ne yapıyordun abi yengeyi de böyle mi dürtüyordun JFHVJKDHFKJHDFHC*

Şef Bozuntusu: *Abi merak etme dövüyorum, gelirsiniz.*

İstemsizce güldüm, "Bekliyorum." Yazdım. Mesajda espriler havada uçuşsa bile herkesin rol yaptığını biliyordum. Ne kadar birbirine sırnaşırsa sırnaşsınlar hepsinin hali tabiri caizse itten beterdi.

Kahve suyunu koyduktan sonra üzerimde kokuşmuş kıyafetleri çıkardım, gri bir eşofman geçirdim ve üzerine bisiklet yaka, kırmızı-beyaz çizgili tişört geçirdim. Saçlarıma dokunmamıştım. Sağa sola dağılıp kabarmış olsa da bir şey yapmak içimden gelmiyordu. Gözlerim öyle bir şişmişti ki ne yapsam düzelmeyeceğini biliyordum. Bizimkiler gelene kadar ben ilk kahveyi içerdim, mutfağa geçip kaynayan suyla kendime bir kahve yaptım. Dış kapıya doğru ilerledim, tek balkonum orasıydı.

Pencereden süzülmeye başlayan güneş, verandanın tırabzanlarına vuruyor, gölgeler uzun uzun uzuyordu. Sessizlik vardı, sadece uzaktan kuş sesleri geliyordu.

Derin bir nefes alıp kapıyı açtım, beni tırabzanlara yaslanmış Baybars karşıladı. Uyku sersemliği, göz kapakları yarı aralıktı. Göz altları uykusuzluktan çökmüştü, dünkü yaralarına pansuman yapmıştı belliydi. Bir an sustum, sadece onu izledim. Onun da gözleri şişmişti, kollarını göğsünde bağlamış bana bakıyordu, ilk onun gelmesini beklemiyordum. Yerinden doğruldu, birkaç adım ağır bir şekilde bana attı, ben de aynı anda ona attım.

"Ho..."

"Özür dilerim," dedi lafımı keserek. Hoş geldin diyecektim, her şeye rağmen ama o beni bozguna uğratmıştı. Şaşkınlıkla ona baktım, yüzünde büyük bir mahcubiyet vardı ve merhamet. Nedenini biliyordum ama pişman mı olmuştu? Söylediği şeylerden pişman olmuş ve benden özür mü diliyordu.

"Neden?" diye sordum sanki bilmiyormuş gibi.

Baybars omuzlarını büktü ve başını hafifçe yana doğru yatırdı. "Sana orada söylediklerim yüzünden, hayvanlık ettim."

Başımı öne eğip histerik bir gülüş attım, tekrar yüzüne baktım. "Sorun değil, alışkınım ben." Cidden öyleydi, insanlar beni kolayca harcardı.

Baybars başını iki yana salladı, kaşlarını sinirle yukarı kaldırdı. "Buna alışkın olma, gerekirse bana karşı çık!"

Omuzumu kapıya doğru yasladım, kahvemden bir yudum aldım. "Haklıydın." Nettim çünkü haklıydı.

"Hata yaptın evet ama seni incittim, Asena. Seni incitmemem gerekiyordu." Aramızdaki iki adımlık mesafeyi kapattı. "Neden bilmiyorum ama seni incitmek bana zarar veriyor..."

Neden böyle dediğini anlamamıştım, kaşlarımı çattım. "Nasıl yani, neden? Kadın olduğum için mi?" Eğer öyleyse kafasına bu fincanı cidden yerdi, küçük kız muamelesini hiç sevmezdim.

Baybars alayla güldü, alnını ovuşturdu. "Öyle olsaydı timde bir kadın olmazdı."

Başımı iki yana salladım. "Neden o zaman?"

Gözlerime baktı, hem de uzun bir süre baktı. "Gözlerin çok incittiğim birine benziyor ve bana vicdan yaptırıyor," dedi bir anda. Kahvemi yudumlayacakken, fincan dudaklarımda öylece kalmıştı. Ben ona vicdan mı yaptırıyorum, vicdan yapmış hali bu muydu?

"Derken?" demeye kalmadan Taha döne döne geldi, zıpladı, hopladı ve bir anda elimdeki fincanı çekip aldı. "Siz devam edin, şöyle içeyim ben."

"Hey! Benim o!" diye çocuk gibi çıkıştım. Taha ise üst üste yudumladı, en nefret ettiğim şeydi.

Sırıtarak bana baktı, "Artık benim!" Arkamdan içeri bakınmaya çalıştı, "Sizin sarışın, dövmeli bir arkadaş vardı. O da benim olsa keşke..."

Şap. Baybars kafasına öyle bir geçirdi ki 'şap' diye ses çıktı. Göz devirdim, Taha'ya dil çıkardım. Bu defa onunla çocuklaşacaktım. "İğrençsin Romeo!"

Taha uslanmamış gibi bir yudum daha aldı, hem de höpürdeterek. Baybars yüzünü ekşiterek baktı, "Hayvan herif."

"Ben kahveleri yapayım!" dedim, Taha'ya ters ters bakmaya devam ettim. İçeri girdiğimde Baybars Taha'nın boğazına yapışıyordu, "Bizi rezil ediyorsun, bizi mahvediyorsun!" diye boğuyordu. Ben kahveleri yaparken diğerleri de tek tek geldi ama benim aklım Baybars'ın cümlelerindeydi. Ne demek istemişti? Zaten lisede de paragrafta ne verildiğini anlamazdım şimdi de Baybars'ın dediklerini anlamamıştım. Zaten üniversite sınavlarında bile böyle cümle yoktu, açık açık konuş kardeşim. Ne demek istedi ki şimdi bu?

Kahveleri tepsiye yerleştirdiğimde karşıma ilk çıkan Baybars olmuştu, geniş omuzlarıyla adeta girişi doldurmuştu. Güneş ağır ağır dağların arkasından yükseliyordu. Küçük masanın etrafında toplanmıştı hepsi. Kimisi tırabzana kolunu uzatmış kimi de sohbet içindeydi. İlk girişte Baybars vardı bu yüzden tepsiyi ona uzattım. Tabii ki Taha yine patavatsızlığını konuşturdu. Sesini tütün içmiş amcalar gibi kalınlaştırdı.

"Kızımız da pek marifetli. Ne yaptın canım Nijerya dağlarında kavurup içine öyle mi tuz attın kahvenin? Ayağına da bas, çekinme yanlışlıkla

oldu de!" Solunda Behçet abi sağ olsun silleyi Taha'nın açıktaki ensesine çaktı.

Turan abi ise hiç olmadığı kadar gergindi, "Beni buraya diktiniz yazıklar olsun. Karımsız kaldım."

"Hepimiz buradayız lan!" diye çıkıştı.

"Karım abi ya! Karımın koynundan çıkıp niye yanınıza geliyorum ya! Karım ya, canım karım." Turan abi hayatımda gördüğüm en çok karısına âşık adamlardan biriydi. Tanıdığım günden beri bile beş dakika da bir arıyordu. Hanıma hizmet, vatana hizmettir diyordu. Haklıydı.

Herkesin kafası dağınıktı, hepsi kendini maskeliyordu. Sessizliği ben bozdum. "Siz neden kuruldunuz, yakalamak istediğiniz biri mi var?"

Hepsi bir anda bana baktı, yüzlerinde bir gerginlik vardı. Baybars kahvesinden bir yudum aldı, tekrar o soğuk üstten tavrı vardı. "Zamanı gelince, öğrenmen gerekirse öğrenirsin." Gözlerini kısıp bana baktı, kollarını göğsünde birleştirdi. "Senin yakalamak istediğin biri var mı?" diye ekledi.

Gerilmedim, aksine kahvemden rahatça bir yudum alıp gülümsedim. "Bilmem, neden olmasın?"

"Kimi?"

Gülümsedim. "Zamanı gelince öğrenirsin." Kısasa kısas en sevdiğim şeydi.

Baybars alaycı bir biçimde güldü, tekrar kahvesinden bir yudum aldı. "Siz ajanlar hep bir şeyin peşindesiniz."

Bu defa suratım düştü. Ajan kelimesine ayar oluyordum, Baybars'a kitlendim. "Ajan değilim ben."

Baybars yine yüzüne o sinir bozucu gülüşünü yerleştirdi, oturduğu yerden bana doğru yanaştı. "Değil misin? "

Ben de tıpkı onu gibi yanaştım, bir el kadar mesafe vardı aramızda. "İstihbaratçıyım," dedim. Baybars güldü ve yüzünü geri çekti, diğerleri sanki bir film izliyormuş gibi izliyordu bizi. Duyulmadığını sanan Taha ile sinir kat sayım artıyordu.

Taha yanında oturan Kaan'ın kulağına yaklaştı ama görüyorduk ve duyuyorduk. "Sence öpüşürler mi?" diye sordu. Bu adamı öpeceğime taşla öpüşürdüm.

Kaan başını Taha'ya çevirip, "Boş boş konuşma," dedi. Taha ise omuz silkti sırıtarak bize baktı. "Duydunuz mu?" Sırıttı, bir yudum aldı kahvesinden. "Duyun." Hiç gocunmadı, diğerleri de güldü çünkü hepsinin hoşuna gitmişti. Ben ve Baybars hariç. İkimiz birbirimize bakıyorduk, Baybars'ın dudağının kenarında sadece benim görebildiğim bir gülüş vardı ama alaycıydı. Hani ben sana bakmam merak etme, der gibiydi.

"Neyse ki sarışın sevmiyorum," diye alaya aldım ve kahvemden bir yudum aldım, Baybars'ın bana laf sokmasını bekledim. Bu yüzden rahatça kahvemden yudum aldım.

"Neyse ki ben de yeşil göz severim ve istersem alırım." Baybars'ın sözleri herkesin 'O' çekmesine ve kahvenin boğazımı yakmasına sebep oldu. Öyle bir yaktı ki kıpkırmızı kesildim.

"Elma armut mu bu hayırdır?"

"Neyse ki ben gri kafa sevmem," dedi Baybars, kahvesinden sakince bir yudum daha aldı. Ses tonu öyle rahattı ki, sanki biraz önce herkesin ortasında bana meydan okumamış gibi... Gözlerini hafifçe kıstı, dudaklarının kenarındaki alaycı kıvrım sinirimi bozuyordu.

Sözleri masanın etrafında dönüp durdu. Önce kısa bir sessizlik oldu, sonra diğerleri bıyık altı gülüyordu. Taha dizine vurup sırıtırken, Kaan başını yana çevirdi ama yüzündeki tebessümü gizleyemedi.

Benimse boğazımda kahve düğümlendi, yakıcı bir sıcaklıkla ciğerlerime kadar indi. Öksürüğümü bastırmaya çalıştıkça yüzüm alev aldı; yanaklarım kızarmış, gözlerim nemlenmişti. Ama Baybars hâlâ sakindi.

Sinirlendiğimi anlayıp konuyu değiştiren kişi Fatih abi olmuştu. "İddialı olduğun bir konu var mı?"

Kahvemden sakince bir yudum aldım. "Nasıl yani?"

"Yani mesela Taha bomba tahrip uzmanı halledemeyeceği bomba yok," dedi.

Taha kendini beğenmiş bir tavırla ayağa kalktı. "O benim."

Fatih bu defa Kaan ve Baybars'ı gösterdi, "Baybars bu timin beyni, ayrıca çok iyi dövüşür. Kaan kesinki nişancı." Turan'a döndü, "Ve benimle birlikte en iyi bölge analizcisi Turan." En son Behçet'e dönüp güldü, "En iddialı olduğu şey namlu yakması." Behçet abi bununla gurur duyuyormuş gibi gülümsedi.

Biraz kendimi mal gibi hissetmiştim, dil konuşurum, adam döverim, kavgacıyım, huzursuzluk var...Var oğlu var.

Ok bana döndüğünde gülümsedim. "Peki, sen neyde iddialısın?"

Özgüvenle gülümsedi, sırtımı dikleştirdim. "Benim işim her şeyde iyi olmak ama illa bir şey olacaksa dövüş."

Baybars'ın dudaklarından histerik bir gülüş döküldü, alaylı bir yüz ifadesi vardı yine. Benim ondan iyi olmadığımı düşünüyordu, cüssesine güveniyordu. En son cüssesine güvenen adamın kafasında çekiç patlatmıştım.

"Çalış çalış, yetişirsin bana."

Bu defa ben histerik bir gülüş attım. "Kıçını tekmelediğimde konuşalım." Tüm tim aynı anda coşkuyla masaya vurdu.

Baybars alay eder gibi uzunca güldü. Ayağa kalktım, ellerimi belime koydum ve aşağıyı işaret ettim. "Bahçede bir tura var mısın?" Baybars'ın gülüşü büyüdü, bu özgüveni sevdiğine adım gibi emindim. Elini masaya vurdu ve aynı atiklikle ayağa kalktı. Üzerime birkaç adım atıp gülümsedi. "Varım ama sonra yok şuram acıyor buram acıyor diye söylenme."

Sadece gülümsedim ve merdivenlerden ikişer üçer inmeye başladım. Güneş tam çıkmamıştı ama kapışmak için gayet iyi bir yer vardı. Arkamdan gelen tim büyük bir destek veriyordu. Baybars yüzünde kendini beğenmiş gülümsemesiyle ellerini beline koyarak merdivenlerden indi.

Bahçenin ortasına geldiğimde gülümsedim, elimi uzatıp gel gel işareti yapıyordum, gün intikam günüydü. En büyük tezahürat Taha'ya aitti. "Parçala onu barbi!"

Kaan bahçenin kaldırımlarına oturup omuz silkti, ellerini havaya kaldırdı. "Üzgünüm ama oyum kardeşime!"

Baybars'ı desteklemesine bozulmuştum, kadın destekçisi duruyordu... Üzdü... Baybars, özgüvenli bir biçimde başını salladı. "Teşekkürler, kardeşim."

Turan abi ve Behçet abi arkama doğru geçtiler, ellerini omuzuma koydular. "Bizim oyumuz tabii ki barbi için!"

Fatih abi ellerini havaya kaldırdı ve geriye çekildi. "Baybars'ın nasıl dövüştüğünü bildiğim için oyum Baybars'a, üzgünüm!"

Serkan elini Taha'nın omuzuna attı. "Taha'm ne derse o!"

Ben ise tebessümle başımı salladım; birazdan burada üçüncü dünya savaşı çıkacaktı. Bileğimdeki tokayı çıkarıp saçlarımı tepede topladım, alttan çıkan birkaç tutamı umursamadım. Pozisyon almadan, ilk hamleyi cesurca ben yaptım: uzun bacaklarımı hızlı bir şekilde yukarı kaldırdım, neredeyse doksan derece açmıştım.

Baybars hazırlıksız yakalanmıştı; çenesine aldığı tekme darbesiyle yüzü başka yöne döndü. Arkadan yükselen "ooo" sesiyle birlikte, birkaç günün birikmiş öfkesini almış gibi güldüm. Pozisyon alırken Baybars'ın kaşlarını çatışını, sinirle kuruyan dilini yalayışını gördüm ve hızlı refleksimle dönmek istedim ama bu defa da o acımadı, karnıma doğru tekme atmaktan çekinmedi. Elimle hızla karnımı sardım, iki büklüm olup geriye sendelemiştim. Bu gerçekten acıdı, nefesim kesilirken bu hamle canımı yakmıştı. Herkesin yüzünü şekilden şekle girerken gördüm ama zafer acı tatlıydı, asla pes etmezdim. Baybars bana yaklaşsa da fazla acımasız olmak istemediğini fark ettim. Düşmana merhamet vatana ihanetti. Bana üzülmüştü, büyük hata... Eğitimde babama bile acımazdım. Ki zaten çok acıyacağım biri değildi.

Baybars duruşumdan endişelenmiş olacak ki elini bana doğru uzattı, "İyi misin...?" demeye kalmadan o kemikli elini yakalayıp hızla döndürdüm, elini arkaya doğru büküp boşluğuna tam iki kere vurgun yaptım. Bunu o kadar beklemiyordu ki acıdan çok nutku tutulmuştu. Baybars bu defa üçüncü vurgunu yapmama izin vermedi, yumruğumu yakalayıp hiç acımadan yumruğumu sıktı. Yumruğum avucunun içinde küçücük kalmıştı. İtiraf etmeyelim ki Baybars hayatımda tanıdığım en büyük ellere ve omuzlara sahip erkekti. Beni bir anda döndürüp sırtımı gövdesine doğru yasladı ve kolunu boynuma doğru dolayıp baskı yaptı. Elim ya kırılmıştı ya kırılmıştı ama sinirlendirdiğimi soluk alışından ve cümlelerinden hissediyordum.

"Kibarlığa sokarlar, sıçtın ağzımıza!"

Elleri o kadar büyüktü ki hamle yapamıyordum, zorlukla nefes alırken bakışlarımı yukarı kaldırdım, "Ayaklar kaç numara?"

Baybars çatık kaşlarla bana baktı, tamam tuhaf sorularım vardı ama merak etmiştim yemin ederim kötü niyetli değildim, maksat sohbet.

"Bunu genelde erkekler sormuyor mu ya?" Elimi sıkmaya devam ediyordu, kolu hâlâ boynumdaydı.

Nefes nefese kollarından kurtulmaya çalışırken güldüm. "Toplumsal rollere inanmıyorum."

Histerik bir gülüş attı, "Kırk altı." Gözlerim açıldı, az önce bu adam bu numaralarla bana tekme atmıştı. Hayvan. Cidden fena halde kitlenmiştim. Hayır numarayı öğrenmeyene kadar sorun yoktu. Baybars kulağıma doğru eğildi, "Pes mi?" Sinirle tuttuğum nefesi verdim.

Dişlerim birbirine bastırdım, "Asla!" Ve kulağıma yaklaşmış olan Baybars'ın yakınlığından faydalanarak boşta kalan elimi yumruk yapıp geriye doğru vurdum. Ellerim küçük ama bir o kadar kemikliydi.

Burnuna denk getirecek şekilde ve kanatacak cinste bir yumruktu, elleri çok değil ama hafifçe gevşedi bu da bana yetti. Bu defa dirseğimi suratının ortasına geçirdim. Acıyla bağırıp burnunu tuttu. Çünkü yüzüne âşık herifin tekiydi.

"Burnum!" diye yüzünü tutarak sitem ediyordu.

Taha nerden geldiği belirsiz leblebileri ağzına atarak bağırdı. "Sevdiği şey Laz burnu barbi ona vur!"

Ellerimi iki yana açtım ve güldüm. "Kesinlikle bunu senin için yapacağım, Romeo!"

Baybars boşluğumdan faydalanıp çok atik bir şekilde yumruk salladı, itiraf etmeliyim ki sağlam bir sallamaydı ama ben de iyi eğitimliydim. Kimse nasıl olduğunu anlamadan yumruğa tekmemi geçirdim daha doğrusu eline doğru tekme attım, o da pes etmedi. Benimle aynı hızda tekme attı, bir ben bir o atak yapıyordu. Tuhafıma giden bir şey vardı, bildiğim bir dövüş tekniği vardı. Sevgili P'nin bana öğrettiği tekniklerdi, bu yüzden sürekli çakışıyorduk. Ne o darbe alıyordu ne ben. Zor bir hamle yapmaya karar vermiştim, Baybars hızlı hızlı dönen tekmelerini savururken kaçacak bir noktam yoktu, bu nedenle tam döneceği anı bekledim. O an geldiğinden Baybars'ın paçasından tutup aşağıya doğru çektim ve sırtüstü yere yapıştı. Ama sırtüstü yapışırken ayakları beni tutup yere doğru çekti. Ama üstte kalan ben olduğum için önce ben onun boynunu kapana aldım ve kollarımın arasında boynunu kilitledim. Bacaklarımı da beline kitlemiştim.

Göğüs kafesim hızla inip kalkarken gözlerine baktım, burnundan hafif kan akıyordu. Umurumda bile değildi. "Pes mi?" diye sordum.

Baybars zorlukla nefes alırken sırıttı. Bir insan bu kadar alkol, sigara ve çay tüketirken nasıl bu kadar beyaz dişleri olurdu. Kabul, bundan çok etkileniyordum. Baybars kızaran suratına rağmen önce kolumu tuttu ve bir anda ayağa kalktı ve hızla sırtımı bahçenin demir kapısına yasladı. Yaslamaktan ziyade vurdu. Bu adam tek hamle de ben üstündeyken ayağa mı kalkmıştı?

Taha'nın ve Serkan'ın yüz ifadesiyle benim yüz ifadem aynıydı. Taha ağzına attığı leblebiyi çiğneyip yutkundu, "Dedim ben hamileyim..." diye mırıldandı, tabii ki Kaan'ın tokadından nasibini almıştı.

Sırtımdaki kemikler sızlamaktan öteye geçip bana batıyordu, sırtımda iki vida olduğunu söylemiş miydim? Keşke söyleseydim çünkü fena halde sızlıyordu. Kollarımın pozisyonu hâlâ aynıydı ama Baybars'ın performansı zerre düşmüyordu. Utan be adam, sırtımın izi kesinlikle bu paslı kapıda çıkmıştı.

Nefes nefese suratıma baktı, yüzüm yüzüne denkti. "Kesinlikle kilo almalısın ve yanlış hamle. Bu kadar zayıfsan senin iki katın bir adamın üstüne çıkamazsın, yoksa ölürsün." Hem acıyla hem de sıkışmışlığın verdiği hisle göğüs kafesim hızla inip kalkıyordu. Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu ama adrenalinden mi yoksa Baybars'ın bakışları ve yaptığı hareketten mi bilmiyordum. Sanki o an hiç kimse yoktu, ne film izler gibi bizi izleyen tim ne de uçan bir kuş. Yalnızca ikimiz. Kalbim yakınlıktan atıyordu...

"Kalbin çok hızlı atıyor, hızlı hareket ettiğin için mi? Yoksa bana yakın durduğun için mi?" dedi kısık bir sesle Baybars, sanki bu durumda onun da kalbi tekliyor gibiydi. Hissedebiliyordum ve o bunu gizlemiyordu. Yüzüme bir sıcaklık hissetmeye başladım, kalbim daha fazla atmaya başlamıştı. *Sorular ve nabızlar...*

Hareket etmek istedim ama Baybars da güzel ablukaya almıştı. "Tabii ki yorulduğum için!" Bu defa kollarımı çözdüm, Baybars'ın siyah tişörtünden kavradım. Baybars ne yapacağımı kestirememiş gibi bana baktı, oysa ben ne yapacağımı gayet iyi biliyordum. Bir sonraki hamleni sakın

belli etme. Bir anda burnun üzerine kafamı geçirdim, o kadar sağlam geçirdim ki Baybars bir anda beni bıraktı. Neyse ki ayaklarımın üstüne durmuştum. Baybars'ın burnu gerçekten kıymetliydi.

Karnına sağlam bir balyoz tekmesi geçirdim, ikinci kez vurmak istediğimde bu defa bacağımı tutup beni tekrar bahçe kapısına yasladı, tam beni sıkıştıracaktı ki bacak arasına hiç acımadan geçirdim. Acıyla bacak arasını tuttu, taşa takılıp sırtüstü yere yapışırken, ayağımı göğsüne doğru bastırdım. Zorda kaldığımda yapmayı en sevdiği şeydi. Burnu çok az kanıyordu ama öyle bir vurmuştum ki hareket edecek hali yoktu. Türk usulü... Sevgili P'den öğrenmiştim, o da çok eski Türk bir dostundan öğrenmişti.

Baybars acıyla kıvranarak bana baktı, "Benim gibi kafa atan, tek insansın. Kim öğretti sana bunu?" Baybars'ın bacak arasından çok burnu acıyordu, buna emindim. Gözlerini acıyla bir iki kere kırpıştırdı, nevri dönmüştü adamın.

Dudaklarım gururla yana doğru kıvrıldı, gülümsedim. "Pes mi?"

Başını hafifçe salladı, "Pes..." Ama bu sen kazandın pesi değildi, bilerek bırakmıştı. Sabaha kadar devam edeceğini hatta biraz daha zorlasa kemiklerimi kıracağını biliyordum, yapmadı.

Saçlarımı gururla iki yana savurdum, ayağımı geri çekip Taha'ya baktım. Göz kırptım, sonuçta beni tutmuştu. Taha ciddiyetsiz bir ifadeyle güldü. "Teşekkürler barbi, bizi kültürlü Laz uşaklarından kurtardın!"

Turan abi rahat bir tavırla Taha'nın elindeki leblebiyi ağzına attı. "Yok be oğlum onda öyle bir t-" sözlerini Fatih abinin uyarıcı öksürüğü kesti, gülerek başımı iki yana salladım, Turan abinin boş bulunduğunu hissediyordum. Benim yüzüme bakınca utanıp kızarmıştı. Bu çekişme hepimize iyi gelmişti, yaralarımızı sarmıştık.

Yerde uzanan Baybars'a elimi uzattım, Baybars bükmediğin eli tutacaksın misali elimi kavrayıp bana fazla yük vermeden ayağa kalktı. Tam dibimdeydi, bakışları yine tepemde kalıyordu ve bu yüzden başımı kaldırmam gerekiyordu.

"Tebrik ederim, beni yenen ilk insansın..." Cinsiyetçilikten uzak bu tebrik hoşuma gitmişti, aslında fazla mücadele etmemişti ve bunun farkındaydım.

"Ve de ilk kadın," diye ekledi Taha. Hepimiz sert bakışlarla Taha'ya döndük. Taha kendinden emin bir tavırla ayağa kalktı. Son kalan kuruyemişleri de ağzına attı. "Ne var? Ben gördüğümü söylüyorum!" Kolumdaki dijital saate baktım, gülerek başımı kaldırdığımda bahçenin paslı kapısı gıcırdayarak açıldı. Ve kapının arkasında yüz, kimseyi gülümseten cinsten değildi. Behçet abi kavgaya girişecekmiş gibi boynunu kütletti, gelen Selim'di. Bu saatte?

Taha sinirle yanaklarını şişirdi, herkesin duyabileceği şekilde mırıldandı. "Geldi yine angut."

Ben sınırımı bozmadım, herkese nasıl yaklaşıyorsam Selim'e de öyle yaklaşıyordum. "Günaydın," dedim, Baybars'ın ters bakışları anında bana döndü. Hayır anlamıyordum, ben konuşunca niye böyle bakıyordu.

Selim bana karşılık vermek için elini uzattı, Baybars sanki dünden beri bunu bekliyormuş gibi Selim'in elini sıktı. Ya yine mi? Yeter ulan! Bu defa ben ters ters baktım, bu hareketlerden hiç hoşlanmıyordum. "Sana da günaydın, Asena," dedi yüzüme bakarak.

Baybars ise bana bakmasından rahatsız oluyormuş gibi başını önüme doğru eğdi. "Yanlış anlamazsan ya da anlarsan daha çok sevinirim Selim de benim evimde bu saatte ne işin var?"

Selim sanki şirin görünüyormuş gibi gözlerini kırpıştırıp gülümsedi. "Yanlış bilmiyorsam üst kat Asena Hanımlara ait?"

Ya abi tamam üst katta ben oturuyorum da senle ben ne alakayız? Demek istesem de ters cevap verip yanımdaki Laz kıroyu mutlu edemezdim. Gülümsedim. "Bir sorun mu vardı?"

Selim elini Baybars'ın ellerinden çekti ve sadece bana döndü. "Yok aslında İrem Hanım bana yarın eşlik ederseniz sevinirim demişti, köy okuluna gidecekti."

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı çünkü Selim hangi ara İrem'le tanışmış ve bu kadar samimi olmuştu? Ve sorun şu, madem birlikte gideceklerdi İrem neden önce çıkmıştı?

Bozuntuya vermedim, gülümsedi. "İrem çıktı çoktan, aklından çıktı sanırım."

"Aklından çıktı sanırım, neyse ben arayayım. Teşekkür ederim." O kadar samimiyetsiz gülüyordu ki kesinlikle Baybars'a hak vermeye başlamıştım.

Bu defa elleri arkada Kaan olaya dahil oldu, sinirle gülüyordu. "Daha dün taşındılar, siz hangi ara tanıştınız acaba Selim başkomiserim!" R'yi bastırarak söylemişti. Sesinde sert bir ima vardı.

Selim ise rahat bir tavırla sırıttı, ellerini cebine yerleştirdi. "Senin kabalık yapmadığın bir anda, Kaan Sönmez." Göz kırptı. Kaan bakışlarını bir kurt gibi ona kitlerken Selim tekrar bana döndü, "Aslında ben seni de merak etmiştim. Herkes hata yapar, takılma. Tecrübe bunlar." Tecrübe derken Baybars'ın yüzüne bakıyordu.

Baybars sinirle güldü ve kurumuş dudaklarını diliyle ıslattı. Hiç beklemediğim bir şekilde Selim'in bir anda beyaz tişörtünden kavradı ve kafayı geçirdi. "Siktir lan amcık!" Herkes panikle ayağa kalkarken Selim birkaç adım geriye sendelemişti. Kaan ve Fatih, Baybars'ı geriye doğru çekti. Bense ağzım açık ortada kalmıştım, bu neydi şimdi? Baybars bu kadar kolay tahrik olan biri miydi?

Kanlar Selim'in burnundan peş peşe akarken ben sadece ortada kalmıştım, Baybars bunu imalı laflar yüzünden yapmamıştı.

"Her suçlu ispatlanana kadar masumdur demi, piç! Seni de o arkandaki hainleri ortaya dökeceğim. O sahte yıldızlarını ve plaketlerini sana yedireceğim! Seni var ya gelmişini geçmişini sikeceğim, Kerem'in ve Yusuf'un hesabını vereceksin! Onun bunu çocuğu! İt!" Fatih abi Baybars'ın ağzını kapatmaya çalışıyordu, Selim ise acıyla burnunu tutuyordu ama cevap veremiyordu.

Doğruldu, "Sen bana yalvaracaksın, Kılıç!" Parmağını suratına doğru salladı, "Görüşeceğiz!"

Bir saniye, bir saniye. Bunu gerçek sanmadınız, değil mi? Gerçek değil çünkü. Ben sadece kafamın içinde olasılıkları sıraladım, Baybars sadece Selim'e kitlenmişti.

"Kahve için vaktiniz var mı? Oturabilirim sizinle?"

"Olur tabii..." dedim kibarca ama içimden zerre gelmiyordu.

Baybars yapmacık bir şekilde güldü, "Yok desek de yine sen yüzsüzce otururdun." Ellerini arkada birleştirdi. Ne kadar gülse de yüzünden gergin olduğunu anlıyordum.

Fatih abi elini Baybars'ın omuzuna koydu, "Saat yediye gelmek üzere biz gidelim, hanım kahvaltıyı hazırlamıştır." Amacı gergin ortamı dağıtmaktı.

Fatih abinin konuşması bile Baybars'ın Selim'den gözlerini ayırmasını engellemedi. "Siz gidin, ben alt kattayım zaten. Kaan ve Taha, siz de kestirin ben sizi uyandırırım." Ama onlar da aynı pozisyonda Selim'e kitlenmişti.

Baybars, Taha ve Kaan'a dönüp başıyla evi işaret etti. "Hadi." Taha ve Kaan eve ilerlerken hâlâ bakıyordu. Taha Selim'in duyacağını bile bile bağırdı. "Selimler ve angutlar giremez yazmamız lazım kapıya!" Kaan gülerek Taha'nın ensesine vurdu, "O zaman sen de giremezsin oğlum!" Taha Kaan'ın bu komik olmayan şakasına çatık kaşlarla yanıt verdi, ayağının tersi ile Kaan'ın kıçına doğru vurdu.

Selim'in yerinde olsam bir saniye bile kalmazdım ama gerçekten arsızdı, ya da onlarla tartışmaya değer görmüyordu. Tim dağıldıktan sonra; Baybars Selim'e, Selim bana bakarken ben ikisinden de gözümü kaçırıyordum, ortam bir keyifli ama görün! Masanın ortasında kahveler yudumlanmadan öylece duruyordu.

Benim buna son vermem lazımdı, gülümsedim. Yapmacık bir şekilde esneyerek kollarımı gerdirdim. "Başkomiserim müsaade ederseniz kestireyim, biz bu kahveyi dışarda telafi edelim."

Selim gülümseyerek sandalyesini geri çekti, gülümsedi. "Tabii seve seve." El sıkışmak için elini uzattı ama ben artık hamleyi bildiğim için bir şey yapmadım, yine Baybars karşılık verip Selim'in elini sağlam bir şekilde sıktı ve sırtını parçalarmış gibi sarılmasına karşılık verdi. Baybars Kılıç kapan artık ya!

"Uyku önemli Selimciğim. Hadi sen de git uyu ama huzur içinde" Laf sokmaktan da geri durmuyordu, ulan Selim sen de biraz gururun varsa gelme artık.

Ama Selim arsız olmuştu, göz devirip tekrar bana döndü. "Gri yakışıyor, daha bir güzel gösteriyor," dedi flörtöz bir tavırda. Ya ama sen niye şu an geriyorsun, tipim değilsin. Aslında yakışıklısın ama tam bir kırmızı bayraksın be oğlum. Ayrıca ben mi İrem mi seç artık!

Gülümsedim, "Teşekkür ederim," dedim, bir an önce gitsin istiyordum. Selim merdivenlerden inerken Baybars dolu dizgin küfretmeye başladı. "Bit yavrusu, piç!" Küfrederek tekrar sandalyeye oturdu.

"Uyuyacağım demiştim?" Kollarımı göğsümde birleştirip Baybars'a baktım.

Baybars masanın üzerindeki sigara paketini açıp içinden bir tane çıkardı. "İzin vermiyorum, otur." Sigarasını rahat bir tavırla yaktı. Bir tane çakmak istiyordum ama yeterince vurmuştum, burnun ucundaki kan bile duruyordu. Sağlam dövdüm.

Karşısına oturdum, ben de paketten bir tane alıp dudaklarımın arasına yerleştirdim. Öyle alışkanlığım yoktu ama biri içince içesim geliyordu, Baybars uzanıp dudaklarımdan sigarayı yakmadan çekti. "Sen içme."

"Sen de içme o zaman." Baybars daha bir nefes aldığı sigarayı bir anda çekip attı. "Tamam," dedi.

O az önce benim tek lafımla sigara mı attı, benden nefret etmiyor musun oğlum sen? Kafam karışmıştı. Çatık kaşlarla ona baktım. "Sen cidden uyuzlukta ve hırtlıkta bir numarasın!" İçimde kalmıştı, söylemek istemiştim.

"Sana hâlâ çok kızgınım, gri kafa!" Yine gelmiştik o derin konulara. Bu konuda söyleyebilecek bir şeyim olmuyordu. Baybars'ın bakışlarında soru işareti görebiliyordum, nasıl olurda bu kadar başarılı bir istihbaratçı böyle hata yapardı. Haklıydı.

"Farkındayım." Elimi bardağın ağzında gezdirdim, başka diyecek bir şeyim yoktu.

Baybars her cümlemde daha çok sinirleniyormuş gibiydi. "Çok kızgınım çünkü anlam veremiyorum. Yani senin gibi profesyonel bir istihbaratçı nasıl yapar bunu? Anlamıyorum gerçekten anlamıyorum. Çok saçma geliyor. Hem hatana hem de o aşağılık herifi yakalayamamamıza tahammül edemiyorum." Kafasına doğru vurdu. "Almıyor burası."

Birkaç saniye Baybars'ın yüzüne baktım, bir an ona içimdeki tüm acıyı haykırmak istedim. Yaşadığım tüm kâbusları, sanki o an onu görünce kemiklerimin tekrar kırıldığını anlatmak istedim. Ama bunları anlatınca beni timinde istemeyeceğini biliyordum, çünkü Alex'le her karşılaşmam da böyle olacağımı düşünürdü. Sadece yutkundum, başımı öne eğdim. "Çok üzgünüm." İçime gömdüm acıyı.

"Korktum," dedi bir anda. Başımı kaldırıp Baybars'ın gözlerine baktım, gözlerindeki hüzün ve o bakışlar beni sarstı. Bu adam bana lanetler

yağdırmıştı, şimdi sanki hiçbirini bana söylememiş gibi bakıyordu, korumak istermiş gibi, yuva gibi...

Neyden korkmuştu? Beni kaybetmekten değildi herhalde.

"Daha geleli bir gün bile olamamış, Kartal Timi'nin bile daha benimsemekte zorlandığı kişinin ölmesi benim için ne kadar acı biliyor musun? Evet, Kerem ve Yusuf benim kanım canım, kanlarını yerde bırakmayacağım ama Kartal'dan değil...Ve şu bir gerçek ki olanların en büyük sorumlusu benim," dedi.

Şaşırmıştım, şaşkınlığım belli oluyordu. Baybars bana hâlâ aynı şekilde bakıyordu, o an dün gece nasıl o hale geldiğini sormak istedim ama sustum. "Haklısın," dedim sadece.

Baybars sandalyesini bana yakınlaştırdı, "Bana güven, ben boşuna şef olmadım."

Güldüm, bu gülümseme alaylı bir gülümsemeydi. "Sen bana güvenmiyorsun ama bunu anlamamak zor değil bana Kartal bile diyemiyorsun."

Baybars gülümsedi, o da farkındaydı. Konuyu değiştiren kişi ben oldum. "Her neyse, konumuz dışı ama benim yerime insanların elini sıkmamayı dene! Ondan hoşlanmıyorum, sağlam biri değil. İnan bana, yakında görürsün," dedi soğuk bir tavırla.

Başımı hafifçe salladım, "Biliyorum." Nettim. Baybars'ın kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı, bugün onu fazlasıyla şaşırtıyordum.

"Nereden biliyorsun?"

"Yani. Arkadaşımı iyi tanıyorum. Selim'le bir yere gitseydi mutlaka bilirdim ayrıca İrem jandarmalarla gitti. Gidip geldiğim sürece İrem full temizlik yapmış, evdeki kokudan anladım. Yani samimi olmaları için öyle bir boşluk yok. Ki İrem anında öterdi."

"Ya İclal yaptıysa?"

Histerik bir gülüş attım. "İclal temizlik yapmamak için camdan bile atlar."

Baybars etkilenmiş bir ifadeyle başını salladı, Selim kesinlikle sızıntıydı. Hissediyordum. "Niye geldi o zaman?"

"Birimizin evine girecekti. Sızıntı," dedim.

Baybars başını iki yana salladı, "Bunu bu kadar açık yapamaz."

"Her şeyi yapacak kadar zeki bir adam bence, sadece yüzsüz ve aptal rolünü oynuyor. Onun yalan söylediğini kanıtlayabileceğimiz çok bariz ama korkmuyor." Bu hislerim Baybars'ın ağzını açık bırakmıştı.

"Sen neyin peşindesin Tugalay?"

Ayağa kalktım ve bardakları toplayıp derin bir nefes aldım. "Herkesin..." Kapıya yöneldiğimde omuz üstü ona baktım. "Sen?"

O da ayağa kalktı, "gerçeklerin..." dedi ve merdivenlerden inmeye başladı. Bir süre arkasından baktım, ikimizin de büyük sırları vardı bence... Bugün bu kadardı.

Ben köşeliydim, hayat dedi. Düz olana yanaşırım. Neydi bu, neydi bu?

"Tamam" dedim, "Al ama ver bana mutluluğu, barışalım" Oldu mu, oldu mu?

Kartal Timi'nin toplantı odasından 'Uzunlar V1' şarkısı hafif bir ahenkle söyleniyordu. Erkek sesiydi, İrem şarkıya sessizce eşlik etmeye başladı. Baybars'ın sesine benziyordu. Köy okullarından dönerken babasını görmek için şubeye gelmişti ama ses onu kendine çekiyordu. Sesin tınısına kapılarak içeri daldı, daldığı gibi insan görünümlü duvara çoktan toslamıştı. "Oha!" diye yükseldi sesin sahibi.

İrem hızla o duvardan uzaklaştı, böceği ezmiş gibi surat ekşitti. "Iyy, Kaan!"

Kaan ona çarpan kişiyi yeni fark ediyordu. "Hay babanınki ya! Yine mi sen?"

Babasına laf etmeseydin kurtarırdı, kesinlikle kurtarırdı. İrem az önceki sesin bu adama ait olduğuna inanamıyordu. O kadar çok kendini o sese kaptırmıştı ki o olmasını kabullenemiyordu, yok hayır olamaz diye düşünüyordu.

Kaan ise bu kızın neden her yerden çıktığını bilmiyordu, evde bu, işte bu. Ve inanılmaz gıcık oluyordu. İkisi birbirine kitlendi. Her zamanki gibi birbirlerini yemeden önceki bakışlardı...

5.

GEÇMİŞİN İZİ

John Steinbeek der ki: "Bir insana dengesini kaybettirip sonra normal davranmasını bekleyemezsin."

Hayat çok tuhaf değil mi? Bilmem, istemem dediğiniz ne kadar şey varsa karşınıza bir yansıma gibi çıkıyor.

Kaan sinirle güldü, İrem'den uzaklaşmak adına birkaç adım geriye doğru gitti ve kollarını göğsünde birleştirip İrem'e baktı. İrem'in yüz şekli fazlaca değişmişti, çatık kaşları ve kemirmeye başladığı bir dudak her şeyi anlatmaya yetiyordu. Bu adamı görünce saçları bile elektrikleniyordu

Kaan ise her defasında bu kızı kollarında görmekten sıkılmıştı. Gülerek başını öne eğip iki yana salladı. *Sağım da bu solum da bu, ya hak gerçekten.*

İrem anlam verememişti, hani suratında bir şey varmış gibi gülüyordu. Olmadığına da emindi. Salaş beyaz gömleği, kot şortu ve altına giydiği converseleriyle havalı olduğunu düşünüyordu. Kendi haline bıraktığı dalgalı saçlarıyla çok güzeldi. Neye gülüyordu bu adam? Bir anda atlamak ve saçlarını yolmak istiyordu. "Ne bakıyorsun öyle? Ne sırıtıyorsun?" Kaan omuzunu kapıya yasladı ve daha sinir bozucu biçimde gülümsedi. *Güzel kız... şeytanın teki...*

"Bayılıyorsun kollarıma düşmeye, yollarıma çıkmaya." Histerik bir gülüş döküldü dudaklarından. "Hayırdır, beni mi takip ediyorsun?"

İrem önce idrak etti, sonrasında sinirle güldü. Önüne düşen saçlarını cilveli bir edayla geriye doğru savurdu. Öyle bir havası vardı ki gelen geçen mutlaka bir kere ona bakıyordu. Kaan'ın üzerine doğru bir adım attı, kollarını göğsünde bağladı. "Sen kimsin ya? Farkında mısın bilmem ama buraya bağlı bir doktorum." Ne kadar babası için gelmiş olsa da her seferinde babasını kullanmak istemiyordu çünkü hayatı boyunca baban sayende buralardasın, babasının kuzusu, laflarından çok sıkılmıştı. Bir de bu heriften duyamazdı.

Kaan gözlerini kısıp alayla dudaklarını yukarı kıvırdı, bu kızın kendini dünyayı fethediyormuş halleri komik geliyordu. Oysa ona içi boş bir balon gibi geliyordu. "Torpilli doktor," dedi iğneleyici bir tavırla. İrem'in babası sayesinde Şırnak'a yerleştiğini biliyordu. Söz konusu Müdürü bile olsa bu kızın torpilli olduğunu yüzüne vuracaktı. Ayrıca kim Şırnak için torpil isterdi ki?

İrem'in göz bebekleri duyduğu sözler ile irileşti, buraya bileğinin hakkıyla yerleşmişti sadece daha iyi hizmet verebilmek için merkez hastaneye geçmek istemişti. O da tüm köylere gidebilmek amacıylaydı. Bu adam nasıl bunları söyleyebilirdi? Eliyle omuzundan sertçe itekledi, dişlerini sinirle birbirine kenetledi. "Ne diyorsun sen be?"

Kaan olduğu yerde sadece sarsıldı ama adımı gerilemedi, istifini hâlâ bozmadı. "Yalan mı? Baban sayesinde merkezde sorumlu olmadın mı? Başhekim babanın arkadaşı değil mi?"

İrem dudakları sinirle aralandı, ateş saçlarından kıvılcım çıkıyordu. Üst üste Kaan'ın omuzuna doğru vurdu, Kaan istemsizce geriye doğru gidiyordu. "Seni var ya mahvederim!" Bu defa iki eliyle göğsünden iteklemeye başladı, Kaan ise bu darbelere karşı sadece geri geri gidiyordu. "Sen..." Söyleyecek söz bulamıyordu, sadece sinirle itekliyordu. Kaan sırtını duvara doğru çarpana kadar itekledi daha doğrusu Kaan iteklemesine izin verdi. Kartal Timi'nin dinlenme odasından ufaktan bir ateş yükseliyordu.

"Sen ne kaba bir adamsın!" Bir kez daha omuzlarına doğru vurmak istedi ama Kaan müsaade etmedi, ince bileklerini havada yakaladı. "Ne oldu, Selim yavşağı gibi pohpohlayamadım mı seni? Nasıl gidiyor flörtünüz?"

İrem'in kaşları havaya kalktı, neyden bahsediyordu bu adam? Şok içindeydi, Selim ne alakaydı? Selim ile bir iki kere mesajlaşmıştı o kadar. Ne saçmalıyordu bu herif? Hem onu ne ilgilendirirdi?

"Selim mi?" diye şaşkınlıkla yüzüne baktı, Kaan sinirlenmişe benziyordu. İrem'i sevse kıskandığı düşünülecekti ama günahı kadar sevmiyordu bu kızı. Sadece Müdürüne üzülüyordu, Selim gibi biriyle kızının flört ettiğini duysa kalp krizi geçirirdi.

Sinirle başını öne doğru salladı Kaan. "Selim." Dişlerini birbirine bastırıyordu, yeşil hareleri sinirle parlayıp sönüyordu. "Adam kırk yaşında ayrıca, git biraz yaşıtlarınla takıl! Kırk yaşında itin tekiyle, müdürümün kızının işi olamaz!" Kaan'ın sinirden boynu kızarmış damarları fırlayacak gibiydi.

İrem'in ağzı hem şokla hem de bu hadsizlikle aralanmıştı, bileklerini hızla Kaan'ın kemikli ellerinden kurtardı. Kaan bir anda suratında hissettiği tokat ile şok olmuştu, evet İrem tokat atmıştı. Kaan'ın yüzü yerinden oynanamamış ama sağlam kızarmıştı, yanıyordu yani.

İrem daha dünkü adamın bilip bilmeden hakkında böyle konuşmasına müsaade edecek biri değildi, resmen sinirden gözleri yerinden fırlayacaktı. Bu adam ne cüretle böyle konuşurdu, ona mı kalmıştı? Diyelim ki flört ediyordu, onu ne ilgilendirirdi.

"Hadsiz!" Ayaklarını yere vurarak odadan hızla çıktı. Kaan ise hızını alamamıştı, sinirle kuruyan dudaklarını ıslatıp bağırdı peşinden. "Koş babana hemen! Şikâyet et, babasının kuzusu!" Eli yanağına doğru gitti, içten içe ileri gittiğini biliyordu. Sağlam acımıştı. Odanın içinde duvara asılan kare aynaya doğru ilerledi, yanağını çevirip yanağına baktı. "Ulan nasıl vurmak bu?" diye mırıldandı. Gözleri gibi eli de sağlamdı.

Yanağını ovuşturarak koltuğa doğru ilerlerken genç bir polis özel harekât memuru içeri girdi.

"Kaan komiserim?" diye seslendi, başıyla selam verdi. Alttan yaptığı sıkı topuzu, berrak yüzü ile gencecik bir kadın özel harekâtçıydı.

Kaan oturmadan ciddi bir tavırla kıza döndü, "Efendim Defne?"

Defne saygın bir ifadeyle birkaç adım attı, "Kazım Müdürüm, sizi odasına çağırıyor." Kısa bir şekilde gülümsedi.

Kaan sadece başını salladı, Defne odadan çıkınca gülmeye başladı. Gerçekten babasına mı şikâyet etmişti? Gülerek burun kemerini sıktı ve Kazım Müdürün odasına doğru yürüdü, siniri bozulduğu için hâlâ gülüyordu. *O kadar da değil be oğlum, şikâyet etmemiştir. Hem iki saniye olmadı. Ya ettiyse, ettiyse etti. Şam şeytanından çekinecek değilim* diye içinden geçirdi.

Odanın önüne geldiğinde derin bir nefes aldı ve iki kere tıkladı kapıya, 'gel' komutunu duyduğunda omuzlarını dikleştirip içeri girdi. İlk gördüğü kişi İrem olmuştu, bacak bacak üstüne atmış öylece oturuyordu. Yüzünde zafer gülüşü vardı.

Kazım Müdür sevecen bir tavırla, İrem'in karşısındaki koltuğu işaret etti. "Gel oğlum. Otur şöyle." Kaan ciddiyetini bozmadan, gözlerini İrem'e değdirmeden karşısına oturdu. İrem güldü, ileri doğru eğildi ve gözlerini kısarak Kaan'a baktı. "Sen bana iguana diyen arkadaş değil misin ya?"

Kaan sıçtım der gibi gözlerini yumdu, *bunu yapmayacak değil mi bu kız*? Kesinlikle yapacaktı. Gözlerinin içine bakıp yapmaması için kaş göz yaptı. İrem ise aksine güldü, dudakları yukarı kıvrıldı.

Kazım Müdür şaşkınlıkla dirseklerini masaya yerleştirdi, bu adam bırak kızına bir kadına sesini bile yükseltmez saygısızlık yapmazdı, çok beyefendi biriydi gözünde. "Kaan?" dedi sorgularcasına.

"Yok müdürüm, kızıl şey..." Şeytan diyecekken dilini ısırdı hemen toparladı. "Yani İrem Hanım yanlış anlamış." İrem'in yüzüne baktı bir süre. Onu bu duruma soktuğu için inanılmaz gerilmişti, yalanı devam ettirdi. "O an fare gördüm, iguanaya benziyordu. İrem Hanım da karşımdaydı, sanırım üzerine alındı." İrem gülüşünü gizlemek için eliyle ağzını kapattı.

'R' kim diye sorarlarsa Kaan Sönmez gösterilebilirdi, daha yaratıcı bir yalan asla olamazdı herhalde. Şırnak'ta, iguana... *Yağmur ormanlarından da bahset oğlum, çekinme de. De ki kızınızı yağmuru ormanlarında gördüm, rezil et kendini.*

İrem Kaan'ın tepetaklak oluşuyla sırıtarak başını başka yöne çevirdi, ardından bir anda Yeşilçam oyuncuları gibi dönüp saçlarını savurdu. "Yo

yo, ben sırtınıza atladım. Siz beni yere attınız, iguana dediniz. Hatta, çile misin İrem misin be! dediniz," Dudaklarını titretti ve öne doğru eğildi. "Yanlış mı hatırlıyorum komiserim?" Gözlerini kırpıştırdı.

Kaan ellerini deri koltuğun köşelerine koymuştu, sıktıkça sıkıyordu. Bu kız gerçekten fazlasıyla onurunu zedeliyordu. Kaan kendini açıklamak için doğruldu ama Kazım Müdürün kaşları hiddetle çatıldı, bu nasıl bir muhabbetti?

"Bu ne demek?" diye önce Kaan'a çıkıştı ardından hızla kızına döndü, "Sen peki? Ne işin var Kaan'ın sırtında!?" Kendini ilkokulda öğrenci azarlayan öğretmen gibi hissetmişti, genelde kızı öyle hissettiriyordu.

Kaan'ın kaçması gereken an gelmiş gibiydi. *Ne yapacaktı ki, en fazla sakat bırakıp Sudan'a sürerdi, öyle mi yapardı acaba? Yoksa Afrika taraflarına sürüp orada siyahi olana kadar gün aşırı nöbet tutmasını mı sağlardı?* Kaan cevap vermeyip sadece bunları düşünüyordu.

Kazım Müdür tekrar Kaan'a döndü, "Kızımı yere fırlatmak nedir? Ben sana emanet etmeyi düşünürken bu saçmalık?!"

Kaan derin bir nefes alıp yutkundu, kelimelerini iğne deliğinden geçirir gibi seçmeye özen gösterdi ama sanki kızını her gün yere atıyormuş gibi muamele görmek hoşuna gitmemişti. O da şimdi kızınız bana tokat attı diye başlayacaktı.

Derin bir nefes aldı, "Şimdi şöyle..." derken İrem'in gür kahkahasıyla ikisi de kaşlarını çattı. İrem katıla katıla gülüyordu, Kaan ise içinden sabır çekiyordu.

İrem o neşeli ses tonunu bırakmadan lafa girdi. "İlahi babacım, sen de şakadan hiç anlamıyorsun. Nerden göreceğim Kaan Bey'i ben? Böyle nazik birini görünce şaka yapayım dedim!" Bu defa Yeşilçam'dan fırlama yapmacık kahkahasını patlatmıştı.

İki dakikada bey olunmuştu, bu kız cidden dengesizdi. Kaan'ın yüzünde tuhaf bir ifade belirdi, bu kızın kesinlikle aklından zoru vardı.

Kazım Müdür sıkıntılı bir nefes verdi, sinirle alnını ovuşturup kızına doğru döndü. "Alt katınızda oturuyorlar kızım?"

İrem gülümsedi, başını iki yana salladı. "Denk gelmedik, babiş..." Saçını sinsi bir edayla kulağının arkasına verdi, "Çok çalışıyorum, ondan." Yalancılığını sergilerken küçük hanım edasıyla tekrar Kaan'a

döndü. "Ay lütfen kahveye gelin olur mu?" Göz bebeklerini titretti, "çok isterim!"

Kaan ağzı açık şekilde kıza bakıyordu, bu kızın içinden ne çıkmıştı böyle? Bir an önce kalkıp gitmek istiyordu, bakışları bile korkutucuydu.

Kazım Müdür ne olduğunu kafasında oturtamamıştı, kızının klasik deli halleriydi ama bir iş vardı. Derin bir nefes verdi, sert mizacını bozmadan Kaan'a odaklandı. "Aslına bakarsan Kaan..." diye söze girecekken İrem yine büyük bir coşkuyla atladı.

"Aslında Kaan Beyciğim ben evden gelirken hep tenha sokaklardan geçiyorum bir de köy evlerine giderken çok korkuyorum. Babamdan rica ettim bana çok güvendiğin biri eşlik edebilir mi diye. Çünkü jandarmalar çok sıcak bakmıyor bu mevzuya, benim de sık sık ziyaret etmem gerekiyor. Haliyle bana biri lazım." Kaan'ın sinirle dudakları aralandı, mimiklerini kontrol edemeyeceği bir noktaydı. İrem öyle ballandıra ballandıra anlatıyordu ki Kaan'ın rengi gitmişti.

Kazım Müdür kızının lafını kesmesine sinir olsa da biricik kızıydı, yumuşak bir tonda sitem etti. "Kızım bıraksaydın da cümlem bitseydi."

İrem elini babasının eline uzatıp hafifçe sıvazladı, "Sen yorulma diye babacığım!"

Kaan bir Kazım Müdür'e bir de İrem'e baktı. Bu saatten sonra çocuk bakıcılığı yapmayacaktı. Kendi kariyerini bu kızın ellerine teslim edemezdi, resmen talepleri şımarıklıktı. *Hayır oğlum kızı yerden yere vurmak hiç mantıklı değil.*

"Korumalık mı yapacağım?!" diye çıkıştı Kaan. Gerçekten böyle bir durumda sınırı koruyamazdı.

İrem zafer kazanmış gibi gülümsedi. Aslında asla böyle biri değildi. Bir erkeğin onu korumasına asla ihtiyacı yoktu sadece Kaan'ı delirtmek ve laflarını yedirtmek istiyordu. Yoksa zaten jandarmalar yeterince yetiyordu.

"Tabii ki hayır. Senin gibi aktif birini sahadan almam, sadece boş günlerinde eşlik edersen sevinirim. İrem de köy zamanlarını senin izin gününe denk getirir. Zaten sabah sekiz akşam beş gibi bir mesain yok. Günlerce izin yapıyorsunuz. Sadece bir süre için rica edeceğim."

Kaan stresle dizini titretmeye başladı, hayır diyemezdi ama bu kıza evet hiç diyemezdi. Sadece birkaç günden ne zarar gelebilirdi ki en fazla o kızı kelepçeler, bir yere bırakırdı. Ama hayır derse Afrika'ya gidebilirdi ve buna hiç gerek yoktu.

Soğuk bir tavırla başını salladı. "Emredersiniz, müdürüm."

İrem oturduğu yerden zıplayarak kalktı ve babasına öpücük attı. "Görüşürüz babişko! Ben müsaadenle sınır tanımayan doktorluğumu yapayım." Kaan bir kez daha bozguna uğradı. Ağzı açık bir şekilde bakıyordu. Babişko mu? Koskoca Polis Özel Harekât Müdürüne babişko?

Kaan'da hızını alamadan nizami bir şekilde ayağa kalktı, "Müsaadenizle ben de gideyim."

Kazım Müdür başını onaylar gibi sallayıp kafasını salladı. Kaan hamle yapıp İrem'in kapısını açtı, İrem buna şaşırsa da hiç bozmadı. Çıktıktan sonra Kaan'da peşine hızla çıktı. Kapıyı kapatır kapatmaz İrem'i kolundan çekip hemen yandaki evrak odasına soktu. Odanın kapısını hızla kapattı.

"Ne çekiyorsun ayı!?" Kolunu ellerinin arasından kurtardı, Kaan hızla İrem'in üzerine birkaç adım attı. Parmağını yüzüne doğru salladı. "Bana bak, senin şımarıklığını çekemem. Uslu duracaksın, anladın mı beni? Yok Kaan beni buraya bırak, şuraya bırak. İşim olmaz!"

İrem bu defa Kaan'ın üzerine adım attı, karşısında cüsseli bir adam oluşunu umursamadan omuzlarından itekledi. Kaan'ın tam göğüs hizasına geliyordu, minyon biriydi. Başını kaldırıp Kaan'a baktı. "Birincisi, bir daha beni öyle çekiştirirsen seni mahvederim! İkincisi, benimle uğraşmadan önce düşünecektin!" Sinirle arkasını döndü ardından tekrar Kaan'a döndü. "Hem sen kimsin de beni koruyacaksın? Sana mı kaldım ben?! Bir daha bana temas etme cüretinde bulunma yoksa..."

Kaan histerik bir gülüş attı. Bu kızın kendinden emin tavırları her seferinde onu güldürüyordu. Sırtını kapıya yasladı. "Ne yaparsın? Toynaklarını mı batırırsın, yoksa döver misin?"

İrem başını öne eğip histerik bir gülüş attı, "Benim zekâyla işim olur. O da zaten sende yok."

Kaan gülmeye başladı, katıla katıla gülüyordu. Başını geriye doğru attı, "İlkokulda duymuştum, en son. Senin de seviyen bu kadarmış şeytancık."

İrem ayaklarını yere doğru vurdu, sinirden saçları diken diken olmuştu. "Ya sabır! Şeytancık deme bana! Ayrıca çekil şuradan!" Kapıya doğru kolunu uzattı.

İrem'in kolundan sıkmadan kavradı, yüzüne doğru eğildi. "Şimdi beni dinle şeytancık, senin koruman olamam. Babanla konuş, bitir şu işi."

İrem sıkıntılı bir nefes verdi, zaten para verseler aynı yerde bile durmazdı. Neyden bahsediyordu bu? Aşağılar gibi Kaan'ın suratına baktı. "Ya ben senin gibi adamla aynı yolda bile yürümem, ne koruması!" Kaan'ın var gücüyle ittirip kapıyı açtı, soluklu bir nefes verip gülümsedi. "Saat sekizde beni alırsın, Shakespeare!"

Kaan sövmek için atak yaparken İrem kapıyı çarpıp çıktı, evraklar kapının çarpma hızıyla yere düşerken Kaan daha fazla kendini tutamadı ve hırsını yere düşen dosyaları tekmeleyerek aldı. Ardından kafasını rafa doğru yaslayıp derin bir nefes verdi, eğilip yerdeki dosyaları tek tek toplayıp yerlerine yerleştirdi.

Sinirle içerden çıkıp kapıyı çarptı, gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. *Hayır oğlum, o kızı gece yatağından alıp, kaçırarak korkutmayacaksın.* Gözleri kapalı bir şekilde nefes alıp verdi, sakinleşmeye çalışıyordu. Nefesini son kez dışarı verdiğinde karşısında Baybars'ı gördü, Baybars elinde Trabzonspor baskılı kupayı uzatıyordu. Üzerinde tüten taze dumanı, sıcacık çay olduğunun göstergesiydi.

Baybars anlamamış bir ifadeyle Kaan'a bakıyordu. "Hayırdır lan ne oldu, Karadeniz'de gemilerin mi battı?"

Kaan sıkıntılı bir nefes verdi ve Baybars'ın uzattığı kupayı çekip aldı. "Battı." İkisi Kartal karargahına doğru ilerlemeye başladı. "Versene sizinkilerden bir tane." Bardaktan bir yudum aldı, sıcak boğazını yakarken ters ters Baybars'a baktı. "Şu bardakta verme bana, hem Trabzonspor hem de personel lan!"

Odaya girdiklerinde ters ters Kaan'a baktı, "Sen kurban ol lan o bardağa, ayrıca ne oldu sana?" Kendini dinlenme odasındaki deri oturma koltuğuna doğru bıraktı. "Yetimhane mevzusu falansa yine bak..."

"Cık." Başını iki yana salladı, Baybars'ın yanına doğru oturdu. Başını kafasına doğru vurup saçlarını öne doğru yatırdı, "Kızıl şeytan." Kızın ismini sayıklamaya bile tahammülü yoktu.

Baybars kendi özel tasarım Trabzonsporlu bardağından bir yudum aldı, "İrem mi?"

Kaan konuşmadan yalnızca başını salladı, o kızın rollenmesi aklına geldikçe çıldırıyordu. "Hayır, korumaya mı benziyorum ben?" Tamamen Baybars'a döndü, "Benziyor muyum?"

Baybars sırıtarak başını iki yana salladı, Kaan daha da sinirle ayağa kalkıp kendi etrafında döndü. "Peki bakıcıya benziyor muyum?"

Baybars başını yine gülerek iki yana salladı. Kaan kapıdan içeri giren Taha'ya çevirdi bu defa oklarını, "Bu piçe niye demiyor?

Taha ne yaptığını bile bilmiyordu, şaşkınlıkla kollarını iki yana açtı. "Ya yakışıklı olmak dışında yine ne yapmışım ben?" Her şeyden o kadar habersizdi ki sadece elindeki gofret paketini açıp yemeye başladı. Ağzını aldığı kocaman lokmayı çiğnemeden Kaan'a doğru uzattı, "Yer misin canım benim?"

Baybars daha fazla kendini tutamayarak gülmeye başladı, "Lan bu ırz düşmanına güvenir mi Müdürüm?" Taha sırıtarak ağzına doldurduğu çikolatayı çiğniyordu.

Kaan ise agresif bir tavırla bir anda Taha'nın elindeki paketi çekti, daha çikolatanın yarısı duruyordu. Hepsini aynı anda ağzına attı, çiğnerken sanki İrem'i çiğniyormuş gibi hırsla çiğniyordu.

Baybars Kaan'ın sinirine sinir katmak istermiş gibi güldü, "bir de kızı yere fırlatmıştın değil mi?" Başını iki yana sallarken Kaan'ın daha fazla kızardığını gördü, çaydan bir yudum aldı Kaan. "Şeytan..." diye mırıldandı.

Taha kendini ortadaki dönen sandalyeye doğru attı, ayaklarını sürüyerek koltuğa doğru yanaşıp Kaan ve Baybars'ın önünde bir tur döndü. "Şimdi!" dedi harfleri uzatarak. İkisine doğru odaklandı, parmaklarını karnını hizasında bile pozisyonunda birleştirdi, "Asena bacımı hanginize yapsam, bana kardeşim dediği için ben elendim. İkinizle de yakışıyor."

Baybars ve Kaan aynı anda yudumladıkları çay aynı anda boğazlarını yakmıştı, ikisi de yüzünü ekşitip bağırdı. "Saçmalama lan!" Ayarlanmış gibi aynı anda dökülmüştü dudaklarından. İkisi de çatık kaşlarla birbirlerine döndüler. Taha ise ikisinin bu halinden memnun olmuş gibi sırıttı, ortalığı daha fazla kızıştırdı.

"Yani ben Kaan'la ilgileniyor sanıyordum ama şu an görüyorum ki ikinizle de ilgilenmiyor." Başını kapıya doğru çevirdi ve dışarıyı işaret etti. İkisi de başını kapıya çevirdi, yine aynı anda ikisinin de kaşları çatıldı.

Baybars ateş almış gibi hemen ayağa fırladı. Selim ve Asena koridorda gülüyordu, üstelik Selim'in eli Asena'nın kolundaydı. Baybars Asena'nın ne yapmaya çalıştığını biliyordu ama yine tüyleri diken diken olmuştu. "Ben bu herifin götüne o eli sokarım, bu herif bilerek mi yapıyor?" Baybars sinirle yüzünü sıvazladı, sövmemek için dudaklarını ısırıyordu. Bir elini beline koyup soludu, "Bu kıza bir sarmaya kalksın, onun sülalesini, gelmişini, geçmişini, kemiklerini..." Kendini frenlemek için dilini ısırdı.

Kaan sanki yerinde duramamış gibi ayağa kalktı. Selim'e doğru kilitlendi, "al benden de o kadar." İkisi de elleri belinde Selim ve Asena'ya odaklanmıştı.

Baybars çatık kaşlarla Kaan'a döndü, "Sen ve o yani aranızda..." Elini başına atıp kaşır gibi yaptı, Asena ile ikisinin arasında bir şey olup olmadığını merak etmişti. Doğrusu Kaan iyi anlaştığı için öyle hissetmişti.

Kaan hiddetle kaşlarını çattı. "Saçmalama." Asena'yı cidden fazla benimsemişti ama sadece arkadaşçaydı. İmalı bir şekilde Baybars'a baktı, "Asıl sen ve o?"

Baybars hemen başını başka tarafa çevirip çıkıştı. "Daha neler, işim olmaz!" Baybars odadan çıkıp Selim ve Asena'ya doğru yürüdü, aslında amacı Kaan ve Taha'dan kaçmaktı. Kendini köşeye sıkışmış hissetmişti.

Kaan ve Taha sırıtarak birbirine baktı, ikisinin amacı çok belliydi aslında. Kaan birçok şeyi Baybars'ı ölçmek için söylemişti, Taha sayesinde daha kolay olmuştu. Kaan tekrar kapıya doğru baktı, Baybars hemen yanlarında bitmişti.

"Etkileniyor değil mi kızdan?" diye sordu Taha'ya ama cevap alamadı, Kaan birkaç saniye sonra Taha'ya döndü. "Oğlum kime diyorum?"

Taha elinde telefonu Instagram'da gezinip duruyordu, daha doğrusu birinin profilinde geziyordu. Ağzının içinden mırıldandı. "Aynen abi, anneler maşallah oğullar inşallah diyor..." Kaan bir anda telefonu Taha'nın

elinden çekip aldı. İclal'in profiliydi. Şaşırmamıştı ama Taha bu kadar birine takılıp durmazdı, hep sıradakine geçerdi ama geceleri bile bakıyordu ve bu Kaan'a üçüncü yakalanışı olmuştu.

Taha yerinden fırlayıp Kaan'ın elinden telefonu çekip aldı ve tekrar sandalyeye oturdu. Kaan alaylı bir gülüş attı. "Oğlum, hayırdır lan?"

"Bu defa ciddi lan deme öyle!" İclal'in resimlerinden birine girdi, elini çenesine doğru yaslayıp resme doğru daldı. Sanki yıllardır özlemini çektiği bir şeye bakıyor gibiydi, dudağında buruk bir gülümseme vardı.

Kaan tedirgin bir ifadeyle elini Taha'nın alnına koydu. "Ateşin de yok?"

Taha ilk defa huysuzca Kaan'ın elini ittirdi, kaşları çatıldı. "Oğlum ciddiyim diyorum!" Tekrar resme döndü, başka resimlere girdi.

Kaan bu defa dehşet dolu bir ifadeyle elini ağzına götürdü, "Siktir. Kansersin o zaman?"

Taha kimseye kendini inandırmak istemiyordu, zaten öyle bir derdi de yoktu. "Siktir git başımdan!"

Kaan ciddi bir ifadeyle koltuğa oturup başını hafifçe yana eğdi, tarihte bir ilk yaşanıyormuş gibi tepki veriyordu. "İki günde âşık olmadın herhalde? Yani erkek orospusu olduğunu biliyoruz ama aşk ve sen yani..."

Taha gözlerini telefondaki resimden ayırmadı. "İki günde değil zaten, onu çok önceden gördüm."

Kaan gözleri yerinden fırlayacak gibi açılırken hayatının şokunu yaşıyordu, Taha cidden birine âşık mıydı? İmkânsızdı bu. Hem kendisi derdi, âşık olursam kesin öldüğüm gündür diye.

Taha yüzünde buruk bir gülümsemeyle masaya doğru gitti, masanın üstündeki stres topunu duvara atıp oynamaya başladı. Kendi gözleri gibi buz mavisi gözler, insan sevdiğine benzermiş dedikleri bir şey vardı ve tam olarak öyleydi. O an, ilk an aklında çınladı.

"Yaralısın. Maskeni çıkar, nefes al."

O maske hiç çıkmadı, gözleri de aklından çıkmadı. Yüzüne geniş bir tebessüm yayılırken Kaan şoku yeni atlatmıştı. "Sen harbi diyorsun..."

Taha gülmeye başladı, yıllar öncesinin anları gözünün önüne gelmeye başladı. Sarı saçları gördükten sonra gördüğü hiçbir esmerin önemi kalmamıştı, hepsi gelip geçici olmuştu...

Kaan şaşkınlıkla bakıyordu hâlâ. Taha da ağzını açmıyordu, sadece o kaos gününde bundan 9-10 yıl öncesini düşünüyordu. Daha Polis Özel Harekât kursunu bile bitirmemişti ama o günü çok iyi hatırlıyordu...

"Ne zaman gördün kızı?" diye sordu Kaan ama koridordan yükselen sesle ikisi de kapının önüne doğru ilerledi, sesin sahibi şaşırtmıyordu. Baybars ve Asena birbirini boğazlayacak gibiydi. Taha ve Kaan dirseklerini kapıya yaslayıp izlemeye başladı.

"Benim kimle konuşup konuşmayacağıma karışamazsın!" diye yükseldi Asena. Sinirden kızaran yanakları kulağına sıçramıştı, neden her seferinde bu adam bir şeylere müdahale ediyordu? Keşke sabah daha fazla vursaydım diye düşünüyordu.

"Konuşamazsın! Burası Kartal ve sen de bizimle çalışıyorsun, emrettirme kendine!" Asena ile aralarında bir karış mesafe vardı, bu kıza laf anlatmak neden bu kadar zordu? Sabrını taşırmak için her şeyi yapıyordu ve bundan zevk alıyordu, daha sabah uyarmıştı Selim konusunda.

Asena kaşlarını havaya kaldırdı, ellerini beline koyup gözlerini kısarak karşısındaki sinir küpüne baktı. "Ben ajanım unuttun mu? Ajan olarak kimseden emir almıyorum." Amacı karşısındaki adamı daha fazla çıldırtmaktı.

Baybars'ta ellerini beline koydu, Asena'nın gözlerine odaklandı. Hipnoz eden yeşilleri vardı, bu yüzden bir sağ gözüne bir sol gözüne bakıyordu. İkisi arasındaki mekik dokurken yüzüne doğru eğildi. "Benim timimdeki bir ajansın. Ben ne emredersem onu yapacaksın yoksa sittin sene göreve çıkamazsın!" Tehdit ediyordu. Hem bu kızın gitmesini istiyordu hem de korumaya çalışıyordu, çünkü Selim'in hedefi Asena'nın ayağını kaydırmaktı ve Baybars buna izin veremezdi.

Asena histerik bir gülüş attı, zaten yaşanan olaylardan dolayı bir süre çıkamayacaktı. Baybars bugün soruşturma için dilekçe yazacaktı. "Zaten çıkamayacağım, belki de bir haftaya yollarsın beni."

Baybars geriye doğru çekildi, "Birincisi, çıkacaksın." Derin bir nefes aldı, "İkincisi, İnşallah defolup gidersin gri kafa." Arkasını dönüp tekrar Kartal odasına doğru yöneldi, Taha ve Kaan hızla içeri doğru kaçıp farklı köşelere dağıldı. Asena'yı öylece bırakıp giderken aklına

takılan tek şey sabah yırtıp attığı soruşturma kâğıdıydı. Yazdığı ilk dilekçeyi yırtıp başka bir dilekçe yazmıştı. *İki Özel harekât personelinin şehit olmasıyla sonuçlanan operasyonda, İstihbarat Şefi Asena Tugalay'ın dikkatsizliği sebebiyle personeller tuzağı geç fark etmiştir.* Bunu değiştirmişti, suçu kendi üstüne almıştı. Organize edemediğini, ön göremediğini yazmıştı.

Asena koridorda öylece kalırken bu adamın ne demek istediğini anlamamıştı, üstünü değiştirmek için soyunma odasına doğru gitti. Fatih ona farklı bir üniforma vermişti, özel harekât üniforması giyemezdi ama sürekli de şube içinde sivil dolaşamazdı. Kartal Timi'ne ait, dümdüz siyah bir tişört ve siyah kargo pantolon vermişti. Sağ göğsünde sadece Kartal Timi'nin özel amblemi vardı, kanatlarını açmış bir kartal ve hemen üstünde çarpı şeklinde kılıç vardı.

Kartal dinleme odasında Baybars'ın sesi yankı yapıyordu, "Beş dakika sonra herkes karargâha!" Elinde mavi bir dosya ile tur atıyordu. "Asena katılacak mı?" diye sordu Serkan merakla.

Hepsi başını Baybars'a çevirdi, Fatih ise dilekçe yazması konusunda onay vermişti. Ortak karar vermişlerdi, Asena'nın göreve katılması tamamen Baybars'ın inisiyatifinde olacaktı. Herkes ona bakarken o bakışlarını dosyadan ayırmadı. "Katılacak."

Kimse sorgulamadı, yalnızca Fatih kollarını göğsünde bağlamış Baybars'a bakıyordu. "Savcılığı ne yaptın, soruşturma demiştik."

Baybars yine başını dosyadan kaldırmadı, "Yaptım. Daire başkanlığına da yazdım, yakında sorgu için birilerini yollarlar. Tedbir konulmaması için ricacı olmuş Kazım Müdür."

"Yani sen bir şey yapmadın?"

"Niye yapayım? Kılımı bile kıpırdatmam o kız için. Müdürüm yapmıştır," dedi, o kâğıdı değiştirmeseydi çoktan Asena'ya tedbir koymuşlardı ama bunu itiraf etmek istemiyordu. İçeri Asena girdiğinde başını yine kaldırmadı ama alttan bakıyordu, *siyah üniforma ve gözleri...*

Yeşil bereyle aynı renkteydi, Baybars için bu hayatta iki gerçek vardı; *orman gözlüsü ve yeşil beresi...* İkisi de aynı anlamdı ve aynı renkti... Baybars bakmamak için resmen mücadele veriyordu. Asena köşede kurulmuş olan kahve masasına doğru ilerledi, birkaç tane bardak vardı. Beşiktaş simgeli bardak bile vardı, çok koyu olmasa da desteklediği takımdı bu yüzden bu bardağı almak istiyordu. Time doğru döndü, "Bardaklardan birini kullanabilir miyim?"

Herkes onaylar gibi ses çıkarırken Baybars başını kaldırıp Asena'ya baktı, hangi bardağı alacağını merak ediyordu. Beşiktaş bardağı Kaan'a aitti ve Asena o bardağı almıştı. Gülümseyerek bardağı time çevirdi, "Bunu alıyorum o zaman." Kaan elindeki küçük topu sektirmeyi bırakıp Asena'ya baktı. Gülümseyerek başını salladı. "Al al, benim. Yakışır Beşiktaş."

Asena içten bir gülümsemeyle kendine kahve yaparken Baybars suratsız bir ifadeyle bakıyordu, başka bardağı kullanmasına bozulmuş muydu? *Gayet orada rengârenk Trabzonspor kupası vardı, zevksiz ne olacak,* diye içinden geçiriyordu.

Sinirle soluyup sert bir şekilde dosyanın öbür sayfasını çevirdi, herkes hışırtı sesiyle Baybars'a dönerken Baybars hiçbirine bakmıyordu.

Taha her zamanki gibi tekerlekli sandalye ile kayarak Kaan'a yanaştı. Toplantı öncesi herkes kafa dağıtıyordu. Taha ise günaşırı operasyon olmadığı sürece o sandalyeye yapışıp kedi videosu beğeniyordu. Gerçekten kedi videosu... Değişik bir şekilde kedi videoları onu güldürüyordu. *Aynen canım, tehlikeli bomba tahrip uzmanı...*

"Ben yardım edeyim mi sana gülüm?" diye sordu Kaan'a.

Kaan ise gerçekten ciddi bir şey söyleyeceğini düşünerek ona kulak verdi. "Niçin?"

Taha imalı bir şekilde kaşlarını aşağıya yukarıya indirdi. "İrem için?" Sırıtarak arkadaşının yüzüne bakıyordu. Kaan Taha'nın kafasından tutup sandalye ile birlikte sertçe duvara fırlattı ama öyle bir şiddetli ittirmişti ki Taha duvara yapışıp geri gelmişti. "Bak seni imha ederim, sövdürme değerlerine."

Taha asla uslanmamış gibi odanın ortasına tekrar gelip döndü, "Yalnız yasada böyle bir şiddet yok Komutar Bey! Şimdi ararım, burayı

yığarım." Tekrar Sandalyesi ile kayarak Kaan'ın koluna yapıştı. "Kazım abiyi tanıyor musunuz?"

Kaan bu defa sandalyeyi Baybars'a doğru ittirdi, Baybars sandalyeyi iki tarafından tutarak Taha'nın suratına eğildi. "Ekran süreni azalt sikerim belanı," diye fısıldadı, Asena'nın duymayacağı şekilde küfrediyordu.

Taha ise uslanmamış bir şekilde başını yana çevirdi, "Çok yakışıklısın..." Gözlerini şirince kırpıştırdı. Baybars her seferinde bu herifin ekran süresine hayret ediyordu, tekrar sandalyeyi Kaan'a doğru ittirdi. Kaan bu defa tuttu, Taha yiyeceği dayağı umursamadan konuşmaya devam etti. "Yalnız bebek gibi kız, yanılıyorsam tokat atın." Bunu zevkle yapacak tek kişi Kaan'dı. Hiç acımadan elini kaldırdı, Taha hızla koluyla yüzünü kapattı. "Yüzüme vurma, yüzüme vurma!" Sandalyeden kalkmadan ayaklarını kaydırdı ve Asena'nın yanına doğru kaçtı. Asena cam kenarına yaslanmış sadece olanları izliyordu.

Asena elini Taha'nın omuzuna koyup sıvazladı, "Kıyamam sana!"

Taha hemen dudaklarını büzdü ve ağlar gibi kaşlarını aşağıya doğru eğdi. "Çağ dışı adamları internete alıştırmaya çalışıyorum!" Burun kemerini tutup ağlar gibi yaptı, başını Asena'nın karnına yasladı. Asena bu oyunculuk karşısında mahvolup onu bağrına basmıştı. Serkan'a doğru bakıp dudaklarını büzdü, "Anne ağlıyor!"

Serkan hemen rollenip olaya dahil oldu. "Gelin oluyor golay mı?" Üçü de aynı anda gülerken odanın geri kalanı boş bakışlarla bakıyordu, hiçbirinin ekran süresi bu üçlü kadar değildi. Asena belli etmese de sosyal medyada çok geziyordu.

Fatih zaten kendini bunlar için fazlaca yaşlı hissettiği için Kaan'ın yanına gitti, omuzuna dokundu. "Kasma oğlum, huyuna git. O zaman o da huyuna gider. İrem iyi kızdır, bilirim."

Kaan iyi kelimesi ve bu kızı yan yana düşünemiyordu bile. Sadece göz devirdi, Asena ise arkadaşının ismini duyduğu gibi başını yana yatırıp sırıttı. "Ya arkadaşım melek gibidir!"

Kaan Asena'ya doğru dönüp yapmacık bir şekilde gülümsedi, "Tabii, şeytan da bir zamanlar melekti. Ondan kalma sanırım." Kaan'ın İrem nefreti ne kadar büyükse İrem'inde o kadar büyüktü, bu yüzden Asena sadece sustu. Çünkü Kaan'ın lafları İrem'in ettiği küfürler yanında hiçti.

Taha dayak yemeye yemin etmiş gibi sandalyesini tekrar ortaya ittirdi. "O zaman şey gibisiniz siz," Düşünür gibi yaptı, "O Haseki Hürrem Sultan sen de..." durdu ve kahkaha attı. "Sen de Pargalı İbrahim. Ve bu durumda kellen gidecek oğlum!"

Kaan bu defa Taha'yı boğazlamak için atak yaparken Taha yerinden fırlayıp odanın içinde sağ sola kaçtı, Asena'nın yamacına doğru sığındı.

Kaan parmağını Taha'nın suratına doğru salladı, "Bir gün sen uyurken kıçına bomba bağlayacağım oğlum!"

Taha en umursamaz tavrı ile sırıttı, Asena'ya doğru dönüp ellerini birbirine çarptı. "Sizin sarışın arkadaşınız ne yapıyor? Dövmesi olan, omuzunda lotus şeyi olan, mavi gözlü olan, inanılmaz güzel dövmeleri olan..." İşi gücü bu kızın aklına girmekti. Kedi gibi başını Asena'nın önüne eğdi. "Bir şey yapamayız, çok fena durumdayım."

"İclal," dedi Asena sadece.

Taha sırıtarak başını salladı, "Evet İclal." Ama Asena odanın kapısına bakıyordu.

"Selam!" diye bir ses yükseldi kapı girişinden. İclal elini kaldırmış kapının eşiğinde duruyordu, içeri girmenin doğru olmadığını düşündüğü için girmiyordu. Asena ise beklemediği için şaşırmıştı, yerinde hareketlenip hızla yanına yürüdü.

Taha ise ağzı açık İclal'e bakıyordu. Nefesini tutmuştu, herkes selamlaşırken o bakıyordu sadece. Gerçekten ateş parçası gibiydi. İclal vücudu konusunda oldukça özgüvenli olduğu için çok uygun parçalar giyiyordu. Bazen böyle bir şehirde böyle giyinmek onu gerse de geri durmuyordu. Çünkü ona göre kıyafetler değil, zihniyet değişmeliydi.

Giydiği parçalar her şeye meydan okuyordu. Omuzlarını ve göbeğini cesurca açığa çıkaran bisiklet yaka bir *crop* dövmelerini de açıkça gösteriyordu. Altına giydiği yırtmaçlı kot etek ve kahverengi deri çizmelerle çok güzel görünüyordu. Sapsarı saçları sırtına doğru dökülüyordu, belli ki bir yere gidecekti.

"Sana ulaşamadım, bir şey konuşmamız gerek," dedi, odadaki kimse onun kıyafetlerine yadırgar gibi bakmıyordu çünkü kimse o zihniyette değildi. Sadece Şırnak olduğu için geriliyorlardı.

Herkes İclal'e gülümsedi, Asena ise telefonunu sessize aldığı için duymamıştı. Asena elini İclal'in sırtına koyup dışarı çıkardı, ikisi konuşarak dışarı çıkarken Taha donukluğu bırakıp omuzlarını silkti. Şimdi bu kadar güzel olması ayrı dertti bir de böyle şubeye gelmesi ayrı sıkıntıydı.

"Ulan..." Yaptı Taha bir anda. Taha hislerini kimse fark etsin istemiyordu, sadece Kaan farkındaydı. Kaan ise kınar gibi Taha'ya baktı. "Sakın daha sevgili bile olmadığın bir kadının kıyafeti üzerinde hele bedeni üzerinden kıskançlık yapma."

Taha'nın az önceki halinden eser yoktu. "Geniş miyim ben, gavator muyum? Hoşlandığım kızı herkes hoş bulurken böyle duramam." Bir anda odadan çıkıp kızların yanına doğru gitti. Tüm tim ağzı açık şekilde birbirine baktı.

Baybars hayatının şokunu yaşamış gibi ağzı beş karış açık kalmıştı, "Hoşlandığım kız mı dedi? Taha birinden hoşlanıyor ve bu İclal mi?"

Behçet şok olmuş gibi hâlâ kapıya bakıyordu. "İki gün önce gelen kızdan hoşlandığını mı söyledi? İki gün?" Hiçbiri bir şey bilmediği için şok içinde kalmıştı.

Kaan ellerini havaya kaldırdı, "Mevzu derin beyler." Baybars o kadar şok olmuştu ki toplantıyı unutmuştu.

"Ulan böyle bir şey literatürde mümkün değil," dedi Serkan, asla inanmıyordu.

Fatih ciddiye almamış gibi göz devirdi, "Heveslerinden biridir. Taha bu. Daha önce kaç kişiden hoşlandığını söyledi, sayamadım."

Kaan yorum yapmadı çünkü Taha söylemeden kimseye bir şey söylemezdi. "Yani. Kimse için böyle cümle kurmadı."

Turan ofladı çünkü Taha hep zor bulduğuna ulaşmak isterdi. "Ya dümen. Ulaşamıyor ya kıza, öyle sanıyor."

Baybars ve Kaan birbirine baktı, Baybars öyle olmadığını anlayacak kadar tanıyordu bu çocuğu sadece iki günde böyle bir şey mümkün değildi, en azından Taha gibi biri için. O yüzden çok fazla yorum yapmadı, *âşık olacak değil ya...* diye içinden geçirdi.

Asena ve İclal şubenin bahçesinde hararetli bir konuşmaya dalmıştı, Asena stresle saçlarını geriye attı. "Yani Furkan geldiğinde kimliğimi

belli etmez diye düşünüyorum. Peki merkeze mi atanmış yoksa köye mi?"

İclal sıkıntıyla nefes verdi, "Yani köye olduğunu söyledi telefonda. Ben de senden hiç bahsetmedim, illaki görecektir seni. Adamı bir anda bıraktın sen de yani, şimdi bize sarıp duruyor." Stresle yanaklarını şişirdi. Furkan diye bahsettikleri kişi doktordu. Aynı zamanda Asena'nın kimliğini bilen sayılı sivillerdendi, lisedendi. Tedavi sürecinde desteği çok olmuştu. Asena İstanbul'a gelmeden önce de aralarında yok denebilecek kıvılcım olmuştu ama daha fazlası yoktu. Rusya'ya gittiği dönemde aniden bırakmıştı, yani biraz adamı yok saymıştı. İclal ve İrem'i de tıp fakültesinden tanıyordu.

"Yani şu aniden bıraktığım adamlar bir gün başıma dert açacak..." Derin bir nefes alıp başını kaşıdı. Bir yoluna bakacaktı artık, Furkan'ın onu anlayacağını düşünüyordu. "Ne zaman geliyormuş?"

"Bir haftaya burada olurmuş. Ağzımı aradı ama bir şey söylemeyeceğimi bildiği için zorlamadı."

Asena şu an buna kafa patlatmak istemiyordu, elini İclal'in koluna koydu. "Teşekkür ederim bebeğim. Sen nereye gidiyorsun?"

"Annemler beni görmeye gelmiş. Dönecekler hemen, dışarda yemek yiyeceğiz. Yüksek ihtimal babam dönmemi söyleyecek, paralar havada uçuşacak." Sıkıntılı bir nefes verdi, önüne gelen perçemlerini kulağının arkasına verdi. "Öyle yani, önemli değil her zamanki şeyler."

Asena İclal'in kolunu hafifçe sıvazladı. Dünya üzerindeki en soğuk aileye sahipti İclal, bir tane bile ailesi ile fotoğrafı yoktu. Ailelerinde sarılmak söz konusu bile değildi, sanki yasakmış gibi davranıyorlardı. İclal sıcaklığı arkadaşlarından öğrenmişti. Ailesi Türkiye'nin en zengin ailelerindendi, aslında Asena ile mektup arkadaşı olarak tanışmıştı. Çok büyük bir uluslararası davette tanışmışlardı, İclal Asena'dan bir iki yaş büyüktü. Asena o dönem ortaokula gidiyordu, İclal ise orta sonlardaydı. İkisinin de o davette arkadaşı yoktu ve o an ikisinin arasında sarsılmaz bir bağ oluşmuştu, İclal Asena'ya bulaşan çocuğu bir güzel dövmüş tavuk gibi yolmuştu. Aileleri bile bilmezken birbirlerine adreslerini verip yıllarca mektuplaşmışlardı. Sonrasında Asena liseye geçince İstanbul'a yerleşmiş dostlukları öyle devam etmişti.

Asena İclal'in yanağına sıcak bir öpücük bıraktı. "Seni seviyorum."

İclal aynı sıcaklıkla Asena'nın yanağından öptü, "Ben de seni seviyorum..." demeye kalmadan bir ses yükseldi arkasından.

"Juliet!" Yüzünde yine o çapkın gülüş vardı.

İclal duyduğu sesle sadece göz devirdi, "Geldi yine..." diye mırıldandı.

İclal dıştan pamuk prensesi andırsa da içinde kesinlikle Prenses Marida vardı ve bu oldukça güzeldi. Kollarındaki o renkli dövmeler ona o kadar yakışıyordu ki Taha'nın gözleri parlıyordu. Taha'nın aklında iki şey vardı; bu kızın güzelliği ve bu havada nasıl üşümediği...

İclal duymamış gibi yapsa da Taha kâğıttan yaptığı gülü İclal'in burnuna doğru sokuyordu. İclal sinirle soluyup saçlarını geriye doğru çekiştirdi. "Oğlum, bela mısın sen?"

Taha sanki morfin etkisindeki hasta gibi sırıtıyordu, kollarını iki yana açtı. "Kader işte, Juliet. Görüyorsun, hep bir araya getiriyor bizi." Sırıtarak İclal'e bakarken kısa bir an Asena'ya döndü. "Demi kız?"

Asena arkadaşının sinir krizine gireceğine emindi ama yine de Taha'nın komikliğini değiştirmiyordu. Kollarını göğsünde birleştirip gülümsedi. "Ya tabii, öyle Romeocuğum."

İclal Taha'nın yaptığı gülü çekip aldı, gülü bir değnek gibi Taha'nın omuzuna doğru vurdu. "Senin bu yaptığın ucuz numaralar bana sökmez." Yüzüne doğru yaklaştı, parmaklarıyla hafifçe omuzlarından itekledi. "Anladın mı Romeo?"

Taha tekrar İclal'e doğru adım attı, "Üşümüyor musun böyle? Bak senin için soyunup üstümdekileri verebilirim."

İclal önce histerik bir kahkaha attı, ardından aşağılar gibi bakışlar attı. "Siktir git, Romeo." Taha'da iltifat almış gibi güldü, İclal ise Asena'ya kısa bir bakış attı ve şubenin bahçesinden çıkış yaptı. Taha hâlâ İclal'in gidişini izliyordu, elleri cebinde gülerek Asena'ya baktı. "Nefret ediyor benden, değil mi?"

Asena elini Taha'nın omuzuna doğru koydu, sırıtarak başını hafifçe salladı. "Baya..." Yönlerini şubenin girişine çevirip içeri yürümeye başladılar.

"Gurursuzluk yoksa aşk yoktur demişler..." diye mırıldandı Taha.

"Kim demiş?"

"Biri işte." İkisinin de dudaklarından histerik bir gülüş döküldü. Taha küçük bir çocuk gibiydi ve Asena en çok ona gülüyordu, küçük erkek kardeş gibiydi...

Birbirimizi bulacak mıyız bir daha?

Birbirimizi hiçbir zaman kaybetmeyeceğiz...

Zihnimde yankılanan sesle önümdeki A4'e bir şeyler karalıyordum, elimdeki tükenmezle duvara resim çizen iki çocuk çizmiştim. Dakikalardır Behçet abinin telefonu kapatmasını bekliyorduk, kızıyla tartışıyordu. Tartışma gittikçe uzuyordu. Almina gece babasıyla vakit geçirmek istiyordu, Behçet abi ise ısrarla işi olduğunu söylüyordu, böyle yaparak kızını kendinden uzaklaştırıyordu ve farkında değildi.

Kâğıda bir şeyler karalarken bir kulağım açık olan kapıdaydı, Behçet abi dinlenme odasında konuşuyordu ama sesi buraya kadar geliyordu. Kimse dahil olmak istemiyordu, eğer iki günlük kız olmasaydım çoktan olaya dahil olmuştum. Ama hepsi susmuş Behçet abinin gelmesini bekliyordu.

Ama kendimi daha fazla tutamıyordum, evet demek bu kadar mı zordu. Kalemi sertçe masaya bırakıp ayağa kalktım, dinlenme odasına seri adımlarla yürüyüp Behçet abinin karşısına dikildim. Behçet abi göz ucuyla bana bakınca telefonu bana uzatması için işaret yaptım.

"Bak, Asena ablan ne diyor..." diyerek telefonu bana uzatmıştı, telefonu aldığımda önce sıcak tebessümle küçük Almina'ya baktım. İki gözü iki çeşmeydi.

Onu böyle görünce tıpkı onun gibi dudaklarımı büzdüm. "Niye ağlıyorsun, yavru ceylanım?"

Almina küçük kollarını göğsünde bağladı, saçlarını hırçınca sağa savurdu. "Babamla film gecemiz bugün ve yarın. İzinli olması gerek ama yapmıyor, hep böyle yapıyor. Ben yalnızlıktan ölecek miyim? Annem

zaten uzak yerlerde, babam da hep uzak kalıyor..." İçli içli ağlamaya başladı, o an içim parçalandı ve Behçet abiye ağız dolusu sövmek istedim. İzin isteyebilirdi ve pek eminim Baybars buna onay verirdi. Behçet abiyle göz göze geldiğimde o ela gözlerindeki mahcubiyeti görmüştü, yapabileceğim bir şey yok der gibiydi.

Tekrar Almina'ya döndüm. "A, olur mu öyle şey. Baban bu defa izleyecek filmi, hem de seninle."

Almina'nın gözlerinde o pırıltı hemen belirdi, hemen yanaklarındaki ıslaklığı elinin tersiyle sildi ve heyecanla saçlarını ittirdi. "Gerçekten mi?"

Behçet abi bana çatık kaşlarla bakıyordu ama ben ona bakmıyordum bakmayacaktım, dahil olduğum için çok üzgündüm ama bu gerekliydi. Başımı onaylar gibi salladım, "Gelecek söz, hazırlık yap sen."

Almina'nın gülümsemesi Behçet'den duyacağım küfürlerin ödemesiydi, bu yüzden sadece gülümsedim. Almina'nın sevinç çığlıklarına kulak verdim, telefonu tekrar Behçet abiye uzatırken hızla toplantı odasına doğru ilerledim. Gazabından kurtulamayacağımı biliyordum ama yapmak zorunda gibi hissetmiştim. Behçet abi telefon kamerası ona döndüğünde hiç bozuntuya vermeden kızıyla vedalaştı ama telefonu kapattığında neredeyse kulaklarına kadar kızarmıştı.

Ben hızla toplantı odasına girerken Behçet abi de hızlı adımlarla peşime takıldı. Hızlı adımlarla önüme geçip karşımda dikildiğinde kaçacak yerim yoktu. Herkes odada ayaklanırken kimse konuşmadı.

Behçet abi ise karşımda sinirle soluyordu. "Niye söz verdin? Ben söz vermem!"

Duymamazlıktan geldim, yanından geçip tekrar yerime doğru ilerledim. Almina benim çektiğim yalnızlığı çeksin istemiyordum, ben zamanında çekmiştim ve şimdi bu haldeydim. O bunu hak etmiyordu.

"Dünyaya getirdiğiniz şeyle ilgilenmek zorundasınız," diye sertçe çıkıştım, yerime oturup bacak bacak üstüne atıp tepemde dikilen adama baktım. "Kimse sizin savaşın ortasında yaşattığınız kıyameti hissetmek zorunda değil, kızına bu yalnızlığı hissettiremezsin!"

Behçet abi yumruklarını sıktı, bana bir şey söyleyecek gibi oldu ama Baybars elini omuzuna koyunca geri çekildi. "Operasyon var farkında

mısın? Oturup kızımla film izlemenin zamanı mı?" dedi Behçet abi. Ben ondan daha ağır şeyler duymayı bekliyordum ama söylememişti, daha doğrusu yutuyordu.

Başımı onaylar gibi hafifçe salladım, "Bence amirlerimiz buna karşı çıkacak insanlar değil." Baybars'ın yüzüne baktım, karşı çıkmasını bekliyordum ama destekler gibi başını salladı. "Doğru söylüyor." *Hangi kurt vefat etti Baybars Efendi?* Bu adam beni haklı bulmuştu, bu bir ilkti.

Behçet abi ters ters Baybars'a baktı, onu savunmasını beklemişti yüksek ihtimalle. "Saçmalıyorsunuz!" diye çıkıştığında Fatih abi elini kaldırıp onu susturdu. "Sadece iki gün. Ülke sen yoksun diye batmaz, bize de bir şey olmaz. Ama farkına var, kızınla vakit geçirememek seni agresifleştiriyor. Mantıklı davranmıyorsun. Sana iyi gelecek, kızına git. Durulman lazım çünkü bizim sana sakin kafayla ihtiyacımız var."

Behçet abi kendini çok kötü hissetmişti, karşı çıktı. "Ama Şef-" demeye kalmadan Fatih abi onu susturmuştu. "Bu bir emir. Annesi gibi olma, sana ihtiyacı var. O bir kız çocuğu..."

Behçet abi sanki boğazına bir yumru takılmış gibi yutkunamadı, yumruk yaptığı elleriyle bana baktı. Üzgündüm ama bence olması gereken buydu. Eliyle masaya doğru vurdu, "İyi bok yedin!" diye suratıma doğru bağırıp odadan çıktı. Tepki vermedim, elimdeki kalemi çevirmeye devam ettim.

Giderken sıraladığı küfürlerin hepsini duymuştum, şahsıma bir şey söylememişti ama çok sinirliydi. Başımı kaldırıp tüm timle bakıştım, kötü bir niyetim yoktu. Sadece kızıyla vakit geçirmesini sağlamak istemiştim. Daha yeni gelmişken dahil olmam doğru değildi. Başımı tekrar öne eğip kalemi çevirmeye başladım, herkes yerine otururken yine yanıma gelen Kaan olmuştu.

Başımı kaldırıp durgun bir şekilde Kaan'a baktım, "Ben sadece..."

"Sen sadece kendini Almina'nın yerine koydun, kötü bir şey yapmadın," diye tamamladı beni, sandalyesini tamamen bana çevirdi. "Bak dinle, terk edilmiş adamalara bir şey anlatmak oldukça zordur. Özellikle bizim gibi arıza tiplere. Behçet abi onlardan biri işte. Kızından kaçıyor çünkü kızı büyüyor, artık annesiyle ilgili söyleyeceği yalanlar

tükeniyor... Sana kızmadı, emin ol gelip özür dileyecek hep öyle yapar. Ve ilk defa birine sövmeden cevap vermeyi başardı, o yüzden kesinlikle sana kıyamıyor."

Buruk bir şekilde gülümsediğimde Kaan elini elimin üstüne koydu, şefkati her zaman beni şaşırtıyordu. "Biz sorunlu adamlarız, takılma bize. Ve sorunlu adamlar yıllar sonra birini benimsedi, emin olabilirsin." Kalbimi sıcacık yapan sözleri bir yana her seferinde bana müthiş bir güven veriyordu, tıpkı P gibi...

"Teşekkür ederim..." diye mırıldandım, Kaan sadece gülümseyip başını salladı ve önüne döndü. Başımı önüme çevirdiğimde Baybars ile göz göze geldim, tuhaf bir his belirdi içimde ama anlayamadım. Baybars'ı anlamak buradaki çoğu kişiyi anlamaktan daha zordu. Behçet abi en öfkeli olandı, Taha en komik ama en yaralı adamdı, Kaan'ın içinde donmuş bir çocuk vardı, Fatih abi en sessizi ama en çok şeyi bilendi, Turan abi tam aile babasıydı, Serkan Taha'dan farksızdı ama Baybars bir düğüm gibiydi. Sanki gözlerine bakınca hem çok iyi tanıyordum hem de hayatımda hiç görmediğim bir yabancı gibiydi, başta gerçekten tanıdığımı düşünmüştüm...O sanmıştım, bakışlarına ve ismine dayanarak ama değildi. Kocaman bir sırdı bu adam, bana karşı ne düşündüğünü hep merak ediyor olacaktım...Sanki hep benimle ilgili bir şey çözmek üzereymiş gibi davranıyordu.

Herkes gibi önüme döndüm ve önümdeki kâğıdı karalamaya başladım, bir şeyler çizerken hep dalardım bu yüzden Kazım Müdür'ün odaya geldiğini saniyeler sonra anlamıştım ve herkes otururken ben ayağa kalkmıştım. Lisede gibi hissetmiştim kendimi... Hepsi çoktan kalkmıştı zaten.

Herkes ne yaptığıma baktığı için şapşal bir gülümsemeyle yerime oturdum, yine her zamanki gibi Kazım Müdür'ün iki adım gerisinde Fatih abi ve Baybars vardı.

"Öncelikle başımız sağ olsun, iki şehidimiz var," diye söze başlarken odayı sanki buz kesti, tüylerim diken diken olurken o acının ağırlığı tekrar omuzuma yüklendi. Baybars'ın sözleri zihnimde birbirine çarpıp durdu. Yüreğimde bir ateş yükselirken tekrar Baybars'la göz göze

geldim, suçlar gibi bakmasını bekledim ama yapmadı. Gözlerini bir kere kırpıştırdı. Bu adam neden böyleydi, ne yaptığını anlamıyordum.

Herkesten, "Vatan sağ olsun!" Sesi yükselirken ben sessizleştim, intikam almadan bu ateş sönmeyecek ve omuzlarımdaki ağırlık inmeyecekti.

Kazım Müdür konuşuyordu ama benim kafam orada değildi. Kerem'in açık gözleri, Yusuf abinin heyecanla anlattığı oğlunun son parayı saklayışı aklıma geliyordu. Hele Kerem bende öyle bir sızı oluşturuyordu ki sanki öz kardeşimi kaybetmiş gibiydi. Bir kızı olmuştu, kucağına alamadığı bir kızı... Ve bu acı benimle sonsuza kadar yaşayacaktı.

Kerem... Cennet yüzlü çocuk.

Gözlerim usulca dolarken Kerem'in ismini kâğıda karalamıştım, köşeye küçük bir şekilde çizmiştim; kızını ve kendisini... Onu asla unutmayacaktım, kimse unutsun istemiyordum. Gözlerim hafiften dolmaya başlarken Kazım Müdürün seslenişi ile kendime geldim. "Korkularınız sizi aptal yapmaz, herkesin korkusu diri olmalı. Değil mi Asena?"

Yutkundum ve başımı usulca salladım. Bu defa Baybars'a döndü, "Sevdiklerimizi kaybederiz, onları kaybedince hırçınlaşırız ama öfkemizin kimseye incitmeye hakkı yok. Değil mi?" Beni kastediyordu.

Baybars başını öne doğru hafifçe salladı, "Öyle Müdürüm." Sanki zorla söyletiliyormuş gibiydi.

Tekrar bize döndüğünde ellerini plakasının üstüne koydu, "Öfkenizi diri tutun. Çünkü avlanacağınız bir gece ve operasyon sizi bekliyor," dedi, hepimizin gözünün içine bakıyordu. Herkesten coşkulu mırıltılar çıkarken avın Alex olmasını istiyordum, onu parçalamak istiyordum.

Kazım Müdür aramızda gezmeye başladı. "Alex sandığımız kadar aptal değil, sosyopatın önde gideni. Kansız."

İstemsizce elimdeki kalemin kapağı fırlarken kendimi kontrol edemedim. "Psikopat," diye düzelttim.

Sesimin gür çıktığından habersizdim, herkes dönüp bana bakmıştı. Kazım Müdür hiç kesilmemiş gibi devam etti ama içimdeki ateş gitgide arttı. Onu öldürecektim, ilk fırsatta. Ya o beni ya ben onu...

"Yarın akşam İstanbul'a çok yakın bir arkadaşı gelecek ve bir yardım gecesi düzenliyor, kendisi gayet yardımsever görünen biri. Alex onunla görüşecektir, yılda iki kez İstanbul'a geliyor. Çok büyük bir evde

düzenleyecek bu partiyi, görüşmelerini de o evde yapıyor. Alex oraya gelebilir. Partide olmayacaktır ama parti sonrası mutlaka gelecektir. Senede iki kere geliyor ve her sene aynı evde buluşuyorlar." Kazım Müdür konuşurken Serkan projeksiyona evin görüntülerini yansıttı.

Kazım Müdür yansımanın olduğu duvarın önüne geldiğinde kararlı bakışlarla bize baktı. "Alex'i almanız yasal olarak mümkün değil. Kanıt yok. İstihbarat servisinin bize sağladığı bilgiye göre görüşmeler özel bir odada yapılıyor, odada duyacağımız şeyler Alex'i yakalamamızı sağlar."

Serkan konuşmak için elini kaldırdı, önündeki bilgisayardan bir şeyleri hareket ettirirken evin krokisini açtı. "Odalara girmek neredeyse imkânsız. Zaten katlar özel sistemle korunuyor, bu davet günü iki katına çıkacaktır. Müdürüm bana evin konum bilgisini verdiğinden beri, evi yapan mühendis ve mimarı arıyordum." Ekrana mühendis olduklarını düşündüğüm adamların resimlerini açtı. "Tanıştırayım. İkizler. İkisi de Yunan kökenli ve Bleachtosvki soyadını taşıyor, Alex ile aynı soyadı ama bağlantı, soyağacı sıfır. Ev bir sene içinde inşa ediliyor, evi yapan işçiler Türk ve..." Bir servis kazasının görüntüsünü açtı. "Ev tamamladıktan bir gün sonra dönüş yolunda servise tır çarpıyor ve tır tam üç kere çarpıyor, işçilerin hepsi ölüyor..."

Derin bir sessizlik oluştu, hepimiz nefesimizi tutmuş Serkan'ın bize açık bir bilgi vermesini bekliyorduk. Anlattıklarına göre bizim o odalardan birine girmemiz imkânsız.

"Yani odalara girmemiz imkânsız," diye umutsuzca mırıldandım ama Baybars histerik bir gülüş attı, Serkan ise özgüvenli.

"İmkansızdı." Serkan'ın özgüveni beni hayran bırakmıştı, hızlı hızlı bastığı tuşlar ve gözlerini ayırmadığı ekran bir şeyler bulduğunun kanıtıydı. Bir anda tüm ekran o devasa evin çizimiyle kaplandı. "İkizlerden birinin bilgisayarına girdim, inanılmaz zordu. Muhbirimiz sayesinde ulaşabildim ama sadece bir kısmına, sadece otuz saniye durabildim dosyada sonrasında uyarı vermemesi için çıkmak zorundaydım. Bazı odaların girişleri ve çizimleri var ama eksik. Ben de açığını buldum odaların." Tekrar o sihirli parmaklarını oynattı. "Hepsi parmak girişi ve yüz tanıma ile açılıyor, bunu kırmak kolay ama şöyle ancak elektrik yokken kırabilirsiniz."

"Böyle bir evde elektrik kesintisi ihtimali bile yoktur," dedi Baybars.

Serkan başını salladı. "Kesinlikle. Ama her sistemin açığı vardır. Sayısız jeneratör ve ışık sistemi var, mühendisin en büyük hatası elektriği bulunan konumun hatlarına bağlamak olmuş. Yani mahalle kesintisi olursa tam 7 saniyelik bir boşluk oluyor. Jeneratör 7 saniye içerisinde devreye giriyor."

Şok içinde Serkan'a baktım, 7 saniye içinde şifreyi kırmamızı mı bekliyordu? Bizi bordo bereli falan mı sanıyordu? Şaşkınlıkla ekrana baktım.

Sessizliği bozan Taha oldu. "Biz istihbaratın yaptığı işleri devralmayı bırakmamış mıydık? Tekrar mı kırmızı dosya ekibi olacağız?" Başımı Taha'ya çevirdim, kırmızı dosya ekibi neydi?

Baybars kollarını göğsünde birleştirdi, önce bana sonra Taha'ya baktı. "Artık istihbaratçımız var, dosyalara geri dönebiliriz. Bizi ilgilendiren kısımlar için tabii ki."

Taha kaşlarını sinirle çattı, ilk defa onu bu kadar ciddi bir ifadeyle görmüştüm. "Bizi ilgilendiren kısım Alex mi sadece?" diye iğneler gibi sordu.

Baybars gözlerini kısıp Taha'ya baktı, uyarır gibi bakıyordu. "Sonra bunu konuşuruz." Sanki herkes bu uyarıyı anlıyordu ama ben hiçbir şey anlamıyordum. Kırmızı dosya neydi? Taha neden bu kadar sinirlenmişti, önündeki kâğıdı buruşturup atmıştı.

Turan sanki ortamı dağıtmak istermiş gibi bağırıp ıslık öttürdü, "Kartal is coming!"[2] Taha hariç hepsi sevinçle masalara doğru vurdu.

Kazım Müdür elini havaya kaldırıp hepsini susturdu. "Hazırlıklara başlayın," Bana doğru döndü. "Hepiniz gitmeyecek."

Ben kendimi Aşk-ı Memnu konağında gibi hissediyordum, hepsi sürekli gizemli gizemli konuşuyordu. Sizi de gizeminizi de diye sövmek istiyordum ama sadece susuyordum.

"Asena sen gidersin, gitmen şart olacaktır." Başımı salladım, önümdeki su şişesini açıp suyu yudumladım. Gidermeye çalıştığım susuzluğu boğazıma dizen kişi yine kişiydi.

---

2 İng: Kartal geliyor. -e.n.

"Baybars da eşin olarak gelir. Yani eş olarak takılırsanız daha iyi korursunuz birbirinizi." Zaten su boğazıma bile değmeden çaprazımda oturan Taha'nın yüzünü bulmuştu.

Taha şok içinde bana dönerken ben de şok içinde Kazım Müdüre bakıyordum, Taha elinin tersiyle yüzünü ekşiterek yüzünü siliyordu. "Ayıp oluyor barbi!" diye sitem etti. İnan kuzum şu an seninle ilgilenemem. Kaan dururken Baybars mıydı cidden? Baybars da hoşnut olmamış gibi doğruldu.

"Bununla niye eş oluyorum?" diye çıkıştı. Bununla mı? Bununla mı?! Kendini ne sanıyordu ki?

Ayağa kalktım sinirle. "Bununla mı derken?" Ellerimi belime koyup gözlerimi kıstım. "Ben seninle niye eş oluyorum?"

"Ya arkadaşlar sorunlu musunuz? Kaan ile Baybars mı eş olsun?" diye ortamın ciddiyetini bozan yine Taha olmuştu. Yani gerçekten bu çocuğun yersizliği beni öldürecekti. Kazım Müdür ters ters bir bana bir Baybars'a bakarken ikimizde cevabımızı almış gibi sustuk. Boynumu ovuşturup ters ters Baybars'a baktım, o da boynunu ovuşturarak bana bakıyordu.

"Taha ve Kaan, siz de gidiyorsunuz. Hata olmayacak, risk alınmayacak, ona göre! İsminizin hakkını verin üç harfliler." Parmağını hepimizin suratına doğrulttu.

Taha keyfi yerine gelmiş gibi başını sağ sola sallıyordu, "işte gerçek eğlence." Halay çeker gibi omuzlarını hareket ettiriyordu. "Bayılıyorum böyle entrikalara!"

İkimiz suratsız bir ifadeyle kollarımızı göğsümüzde bağladık, yine aynı ifadelerle birbirimize ters ters bakıyorduk. *Sanki ben sana bayılıyorum, ay lütfen eşim ol Baybarsğğğ! Ejderha suratlı hamsi!* Gerçekten bununla eş olmak istemiyordum, gerçekten istemiyordum! Kaan ile olmak istiyordum. İkimiz senkronize olmuş gibi Kazım Müdüre döndük.

"Müdürüm!" dedik aynı anda, tekrar birbirimize baktık ve tekrar sinirle soluduk. "Ben..." dememize bile izin vermeden sözümüzü kesti.

"Kesin artık. Size eş olun derken karı koca olun, düğün derken yapın demedim. Söylenmeyi de kesin, iki iş insanı olarak orada bulunacaksınız. Biraz ekonomi jargonu çalışın."

Müdürüm sağ olsun lafı ağzımıza tıkayıp odadan süzüle süzüle çıktı. Geride benim ağzım açık kalırken Baybars daha fazla şikâyet etmedi, masadaki dosyaları alıp incelemeye başladı. Yani ekonomi, Baybars, sinirlerim, evine sızacağımız sinsi Rus herif, biz kocaman bir aileyiz şu an. Ekonomi hakkında bildiğim tek şey doların sürekli arttığıydı ve telefon kılıfımın arkasında yıllardır bulunan 100 dolardı.

Sürekli oflamaktan ve saçımı kaşımaktan başka hiçbir şey yapmıyordum, Baybars ise hiç umursamadan dosyanın sayfalarını çeviriyordu. En sonunda dosyayı bana doğru uzattı, isteksiz bir tavırla mırıldandı. "Al şunu, biraz bakın. İçinde herifin ilgilendiği yatırım bilgileri var, ezberle. Ben zaten iktisat ve ekonomi mezunuyum. İyi çalış gri kafa." Dosyayı umursamazca ellerime tutuşturdu.

Dosya avuçlarımın arasında rulo yaparken odadan çıkmak için ilerleyen Baybars'a döndüm. "Benim adım var yalnız!" diye bağırdım. Omuz üstü bana baktı, parmağı ile masanın yanındaki metal çöp kovasını gösterdi. "İtirazın varsa oraya yaz."

Kaşım seğirmeye odadan çıkarken bağırdı. "Serkan, gelene kadar takip tekniği ayarla. Konaklama, kimlik işlerini de çözelim." Odadan tamamen çıktığında uzaktan bir kez daha bağırdı. "Çay alıp geliyorum."

Daha kendimi tutamadım, elimdeki dosyayı fırlatıp kısa tabirle kollarımı sıvadım. "Ben bunu bu defa kendi irademle döveceğim!" Kapıya doğru hızlı adımlar atarken Kaan kolumdan tutup tekrar içeri çekti.

"Yakma bizi!" diye uyardı beni, *ben yanmışım zaten ya o ölecek ya ben be Kaan'ım.*

Sinirle birbirine bastırdığım dişlerimin ardından mırıldandım. "Ya ne tutuyorsun, bırak keseyim nefesini!"

Kaan beni onaylar gibi gözlerini kırpıştırdı ve tekrar toplantı odasının ortasına doğru çekti. "Aynen. Hatta bıçakla, komadayken dilekçe yazar sana. Yaparsın kızım. Hadi kızım, geç oku."

Kendimi sıka sıka masanın üzerindeki dosyayı tekrar aldım. Küfretmek istemiyordum ama her sayfaya baktığımda sövesim geliyordu. Tutamadım kendimi. "Onun ben dilekçesini, gelmişini, geçmişini, tuttuğu takımı, silahın kabzasını s..." demeye kalmadan Kaan eliyle ağzımı

kapattı. Eğer kapatmasaydı küfrün ucu çok farklı yerlere gidecekti ve gözlerini bana dikmiş Fatih abiyle çok hoş olmazdı.

Kaan hem gülüyordu hem de şok içinde bana bakıyordu, çocuğun gözleri kocaman açılmıştı.

"Ağzını açacağım, küfür yok?" diye beni uyardı.

Gözlerimi kırpıştırıp başımı hafifçe salladım. Kaan gülerek elini geri çekti, bu defa şaşkınlıkla elini kendi ağzına götürdü. "Kızım içinde ne yatıyor senin?"

Şirince gülümseyip başımı küçük Emrah gibi yana yatırdım, "Şey benim hiç sansürüm yok da..." Gerçekten sansür diye bir şey benim hayatımda yoktu. Ben ağzı inanılmaz bozuk biriydim, hep mi böyleydim? Kesinlikle hayır. Rusya'dayken ağzım çok bozulmuştu. Davay davay duymaktan, sürekli küfreder olmuştum.

"Benim de yok ama Fatih abinin 'bu kızı siz bozdunuz' yaftasını duymak istemiyorum. Sanki anadan üryan herkese sövmeyi biz öğretiyoruz sanıyor," diye fısıldadı.

Taha her zamanki gibi dönen sandalyede oturup nereden bulduğunu anlamadığım yeşil elmayı katır kutur yerken lafa daldı. "Var ya bakma öyle dediğine o sarışının. Gazi mezunu. Güzelim üniversiteye bir gün bile gitmedi ülkü ocakları başkanı gibi oradan oraya koşuyordu. Bozkurt bıyığı bile vardı biliyor musun? Hem okuyup hem özel harekât kursuna katılmak zorunda kalınca kesti bıyıkları." Eskiden bıyık bırakmak yasaktı, yeni yeni tekrardan bırakıyorlardı.

Sinirim bozulmuştu, dosya ile yüzümü kapatıp gülmeye başladım. Baybars'ı bıyıklı hayal edemedim, edince hem komik hem çekici geliyordu. Dosyayı yüzümde hafifçe vurup kendimi silkeledim. Geri *zekâlı ne alaka seksi bıyıklı şef aptal aptal konuşma, kesin bıyıkları ile Mahmut abiye benziyordur. He, he kesin benziyordu. Ay kızım sus ve dosyalara bak.*

Derin derin nefes aldım ve kalçamı masaya yaslayıp dosyayı çevirmeye başladım, sakinleşmeye başlarken önüme uzatılan Trabzonsporlu çay fincanı ile bakışlarımı hafifçe kaldırdım. Bu herif niye dengesizlik yapıp bana çay uzatıyordu?

Şaşkınlıkla Baybars'ın uzattığı kupayı aldım, tamam belki de adım atmaya çalışıyordur diye düşünmek istiyorum. Baybars dumanı tüten çaydan yudumladı. "Sana zahmet, Fatih abiye ver onu." Adeta yüz ifadem Hürrem Sultan'ın Mahidevran'ı gördüğü anki ifadeye dönüşmüştü. Aptal ben! Ben de sanıyorum ki adım atıyor. Gözlerimi sinirle yumdum.

Medeniyet affet bizi, ne ben medeni ne de sevgili Şefim...

Baybars arkasını bana dönüp Serkan ile konuşmaya başladı, ben bir çay baktım bir de Baybars'ın sırtına. *Lan insan sen de al demez mi, hırt herif! Tam bir göt ya!* Bu çayı sırtından aşağıya dökmek istiyordum, birkaç adım atıp buna yeltenecektim ki Kaan ile göz göze geldik. Kaşlarını yukarı kaldırıp beni uyarıyordu.

Derin bir nefes alıp çayı çaprazımda duran Fatih abiye uzattım, gülerek bana bakıp başını iki yana sallıyordu. Çayı aldıktan sonra mırıldandı. "Papatya çayı var dolapta..."

Yapmacık bir gülümsemeyle başımı salladım, bu herifle papatya yetmez, tarlası lazımdı.

Baybars ve Serkan kendi aralarında bir şeyler konuşurken ben adamın bilgilerini merak ediyordum, yüzünü cismini merak ediyordum. "Serkan," diye seslendim. Serkan hızla bana döndü, "Fotoğrafını, bilgilerini açar mısın adamın, inceleyelim."

Serkan beni ikiletmedi, hangi işi yapıyorsa bırakıp bilgisayarından görüntüleri duvara yansıttı. Baybars'ta yüzünü duvara doğru döndü, kollarını göğsünde birleştirip ekrana baktı.

Serkan gözlerini ekrandan ayırmadan bize bilgileri sıralamaya başladı. "Vasily Stephen, Rus asıllı bir Amerika vatandaşı kendisi. Kırk üç yaşında ve hayır işleri ile biliniyor, adam parayla dans ediyor resmen. Yatlar, katlar, oteller..." Sırayla adamın resimleri ekrana geliyordu. "Aşırı büyük bir kara borsası var ayrıca banka hesaplarında devasa bir para akışı. En çok akış her zaman olduğu gibi Amerika'dan, adam feci halde karıya kıza düşkün." Resme odaklanmıştım, Alex'in yanında hiç görmemiştim. Boş bulunup mırıldandım, "Alex'in yanında hiç görmedim..." Oldukça kısık sesle mırıldanmıştım ama Baybars hızla bana döndü.

"Askerlik arkadaşın herhalde Alex?" İması hepsinin bana bakmasına

sebep olmuştu. Fatih abi bana ne yapıyorsun der gibi bakıyordu, Fatih abinin benimle ilgili birtakım şeyler bildiğini ve bunu timden sakladığını çok iyi biliyordum. Bu yüzden uyarır gibi bakıyordu.

Hızla toparladım. "İstihbaratçıyım. Siz yeni yeni peşine düşerken biz hep peşindeydik."

"Burası Polis Özel Harekât ama, yıllardır bulunamayan açığı biz arıyoruz. Bilmem anlatabildim mi gri kafa?" Gözlerini benim üzerime diktiğinde aramızda kısa bir sessizlik oldu. Kendimi açık etmemem gerekiyordu, geçmişimi saklamam gerekiyordu.

Sadece ters ters suratına baktım, "Adım," dedim dişlerimi sıkarak. "Asena Tugalay, ben anlatabildim mi?"

En sonunda Fatih abi bunalmış gibi ikimizin arasına girdi. "Yeter." Bakışlarıyla bizi sustururken ikimizin arasında durdu. "İşinizi yapın." Serkan'a doğru döndü. "Devam et, Serkan."

"Partide iki yüzden fazla koruma olacaktır, ışıklar söndüğünde acele etmeniz gerekiyor."

Kaan lafa dahil oldu. "Kamera odasına sızıp size kontrol sağlarım. Böylece birkaç saniyeniz daha olur."

Başımı iki yana salladım. "Bir sürü koruma varsa öldürmeden ve dikkat çekmeden nasıl olacak bu?"

Turan abinin dudaklarından histerik bir gülüş döküldü. "Öldürerek." Hepsi güldü.

"Dört kişiyiz ve kayıt cihazı koyup çıkmamız gerekiyor?" dedim sorgularcasına. Kazım Müdür kaos olmadan olmasını istiyordu ve dört kişi gitmemizi söylemişti.

"Altı," diye düzeltti Fatih abi. Baybars ile birbirlerine baktılar, ikisinin de yüzünde sinsi bir gülüş vardı. Turan abi ellerini ensesinin arkasında birleştirip geriye doğru yaslandı. "Fatih Şefimle izin zamanımız gelmiş, bak sen şu işe."

Hâlâ hiçbir şey anlamıyordum ve herkes anlıyordu. "Çok güvenli bir plan cidden." Hepsi cidden kuralsız adamlardı, yaptıkları şey kural yıkmaktı. Zaten Polis Özel Harekât çok nadir böyle işler yapardı ve görevler alırdı. Her seferinde beni şaşırtıyorlardı.

Sessizliği bozan Baybars'ın memnuniyetsiz ses tonuydu. "Bırak şu ajan ayaklarını da kimliğini ver."

Şaşkınlıkla Baybars'a baktım, ne münasebet? Ne hakla kimliğimi alacaktı? Ayrıca niye sadece benimkini istemişti, aynı timdeyiz biz?!

Vermedim tabii ki. Kollarımı göğsümde bağlayıp saçlarımı savurdum. "Birincisi ajan değilim, istihbaratçıyım." Nefeslendim, "ikincisi aynı ekipteyiz niye kimliğimi istiyorsun ya da neden sadece benimki?!"

Baybars ellerini beline yerleştirdi, dudağının kenarında hafif bir gülüş belirdi. "Nikah işlemleri için gri kafa, uzatma ver." Hepsi gülüşürken benim kaşlarım çatıldı, ayak uçlarımdan tepemi bir sinir alırken Baybars sinirle nefesini dışarı verdi. "İstanbul'da konaklama için. Bizim yerlerden biri olacak, bize ait. Bu yüzden girişini yapacak Serkan."

Kaşlarımı indirmedim. İnanılmaz sinir olmuştum, çok patavatsızca bir şakaydı. Onlarla da kalmak istemiyordum, kendi güvendiğim yerde kalacaktım. "Gerek yok. Teyzemde kalırım."

Baybars omuz silkti, "Sen bilirsin." Time doğru döndü. "Dinlenmeye geçebilir herkes." Herkes tek tek toplantı odasından çıkmaya başladı, Serkan ve Taha maymun edasıyla kapının üstünde boruya asılarak çıkış yapıyordu.

En son Fatih abi ve ben çıkış yaparken Fatih abi kolumdan tuttu, "Dikkatli ol. Hislerini kontrol et, yanındayım unutma," diye mırıldandı.

"Biliyorsun..." dedim sadece.

O da bana güven vermek istermişçesine sırtımı sıvazladı. "Önemi yok. Hayatımda tanıdığım en güçlü insansın. İçin kırılmış olsa da acını içine göm, seni ben seçtim." Cümlelerinde sadece güç vardı. Konuşmaya devam etti. "Ama yalan yalanı doğurur..."

Buruk bir gülüş belirdi yüzümde. "Gerçek olan ne kaldı abi? Ben bile değilim..." Yutkundum.

"Onlar..." dedi, birbirlerinin üstüne atlayan Kartal'a baktı. Baybars Kaan'ın sırtındaydı, Serkan'da Turan abi ile güreşiyordu, Taha ise onları videoya alıyordu. "Kötü adamlar değiller, seni yargılamazlar," diye ekledi.

Başımı salladım, dudaklarımı birbirine bastırıp gülümsedim. "Biliyorum ama aynı zamanda güvenmezler..." Başımı öne eğip yutkundum,

tırnak etlerimi kazırken Fatih abinin yüzüne baktım. "Söylesene abi, sen güveniyor musun? Beni seçerken aklından ne geçiyordu?"

"Acının içine doğmuş, onu yırtıp geçerek yaşayan bir kız geçiyordu." İki elini de koluma koyup yüzme eğildi. "Sana bir kişi ya da iki kişi güvenmiyor diye sana güvenmediğimi varsayıyorsun." Bir baba edasıyla yüzümü avuçlarımın içine aldı. "Sen benim kızımsın. Bak, gibi değil. Kızımsın. Seni ilk gördüğümde yirmi yaşındaydın, tüm eğitimlerini izledim ve dedim ki bu kızın yeri Kartal. Çok acı çekiyordun ama bir gün bu yuvaya geleceğini biliyordum."

Kaşlarım şaşkınlıkla büzüldü, gözlerim dolduğunda Fatih abi usulca yüzümü okşadı. Benim acılarımı görmüştü, her şeyiyle görmüştü.

"Beni tanıyordun..." diye mırıldandım.

Fatih abi gülümsedi, başını öne doğru hafifçe salladı. "Yirmi yaşında falandın sanırım, yani inanılmaz farklıydın. Meryem Hanım'ı tanımasam o kız olduğunu anlamazdım bile. İlk kez ve son kez görmüştüm. O gün İstanbul'a İstihbarat Daire başkanın yanına gelmiştim. Yeni öğrenciler olduğunu söylemişti, gece yarısı on iki suları falandı. Senden bahsetmişti, sadece görmek istedim. Uzaktan izledim, yere çökmüş dayanamıyorum diye ağlıyordun ama sonra karşıdaki adam eğilip kulağına bir şey söyledi ve sen kalktın."

Gözümden bir damla yaş süzüldü. Çünkü o gün o adam bana yaşananların intikamını almam gerektiğini söyledi ve ne olursa olsun bunu gerçekleştirmek için söz verdi. Ve o adam asla söz vermezdi...

Fatih abi beni çekip göğsüne doğru yasladı, sanki babamla sarılıyormuşum gibi sarıldı bana. "Sana güveniyorum," dedi ve saçlarıma bir öpücük bıraktı. Kollarımdan hafifçe sarstı. "Kurtsun kızım sen, dişi kurt!" Bu defa ben ona sıkıca sarıldım. Zaten timdeki herkes sanki özenle seçilmiş aşırı heybetli insanlardı. Başım göğsüne doğru geliyordu.

Saçımı karıştırdı. "Kanla sulanmış toprakların umudusun kızım sen, Asena'sın." Geriye çekilip yüzüne baktım, gerçekten evladından gurur duyar gibi gurur duyuyordu.

"Teşekkür ederim," diyebilecek başka bir şeyim yoktu, kimseye bir şeyimi anlatmamıştı ve bu beni çok mutlu etmişti. Fatih abi koluma

doğru hafifçe vurdu, "Hadi git dinlen sen, ben de bu itlerle atış yapayım, sürünsünler biraz."

Gerçekten inanılmaz yorgundum ve hava çarpmıştı, bu yüzden dinlenmek istiyordum. Yüzümdeki yaşları kurulayıp toplantı odasından çıktım, hepsi hâlâ birbirini yiyordu. Baybars Kaan'ı altına almıştı ama ikisi de birbirini boğuyordu. Baybars gülerek Kaan'ın koluna vurdu. "Pes de lan!"

En sonunda Fatih abi gelip Baybars'ı Kaan'ın üzerinden aldı ve kolunun altına soktu. Elini yumruk yapıp kafasına sertçe bastırdı. "Artist!" Baybars'ı boğuyordu, istemsizce hoşuma gidiyordu.

Baybars kırmızıya dönen rengi ile bağırdı. "Yaşlı kurt!" diye, gülerek odadan çıktığımda sesleri koridorun sonuna kadar geliyordu.

Soyunma odasına doğru ellerim cebimde usulca yürüdüm, soyunma odasına geldiğimde kapıyı kapatıp kilitledim ve usulca yere doğru oturdum, bir bacağımı uzatıp bir bacağımı kendime çektim. Telefonumu cebimden çıkarıp galeriye girdim, şifreli albümlere girerek fotoğraflara baktım.

Yaş yirmi, tarih 22 Temmuz 2013 yanımda Sevgili P...

Saçlarımı kestiğim ilk gün, gülümsüyordum ama bu fotoğraf çekilmeden birkaç gün önce intihar edecektim... Beni yaşama bu adam döndürmüştü, bu resimde gülmemin tek nedeni bu adamdı. İçimde gerçekten büyük bir boşluk vardı, onu çok özlüyordum. Onunla içtiğim kahveleri, gittiğim görevleri... Keşke o da bir Kartal olsaydı, kesinlikle Baybars'ı döverdi. Telefonu kapatıp başımı geriye attım, derin bir nefes aldım.

Özlemek, gerçekten geçmişi özlemek... Bana hiçbir şey olmadan önceki hali özlemek...

Oturduğum yerden kalktım, zeminden dolayı kalçam üşümüştü resmen. Kendi dolabıma gidip kilidini açtım, açtığım gibi ayaklarımın dibine bir fotoğraf düştü. Yere eğilip fotoğrafı aldım ve yüzünü çevirdim, çevirdiğim gibi tüm kanım çekildi.

Elim ayağım boşalmıştı resmen, tutmayan dizlerimle yere doğru oturdum. Ben bu fotoğrafı hiç yerinden çıkarmamıştım ve benim sakladığımda boya lekesi vardı. İçimde büyüyen korku ve sancı gerçekten nefes

almamı engelledi, kim bu fotoğrafı koymuştu? Kim bana acı çektirmek istiyordu?

Gözümün önü resmen kararmıştı, derin bir nefes alıp resme baktım. Resimde ben ve o Baybars vardı, Baybars Yurtlu... 2009-2010 zamanlarına aitti, upuzun saçlarım belime doğru salınırken ben duvarı boyuyordum. Baybars ise yere çömelmiş henüz ıslak olan o duvara sırtını yaslamıştı ve elimi tutuyordu, kahkaha atıyordu ama ben de atıyordum sadece sırtım dönüktü.

O günün sesi kulağımda çınladı.

"Duvara izimi bıraktım, ne var?"

"Üstün mahvoldu, deli misin sen?"

"Ne o resmin mahvoldu diye kızdın mı?"

"Sen bir şeyi mahvedebilir misin acaba çocuk? Sen benim hayatımdaki en güzel şeysin."

"Asıl sen benim hayatımdaki en güzel şeysin. Birini bulalım, fotoğrafımızı çeksin."

Kalbim hızlı hızlı atmaya başladı, biri benim kim olduğumu çok iyi biliyordu ve bu fotoğrafı o koymuştu... Nefesim kesilir gibi oldu, kim beni tanıyordu?

Hızlıca katlayıp ayağa kalktım, bu odanın girişini gören mutlaka bir kamera vardı. Bakacaktım ama şimdi değil. Fotoğrafı pantolonumun cebine koydum, üstümdeki tişörtü çıkarıp hızlıca dolaptaki beyaz tişörtü aldım. Atlet ile kalırken başımı eğip göğsüme doğru baktım, elim göğsümün üstünde yanık izine ve dövmeye gitti.

Alex'in bende bıraktığı izlerden biriydi, küçük bir iz kalmıştı ama hâlâ kendi çığlığımı duyuyordum. Yanığın üzerine küçük bir Anka kuşu yaptırmıştım ama yanık izi sadece fondötenle tamamen kapanıyordu ve görevlerde hep kapatıyordum.

"Eğer biz birbirimizden koparsak, Anka kuşu gibi küllerimizden doğacağız. Sakın unutma, Rapunzel..."

"Ya unutursak?"

"Merak etme, ben unutmam her zaman bulurum seni."

"Dünyanın öbür ucunda olsam bile mi?"

"Dünyanın öbür ucunda olsan bile bulurum."

Bulamadın, gelmek bile istemedin bana... Elimi göğsümdeki yanığa bastırdım, derin bir nefes alıp verdim. Sonra hızlıca o beyaz tişörtü üzerime geçirdim. Çantamı ve eşyalarımı alırken söylediğim tek bir şey vardı, "*Bir daha seninle doğmayacağım çocuk, bir daha senin için doğmayacağım...*"

Önümdeki irili ufaklı taşlara ayağımı sürtüp toz çıkararak gidiyordum. Şırnak, kum ve taşın karışık olduğu bir yerdi. Sadece çorak topraklar değildi buralar, yemyeşillikleri, akarsuları ve şelaleri vardı. Sadece görmek kısmet olmamıştı. Kafamdaki parçaları oturtmak için yürümeye ihtiyacım vardı ne doğru ne yanlış bilmek zorundaydım. O fotoğrafı oraya kim koymuştu? Soyunma odasının kamera kısmı kör noktadaydı yani koridor vardı ama sayısız kişi geçiyordu kimin oraya girdiğini hesap etmek çok zordu ama kısa bir saat aralığında yapılmıştı, bulabilirdim. O kadar dalmıştım ki omuzumda hissettiğim el bana ani refleks yaptırıp elin sahibinin boğazını sıktırmıştı. Gördüğüm yüzle ellerimi gevşettim, Selim...

Korku bedenimden yavaşça giderken çatık kaşlarla Selim'e baktım. Adamın yüzünden sinsilik akıyordu. Gözlerimi yumdum mahcup bir ifadeyle, özür dilemek için dudaklarını aralarken Selim'in sözleri bana kal getirmişti.

"Alex mi sandın?" dediği anda beynimden vurulmuşa döndüm. Biliyor muydu, yoksa gelişi güzel mi soruyordu? Kimsin sen Selim Korkmaz?

"Anlamadım?" Soğuk kanlılığımı korudum.

"Onun yüzünden kayıp verdiniz, az çok yaşadıklarını biliyorum." Eliyle kolumu sıvazladı. Neyi biliyorsun sen? Cümleleri çok tuhaftı.

Kollarımı hızla geriye çektim, "Kartal'ın meselesi olan şeylere meraklı olduğunuzu biliyordum ama bu kadarını tahmin edemezdim," dedim iğneleyici bir tavırla.

O ise samimi olduğunu düşündüğü bir tavırla gülümsedi. "Seni de doldurmuşlar belli ki, benden sana zarar gelmez."

Yüzümde mimik oynamadı, birkaç adım üzerine doğru attım ve dibine sokuldum. "Ama benden gelir, biliyor musunuz? Yani ne yapacağım belli olmaz."

Selim dudaklarını yukarı kıvırıp güldü, yüzüme doğru yaklaştı. "Haklısın..." Kulağıma doğru eğilip sıcak nefesiyle fısıldadı, "Kimin ne yapacağı belli olmaz, özellikle benim..."

Göz ucuyla ona baktım, yüzü tam dibimdeydi. "Doğru..." Gülümsedim ve geri çekildim. Bu adamda kesinlikle başka bir şey vardı, gerçeğin ve yalanın ortasında duruyordu ve çok şey biliyordu. Görüşürüz bile demeden arkamı dönüp yanından uzaklaştım. Nerede gerçek başlar, nerede gerçek biter... Bilmiyordum. Gerçekten şu an hiçbir şey bilmiyordum.

Alex, Baybars, Selim... İnanılmaz güvenilmez isimler.

Evin sokağına yaklaştığımda duraksadım, spor ayakkabımın bağcığı çözülmüştü ve bağcıklarımın yere sürünmesinden nefret ederdim, hızla yere eğildim. Sanki yere eğilmem benim mucizem olmuştu. Önce süratli bir motor sesi ardından kafamın birkaç santim yukarısına, duvara saplanan peş peşe üç kurşun. Elimi hızla belime attım, kendi silahımı çıkardım ama ateş edenler boşa ediyordu. Motorla önümden geçip giderken küçük karton kutuyu bana doğru fırlattılar ben de refleksle kutuya tekme attım. İçinde bomba olma ihtimaline karşı bunu yapmak zorundaydım. Motor ateş etmeyi bırakmadı, iyice uzaklaşırken bıraktılar. Bu defa ben ateş etmeye başladım ama çoktan gözden kaybolmuşlardı.

Her şey ama her şey tam yirmi saniye sürmüştü, yirmi saniye içinde kurşunlar üstüme yağmıştı. Korkuyla inip kalkan göğsüm, kesik kesik aldığım nefesimle önce tekrar yere çömeldim. Başımı duvara doğru çevirdim, baraj duvarıydı ve üç kurşun isabet etmişti. Başımı öne eğip nefes almaya çalıştım. Sonrasında havada tekmelediğim ve savrulan kutuya bakmıştım, kutu açılmış ve dağılmıştı.

Usulca ayağa kalktım ama silahımı bırakmadım, kutuya fazlaca ileri tekmelemiştim. Biraz yürüdükten sonra ağzı hafif açılmış kutuya baktım, bomba olmadığı açıktı. Hâlâ şoktaydım, birini aramak aklıma bile gelmiyordu. Ne yaşamıştım ben? Neydi o? Kafamın içi zonklamıştı resmen, önce fotoğraf, sonra Selim, şimdi de bu... Saçlarımı stresle geriye çekiştirdim ve etrafıma baktım, sokak köpekleri dışında kimse yoktu.

Yere doğru çöktüm ve kutuyu almak için derin bir nefes aldım.

@ayisigikitap

6.

POSTALLI PRENS VE PRENSES

300 yıl önce yazılmış bir Likya şiiri...

"Beni bulamazsan üzülme, eşyalarımı bulacaksın. Kestiğim taşları, açtığım yolları, işlediğim heykelleri bulacaksın. Ve göreceksin ki binlerce yıl öteden parmak izlerimiz değecek birbirine..."

Titreyen ellerimle pakete baktım, çaresizce kafamı arkamdaki baraj duvarına yasladım. Kalbimin göğüs kafesime dar geldiği anlardı, birkaç damla gözyaşı süzülürken göğsüm hızla inip kalktı. Resimlere baktıkça çığlıklarım tekrar ve tekrar duydum. Kutunun içinde sekiz tane resim vardı, bunların dördü Alex'in bana işkence ettiği anlara aitti. Diğer kalanı ise şu an ki hallerimdi, ne yaptıysam resimlenmişti. Evden çıkarken, şubeden çıkarken, Kerem ve Yusuf'un şehit olduğu günler...

Ağlıyordum çünkü sinirim boşalmıştı, kendimi çok savunmasız hissetmiştim. Bugün yaşadığım üçüncü şeydi. Kafayı yedirtmişti bana ve kendimi o kadar yalnız hissetmiştim ki göğsümün orta yerinde sızı olmuştu. Kutudaki notu okuyana kadar sakindim, okuduğumda ise tüm sinir sistemim mahvolmuştu.

"Ölüm kadar yakınım... Bir gün tekrar nefesimi boynunda hissedeceksin."

Sinirle ayağa kalktım, kutuyu da fotoğrafları da barajın üstünden fırlattım. Fotoğraf ve kutu barajın suyuyla birleşirken elimi duvara doğru yaslayıp nefes almaya çalıştım. Alex beni açık açık tehdit ediyordu,

kimliğimin açığa çıkması an meselesiydi. Biri fena halde benimle oynuyordu, benimle ilgili her şeyi biliyordu ya da birileri biliyordu.

Beni bir yerlerden izliyordu, paranoyak etmeye çalışıyordu ama asla izin vermeyecektim. Bomboş cadde, kuru dağların oluşturduğu çoraklıktan başka bir şey yoktu ama burada bir yerdeydi. Hırsımı almak istercesine bağırdım. "Orospu çocuğu! Gel al! Gel karşıma! Gel buradayım! Al beni!" Tüm ses tellerimi iflas ettirecek kadar gür bağırmıştım, o kadar bağırmıştım ki boğazım yanmaya başlamıştı. Elim istemsizce yanmaya başlayan boynuma doğru gitti, sanki soluğum kesilir gibi oluyordu. Sakin olmam gerekiyordu, böyle öğretmişlerdi. Aslında savaşmak için değil de sanki kendimi korumak için istihbaratçı olmuş gibiydim... Çünkü hâlâ travmalarımı derimde, kafamda ve ruhumun her yerinde hissediyordum.

İki elimle boynumu ovuşturmaya başladım ve bacaklarım titremeye başlayınca yere doğru oturdum, yüksek ihtimalle açlıktandı ama biraz daha derine inersem Alex'in bana hissettirdiği histen olduğunu anlayabilirdim...

Stres olma Asena. Stresliyken ne yaparsın? Ne yaparız, şarkı. Evet şarkı, gerginken şarkı söylerim... Çobanı Yıldızı... Çoban Yıldızı... Çoban Yıldızı...

"Yüzme bilmeden daha, deniz görmeden, hiç güneşte yanmadan. Şimdi ölmek istemem, bir kalbi sarmadan..." Gözlerimi sıkıca yumdum ve şarkının nakaratını defalarca tekrar ettim. Öfkeyle, korkuyla... Gözümden bir damla yaş süzüldü, bir kez daha tekrarladım şarkıyı.

Bir anda gözlerimi açıp refleks yapmama sebep olan bir el durdurdu beni, korku ve panikle eli tuttuğum gibi çevirdim ve gördüğüm ayağına çelme takıp onu sırtüstü yere devirdim, vakit kaybetmeden karnına çıkıp elimle boğazını sardım. Artık huy olmuştu.

Elimi boğazına koymamla çekmem bir olmuştu, gözlerim utanç ve şaşkınlıkla büyüdü karşımdaki adamın tanıdık olmasını hesaba katamamıştım. Herkesi boğazlamayı bırakmam gerekiyordu. Üstüne oturduğum kişi Kaan'dan başkası değildi, şok olmuş bir vaziyette bana bakıyordu, ben de ona bakıyordum. Ben şaşkınsam o ben de on kat şaşkındı. Adamın neredeyse elini kırıyordum hatta belki kırmıştım.

Kaan yüksek ihtimalle elinin acısından konuşamıyordu bile. "Kaan?" Hızlı üstünden kalkıp elimi uzattım, Kaan elimi kavradığı gibi ayağa kalktı. Hem Kaan'ı görünce rahatlamıştım hem de utançtan ölecektim. Kaan şoku atlatıp şaşkınlıkla bana baktı, "Asena?" Çevirdiğim elini ovuşturup bana doğru bir adım attı, istemsizce bir adım geriye gittim. Refleks ile olmuştu.

Kaan'ın kaşları daha fazla çatıldı, endişelenmiş gibi bana bakıyordu. Ne yapacağını bilemez vaziyette elleri öylece kalmıştı, sanki elini uzatmak istiyor da çekiniyormuş gibiydi. "İyi misin?" diye sordu sadece.

Dudaklarımı araladım ama kelimeler bir türlü dökülmedi, "Ben..." diyebildim sadece. Kaan sadece elini bana uzattı ama dokunmadı, sanki anlamışta geri duruyor gibiydi. "Tamam. Sorun yok, gel otur şöyle." Merhamet, Kaan'a yakışan en güzel duyguydu. Uzattığı eli tuttum ve kaldırıma doğru oturdum. Endişeyle Kaan'a baktım, dolan gözlerimi gizleyememiştim.

Kaan hafifçe başını salladı, "Anlatmak zorunda değilsin, otur ve nefes al."

Saçlarımı geriye doğru çekiştirdim, derin bir nefes alıp Kaan'a baktım. "Özür dilerim, bir an kontrolümü kaybettim. Her şey üst üste geldi."

Kaan kaşlarını havaya kaldırdı, "Neden özür diliyorsun?"

Utançla gözlerimi yumdum, gerçekten çocuğu boğazlamıştım ve çocuk kibarlık yapıp özür dilememi bile istemiyordu. Bu dünya için fazlasın... "Elin, tepkim... Üzgünüm." Yüzüne bile bakamıyordum, başımı ellerimin arasına almış yere bakıyordum.

Kaan başını hafifçe eğip yüzüme baktı, elini sırtıma koyup sıvazladı. "Sorun yok, tamam mı?" Sesindeki güven derin nefes almama sebep olmuştu. Sorgulama yoktu, sadece güven.

Başımı usulca salladım. Kaan tekrar çekingen bir tavırla tekrarladı, "İyi misiniz?" İstemsizce Kaan'ın suratına baktım. Çocuğun da devreler yanmıştı, bazen siz bazen sen diyordu. Yani bana nasıl davranması gerektiğini bilmiyordu. Yüksek ihtimal bugün Baybars onu uyarmıştı, hislerim öyle söylüyordu ya da çocuk cidden nasıl davranacağını bilmiyordu. Haliyle boğmaya kalktığım için bir anda -misiniz ekine geçiş yapmıştı çocuk.

Alnımı ovuşturup gülmeye başladım, sinirim bozulmuştu. Kaan önce ne oluyor diye baktı sonrasında anlam veremeyince o da gülmeye başladı. İkimiz de gülmeyi bırakamıyorduk. "Biz niye gülüyoruz?" diye sordu Kaan ama gülmeye devam ediyordu.

"Sinirimi bozuyorsun." Gülmeyi bırakmadım.

Kaan yüzündeki o gülümsemeyi silmeden nefes aldı, "Sebep?"

"Ya sabah sen akşam siz oldum. Siz ne ya, Şefim de tam olsun. Üç yaş büyüksün ya benden, ne bileyim Asena de, ufaklık de hatta gri kafa de! Siz miz yok ya! Beş dakika önce iyi misin dedin, sonra iyi misiniz oldum?!" Şaşkınlıkla Kaan'a baktım.

Kaan gülmeye başladı yüksek ihtimal çocuk şoktan öyle davranmıştı, bir süre güldü ardından tebessüm ederek bana baktı, ben de gülümseyerek ona baktım. Bu adamı gördüğüm andan beri tarif edemeyeceğim kadar kendime yakın hissediyordum, tıpkı P gibi.

"İyisin, değil mi?"

Başımı gülümseyerek salladım, "Olacağız be abi!" Alayla güldüm.

Kaan'da beni bozmadan ayak uydurdu. "Ne zaman be abi?"

Saçlarımı geriye atarak güldüm, yavaşça ciddi bir hâl aldım. Kaan'da ciddi bir hâl aldı, sanki sarılsa böyle tüm dertlerim gidecek gibi hissediyordum. Kaan dudağının kenarındaki mustarip gülüşle bana baktı. "Kartal sarılması ister misin?" Kollarını açtığında sanki bu anı bekliyormuşum gibi sarıldım. Sanki yıllardır tanışıyormuşuz gibi en içten duygularımızla sarıldık ve ne ben ne de o rahatsız olmamıştık.

Başımı Kaan'ın omuzuna doğru yasladım. Kaan elimi yavaşça sırtıma koydu, birkaç saniye öyle kaldıktan sonra geri çekildim. Kaan'ı daha önceden tanımak için her şeyi yapardım, bana yürümüyordu bunu asla sezmemiştim. Aksine abi gibiydi.

"Bana anlatmak zorunda değilsin," diye tekrarladı, elini elimin üzerine doğru koydu. "Ama canını bir şey çok yakıyor, farkındayım. Yani ne yaşadıysan yanında olurum, emin ol. Ben değil, hepimiz."

Başımı hafifçe salladım. "Bir gün Kaan, bir gün siz de bana tamamen güvendiğinizde ben de size güveneceğim."

Kaan bir süre yanıt vermedi, bacaklarını yana doğru açıp hafifçe öne eğildi ve ellerini önde birleştirdi. "Güveniyorum." Başını bana çevirdi.

Başımı gülerek iki yana salladım. Güvenmediklerine adım kadar emindim, ben de onun gibi öne eğilip dirseğimi dizime yasladım ve ellerimi önümde birleştirdim. "Yapma Kaan. Ben geldiğimde susuyorsunuz ya da sonra konuşuyorsunuz."

"Onlar timin sırrı ama!" diye çıkıştı.

Kaşlarım çatıldı, ne yani ben timde değil miydim? Nasıl bir güvendi bu? Gerçekten sözde güveniyorlardı...

"Bu nasıl güven?" diye sordum? Kaan'da sessizdi hep çünkü.

Kaan başını salladı, parmaklarını şaklattı. "Tamam sor sen. Timin özeli dışında her şeyi cevaplayacağım, beni ilgilendiren şeyleri yani."

Ellerimi dizime vurup başımı tamam der gibi salladım, derin bir nefes aldım. "Peki. Başlıyorum."

Kaan bana odaklandı ve ne soracağımı bekledi, ben geldiğimde sustukları konuları kafamda not almıştım. "Yetimhane mevzusu. Ben odaya girdiğimde Baybars ile konuşuyordunuz sonra Baybars beni görünce sustu. Seninle ilgili mi?"

Kaan'ın yüzü düştü, başını hafifçe salladı ama durgunlaştı. Yüzünden buruk bir gülümseme belirdi, o kadar kırgın bir gülümsemeydi ki dokunsam gözleri dolacak gibiydi. "Yürüyelim..." dedi, sesi durgunlaşmıştı. İtiraz etmeden ayağa kalktım ve yürümeye başladık.

Kaldırımda yan yana yürüyorduk, güneş batmak üzereydi ve solgun gün ışığı altından Kaan'ın sert çehresi o kadar yumuşamıştı ki hassas olduğu belliydi. "Yetimim ben," dedi.

O an, kelimeler boğazıma düğümlendi. Kulağıma çarpan cümle o kadar sakin, o kadar sıradan çıkmıştı ki... Ama gözlerinde gördüğüm tek şey yılların suskunluğu ve derin bir acıydı. İnsan ne kadar güçlü olursa olsun, yetim olmanın yarası başkaydı ve hiç görülmeyen bir yerde kanmaya devam ederdi.

Kaan sokak boyunca operasyon sahasındaymış gibi tetikte yürürken anlatmaya devam etti. "İki üç yaşındaymışım. Annem bırakmış..." Acıyla tebessüm ederken derin bir iç çekti. "Doğrusu çirkin bir bebekmişim, ondan herhalde." Güldü ama acısını bastırmak için güldüğü çok belliydi. Yetim olmak bir yana, istemeyen bir çocuk olarak yetim bırakılmak daha

acıydı. Tanımadığın insanlara hesap sormak istiyorsun. Neydim, neyimi sevmezdiniz, madem sevmediniz niye dünyaya getirdiniz? Kaan konuşmasa da sesinden anlıyordum bu soruları.

Son cümlesi o kadar içimi burkmuştu ki Kaan'ı dizime alıp sevmek istiyordum. "Çirkin olduğunu nereden çıkardın? Senin gibi kirpikleri ok, gözleri yeşil ve esmer bir adam çocukken çirkin olur mu be?" Gerçekten hangi kıskanç köpek ortaya atmıştı bunu? Bu adam nasıl çirkin olurdu.

Kaan bu defa içten güldü, bana doğru döndü yürümeye devam ederken. "Yetimhanede öyle derlerdi, ben de aynada kendimi çok beğenmezdim."

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı, başımı öne eğip Kaan'a baktım. "Kendine gel lütfen. Hayatımda beğendiğim tek erkek gözü!" Geçmişteki maviyi saymazsak...

İkimizde güldük ve yürümeye devam ettik ama sanki her an her yerden bir kurşun gelebilecekmiş gibi yürüyorduk. İkimizin de eli beline yakın duruyordu, mesleki deformasyon...

"Kardeşin var mı peki?" diye çekinerek ama bir o kadarda heyecanla sordum. Çünkü tam bir abi gibiydi.

Kaan'ın yüzüne bu defa içten bir gülümseme yayıldı, "Var... Yani öz değil ama öz sayılır." Duraksadı ve bana döndü. "Baybars'ın kız kardeşi, kardeşim sayılır. Baybars ile hep onu kıskanmışızdır. Az çocuk dövmedik. Zaten benim öz kardeşim bile olsa kesin ben de döverdim."

Kaan'ın içindeki kıro bana da sürpriz olmuştu, gerçekten kibar ama kıro adlı çalışmaydı. "Yani Baybars gibi maço olurdun?!"

Kaan güldü, uzaklara daldı. Yüksek ihtimal kendisi de bilmiyordu, bir kardeşe bir aileye sahip olmak onun için tuhaf olurdu. Aslında Kartal onun ailesiydi hatta yuvasıydı ama öz aile sıcaklığı ne bilmiyordu ama bunu sağlayacak bir adamdı... İlerde çocukları çok şanslı olacaktı.

"Bilmem ama Baybars gibi kardeşime saygı duyardım. Onu korurdum, ne olursa olsun. Mesela sen de abla olsaydın, kardeşlerini korurdun, değil mi?"

O sırada her an başı belaya bulaşan ve peşine Beyrut aşiretini takan erkek kardeşim... Gerçekten. Düğünden kız kaçırıp ülkeyi peşine takmıştı, kız kardeşimin yediği naneleri saymıyorum bile. Hele zilli kuzenim...

Anlatsam bizim aileyi roman olurdu, şok olurdu çocuk. Altınsoy olduğumu duysa hele bayılırdı.

"Koruyorum zaten," dedim gülümseyerek.

Kaan şaşırmış gibiydi, herhalde abla olma ihtimalim gelmemişti aklıma. Otuz olacağım Kaancığım... Merakla sordu. "Kardeşlerin mi var? Kaç tane?"

"Biri kız, biri erkek. Erkek kardeşim asker, kız kardeşim sınıf öğretmeni. Yani onlar için çok şey yaptım, sonsuza kadar yapmaya devam edebilirim..." İsim vermek çok istememiştim, Mete'yi tanıma ihtimalleri vardı çünkü. O da sorgulamadı, zaten bir gün denk gelirsek anlayacaklardı.

İkimizde gülümsedik ve usulca yürümeye devam ederken bir anda Kaan'a döndüm. "Baybars bipolar mı?" Gerçekten merak ediyordum o kadar dengesizdi ki...

Kaan soruma şok olmuş gibi güldü. "Ne?!" Tabii adama tuhaf gelmiyordu bu haller...

Özel konuştuklarımızı değil ama Baybars ile ilgili söyleyeceğim her şeyi Baybars'a ileteceğini biliyordum yani erkekler böyle mi yapıyor bilmiyorum ama biz kızlar böyle yapıyorduk. "Yani çok dengesiz, bir kere çok kaba, direkt hırt. Bir iyi bir kötü anlamıyorum onu!"

Kaan duraksadı ve uzunca bana baktı, hiç beklemediğim cevabı beni de duraksatmıştı. "Onun dengesini bozuyorsun sanırım."

"Nasıl yani?"

Kaan ileriyi gösterdi, dürümcüye gelmiştik. Konuşma o kadar akıp gitmişti ki hangi ara buraya geldiğimizi fark etmemiştim bile. "Bence yemek güzel gider." Cevap çok netti. Dostumun özel hayatını sana anlatamam demekti... Gülümsedim, acıktığım için itiraz edemeyecektim.

Baybars sarhoşken onunla sabaha kadar konuşsam sanki benden daha yaralı çıkacak gibiydi...

"Öyle olsun."

"Suna, hayatım ben çıkıyorum. Lütfen öyle kimse boş durmasın ben çıkınca, daha bir sürü köy adresi yazılacak." Önündeki çıkış saatini dolduruyordu İrem. Saat akşam yedi buçuktu, normalde çıkışı beşti ama acildeki hastalar bastırınca çıkamamıştı.

Hemşire başını perdenin ardından çıkarıp tebessüm etti. "Merak etmeyin hocam, haberdar ederim sizi."

İrem masanın üzerindeki bavul görünümlü koca çantasını ve ekru rengindeki termosunu alıp servisten çıktı. Acil koridorundan çıkıp dahiliye servisine doğru ilerledi, asistan odasında şarj aleti kalmıştı. Odaya genelde herkes uyumak ya da kahve içmek için gidiyordu, hemşireler de kullanıyordu.

Odadan kahkaha sesleri geliyordu, hunharca yapılan bir konuşma ortasıydı. İrem aralık olan kapıdan hafifçe baktı, hemşireler ve birkaç asistan vardı. "Bence dikkat çekmeye çalışıyor kız," dedi asistanlardan biri. Kimden bahsettiklerini anlamaya çalıştı İrem.

"Sen zaten duymadın mı olayı? Bunun yüzünden iki özel harekâtçı şehit olmuş. Baybars Şef tutanak yazmış diye duydum," diye ekledi hemşirelerden biri.

Asistan yayıldığı koltukta homurdanarak sordu. "Sen nereden duydun, kızım?" Öyle bir rahatlıkla konuşuyorlardı ki İrem'in kaşı seğirmeye başlamıştı. Asena'dan bahsediyorlardı, zaten olanlardan beri bu küçük yerde bir şey yayılmaması imkansızdı.

"Var canım bizim de içerde adamlarımız!" deyip güldü hemşire, ardından heyecanla dedikodusuna devam etti. "Zaten böyle birinin öyle bir timde çok durması imkânsız! Baybars Şef hiç hazzetmiyormuş ondan."

Asistanlardan biri resmen koltuktan aşağıya süzülür gibi eridi. "Ay inanılmaz yakışıklı bir adam! Ay ne demişti acildeki Onur, kesin ikisi arasında bir şey var! Bence Baybars'ın tipi bile değil." Büyük bir özgüvenle dibi gelmiş kumral saçlarını savurdu. Baybars'ın tipi bu kız olmadığı kesindi.

İrem eliyle kapıyı ittirip kapıyı sonuna kadar açtı, bir ayağı önde kollarını göğsünde bağlamış şekilde odadakilere baktı, sinirle kurumuş dudaklarını diliyle ıslatıp ayağı ile hafifçe ritim tuttu. "E başka bir şey olmuş mu tatlım? Anlatsana." *Zaten sana âşık olacaktı Baybars.*

Hepsinin nutku tutulmuştu, odanın ortasına birkaç adım ilerleyip baştan aşağıya kızları süzdü. Asena uzun boyu ve kum saati gibi olan fiziği için bu kızlar çok boş konuşuyordu. Asena dümdüz bir tişörtle bile herkesin dikkatini üzerine çekebilirdi, ayrıca acının içinden geçip bu güzelliğe erişmek için çok uğraşmıştı.

Asistanlar hemen kendini topladı. "Hocam biz sadece öyle aramızda konuşuyorduk," dedi kumral olan.

İrem alayla güldü ve kızların üzerine birkaç adım daha attı, "O iki polis şehit olurken orada mıydınız?" Bakışlarıyla hepsinin üzerinde mekik dokudu. Dört kız vardı ve hepsi bir anda susmuştu. Hepsi donuk bir ifadeyle başını iki yana salladı.

Sinirle dudaklarını dişledi ve hepsinin yüzüne tek tek baktı. "Peki siz ne cüretle, ne akılla, ne cesaretle bir personel hatta Kartal üyesi hakkında konuşuyorsunuz? Siz kimsiniz?!" İrem'in sesi koridorun dışına taşmıştı. Asla egolu biri değildi ama bu kızlar bunu hakkediyordu. Gözlerinden ateş fışkırıyordu, kimse arkadaşı hakkında böyle konuşamazdı. Söz konusu sevdikleri olunca fazlasıyla can sıkabilirdi.

İşaret parmağını havaya kaldırıp yüzlerine doğru salladı. "Haddinizi bilin! Devlete bağlı hemşiresiniz! Sen evinde rahat uyu, biraz daha dedikodu yap diye o kız canını ortaya koyuyor!"

Asistanlardan biri başını kaldırıp çıkıştı. "Bizimle böyle konuşamazsınız hocam!"

"Haklısın ama işini ihmal ettiğin için bakanlığa bir dilekçe yazmaya hakkım var, değil mi? Eh nasıl olsa sorumlu kat doktoru benim." Hiçbiri ağzını açamazken İrem prizin olduğu yere gidip şarj aletini hızla çekip aldı, kabloyu sararken, Baybars'ın tipi değil ya diyen asistana döndü. "Bu arada tatlım sen Asena Tugalay'ın yalnızca getir götürünü yaparsın. Kapiş?" Sinir bozucu şekilde gülümseyip göz kırptı.

Arkasını dönüp odadan çıkarken hiçbir şeyi umursamadı, kimsenin incinen gururu umurunda değildi. Söz konusu Asena'ydı. Herkesin bir şeyi hakkında fikri olmasına gerek yoktu, kulaklıklarını kulağına takıp çıkış yaptı.

Saat akşam sekiz sularına gelirken Asena eve tek başına dönüyordu, doğrusu tüm gün Kaan'la muhteşem bir gün geçirmişlerdi. Önce birlikte

yemek yemişlerdi ardından birlikte kendi hayatlarına dair birçok şey paylaşmışlardı. Kaan ve Baybars'ın 27 yıldır arkadaş olduğunu duyunca şok geçirmişti, Baybars Kılıç'a 27 yıl katlanmak ne demekti? Ama Kaan onun aslında mükemmel bir kalbi olduğunu yaşadığı olayların onu bu hale getirdiğini savunmuştu. Asena ısrarla sorsa da Kaan asla konuşmamıştı. Sonrasında Kaan Asena'dan önce kalkmıştı, Asena'da biraz yalnız kalmak istediğini söylemişti.

Tek başına bir süre yürüdükten sonra eve vardığını birkaç dakika sonra anlamıştı. Kafasındaki yoğun düşünceyi bir kenara atıp evin bahçesine bakındı. Baybars yoktu fakat içerden Taha ve Kaan'ın sesi duyuluyordu. Bu adam neden herkes evindeyken ortadan kayboluyordu, daha doğrusu kaybolup kaybolup nereye gidiyordu? Başını iki yana sallayıp bu düşünceleri savurdu.

Usulca merdivenleri çıkarken kızların sesi bangır bangır geliyordu, Asena tebessümle evin kapısını açtı, kapıyı açtıkça ses arttı. Sesin mutfaktan geldiği barizdi. Oraya doğru ilerleyince İrem ve İclal'in ellerine kepçe alıp şarkı söylediğini gördü.

İclal İrem'in buklelerine dokunup, "Yâr saçların lüle lüle!" diye bağırıyordu. Asena kapıya yaslanıp sırıtarak ikisine baktı. Fark etmeleri uzun sürmedi, ikisi ellerinde kepçelerle Asena'nın üzerine doğru geldiler. Asena'nın saçlarında ellerini gezdirip bağırdılar. "Yâr benziyor beyaz güle!" diye bağırdılar.

Asena ise yapmacık bir ifadeyle yüzünü aşağıya çekiştirdi. "Ay gözlerim yaşardı, siz yemek mi yaptınız?!" Gerçekten zehirlenecekti ama kesinlikle değerdi.

İrem elini Asena'nın omuzuna doğru koydu, kepçesini havaya kaldırdı. "Hamsi bulamadık. Aşağıda insan hali var istersen." Asena arkadaşının kalçasına doğru cimcik atıp bağırmasına sebep oldu. "Ya!" Suratını ekşitti. "Şaka yaptım! Bozuktur hem o hamsi!"

İclal ise yürek yemiş edasıyla çorbayı karıştırdı, "O nasıl bozuk olsun ya..." Erir gibi başını yana yatırdı ama yalandan yatırıyordu çünkü hiçbir erkeği övmezdi, sadece arkadaşının yuvasını yapmaya çalışıyordu. "Çok yakışıklı, al sen bunu Asena..."

Asena arkadaşının üzerine doğru gitmeye başladı. Dibine doğru sokulup ellerini boğazına yaklaştırdı, "Yemin ederim, inerim aşağıya İclal'de sana çok yanıkmış Taha! Derim."

İrem başını tavana doğru kaldırıp ellerini açtı. "Allah'ım lütfen, ikisi birden!"

İclal ve Asena aynı anda tezgâhta gördüğü şeyleri İrem'e attılar. İclal elindeki ahşap yemek kaşığını Asena ise süngeri atmıştı.

İrem çığırarak saçlarını savurdu. "Of of! Çok ayıp!" Asena Parmağını yüzlerine doğru salladı, "Gözüm üzerinizde. Siz salata malzemelerini yıkayın geliyorum." Mutfaktan geri çıkarken ters ters kızlara baktı.

İkisi de aynı anda ortaya gelip fısıldaşmaya başladı. "Kızım beni niye karıştırıyorsun?" diye sitem etti İclal.

İrem'de eline doğru vurdu, "Kepçe ne atıyorsun be! Ayrıca var ya ben çok korkuyorum, bulaşmasak mı? Zaten kesin çok yakında kiss haberleri gelir!"

İclal İrem'in eline doğru üst üste vurup durdu, "Gidip Romeo bozuntusuna yazdım senin yüzünden! Şimdi geri çekilemeyiz! Gelecek şimdi..."

İrem babasının konuşmalarından birini dinlediği için Baybars ve Asena'nın İstanbul'a gideceğini biliyordu ve canı çöpçatanlık yapmak istemişti. Baybars'ın iyi biri olduğunu ve nedense Asena ile olmasını gerektiğini düşünüyordu, Asena'ya iyi gelecekti.

İclal bir an duraksadı, aklında birkaç gündür bazı şeyler vardı. "Bir şey diyeceğim..." Sesi durgunlaştı. "Adamın adı Baybars. Trabzonlu ve sarışın, yani Asena bize gösterdiği fotoğraflardan çok hatırlamıyorum ama senin de aklına aynı şey gelmedi mi?"

İrem duraksadı. Tezgâha doğru yaslandığında gözü bir noktaya daldı. "Yani babama biraz sordum, zaten soyadları farklı. Yani tesadüftür. Asena ne düşünüyor acaba her şeyden önemlisi bu. Biz bunların arasını yapmak istiyoruz ama ya gerçekten o Baybars ile alakası varsa?"

İclal başını iki yana salladı. "Yani ben sadece düşündüm, öyle olsa çoktan çıkardı ortaya." Sıkıntılı bir nefes verdi, "Neyse biz deneyelim aralarını yapmayı, istemezlerse saygı duyarız."

İkisi de başını salladı, tam yemeğe tekrar döneceklerdi ki kapının çalması ile ikisi aynı anda kapıya fırladı. Asena'da üstünü değiştirip odasından çıkmıştı. Üçü koridorda karşılaştıkları zaman kızlar korkuyla Asena'ya baktı, Asena onlara baktı.

"Biz bakarız!" diye bağırdı ikisi de. Asena ise ikisinin üzerindeki tuhaflığı fark etmişti. Bir şeyler karıştırdıkları çok netti. "Ne bok yiyorsunuz bilmiyorum ama siktirin gidin kapıya bakın, odada biraz işim var." Başını hafifçe sallarken gözlerini kısıp ikisini ablukaya aldı.

Kızlar sadece sırıtıyordu, Asena ise sadece parmağını yüzlerine sallayıp odasına doğru gitti. Kızlar tutukları nefesi verip koşarak kapıyı açtılar, kapıyı açarlarken birbirlerini itekleyerek yapıyorlardı. "Bir dur be!" diye çıkıştı İclal. Sonunda kapıyı açtılar. Taha balkon tırabzanlarına yaslanmış kolları göğsünde bekliyordu. Hatta kızların gelişini bile fark etmemişti çünkü aşağıda birbirleriyle dövüşen kedileri izliyordu. Beyaz tişörtü, gri eşofmanlarıyla ve yüzündeki o içten gülümsemesiyle bambaşka evrenin Romeo'su gibi duruyordu.

İrem onların fark etmesini beklerken İclal'in de Taha'ya odaklandığını gördü, İclal Ateşer gülümseyerek Taha Yenilmez'i izliyordu? Her gün çıkma be karşıma diye çemkirdiği adamı? İclal, bir an bu yüzü daha önce gördüğünü düşündü, belki de sadece anıydı ama farkında değildi.

İrem ikisine bakıp durdu, istemsizce sırıtarak iç geçirdi. *Allah'ım teşekkürler, bu kadar çabuk cevap beklemiyordum!*

İrem takılarını şıngırdatarak elini ikisinin önünde salladı. "ALO! Arkadaşlar ben buradayım hepimiz buradayız!" Taha kızlara doğru dönerken İclal omuz silkip tekrar kaşlarını çattı. Taha'nın gülümsemesi genişledi, İrem'in varoluşunu bile önemsemeden sadece İclal'e baktı. Farkında olmadan Taha ile uyumlu giyinmişlerdi.

İclal'in de altında gri eşofman ve kalın askılı beyaz *crop* vardı. İkisi de birbirinin üstüne baktı, en sonunda kendi üstlerine baktılar. İclal yüzünü ekşitirken Taha daha fazla sırıttı. "Juliet?"

İclal bir bıkkın bir tavırla göz devirip, "Romeo?" dedi. İlk defa defol Allah'ın cezası dememişti, Romeo demişti ve bu Taha'yı gülümsetmeye yetişmişti. İrem ellerini hafif birbirine çarpıştırıp konudan sapan

arkadaşlarını uyardı. "Evet asıl konumuza gelirsek, Tahacığım senden çok tatlı bir şey istesek yapar mısın? Yani hayır namına!?"

Taha balkondaki sandalyeyi çekip oturdu, baca bacak üstüne atarken elini masaya koyup ritim tuttu. "Ne isteyeceğinize bağlı?"

Kızlar kapıyı çekip Taha'nın karşısına oturdu, İclal elini çenesinin altına koydu ve sırıttı. "Şimdi bizim canım arkadaşımız Asena var, biliyorsun..." demeye kalmadan Taha konuşmalarını kesti. "Benim de timimin güzide istihbarat sorumlusu oluyor, eee?" dedi harfleri uzatarak. O bir Romeo'ydu asla aptal değildi.

İclal Taha'nın bu sert tutumuna şaşırmış gibi kaşlarını havaya kaldırdı. Bozulduğunu çok belli etmese de Taha bunu anlayabilecek kadar zekiydi. İclal istifini bozmadan konuşmasına devam etti.

"Şimdi biz duyduk ki –ama kesinlikle tesadüfen– sen, Asena ve Baybars göreve gidiyormuşsunuz! Sevgili şefimiz Baybars Kılıç herkesin bildiği üzere bekâr bir şef." Saçlarını savurarak gülümsedi. "Eh bizim kız da ayıptır söylemesi taş gibi, biz de bu bekarları bu operasyon vesilesi..." diyecekti ki Taha bıçak gibi cümlesini kesti.

"Hayatta yapmam!"

İrem ortaya atıldı hemen. "Ne demek yapmam ya? Daha demedik ki zaten!"

Taha başını iki yana salladı, kızlar konuyu anlatmadan anlamıştı. "İkisi de benim kafamı koparır!" Bakışlarını başka yöne kaçırdı ama kendini dedikodu yapmaktan alıkoyamıyordu. "Ayrıca benden duymuş olmayın, çift olacaklar zaten!" Taha sandalyesini İclal'e doğru çevirdi, ellerini önde birleştirip hafifçe gözlerini kıstı. "Ayrıca şuna bir açıklık getireyim doktor hanım, sizden hoşlanmam sizin her istediğinizi yapacağım manasına gelmez. Ben bir Romeo'yum fakat aptal değilim."

İclal donup kalmıştı, hoşlanıyorum demişti...İkisi de birbirine baktığında derin bir sessizlik oluştu, İclal böyle açık açık duymayı beklemiyordu. Taha ilk defa bu kadar ciddi duruyordu, İclal ise şok olmuş gibiydi.

Aradaki sessizliği bozan kişi İrem olmuştu, "Ama lütfen ya! Kuran çarpsın yeğenlerimiz için!" diye yalvardı.

Taha masaya doğru eğilip dirseklerini masaya yerleştirdi, "Yani benim bundan çıkarım ne? İclal'in beni öpmesi mi?" Gözlerini kırpıştırıp sırıttığı an İclal hiç acımadan karnına doğru yumruğu geçirdi. Taha acıyla

karnına doğru sarılırken gülmeyi bırakmadı. "Elin..." dedi kıvranarak, "baya ağırmış."

İclal umursamazca göz devirdi, bu herifle muhatap olmak istemiyordu. Bu yüzden devreye İrem girdi, başını yana doğru eğdi. "Gelecekteki yeğenlerini düşün..." Çocuksu ses tonuyla bir şeyler yaptıracağına inanıyordu.

Taha doğrulup yüzünü ekşitti, midesi bulanmış gibi dil çıkardı. "Valla düşünemiyorum, kültürlü İstanbul beyefendisi, hanımefendisi çocukları olur. Bir de içine Lazkopat Baybars genleri ve Asena'nın kavgacılığını katarsak ikisinin çocuğu bizim çocuklarımızı kültürlü kültürlü döver." Sanki gerçekleşmiş gibi gözlerini belertip İclal'e döndü. "Yani bizim çocuklarımızı niye dövsünler? Yalnız ne çocuklarımız olur he..." derken gerçekten o dünyaya dalmıştı, evlilik düşünmemişti ama çocuk ihtimali onu heyecanlandırmıştı.

İclal'in resmen tüyleri diken diken olmuştu, bu ihtimali düşünmek bile istemiyordu. Yüzünü ekşitip kollarını göğsünde bağladı. "Senden çocuğum olacağına atom bombası taşırım daha iyi!" Bu gerçekten kırıcı bir cümleydi ama zaten Taha'nın önceliği İclal'in kalbini fethetmekti bu yüzden buna üzülemezdi.

Tıpta çareler tükenmezdi, İrem heyecanla masaya doğru vurup elini Taha'ya uzattı. "Eğer aralarını yaparsan İclal seninle yemeğe çıkar!"

İclal duyduğunu idrak ettiği an ayağa fırladı, "Ne?!"

Onunla aynı anda Taha'da kalktı, fikir onu çok cezbetmişti. Cevap vermeden merdivenlere doğru geri geri kaçtı, çünkü İclal'in tekrar vurma ihtimalini düşünmüştü. "Kabul ediyorum," dedi, işaret parmağını İclal'e doğrulttu ardından gökyüzüne baktı. "Binlerce kez beter olsun gece, ay ışığında sen yoksan."

İclal ayağındaki terliği havaya atıp refleksle elinde tuttu ve Taha'ya doğru fırlattı, Taha zıplayarak terlikten son anda sıyrıldı ve koşarak aşağıya indi. İclal ise bu defa hırsını almak için İrem'e döndü, hâlâ gülüyordu ve kafasına doğru silleyi çaktı. "O çapkın Romeo, sen de baş katibisin geri zekalı!"

İrem sızlayan kafasını ovuştururken yüzünü buruşturdu, "Arkadaşımız için ve gelecekteki yeğenlerimiz için ya! Ayrıca ne dedim sanki, adamdan çocuk mu yap dedim? Yemek alt tarafı!"

İclal'in tüyleri diken diken olmuştu, dişlerini sinirle birbirine bastırdı. "Ay Allah'ım yazdıysa bozsun!" Kapıyı ittirip içeri doğru girdiler, Asena'nın sesi soluğu çıkmıyordu. Kızlar Asena'nın odasına doğru ilerlediler.

İçeri girdiklerinde gördükleri tek şey kıyafetlerin arasında sürünen bir Asena'ydı. Asena yatağa saçtığı kıyafetlerin birini alıyor birini fırlatıyordu, aynada kendi üstüne tutup yere fırlatıyordu.

Elindeki son parçaları da yere doğru atıp kapıda dikilen kızlara döndü. "İmdat ya!" Saçlarını stresle geriye çekiştirdi, giyecek hiçbir şeyi yoktu. Yani o davet için bir şey yoktu.

İrem zıplayarak kendini odanın ortasına attı, "Demek yakışıklı şefle gizli görev... Rabbim görüyor." İrem'in son bulmayan şef hayalleri ve Rus mafyası hayalleri korkunçtu. Ayrıca İrem'in babasını dinlemesi de hiç hoş değildi.

Asena yatağın üzerindeki kıyafetleri İrem'in üzerine doğru fırlattı. "Kızım, sen yine babanı mı dinledin? Adı üstünde gizli!"

İrem gülerek ona atılan kıyafetleri bertaraf etti ve kendini yatağın üstüne atıp bacak bacak üstüne attı. İşaret parmağı ve baş parmağı arasında çok küçük bir mesafe bırakıp gözlerini kırpıştırdı. "Az, azıcık!" Omuzlarını silkti. "Ne var canım, yabancı mıyız?" İrem'in arsızlığı diz boyu olduğu için Asena artık uyarmaktan sıkılmıştı.

İrem yatağın üstündeki kıyafetleri havaya kaldırıp yüz ekşitti, "Ayrıca bu ne? Bunlar hangi yıldan kaldı? Nerede bizim çıtır ya! Bunları giyecek olamazsın!"

Asena bıkmış eliyle yüzünü kapattı ve saçlarını çekiştirdi. "Yok! Hiçbir şeyim yok! Davay davay ya! Rusların arasında kalmaktan kıyafet almaya vaktim kalmadı." Dudaklarını hüzünle büzdü, gerçekten yıllardır Rusya'da olmaktan kat kat giyiniyordu sadece.

İclal'de ilk defa İrem'i destekler nitelikte Kıyafetlere bakışlar attı, yatağın üstündeki kıyafetleri eline alıp havaya kaldırdı. "Gerçekten davay davay kızım, bunlar ne?"

Asena sadece stresle alnını ovuştururken İrem hızla yataktan kalktı ve koşarak kendi odasına gitti. Odasındaki dolaba girişip ne kadar gece

elbisesi varsa askılarıyla birlikte kollarına doldurdu ve yine aynı hızla koşarak Asena'nın odasına geldi. Kıyafetleri Asena'nın yatağına bırakırken adeta nefes almıyordu. Nefes almadan kıyafetlerden birini alıp Asena'nın üzerine doğru attı, derin yırtmaçlı dar bir elbiseydi. "Bu görevlik değil, böyle giyersen direkt ajan olduğunu anlarlar."

Ajan kelimesi Asena'nın sinirle solumasına sebep oldu. Gelişi güzel İrem'in kafasına patlatmak istiyordu ama kıyamadığı için kendini tutup çemkirdi. "Ajan değilim be!" İrem'in hiç umurunda değildi, eline gelen kıyafeti Asena'nın üzerine tutuyor İclal ile bakışıp karar veriyorlardı.

En sonunda Edison'un ampul bulma sevinciyle aynı sevince eş değer şekilde, "Buldum!" diye bağırdı. Elbiseyi Asena'nın eline tutuşturdu. "Hadi git, dene bunu." Asena gözlerini devirip başını iki yana salladı. Gelinin kız kardeşi olma gibi bir derdi yoktu.

"Kızlar..." dedi çaresizce kıyafeti eline alırken. "Gelinin kız kardeşi değilim ben, düğüne gitmiyorum."

İrem başını onaylar gibi salladı, "Evet," dedi, başını sallamaya devam etti ve elini beline yerleştirdi. "Gelinin ta kendisisin," diye tamamladı İclal.

İrem Asena'ya birkaç adım atıp elini arkadaşının koluna yerleştirdi, masum bir edayla süzdü. "Koskoca uyuşturucu baronları, büyükelçiler ve onların oğlu var. Biraz kısmetin açılsın yani..." Alay ediyordu ama alay edişi Asena'nın koluna geçirişi ile son bulmuştu. İrem acıyla inleyip kolunu tutarken geri kaçtı. "Ya Asena! Ben on vuruyorum sen bir kere vurunca kemiğim çürüyor." Kolu resmen sızlıyordu, bugün herkesten sağlam dayak yemişti.

İrem gözlerini doldurdu, başını küçük Emrah gibi yana yatırıp kolunu sıvazladı. "Acıdı..." Sesini bilerek boğuk hâle getirdi ama Asena artık bu numaraları yemiyordu.

"Zırlama! Deneyeceğim." Derin bir soluk çekti, İrem anında şekil değiştirip sırıttı ve kendini yatağın üstüne attı.

Asena odanın içindeki küçük ebeveyn banyosuna giderken İclal göz devirdi, "Böyle bir şey olabilir mi, memur hanım? Yanımızda giyinmiyor."

"Ahlaksız," diye destekledi İrem. Asena onları duymamazlıktan gelip çoktan giyinmeye çalışırken kızlar kendi aralarında kıkırdıyordu. Aradan

beş dakika geçtikten sonra Asena kafasını kapıdan çıkardı ama çıkmak istemiyordu. "Kızlar bu ne ya? Allah aşkına bu ne?" Tamamen kapının ardından çıktıktan sonra kızlar ağızları açık bir şekilde ayağa kalktı.

İkisi dudaklarını aralayıp durdu ama konuşamadı. "Ve tanrı Asena'yı yarattı..." diye mırıldandı İclal. Gözlerinin rengine eş değer zümrüt yeşili bir elbise, sanki ormanın gizemini ipekten perdeye hapsetmiş gibiydi. Kumaşı incecik, kaygan bir dokudaydı; üzerine oturuyor ama en ufak hareketinde onunla birlikte akıyordu. Elbisenin yaka kısmı kalp yaka şeklinde, zarif bir dekolteyle boynuna doğru uzanıyordu ve göğüs çatalını ortaya seriyordu. Beline kadar süzülen açık sırt dekoltesi tüm sırtını gözler önüne seriyordu. Bel bölgesi dar kesilmişti, Asena'nın ince hatlarını vurguluyordu. Gerçekten kum saati misali inanılmaz şekilli güzel bir vücudu vardı. Kumaşın sol tarafından uyluğa doğru uzanan derin bir yırtmaçta vardı. Yere kadar sürünen etek kısmı sorun değildi, topuklu ayakkabıyla çözülürdü. Rengi Asena'nın göz rengi ile öyle bütünleşiyordu ki başkası asla taşıyamazdı.

Kızlar hayran hayran bakarken Asena bu kadar güzel olduğunu düşünmemişti, aynaya baktığında o da istemsizce dudaklarını aralayıp gülümsedi. İrem yatağın üzerine uzanmış elini çenesinin altına koyarak Asena'ya bakıyordu. "Bu elbise senin içinmiş zaten..." Hayran hayran iç çekti.

Asena saçını kulağının arkasına verirken içinde değişik bir şeyler oldu, neden yine Baybars'ı düşünüyordu? Onun ne giyeceğini düşünüyordu. Zihni bir anda onunla dans ettiğini düşündürdü, hızla kızlara doğru dönüp kafasını dağıtmak için soru yöneltti. "Saçım!" dedi coşkuyla saçlarının ucuna dokundu. "Ne yapacağım, nasıl yapayım?"

İclal ve İrem aynı ifadeyle gülümsüyordu, ikisi de başını yana yatırıp Asena'yı inceledi. Çünkü arkadaşlarını çok iyi tanıyorlardı, mimiklerinden ve aniden soru soruşundan aklını kurcalayan şeyi anlayabiliyorlardı. Kızlar cevap vermedi sadece gülümseyerek Asena'ya bakıp aklından geçeni itiraf etmelerini beklediler. Asena nefesini dışarı verip gözlerini yumdu. "Tamam!..." dedi, kızların yanına yatağa doğru ilerledi.

Dudaklarını büzdü, bir ellerini çenesine koymuş sırıtan İrem'e baktı bir de ayağını sallayıp tek kaşını kaldırarak cevap bekleyen İclal'e.

"Yani..." diye mırıldandı, "Merak ettim, şimdi hani çift gibi olacağız ya uyumlu olsa iyi olur. Çiftiz ya hani." *Kesinlikle çift olduğunuz için merak ediyorsun aynen kızım, aferin kızım. Biraz daha zorlasan hoş adam diyeceksin.* Diye içinden geçirdi.

"Merak ettin değil mi?" Sırıttı İclal. Yani Asena birileri ile flört ederdi ama kimseye karşı hislerini belli etmezdi, Baybars'ı beğense bile bunu dile getiremezdi. "Merak değil, yani uyum olsun. Çiftiz yani, ondan." Asena hızla ayağa kalktı, kızlardan kaçmak istiyordu ama kızlar bu fırsatı yakalamışken bırakmak istemiyordu.

İclal ve İrem birbirine baktı, ikisi de lafı ortaya atmaktan çekiniyordu. İclal İrem'i, İrem İclal'i işaret ediyordu. "Sana kızmaz, sen söyle," diye fısıldadı İrem.

Asena aynada kendine bakıp belini düzeltiyordu, aynadan kızlara baktı. "Dinliyorum," dedi, çünkü belli ki konuşmak için sancılanıyorlardı. Kızların ikisi de oturur pozisyona geldi, ikisi de derin bir nefes aldı. "Baybars..." diye çekinerek söze girdi İrem.

Asena duraksadı, kızlara usulca döndü. Devam etmeleri için gözlerinin içine baktı. İrem stresle yutkunup önüne gelen saçlarını geriye aldı. "Merak etmiyor musun? Kaç yıl oldu sen daha iyi bilirsin ama sanırım 14-15 yıl oldu. Baybars ismini duyunca ne hissettin, o olduğu hissine hiç kapıldın mı?"

Asena çıkışmadı, elbisenin eteklerini eline toplayıp yere doğru oturdu ve dolabına doğru yaslandı. 14-15 dediklerinde ne kadar zaman geçtiğini bir kere daha anladı Asena. Bir insan her şeyi unutur da bir insanla geçirdiği bir seneyi nasıl unutamazdı... Koca yıllar geçmişti üzerinden ama sanki hâlâ dün gibiydi. Belki de normal ayrılamadıkları için böyle olmuştu, Baybars Yurtlu hikâyenin sonunda Elfida'yı yarı yolda bırakıp kandırdığı için böyle oldu...

Asena omuzlarını kıstı, gözleri bir noktaya dalmıştı. Baybars Yurtlu ve Baybars Kılıç'ın sulietleri gözünün önünde birbiriyle çarpıştı. "Düşündüm..." Baybars ile ilk karşılaştığı an düşünmüştü hatta tüm gün kafasının içinde galiba o, karşımda diye dönmüştü ama o olmadığını öğrenmişti. "İlk defa karşılaştığımız da bir şey oldu, yani böyle içimden

bir şey koptu. Dedim acaba mı? Ama acaba bile değilmiş ikisi de farklı insanlarmış." Sanki o çıkmasını istermiş gibi konuşuyordu ama eğer o çıksaydı ne yapacaktı? Nefretinin önüne geçemezdi ki, onu öldürmeden duramazdı, rezil etmeden duramazdı. İçli bir nefes çekerken kızlar sadece Asena'yı dinliyordu. "Türkiye'de," diye söz girdi, sesi hafif titredi ama devam etti. "Yedi bin kişiden biri Baybars ismine sahip ve bunların çoğunluğu kumral, sarışın, bazıları ise siyah saçlı. Yani ülkede sayısız Baybars var. Ama benimle aynı liseden mezun bir Baybars var. O da Baybars Yurtlu. Evet Trabzonluydu ama tek çocuktu. Ama Baybars Kılıç, Çamlıca mezunu bile değil. Trabzon, Maçka Anadolu Lisesi mezunu ve bir kız kardeşi var."

Sevgili P Baybars'a dair şüpheleri son bulsun diye sayısız evrak yollamıştı, bu hayatta en güvendiği kişi oydu. O da onu kandıracak değildi. Zaten tamamen iletişimi kesmişlerdi, son yardımı da Baybars olmuştu.

Sevgili P, günler önce bir zarf yollayıp Baybars ile ilgili şüphelerini yok etmişti ve Asena ile tamamen iletişimi kesmişti.

"Yalan olamaz, değil mi? Aralarındaki farklar sadece bunlar mı? Madem farklı kişilerse neden ondan kaçıyorsun, gördüğün an yönünü değişiyorsun," dedi İclal, arkadaşının duygularını anlamaya çalışıyordu.

Asena'nın kaşları çatıldı, ne demek istiyordu İclal? "Hoşlanmıyorum çünkü adamdan," diye çıkıştı.

İclal ise başını iki yana salladı, arkadaşını çok iyi tanıyordu. "Yanılıyorsun. O adam hoşuna gidiyor ama neden biliyor musun? Baybars Yurtlu ile benzediği için. Eğer bu yüzdense bence geri çekilmen doğru evet..." İrem'e baktı hatta İrem ile yaptığı planın saçma olduğuna da kanaat getirdi ama İrem böyle düşünmüyordu ama İclal İrem'den daha iyi tanıyordu.

"Alakası yok!" diye çıkıştı Asena, çünkü gerçekten öyle değildi sadece didişmek artık rutin olmuştu. Ayrıca Baybars gibi biri onun hayatında bir önem taşımazdı, öyle bir adamla hayatta birlikte olmazdı. "Ayrıca Baybars ile cidden alakası yok bu Baybars'ın!" Gözleri dolmuştu, içine bir yumru oturmuştu. Yutkunup devam etti. "Ayrıca ikisi birbirine çok zıt. Mesela Yurtlu sigardan nefret eder, ölsem de içmem derdi. Hele alkol, en nefret ettiği şeylerden biriydi. Ayrıca yüksek ihtimalle o bir yerde çoktan

gemi mühendisi olmuştur, gemi mühendisi olmak istiyordu. Bu Baybars alkolik, zaten alkolik biri nasıl bu mesleği yapıyor anlamıyorum."

İrem dudaklarını büzdü, "Sende ressam olmak istiyordun..." dedi ama derken sesi içine kaçmış hatta gözleri dolmuştu, başını kaldırıp kızlara baktı. "Ama bu Baybars'ı tanıyorum, iyi biri aslında."

İclal oturduğu yerden kalktı, "Bence bu kararı Asena versin." Derin bir nefes verdi, sanki dakikalar önce Taha ile konuşma yapmamış gibiydi. "Yemeği kuralım, gel sen de." İrem'de sıkıntılı bir nefes verdi, Asena kızlara baktı.

"Dediğiniz gibi 15 yıla yakın geçmiş. Yüz yıl geçse de onu tanırım ama yüz yıl geçse de onu affetmem. Baybars Kılıç ne kadar beni sinir etse de iyi kalpli bir adam, hayatını time adamış iyi bir amir bundan eminim." Sanki bu cümleleri kurarken bile içinde tuhaf bir his oluşuyordu ve adını koyamıyordu.

Kızlar Asena'nın dibine çöküp iki yanağına öpücük kondurdu ve odasından çıkıp mutfağa yöneldi, İrem hemen İclal'i kolundan çekiştirdi. "Kızım niye öyle diyorsun odada? Az önce konuşmadık mı aralarını yapacağız diye?!" Sesi kısıktı ama çıkışıyordu İclal'e.

İclal kolunu İrem'in elinden kurtardı, "İsterdim ama hâlâ unutamamış. Koca 15 yıl ya, kim unutamaz? Ne oldu bu kadar? Ne yaşadılar, biz Baybars'ı görmedik bile sadece Asena'dan dinledik. Baybars bizimle tanışmak bile istemedi be! Şimdi hâlâ unutamamış olması, üstüne Baybars adında biriyle olması ona iyi gelmeyecek."

İrem kalçasını tezgâha doğru yasladı, başını iki yana salladı. "Haklısın yani ama Asena'da haklı. Gençlik aşkından fazlasıydı çünkü. Asena onu evi yapmıştı, Baybars onu yalan aşkına inandırmıştı. Eğer Asena bu olayları yaşadıktan sonra Baybars mektuplar yollamasaydı Asena belki de onu unuturdu. Ama Baybars 2012'de tekrar kendini hatırlattı. Asena o mektupları okumadan yaktı evet ama unutamadı. Eğer Asena 19 yaşında bunları yaşamasaydı, ve sayısız kişiyi öldürmek zorunda kalmasaydı onu çoktan unutmuştu."

İclal dolaptan kâseleri çıkarırken stresle nefeslendi, "O mektuplardan birini okudum İrem. Norveç'ten gelmişti, Baybars özür dilemişti sadece bu kadar. Asena artık yoluna bakmak zorunda, 30 yaşına geldi."

İrem yemekleri hırsla doldururken bir kez daha Asena adına üzüldü. "İyi olacak, bir gün tamamen iyi olacak ama Asena ne kadar nefret ediyorsa ben de o adamdan o kadar nefret ediyorum. Umarım Asena'nın yaşadığı acının mislini yaşıyordur."

İclal elini İrem'in sırtına koyup sıvazladı, "Karma gerçektir."

İSTANBUL

Baybars sabahın erken saatlerinde İstanbul'a varmış, kendini Boğaz'ın büyüleyici manzarasına karşı bulmuştu. Özel bir otele yerleşmişlerdi. Kahvesini kaptığı gibi kendini balkona atmış dirseklerini cam korumalara yaslayıp manzarayı izlemeye başlamıştı. Önünde, lacivert tonlarına bürünen sular sabahın ilk ışıklarıyla güneş gibi parlıyordu. Martılar, ince çığlıklarıyla gökyüzünü dolduruyor; vapurlar ağır ağır ilerken bacalarındaki duman gökyüzünü dolduruyordu. Yüzüne çarpan rüzgâr, denizin tuzlu kokusunu getiriyordu. Kahvesinden bir yudum aldı, gözlerini kapattı. *İstanbul*...Diye iç çekti. Ne çok özlemişti burayı...Her ses, her rüzgâr bir anıya dokunuyordu. Sesler kulağına yankı yapıyordu.

"Yüzelim mi?"

"Boğaz da?! Delirdin mi boğuluruz, ayrıca ben yüzme bilmem."

"Ben varım. Hem Karadeniz çocuğuyum ben, bu su benim için havuz. Bana güveniyor musun?"

"Sana her şeyden çok güveniyorum..."

Baybars boğazında bir acı hissetti, başını öne doğru eğip köprülerin ihtişamına baktı, sanki o köprünün altında yüzen iki çocuk onlardı. Sesler gülüşler kulağında çınladı. *"Baybars bırakma beni!"*

"Kızım tuttum da seni, bırakmam asla. Korkma."

Yüreğinin tam ortasında bir acı belirdi, kahveden diye düşündü ama değildi. Kahveden değildi... Düşünmemeye çalıştı, manzaranın tadını çıkarmak istedi ama yatağa kendini fırlatıp zıplayan Taha bunu bozmuştu. Baybars omuz üstü Taha'ya baktı, ellerini başının arkasına vermiş ayaklarını üst üste atmış sırıtıp duruyordu.

"Abi, sence de Asena çok güzel kadın değil mi? Yani bir sizi yan yana koydum ve mükemmel oldu sanki, he?" Kızlardan aldığı taktiklerle ilerlemeye çalışıyordu ama Baybars'ta pek etki etmiyordu.

Baybars umursamadı kahvesinden bir yudum aldı. "Yine sen, yine senin patavatsızlığın. Kapa çeneni!"

Taha bu defa yan dönüp elini çenesinin altına koydu, en rahatsız edici gülüşüyle sırıttı. "Şşş!" dedi harfleri uzatarak. "Biraz özen göster ve cici ol, partneri olacaksın sonuçta!"

Baybars bu kızla hâlâ eş olmayı kabullenememişti, inanılmaz tuhaf geliyordu. İçinde sakladığı şeylerin patlamasına sebep oluyordu, hissettiği bir şey varsa o bu gece bu kadının olmamasıydı. "Onun için kılımı bile kıpırdatmam." Halbuki Selim'in bir adım yanaştığını görünce bile rengi değişiyordu.

"Abi bırak şimdi." Oturur pozisyona geldi ve ciddileşti. "Güzel kız mı değil mi?"

Baybars kahvesinden bir yudum daha aldı, onunla karşılaştığı ilk an gözlerinin parlaklığını hatırladı, ya da ilk defa siyah üniforma giydiği an...Onunla dövüşürken nefesini boynunda hissettiği ve yakasını kavradığı anı hatırladı. Yeşil gözleri şimşek gibi zihninde çaktı. "Bilmem." Yüzünü dönmedi. "Güzel herhalde," dedi sadece.

Kaan silahını temizlerken duraksadı. Yanındaki beyaz yastığa uzanıp balkonda arkası dönük olan Baybars'a fırlattı, yastık tam Baybars'ın sırtına isabet ederken Kaan sessizliğini bozdu. "Bilmem mi? Oğlum Allah çarpar lan!" Silahını temizlemeye devam etti. "Yiğidi öldür hakkını yeme. Kız aşırı güzel, bayağı güzel..." Hayranlığını dile getiriyordu.

Baybars yastığı attığı zaman bile dönmemişti, Kaan övmeye başlayınca çatık kaşlarla Kaan'a döndü. "Sen baya baya beğeniyorsun herhalde?!" Sözlerindeki iğneleyici tavır ve siniri Kaan'ın güldürmüştü, Taha ile birbirlerine alttan alttan baktılar.

Kaan sırıttı, "Çok!" dedi harfleri uzatarak. Baybars istemsizce kupayı sıkarken boynundaki damarı atıyordu, Kaan daha çok gülüp devam etti. "Ama ben o gözle bakmıyorum yakışıklı."

Sanki Baybars rahatlamış gibi nefesini verip kahvesinden yudum aldı, "Bak istersen bana ne," dedi ama o kadar ağzının içinden söylüyordu ki Kaan gülmeden edemiyordu.

Kaan bir yastık daha attı. "E, güzel mi değil mi?"

Baybars hemen gözlerini kaçırdı, tekrar balkona doğru döndü. "Bana ne oğlum." Gözleri bir kez daha gözünün önüne geldi, "Allah sahibine bağışlasın. Değişik, böyle saçlar falan bana göre değil. Tipim değil yani. Yoksa güzel..." Çok güzel diye iç geçirdi.

"Prenses gibi bence, değil mi Kaan?" diye ortaya atladı Taha.

Kaan gülümseyerek Baybars'ı izledi, Baybars hâlâ onlara bakmıyordu. Sadece kendi duyacağı şekilde mırıldanıp tebessüm etti. "Postallı prenses..."

Baybars onların gülüşmelerini umursamadan cebinden sigara paketini çıkardı, sigara yakmak artık onun sabah rutiniydi. Bu aralar alkole ara vermişti çünkü söz vermişti kendine, daha fazla geçmişi düşünüp harap olmayacaktı. Ama buraya gelmeden önce bile o kızın bir zamanlar kaldığı eve gitmişti, hatta bahçesinde gezmişti, anahtarların saksının altında olduğunu bilmesine rağmen eve girememişti. Uzun zamandır o eve kimsenin girmediğini de biliyordu...

"Sabah nereye uğradın, bizi önden gönderip ne yaptın?" diye sordu Kaan, bu defa ses tonu ciddiydi. Görevle alakalı olduğunu düşünmek istiyordu ama Baybars'a hiç güvenmiyordu. Baybars cevap vermedi, çünkü konuştuğu an Kaan çekip vurabilirdi.

Taha'da bu defa ciddileşti, ayağa kalktı. "Evet abi nereye gittin?" Baybars sigarasını dudaklarının arasından çekmeden içeri girdi. Cevap vermeden küçük bar tezgâhına doğru ilerledi, tezgâhın üstünde dolap vardı. Dolabı alıp içindeki viskiyi çıkardı. Bardağı dolduracakken Kaan ayağa fırlayıp elinden sıkıca tuttu ama kıracak gibi tuttu. "Bırak şunu." Sinirle dişlerini sıktı.

"Çek şu elini," dedi Baybars bıkkın bir tavırla. Kaan sinirle gözlerini yumdu, şu kız her aklına geldiğinde içmesinden sıkılmıştı. "Nereye gittin?!" Hâlâ bileğini tutuyor doldurmasına izin vermiyordu.

"Evine gittim." Baybars dudağındaki sigarayı bile bırakmamıştı. Kaan'ın eli bu defa gevşedi. Baybars kolunu çekip şişenin kapağını açtı ve bardağa doldurdu. Kaan ise tiksinmek ve bıkmışlık arasında bir bakıştaydı.

"Sen ne gursuz herifsin ulan!" diye bağırdı, Baybars duymamazlıktan gelip bardaktan bir yudum aldı, Kaan sinirle soluyarak Baybars'ın

önüne geçti. "Aşkından öldün! Gitmediğin ülke kalmadı. Gururun yok mu oğlum senin?" Omuzuna doğru sertçe vurdu, Baybars birkaç adım geriye doğru sendeledi. Kaan ise freni patlamış gibi devam etti. "Ulan kız belki evlendi diyoruz sana, 15 yıl geçmiş! Koca 15 yıl! Alkolik oldun lan! Giydiğin üniformadan utan!"

Baybars elindeki kristal bardağı duvara fırlattı, bardak duvarda tuz buz olurken Kaan ve Baybars'ın arasına Taha girdi. "Tamam yeter," dedi ikisine bakarak.

Kaan ona üzüldüğü için böyle hırçın davranıyordu, Baybars konuşmadı zaten o bardağı fırlatması yeter demekti. Ara ara üçü birbirine bu konu yüzünden giriyordu. Kaan bıkmış vaziyette yatağa oturdu, Baybars'ta sanki o bardağı fırlatmamış gibi Kaan'ın yanına oturdu.

"Vazgeç oğlum beni ayakta tutmaya çalışmaktan."

Kaan Baybars'a çevirdi başını. "Kimsem yok." Taha'ya baktı, "Sizden başka kimsem yok, seni yaşatmak için seninle her ülkeye geldim. Şimdi hâlâ o kızdan bahsediyorsun, o zaman öyle davranman gerekti davrandın. Kabullen." Elini Baybars'ın sırtına doğru koydu. "Kader çizginde olmayan bir insanı dağ tepe aşsan, dünyayı dolaşsan, yan yana bile yürüsen bulamazsın. O senin kaderinde yok, anla..."

Baybars konuşmadı. "Asena'yı arayıp ne durumda olduğunu sorar mısın?" Konuyu değiştiriyordu, Kaan sadece başını sallayıp onayladı. Baybars'ta yere düşürdüğü Taha'nın alıp masaya doğru koyduğu sigarasına doğru ilerledi.

"Evet. İyiyim, teşekkür ederim sorduğun için ama kalacağım yer güvenli. Baybars'ın beni almasına gerek, benden önce orada bulunsun. Görüşmek üzere." Telefonumu kapatıp cebime attım, arayan Kaan'dı. Onlarla aynı uçaktaydım ama istihbarat daire başkanlığını ziyaret ettiğim için yollarımız ayrılmıştı. Baybars'ta başka yere gitmişti, nereye gittiğini bilmiyordum ama ben ancak eve gelebilmiştim. Geldiğim yer Şırnak'a gitmeden önce kaldığım yerdi, teyzemin eviydi. Caddenin

üzerinde bulunan müstakil bir evdi, küçük villa da denebilirdi. Teyzem varlıklı bir kadındı. Bahçe kapısından içeri girerken şehrin gürültüsü geride kalmıştı, toprak kokusu burnuma dolarken içim burkuldu. Ekilen tüm çiçekler solmuştu, papatyalar solmuştu...Onların hepsini Baybars ile ekmiştim, soluma döndüğümde kocaman gövdesi olan nar ağacı vardı, Baybars her geldiğinde burada soluklanıyordu. Ağacın gövdesinde *Baybars & Elfida* yazıyordu.

O anı dün gibi hatırlıyordum, adım attıkça rüzgâr yüzüme doğru çarpıyordu. Evin kapısına doğru geldiğimde sağım soluma bakındım, yere eğilip kapının önündeki devasa saksıyı kaldırdım ve altındaki anahtarı aldım. Sakince anahtarı deliğine sokup kapıyı araladım, her ihtimale karşı bir elimi de belimdeki silahımda tutuyordum. Teyzemi kaybedeli iki yıldan fazla olmuştu, kapıyı tamamen açtığımda onun yokluğu tüm bedenimi sardı. Çünkü annemden çok annelik yapmıştı, daha çok yaramı sarmıştı. Hiç evlenmemişti, belki benim yüzümden belki de istemediği için ama evlenmemişti. Tümör vardı beyninde, ne yaparsa yapsın iyileşememişti. 45 yaşında vefat etmişti.

Gıcırdayarak açılan kapının dışından biraz içeriye göz attım, ardından arkama baktım. İçeri yavaşça adım attığımda kapıyı da kapattım. Tuttuğum nefesimi dışarı bırakırken gözlerim doldu, bir zamanlar burası daha renkli geliyordu. Beni içine alırcasına renkliydi bir zamanlar...

İlk girişte sağdan Amerikan tarzı mutfak vardı, mutfağa baktığım an gözyaşım peş peşe süzüldü. Mutfağa ilerledim. *Allah'ım lütfen artık bunların hiçbirini hatırlamak istemiyorum...* Mutfağın ortasındaki tezgâha geldiğinide usulca tozlanmış tezgâha dokundum, içeri süzülen gün ışığının bile anlamlı olduğu zamanları vardı bu mutfağın.

"Ya sus be! Her taraf un oldu, temizle şunları. Teyzem seni eve soktuğumu duyarsa öldürür beni." Boynumda on beş yıl önceki öpücüğü hissetmiş gibi boynuma dokundum.

"Bak sen... Acıktım derken öyle demiyordunuz hanımefendi."

"Bu kadar beceriksiz olduğunu nereden bileyim ben be?"

"Beceriksiz öyle mi? Bak neyde becerikliyim gel göstereyim."

Gözümün önüne birbirini kovalayan iki liseli genç gelmişti, her taraf undu ama ikisi mutluydu. Yalandan da olsa...

Yanağıma süzülen yaşı elimin tersiyle silip mutfaktan çıktım. Girişteki holden yukarıya uzanan merdivenlere yöneldim, tırabzanlara dokunurken ne kadar zamandır buraya uğramadığım belliydi. Epey tozlanmıştı. İkinci kata geldiğimde beni geniş bir salon karşıladı, koltukların açısı, küçük televizyon bile yerindeydi.

Bir anı daha belirdi gözümün önünde. O küçük televizyondan *Titanik* izleyen iki genç... *Baybars'ın omuzuna başımı yaslamıştım, saçlarımı okşuyordu...Panikle bana dönmüştü, "Teyzen yine basmasın bizi? Sonra balkondan atlamak zorunda kalıyorum."*

"Teyzem artık alıştı, kendine macera arama."

"Heyecanlı hissediyorum be güzelim."

O sırada filmde Rose ve Jack'in kollarını açıp rüzgârı karşıladığı sahne geliyordu, Baybars heyecanla kalkıp bana elini uzatıyordu. "Biz de yapalım hadi!"

Tam elini tutuyordum ki teyzem sesleniyordu ve Baybars yanağıma öpücük kondurup balkondan atlayarak kaçıyordu.

Teyzemin o an söylediklerini sanki o anı yaşıyormuş tekrar ettim, *"Elfida! Bin defa dedim, balkondan atlamasın, hayır bir şey olacak sonra senin ağlamanla uğraşacağım."* Teyzemin sesiyle söylemek garip hissettirmişti.

Koltukların birine doğru gittim ve oturdum, içeriye süzülen gün ışığına baktım. "Acaba ne yapıyorsun şu an?" Hiç bilmediğim bir yerde kiminleydi acaba, evlenmiş miydi? Çocukları olmuş muydu, o hayalindeki büyük eve sahip olmuş muydu? Zengin olmuştur kesin.

Biraz kestirip öyle hazırlanacaktım, eşyalarımı arabadan almaya bile üşeniyordum. Çapraz taktığım çantamı boynumdan çıkarıp kenara koydum, belimdeki silahımı çıkarıp elimden bırakmadan yastığın altına koydum ve derin bir nefes aldım. Biraz uyku, gerçekten iyi gelecekti... *Lütfen uyandığımda her şeyi unutmuş olayım Allah'ım...* Her gün böyle uyuyordum.

Akşam güneşi evin için kızıllık verirken son kez boy aynasına doğru baktım, pırlata işlemlerin olduğu oldukça pahalı gerdanlığı boynuma takmaya çalışıyordum. Gerdanlığı kuzenimden ödünç almıştım, kendisi ne kadar bana hediye ettiğini söylese ben böyle bir şeyi takamazdım. Bu arada belli etmesem de ailem Türkiye'nin sayılı zenginlerindendi. Haberlerde adım nasıl geçiyordu biliyor musunuz? Altınsoy ailesinin sır gibi sakladığı büyük kızı şimdilerde Almanya'da sakin bir yaşam sürüyor, bana ait olmayan bir sürü arkadan çekilmiş fotoğraflar vardı. Tabii ki bu haberlerin girilmesini ben sağlamıştım, ailemde beni Almanya'da sanıyordu. Onları da on beş yıldır görmüyordum, başıma gelen şeyler hakkında fikirleri yoktu.

Benim hakkımda tek gerçek bilgiye sahip kişi erkek kardeşimdi. Ailenin değil, sülalenin göz bebeğiydi. Kendisi Özel Kuvvetlerde müfrez tim birliklerinin birinde, Anka Timi'nde yer alıyordu. Sosyal medya ile alakası yoktu ama bu aralar gündemi kendisi sallıyordu. Beyrutlu büyük bir ailenin kızını kaçırmıştı, tüm Lübnan kardeşimin peşindeydi. Zaten aile olarak sağlam durumda değildik. Bu kolye sadece Türkiye'de değil, Dünyada bile adını duyurmuş Altınsoy ailesinin şımarık ama bir o kadarda servetine servet katan kuzenim Asu Altınsoy'a aitti.

Kolyenin duruşunu düzeltip aynada son kez aynada kendime bakıp gülümsedim. Kendimi sevmeye başladığım birkaç yıl içerisindeydim. Zümrüt yeşili elbise o kadar güzel vücuduma oturmuştu ki başka bir şey düşünemezdim. Normal şartlarda saçımı toplayacaktım ama o kadar uzun zamandır kaynak kullanmaya heves ediyordum ki açık bıraktım, ortadan ikiye ayırıp dümdüz bırakmıştım. Zaten sırtımdaki dekolte o kadar derindi ki belime kadar gelen saçlarım bile kapatmıyordu.

Aynaya yaklaşıp dudağımın kenarındaki ruju düzelttim. Gözlerime yaptığım siyah tonlardaki buğulu makyaj göz rengimi daha çok ortaya çıkıyordu, dudağıma şarap rengi ruj sürerek elbiseyle bütünlük yakalamaya çalışmıştım.

Elbisenin daha görünmeyen birçok noktası var, bacağımın kapalı olan tarafında deri bir kayışa sabitlediğim bıçak vardı, adım attıkça kumaş dalgalanıyordu ama hiçbir şey belli olmuyordu. Yatağın üzerindeki

pırlanta işlemeli gece çantasını alıp yuvarlak halkasını ince bileğime taktım, çanta hem bir aksesuardı hem de benim için tamamlayıcı bir çantaydı. Çantamın içinde ince bir telsiz sistemi vardı, araca geçince kulağıma yerleştirecektim. Yedek şarjör ve katlanabilir bir şarjör saklıydı. Her şey davetin şatafatına uyumlu ama bir kadarda ölümcül düzeydi.

Silahımı ve bıçağımı aynı kayışa sabitlemiştim, silahım oldukça küçük eski tip olsa da gereksiz büyüktü, biraz hareketimi engelliyordu ama istihbaratçı olmanın bir bedeli vardı.

Asena taktığı kaynak saçları son kez düzeltti ve büyük boy aynasında kendini baştan aşağıya inceledi. Saçlarının arasına karışan gri saçları soft makyajı ve siyah elbisesiyle aşırı etkileyiciydi. Beline kadar uzanan saçlar ona muhteşem derecede yakışıyordu. Yatağın üzerindeki gümüş çantayı aldı ve içini kontrol etti, kiraladığı arabanın anahtarı ve minik bir el silahı vardı.

Saçımı son kez kulağımın arkasına verip odadan çıktım, hazırlandığım oda lisedeyken kullandığım odaydı, fazla durmak bana iyi gelmiyordu. Hatta salonda uyumuştum. Odadan çıktıktan sonra salona uğradım, hazırladığım büyük kumaş çantayı aldım, içinde yedek kıyafetlerim ve mühimmat vardı. Çıkışta her şeye hazırlıklı olmak gerekiyordu. Sehpanın üstündeki araba anahtarını aldım ve aşağı kata doğru indim.

Erkek kardeşimin arabasını ödünç almıştım, siyah Porsche Taycan Turbo S modeliydi. Kardeşim gerçekten ülkedeki tek Porscheli asker olabilirdi, hatta hakkında soruşturma açılmıştı bu yüzden. Ailemize birçok kez soruşturma açılmıştı ama yedi kuşaktır bu servete sahiplerdi, ailenin ilk devlet üyeleri biz değildik. Babam Büyük Elçiydi, kardeşimin bordo bereli olması hepsine sürpriz olmuştu.

Aracın önüne geldiğimde bir kez daha büyülendim, Taycan'ın pürüzsüz hatları loş ışığın altında parlıyordu. Siyah gövdesi, aynadan yansıyan sokak lambalarıyla nerdeyse sıvı gibi akıyordu. Kapının üzerindeki sensöre parmak uçlarımla dokunduğumda kapı kolları zarif bir hareketle dışarı doğru açıldı, içeri adım attığımda bir anda başka bir dünyaya girmiştim. Sen gel bu kadar zengin ol ama istihbaratçı ol...Olacak iş mi

değil mi? Kabin, modern ve zarif bir kokpit gibiydi. Konsolun üzerinde uzanan dijital ekran, sanki bana göz kırpıyordu.

Direksiyonu kavradığımda parmaklarım soğuk ama pürüzsüz deriyle temas etti, aracın kalbi benden komut bekliyordu. Ayağımı frenin üzerine yerleştirip start düğmesine dokunduğumda bir motor gürültüsü ile değil, kadifemsi bir titreşimle uyandı. Sessizlik içindeki bu güç, bir fısıltı gibi derinden hissediliyordu. Ayağımla fren pedalına bastım. Soğuk metalin altında gücün biriktiğini hissediyordum. Ekranda ışıklar parladı. Ayağımı frende tutarak vitesi D'ye aldım ve araba zincirlerini koparmış bir aslan gibi harekete geçmeye hazırdı. Ayağımı yavaşça frenden çekip gaz pedalına dokundum, Gaza dokunmam ile birlikte araba nerdeyse fısıltısız süzüldü.

Daha önce Porsche kullanmamıştım, evet Allah'a emanet sürecektim...

Kırk beş dakikalık yolu yirmi dakikada gelmiştim, gerçekten nefesim kesile kesile gelmiştim. Verilen konumda durduğumda başımı hafif eğip dışarıya baktım. Burası ev falan değildi, saraydı. Her tarafından ışıklar çıkıyordu, çatıların tepesinde bile adam vardı. Bu ev dışında evde yoktu, gerçekten konum olarak çok güzel bir yer seçilmişti. Koruma sayısı o kadar fazlaydı ki bir kez daha nasıl bu işin içinden sıyrılacağımızı düşündüm. Kulağıma beyaz ve görünmeyecek kadar küçük telsizi yerleştirdim, şeffaf olduğu için gözükmüyordu. Kulaklığın içine doğru baskı yapıp aktifleştirdim, çantamdaki küçük telsizin frekansını ayarladım.

Önce bir cızırtı geldi kulağıma ardından Kaan'ın sesini duydum. "Yuva ikinin kulaklığı aktif."

"Yuva iki aktif, aracı teslim ediyorum," diye yanıtladım, araçtan ininice beni karşılayan vale ile gülümsedi, Turan abiydi. Otuz iki diş sırıtmamı bozmadan başımı salladım, "Müdürüm bizi kesecek," diye mırıldandım.

Turan abi benden aracı teslim alırken gülümsedi. "Ona şüphem yok, efendim." Aracın içine geçiş yaparken elime hafifçe çarptı, elime çarpmakla kalmayıp avucumun içine giriş kartını da verdi.

"Yuva iki içeri girdiğinde deprem olacak," diyen ses Turan abiye aitti. Başımı öne eğip hafifçe gülümserken rüzgâra karşı usul usul adım attım, her adımda yırtmacımın derinliği gözler önüne seriliyordu. Korumaların

hepsi gözümün içine bakarken ben hiçbirine bakmadım, sayısız lüks araç gelip geçiyordu. Önce girişteki kırmızı halılı mermer merdivenleri adımladım, her adımım da başka bir koruma vardı. Ev diye adlandırmak istemiyordum burayı, her noktası bir sarayın zemini gibi işlenmişti. Giriş kısmına geldiğimde omuzlarımı silktim, korumalardan birine gözüm ilişti... Fatih Türkoğlu, bu kadar yakışıklı olmak zorunda mıydı?

Takım elbise içinde o kadar kusursuz duruyordu ki... Kimse bu adama yaşlı diyemezdi, Fatih abi bana eşlik edecek görevliydi yüksek ihtimal. Çünkü herkese biri eşlik ediyordu.

Tango müziği kulağı epey hoş doldururken bu müziğe insanların sesleri de karışıyordu. Gerilim duygusu kanıma işlerken esen rüzgârla tüylerim diken diken oldu. Loş ışıklar altında elbisemin yeşil tonu daha da derinleşiyordu, buradan bile gözüme çarpan avizedeki ışığın kristalleri gözüme çarpıyordu. Tavan çini sanatı ile boyanmıştı, içeri girmek için sıramın gelmesini bekliyordum. Sonunda kontrol sırası bana geldiğinde kontrol yapan adam gülümsedi. "Hoş geldiniz efendim, isminizi ve kartınızı alabilir miyim?"

Suratımdaki soğukkanlı gülümsemeyle kartı görevliye uzattım, "Sonya Petroviç," dedim, kelimelerimden yayılan soğukkanlılığı ben bile hissediyordum. Bu geceki maskem buydu.

Adam nezaketle başını eğip kafasını salladı ve geriye çekildi, Fatih abi hemen yanımda belirip yürümeye başladı. "Saat altı yönünde özel tetikçiler var." Göz ucuyla bakarken hâlâ gülümsüyordum. "Her masanın çaprazında tetikçi var, davetlilerin güveni için sözde."

Gülüşümü hiç bozmadan yürümeye devam ettim, "Harika. Öleceğiz yani."

Fatih abi bana eliyle merdivenleri gösterirken gülümsedi. "Diş kurtların alfalar tarafından hep korunduğunu duymuş muydunuz?" Baybars'ı kastettiğini biliyordum.

Sadece gülümsedim, başımı sallarken Fatih abi geriye gitti. "İyi eğlenceler efendim, bir adım gerinizdeyiz." Fatih abinin geriye gitmesiyle ahşap büyük kapı görevliler tarafından iki yana doğru açıldı, ben uzunca bir merdiven ve merdivenin aşağısında kocaman bir dans salonu karşıladı. Gerçekten tüylerim diken diken olmuştu.

Salonun yüksek tavanlarından sarkan devasa kristal avizeler, yüzlerce parçaya bölünmüş ışığı etrafa saçıyor, altın rengi yansımalar her köşeyi parlatıyordu. İçeri adımımı attığım an, kalabalığın uğultusu yerini belirsiz keman ve tango müziğine bıraktı. Sanki herkes benim girmemi bekliyormuş gibiydi, merdivenin tepesinde durmayı bırakıp merdivenlerden usulca inmeye başladım.

Bir an için savaşın ortasında değil de başka bir oyunun ortasında gibi hissediyordum, bu gece silahım güzelliğim ve soğukkanlılığım olacaktı. Topuklularımın mermer basamaklarda çıkardığı tıkırtı, salona ritim katıyordu. Önüme gelen saçlarımı başımı geriye atarak düzelttim ve merdivenden süzülmeye devam ettim. "İçerdeyim," dedim, yüzümde en az mimikle konuşuyordum.

İlk yanıt Baybars'tan gelmişti, "Neredesin? Göremiyorum. Sanki atla geliyorsun!" Sesindeki sitem eksik olmamıştı, bir kere sinirimi bozmasa ölürdüm. Ona cevap vermedim, cevabımı merdivenlerden tamamen inerek vermiştim, ben onu göremiyordum ama onun beni görmemesi imkansızdı çünkü tam ortadaydım. Hatta gözüme çarpan ilk kişi Taha olmuştu, Taha keman mı çalıyordu? Taha keman çalıyordu! Kemanı çalmayı bırakmıştı Taha bana kitlenmişti, sesini duyabiliyordum.

"O ne lan?!" demişti bana bakarak.

Baybars ile göz göze gelmem birkaç saniye sürmüştü, Baybars'ın küfrü kulaklarıma doldu. "Siktir..." Ne olduğu hakkında fikrim yoktu, Baybars elinde içki bardağı ile öylece bana bakıyordu. Mavi gözleri irileşmiş dudakları aralanmıştı. Smokin ve tıraşı ile bambaşka biri olmuştu. İnsanlar yanımdan geçip bana bakarken ikimizin odağı sadece birbirimiz olmuştuk, derin bir sessizlik olmuştu.

"Konuşsanıza, ne oluyor?" diyen kişi Kaan'dı. Üst katta olduğu için bir şey göremiyordu, doğal olarak ne olup bittiğini de göremiyordu. Ben zarif adımlarla Baybars'ın masasına yürürken Taha düşmüş çenesini kapatıp kemanı çalmaya devam etti.

"Deprem oluyor Cugili! Elem tera fiş kem gözler şiş miydi lan?" dedi Taha, istemsizce güldüm. Taha'ya bakıp göz kırptım, iyi ki kulaklıklar vardı yoksa bu tepkilerden mahrum kalırdım. Baybars hâlâ konuşmuyordu, üstelik masaya gelmiştim.

Kaan ortamda olmadığı için yüksek ihtimal çatlıyordu, "Ne? Ne oluyor o aşağılık yerde! Yuva dört aşağıya inmeyi talep ediyorum."

"Bu haksızlık değil de ne? Ne oluyor?" diyen Serkan'dı. Evin birkaç kilometre ilerisinde araç içinde takip ediyordu her şeyi.

"Odaklanın," diyen ses yuva dört yani Fatih abiye aitti.

Taha kemanı çalmak hak getire sadece bana ve Baybars'a odaklanmıştı. "Yaktın bizi yuva iki, baldızım hatta gelecekteki yenge adayım." Ben sadece gülüyordum, önümdeki şarap kadehinde işaret parmağımı gezdirip Vasily denen adamı aradım ama Baybars hâlâ konuşmuyordu, bana bakıyordu. Öylesine bir bakış değildi, en sonunda ben de dönüp ona baktım. O an sanki ikimizin kulağında aynı melodi çaldı, *"Düğünümüz de vals mi olur tango mu?"*

"Horon olur."

Kulağımda çalan melodi sanki Baybars'ta çalıyor gibi hissettim ve bu hiç hoşuma gitmemişti. Başımı hafifçe iki yana salladım. "Ne bakıyorsun?" dedim.

Baybars boğazına sanki bir şey takılmış gibi öksürdü ve kaşlarını çattı. "Seninle mi uğraşacağız, operasyon mu yapacağız anlamadım?!" Güzel bir şey duymayı beklerken duyduklarım karşısında adeta şok geçirmiştim. Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. "Pardon!" diye çıkıştım çünkü kimsenin bana göz kulak olmasına ihtiyacım yoktu. "Ya sen iltifat ne bilmez misin? Ne bileyim hoş olmuşsun, güzel görünüyor falan? Ne hayvan adamsın sen ya."

Baybars sanki iltifat almış gibi güldü, anlamadığım şekilde sırıtıyordu. Bir anda konuşmaya başladı. "Güzel görünüyorsun." Kaşlarım daha çok çatıldı. "Ayılığın özetisin be oğlum. Ne bileyim bu kıza da insan böyle demez ayı! Karadeniz burması! İnsan der ki hoşsun, kafamı karıştıracak kadar güzelsin. Ama yok, sen ayı geldin ayı gideceksin."

Baybars'ın kurduğu cümleler karşısında şok üstüne şok yaşıyordum, bana mı diyordu bunları? Bir anda kulaklıktaki herkes Baybars'a sitem etti. "Oha!" dedi önce Turan.

Kaan onu kurtarmak istermiş gibi sıvazladı. "İç sesi ve dış sesi karıştı. Çok şey yapmayın."

Baybars ilk defa benim karşımda utanıyordu, gözlerini yumup burun kemerini sıktı. "Ben bunları sesli mi söyledim?" Gerçekten iç ve dış sesi karışan yalnız ben değilmişim. Baybars'ın kulakları kızarmıştı, baya baya kızarmıştı. Başımı onu onaylar gibi salladım. "Hırtsın," diye fısıldadım.

"Dengemi bozuyorsun sen de." Gözleri dudaklarım ve gözlerim arasında mekik dokurken boynuma doğru ateş basmıştı. "Bir şey yapmıyorum."

"Çok şey yapıyorsun." İkimiz de salonu izliyorduk ama biraz daha yan yana kalırsak birbirimizi dövecektik. Cevap vermedim, verdikçe ateşim yükseliyordu. "Saçların..." dedi, başımı ona çevirdiğimde beni izliyordu. Gözlerinin içine baktığımda devam etti. "Çok güzel olmuş."

Kız neşesi işte... Mimiklerimi kontrol edememiştim, utanarak başımı öne eğdim. Başımı kaldırıp Baybars'a baktığımda hâlâ tebessüm ederek beni izlediğini gördüm, ben de tebessüm ettim. İlk defa ikimizde birbirimize tebessüm ederek bakıyorduk.

Teşekkür etmek için dudaklarımı aralarken Baybars'ın duruşu değişti, bir anda sıcak parmakları açık belimde belirdi, belimden çekerken beni kendine yanaştırdı. Sıcak parmakları çıplak belime işlerken ne yaptığını anlamadım, kaşlarımı kaldırıp şaşkınlıkla Baybars'a bakarken o gayet rahattı. "Üşümüyor musun? Buz gibi olmuşsun." Tenimin buz gibi olması bir yana tüm dengem şaşmış gibi hissediyordum.

Vücudumdaki tek sıcak nokta Baybars'ın dokunduğu yerdi. "Ne yapıyorsun?" diye sordum şaşkınlıkla, normal şartlarda terlemem gerekirdi ama neden nutkum tutulmuştu? Kendine gel kızım.

Kendime gelemiyordum çünkü Baybars sanki benle yıllardır sevgiliymiş gibi gülümseyerek yüzüme bakıyordu, bakışlarındaki öfkeyi, benden hazzetmeyişi daha önce görmüştüm ama benden etkileniyormuş gibi baktığını ilk defa görüyordum.

"Geliyor," dedi ağzının içinden. Başta anlamamıştım ama masamızda beliren yüzle anlamıştım, Baybars bir süre daha gözlerimde mekik dokuduktan sonra masamıza yanaşan kişiye döndü. Vasily Stephan, masamızdaydı. Ve Baybars gelişini fark etmesine rağmen benden gözlerini hemen ayırmamıştı, ben de ellerimi Baybars'ın belime doladığı ellerinin

üzerine koydum.

"Korkamayın kimse sevgilinizi çalacak değil, sevgili..." İsmiyle hitap istermiş gibi duraksadı, özgüvenli tebessümle bir elini uzattı.

"Vadim, Vadim Petroviç." Vasily Baybars'ın elini dostane bir şekilde kavrarken bile gözlerini kısmış bana bakıyordu. "Ayrıca sevgilim değil, eşim," diye eklerken bana dönüp baktı, bakışı o kadar gerçekçiydi ki gerçekten eşi olduğuma ben bile ikna olabilirdim.

Vasily bozguna uğramışken bakışları daha fazla kısıldı. "Sevgili Vadim, kesinlikle eşini tek bırakmamalısın. Salona tek girişi ve boş parmağı..." diyecekken duraksadı gözleri parmağıma indi, lanet olsun yüzüğü unutmuştum. Bozulmuş gibi gülümsedi, "Ah pardon, yüzüğünüzü fark etmemişim."

Bakışlarımı elime indirdim, parmağımda elmas kesim büyük bir alyans vardı. Ben takmamıştım bunu, hatta Baybars'ın elini tutarken parmağım boştu buna eminim. Baybars takmıştı... Hangi ara bilmiyorum ama Baybars'ın bir eli hâlâ belimdeydi, onun da sol parmağına bakınca alyansı fark ettim. Ne yaptın adam, bugünü mü bekledin?

"Karım bana sinirlenince yüzükleri çıkarmayı çok sever," dedi Baybars gözlerini kırpıştırarak.

Vailsy başını öne eğip histerik bir gülüş attı, "Yine de böyle güzel bir hanımefendiyi salona tek sokmamak gerekiyor." Ayrıca parantez açmak isterim ki Vasily'nin Türkçesi kusursuzdu, o yüzden oldukça şaşkındım.

Baybars'tan önce ben söze dahil oldum, fakat ben Rusça konuşmayı tercih etmiştim. "İşlerle ilgilendiğim için ayrı geldik."

Vasily hayranlıkla bana bakıp gülümsedi ve o da bana Rusça karşılık verdi. "Demek Rusça biliyorsunuz, eşiniz Türkçe konuşunca sizden de o performansı bekledim."

Ben gülümserken Baybars'ın kaşları çatıldı, yüksek ihtimalle ne dediğimi anlamadığı için sinirleniyordu. Timin diğer üyeleri de aynıydı.

"What dedin gülüm?" diyen Turan abiydi.

"Abi Asena bacım elden gideyaahhh!" Taha'nın son sözcüğüne gülmemek için çok zor durdum, gerçekten mahvedecek her şeyi. Ben Rusça konuşmaya Devam ettikçe Baybars'ın kulakları kızarıyordu. "Eşim hep Türkiye'de büyüdü, bu yüzden hâkim değil. Ama ben de çok iyi Türkçe

konuşurum." Son cümlemi Türkçe kurduğumda Baybars sanki tuttuğu nefesi geri verdi.

"Seni çok iyi anlıyorum dostum, bu topraklarda büyümek sana her şeyi unutturmuş olmalı, ben de Amerika'da olmaktan her şeyi unutuyorum."

Baybars çok üzülmüş gibi başını salladı, "Maalesef, en üzüldüğüm şey."

"Bu arada böyle kabaca masanıza geldiğim için üzgünüm fakat masada böyle bir Tanrıça görünce gelmeden edemedim." Vasily tekrar beni kadrajına aldı, bakışlarını bana sabitlerken bıyık altı gülümsedi. "Davetteki tüm bekâr erkeklerin kalbi kırıldı, indiğiniz andan beri herkesin bakışları sizdeydi. Benim dahil, biz Ruslar dürüst insanlarızdır," Baybars'a doğru dönüp gülümsedi. "Eşinizle..."

"Evet eşimle?" dedi Baybars sert bir çıkışla, bunu yapmaması gerekiyordu. Zaten adamın kadın düşkünü olduğunu, hatta açık açık ilişkiler yaşadığını bunun yanında evli kadınları bile tercih ettiğini biliyorduk. Adamın bana yürümesi gerekiyordu yani açık ilişki teklifini hissettirmesi gerekiyordu. Baybars şu an başka bir kişilikte gibiydi.

"Dans..." dedi sadece Vasily.

Baybars masadaki içki bardağını tek seferde kafasına dikti, dikmesiyle masaya vurması bir oldu. "Evet. Bu adamın Tanrıça ile dans etmesi gerekiyor." beni elimden tutup masadan uzaklaştırdı, omuz üstü Vasily'e bakıp "Bu arada sizinle güzel işler konuşacağıma eminim," diye ekledi büyük özgüvenle.

Vasily bozulmamış gibi yapsa da bozulduğu mavi gözlerinin parlayıp sönmesinden belliydi. "Evet, kesinlikle ben de." Garsonun uzattığı tepsideki viski bardağını alıp gözlerimizin içine bakarak havaya kaldırdı.

Baybars ise elimi bırakmadan benimle dans pistine yürüyordu, çantam hâlâ bileğimde zarifçe duruyordu, bu yüzden umarım benle gerçekten dans etmezdi. Dans pistinin tam ortasına geldiğimde ciddi olduğunu anladım, karşımda durmuş ellerini açmıştı. Bir eli arkada bir eli bana doğru açılmıştı, dansa davet hareketiydi.

Sinirle nefesimi verirken çaresizce ellerimi avucunun içine yerleştirdim, ellerim avucunda kaybolurken başını eğip hafifçe bana selam

verdi. Ardından bir elini bel boşluğuma yerleştirdi, melodi *India, Love Story* melodisiydi. Bir adım üstüme gelirken ben bir adım geri kaçtım ve müziğin ritmi ile hareket etmeye başladık.

Şu an ne kadar bu duruma sinirlensem de peri masalının içinde gibi hissediyordum, bizi izleyen gözler ve başımızın tepesinde devasa avizeler... Sarayın içindeki bir film sahnesi gibiydi. Elimi Baybars'ın omuzuna yerleştirdiğim andan beri sanki dünyadan kopmuştuk. Baybars o kadar kusursuz ritme ayak uyduruyordu ki böyle bir adamdan beklediğim performans değildi.

Ben bu dünyaya dalmışken Baybars beni hafifçe yere doğru eğip yüzüme yaklaştı, işte o an hırçın dünyama dönmüştüm. "Hırt kelimesinin tapusunu al!" diye çıkıştım.

Baybars yüzündeki yapmacık gülüşü ve hayranlığı hiç bozmadan tekrar beni kaldırdı ve ritimle hareket etmeye devam ettik. "Ne yapsaydım?"

"Dursaydın!" diye çıkıştım ama aynı zamanda gülmek zorunda olduğum için mimiklerimi kontrol ediyordum, Vasily bizi izliyordu.

Baybars beni bir tur döndürüp ileri doğru ittirdi ve ardından hızlı bir hareketle tekrar kendine çekip gövdesine yasladı, eli her bel boşluğuma değdiğinde tüylerim diken diken oluyordu.

"Gri kafa, biraz sus ya! Bir kere çemkirme. Adam seni dansa mı kaldırsaydı? Ağaç mıyım ben? Değilim." Yine kulakları kızarmıştı, anladık ağaç değilsin. Kimse sana bir şey demiyor zaten!

Gözlerimi devirmekten başka bir şey yapmadım, o ise sanki hırsını alamamış gibi konuşuyordu. "Ağaç değilim, amirim ulan ben," diye mırıldandı. Tamam be kimse sana bir şey demedi diye çığlık atmak istiyordum.

İstemsizce güldüm, "Tamam değilsin..." diye onayladım, hoşuna gitmiş gibi rahatladı. Gözüm Baybars'ın omuzuna koyduğum elime gitmişti. "Yüzüğü hangi ara, nereden buldun?"

Baybars ritmi bozmadan hafifçe omuzlarını kıstı. "Üç harflide çareler tükenmez," Göz kırptı. "Hissettim sanırım, bilemiyorum. Kuyumcunun önünden geçerken almak mantıklı geldi."

Gözlerim irice açılırken nutkum tutuldu, kuyumcu mu? Bir yüzüğe bir Baybars'a baktım. Gerçek miydi bu yüzük? Memur değil miyiz ya biz? Ne bu para, bu yüzük gerçekten gerçek miydi? Bir insan görev için yüzük almış olamazdı değil mi?

"Dalga geçiyorsun, değil mi?"

Baybars o kadar rahattı ki daha fazla şaşırıyordum. "Buradaki insanlar milyoner ve bizde o kimlikle buradayız, sahte yüzük ve gerçeği ayırt edebilirler. Ayrıca kuyumcu tanıdık, sorun olmaz. Takıl kafana göre, görevden sonra verirsin." Tekrar bir yüzüğe bir Baybars'a baktım, fiyatını sormak bile istemiyordum.

Kulağıma yine Taha'nın sesi doldu, bize hayran hayran köşede bakıyordu. "Allah şu şekil zenginlik versin, gerçekten bu adamın memur maaşıyla mı yaşadığını düşünüyorsun?"

Sırıttım, dişlerimin arasından yanıtladım. "Artık düşünmüyorum." Baybars sadece güldü, ellerim resmen ellerinde kaybolmuştu, bedenim bedenine sıfırdı. Giydiğim topuklu ile tam anlamıyla çenesine geliyordum. Bir anda müziğin ritmi daha sıcak bir hal aldı, Baybars başını hafifçe başıma yaslayarak hareket ediyordu. Bende bu açıdan Vesly'i görüyordum adam gerçekten gözleriyle beni taciz ediyordu. Baybars gerçek kişiliğini devreye sokmasaydı belki de onunla dans edecektim.

Baybars bir anda dönüp yönümü değiştirdi, bu defa Vasly'i gördüğü açıdaydı. "Adamı izliyordum!" diye çıkışırken ritmi bozmamaya çalışıyordu. Baybars'ın çenesi hâlâ başıma yaslıydı.

"Ben izlerim."

Gözlerine bakıp ölümcül bakışımı kullanamıyordum, ta ki geri çekip, "Sen nektari mi kokuyorsun?" diye sorana kadar.

Sorusu karşısında kaşlarım şaşkınlıkla büzüldü, gerçekten bu adam normal miydi? "Ne?" diye çıkışırken istemsizce güldüm, beni mi kokluyordu?

"Beni mi kokluyorsun?" Hem şaşkın hem sinirliydim.

"Bir soru sordum," dedi keskin bir sesle.

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken kendimi cevap verirken bulmuştum. "Şeftali," dedim ama Şeftali demem ile birlikte yüzü tuhaf bir hal almış sanki dişi kamaşır gibi olmuştu.

Tiki vardı... Kalbim teklerken yutkundum. "Tikin mi var senin?" diye sordum, tüm vücudum buz keserken avuç içim terlemeye başladı. Soğuk soğuk terlerken Baybars sadece başını salladı. Başını sallamasıyla tüm sesler sanki bir anda kesildi.

Baybars'ın dudakları hareket ediyordu, bir şeyler anlatıyordu ama ben duymuyordum. Dans ediyordum ama sanki çevremdeki her şey yok olmuştu hatta Baybars'ın yerini, Baybars Yurtlu almıştı. 18 yaşındaki Baybars benimle dans ediyordu, tüm ışıklar sönmüş sadece tek bir ışık vardı...

Kulağımı patlatacak derece anılar kafamda çarpmaya başladı.

"Kes şunu!"

"Ay şeftali ne güzel, sulu sulu!"

"Seni de o lanet şeylerle birlikte suya atarım."

"Ay ne dedim ki sanki! Alt tarafı şeftali diyorum! Kelimeye tikin olduğuna inanamıyorum!"

Kulağım öyle bir çınladı ki sanki bir an patlayacak hissine kapıldım, çınlamayla Baybars'ın yüzü daha görünür oldu. Kalabalık ve müzik geri geldi. Baybars gözümün içine endişeyle baktı. "İyi misin?"

Yutkundum ve içimden kendimi sarstım, tesadüf bu bir tesadüf sadece... Düşünme Asena, herkesin tiki olabilir. Sakın aklından geçirme. İçimde bir şeyler dağıldı ama ne olduğunu anlayamadım, bir kelime bu kadar beni etkileyemezdi. Alt tarafı şeftaliydi...

"İyiyim," dedim sadece ama o kadar dalgındım ki bedenimi hareket ettiren kişi Baybars'tı. Kendimi toparladığımda Baybars'ın yüzüne baktım, o da benim yüzüme baktı. Gülümsedim. Ve Baybars hiç beklemediğim anda alakasız öyle bir soru sormuştu ki işte bedenim şimdi kendine gelmişti.

"Üstünde ne var, yani bir şey var mı?" diye sordu.

Bir anda mimiklerim kontörlümden çıktı, dudaklarım aralık kalmış bir vaziyette Baybars'a baktım. O ise gayet düz bir ifadeyle bakıyordu. Üstünde ne var mı? Önce belime dokunmalar şimdide bu! Gerçekten sapıktı, kanım sinirle resmen kaynıyordu. Dirseğimi suratına geçirmek istiyordum.

"Yuh ya! Gerçekten sapıksın. Bir dans ediyoruz, konuya bak! Dönünce seni şikâyet edeceğim gerçekten ahlak masasına görünmen gerekiyor. Sapık," diye sıraladım içimden geçen her şeyi.

Baybars ise benden daha şaşkın bir ifadeyle bana bakıyordu, kaşlarını hızla çattı. "Lan!" diye çıkıştı, aynı zamanda dansa devam etmeye çalışıyordu, beni yere doğru eğip yüzüme yaklaştı. "Ne anlatıyorsun kızım sen?"

Aynı hızla beni ayağa doğrulttuğunda bir adım üzerine doğru atıp bilerek ayağına bastım. "Asıl sen ne anlatıyorsun be!? Yaptığın şey sınır ihlali, üstünde ne var ne demek?"

Baybars şaşkınlıktan şok olmuş gibi bana baktı hatta duraksadı sonrasında bozuntuya vermemek için dans devam etti. Bu defa beni döndürüp tekrar kendine çekerken gülümsedi. "Bıçak, şarjör, silah..." Histerik bir gülüş attı. "Bunlar üstünde var mı diye sormuştum."

Hayır, bunu sormuş olamazdı. Hayır, ben cümleyi yanlış anlamış olamazdım, Allah'ım beni yok et.

Utancımdan yanağıma öyle bir ateş basmıştı ki yok olmak istiyordum, sadece yok olmak istiyordum. Baybars ise sadece zafer kazanmış gibi sırıtıyordu. Bilerek yapıyordu, her seferinde kelime oyunu yapıyordu. Gerçekten iğrenç bir herifti, "Var. Bıçak da var, silah da, şarjör de! Sen bunları direkt soramıyor musun?!"

Baybars yüzündeki gülüşü bozmadan dilini damağına vurdu. "Cık, az öz konuşuyorum. Senin gibi kafam öyle şeylere çalışmıyor, kim ahlak masasına gözükmeli tartışalım mı?"

Sinirle tırnaklarımı Baybars'ın avuç içine batırdım, etine batan tırnağımla yüzünü buruştururken gülmeyi bırakmadı. "Kes sesini hepsi bizi duyuyor."

"Her şeyi duydum Havva! Her şeyi duydum Havva!" diyen tabii ki Taha'ydı, sesini öyle sinir bozucu bir hale büründürmüştü ki kaşım atıyordu.

"Ben çok yakıştıramadım barbi..." diyen Kaan'dı.

"Ya neyi yakıştırmadın, sussanız lan! Belki boy boy çocukları olacak Çin Seddini alacağız," diye Turan abiydi, gerçekten beni en çok şoka uğratan o olmuştu. Sen de mi Turan abi ya? Hani bacılık! Şu an burada tek umudum olacak kişi Behçet abi olurdu, küfrederek hepsini sustururdu. "Kesin sesinizi," diyen kişi tabii ki Fatih abiydi.

"Çin Seddi iyi fikir ama abi," diyen yine Taha'ydı, onunla göz göze geldiğimde bana ok işareti yapıyordu. Bakışlarımla çoktan onun da boynunu koparmıştım, bunu fark etmiş olacak ki bakışlarını benden kaçırdı. Gerçekten vizyonumuz Çin Seddi miydi?

Gerçekten yerin dibine girmek istiyordum. Tek yaptığım şey ölümcül bakışlarımı Baybars'ın üzerinde dokumaktı, etlerini lime lime yaptığım hamsi kılıklı herif.

Baybars kulağıma doğru eğildi ve fısıldadı, "Dans etmenin hoşuna gittiğini biliyorum ama gitti," diye fısıldadı, bizim masaya döndüğümde Vasily yoktu. Ellerimi Baybars'tan hızla çektim, çekilmem ile müziğin kesilmesi bir oldu.

"5 dakikanız var, 5 dakika sonra elektriği keseceğim ve sonra siz saniyeler ile yarışacaksınız. Oda en üst katta, kapıların hepsi farklı desen. Gireceğiniz oda kırmızlı gold kaplamalı bir oda, kapının şifresini size verdiğim ışıkla bulacaksınız deneyerek bulmak zorundasınız. Hisleri kuvvetli olan denesin," dedi Serkan.

İkimiz aynı anda birbirimize baktık, ben ne kadar öz güvenle baktıysam o da bana aşağılar gibi bakıyordu. "Üç harfli olan benim, geri dur."

"Aynen, selam söyle cin arkadaşlarına." Göz devirirken Serkan bir şeyler daha anlatıyordu.

"Geri kalan yuvadakiler, yuva üç, yuva dört, yuva beş katı etkisiz hale getirmeye başlayabilir."

"Kaan odayı gördüğün bir konuma yerleştin mi?" Diye soran Fatih abiydi, Kaan katı ve odayı gören bir konumda bizi koruyacaktı. Evden çok uzak olsa da sniper silahı bizim için gölgeydi, her ihtimale karşı evi izleyecekti.

"Anlaşıldı, yuva 1 ve yuva 2'ye yaklaşanı indiriyorum," diye mırıldandı.

Baybars ile birlikte aynı ritimlerde merdivene yöneldik, Vasily ortada yoktu. Baybars tekrar ellerimi kavradığında merdivenleri daha kolay çıkmaya başladım, çünkü herkes hâlâ bize bakıyordu. Saniyeler içinde yarışırken ikimizde kontrollü bir şekilde merdiven çıkıyorduk, yolda gördüğümüz kişilere başımızla selam veriyorduk. İnandırıcı olmak adına hatta bazen Baybars ile gülüşüyordum.

Lanet olası yer o kadar büyüktü ki en son kata geldiğimizde nefesim kesildi, nefes nefese Baybars'a bakarken Baybars benden daha fazla nefes nefese kalmıştı. "Sigarayı azalt," diye mırıldandım.

Baybars derin bir nefes alıp omuzlarını silkti, katın ucuna geldiğimizde papyonu elleriyle gevşetip açtı. Kırmızı kapı dibimizdeydi. "Yuva 6..." dedi Serkan'a. "Şimdi," dediği an her yer karanlığa gömüldü ve o karanlığın içinde hızla fenerimizi yaktık, Baybars bana baktı. Bana güvenmişti, şifreyi bana teslim ederken etrafı kontrol etti.

Serkan'ın verdiği özel ışığı tuşlara tuttum, Serkan'da geri sayımı başlatmıştı. 5679 sayılarına basılmıştı, tek hak Asena. Ya bu hamsinin ağzına lafı ver ya da tekte tuttur. 6759 kombinasyonunu denedim ama yanlıştı, Baybars söylenmedi beni strese sokmadı. "Bir daha dene," dedi.

Hızlıca bir kere daha denedim. 7596 sayısını denedim ve kapıdan ses geldi, kapının kilit sesiydi. Koşarak içeri girdim, 5 saniyem vardı.

"Asena içerisi güvenli, masanın altı, hadi hızlı. Görüyorum seni," diyen Kaan'dı. Bu çok büyük bir riskti adamlar bu cihazı fark edebilirdi ama denemek zorundaydık. Hızlıca masanın altına adeta kaydım, elimde tuttuğum cihazı masanın ucuna yerleştirmek istemedim. Görmelerini istemiyordum. Işığı yere doğru tuttum, sesi çok boğuk verirdi ama verirdi. Halıyı kaldırdım ve o an ışıklar açıldı. "Asena hadi!" diyen kişi Baybars'tı.

"Aşağıdan geliyorlar hadi!" diyen başka kişide Kaan'dı.

"Oyalıyorum," diyen Taha biraz da olsa rahatlatmıştı.

"Yuva bir, on saniyen var. Kamera devreye girecek," dedi Serkan.

Elimdeki ince özenle tasarlanmış kayıt cihazını parkedeki boşluktan yararlanıp arasına yerleştirdim ve halıyı kapattım.

Serkan "Son üç," dediğinde odadan çoktan çıkmıştım.

"Geliyorlar," dedi Taha. Bizi burada görmeleri bile büyük riskti. Baybars ile aynı anda birbirimize baktık. Önce kendimi duvara yasladım, ardından Baybars'ın gömleğinin düğmelerini açtım, dört düğmesini açtıktan sonra ona baktım.

"Ne oluyor lan?" diyen Kaan'ın şoku ve Baybars'ın şoku eminim aynıydı. Hiç kimsenin tepkisini önemsemedim, kendi elbisemin tek askısını omuzumdan indirdim ve Baybars'ın ceketinden tutup kendime

çektim, sonrasında sanki Baybars ne yapması gerektiğini biliyormuş gibi dudaklarıma kapandı. Aslında sadece bir tiyatroydu. Ama dudaklarımız çarpıştığı anda, oyunla gerçek arasındaki çizgi buz gibi eridi. Baybars'ın nefesi yüzüme değiyordu, dudakları dudaklarımın üzerinde gereğinden fazla ve derin kalıyordu.

Ayak sesleri kulaklarımda yankılanıyordu, adamlar her an gelebilirdi. O yüzden daha inandırıcı olması gerekiyordu. Baybars'ın eli bel boşluğuma indiğinde istemsizce ürperdim, parmaklarının sıcaklığı derimi yakarcasına hissettirdi kendini. Adamların geldiğini fark etmiştim adamlar bize bağırıyordu ama sanki Baybars bunu daha inandırıcı yapmak istermiş gibiydi ve beni öpmeye devam ediyordu ve adamlardan saklamak istermiş gibi üzerime kapanmıştı.

Ve o an bir şey anladım, o adamlar olmasaydı da Baybars beni böyle öperdi... Baybars dudaklarını dudaklarımdan çektiğinde kendi bedeniyle benim bedenimi kapamış gibiydi. Rujum tüm dudağına boca etmişken nefes nefese karşımdaydı, dışardan biri bu öpücüğün gerçek olduğuna inanırdı.

"Bu katta olmak yasak!" diye bir ses yükseldi adamlardan, Baybars daha fazla beni kollarının arasına almıştı. Benim odaklandığım iki şey vardı, Baybars'ın bedeniyle beni tüm gözlerden korumaya çalışması ve kokusu...

Kokusu öyle bir genzime doluyordu ki sanki o kadar iyi biliyordum ki bu kokuyu... Sigaranın kokusu bile bu kokuyu bastırmaya yetmemişti, Baybars adamlara. "Tamam toparlanıyoruz," derken ben Baybars'ın göğsü ile bakışıyordum. Tam köprücük kemiği ve göğsü arasındaki izle... İstemsizce yutkundum, yine dans pistinde olan şey olmuştu. Gözlerim bir ize baktı bir de Baybars'ın yüzüne...

Tüm hücrelerim bu defa dağıldı. "Baybars..." dedim bitkin bir şekilde. Tüm her şey söndü, Baybars yok oldu sadece o ize baktım. *"Gerçekten küçükken kendini vurdun ve yaşıyor musun?"*

"Babamın silahı ile oynarken olmuş. Öldüm sanmışlar, çocukluk arkadaşım sayesinde hayattayım. Ona can borcum var."

"Çok tuhaf iz kalmış."

"Doktorda böyle demişti, doğum lekesi olarak kalan ilk kurşun izi benimki oldu."

Bütün cümleler zihnimde çarptı ve Baybars'ı gördüğüm ilk anlar geldi aklıma, merakla soyadına baktığım anlar... O olduğunu düşünmüştüm... Baybars Yurtlu. Parmakları tenimde olan adam Baybars Yurtlu muydu? Yoksa Baybars Kılıç mı?

Karşımdaki iz nefesimi kesti, tüm beyin hücrelerimi doldurdu. Kızların sözleri ama P... Aynı kişi değil demişti ama bu iz? Ben kimi sevdim ve karşımdaki kim?

Karşımdaki adam kimdi?

Sesler defalarca aklımda döndü. "*Babamın silahıyla oynarken olmuş. Öldüm sanmışlar... Doğum lekesi gibi. Eski tip silahlarda böyle iz bırakıyormuş kurşun, o silahlardan kalmadı şimdi...*"

Baybars bana bir şeyler söylüyordu, omuzumdaki askıyı düzeltiyordu ve korkuyla bana bakıyordu ama tek bir yere bakıyordum. Bu mümkün olabilir miydi? Olmamalıydı... İçimden bir anda bir şey koptu. Şeftali ve izden yola çıkarak bunu düşünemezdim hayır, bu mümkün değildi.

Baybars ellerini yüzüme yerleştirip iyi olup olmadığımı kontrol ederken ben bir anda öyle bir hızla Baybars'ın suratına tokat indirdim ki Baybars'ın yüzü başka yöne dönmüştü. Elimin izi Baybars'ın yüzünde yerini alırken Baybars elini yavaşça kendi yüzüne götürdü. "Siktir! Bu neydi böyle?"

"Ben izlemedim içiniz rahat olabilir ama o ses neydi biri birine mi vurdu?" diyen Kaan'dı.

"Şak sesi mi geldi bana mı öyle geldi?" diye ekledi Taha.

İkimiz de aynı anda kulağımızdaki kulaklıklara dokunup kapattık, ben soluk soluğa Baybars'a bakıyordum. O tokatı neden attım, onu da bilmiyordum. Önüme gelen saçlarımı geriye doğru attım, nefesim hâlâ kesiliyordu.

"Ne yapıyorsun ya sen? Normal bir öpücük olacaktı sadece." Konunun bununla alakası yoktu, hızla göğüs kafesim inip kalkıyordu.

Baybars hâlâ eli yanağında kıpkırmızı kesilmiş şekilde bana bakıyordu ama sinirle. "Ulan oradan bakınca duvar dibinde sevişmekten hoşlanan bir adam gibi mi duruyorum?" O da sinirle soluk alıp veriyordu.

"Hayır," dedim, bir adım üzerine attım. "İğrenç bir adam gibi duruyorsun." Bileğimdeki küçük çantayı sıkıca kavradım ve koşar adımla

önden yürümeye başladım. Karşımıza Taha çıkmıştı, Taha şok içinde bir bana bir de Baybars'a bakıyordu. "Ne oluyor lan burada?" Onu duymazlıktan geldim ve merdivenden inmeye başladım, kalbime öyle ağrılar girmeye başlamıştı ki nefes alamıyordum. Taha'nın saçma sapan sorunlarını duyacak durumda bile değildim. Nefes alamıyordum, bu ihtimal kalbimi mahvetmişti.

Baybars peşimden geliyordu ama Taha'ya aynı zamanda sövmekle meşguldü. "Abi yüzüne ne oldu?"

"Kes sesini!" diye çıkıştı, sol yanağında parmak izim çıkmıştı. Kapıda yine beni karşılayan kişi Turan abiydi, hemen yanında Fatih abi vardı. Ne olduğunu anlamaya çalışıyorlardı, hâlâ role devam etmek zorundalardı. Turan abi benim ve Baybars'ın arabasını getirmişti, işin komik tarafı mavisi de Baybars'ındı.

Turan abinin elinden araba anahtarını alırken sadece "Başarılı," dedim, zaten Fatih abi de duymuştu. Baybars kendi arabasına binmek yerine hâlâ peşimden geliyordu. Hepsi bize bakıyordu, kimse tek kelime edemiyordu.

Hızla araca bindiğimde Baybars'ta binmek istedi ama kapıları kilitlemiştim, Baybars cama vurup açmamı bekliyordu ama yapmıyordum. "Aç şu kapıyı, konuşmamız lazım," duyuyordum ama cevabım sadece aracı çalıştırıp oradan kaçmak oldu. Bir elim direksiyona yaslıyken bir elime telefon alıp hızlı bir mesaj yazdım gruba.

"Sabah sizinle İstihbarat Daire Başkanlığı'nda buluşurum." Ve telefonumu kapatıp yan koltuğa attım. Baybars hemen benim peşimden aracına atlamıştı ama onu görmek onunla konuşmak bile istemiyordum, şu an hiçbir şeyi kaldıramıyordum. Bu olamazdı, değil mi? Öpüştüğüm adam Baybars Yurtlu olamazdı, değil mi? Baybars Yurtlu kimdi?

Nefesim kesildikçe gözüm doluyordu. Bir yanılsamaydı, değil mi? Baybars Kılıç'tı işte, bambaşka bir hayatı vardı. Alakaları olamazdı. Memleket, isim, takım, leke, şeftali...Yeterli değil miydi? Farklı insanlar değiller miydi? Değildi. Bu adam farklı kişiydi. Evin caddesine geldiğimde Baybars'ı fark ettim, hâlâ peşimdeydi. Eve yaklaşıp yavaşladığımda ani bir manevra yapıp arabasını önüme kırdı.

Tek bir yol vardı Asena, tek bir çare... Bu ev eğer onun bildiği bir yerse Asena... Nefesim kesildi, araçtan indiğimde benimle birlikte Baybars

da indi ama Baybars benden önce eve baktı, eve öyle bir baktı ki nefesim gitgide kesiliyordu.

"Bak..." dedim zorlukla. "Yolumdan çekil, dinlenmeye gideyim."

Baybars önce bana baktı sonra tekrar eve, hayal dünyasından uyanmış gibi başını iki yana salladı. "Bu evde kaldığını düşündüm bu sokağa girince," dedi, bakışları gitgide tuhaflaştı. "Ben şey..." Saçlarını geriye çekiştirdi.

"Burada kalmıyorum, takip ediyorsun diye yol değiştirdim," dedim sadece. Büyük yalancıydım. Baybars evin bahçesine girmek için hareketlendi, hayır hayır Allah'ım hayır. Bu yaşanıyor olamaz hayır... Lütfen güç ver bana.

"Bu ev?" diye sordum, sanki az önce yüzüne tokatı çakmamış gibi. Hâlâ izi duruyordu. Baybars ellerini cebine koyup ağaca doğru ilerledi. "Gelsene," dedi sadece. Aslında kaçıp gitmem gerekiyordu, nefesim kesilmesine rağmen yanına gittim. Yanında durdum, o da elleri cebinde ağacı izledi. *Elfida & Baybars* yazan ağacı... İkimiz onun önünde duruyorduk.

"Bir zamanlar burası yuvaydı," elini ağacın kavuğuna doğru uzattı. *Allah'ım hayır, hayır.* Lütfen uyanmak istiyordum.

"Sevgilin miydi? Yani burada kalan kişi." Baybars'ın başı öne eğildiğinde başını çevirip eve baktı. Tek kelime etmedi, olamazdı. İçim kırılıyordu, bu yaşanıyor olamazdı. Cevap vermedi, sanki anıları izler gibi gülümseyerek etrafa baktı. "On beş yıla yakındır görmüyorum." Yutkundu, "ama bulacağım... Hissediyorum."

Şu an elim kesilse kan akmayacak vaziyetteydim, nefes alamıyordum. Baybars'tı, Baybars Kılıç aslında Baybars Yurtluydu... Peki hangisi gerçekti... Kıyamet koparcasına bir sarsıntı oldu içimde sanki biri kalbimi canlı canlı söküyordu. "Nasıl tanıyacaksın ki? Kaç yıl geçmiş..."

Baybars histerik bir gülüş attı bana döndüğünde gözleri dolu doluydu, onu ilk defa böyle görmüştüm. "Haklısın. Hatta o da beni tanımaz belki, bir görsen eski cılız halimi... Ama ben tanırım, gözlerinden tanırım. Onun gözleri, huyu, suyu, hiç kimsede olamaz."

Hayatım boyunca hiçbir anda hiçbir görevde bu kadar buzdan, bu kadar soğuk olmamıştım. Belki dek şok geçiriyorumdur? Derin bir nefes aldım. "Adı Elfida mı?"

Baybars gülümsedi, "Öyle. Aslında senin ismini duyunca aklıma o gelmişti, onun da göbek adı öyleydi. Ailesi hakkında tek bildiğim şey teyzesiydi. Annesi babası ne yapıyor bilmiyorum, araştırdım ama kimseye ulaşamadım, büyük bir ailenin kızıydı. Kime sorsam suratıma kapıyı çarpıyordu." Başı öne eğildi. "Yani ilk ismini duyduğum da tüylerim diken diken oldu. Küçük Asena derdim çünkü."

Gülümsedim. Sanki konuşsam tüm gözyaşlarım akacaktı, Baybars ağacın dibine oturdu, "Ben bu gece için üzgünüm."

Birkaç adım geriye gittim. "Yarın konuşuruz," diye ekledim.

"Bırakmamı ister misin?" diye sorduğunda bir kez daha parçalandım çünkü Baybars bu ağacın dibinden ayrılmak istemiyor gibi bakıyordu. Beni gerçekten sevmemiştin ki sen? Neden şu an acı çekiyormuş gibiydi? Bunlar birer rüyaydı... Bu zihnimin bir oyunuydu. "Gerek yok." Birkaç adım geriye kaçtım. "Sana da iyi geceler, umarım bulursun..."

"İyi geceler," dedi sadece Baybars ve sırtını ağacın gövdesine yasladı. Kafamda şimşekler çakmaya başladı, araca ilerlerken gözüm kararıyordu. On beş yıl kollarımdan tutarak bana bağıran insan ve acı çeken insan aynıydı...

"Sevmedim. Ben seni hiç sevmedim kızım, hepsi bir saçmalıktı. Kabullen, sen bir hiçsin. Seni hiç sevmedim, hevestin sen."

"Yapamazsın ya! Bana bunu yapamazsın! Yalan söylüyorsun. Bir sene boyunca rol yapmış olamazsın. Olamazsın ya! Arkanı dönüp gidemezsin bana."

"Kızım, defol git, gurursuz musun? Git! Başta heveslendim sonra geçti! Anlıyor musun, bak tane tane söylüyorum, seni hiç sevmedim."

Arabaya bindiğimde oradan uzaklaştım, gaza öyle bir basıyordum ki önüme ne çıkacağını bile bilmiyordum. Arabanın camlarını açmış hava almaya çalışıyordum ama yapamıyordum. "Tanımadı... Pişman mı? Beni tanımadı ama o... Ben doğru hissediyormuşum, en başından beri yanılmamışım. Yanılmamışım... Bana yalan mı söylediler... Ama o yalan söylemez ama ben hissettim, o hissetmemiş... Beni tanımadı." Aynı şeyleri defalarca tekrarladım.

Ellerim titriyordu, hani küçük bir çocuk elini yakar ve can havli ile hep ağlar hem bağırır ya işte, o çocuktum. Eli değil, kalbi yanan

çocuktum. Hıçkırıklarla ağlamaya başlarken hem aynı şeyi tekrar ediyordum, "Bu gerçek olamaz?!"

Karnıma saplanan ağrının şiddetiyle gaza daha fazla bastım, daha da hızlandım. Hızlandıkça gözümün önü kararda, tüm sesler beynimde karıştı. Bağırdım, ağladım, daha da hızlandım. Artık kendimi kontrol edemeyecek kadar hızlandığımda direksiyonu sıkıca kavradım tam tüm hayattan kopacaktım ki önüme çıkan yaşlı adamla öyle bir fren yaptım ki tüm organlarım yere değiştirdi, adama çarpıp çarpmadığımı anlamadım bile ama adam yere düşmüştü. Onunla aynı anda telefonum çalmaya başladı, nefes nefese başımı yana çevirdim, bir yola baktım bir telefona. Önce hızla telefonu aldım, arayan Baybars'tı. Gözlerimi kapattım, kendimde değildim. Ne oluyordu? Kendimi kontrol etmek zorundaydım, önce araçtan indim. Aynı anda telefonu açtım.

"Efendim?"

"Asena hemen geri dön! Hemen yanıma dön, kimliğini biri biliyor. Senin peşindeler." Baybars'ın yüksek sesi kulağımda çınlarken sadece "Tamam, dönüyorum," diyebildim. Hayatımın şokunu yaşıyordum, yerde yatan biri yoktu. Ama ben emindim, az önce biri arabanın önüne düştü. Emindim. Elimle başımı tuttum, zihnim bana oyun oynuyordu. Gerçekten oyun oynuyordu. Sakallı yaşlı birine çarptığımı düşünmüştüm, emindim. Çarpmasam da arabanın önünde olduğundan emindim.

Elimle alnıma dokundum, sanırım çok yorgundum. Sağıma soluma bakındım, kimliğim gerçekten deşifre mi olmuştu? Panik olmalıydım. Olamıyordum. *Şu an tüm zihnim durmuş gibiydi, nerede gerçek başlar nerede gerçek biter bilinmez...*

Yağmur atmaya başlarken başımı gökyüzüne kaldırdım, yağmur şiddetini artırınca avucumu açıp derin bir nefes aldım. Bu gece bitecekti... Tekrar arabaya doğru dönecektim ki tam kolumda öyle bir sızı hissettim ki hem acımıştı hem acımamıştı.

Başımı koluma doğru çevirdim, şırınga. Koluma saplanılmış hatta boşaltılmış bir şırınga. Önce şırıngaya baktım sonra karşımdaki adama... Çarptığımı sandığım adama, saçı sakalı birbirine karışmıştı. "İyi uykular." Başlarım böyle istihbarat hayatına!

"Orospu çocuğu!" diye mırıldandım, gerçekten bir an için birine çarptığımı sanmıştım. Onun bunun çocuğu...

Bacağımdaki lastikte olan bıçağı hızla çıkarıp adamın koluna doğru sapladım, aslında boynuna saplamak istemiştim ama gücüm yetmemişti bir anda tüm elim ayağım boşalmıştı. Adam acıyla inlerken ensemde soğuk namlunun kabzasını bir güzel hissetmiştim. Yüz üstü yere devrilirken etrafıma toplanan adamları görebiliyordum ama hareket edemiyordum.

Son gücümle tek yaptığım şey küfretmek oldu. *Kural bir: sürüden ayrılanı kaparlar...*

@ayisigikitap

7.

ÖLÜMÜN ÇİZGİSİ

Senin çelme taktığın yerden başlıyorum hayata, varsın
yara içinde kalsın dizlerim; yüreğim kadar acımaz nasıl olsa...
Cemal Süreyya

"Baybars yeter!" diye çıkıştı Fatih, balkonda duran Baybars'a doğru ilerleyip elindeki viski bardağını çekip aldı. Baybars'ın tek saygısızlık yapamayacağı adamdı, Baybars hâlâ fazla ayıktı ama ayık olmak istemiyordu.

"Asena geliyor mu?" diye sordu Taha, hepsi otelde odasında doluşmuş Asena'yı bekliyordu. Baybars başını ellerinin arasına alarak ovuşturdu. "Gelmesi lazım." Tokadın sızısı hatta izi yanağında hâlâ duruyordu, neden öyle yapmıştı onu da anlamamıştı. Cebinden telefonu çıkarıp arama kısmına girdi, 40 dakika geçmişti. Aradığında hâlâ kapalıydı telefonu. Böyle olmayacaktı, Baybars balkondan çıkıp odaya geldi. "Ben Asena'yı aramaya gidiyorum."

Fatih Baybars'ı omuzundan tutup durdurdu, hafifçe geriye ittirdi. "Geç yerine. Başkanların kesin emri var, bir sorun olursa haber verecekler. Şarjı bitmiştir." Baybars kendi etrafında bir tur döndü ama kafa derisini yerinden sökmek istiyordu. Bugün olanlar onu mahvetmişti, sanki karşısında küçücük Elfida vardı. İçi daralıyordu, neden o kızı her düşündüğünde Elfida'yı da düşünüyordu?

Fatih Baybars'taki tuhaflığı fark etmişti çünkü nefes alamıyormuş gibi davranıyordu. "O katta ne oldu? Neyin var?" Ellerini beline koyup Baybars'a kitlendi. Baybars bu sorudan kaçıp tekrar balkona gitti, dirseklerini cama doğru yasladı.

"Öpüştüler," dedi Kaan, Taha'nın yapacağı şeyi Kaan yapmıştı ama ciddi bir ses tonundaydı. "Vicdan azabı hissediyor, Elifda'nın eski evinin önüne gitmişler. Asena'nın tokat attığını gördüm, orada kıza bir şey mi dedin?" Herkes orada olanları merak ediyordu, Taha bile şaka yapmak yerine dinliyordu.

Fatih oldukça gerilmişti, ters ters Baybars'a baktı. "Bir şey mi dedin kıza?"

Baybars sinirle hepsine döndü, neden kızı taciz etmişler gibi davranıyordu hepsi. "Ne diyeceğim kıza!? Beni öpen kendisiydi, hiçbir şey demedim. Sadece..." Nefesi kesilir gibi oldu, eliyle kızaran boynunu ovuşturdu. "Bir an kendimi kaptırdım, Elfida gibi düşündüm onu..." Baybars bir anda öyle içli içli anlatmaya başladı ki hepsi sustu. "Böyle içim acıdı sonra, niye tokat attı onu da bilmiyorum." Saçlarını geriye çekiştirdi.

"Peki nesi benziyor?" diye soran Fatih'ti. Kaan ise oturduğu yerden kalktı, Baybars'ın yanına gitti. Onun gibi dirseklerini cama yasladı, Baybars'ın gözleri dolmuştu. "Hiçbir şeyi..." dedi sadece, başını iki yana salladı. "Hiç benzemiyor, sadece gözleri; yeşil..."

Taha'da Kaan gibi Baybars'ın yanına geçti, bir tarafında Kaan bir tarafında Taha vardı. Üçü de aynı pozisyonda duruyordu. "Pişmanlığın hastalığa dönüştü, yapma artık. Asena'dan da özür dilersin." Her konuda şaka yaparken tek şaka yapmadığı konu buydu.

Baybars başını onaylar gibi yasladı, "Unutacağım..." diye mırıldandı ve ekledi, "Dizine kapandığım ve onu bulduğum gün, beni affederse unutacağım." Kim ne derse desin Baybars içindeki sızıyla yaşayacak ve onunla ölecekti, bildikleri de sadece onda saklı kalacaktı.

Kimse diyecek bir şey bulamadı, sessizlik oldu. Sessizliği ise Serkan'ın küfürleri bozdu, "İstihbarattan haber var... Sıçtık..." dedi, hepsi odaya geriye döndü, Serkan'ın gözünün içine baktılar. Serkan sıkıntılı

bir nefes verdi. "Asena'nın aracını ve eşyalarını bulmuşlar... Kameraları izlediklerinde saldırıya uğradığını görmüşler."

Odanın içinde büyük uğultu olurken ilk fırlayan kişi Baybars oldu, odadan koşup çıktı. İstihbarat merkezine gidecekti, Fatih arkasından seslense de duymadı. Peşine hepsi koştu, hepsi yolda birilerine telefon edip durdular.

"Evet hepsi, hepsi alarma geçsin. Baskın da yapsınlar gerekirse. Haydi! Durmasın kimse!" Baybars aradığı kim varsa emirler yağdırıyordu. Hiç huyu değildi ama yapıyordu.

Kaç saat geçmişti? Ya da kaç gün geçmişti, tim yokluğumu fark edecek kadar geçmiş miydi? Fazlasıyla...Tam tamına bir gün on sekiz saat geçmişti. Yaşıyordum...

Bir varmış bir yokmuş, senin masalın bu kadarmış Asena...

Asena gözlerini zor aralayabilmişti, bedeni o kadar sızlıyordu ki artık üşmeye başlamıştı. Soğuk zemin bedenine işliyordu, tüm kemikleri sızlarken nefes almak çok zor geliyordu. Yüzüstü yattığı soğuk zeminde zorlukla kendini sırtüstü attı ve istemsizce dudaklarından bir inleme çıktı. Sanki göğüs kafesi ciğerlerine batıyordu, nefes almak istedi ama ağzından bile nefes alamıyordu. Göz pınarlarına akan makyajı kurumuş, gözünü acıtıyordu. Burnundan dudağına süzülmüş kuru kanın nasıl olduğunu bilmiyordu bile. Gözlerini tamamen açtığında camla kaplı olan çatıdan gökyüzünü görüyordu. Gözlerini birkaç defa kırpıştırdı ve zorlukla yattığı yerden doğruldu, eline bağlanmış kalın zincirler hareketini zorlaştırıyordu.

Ne kadar süredir yerde yattığını bilmiyordu, soğuk zemin kemiklerine işleyip ağrıtmıştı, gözlerini kısarak etrafı taradı. Etraftaki sessizlik ürpertici ve soğuktu hatta bir an o kadar üşümüştü ki kendini buz kütlesinin içinde hissetmişti. Borudan sızıp yere damlayan su damlaları oldukça sinir bozucuydu. Yapayalnızdı, kelimenin tam anlamıyla yalnız. Bağırsa

bile kimsenin duymayacağı bir yerdeydi, otururken bile bedenini dik tutamıyordu.

Bir süre öylece bekledi, boş bakışlar ile etrafa baktı. En son yaşadıklarını tek tek anımsamaya başladı. Önce davetteki dansı hatırladı sonra Baybars'ın şeftali tikini ardından o öpücüğü ve lekeyi görüşünü hatırladı. Ve en son kalbine saplanan sıcak hançeri hatırladı, Baybars'ın onu tanımadığı anı hatırladı. Tüm her şey zihnine hücum etmeye başladı, cümleler zihninde dönüyordu. Bir ışık bile görememişti Baybars'ın gözünde... Canı kopup gitmiş gibiydi. En son hatırladığı şey ise bayılmamak için verdiği mücadeleydi. Gözlerini su birikintisine dikti ve bir süre öylece kaldı. Birilerinin gelmesini bekledi çünkü bileğindekilerini kıracak süper güçlere sahip değildi. Son yaşadığı şeyler sürekli aklında dolanıyordu, ruhu o kadar daralıyordu ki şu an ellerinin bağlı olmasının ya da kaçırılmış olmasının bir önemi yoktu. Canı çok fazla yanıyordu, fiziksel bir acı değil ruhsal bir acıydı. On dokuz yaşında kaybettiği benliğinin acısı gibiydi.

"*Sen bunca şeyi bana nasıl yaşattın ya, nasıl evimi başıma yıktın? Neden kandırdın beni... Hani evdin sen? İnsan olan insana yapar mı bunu?*" Mırıldandı, sadece bu sözcükleri mırıldandı, ev sanılan yer yıllar önce olduğu gibi bir kez daha başına yıkılmıştı.

O kadar üşüyordu ki soğuktan bayılacaktı ama direnmesi gerekiyordu çünkü birazdan birilerinin geleceğine emindi. Bir süre sonra ortamdaki sessiz hava bozuldu, sessizliği bozan şeyse birkaç adım sesiydi. Bu sesler onu gerse de derin bir nefes alıp sakinliğini korudu, düşün kızım... *Daha kötüsünü yaşadın, az kalsın canlı canlı keseceklerdi seni... Öyle düşün. İstihbaratçısın sen normal, bunlar da geçer*, tam olarak böyle kendini sakinleştiriyordu. Tahmin edebileceği bir zaman dilimi yoktu. Ya sabah olmak üzereydi ya da gece yeni başlıyordu. Kendisini kimin kaçırdığını tahmin etmeye çalışırken adımların sahibi ona ulaşmıştı. Joker hakkını kullanmak istermiş gibi sadece boşluğa bakıp düşünüyordu. Yani tam da adımların sahibinin ayakkabılarına bakıyordu.

Başını ağır ağır adamın yüzüne doğru kaldırdı, bakışları keskinleşirken elleri yumruk halini aldı. Adam ise bir eli cebinde diğer elinde

kesici bir stres çarkı döndürerek sinsi sinsi gülümsüyordu. Tek dizini yere koydu ve Asena'nın yüzüne doğru yaklaştı. Asena'nın önüne düşen saçlarını geriye vermek için hareket yapacakken Asena hemen başını geriye doğru çekti. Vasíly olduğu o sinsi sırıtışından belli oluyordu, yani bir kere de Ruslar konusunda yanılmak istiyordu.

"Her sene her sene aynı muhabbet, siz kaçırmaktan bıkmadınız ben kaçmaktan. Ne vereyim abime?" Asena'nın en saçma özelliklerinden biri de gerilim anında yüklenen mizahtı, adam ne kadar Türkçe bilse de Asena'yı anlamak için başka bir kaynak elde etmek zorundaydı. *Yaz kızım hobileriniz, yılda bir kere Rusların eline düşmek.*

"Ne saçmalıyorsun sen?" Adamın Türkçesi cidden Asena'yı anlamaya yetmemişti. Asena üzerine yüklenen gereksiz mizahı sürdürdü. Gözlerini kırpıştırarak adamı yanına çağırıyordu, fakat adam daha Türkçeyi zor kavrarken bir de Asena'nın mimiklerini çözmeye çalışıyordu. "Yaklaşır mısın?" Gözlerini yorgun ama bir o kadarda şirin bir pozisyonda kırpıştırdı. Vasily Asena'yı daha iyi anlamak için yüzüne doğru yaklaştı, Asena önce adamın yüzüne baktı, sonra gülmeye başladı ama delicesine gülüyordu. Bu gülüş iyiye işaret değildi.

Asena bir anda gülmeyi kesip Vasily'in burnun tam ortasına doğru kafa attı, güçsüz haline rağmen o kadar iyi kadar atmıştı ki karşısındaki adam kıçının üstüne düşmüştü. Vasily kanamaya başlayan burnunu tutarken Asena sadece gülüyordu, "Ayrıca Vasily anne baban hiç seni sevmedi mi ismin korkunç!"

Vasily bir anda oturduğu yerde hızla kalktı ve gözündeki hırs ve ateşle Asena'nın saçlarını eline doladı, doğrusu kaynakları dolamıştı ama yine de fazlasıyla acımıştı. Asena'nın iki kritik huyu vardı, birincisi uykusu geldiğinde sarhoş gibi oluyordu. İkincisi kaçırıldığında yüklenen gereksiz mizah. Ve şu an ikisi kombo olmuştu. Saçı çok acıyordu ama yine de gülmeye devam etti, asla konuşmayacaktı.

"Bana bak sürtük! Evimde ne halt ettiğinizi söyleyeceksin, yoksa derini tek tek yüzmekten çekinmem," dişlerini öfkeyle birbirine daha çok bastırırken saçı da daha fazla geçiyordu. Yani şu an canı pek acıyor sayılmazdı daha kötü anları olmuştu. İkinci gizli görevinde serçe tırnağını sökmüşlerdi ve yine Ruslardı.

"Peki ben sana soruyorum, o evde ne saklıyordun? Vali vasi kılıklı herif?" Saçı yanarcasına acıyordu ama mizahını eksik etmiyordu, zaten başına ne geldiyse bundan geliyordu.

Suratına yediği tokatla suratı sağa doğru döndü. Tokat mı? Ne bu sen Baybars'a attın biz de sana atıyoruz tokadı mıydı? Cidden mi? Asena gibi biri tokatla mı konuşacaktı? Ne yapılırsa yapılsın, o konuşmayacaktı. Burada derisi yüzülse bile konuşmayacaktı ki bu şahit olmadığı bir şey değildi. İstihbarat dünyası yeryüzünün en karanlık yüzlerinden biridir. Öyle dizilerdeki gibi arkadaşım yakalandı onu kurtarmam gerek, ay durun arkadaşımı aside basmayın teslim oluyorum yoktu. MİT, Türkiye'nin en gizli silahıdır. Törenler ile uğurlanmazsınız, bir mezarınız olmaz, şehit olsanız bile sadece bunu görev arkadaşlarınız bilirdi. Bazen onlar bile bilmez... Ülkenin söylenmeyen dileği olmak sizin vazifeniz...

Tekrar saçından tutup kendi yüzüne doğru yaklaştırdı. "Evimde ne arıyordunuz?! Konuş, yoksa tırnaklarını tek tek sökerim kadın!"

Asena sanki canına tak etmiş gibi ofladı, sanki korkmuş gibi yapmacık bir şekilde dudaklarını ısırdı. "Konuşacağım." Başını sağ sola kütletti, "Konuşacağım! Beni, bizi kim gönderdi anlatacağım yeter ki tırnaklarıma dokunmayın! Okey mi?" dedi ciddi bir ifadeyle, bu Asena'nın meşhur dalgasıydı. Biraz eğlenmekte sakınca görmüyordu. Vasily ciddiye almış gibi gülümsedi, Asena'nın saçlarını bırakıp yüzüne yanaştı. "Seninle güzel anlaşacağımızı ilk görüşte anlamıştım. Kim gönderdi söyle? Söyle, acı çekme daha fazla."

Acı çekmek mi? Bu adam tırnak çekerek Asena'ya acı çektireceğini mi düşünüyordu? Gerçekten çok yumuşak bir kalbi vardı. Başını yana doğru yatırdı ve Asena'nın konuşmasını bekledi. Asena normal bir şey anlatırmış gibi soluklandı. "Bizi Elizabeht yolladı..." dedi, başını usul usul salladı. Vasily ayağa kalkıp tepeden Asena'ya baktı, gerçekten Elizabeth diye birinin varlığına inanmıştı ve Asena'yı dinliyordu. "Kim bu Elizabeth?" diye sordu.

Asena sanki on yıllık arkadaşından bahsediyormuş gibi güldü. "Ya yok mu şu Kraliçe Elizabeth ya!" Ciddi kalmak istedi ama yapamadı, gülme krizine girdi. Suratına yediği yumrukla gülüşü yarı da kesildi,

önce yüzüne yani en sevdiği bölgeye bir yumruk yedi ve yere düştü, sonrasında karnına sağlam art arda bir tekme yedi. Asena sabahtan beri yumruğun nerede kaldığını düşünüyordu, bu yüzden gözünden yaş akana kadar güldü. Ciddi Asena'yı dinlemesi çok komik gelmişti. Yüzünde ve karnında hissettiği sızılara rağmen kendini sırtüstü atıp gülmeye devam etti.

Gülüşü saçında hissettiği eller ile son buldu, bu defa dibinden çekiştirildiğini hissediyordu. Dişlerini birbirine bastırıp bakışlarını Vasily'e kilitledi. Vasily Asena'nın saçından çekiştirip yüzüne doğru yakınlaştı. "Kendini çok akıllı sanıyorsun değil mi? Ya da kendini çok güçlü sanıyorsun?" Her cümlesinde daha kuvvetli çekiyordu. Asena tek bir cevap bile vermedi, bakışlarını bir milim bile hareket ettirmedi. Vasily Asena'nın kulağına yaklaşıp fısıldadı, "Ama delinin tekisin değil mi? Mahkemenin inanmadığı bir deli? Senin kim olduğunu biliyorum, zavallı kız çocuğu seni...Gerçekleri arkadaşlarının da öğrenmesini ister misin? Ya da on yıl önceki görüntüleri onlara atmamı ister misin? Alex'le bağlantın olduğunu öğrensinler ister misin?"

Asena acıyla soluk alıp vermeye başladı, bu adam kimdi bilmiyordu ama onun hakkında her şeyi bilmesi planladığı bir şey değildi. Acıyla her soluk alıp verdiğinde göğüs kafesi ciğerlerine batıyordu, konuşamadı. Ağlayamazdı, tepki veremezdi. Zayıf yerinin bu olduğunu anlamamalıydı ama zayıf yeri buydu...En zayıf yeri Alex'in yaşattıkları ve insanların bunu öğrenmesiydi... Gerçekleri öğrense hepsi, ne olurdu? Onu cidden suçlu mu ilan ederlerdi? Ya da bir suçlu gibi sorguya mı alırlardı? Ne yaşadığını umursamadan onu suçlar mıydılar? Ona anlatılan Kartal Timi asla böyle değildi. Ona anlatılan Kartal, merhamet dolu bir yuvadan fazlasıydı. Baybars bile en iyi şef diye anlatılan bir adamdı. Tüm olanları bilseler bile Asena'ya sahip çıkar mıydı hepsi?

Asena donup kalırken Vasily gülümsedi, zayıf noktayı yakalandığını anlamıştı çünkü. "Hadi söyle tatlım, evimde ne yapıyordunuz?" Yüzüne doğru yaklaşıp gözlerinin içine baktı ama Asena sadece soluk alıp veriyordu, başka bir tepki yoktu. Vasily bu sessizlik karşısında sinirlenmiş olacak ki yüzüğünün olduğu elini yumruk yapıp Asena'nın suratına

doğru vurdu, ardından duraksamadan tekrar saçını ellerine doladı. "Tekrar ettirme bana, zaten senin yüzünden açığa çıktılar. Konuş, ben de seni öldüreyim böylece bu utançtan kurtul."

Asena duraksadı bu onun yüzünden açığa çıkan ikinci görevdi. Belki burada şu anda ölmeliydi. Söz konusu ülkesinin geleceğiydi ve ona öğretilen tek şey ise; "*Sizin bir öneminiz yok, sizler ülkenin görülmeyen yüzleri olmak zorundasınız. Neyi sevdiğiniz, değer verdikleriniz önemsiz. Tek değeriniz ülkeniz ve bayrağınız...*" Bir kez daha tim başarısız olmuştu ve Asena gibi duruyordu sebebi. *Sen bir istihbaratçısın; manipüle edilmek değil, manipüle etmek senin işin.*

"Sana bir sır vereyim mi?" Asena'nın sessizlik ardından kurduğu tek cümle buydu. Vasily Asena'nın gözlerinin içine baktı. Asena biraz daha karşısındaki adamın yüzüne yaklaştı. "Hiçbir bok öğrenmeyeceksin." Tüm kelimeleri bastırarak söylemişti. Suratına yediği dirsek darbesiyle geriye doğru sırtüstü devrildi, burnu ve kaşı sızlıyordu. Yüksek ihtimal burnu yamulmuştu, bunun için sağlam bir paraya ihtiyacı olacaktı tabii yaşarsa...Çünkü karşısındaki adam ayağa kalkmış acımadan tekmeliyordu, nefesini kesene kadar tekmeledi. "Derimi bile yüzsen konuşmayacağım! Görüntüleri tüm dünyaya yaysan bile boyun eğmeyeceğim çünkü ben utanacak bir şey yapmadım!" Üst üste yediği tekmeler yüzünden ağzına kadar kan dolmuştu. Acıyla inleyerek başını zemine koydu, ağzındaki kanları tükürdü.

Vasily yere doğru çömelip tekrar Asena'nın saçını eline dolayıp başını hafifçe kaldırdı ve yüzüne yaklaştı. "Sana öyle şeyler yapacağım ki hayatın boyunca yatalak kalacaksın, anladın mı? 10 yıl öncesini mumla arayacaksın..." Bir kez daha çekiştirdi saçlarını. "Alex'ten daha tehlikeli biri varsa o da onun öğretmenidir... Unutma."

Asena ağzına dolan kana rağmen güldü, zorda olsa Vasily'e baktı, "bunu söyleyen yüzüncü kişi oldun, bir dayak ödül ister misin?" *Gerginlik ve mizah...Raporlu deli olduğumun kanıtı.*

Vasily ilk defa Asena'ya acır gibi güldü. Asena'nın saçlarını bıraktı ve ayağa kalktı, "Sana bir haber vereyim mi?" Asena yüzüne bakmıyordu ama bu aşağılık herifi duyuyordu. "Tam bir gündür buradasın. Hatta on sekiz saat daha geçti, birkaç saate güneş doğacak ama hâlâ

kimse seni aramadı. Burada tanınmaz halde can vereceksin. Ne demiştin bana, kimse seni sevmedi mi?" Aşağılar gibi Asena'ya baktı, "Kimse seni sevmedi mi tatlım?" Asena cevap veremedi, bu kadar uzun zamandır burada olduğunu düşünmemişti. Ve cidden Kartal onu hâlâ bulamamıştı, önemli olduğunu düşünmüştü. Vasily'nin son cümlesi ağırına gitmişti, *seni kimse sevmedi mi... Beni kimse sevmedi mi?* Bu cümlenin altında o kadar ezilmişti ki gülememişti, aslında gülerdi ama yapamadı. Ağzındaki kan birikintileri zemine damlarken gözünden istemsizce bir damla yaş süzüldü. İçinde fiziksel değil, ruhsal bir acı koptu. Birazdan uğrayacağı işkenceler belki onu öldürecekti ama her şey yarım kalmıştı... Baybars, Baybars ile konuşamamıştı. Ben buradayım diyememişti, diyemeyecekti. Hayallerinin içinde kalacak ve belki de ölecekti... Ölüm yakınken nefretin bir önemi kalmıyordu, sevgiden büyük tek şey nefretti... Nefret, Baybars'a yıllardır duyduğu nefret ölüme yaklaşırken azalmış mıydı?

Hayallerinin içinde Baybars ile bir dünyayı saklamıştı, şimdi Baybars o dünyayı bilmiyordu bile... Düşlerine girerdi belki, orada hatırlardı Baybars.

Baybars hatırlamayacaktı, ben de burada ölecektim... Yine onun gelmediği bir yerde ölecektim bu defa gerçek... diye içinden geçerdi.

Vücudumdaki sızılardan gözlerimi yumarken Vasily elleri cebinde uzaklaştı, uzaklaşırken bağırmayı ihmal etmedi. "Konuşana kadar durmayın!" Asena sadece gözlerini yumdu, gözyaşı yere düşerken Baybars'a ilk âşık olduğu anı düşündü ve ona veda etmeye başladı...

"Sen mi çektin bu fotoğrafı?" diye sordu Baybars soluk bir sesle. Taha'nın dudakları büzüldü, başını evet anlamında salladı. Baybars ve Asena dans ederken harika bir açıdan resimlerini çekmişti, aralarında bir el kadar mesafe vardı ve ikisi de şaşkın şaşkın birbirlerine bakıyordu. Hem komik hem de çok güzel bir resimdi. Baybars telefon ekranına soluk gözlerle baktı, mavi gözlerinin altı uykusuzluktan hem şişmiş hem morarmıştı.

Kırk saattir uyumamıştı, inanılır gibi değildi ama alkol de almamıştı. Sadece Asena'yı bulmak istiyordu. "Lütfen yaşa, neredeysen yaşa..." diye mırıldandı. Aklı hiç başında değildi, ne olduğunu bilmiyordu, incelemediği görüntü kalmamıştı ama sanki ortadan yok olmuştu. Başını kaldırıp etrafa baktı, herkes çalışıyordu. Uyuyan bir Kartal üyesi bile yoktu, Behçet'te gelmişti, kimi telefonda biriyle görüşüyordu kimi kameraları izliyordu.

Odanın hali savaş alanıydı çünkü her iz yok dendiğinde Baybars tüm odayı talan ediyordu. Yere saçılan bir sürü dosya vardı, cam kırıkları bile vardı. Behçet ve Serkan mosmor göz altlarıyla kamera kaydı inceliyordu, onları ayakta tutan tek şey öfkeydi. Zaten ellerinde Asena'nın bayıltılma anına dair bir kayıt vardı ama kayıttaki adamın kimliği belli değildi onunla uğraşıyorlardı.

Behçet uykusuzluktan kızaran gözlerini ovuşturup, "Şef, Trafik Şube mobese kayıtları için izin verecek mi?" diye sordu. Baybars camın köşesine başını yaslamış elini ağır ağır cama vurup duruyordu bir robot gibi hareketi tekrarlıyordu. Yine denize bakıyordu, baktığı her an Asena'nın o kafası kırık hareketleri aklına geliyordu. *Ne kız ama değil mi? Ya ne kız...*

Behçet çekingen bir tavırla tekrar seslendi. "Şef?"

"Verecek," diye keskin bir sesle yanıt verdi, elini aynı ritmik hareketle cama vurmaya devam ediyordu.

Behçet sıkıntılı bir nefes alıp verdi, tek tek time baktı. Hepsi deli gibi çalışıyordu. "Ona sert çıkıştım..." diye mırıldandı. En son ki olaydan sonra konuşmamışlardı, ona ayıp etmiş gibi hissediyordu. "Ayıp ettim," diye ekledi.

Turan arkasından geçerken sırtını sıvazladı. "İçten söylemediğini bilecek kadar tanıdı seni..." Hafifçe sırtına vurdu ama hiçbiri Asena'yı o kadar tanıyamamıştı, yalnız hissettiğini bilecek kadar tanıyamamışlardı. Behçet görüntüyü incelemeye devam etti.

Güneş ağır ağır doğarken ışıkları içeriyi aydınlatmaya başlamıştı. İçerisi aydınlanırken hepsinin yüzündeki o çökme ifadesi daha net görünüyordu. Kaan usulca Baybars'ın yanına gitti ellerini cebine koyup kısık sesle, "Baybars," diye mırıldandı. Baybars yanıt vermedi, aynı pozisyonda ritmik hareketlerle cama vuruyordu.

Elini Baybars'ın omuzuna koyup sıktı. "Kendini suçlamayı bırak, sen yollamadın onu. Keyiften öpüşmediniz ve son olarak kız hayatta kalacak kadar zeki." Baybars gözlerini yumdu, dilinin ucuna gelen kelimeleri söylemek ve söylememek arasındaydı, gözlerini açıp yutkundu. "İçimi kemiren ne biliyor musun?"

Kaan 'ne?' dercesine kaşını çattı, Baybars ise sanki utanıyormuş gibi kısık sesle, "Onu öptüğüm için pişman olmadığımı yeni fark ediyorum... Ama o gece pişman hissetmiştim, onu düşünmek bile pişmanlık veriyordu."

Kaan'ın yüzüne buruk bir gülümseme yayıldı, elini Baybars'ın omuzuna yerleştirdi. "Olma zaten abi niye oluyorsun? Aradan bilmem kaç yıl geçmiş. Belki o kız evlendi çoluk çocuğa karıştı, seni içten içe affetti... Sen de affet kendini. Belli ki Asena'ya kapılıyorsun, kapıl. Onu günün sonunda sapasağlam bulmuş olacağız. Bunu ona kendin söylersin, pişman değilim dersin..."

Baybars başını iki yana salladı. "O kızda başka bir şey var Kaan, çok başka..."

"Oğlum bal gibi kapılıyorsun işte..." Omuzuna doğru hafifçe vurdu, Baybars belli belirsiz gülümserken Kaan elini Baybars'ın sırtına koydu. Baybars yüzüne yayılan ifadenin farkında bile değildi ama Kaan apaçık görüyordu ve gitgide zorlanıyordu. En yakın arkadaşını hiç bu kadar dengesizlik içinde görmemişti. Belki de Baybars Kılıç içinde savaş verirken nasıl tepki vereceğini bilmiyordu, kimsenin alışık olmadığı hallerdeydi. Kaan'ın tanıdığı Baybars, her zaman her şeyi dengede tutardı. Kurallar mı duygular mı? Sorusuna en net şekilde kural diye yanıt veren biriydi. Şimdi ise bu soru sorulduğunda dili tutulacak kişiye dönüşmüştü. Baybars Kılıç dengesini mi kaybediyordu yoksa gerçekten dengesini mi buluyordu?

İkisi de sessizleşti, sessizliği bozan kişi Kaan olmuştu.

"O gece o ettiğin kavgada o herif sana ne söyledi? Sen neden o kadar yıkıldın?" diye sordu, Kerem ve Yusuf'un şehit olduğu ve Baybars'ın eve dayak yemiş şekilde sarhoş geldiği günü soruyordu.

"O gece..." Dilinin ucundaki şeyi söyleyemedi, başını iki yana salladı. "Olacak şey değildi boş ver, Asena'yı bulalım. Sonra başıma daha

fazla bela açmadan yollayacağım onu." Kaan artık o kızın bu time ait olduğunu çok iyi biliyordu, bunu Baybars da biliyordu ama inkâr etmeye bayılıyordu.

"Kaan eğer Elfida karşımda olsaydı, susmazdı, değil mi?" diye sordu Baybars, Kaan neden böyle bir soru sorduğunu anlamamıştı ama Baybars'ın bahsettiği kız susmazdı. Tam yanıt verecekti ki Serkan bağırdı.

"BULDUM BULDUM!" Hepsi Serkan'ın çevresine toplandı. Serkan heyecanlı heyecanlı konuşmaya başladı. "Bakın burada Asena, adama karşı koyuyor ama bayıltıyorlar." Birkaç tuşa bastı ve işaret parmağını bilgisayarın üzerine koydu, bir adamın resmini yakınlaştırmıştı. Gülümseyerek hepsiyle göz teması kurdu, Taha elini beline koyup küfürler savurdu. "Bu orospu çocuğu Velit değil mi?" Yüzünü memnuniyetsizce ekşitti.

Arkadan bir küfür daha Behçet'ten geldi. "Amına koyduğumun putperesti, ölmemiş!"

Kaan'da şaşkınlığına hâkim olamadı, ellerini beline koydu, "Oğlum ne ayak Velit? Ki bu puşt ölmedi mi? Hatta yanlış hatırlamıyorsam Behçet'im abim," Behçet'e doğru döndü, "sen bunu öldürecekken Selim vurmamış mıydı bunu? Sonra biz bunun cesedini sarı torbaya koymadık mı?"

Herkes başını aşağıya yukarıya salladı, bunların hepsi yaşanmıştı. Peki bunlar yaşanmışsa bu herif nasıl yaşıyordu? Kaan ve Baybars birbirine doğru döndü, ikisinin yüzünde aynı ifade vardı. Bu olayın nasıl gerçekleştiğinin ikisi de farkındaydı ama sustular, şimdilik. Şırnak'a dönünce bizzat Selim'e sarı torba giydirecekti Baybars. Sur zamanlarında timi epey uğraştırmıştı, o yüzden tim ayrı kinliydi bu herife.

"Nerede? Bul şunun konumunu!" diye emir verdi Fatih. Serkan sırıtarak hepsine baktı, Serkan her şeyi tamamlamadan konuşmazdı bile. "Bu da laf mı amirim? Buldum. Ki bu geri zekâlı bu kafayla çok yaşamaz! Esenlerde bir sitedeki hücre evinde kalıyor. Salak bir de farklı kimlikle ve pasaport ile İtalya'ya uçuyor."

"Ne zaman?" diye sordu Kaan ve Baybars aynı anda. Serkan'ın yüzü düştü, çekingen bir ifadeyle mırıldandı. "Bu gece iki buçuk sularında..."

Fatih hemen hareketlendi, "TEM şubeye haber verin, istihbarata da haber verin. Hazırlığa başlayın." Fatih önüne gelen tüm dosyaları toplayıp bağırdı. "Hızlı!"

Hepsi eşyalarını toplayıp hareketlendi, operasyon için intikal edeceklerdi önce onay almaları gerekiyordu. Behçet bilgisayarını toplarken hakaretler savurdu. "Gidip ziyaret edelim şu orospu çocuğunu!" Turan desteklercesine başını aşağıya yukarıya yasladı, ellerini beline koydu. "O adamı önce ben dövebilir miyim? Kolumda iz bıraktı puşt!"

"Abi sıranı bekle, şu adam bizden önce çoğaltmaz mı onu?" dedi Taha Baybars'ı göstererek. Deri ceketini öyle büyük bir hırsla üzerine geçiriyordu ki gözündeki hırsın ateşin haddi hesabı yoktu.

Baybars başını iki yana salladı, çıkmak için hazırlanan time baktı. "Velit sizin, Vasily benim." Kimsenin karşı çıkmaya niyeti yok gibiydi, hepsi otel odasından çıkarken Baybars aklından türlü türlü işkence yöntemleri düşünüyordu. Asena'yı bulduğunda ise özür dilemeyi deneyecekti, yüksek ihtimal başarılı olamayacaktı ama deneyecekti. Bu kız ona değerdi.

Özel harekât şube müdürlüğüne giderken tek düşündüğü şey Asena'nın ne halde olduğuydu. Sahi hâlâ niye tokat attığını çözememişti, şoktan falan atmasını temenni ediyordu. *Lütfen gri kafa yaşa ve beni sinir et...*

ESENLER- SABAH: 08.40

"Yuva-1'den Yuva-2'ye?" diye telsizine doğru fısıldadı Baybars. Kaan yeleğin sol omuzuna sabitlenmiş küçük mikrofonuna elini götürdü, parmağıyla düğmeye bastığında cızırtılar arasında ses netleşti. "Yuva-1, Yuva-2 dinlemede."

"Yerini aldın mı?" Baybars peşindeki birinci unsuru el hareketi ile site çevresine dağıtırken herkesten tek tek rapor alıyordu. Operasyon onayı çabuk gelmişti bu yüzden şubeye gittikleri gibi üç unsur Polis Özel Harekât timi ve teknik ekiple çıkmışlardı.

"Yuva-2 yerinde." Sitenin tüm alanını görebileceği bir noktaydı. Üç keskin nişancı vardı, biri keskin nişancıları korumak için ikisi unsurları korumak için. Tim'in bulunduğu yer büyük büyük sitelerin olduğu bir yerdi, genel örgütler dikkat çekmemek adına böyle siteler seçerdi. Tim'in bulunduğu sitenin içinde yedi blok iki çocuk parkı vardı. Üç blok tamamen boştu, daha sıvası bile yeniydi. Tim'in hedefinde C Blok numara on yedi vardı. Kaan yerini hemen C Blok'un karşısındaki A Blok'un çatısında almıştı.

Baybars ve Fatih, C Blok'un içindeki giriş merdivenlerindeydi. Kapının girişinde Behçet vardı, bir unsur yerde kontrol pozisyonundaydı. Arkasında Serkan ve Taha vardı. Turan ise C Blok'un duvar dibindeydi, yanında iki özel harekâtçı daha vardı.

Baybars tekrar göğsündeki telsize bastı, "Yuva-3?" Teyit istiyordu herkesten.

Turan parmağını yeleğin üzerindeki sabitli PTT tuşuna[3] bastı. Cızırtılı bir ses yankılandı. "Yuva 1, mevzi temiz." Turan önündeki unsur personelinin omuzuna doğru iki kere vurdu.

Baybars ilk unsur lideriydi bu yüzden en öndeydi. Telsizin PTT tuşuna basıp konuştu. "Kapıdaki ilk unsurun giriş ile sen giriyorsun, kapıda iki kişi istiyorum. Çömez ve Romeo kapıda kalın."

Taha iki kere Behçet'in omuzuna dokundu, bu ilerle demekti. Behçet içeri girerken Taha kapının öbür tarafına geçti fakat Serkan, çömez kelimesini üzerine alınmayarak içeri girmeye çalıştı. Taha arkasından tutup geriye çekti. Serkan ne oldu der gibi kafasını sallarken Taha "Ne yapıyorsun bebeğim?" diye fısıldadı.

"Çıkıyorum abi?"

Taha göz devirdi. "Şefi duymadın mı? Çömez ve Romeo dedi."

Serkan ısrarla anlamıyordu, kaç ay olmuştu hâlâ çömezliği anlamıyordu. "Evet, dedi abi. Eee?"

Taha sinirle dişlerini birbirine bastırırken Serkan'ın yeleğinden kavradı ve yüzüne yaklaştı. "Çömez sensin Serkan!"

Serkan kaşlarını çattı, bıkmıştı artık itilip kakılmaktan. Son gelen çömez olurdu, son gelmemişti. "Abi ben niye çömez oluyorum!? Son gelen ben miyim?!"

---

3 Telsizde konuşmak için basılan tuş.

Taha yavaşça arkadaşının yanağını sevdi ve alnına öpücük kondurdu. "Son gelen Asena ama sence ona çömez desek bizi vurmaz mı? Ayrıca son gelen özel harekâtçı hâlâ sensin!"

Serkan kapının öbür tarafını alırken dudaklarını büzüp çocuksu bir sesle, "Bana ne ya bana ne!?" diye sitem etti.

Taha alay eder gibi gülerken öbürleri merdivenleri adımlıyordu, Baybars sağ sol şeklinde kontrollü ilerlerken Behçet durup "Ulan konuyla alakasız ama Asena'yı alınca kokoreç gömeriz demi?" diye sordu.

Fatih önden çıkarken Baybars silahının yönünü sabit tutarak Behçet'e döndü. 'Mal mısın abi' der gibi bakıyordu. "Ne? Ne var? Belki kız çok acıktı!" diye kendini savunmaya geçti, telsizin cızırtılı seslerinin arasından gülüşmeler geliyordu.

Baybars siniri bozulmuş gibi gülüp önüne döndü ve yürümeye devam etti. "Kaç kişiler Yuva-2? Hepsi evde mi?" Kaan gülerek hedefine baktı, evin içinde hareketlilik vardı. Merdiven boşluğunun camından da aşağıya inenler olduğunu görüyordu. "20, 30, 40," diye yanıtladı.

Baybars bir an duraksayıp yine elini telsizine vurdu. "Canım," Gülümsedi siniri bozulmuş gibi. "Onun katlarını sormadım kaç kişiler diye sordum."

Kaan ciddiye alınmadığı için sinirlenmişti, "Tamam işte Şef! Onar onar artıyorlar. Suriyeliler gibi düşünün." Telsizde bir sessizlik oldu herkesin espri anlayışı cidden tuhaftı.

Baybars devam ederken Kaan kötü haber tellalı gibi konuşmaya devam etti. "Moralinizi bozmak gibi olmasın, 5-10 size gelen var!" dedi. Baybars sayıları idrak etmeye çalışırken kafasının tam üstüne saplanan kurşunla yere doğru çöktü. Merdiven boşluğundan ateş ediyorlardı. Baybars, Turan ve Behçet'e savuma ateşi için işaret verdi, o sırada Kaan da görebildiklerini indirdi ve destek amaçlı gelen ikinci unsur içeri girmeye başladı.

Telsizden Behçet'in kahkahası duyuldu. "O zaman ne diyoruz gençler?"

Kaan açısını dürbünden ayırmadan tek tek hedefleri indirirken merakla sordu. "Ne diyoruz abi?" Çatışma sesleri ve telsizin cızırtı birbirine

karıştı, o cızırtı ve mermilerin havada olması yetmiyormuş gibi Behçet'in de çirkin ama motive edici sesi araya karıştı. Kaan bir an şeytana uyup Behçet'in frekansını kapatmak istedi ama yaşaması için yapmadı ve muazzam sesi dinledi.

"Uykularım haram oldu! Gençliğim bak talan oldu! Çok sevdim yalan oldu!" Hadi Kartal Timi alışıktı, peki diğer unsurlar? Hepsi birbirine bakıyordu.

Taha ona doğru gelen adamın kurşunundan yere yatarak son anda kurtuldu ama adam kurtulamadı çünkü Kaan Sönmez şovunu yapıp adamı saniyesinde vurdu. Taha yattığı yerden kalkıp gülerek şarkıya eşlik etti. "Sayamadım vallahi billahi, gecelerrrrr! Sayamadım Juliet!"

Bina içinde özellikle hücre dairesinde çok sıcak bir çatışma vardı, çatışma gittikçe tuhaf bir hal alıyordu. Çünkü adamların bir kısmı terörist bir kısmı ise özel tim kıyafetli özel teçhizatlı adamlardı. Gece görüş gözlüğü, Türkiye'de bulunmayan silahlar, hepsi adamların elindeydi. "Lan bizde M4 var adamlara bak, güdümlü silahla gelmişler! Bina mı yıkacaksınız orospu çocukları!" diye bağırdı Kaan. Bir süre binanın içinde derin bir sessizlik oldu, yaklaşık iki dakika kadar. Ama kimse pozisyonunu bozmadı, aksine olabildiğince sessiz oldular.

Kaan sıkıntılı bir sesle, "Yuva, bunlar normal terörist değil bilginize. Zengin çocuğu yani hepsi," dedi. Baybars konuşmadı, dudağını sinirle ısırıp başını salladı. "Adamların ATGM'si[4] var lan!" Yani küçük güdümlü ama işlevi yıkıcı silahları vardı.

"Yuva-1, hatırlarsan seninle iddiaya girdiğimiz silah vardı," dedi Kaan ve sustu, Baybars mırıltılı şekilde, "*Sig Sauer*[5] p226 Alman," dedi. Kaan güldü, elindeki keskin nişancı tüfeğinin açısını tekrar ayarladı, "Şu an üstünde çapraz ateş edebileceğin şekilde iki eleman duruyor, ellerinde benim bebeğim var. Yapabilir misin yoksa indirmemi ister misin?"

Baybars burnunu çekti, elindeki M4'ün açısını ayarladı, "Duymamış olayım yavrum!" Ve bunu söylediği an kendini yere atıp çapraz açıdan ateş etmesi bir oldu. O anda iki kişinin merdiven düşmesi de aynı hızda gerçekleşti. Baybars o pozisyondan kalkarken Behçet ve Turan planlı

4 Güdümlü, füzeli silah.

5 Yarı taramalı tabanca.

adımlarla yukarıya ilerledi. Baybars özgüvenle ilerlerken mırıldandı. "Onları ATGM'si varsa benim de M4'üm var lan."

"Yani çok da bir şeyin yok?" diyen yine Kaan'dı.

Baybars sadece güldü, yine de bu silahla o silahlara karşı harikalar yaratmıştı.

"Yuva-2, asansör önünde bizden biri var mı? Kesin konuş," dedi Fatih. "Yok, kesin," dediği an Fatih silahı ile kafasını eğip elindeki FN Minimi[6] ile dört kişiyi indirdi. Ardından tekrar devam etti, iki dakika sessizlik oluyor sonra tekrar tüfekler konuşuyordu. Yaklaşık bir saat çatışmanın ardından Velit dışında kimse kalmadı. Velit korkusundan sitenin boş olan üst dairesine sığınmıştı. Kaan, bulunduğu çatıdan onu izliyordu. "Salak. Daire 40'ta kapının arkasında bilginize. Yol temiz."

Telsizde iletişimler devam ediyordu çünkü unsurlar hâlâ kontrol yapıyordu.

Baybars gülerken adımını içeriye atmasıyla Velit'in elindeki beylik silahını Baybars'a doğrultması bir oldu. Fakat Baybars uzun bacağı ile tek hamlede uzağındaki silaha uzanıp yere düşürmüştü. Başındaki siyah maskeyi çıkarıp yüzünü ortaya çıkardı. Velit, Baybars'ın yüzünü görünce tir tir titremeye başladı. Mezara girse bu kadar rengi atmazdı ama söz konusu Baybars Kılıç'tı.

Baybars, Velit'i yakasından tutup ayaklarını yerden kesti ve duvara doğru yapıştırdı. O sırada tim tamamen daireye girdi ve hepsi yüzlerinde maskeyi çıkardılar. Hepsinin yüzünde tek bir ifade vardı, dişleri birbirine kilit ve çene kasları dışarı fırlayacak vaziyette.

Velit'in rengi daha da attı, titreyen sesiyle "Kartal..." diye mırıldandı.

Behçet elini havaya kaldırıp salladı, yüzünde derin bir gülümseme vardı. "Merhaba canım, özledin mi beni?"

Baybars elini çenesine doğru kilitleyip başını bir kere duvara vurdu, çenesindeki kemikleri parmak uçlarında hissediyordu. "Sana bir kere ve çok net soracağım, Asena nerede?"

Velit bir anlık cesaretle gülerek başını iki yana salladı, "Bilmiyorum!" Ya hani ısrarla beni döv diye bağırıyordu, ölmek istiyordu belli ki.

6 Taramalı tüfek

Baybars üç kere üst üste Velit'in kafasını duvara vurdu. "Seni doğrarım oğlum! Seni şu arkadaki heriflere versem parçan kalmaz, piç! Seni diri diri yakarım hatta yakıyorum!" Velit başta ciddiye almamıştı ama Baybars ciddiydi, bu herifi burada yakmaktan ve izlemekten çekinmezdi. Midesi bunu alırdı. "Turan benzini getirmiş miydik? Bir çakmak, bir kelepçe ve bir de benzini rica edebilir miyim?" Baybars bunu tüm ciddiyeti ile söylemişti ve herkes de ciddi algılamıştı. Turan kapının arkasında içeri girerken gözüne ilişen benzin bidonunu aldı ve elinde salladı. Taha da kelepçeyi elinde salladı. Çakmak ise Behçet'in elindeydi, bir mum gibi yakmış sağ sola götürüyordu.

Velit titreye titreye hepsine baktı, zaten çirkin bir piçti. Korkunca daha da çirkin oluyordu.

"S-siz yapmazsınız!" dedi titrek bir biçimde. Hepsi suratına sinsi bir gülümseme yerleştirdi, gayet ciddilerdi. Hepsine tek tek baktı. Taha kelepçeyi takmak için yanaşırken Behçet ve Turan da elindekilerle yaklaşıyorlardı.

Velit bir anda, "Tamam!" diye bağırdı. O sırada Behçet önündeki bidona sinirle birkaç tekme attı. "Azıcık yansaydın, bir bekle orospu çocuğu!" Turan Behçet'i kollarından tutup geri çekti yoksa gerçekten yakacaktı.

Baybars öyle bir çenesini sıkıyordu ki çok zor konuşuyordu ama Baybars'ın ellerini gevşetmeye niyeti yoktu. "Burj Al Babas!" dedi Velit. Hepsi birbirine baktı, Fatih dışında kimse orasının pek neresi olduğunu bilmiyordu.

"Mudurnu," dedi Fatih. Hâlâ kimse ne olduğunu bilmiyordu, Baybars Velit'in karnına bir diz atıp yere fırlattı. Karnına doğru postallarını geçirirken içi bir an olsun soğumuyordu. Fatih ise anlatmaya devam ediyordu. "2014'te Bolu'dan 20 kilometre uzaktaki bir yerleşim yerinde minyatür şatolar yapılmaya başladı, sonra bir andan çalışmalar durdu. Ama nasıl oraya girdiler bilmiyorum giriş yasak."

"Çanakkale'ye geçecekler sonrasında Yunan adalarına geçiş yapacaklar," dedi Velit, Baybars'tan yediği tekmeden dolayı yerde kıvranıyordu.

Herkes bir kere daha şaşırdı, ne alakası vardı? Her şeyi nasıl bu kadar kolay yapabilirlerdi, durumlar nasıl bu hale dönmüştü? Asena hayatta

mıydı? Yoksa, o da mı gidecekti? Baybars sadece Asena'yı düşünüp durdu, bir süre gözlerini kapattı ardından ani bir hızla tekrar Velit'in yakasına yapıştı.

"Yaşıyor mu?!" Duyacağı cevap onu kadar çok korkutuyordu ki bunu sorarken sesi titredi. İlk defa düşmanına karşı sesi titredi.

"Bilmiyorum," dedi inleyerek. "Alex onu çok istiyor! Yemin, tek bildiklerim bunlar!"

Nedendir bilinmez ama Baybars bu cümleyi duyduktan sonra üst üste Velit'in suratına yumruk atmaya başladı. Durmadı, kimse de durdurmadı. Çünkü bir patlama yaşıyordu, içindeki dengesizlik onu bitirmişti. Herkes de bunun farkındaydı. En sonunda Taha gelip arkasından çekiştirdi. Velit ise bayılmıştı, Baybars Taha'yı ittirdi ve Fatih'in önüne geçti. İlk defa Fatih'e parmağını salladı, "Sen söyleme o kızın ne ilgisi olduğunu, sakla tamam mı? Ne ayak Asena ile o piç? Ne var aralarında!? Ne yapacaksın ölünce mi söyleyeceks..." Suratına yediği yumruk ile cümlesi yarıda kaldı. Yumruğun şiddetiyle yanağı dönmüş geriye sendelemişti.

Fatih Baybars'ın yakasından kavradı. "Bir daha şef değilmişsin gibi davranırsan Kılıç, bir üniformaya bile sahip olamazsın!" Onu geriye doğru ittirdi ve o daireden çıktı. İlk defa Fatih ve Baybars iki amir olarak zıtlaşmıştı. Bu yumruk belki baştan beri atılmalıydı. Baybars sanki kendine gelmiş gibi omuzlarını silkti ve silahını alıp "Çıkıyoruz," dedi.

Tim, seri adımlarla evden çıkarken diğer ekipler Velit'i aldı, Kartal siteden çıkarken yine maskeliydiler, hepsi aynı adımlarla araca doğru ilerledi. Kaan öbür bloktan gelirken Baybars'a baktı, hepsi araca binerken Kaan durup tuttu. "Birinin yapması gerekiyordu, iyi geldi mi?" diye sordu. Baybars maskesini başına kadar kaldırdı ve gülerek başını salladı. "Geldi."

BOLU- MUDURNU- GECE- 00.00

Her şeyin gerçekleştiği yedi saniye ve benim Baybars'ın Baybars olduğunu anladığım o koku ve iz...Bir insanın kokusu hiç değişmez

miydi? Değişmezmiş. Önemi var mıydı? Artık yoktu, bilincim kapanıp duruyordu. Kaşımın üstünden süzen kan gözümün içine kadar girmişti, dudağımdaki patlat ve elmacık kemiğimde hissettiğim sızı yüzümü yakıyordu. Göğüs kafesim bana batıyordu, her nefes alışım sanki son nefes alışım gibiydi. Kaburgalarım ya kırılmıştı ya da zedelenmişti ama kesinlikle nefes aldıkça bana batan bir şey vardı. Ciğerlerime son kez nefes çekmek istiyordum ama başarılı olamıyordum. Sanırım ölecektim, bu defa ölmek istememiştim...Yüzleşmeden ölmek istemiyordum. Kendimi zorlukla sırtüstü attığımda bir kez daha nefesim kesildi, gözümde biriken yaşlar yanağımdan süzüldü. Gözlerimin günlerdir gördüğü tek güzel şey gökyüzüydü. Yukarısı camekân bir tavandı, lacivert gökyüzünün altında son günüm gibiydi, vücuduma işlemiş soğuk bana sadece ölümü hatırlatıyordu. Öleceğimi iki kere hissetmiştim, biri on yıl önce biri şimdi... Ciğerlerim nefes almaya bile yetmiyordu, bu dünyaya sığmayacağımı bir kez daha anlamıştım. Hâlâ kimse yoktu, kimse gelmemişti. Öldüğümü düşünmüşlerdi belki...

Ölüm her zaman benim kurtuluşumdu...Ama içim hiç bu kadar yarım kalmamıştı, böyle mi olacaktı? Baybars bana yaşattıklarının hesabını vermeyecek miydi? Hikâyemiz böyle mi son bulacaktı, bir affetme olmayacak mıydı, ben onun kollarında uyanamayacak mıydım? Evet bunların hiçbiri olmayacaktı, bu yüzden en son hatırladığım iyi şeylere tutundum. Biri Baybars ile dans ettiğim an, biri de 2009 yılında Baybars'ın kollarında uyuduğumda, Baybars'ın beni bırakmayacağını söylediği an...

Ölüm bana hep tatlı gelmişti ta ki onunla tekrar karşılaşıp her şeyi hatırlayana kadar...

Onu hiç unutmamıştım, bana yaşattığı kötü şeyi de unutmamıştım, iyi şeyleri de, yalanları... Seni hiç unutmadım, hiçbir sözünü, hiçbir bakışını ve hiçbir sözünü... Bana Viyana kadar güzel olduğumu söyleyip fethetmeden dönmeyeceğine dair söz vermişti... *Sen Viyana kadar güzel, bense Osmanlı kadar inatçı ama ben seni fethedeceğim, yarı yoldan dönmeyeceğim...* Döndü, tüm sözlerini yarı yolda bıraktı, yalanla, sessizce, beni hiç sevmeden...

Gözlerimi kapatıp nefes almak için çabaladım, son nefesimde bile onu düşünecek kadar onu sevmiş olmak çok acı vericiydi. Acılarıma

sarılırken o rugan ayakkabıların çıkardığı sesi tekrar duydum, o yine başımın ucundaydı. Elleriyle tekrar saçımı kavrayıp başımı yerden kaldırdı. Saç diplerim artık sızlıyordu. Küfretmemek için nedenim yoktu, bedenimde kalan gücümle suratına doğru tükürdüm. "Orospu çocuğu!"

Tükürmem onda hiçbir şeyi ifade etmemişti, sadece elinin tersiyle yüzünü sildi. İğrenç gülümsemesiyle yüzüme doğru yaklaştı. "Gerçekten anlatıldığından daha güçlüymüşsün, sana geçmişten anı tazelemesi yapmamı ister misin yoksa direkt kafana sıkıp, seni bin parçaya bölüp arkadaşlarına yollayayım mı?"

Konuşmadım. Beni Alex'e vereceğini düşünüyordum ama bunu yapmamıştı ya da vazgeçmişti. "Seni normalde sevgili dostuma verecektim, yani kurallara göre onun seni öldürmesi gerekiyormuş ama benim bununla uğraşacak vaktim yok." Üzülmüş gibi başını iki yana salladı. "Yani zaten timinde çok uzun yaşamayacak. Kimse Akreplerden kurtulamamıştı, senin gibi..." Soluklandı. "O yüzden senin içinde yol bu kadar. Akrep teşkilatı seni benim öldürmeme sinirlenecek olsa da kendi yakaladığımı kendim öldürürüm." Başımı yere doğru bıraktı, elleri cebinde etrafımda dönmeye başladı. Adamlardan biri susturucunun takılı olduğu silahı Vasily'e doğru uzattı.

"E, son sözün var mı? Ne bileyim, canım ülkem kanım sana feda olsun falan?" Histerik bir gülüş attı, son sözüm ile verdiğim yemin aynıydı. Bu dünyaya bir daha gelsem yine onurla bu işi yapardım, bin canım olsa binini de ülkem için harcardım. Çünkü benim fikrimde bu ülke Mustafa Kemal Atatürk'ün emanetiydi ve emanete ihanet, vatana ihanetti.

"Kimsin sen ha?" dedi bir kez daha alay edercesine.

Ölürken böyle aciz ölecek değildim, zorlukla da olsa dizlerimin üzerine dikildi. Her nefes alışım ölüm gibi hissettiriyordu, ama bildiğim bir şey daha vardı. Ölecektim ve tim buradaydı, çok yakınımdaydı ama ben onlarla son kez vedalaşamayacaktım, sadece bu adamı öldüreceklerini biliyordum.

"Gök ve yer şahidim olsun." Sanki o an yer titremiş ve hiç bilmediğim bir his bana güç vermişti. Dişlerimi birbirine kenetleyerek devam ettim. "Taşıdığım bayrak, tuttuğum silah, içtiğim su şahit olsun! Toprakta

yatanım şahit olsun, bundan sonra dilim mühürlü, ülkemin aklından geçen, vatanın söylenmeyen dileği ve milletin bozulmayacağı yemini olacağıma, son nefesime dek Büyük Türk milletine ve Cumhuriyetine sahip çıkacağıma, sahip olduğum emanetleri canım pahasına koruyacağıma; namusum ve şerefim adına ant içerim!" Tüm nefesimi bu sözcükler için kullanmıştım, bu kuruma hizmet etmeye başladığımda kurduğum cümleler ile öldüğüm an kurduğum cümleler aynı olacaktı.

Vasily böyle hislerden yoksun olduğu için cümlelerim ona tuhaf gelmişti, o yalvarmamı bekliyordu. Ben asla yalvarmazdım, bir Türk olarak bunu yapmazdım. Ama o yalvaracaktı, ben burada son nefesimi versem de o yalvaracaktı.

"Gerçekten ölürken bile ülkenize bağlı olacak kadar aptalsınız, ne kazanıyorsun? Ne vadediyorlar sana?" diye sordu.

"Sende olmayan şeyi..." diye mırıldandım, başımı kaldırıp elindeki silaha ve yüzüne baktım. "Namus, şeref ve onur." Gözlerimi gözlerine diktim, o da söylediğim şeylere sinirlenmiş olacak ki namluyu yüzümün ortasına doğru çevirdi. Gözlerimi yumdum, son kez iç çektim ama titremedim. Bir anda tüm her şey dağıldı, yuvasından fırlayan mermi ve son... Son an.

Ama mermi bana saplanmamıştı, gözlerimi açıp etrafımı hâlâ görebildiğimde bunu anlamıştım, karşımda Vasily ellerini tutarak yere çökmüştü, elinden vurulmuştu. Başımı omuzumun üstünden çevirdiğimde o gözlerle karşı karşıya geldim hem kurtuluş hem savaş olan gözler; Baybars'ın gözleri...

Baybars vurmuştu, bir anda tüm mermiler havada uçuşmaya başlarken kendimi yüz üstü yere attım. Vasily acıyla bağırıyordu ama aynı zamanda yere düşürdüğü silahına ulaşmaya çalışıyordu, emekleyerek yanına ulaştım ve o silahı çekip aldım. "Hani sormuştun ya kimsin diye?" Biraz daha emekleyip eline doğru elimi bastırdım. "Üç harflileriz ister PÖH de ister MİT." Son kez derin bir nefes aldım, o silahı sıkıca kavrayıp tepemden uçan mermilere rağmen ayağa kalktım. Namlunun ucunu yerde kıvranan Vasily'e doğrulttum. "Son dileğini sormayacağım, yakında geri kalanları da cehenneme yollayacağım. Ateşin bol olsun." Önce bir el kafasına ardından iki el göğsüne olmak üzere toplam üç kere ateş ettim.

Tetiği çekerken bile gücüm yoktu ama başarmıştım, tüm eforumu bu adamı öldürmeye harcadım çünkü sorguda benimle ilgili ne konuşacak bilmiyordum. Bunu belki yapmam zarardı ama kaçabildiğim kadar kaçmam gerekiyordu, belki kaçmama gerek kalmayacaktı çünkü ben ayakta duramıyordum.

Mermiler gözümün önünde birbirini takip ediyordu, tim bana bağırıyordu. Baybars maskesini çıkarmış koşarak bana geliyordu, tüm unsurlar evin içine dağılıyordu ama ben bir şeyleri görmüyordum. Baybars neden silahını bırakmış koşarak bana geliyordu, ayakta duramadığımı fark etmiş olmalıydı diye düşündüm ama değildi. Fatih abi bağırıyordu, "Ambulansı ara," diye. Karnımda karıncalanma hissetmeye başlamıştım, bir sıcaklık, bacaklarımı titreten bir sıcaklık. Başımı öne eğip karnıma doğru baktım. Vurulmuştum, vurulmuştum... Gözlerimden önce bacaklarımdaki his kayboldu ve yere doğru çöktüm. Demek ki o yüzden Baybars koşarak geliyordu. Ama adamlara mermi bile attırmamıştı kimse, demek operasyon zayiatıydım. Operasyon zayiatı ile öleceğimi hiç düşünmemiştim...

"Beni vurmuşsunuz..." diye mırıldanırken bedenim sırtüstü geriye doğru düştü ve Baybars'ın hızla elini koyup maskesini karnıma doğru bastırdığını gördüm. "Seni buldum..." diye fısıldıyordu ama ben sadece sesini duyuyordum. Sadece buruk bir şekilde tebessüm ettiğimde ellerini tuttum, "Buldun..." diyebildim, sonrası koca bir karanlıktı benim için...

"Ulan kim vurdu o zaman bu kızı?" Timin tüm sesi hastane koridorlarında yankılanıyordu, herkesin ağzından başka bir şey çıkıyordu. En yakın hastaneye sevk edilmişti, o kadar çok bağırıyorlardı komadaki biri de çok rahat uyanabilirdi.

"Keskin nişancı yapmış. Ölebilirdi, yaşaması mucize. Tüm organları hasar görmüş olabilirdi, öldüren kişi Asena'yı öldürmek istese yapardı ama yapmamış, anlamıyor musunuz? Bildiğiniz sıyırır gibi vurmuş."

Kaan'ın fikriydi bu. Tam beş gün geçmişti ve Asena hâlâ uyuyordu, hayati tehlike geçmişti ama uyanması gerekiyordu. Günlerdir Asena'nın başka bir keskin nişancı tarafından vurulduğu konuşuluyordu.

Taha elinde tuttuğu 6,5 milimlik mermiyi salladı. Üzerinde akrep işlemesi vardı. "Bu Asena'ya saplansa, sıyırmasa ölecekti." Sinirle soludu, "Üzerinde Akrep var! Hâlâ Asena'yı öldürmek isteyen biri değil diyorsunuz?! Ne zaman gerçekten intikam alacağız, ulan adamlar ailemi katletti şimdi tekrar saldırıyorlar! Niye hepimiz bilmezlikten geliyoruz?!" Taha'nın bağırmaktan boynu kızarmıştı. Asena'nın kaçırılması ve yapılan hücre baskınında ele geçirilen Alman teçhizatları İstihbarat ve Özel Harekât Dairesi'nde büyük bir ses getirmişti. Yaşanılan olaylar Kartal üyeleri hakkında dilekçe yazılmıştı, operasyon esnasında Asena'nın vurulması başka bir olayı meydana getirmişti. Asena'yı vuran mermi çekirdeği ne time aitti ne karşı unsura. Özel üretim çekirdeklerdi.

Kaan cebindeki zincir kolyeyi çıkartıp havaya kaldırdı, zincir kolyenin ucunda akrep figürü vardı. Olay yerinden almıştı, yasaktı ama almıştı. Ortaya çıkarsa bu yüzden soruşturma yiyebilirdi, aynı şekilde Taha'da. "Bu Asena'nın vurulduğu yerin açısındaydı. Başka evin açısında vurulmuş, yapan kişi iz bırakmış. Bize ait olan birini, Asena'yı vurmuş olabilir mi?"

Baybars sessizliğini bozdu, gözlerini bir noktaya sabitledi. "Asena ölüm listesinde olabilir mi? Ve biri onu aynı zamanda korumaya çalışıyor olabilir mi?" Fatih'in gözünün içine baktı, Fatih'in fazlaca şey bildiğini çok iyi biliyordu. Bunu sakladığını anlayabiliyordu. "Ne kadar bu kız hakkında susacaksın, kız belki de Akreplerin listesinde. Bugün değilse yarın ölecek, yarın öldükten sonra tek tek bizim time sıçrayacak Ne yapacağız bekleyecek miyiz?"

Fatih sessizliğini koruyordu, Asena'nın özel hayatına dair hiçbir şeyi anlatamazdı. Asena'nın bile haberi olmadığı şeyleri bizzat kendisi biliyordu, bu çok ağırdı ama susmak zorundaydı. "Yeter bu kadar. Size daha önce de söyledim, Akrep ile ilgilenmeyeceksiniz."

"Alex bir Akrep mi peki?" diye sordu Turan bu defa.

Onu yanıtlayan kişi Baybars oldu, başını iki yana salladı. "Bilmiyorum," Fatih'e baktı, "Asena Hanım daha iyi biliyordur." Fatih'in

sabrının son demlerine gelirken derin bir nefes aldı, hiç olmadığı kadar Baybars'la ters düşüyordu.

"Baybars haklı... Ne olacak? Bu mermi kovanı bu kolye... Ailem." Taha bunları söylerken boşluğa bakıyordu, Baybars elini Taha'nın omuzuna koydu ve onu hafifçe sarstı. "Bunlar bir kışkırtma, sakın. Sakın yenilme. Kolye ve kovan sadece bir kışkırtma." Baybars da bunu biliyordu ve bu timde en çok korumaya özen gösterdiği kişi Taha'ydı. Babası da annesi de katledilmişti. Daha 6 yaşındayken.

Taha sadece başını salladı, elindeki mermi çekirdeğini cebine attı. Asena'nın odasının önündelerdi, hepsi sessizlik içinde birbirine bakıyordu. Baybars derin bir nefes aldı, elini kapıya doğru uzattı ama vazgeçti, gitmek için hareketlendiğinde Asena'nın sesini duydu, ara ara böyle duyar gibi oluyordu ama bakınca uyuduğunu görünce heyecanı sönüyordu. Yine o seslerden birini duyduğunu sanmıştı, timin arasından sıyrılıp gidecekken bir kez daha duydu. Tim hareketlenerek kapıya yöneldi ama önce kapıya atak yapan Baybars olmuştu.

"Ya niye kimse beni duymuyor bu aşağılık yerde, Ya Hak ya!" Baybars odaya girdiği gibi sağır olmuştu, kulağını tutup ovuşturdu. Bu kız hiç yamulmuş gibi durmuyordu, hatta uykudan uyanmış gibiden çok uyanış yaşamış gibiydi.

Küfrediyordu, baya baya çekinmeden küfrediyordu. "Yani tuttuğu takımı, varlığını, soyunu, sopunu..." Baybars'ın yüzüne bakarak söylüyordu. Kaan ileri atılıp Asena'nın ağzını tuttu, hemşire çok fazla narkoz verildiğini bunun etkileri olabileceğini söylemişti. Aşırı agresiflik, yorgunluk, sersemlik ama sanki Asena içinde tutmuşta konuşuyor gibiydi.

Baybars kendini işaret edip Asena'ya baktı. "Bana mı diyorsun?"

"Neyi diyorum?" Asena sağına soluna bakınıyordu, sanki az önce sövmemiş gibiydi. "Ne olmuş? Ay siz ne zaman geldiniz?" Bu defa time baktı, gülümseyerek başını yana eğdi. "Şapşallar ya!" Gözlerini kırpıştırdı.

"Allah'ım boyu boyuna, ne olur evlensinler. Öpüşme işi de tamam. Bu iş olur!" diye bağırdı Taha. Bir anda hepsi başını Taha'ya çevirdi, çünkü Taha içinden konuştuğunu düşünüyordu. Sesli düşündüğünü ise bakışlardan anlamıştı. Asena'nın yakıcı bakışları, Baybars'ın 'sıçtım

ağzına' bakışları, Kaan'ın 'mal bu' bakışları, Turan ve Behçet'in ağızlarını kapatarak gülmemeye çalışması ve Fatih'in tövbe tövbesi her şeyi anlatıyordu.

Taha sırıtarak Kaan'a döndü, "Ben sesli mi düşündüm?" Kaan sadece eliyle ağzını kapatmış başını sallıyordu, arkadaşından bir kere daha utandı. Taha hiç konuşmadı, ellini başına koydu robot gibi yönünü kapıya çevirip yürümeye başladı. "Ben kızlara haber vereyim." Elini kafasından çekmeden koşarak odadan çıktı.

Asena ise nefes almaya çalışır gibi hareket ediyordu, tüm vücudu ağrıyordu. Dengesiz ruh hali bundan dolayıydı. Bir anda ağlama hissi ile dolup taşabilirdi ama şu an ağrı çekiyordu, bir anda yüzünü acıyla buruşturmaya başladı Kimse başta ne olduğunu anlamamıştı, ta ki Asena sağa sola kıvranıp ağlamaya başlayana kadar. "Canım acıyor!" diye bağırdı, eliyle vücudunu sarıyordu.

Asena ise bağırmaya devam ediyordu ama bu defa seslerden dolayı değildi, vücudu feci halde ağrıyor ve sızlıyordu. İlk başta hepsi Asena'nın narkozdan dolayı böyle bağırdığını düşünüyordu ta ki Asena'nın gözlerinden yaşlar akıp dudakları titreyene kadar. Behçet doktoru çağırmak için odadan fırlarken hepsi korkuyla Asena'ya baktı. Baybars hızla yatağın kenarına oturdu, korkuyla irileşen gözleri Asena'nın üstünde mekik dokuyordu. Ellerini avucunun içine aldı. "Neresi acıyor? Yaran mı?"

"Sırtım ve burası," eliyle yarasının olduğu kısma dokundu. Baybars tekrar uzanmasını sağladı ve sol tarafına doğru yatırıp sırtını okşamaya başladı. Yarası sağ taraftaydı, bu yüzden sola yatırmıştı. Asena gözlerini sıkıca yumup Baybars'ın eline sarılırken hâlâ ameliyatın etkisini taşıyordu. Baybars, bir bebeğin sırtını sıvazlar gibi Asena'nın sırtını sıvazlarken doktor çok narin bir edayla odaya geldi. "Bana müsaade edin," dedi Asena'ya yanaşırken hemşireler de serumun için ağrı kesici enjekte ediyordu. Baybars doktora müsaade etmek için kalkacaktı ama Asena elinden çekiyordu.

Doktor elini Asena'nın sırtına doğru koydu, "Ama seni kontrol etmeme izin ver," dedi ama Asena Baybars'ın elini bırakmadı. "Lütfen ellerini çekme..." diye mırıldandı, Baybars bu ses nasıl karşı koyabilirdi, Asena bunu söyledikten sonra ancak onu vinçle kaldırabilirlerdi. Asena ona iyi

gelen şeyin Baybars'ın eli olduğunu düşünüyordu. Baybars doktora bile bakmadan tekrar yanına doğru oturdu ve sırtını okşamaya devam etti.

Doktor Baybars'ın yüzüne bakıyordu, biraz müsaade edin der gibiydi. Normalde böyle bir adam değildi ama laf Asena'nın ağzından çıkmıştı. "Kalkmam. Özür dilerim ama bırakma diyorsa bırakmam..." Doktor göz devirip o şekilde kontrolünü yaparken Asena bunları duyuyordu.

Doktor kontrollerini yaparken hemşirenin uzattığı raporları aldı, "Tekrar bir tomografi alırız. Ağrılar normal, psikolojik olarak da çok yıpranmış. Destek olmanız lazım. Şimdilik oda kalabalık olmasın," dedi time bakarken. Tim doktordan ziyade Baybars ve Fatih'in gözlerine baktı, Baybars çıkın der gibi başını salladı. Hepsi odayı boşaltırken ikisi yalnız kalmıştı, Baybars bir an bile elini sırtından çekmemişti.

Bir eli sırtındaydı bir elini Asena sarmalamıştı, hiç hareket etmedi. Asena ilacın etkisiyle uykuya daldı ama Baybars yine de kıpırdamadı. Asena'ya baktıkça iç çekti, yüzündeki çürükler, kabuk tutan dudak ve kaşı... İç çektirdi, nefesi Baybars'ın eline çarpıyordu. Bu kızı ilk defa böyle bir duygu ile izliyordu, içinde çıkmaza sürüklenen bir his vardı, yüzüne dokunmak istedi ama bunun doğru olmadığını düşünüp elini geri çekti.

"Senin gibi bir yabancı beni delirme noktasına getirdi, biliyor musun? Onca ölüm görmüş adamım, delirmedim. Senin gibi yabancının yokluğu beni deliliğe sürükledi. Dengelerimi ve kurallarımı bozdu. Sırf bu yüzden bile nefret ediyorum senden, gri kafa." Cevap almayacağını bildiği için rahatlıkla konuşuyordu, histerik ama acı çekermiş gibi gülüş attı. "İçmedim biliyor musun? Seni ayık kafayla bulabilmek için, sırf bulabilmek için içmedim. Delirdim ama değdi, seni bulmama değdi..."

Bu his yabancı değildi, Baybars bundan kaçsa da her şeyi hissediyordu, hislerinde kaçtı... Ellerini tuttuğu kişi Elfida'nın ta kendisiydi ama kaçtı, o olduğunu bilse ne yapacaktı? Nereye sığınacak, nasıl aklayacaktı kendini? Belki de iyi ki bir şeyleri bilmiyordu ya da belki de iyi ki de biliyordu. *Gerçek nerede başlar, nerede biter bilinmezdi. Baybars'ın kaçtığı her şey gerçeğiydi...*

Aradan yaklaşık sekiz saat geçmişti, Baybars o saatlerde Asena'nın yanından hiç ayrılmamıştı. Bir saniye bile sadece az önce bir şey için

kalkması gerekiyordu ve o anda da Asena uyanmıştı. Gözlerini araladı, gözlerini çapaktan açamıyordu. Yüzüne vuran o hastane ışığı da işin cabasıydı, dudakları susuzluktan kurumuş, hatta çatlamıştı. Gözlerini tamamen açtığında oda bomboştu, Baybars yoktu. Yanında durmamıştı, her zamanki gibi kandırmıştı. Sol elini alnına götürüp alnını ovuşturdu. Derin derin nefes alıp verirken olanları ufak ufak hatırladı, boş beyaz tavan onun için bir film şeridi oldu. Bir hafta da ne olmuştu öyle? Her şeyi tane tane hatırlamaya başlamıştı, vurulma anı ve bunu düşman unsur yapmamıştı, o davet, Baybars ile son denk gelişi... Hepsi zihninde bir yerlere çarptı.

Başını kabullenememiş gibi iki yana salladı. Olduğu yerden doğruldu, bitmek üzere olan kolundaki serumu söktü. Canı acımıştı, parmağı ile damar yolu girişine bastırdı. Ayağını yataktan sarkıtıp soğuk zemine bastı ve ayaklarında da inanılmaz bir acı hissetti. O soğuk temas bir andan canını yakarken bir yandan da ona yaşadığını tekrar hatırlatmıştı.

Duvara tutunarak kenarda duran değneği aldı seke seke dışarı çıktı, ne kadar süredir uyuduğunu, Baybars'ın kim bilir kaç saat önce yanından gittiğini bilmiyordu. Ama biraz daha bu odada uyursa asla iyileşemezdi, biliyordu. Kaç gün yattığını bilmiyordu, vücut direnci yüksek olduğu için ayağa kalkabilmişti. Koridorda huysuz bir hasta gibi seke seke yürümeye başladı, "Şovcu ve yalancı şef." Sinirle solurken bile ciğerleri hâlâ acıyordu. "Zaten senin neyin doğru ki? Yok o kal derse kalır falan! On beş yıl önce kalsaydın..." diye tam bağıracaktı ki Baybars'ı gördü. Baybars resepsiyon kısmında söylenerek bir şeyler imzalıyordu.

Her imza attığı yerde sövüyordu. "Bu ne hanımefendi?! Manas destanı mı imzalatıyorsunuz?! Sonra imzalarım işte, arkadaşımın yanına dönmem gerek!"

Resepsiyondaki kadın umursamaz bir edayla göz devirip yüzünü ekşitti. "Sadece beş dakikadır buradasınız komiser bey! Hasta kanatlanıp uçmuyor." Bir de o sakızı çiğnemiyor muydu geniş geniş... Baybars sinirle kasılırken kız konuşmaya devam ediyordu. "Ayrıca yasak olmasına rağmen saatlerdir hastanın başındasınız, birkaç dakika kurallara uyabilirsiniz!"

Asena duymuştu, duyduğu an gülümsedi. Uzun uzun Baybars'a baktı, Baybars yan durduğu için görmüyordu. Bıkmış gibi kâğıtları kıza uzattı ve yapmacık bir şekilde gülümsedi. "Al. Hayrını gör." Döndüğü gibi Asena'yı gördü, tam aldığı nefesi rahat rahat verecekken nefesini tuttu. Adım attığı yerde öylece durdu. Yüzüne gururla karışık buruk bir gülümseme yayıldı, birkaç adım Asena'ya doğru attı. Onu böyle görünce ne yapacağını hiç düşünmemişti, gidip sarılmalı mıydı? Koşarak boynuna mı atlaması gerekiyordu? Bu biraz fazla olurdu sanırım. Ne yapacağını bilmiyordu bu yüzden aklına gelen ilk şeyi söyledi.,

"Kızım ayakta ne işin var senin?!" diye çıkışarak yanına ilerledi. Ne söyleyeceğini bilmeyince insanlara kızıyordu. *Oğlum ne malsın, koş sarıl işte! Mal mal!* diye kendine kızıp kafasının içinde kendini dövüyordu.

Asena şaşkınlıkla ona gelen adama baktı, güzel bir şey duymayı bekliyordu. Hatta yumuşamıştı, yaşanan her şeyi anlık unutup ona sarılmayı bile düşünmüştü. Ama Baybars her zamanki gibi bunu ezmişti. "Gerçekten beni azarlamak için uyanmamı mı bekledin?"

Baybars Asena'nın karşısına gelince tuttuğu nefesi verip güldü, bu defa Asena'da güldü ama siniri bozulduğu için. Gülerken vücudu ağrıyordu, bir süre ikisi de güldükten sonra yavaş yavaş sessizleştiler. İkisi de birbirine baktığında aynı şeyleri birbirinden bağımsız düşünüyordu. *Sarıl bana...* diye geçirdi içinden.

Sarıl bana... diye geçirdi içinden Baybars. İkisi de kafasında sayısız soruyla bakıyordu, ikisinin aklında da aynı soru vardı, kimsin...? İkisi de kendilerinin kim olduğunu bilmiyordu, Baybars hiç bilmiyordu ama Asena'nın yokluğu ve Elfida'nın yokluğu aynı hissettirmişti. Üstelik Asena 2 günlük kızdı ama Elfida koca yılların kızıydı, nasıl aynı hissi yaşadığını anlamamıştı. Sadece hiçbir şey düşünmeden sarılmak istiyordu, sarılacaktı da tam bunun için adım atmıştı ki timin sesi koridorun ta öbür ucundan geliyordu.

Asena time doğru döndü, önde Kaan koşarak geliyordu. Gülümseyerek hızlı adımlarla Asena'nın karşısına geldiğinde ikisi de sarıldı, Kaan sıkmadan sarılıyordu ama uyanınca yapacağına söz vermişti.

"Çok korktum," dedi Kaan, Asena dolu gözlerle Kaan'a baktı. Arkadan Behçet kafasını çıkardı, elinde bir poşet sallıyordu ve yüzünde

mahcup bir gülümseme vardı. Asena kollarını açıp onun sarılmasını bekledi, Behçet de hiç tereddüt etmeden bir abi edasıyla Asena'ya sarıldı. Başını göğsüne bastırdı, canını yakmamak için özen gösteriyordu. "Özür dilerim," diye mırıldandı. Neden özür dilediğini biliyordu bu yüzden sorgulamadı, daha fazla sokuldu ve bu cevapta Behçet'e yetmişti.

"Sana kokoreç aldım," diye ekledi. Asena başını kaldırıp gülmeye başladı, onunla birlikte diğerleri de güldü. Baybars ise sadece arkadan izleyen bir seyirci gibi öylece kaldı, eli resmen havada kalmıştı. *Ben piç miyim lan...* diye içinden geçiriyordu.

Taha kalabalığı yararcasına timi sağ sola ittirdi, elindeki peçeteyle sümüğünü siler gibi yapıp Asena'nın üzerine doğru atıldı. "Bir daha şakalarımı anlayamayacaksın diye çok korktum barbi..." Biraz daha üzerine atlarsa diğer kemiklerini de kıracaktı ve anlayamayacaktı.

Kaan Taha'yı ensesinden tutup eriye çekti, "Yeter lan, ölecek kız." Asena ise aksine çok mutlu olmuş gibi başını yana eğdi. "Ölmedim bak, bir daha yapabilirsin." Taha'nın gözleri dolmuştu hemen eliyle gözünü ovuşturdu, ağladığını belli etmeyi hiç sevmiyordu. "Ölemezsin zaten, Aşk-ı Memnu izleyeceğiz," dedi. Hepsinin yüzüne bir gülümseme yayıldı, Baybars'ın bile... Tim hemen hızlıca Asena'yı odasına doğru sürükledi, hepsi bir posta ayakta olduğu için azar çekti. En azından Baybars gibi yapmamışlardı. Önce sevip sonra azarlamışlardı. Odaya döndüklerinde yine Baybars'ın azarını dinliyordu. "Kızım sen hasta mısın? Çıkamazsın."

Asena onaylar gibi gülümsedi, yatağına doğru oturur pozisyonda uzanırken ellerini birbirine çarpıştırdı. "Evet hastayım! Ve lütfen hastaya saygı! Şefim, lütfen!" Baybars ters ters Asena'ya bakmıştı, bu kız için tomografiye bile gitmişti hatta hemşirenin azarına rağmen radyasyon bile yemişti. Hâlâ terslemesi sinir bozucuydu ama karşısında şefi değil onu yarı yolda bırakmış bir adam vardı.

Baybars cebinden telefonunu çıkarıp parmağını Asena'nın yüzüne salladı. "Bir telefon edip geliyorum görüşeceğiz."

Asena dudaklarını büzüp sesini kalınlaştırdı, "Göröşöcöğöz." Taklidini yaptı. Baybars aniden içeri tekrar girerken Asena resmen yerinden sıçradı. Cidden korkmuştu.

"Görüyorum yalnız!" Tekrar kapıyı kapatırken Asena kafasını hafif kaldırıp gittiğinden emin oldu ve tekrar taklidini yaptı. "Göröşöcöğüz!" Nasıl görüyorsa tuhaftı, adamın farklı özellikleri mevcuttu.

Fatih gözlerini Asena'ya dikti. "Şşş! Çok ayıp." Baybars'a saygısızlık yapılmasına pek izin vermiyordu. Asena gözlerini kısıp yüzünü ekşitti, yaşlı teyzeler gibi ellerini göğsünde birleştirerek timi eleştiri yağmuruna tuttu. "Siz bunu şef yapmışsınız ama bunun medeniyeti yok bu bir. İki, bunun kullanma kılavuzu yok." Taha gülerek lafa girdi, ağzı tıka basa doluydu. "Biz bunu her gün çekiyoruz ha!" Sondaki -ha eki gerçekten tüm durumu ve timi özetliyordu, kimse de diyemiyordu ki bu kız sadece sıvı tüketebiliyor... Güzel güzel götürüyordu hepsi. Asena vicdan azabı çekmesinler diye susmuştu.

Kaan Taha'nın kafasına doğru silleyi çaktı, ona nazaran ağzındaki lokmayı bitirip konuştu. "Ha ne ya, kibar ol oğlum biraz! Ağzındakini bitir, ayı!"

Taha elindeki ekmekten bir ısırık daha koparıp ters ters Kaan'a baktı. Taha duvara yaslanmış Behçet'in yanına giderek sokuldu. "Behçet abi görüyor musun ya!? Nankör kedi Kaan Sönmez! Sevmek dedin sevmedik mi, aşka boyun eğmedik mi be Kaan'ım!"

Behçet bıyık altı gülüp Taha'yı kolunun altına alarak başını okşadı. "Ah benim eski çömezim! Ah benim yakışıklı, çapkın çocuğum."

Asena onların bu haline gülerken yaralarını unutup gülünce bazı yerleri fena sızladı, Fatih araya girerek herkesi susturdu. "Şşş! Kız hasta lan! Güldürmeyin!" Yatağın önündeki taşınabilir masayı önüme doğru çekti ve poşetten çorba çıkardı, gerçekten garibanlıktı.

Böyle üzerine düşülmesinden hoşlanmıyordu, yüzünü ekşitti. "Abi ya abartmayın. Ne oldu sanki?" Behçet hemen Asena'nın çaprazına geçti ve saçlarını karıştırdı. Erkek çocuğunu sever gibi karıştırıyordu. "Kızım sen bize sağlam lazımsın. Ayrıca ne oldu ne kız? Nerdeyse iç kanama geçiyordun!" Asena gülerek Behçet'in eline vururken önüne gelen saçlarını geriye attı.

"Zaten kanın içerde olması gerekmiyor mu?" Taha'nın bu sorusuyla derin sessizlik oluştu, bu şakaysa epey komik değilse korkunçtu. Asena gözlerini kırpıştırdı. "Bana bile ağır gelir bu..."

"Umutsuz vakasın kardeşim..." dedi Kaan ve Taha'nın sırtına doğru hafifçe vurdu. Asena Fatih'in önüne koyduğu çorbayı kaşıklarken meraklandı, kızların durumunu merak ediyordu. "Bu arada kızların haberi var mı? Varsa ikisi ortalığı yıkmıştır."

Kaan bıkmış bir tavırla başını salladı. "Yani öncelikle özür dilerim ama İrem denen o kırmızı, benim beynimi sikti! Hem küfürleriyle hem bağırmasıyla!"

Taha İrem'in hakkını savunmak istermiş gibi öne atıldı. "Kesinlikle hayır." İrem ile birbirlerini savunur olmuşlardı. "Sen konuşmadan önce gayet sakindi. Kızı sen delirttin."

"Sus lan yavşak!" diye kolundan ittirdi Kaan. Taha'da karşılık verip koluna vurdu. "Hadi oradan lan kavşak!" İkisi itişmeye başladı. Onlar itişmeye başlarken Asena'nın sorusunu Fatih yanıtladı. "Kızlar baya korktu, gelmek istediler ama olmayacağını dili getirdik. Gece helikopter ile döneceğiz deyince sustular."

Asena anladım der gibi gözlerini kırpıştırdı, odada bir süre sadece Kaan ve Taha'nın sesi duyuldu. Ta ki Asena'nın can alıcı sorusuna kadar, "Beni hanginiz vurdu ya?" diye alayla sordu. Ama cidden kimin yaptığını merak ediyordu. Uzun bir sessizlik oldu, Taha ve Kaan bile susmuştu. Baybars bu konun bilgisinin Asena'ya verilmemesi konusunda uyarmıştı.

Başını iki yana salladı. "Ne yani düşman unsurdan adam akıllı ateş eden yoktu, belli Timlerden biri sıyırdı, fark etmedi beni. Siz değilsinizdir zaten." O sırada Baybars içeri girdi, herkesin yüzüne baktı. Herkeste Baybars'ın yüzüne baktı.

"Ne oluyor?" diye sordu, herkesle tek tek göz teması kurdu. Taha eliyle ağzını kapatarak yanıtladı. "Kimin vurduğunu soruyor."

Sessizlik oluştu, Baybars Asena'nın yüzüne baktı. "Ben vurdum," dedi, Akrep ile ilgili bir şeyler bilmesini istemiyordu. Asena bunun şaka olduğunu düşündüğü için alay eder gibi güldü, başını salladı. "Aynen."

Baybars gülmedi sadece Asena'nın suratına baktı, Asena'nın gülüşü yavaş yavaş silinirken Baybars kollarını göğsünde bağlayarak ona baktı. "Bilerek vurdum, o an açımdaki adamı başka şekilde vuramazdım." Asena'ya kal gelmişti, odadaki herkes başka yönlere bakıyordu. Kaan boğazını temizleyip sessizliği bozdu. "Fatih Şefim, Bolu Emniyet, rapor

incelemesi talep etmiş. Başkomiser aşağıda, gitmeden görüşelim mi?" diyerek herkesi konudan uzaklaştırmak istedi. Çünkü Baybars bunu yapıyorsa bir bildiği olduğunu biliyordu. Fatih önce bir Asena'ya sonra Baybars'a baktı, "Görüşelim." Time baktı sonrasında. "Kalabalık yapmayın," dedi. Kapıya ilerledi, kapıyı açıp diğerlerinin de çıkması için işaret verdi. En son kendisi kapıyı kapatırken çarparak kapatmıştı, bu 'sıçtım ağzına' kapatışıydı. "Dalga mı geçiyorsun?" diye çıkıştı.

Baybars soğukkanlılıkla başını iki yana salladı. Asena bir anda yanında duran değnekleri Baybars'a doğru fırlattı, "Niye vuruyorsun beni be!?" Baybars son anda başına alacağı darbeden kaçarken Asena bu defa arkasındaki yastığı çekip fırlattı.

"Açıkladım ya, adamı vurmam lazımdı," dedi düz bir ifadeyle.

Asena şok içinde kalmıştı, şaşkınlıkla dudakları aralandı. "Bu kadar basit mi? Bu kadar basit mi?" diye tekrarladı. Saçlarını geriye doğru çekiştirdi ve yandaki komedinin üstünde duran cam sürahiyi alıp Baybars'a doğru fırlattı. Sürahi duvarda parçalanırken Baybars soğukkanlılıkla başını biraz kaydırmıştı sadece.

Asena ise sızlayan dikişi umursamadan bağırdı. "Kaç gün operasyona çıkamayacağım haberin var mı? Ve kaç o gün daha o adi piç dışarda dolanacak!" kastettiği kişi Alex'ti ve bunu Baybars da anlamıştı.

Baybars yatağa doğru birkaç adım attı. Asena o adım atarken hızla ayağa dikildi, ani bir göz kararması olsa da ayakta durdu. İkisi karşılıklı birbirinin üzerine birkaç adım attı, aralarında bir adım mesafe kalmıştı. "Olması gerekeni yaptım ben Asena Tugalay. Başka timden olsaydı da böyle yapacak mıydın acaba?" İsmini bastırarak söylemişti.

"Nefret ediyorum senden Kılıç! Nefret!" Gerçekten bakışlarındaki nefret hissediliyordu, karşısında hem onu vuran hem yarı yolda bırakan bir adam vardı. Ona saldırıp dinlene dinlene dövmek istiyordu, üstüne yine sağlam tokat geçirmek istiyordu.

Baybars başını onaylar gibi salladı. "Onu Kaan'a daha sıkı sarılmandan anlayabiliyorum merak etme!"

Asena daha fazla sinirlendi, sarılsın diye ayağa dikilmişti ama sarılmamıştı. Sarılsın diye yalvarmadığı kalmıştı ama bu öküz sarılmamıştı. Üstüne Kaan'ı kıskanması daha da sinirlendirmişti. "Ne alakası var be?!" Sinirle dişlerini birbirine bastırdı.

"Aranızda bir şey mi var? Varsa bilmek isterim. Nerdeyse kemiklerini kıracak gibi sarıldın da!" Ses tonundaki ima Asena'nın yüz şeklin değiştirmişti. Bu nasıl imaydı böyle? Hem öyleyse bile onu ne ilgilendirirdi?

Baybars şu an deliriyordu, Asena'yı da peşine sürüklüyordu. Baybars bu soruları sorarken iç sesi ile kavga ediyordu. *Saçmalama lan! Ne kıskanması? Ne hoşlanması? Yuh, kızı öyle iş icabı öptük? Kıskanmadım tabii! Hangi iş lan? Operasyon falan yani. Ya Laz tulumbası atma, kızı bir daha öpemeyeceksin diye aklın çıktı! Abartma lan, ben ırz düşmanı mıyım?*

Asena'nın bu hadsizliği kabul edemezdi, kimseye cevap vermek zorunda değildi. "Sana ne?!" diye çıkıştı, Baybars anca böyle kendine gelebilmişti.

"Yani aranızda bir şey var?" diye ısrarla soruyordu. Varsa vardı, onu ilgilendirir miydi? Asena elbette Kaan'la arasında bir şey vardı ama bu şey sıkı bir dost bağından öte değildi.

"Bir şey var demedim, sana ne ayrıca? Beni vurdun sen ya!" Tekrar asıl konuya dönmüştü, konu buydu. Konu bu kadar umursamaz olmasaydı. Baybars ise vurmadığı şey yüzünde kızdan bir posta laf yiyordu. "Vurdum ula, vurdum da keyfimden mi vurdum!?" Sinirlenince şivesi değişmişti.

Asena sinirle sabırlar çekti, Baybars da Lazca sabırlar çekti. İkisi bir süre sadece sabır çekti. Asena'nın arada gülesi geliyordu. Asena sinirle güldükçe Baybars oflayıp pufluyordu. Bir süre sonunda ikisi de sustu. Baybars başka bir şeyin ateşini verdi ve bu susması gereken bir konuydu.

"O herifle eskiden bir şey mi geçti, seni tehdit falan mı ediyor? Eğer Alex ile aranda bir şey geçtiyse..." diyecekken Asena bir anda Baybars'ı omuzlarından iteklemeye başladı.

"Ne diyorsun be sen?" Baybars Asena'nın darbeleri ile geri sendeledi ama anlamdı bir şey. Daha cümlenin başını duyduğunda tüm kanı çekilmişti. Ne demek aranızda bir şey mi var? Bu herif cidden ne dediğini bilmiyordu. Asena'nın kafasında dolanan senaryo gittikçe ayarını bozmaya başlıyordu. Baybars herkesin düşündüğü şeyi mi düşünüyordu?

Asena'nın gözünden birkaç damla yaş süzülürken öyle bir sert itekliyordu ki Baybars neye uğradığını şaşırmıştı. O da senin suçun diyecek, kafanda kurduğumu düşünür? Rızan vardı diyecek!

Baybars sadece teslim olurmuş gibi ellerini havaya kaldırdı, hatta Asena'nın vurmasını da engellemedi. "Asena, tamam," diyordu sadece.

Asena Baybars'ın yüzüne doğru vuruyordu, elleri titriyor ve ne dediğini ne sayıkladığını bilmiyordu. "Sevgilim değil!" Asena saniyeler içerisinde öyle bir hal aldı ki öyle ağlayıp bağırmaya başladı ki Baybars onu durdurmak için elini bile tutamadı, bir kelime bile söyleyemedi.

"Asena, tamam..." Ellerini uzattı. "Değilsin. Sevgilin değil, inanıyorum. Sakinleş. Sadece sordum, otur yaran acıyacak."

Asena kafasında Baybars'ı parçalara bölmüştü, defalarca vurmuştu. Neden bıraktın, neden gittin, senin yüzünden, diye defalarca ağlamıştı ama şu an sadece soluk alıp veriyordu. Geri çekildi, "Çık," dedi sadece.

"Öyle demek istemedim..." diye düzeltti Baybars ama hayır tam olarak o soruyu sormuştu. Asena cevap vermeden yatağa oturdu, kalbinde tekrar ağrı hissetti. Baybars Asena'nın önüne doğru çöktü, Asena hâlâ öfke ile bakıyordu. "Git..." diye tekrarladı.

"Kalayım..." diye tekrarladı Baybars. Asena başını iki yana salladı, onu görmek cidden kalbini ağrıtıyordu. "Özür dilerim," dedi bu defa Baybars ama ölüye söylenmiş özrün faydası var mıydı?

Asena'nın gözleri doldu, başını iki yana salladı. "Git..." diye mırıldandı, *hiçbir şeyi hak etmiyorsun...*

Baybars başını öne doğru eğdi, tekrar başını kaldırıp Asena'nın gözlerine bakarken onu kırdığını anlamıştı, bu yüzden ayağa kalktı. Asena bunca yıl beklerken onu tanımayan bir adam hayal etmemişti. Baybars arka cebinden Asena'ya ait telefon çıkardı, olay yerinde kalmıştı. Telefonu komedinin üstüne bıraktı. "Olay yerindeydi. Şarj falan edildi, inceleme için almışlardı. Bilgin olsun. Başka ekipler inceledi biz değil yani." Geriye doğru giderken tekrar duraksadı. "Bu arada kızlar gelmiş, yani biz gelmeyin demiştik ama dayanamamışlar..."

Asena yine konuşmadı, sadece başını salladı. Baybars çıkmak için kapıya yönelirken yerde olan yastığı da yatağa bıraktı, çalan telefonu ile duraksadı. Asena'da ona baktı. Baybars bir süre ekrana baktı, bilinmeyen bir numaraydı. Çatık kaşlarla açarken bir telefon şakası bekliyordu ama çatılan kaşları bir telefon şakasından fazlası olduğunu hissettirmişti.

"Merhaba Kılıç. Artık tanışmayalım mı?" diye mırıldandı telefondaki ses. Baybars telefondaki sesi algılamaya çalıştı ama anlayamadı. "Kimsin lan?"

"Hoparlöre al babasının oğlu," dedi. Baybars söz konusu babası olunca kasılmıştı. Hemen telefonun sesini dışarı verdi. Asena merakla ayağa dikilmişti. Baybars önce Asena'ya baktı, sonra ise telefona kulak verdi.

"Alex ben, sevgilim iyi bilir sesimi..." diyen cümlesi ile oda buz kesti. Asena öylece donarken Baybars'ın bakışları değişti, ikisi de donup kalmıştı. Alex ise kahkaha atıyordu.

"Ne oldu, iyi misiniz? Sanki beklemiyordunuz? Ama ben sana söyledim sevgilim, mutlaka kavuşacağız dedim." Bir kez daha gülerken Baybars kendine gelip küfürler sıraladı.

"Ne diyorsun orospu çocuğu! Senin ilini, dilini, kemiğini sikeceğim! Duydun mu lan?! Ne oyunu çeviriyorsun?!"

Alex daha uzun güldü. "Oyun mu? On dakika içerisinde hastane tuz buz olacak ve buna benim sevgilim de dahil ve oyun diyorsunuz... Başarılar. Bunu nasıl durduracağını biliyorsun Asena." Telefonun ucundan bip sesi duyulurken Baybars Asena'ya baktı, Asena Baybars'a. Şimdi her şey daha kötü olacaktı, sevgilim demişti Asena'ya.

@ayisigikitap

8.

DEĞİŞEN DENGE

En karanlık an şafak sökmeden önceki andır.
Paulo Coelho- Simyacı

Eğer bir insan denge istiyorsa zıtlıklarla dolu olan ortamın en derin mayası haline gelebilir. Fakat evren size dengenin yanında zıtlığı ve aşkı sunarsa, dengeyi ne o mayanın içine katabilirsiniz ne de o maya olabilirsiniz. Baybars tam olarak bunun ortasındaydı. Dengeyi terk edemezdi ama geçmişini tam karşısında bulmuşken onu nasıl itebilirdi? Karşısındaki kadın hayatına dahil olduğundan beri şafağın sökmesini bekleyen bir yolcuya dönüşmüştü...Karşısındaki kadının geçmişi ile bir alakası olması gerekiyordu, bu his boşuna olmazdı.

Baybars önce korku dolu gözlerle Asena'ya baktı, duyduklarını idrak etmesi birkaç saniyesini almıştı. Sevgilim demişti Asena için, kafasında dönen şeylere izin vermemeliydi. Kız değiliz demişti. Yalan söyler gibi durmuyordu, bu kızda başka bir şey vardı ama bu yalan değildi. Hastanede bir bomba vardı ve belki de patlamasına dakikalar kalmıştı. Asena oturduğu yerden kalkıp kendi etrafında korkuyla dönmeye başladı. Baybars'a nazaran daha gergindi çünkü Baybars'ın hâlâ bir blöf olabileceğini düşünüyordu, Asena ise bunun blöf olmadığını bilecek kadar Alex'i iyi tanıyordu.

Asena, Baybars'a doğru dönüp stresle bağırmaya başladı. "Yüzlerce hasta vardır burada!" Baybars ise o esnada eliyle burun kemerini sıkıp bir şeyler düşünüyordu, mantıklı ve hızlı bir karar vermesi gerekiyordu. Kafeterya da oturan timi mi aramalıydı? Yoksa tüm güvenlik güçlerini buraya yığıp risk mi almalı mıydı? Asena gözlerini kırpmadan Baybars'a kilitlendi, Baybars da gözlerini bir saniyeliğine Asena'ya kilitledi. Asena bir plan, bir cevap duymak isterken Baybars çoktan her şeyi kurmuştu.

"Birazdan yapacağım şey için cıyaklama," diye uyardı ve Asena'nın üstüne doğru yürüdü, tek eliyle bir anda Asena'yı kaldırıp kucakladı. Bunu tek el yapması ayrı, Asena'nın telefonunu alması ayrıydı.

"Alo!" Koluna doğru vurdu Asena. Baybars'ın tabiri ile cıyakladı. Baybars hızlı hızlı kapıya yürürken sinirle soludu, kapının köşesinde duran cross terlikleri de bir eline aldı. Bir eliyle de kapıyı açarken hâlâ kollarında Asena'yı taşıyabiliyordu, tek koluyla taşıması müthişti. "Allah'tan bağırma dedim." Nefesini dışarı verirken koridora çıktı.

Asena bir anda Baybars'ı tişörtünden kavrayıp yüzüne doğru çekti. "Bana bak!" Dişlerini sinirle birbirine bastırırken nefesi sinirle Baybars'ın yüzüne çarpıyordu. "Sakat değilim ben. Bu halimle bile paramparça ederim seni." *Alıştın sen de adamı çekmelere be kızım, hakkediyor ama!* Baybars önce Asena'nın elleriyle kavradığı tişörtüne baktı, ardından bakışlarını yüzüne çevirdi. Gözleri bir bıçaktan daha keskin bakıyordu. Hayır deme lüksü yoktu, sanki hayır derse Asena kafasıyla burnunun üzerine oturtacakmış gibiydi. Başını onaylar gibi salladı, önce Asena'nın terliklerini yere attı ardından Asena'yı usulca indirdi. "Başını belaya sokma, lütfen." Eli hâlâ Baybars'ın tişörtündeydi.

Tişörtü yavaşça bıraktı, başını onaylar gibi salladı. "İnsanları nasıl hızlıca çıkaracağız?" diye sordu. Baybars usulca Asena'yı indirdi ama bir eli hâlâ belindeydi ve ona destek sağlıyordu.

Baybars resepsiyona doğru döndü ve bağırdı. "Hastaneyi boşaltabilir miyiz?! Acil durum!" Kadın oralı bile olmamıştı, tırnağını törpülemeye devam etmişti. "Niye ayol? Bomba mı var?" Kıkırdayarak yanındaki arkadaşına vurdu. Önce Asena ile birbirlerine baktılar, başlarını sallayıp kıza döndüler. "Evet!" dedi ikisi aynı anda.

Kadın birkaç saniye bunu ciddiye almadı, hatta güldü. Fakat Baybars ve Asena'nın yüzüne bakınca durumun gerçek olduğunu anladı ve bir anda çığlık atmaya başladı. Elindeki törpüyü fırlatıp masanın arkasından çıktı. "Nasıl ya! İmdat ya, polis gelsin!" diye bağırdı, koşarak resepsiyon kısmından çıkarken Baybars ve Asena yüzünü ekşiterek birbirine baktı. Asena bu kalabilir diye bakıyordu.

Şimdi ne olmuştu kadınlar sadece bağırıp kaçmıştı, "Ne yapacağız?" diye sordu Asena.

Baybars bir yorumda bulunmadan elini yumruk yaptı, derin bir nefes aldı ve önce sağ taraftaki yangın alarmının camını kırdı ardından alarmı çalıştırdı, sonra sol taraftaki alarma aynısını yaptı. İki elinde de kesikler oluşurken Asena'ya döndü, "Git. Katta ne kadar yatan hasta hemşire varsa uyar, aktif ameliyatların çıkmasına yardım et." Asena'nın kendi telefonunu ona uzattı. Asena'nın odağı ise Baybars'ın elleriydi, sanki kendi elini vurmuş gibi canı yanmıştı.

Asena elini Baybars'ın elinin üstüne uzattı. "Kanıyor..." Ona üzülmemesi gerekiyordu ama elinde değildi. Baybars keskin bir tonda "Git," dedi. Asena elini geri çekerken Baybars'ın yüzüne baktı, yerdeki cross terlikleri giyip geri geri gitti. Baybars'ta geri geri gidip telefonunu çıkarırken amacı birilerini aramaktı. Gözü hâlâ Asena'daydı, çünkü Asena'da ona bakıyordu geri geri gidiyordu. En sonunda arkasını dönüp biraz daha hızlanmaya çalıştı. Bir karınca misali yürüse de nasıl heybetli göründüğünden habersizdi. Güçlüydü, inatçıydı ve içinde var olan öfkesi onu güçlü kılıyordu.

Asena adımlarını daha da hızlandırdı, gözden kayboldu. Koridorlar bir anda mahşer yerine dönmeye başladı. Baybars koşarak üst katlara çıkmaya başladı bir eli ise telefondaydı.

O sırada kafeterya da bulunan timin olanlardan haberi bile yoktu, kendi aralarında başka büyük bir kaos vardı. "Kızım manyak mısınız siz?!" diye bir ses yükseldi Kaan'dan.

İrem bir anda masanın üstünden Kaan'ın üzerine çullanmak istedi ama Taha onu geriye doğru çekti. "Öyleyiz! Yalan söyledin, Asena'nın telefonu bozuk dedin. Yalancı domuz!" Elini Kaan'ın yüzüne uzatıp tırmalamaya çalıştı.

Kaan beyefendi kişiliğini bu kızı görünce çöpe atıyordu, oturduğu yerden kalkıp utanmasa İrem'in saçını başını yolacaktı. Hatta yolmak istiyordu, elini uzatıp yapmak istedi ama bu defa Fatih şok olmuş vaziyette araya girdi. "Sensin domuz!" diye karşılık verdi. Fatih hayretle Kaan'a "ne yapıyorsun oğlum?" der gibi bakıyordu.

İkisi kedi köpek misali didişirken Behçet ve Taha bu çirkin sözleri duymamak adına birbirlerinin kulaklarını kapatıyorlardı. Evet kendi kulaklarını değil, birbirlerinin kulakları. Bu Tim'de mantık aramanıza gerek yok. İrem bluzunun kollarını mahalle ablası gibi sıvayıp tekrar karşılık vermeye hazırlanırken bir adamın feryat içinde bağırmasıyla hepsi adama döndü.

"Bomba varmış! Hastanede bomba varmış!" Bir anda kafede bulunan herkes ayağa kalktı ve bağırmaya başladı. Tim'dekiler birbirlerine bir süre mal mal bakarken kafeterya bir anda cehenneme döndü, herkes birbirini ittirerek o ortamdan uzaklaşmak istedi.

İrem korkuyla bir sağına bir soluna baktı, kendini düşünen ayının teki İrem'e çarpıp koşarak çıktı, çarpmanın etkisiyle sendelerken Kaan kolundan yakalayıp düşmesini engelledi. Hatta İrem'i kendi yanına çekip arkasına doğru aldı. İrem bu hızlı harekete şaşkınlıkla bakarken ilk defa diklenmedi. Az önce duyduğu şey ona gerçek gelmemişti, zor idrak ediyordu.

Hepsi aynı anda ayarlanmış gibi bellerindeki silahları çıkardılar ve sağlarına sollarına bakındılar. Kantin kısa süre içerisinde izdiham alanından kurtulup soğuk bir sessizliğe büründü. Ölüm öncesi rüzgâr hepsinin arasından geçmiş gibiydi. Herkes gözüyle etrafı tararken Kaan, Baybars'ı aramak için cebindeki telefonu çıkardı ama telefonun ekranını açarken tek diş bile telefonda sinyal olmadığını gördü. "Çekmiyor?!"

"Bende de," dedi Taha. Hepsi giriş katta olmasına rağmen çekmemesi çok tuhaftı. İclal masanın üstündeki çantasını boynuna geçirdi, telefonunu cebine koydu. "Durmayalım, insanlara yardım edelim," dedi.

Fatih hâlâ etrafına bakıyordu, başını iki yana salladı. "Belki adam yanlış anladı." Telefonunu açıp kapatıyordu.

Kaan telefonunu havaya kaldırarak çekeceğini ümit ediyordu. "Hepimizin telefonunun çekmemesi de mi yanlış anlaşılma??" diye imada

bulundu. Fatih başını aşağı yukarı salladı, kafasının içinde hızlı bir karar aldı. "Taha ve siz Serkan bombayı arıyorsunuz. Canlı bomba da olabilir insanları iyi izleyin. Kaan, Turan ve Behçet siz de bu hastane boşalana kadar her yeri arıyorsunuz. Ben, Baybars ve Asena'yı bulacağım." Derin bir nefes aldı ve İrem'e döndü. "Siz de hızlıca çıkın İrem." İrem Kaan'ın arkasından çıkıp "Hayır" diye çıkıştı. İclal de İrem'i destekler gibi yanına geçti. "İşinize yararız." Fatih göz devirdi, dakikalar hatta saniyeler ile yarıştığı anda İrem'e laf anlatmak onu yoracaktı. Ki anlatsa bile İrem anlamayacaktı. Başını iki yana salladı. "Ne hayır? Bir kere de itiraz etme be kızım!"

Kaan sinirle güldü, bu kızın itiraz etmediği ya da yükselmediği bir an var mıydı? Aslında dıştan bakınca oldukça sakin bir kadın gibiydi. Fakat gözlerine dikkatli bakan biri oradaki fırtınayı görürdü ve Kaan görüyordu...İrem'in duymayacağı şekilde mırıldandı. "İtiraz çiçeği..."

Fatih'in karar vermeye vakti yoktu. "Dağılın, hızlı," diye bağırdı.

Hepsi çil yavrusu gibi bir anda etrafa dağıldı, Fatih ise önce kantinin ortasında durdu ve gözüyle etrafı taradı. Kaç yıllık polisti, Jammer'in olabileceğini ve onun nereye konduğunu ya da nerede olabileceğini bilecek kadar tecrübesi vardı.

Ellerini beline koydu. "Büyük bir Jammer koyacak kadar aptal değilsiniz, fark edileceğinizi bilirsiniz. Ama eminim güvenlik odasına koyacak kadar aptalsınız." Kantinin yanında duran yangın çıkışından hızlıca çıktı.

Asena o sırada hiç olmaması gereken bir alandaydı, aslında Baybars'ın dediği şeyi yapıp yoğun bakım odalarındaki hemşirelere yardım ediyordu. Ta ki burnun ucuna bir namlu gelene kadar... Sanki burnun ucunda bir namlu yokmuş gibi hastayı sedyeye bıraktı. Hemşireler panikle çığlık atarken o sadece silahın ucuna bakıyordu. Kadın bir hemşireydi. Pardon, hemşire kılığına girmiş bir terörist. Yüzünde cerrahi maske vardı.

"Ellerini başının arkasına koy!" dedi, kadın Türk değildi konuşma tarzından belli oluyordu. Rus olduğu belli oluyordu ve Asena zaten bu ses tonunu ezbere biliyordu. İlk başta kadının dediklerini yapmadı,

namlu sivil hemşireye dönünce tekrarladı. "Ellerini başının arkasına koy! Şimdi!"

Asena başını kaldırıp kadının gözlerine baktı, rahat bir tavırla tamam der gibi başını salladı. Ellerini başının birleştirdi ve hemşireleri arkasına aldı. Onunla birlikte kadında döndü. "Alex'in pis işlerini mi yapıyorsun Valeriya?" dedi Rusça. Kadın hayran duymuş bir mimikleri kaşlarını havaya kaldırdı, yüzündeki cerrahi maskeyi tek eliyle çıkarıp attı. O da Asena'ya Rusça yanıt verdi. "Ben yalnızca babamın intikamını alıyorum!"

Asena'nın karşısındaki kız Victor Slivya'nın kızı, Valeriya Slivya'ydı. Kendisi FSB[7] yani Rusya Federal Güvenlik servisi üyesiydi. Asena'nın Şırnak'a gelmeden önce öldürdüğü adamın kızıydı. Asena güldü, başını iki yana salladı ve derin bir nefes alıp verdi. "Aslında babanı Rusya'da gözlemlerken seninle yakınlaştığımda, zeki biri gibi görünüyordun ama şimdi anlıyorum. Yalnızca bir piyonsun..."

"Ben piyon değilim, Victor Slivya'nın kızıyım," diye bağırdı, Asena sadece başını salladı. Aptallık aynı aptallıktı sonuçta, *fitrat değişir sanma kan aynı kan, şerefsizlik aynı şerefsizlik.* Valeriya öfkeyle tetiği basacakken Asena öyle bir anda tekme attı ki Valeriya'nın sıktığı kurşun kafasını es geçip duvara saplandı. O sırada odadaki hemşireler korkuyla yere doğru çöküp çığlık attı.

Valeriya silahını tekrar Asena'ya doğrulturken Asena, Valeriya'nın elini tuttu ve silahı ateşlemesini engelledi. Dikişleri feci halde sızlasa da asla yüzünden mimik oynatmadı. Valeriya silahı vermemekte büyük direnç gösterdi, doğrusu epey sağlam bir güce sahipti. Namlunun ucu hemşirelere doğruydu, Asena namlunun ucunu yukarı çevirmeye çalıştı. Büyük bir direnç sonucunda bunu başardı ama Valeriya'nın eli hâlâ tetikteydi. Üst üste ateş etmesi üzerine tavanda iki delik oluştu, Valeriya silahı tekrar ateşlemeden Asena kasıklarına iki tekme atıp iki büklüm olmasını sağladı, ardından eline sert bir tekme atıp silahı düşürmesine neden oldu.

Valeriya iki büklüm geriye sendelerken Asena hemşirelere bağırdı. "Hasta ile birlikte dışarı, hemen!" Hemşireler panikle söylenenleri

7 Federalnaya Slujba Bezopnosti

uygulamaya çalışırken Valeriya yüzünde sinsi bir gülümseme ile başını kaldırdı. "Senin iyi dövüştüğünü söylemişlerdi..." Belinden siyah kaplama iki kasatura çıkardı ve gülerek gözlerini Asena'ya kilitledi... "Ama unutma ki ben bir Rus'um!" diye ekledi.

Asena alay eder gibi güldü, saçlarını geriye doğru atıp Veleriya'nın çevresinde döndü. "Ah, siz Ruslar hiç akıllanmazsınız." Valeriya omuz silkti, göz ucuyla kapının eşiğine sürüklenmiş silahı işaret etti. "Alsana, belki şansın olur. Gerçi sen alana kadar, şah damarına bir çizik atmış olurum."

Asena sadece güldü ve gel dercesine kaşlarını havaya kaldırdı, Valeriya ipini koparmış köpek gibi Asena'nın üzerine doğru koştu. Bıçakları üzerine doğru sallarken Asena bir süre savunma modunda kaldı, kollarına çizik almamak adına ilkyardım malzemelerinin olduğu demir tepsiyi alıp kendini korudu. İlk defa biri ona bıçakla saldırmıyordu bunun daha beteri olmuştu. Kılıçla ve baltayla saldıran olmuştu. Asena koluna ufak bir çizik almasıyla birlikte artık saldırı moduna geçti, önce kasıklarına doğru bir tekme attı ardından elindeki tepsiyi suratına doğru geçirdi. Valeriya dizlerinin üzerine doğru düşerken Asena köşede duran ince hortum serumlarından birini alıp Valeriya'nın boynuna doladı.

Valeriya'nın nefesi yavaş yavaş giderken elindeki bıçağı kullanıp Asena'nın bileğine bir kesik attı, kesik Asena'nın elini gevşetirken Valeriya onu ellerinden tutup yere fırlattı. Asena yere yapışırken artık dikişlerinin patladığını biliyordu. *Harika ilerliyorsun kızım, niyet ettin bu yıl ölmeye.*

Valeriya vakit kaybetmeden elindeki bıçakla hamle yaparken Asena son anda yan tarafa kayarak yüzüne gelecek bir zarardan kurtuldu, yüzünü oldukça çok seviyordu. Yarasını tutarak ayağa kalktı, "Bir daha yüzüme hamle yaparsan sana o bıçağı yediririm!" diye bağırdı. Zaten yeterince çürük ve yamukluk vardı. Valeriya bu söylem üzerine tekrar Asena'ya hamle yaptı, hem de yüzüne doğru. Asena engellemek için hamle yapsa da elmacık kemiğinin üzerine çok ufak bir çizik aldı ve o an gözleri adeta renk değiştirdi. Asena'nın en önemli şeyleri: Silahı, arkadaşları, yüzü ve ojeleri...

"Bizim Türklerde bir laf bildin mi?" Sinirle dişlerinin arasından mırıldandı, Valeriya'nın gözüne kitlendi. "Şimdi sıçtım ağzına." Bıçakla yüzü arasında milim santim varken Valeriya diğer bıçağı Asena'nın beline saplamak için sert bir hamle yaptı. Fakat Asena hızlı bir refleksle öbür bıçağı da tuttu, gözleri bir anda yanan bir ormana dönmüştü. "Sana yüzüme dokunma demiştim," dedi keskin bir sesle. Aynı zamanda acıdan kıvranıyordu, çünkü dikişleri patlamıştı. Önce Valeriya'nın kasıklarına bir diz geçirdi, vakit kaybetmeden burnun üzerine sağlam bir kafa attı. Muhtemelen burnu kırılmıştı. Bıçaklar Valeriya'nın elinden düşse de hamle yapmaktan kaçınmadı, Asena'nın yarasına dirsek atıp duvara toslamasına neden oldu. Asena anlık acıyla yüzünü ekşitti ama düşmanın tekrar bıçaklarına uzandığını görünce harekete geçti. Valeriya'nın önündeki bıçağa bir tekme savurup odanın dışına çıkmasına neden oldu.

"Cidden mi?" diye sordu Asena tiksinir gibi. Valeriya 'ne' der gibi kaşlarını havaya kaldırdı.

Asena acıyla yarasını tutarken Valeriya'ya baktı, nefes alamıyordu. "Alex için mi dövüşeceksin? Aşağılık bir erkek için mi?!" Valeriya'nın gözlerini büyük bir hırs kapladı, öfkesi yüzüne yansıdı. Sanki Alex ona bir küfür gibi geliyordu. "Bu hayatta uğruna öleceğim tek erkek babam! Alex gibi bir adi değil!" diye bağırdı.

Asena gülerek başını iki yana salladı. "Baban da adinin tekiydi tatlım!"

Valeriya bu sözler karşısında öfkesini tutmadı, tekme atmak için bacağını kaldırırken Asena hızlı bir hareketle bacağını tuttu ve aşağıya doğru çekip sırt üstü zemine çakılmasına neden oldu. Sol tarafa fırlamış bıçağı alıp üzerine doğru çullandı, nefes nefese kalmıştı, kaşından ve dudağından kanlar süzülüyordu ama o hâlâ bir kurt edasıyla direniyordu. Sürüden ayrı olsa da sürüsünü koruyordu. Elindeki bıçağı Valeriya'nın şah damarına dayadı. "Tek bir kere soracağım, bomba nerede?"

Valeriya cevap vermedi çünkü feci halde kıvranıyordu, yere sert mi çakılmıştı? Bunun için yüzünü ekşitecek bir kadın değildi. Asena kadar iyi dövüşüyordu, küçüklüğünden beri eğitilen biriydi, rol yapıyor olabilirdi. Asena bıçağı boynuna doğru daha da bastırdı. "Rol yapmayı kes! Tek hamlede öldürürüm seni!" Valeriya acıyla kıvransa da güldü ama bu

gülme normal değildi. İçinde acı vardı hatta vicdan azabı ama bir yandan da rahatlamış gibi gülüyordu. "Sayende bir beladan kurtulacağım, durma öldür beni!"

Asena anlamamış gibi bakındı, Valeriya ise gülümsüyordu ama gülümserken yanağından gözyaşı süzülüyordu. Bu onu yapacağı bir hareket değildi, ne oluyordu? Gözyaşları peş peşe yanağından süzüldü. "Denek olmaktansa babamın intikamını alırken ölmeyi tercih ederim." Asena üzerinden kalkacağı sırada Valeriya'nın bacağının arasında süzülen kanı gördü. Korkuyla gözleri açılmıştı, bu olamazdı. Bıçak falan saplamamıştı ona ve vurmamıştı da... Hamile olamazdı, değil mi? Defalarca tekme atmasına rağmen mimiği oynamamıştı bu imkansızdı, eli korkuyla yüzüne gitti. Daha önce birçok kişiyi öldürmüş olabilirdi ama asla bir bebeğin ölümüne sebep olmamıştı. Asena korkuyla geriye doğru gitti, bir eli istemsizce kendi karnına giderken bir eliyle ağzını kapattı. Kendini ve karnındakini öldürtmeye gelmişti. Hamileydi. "Hamilesin..." Başını korkuyla iki yana salladı.

"B-bunu yaptırmış olamazsın bana?!" Yanına doğru çöktü, başını yerden kaldırdı. Sesi korkudan değil, vicdan azabından titriyordu. Valeriya ise istemsizce kıvranırken karnını tutuyordu, "Kafama sıkabilirsin!"

Asena'nın ağzı açık kalmıştı, ne yapacaktı gerçekten kafasına mı sıkacaktı? Kalbi bu kadar buz tutmamıştı, peki yerde yatan kendisi olsaydı Valeriya yardım eder miydi? Valeriya ile yaklaşık dört ay geçirmişti, gözünde görülen intikamdan fazlasını görmüştü onda. Merhametliydi ama neden bunu yapmıştı kendine? Bir insan bunu nasıl yapabilir ki?

Asena kendini toparlayıp başını iki yana salladı. "Yapacağım şey yüzünden kendimden nefret ediyorum! Senden daha çok nefret ediyorum." Gözleri kapanmakta olan Valeriya'yı olduğu yerden doğrulttu ve kolunun altına girip onu yürütmeye başladı. Valeriya inleyerek karnını tuttu. "Bana yardım edeceğine kendine bak öleceksin..."

Asena taşımakta zorlanıyordu ama onu bırakamazdı. Zor da olsa yürüttü. "Kes sesini ve biraz yürümek için çabala!" diye çıkıştı.

Valeriya gözleri kapanırken zorlukla mırıldandı. "Kazan dairesi..." Asena durdu, anlamamıştı. Ter içinde kalan Valeriya'nın yüzüne baktı. "Ne?" Anlamamıştı.

"Kazan dairesinde," diye tekrarladı. Başı Asena'nın omuzuna düşerken mırıldandı, "bomba, bırak beni..." Asena tüm gücüyle Valeriya'yı sürükledi ve sedyelerden birinin üstüne bıraktı. Gördüğü hemşirelere onu götürmelerini söyledi ama o da iyi durumda değildi, kanaması vardı. Derin derin nefes aldı ve yoluna devam etti.

"Üç dediğimde kaldırıp sedyeye bırakıyoruz," diye komut verdi İrem. Kaan onaylar gibi başını aşağıya yukarıya salladı. Acil odalarının birindelerdi. Kırmızı alanda olan hastalardan birini sedyeye taşımaları gerekiyordu. Kaan baş tarafında olan çarşaf ucunu tuttu İrem de ayak ucunu. "Üç!"

Hızlı ve kontrollü şekilde hastayı sedyeye bıraktılar. İkisi de su içinde kalmıştı ve nefes nefeselerdi. Bu boşalttıkları üçüncü odaydı. Sedyeyi hızla odadan çıkardıkları sırada Kaan'ın telefonu çalmaya başladı. Muhtemelen Fatih sinyal kesiciyi halletmişti. Kaan duraksadı ve telefonunu açmak için hamle yapacakken birkaç polis memuru yardım için geldi. "Komiserim başka boşaltılacak oda kaldı mı?" Kaan telefonunu tekrar cebine koydu sonra açabilirdi, ellerini sedyenin iki yanına koydu o kadar çok yorulmuştu ki nefes almayı bile unutacak noktaydı.

"Yoğun bakımlarda tüm odalar boş, ben tekrar kontrol edeceğim. Siz de o sırada hastanın ambulansa binişini sağlayın ve kontrollü inin, tek bir sivil bile kalmamalı," dedi Kaan, sedyeyi hafifçe itekledi. Poliseler onaylar gibi başını sallarken diğer memurlarda sedyeyi ittirdi. İrem ise Kaan'ın hiç alışık olmayacağı şekilde sessizdi, rengi de pek yerinde değildi. Kaan bu defa ılımlı yaklaşmaya karar vermiş gibi ellerini İrem'in omuzuna yerleştirip yüzüne yaklaştı. "Ben son kez katı kontrol edeceğim, zaten kat boşaldı sen de inebilirsin artık."

İrem bir adım geriye gitti ve anında kaşlarını çattı. "Ne yani seni burada bırakayım da havaya mı uç?! Kafayı mı yedin sen? Manyak mısın?!" Asla değişmeyecekti, *itiraz çiçeği...*

Kaan sinirle gülüp burun kemerini sıktı, acaba bu kızın itiraz etmediği bir an var mıydı? "Öncelikle tüm sorularının cevabı evet. İkincisi

gitmek ister misin diye sorduğumu hatırlamıyorum!" İrem sanki Kaan'la tartışınca canlanmış gibi saçlarını geriye savurup kollarını göğsünde birleştirdi. "Bana emir verme! Burada kalacağım!" Gözlerini belerterek Kaan'a bakıyordu.

Kaan ellerini beline koyup İrem'in yüzüne doğru eğildi, İrem'i en sinir edebilecek gülümsemeyi yüzüne yerleştirdi. "Seninle tartışmayacağım itiraz çiçeği!" dedi, özellikle itiraz çiçeğini söylerken bastırmıştı. Arkasını dönüp koridorda ilerlemeye başladı, İrem ise sırf Kaan'ın dediğini yapmamak için patlamayı göze almış gibiydi. Ayağı ile ritim tutup arkasından baktı. "Beni burada mı bırakacaksın?!" diye seslendi, sinirden kuduruyordu. Kaan bir elinde telefonla numara tuşlarken İrem'i umursamadığı çok belliydi. Tek yaptığı şey hızlı adımlarla kontrol yapmaktı.

İrem bir adım daha atıp bir kez daha bağırdı. "Gel demeyecek misin?" Cevap yoktu. İrem ayağını sertçe yere vurdu. "Desene be öküz!" diye bağırdı. Kaan koridorun solundan dönüp gözden kaybolurken bağırdı. "Gelme, git itiraz çiçeği!"

"İTİRAZ ÇİÇEĞİ DEĞİLİM!" diye karşılık verdi, ıssız koridor bir anda buz kesti. İn cin top oynuyor derler ya, işte tam olarak öyle bir şeydi. Gece nöbetlerinde de hep korkardı ve koridordan koşarak geçerdi. Kaan'dan ses soluk kesilmişti hatta üstüne tuhaf tıkırtılar geliyordu. Üstüne üstlük birazdan havaya uçabilme düşüncesi İrem'i gerim gerim geriyordu. *Tamam bir şey yok, belki biri Kaan'ın kafasına patlatmıştır. Biri de ayağı kayıp düşmüştür, birazdan hastane patlarsa sen de içinde kalmış olursun kızım,* diye içinden geçirerek birkaç adım attım. Koridorda biraz ilerleyip korkak korkak sağına soluna baktı, "Dağ ayısı?" diye çekingen bir sesle seslendi, sesi boş koridorda yankı yapıyordu. Korkarken bile onu koruyacak tek kişiye laf sokuyordu.

Ellerini yumruk yaptı, yani bir şey gelirse elini geçirirdi. Asena öyle öğretmişti. "Buradayım hâlâ haberin olsun! Ayrıca yerlere bir şeyler atarak beni hayalet olduğuna inandıramazsın! Kaç yaşında kadınım ben tamam mı?!" Korkudan kaç yaşında olduğunu bile unutmuştu. Yirmi sekiz buçuk var ama yirmi dokuz yoktu. Koridorun solundan ürkek bir şekilde dönerken koridorun ilerisinde sesler daha da yükseldi ya yere

bir şey düşüyordu ya da küfür sesi geliyordu. Bu küfürler tamamen Kaan'a aitti. İrem bir an olduğu yerde duraksadı, ayakları geri geri gitmeye başladı. Kaan biriyle boğuşuyordu, hem de feci halde dayak yercesine boğuşuyordu. Tek kişi olmayabilirlerdi. İrem kendini yoğun bakım odalarının birine attı, önce panikle sağına soluna bakındı sonra elini kabanının cebine atıp telefonunu hızlıca çıkardı. Tepede olan ilk kişi Fatih abiydi ve onu aradı.

Fatih ilk çalışında açtı, İrem nefes almadan konuşmaya başladı. "Fatih abi bu katta adamlar var! Kaan onlarla boğuşuyor, durumu iyi değil gibi! Biri desteğe gelebilir mi?!" Önce bir süre cevap gelmedi, İrem'in duyabildiği tek şey şiddetli çatışma sesleriydi. Fatih dahil çoğu kişi tuzağa mı düşmüştü yoksa sadece Fatih mi bu durumdaydı? İrem bir süre korkuyla bekledi. "Fatih abii!" dedi harfleri uzatarak.

"İrem..." dedi zorlukla ve yutkunarak devam etti, "Tuzağa düştük, olduğun yerden çıkma. Kaan başının çaresine bakar." İrem'in gözleri fal taşı gibi açıldı, ne demek başını çaresine bakar? Başını yine itiraz eder gibi iki yana salladı. "Öldürecekler onu!" Fatih cevap bile veremiyordu. Sadece "Dayanın," dediğini duymuştu. Telefon kulağından usulca kaydı. Titreyen göz bebekleri köşedeki yangın tüpüne kaydı. Onu öyle bırakamazdı. Daha önce birine hiç zarar vermemişti, yaşamı birilerin hayatını kurtarmak üzerineydi ve şimdi ise eline geçse bir kaşık suda boğacağı adamı kurtaracaktı, hem de birine zarar vererek.

Derin bir nefes aldı, kapının köşesinde duran yangın tüpünü kaldırıp eline aldı. Oldukça ağır gelmesine rağmen sıkıca kavradı. Gözlerindeki korkuyu sildi, kapıyı açıp kendinden emin ama sessiz adımlarla koridorun solunu döndü. Bir adam yerde iki seksen yatarken bir adam da Kaan'ın üzerine çullanmış ellerini boynuna dolamıştı. Kaan'ın moraran yüzü metrelerce öteden belli oluyordu. Adamın kalıbı o kadar büyüktü Kaan'ın ezilmemesi içten bile değildi. Yani hesap edilirse Kaan 1.96 boyunda iken adam iki metrenin üzerindeydi. Kaan dinozorla dövüşüyormuş gibi hissediyordu. Tüm gücünü kullanıp adamı yumruklasa da adam yerinden kıpırdamıyordu.

İrem elindeki yangın tüpünü daha sıkı kavradı, göz bebekleri titrese de ayakları kendinden emin adımlarla ilerledi. Ve bir saniye bile

düşünmeden adamın kafasına geçirdi, adam bayılmadı acıyla inleyip kafasını tuttu ve hızla ayağa kalktı. İrem'e doğru döndüğünde gözleri bir canavar gibi bakıyordu. İrem ilk başta geriye doğru gitti elindeki yangın tüpünü bırakmadı, adam öfkeyle İrem'in kollarından kavradı.

İrem gözyaşlarıyla elindeki tüpü bıraktı. "Kaan!" diye çığırdı, zangır zangır titriyordu, kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu.

Kaan iki büklüm öksürürken bir anda İrem'in o dehşete düşmüş gözleriyle denk geldi ve o an sanki hiç basılmaması gereken damarına basılmış gibi ayağa kalktı. Hâlâ nefes almakta zorlansa adamın diz kapaklarının arkasına bir tekme geçirdi. Adam boşluğa denk gelip dizlerinin üzerine düştü. Adam tam hamle yapacakken İrem yere düşen yangın tüpünü alıp adamın suratına indir. Muhtemelen adamın kemikleri kafatasına geçmişti çünkü kanlar akıyordu. Adam Kaan'ın tekmesiyle yüz üstü yeri boyladı.

İrem adeta bir heykel gibi olduğu yerde çakılırken Kaan nefesini düzene sokup hızla İrem'in karşısına geçti ve elindeki yangın tüpünü alıp kenara bıraktı. Bu hareketleri yaparken oldukça temkinli şekilde ilerliyordu çünkü İrem muhtemelen şoka girmişti. Kaan usulca İrem'in yönünü çevirdi ve onu o koridordan çıkardı, İrem konuşmak için dudaklarını aralarsa da bir türlü konuşamıyordu. "Ö-ölmüşse..." diyebildi sadece, kekeliyordu korkudan.

Kaan, İrem'i yürütmeye devam ederken bir anda durdu ve karşısına geçti. Küçük yüzünü avuçlarının içine aldı. "Ölmüşse cehennemi boylar!" Önüne gelen saçları kulağının arkasına doğru ittirip dizlerini iyice kırdı ve İrem'in göz hizasına geldi. "Tamam mı?" İrem ilk defa Kaan'ın yüzünü ve gözlerini bu kadar net görüyordu. Gerçekten uzaktan iletişim kurduklarını fark etti, aralarında otuz santim vardı. Kaan'ın gözleri loş ışık altında yeşil gibiydi, İrem ilk defa bu kadar net gördüğü için şok olmuştu. Her şeyi unutmuş gibiydi. "Doktorum ben katil değil!" diye çıkıştı.

Kaan İrem'in mavi gözlerini hiç bu kadar görmemişti, upuzun kirpikleri vardı ve onlar bile saçlarıyla aynı renkti. "Benim ölmemi tercih ederdin tabii!" Güldü, bu kız yalnız kalmamak için falan kurtarmış olmalı diye düşünüyordu. İrem'in dudakları bir çocuk gibi büzüldü ve boncuk

gözleri hafif doldu. Kaan'ı göğsünden itekleyip kendinden uzaklaştırdı. Kaan yine bu kızın atar zamanı geldiğini düşünüyordu, canı sıkılıyordu belli.

"Sen ölseydin bu hastanede patlamayı beklerdim aptal!" diye ekledi ve gözünden bir damla yaş süzüldü. Kaan'ı pataklamak istiyordu ama sulu göz olduğu için korkudan ağlıyordu.

Kaan'ın gözlerindeki öfke yerini merhamete bıraktı, hatta yüzüne belirsiz bir gülümseme yayıldı ve İrem'i başından tutup göğsüne bastırdı, İrem ilk defa savunmasızca kollarını Kaan'a doladı. Sadece birinin sarılmasına ihtiyacı vardı. Kaan etrafına bakındı, yanağı sızlıyordu ama bu kıza sarılmak sakinleştirmişti.

İrem resmen başını Kaan'ın göğsüne yaslamıştı ama böyle kalırlarsa havaya uçacaklardı. İrem'e bakıp mırıldandı. "Biraz daha kalırsak ikimizde havaya uçarız sanırım." İrem hâlâ bir şok içerisinde olduğu için Kaan'a laf sokamıyordu, kendini geriye doğru çekip başını salladı. Her an bayılacak gibi duruyordu, bu olay onun için çok fazlaydı ne olursun hayalinden daha fazlaydı. Kaan bir şeylere itiraz edermiş gibi başını iki yana salladı ve tek seferde İrem'i kucakladı. İlk defa ortada bir itiraz yoktu. İrem sanki başına bir yuva arıyormuş gibi başını Kaan'ın göğsüne gömdü, panik olunca hemen şekeri düşerdi ve yürüyecek hali kalmazdı.

İclal ve Taha ise bebek katındaydı. İclal bulunduğu bebek odasın bir tur kendi etrafında döndü, nefes nefese kalmıştı. Tam on beş bebeği çıkarmıştı, oldukça soğukkanlıydı hatta bazı personeller duruşundan dolayı polis sanıyordu. Kapıda İclal'in çıkışını bekleyen polis memuru, "Çıkalım artık," deyince odadan çıktı ama bir şey vardı, içine sinmeyen bir şey vardı. "Patlamadı, nerdeyse kırk beş dakikadan fazla oldu ve patlamadı." Genç adam şaşırmış gibi kaşlarını havaya kaldırdı, "Hiç korkmuyorsun alışık gibisin sanki? Eşin falan mı asker?" diye sordu. İclal sağına soluna bakınarak hızlı adımlarla yürüyordu, net bir şekilde "Evli değilim, böyleyim çocukluktan beri. Genetik, ailem soğukkanlıdır ben de öyle yetiştim," diye cevapladı.

Genç adam etkilenmiş gibi kaşlarını havaya kaldırıp güldü, "Baban asker o zaman? Ya da annen ve baban asker?" İclal bu tür sorulara alıştı,

odaların kapılarını açıp içeriyi kontrol ede ede gidiyordu. "Cesur olmam için elimde silah mı olması gerekiyor? Ya da beni silahlı birilerinin mi yetiştirmesi gerekiyor?" diye imalı bir tavırla sordu. Adamın yüzüne hoşuna gitmiş gibi bir gülümseme yayıldı.

Genç adam gülüp başını salladı. "Haklısın." Kadın olduğu için korkup ağlaması mı gerekiyordu, sadece erkekler mi kaos yürütebilirdi? Bu tür söylemlerden nefret ediyordu.

"Haklıdır," diye ses Taha'ya aitti, elinde bir bebek vardı. Sıkı sıkıya tutmuştu, İclal bir an duraksadı ve Taha'ya baktı. Taha o kadar dikkatli tutuyordu ki istemsizce gülümsedi. Bu herifin eline çocuk mu yakışıyordu yoksa yaşanan adrenalinden mi böyle düşünüyordu, "Çıkalım, hadi," dediğinde merdivenlere yöneldiler. Taha bebeği güldürmeye çalışarak yürüyordu, İclal ise bu gerginliğe rağmen bakıp gülüyordu.

Dışarıda sayısız ambulans vardı. Bir kenarda Kaan, İrem'i ambulansa taşıyordu. Bir yanda Serkan yere çökmüş dağılmış olan yüzüne rağmen hemşireye iyiyim diye bağırıyordu. Taha bebeği hemşirelere teslim ettikten sonra time baktı hepsinin yüzü ayrı dağılmıştı. Fatih'in bile kolunu kurşun sıyırmıştı. İçeriden herkes tek tek çıkmıştı ama hastane önü hâlâ kalabalıktı, en son timin geri kalanı yara bere içinde hastaneden çıkmıştı, hatta Turan ve Behçet'in ufak sıyrıkları vardı hepsi tuzağa düşürülmüştü. Taha'nın sakinlik sebebi ise hastane deposundaki bombayı bulup durdurmuş olmasıydı, yoksa kırk beş dakika boyunca patlamaması imkansızdı, herkes panik olduğu için söylemeye fırsatı yoktu.

Turan ve Behçet hemşire eşliğinde ambulansa ilerlerken Behçet, Turan'ın omuzundan itekleyip güldü. "Hâlâ ölmedik lan!" Turan'da Behçet'in koluna vurarak kahkaha attı. "Ne ölmesi amına koyayım bayılmışız!" İkisi yaralarına rağmen birbirlerini ittirip kaktılar.

İclal hepsinin gülmesine anlam veremiyordu sonuçta hâlâ patlayabileceklerini düşünüyordu. "Ya siz manyak mısınız?" Şaşkınlıkla hepsine baktı, ayrıca inanılmaz sinirlenmişti. Hepsi birbirine bakıp gülümsedi ve evet der gibi aynı anda başlarını salladılar, İclal daha fazla sinirlendi. "Hâlâ bir sürü insan var dışarda, bomba patlayabilir!" Taha yanıt vermedi. Gülerek başını iki yana salladı. Onun yerine Serkan yanıt verdi.

"Zaten bomba yirmi dakika önce durduruldu ve Taha söylemese de durduğunu bilecek kadar bu işleri biliyoruz."

İrem oturduğu ambulansın içinde ayaklanıp aşağıya indi. "Nasıl ya? Hepiniz farkındaydınız yani!?" İkisi de dehşete düşmüştü. İrem'in gözleri sinirle açıldı, başını Kaan'a çevirdi ve yine eski bakışları yerine gelmişti Kaan bunu anlamış gibi alkışlamaya başladı. "Aferin! İki normal insana dönmüştü, aferin." Alkışlamaya devam etti.

İrem sinirle Kaan'ın göğsüne doğru vurdu, gavura vurur gibi vuruyordu. "Ölüyordum be ben korkudan! Ve sen bana durmuş olma ihtimalini bile söylemedin!" Kaan geriye sendelerken İrem vurmaya devam ediyordu, tekrar göğsüne vururken Kaan hiçbir şey yapmadı. Hâlâ onun şokta olduğunu ve korkmuş olduğunu biliyordu. "İhtimal sonuçta bomba durmamışta olabilirdi." Kaan sakin kaldıkça İrem daha çok sinirleniyordu, eline değnek alıp kovalamak istiyordu. Kaan hiç sesini çıkarmadan geriye kaçıyordu, kız bu defa haklıydı. Patlarsa diye Kaan'a bile sarılmıştı, "hâlâ gülüyorsun ya! Domuz!" İrem'in dokunuşları çok canını acıtmıyordu ama kızın tırnakları o kadar uzundu ki vurdukça boynunu çiziyordu.

Kaan gülmeyi bırakmıyordu, çünkü cidden süt dökmüş kedi gibiydi İrem. İrem bir kez koluna doğru sertçe geçirip bağırdı. "Domuz!" Boğacak gibi yaptı ardından geri çekildi, geri çekilirken öldürecek gibi bakmayı sürdürüyordu.

İclal ise bu kadar tepki vermiyordu, böyle ağır tepkiler vermek kanında yoktu. Kollarını göğsünde birleştirip hepsinin suratına tek tek baktı, Taha hariç hepsinin suratı çarşamba pazarına dönmüştü ama Taha ay gibi parlıyordu. Gözlerini Taha'da sabitleyip işaret parmağını ona doğrulttu, "Sen hariç niye hepsinin yüzü çarşambaya dönmüş acaba?!"

Taha sanki adamların içinden geçmiş gibi parmağını burnuna sürttü, ellerini cebine koyup omuzlarını dikleştirdi. "Şimdi şöyle, ben çok tatlı ve seksi ekstra olarak yakışıklı olduğum için," İclal'in gözlerine baktı, "Bu detay önemliydi. Adamları bir sağ bir sol," Eliyle sanki birini tokatlar gibi yaptı ardından kafa atar gibi kafasını savurdu. "Sonra mermiye bir kafa." Üstünü silkeler gibi yaptı. "Adamlar pert zaten."

Tüm tim Taha'ya kilitlendi, hepsi öldürecek gibi bakıyordu. Özellikle Turan ve Behçet başlarına buz torbasını tutarken çoktan Taha'yı

kurşunlamışlardı, tüm işin ceremesini onlar çekmişti, Taha bombayı durdursun adamlar içlerinden geçmişti. Ölümcül sessizliği bozan Serkan olmuştu, "Abi sen bombayı durduracaksın diye ben dört kişinin arasında kaldım ya!" Çok kinlenmişti, yüzü mosmor olmuş ağzı yüzü kan içinde kalmıştı.

Behçet metrelerce uzaklıktan buz torbasını Taha'ya doğru fırlattı, Taha yere eğilerek son anda kurtuldu. Fatih bile sinirlenmişti, bu olaylar bittikten sonra meydan dayağı çekilecekti. "Puşt!" diye bağırdı Behçet.

Taha ise kınayarak hepsine baktı. "Yazıklar olsun, sen gel koca bombayı durdur böyle muamele gör." Tüm tim tekrar kitlenince Taha ağzına hayali bir fermuar çekti. Biraz daha konuşursa tüm yaşantısı yalan olabilirdi.

Fatih ambulanstan inip etrafa baktı, araçları sivilleri geri geri çekiyorlardı. Herkes mahvolmuş gibiydi. "İyi misiniz hepiniz?" Hepsi başını salladı ama yüzlerine bakıldığında hepsinin suratı içler acısıydı. Hepsi gülerek başını öne eğdi, orta da sadece Baybars ve Asena yoktu. Fatih tam sormak için hazırlanıyordu ki Baybars küfürler eşliğinde hastanenin acil kısmından çıktı. Tek değildi, elinde iri yarı bir adam vardı. Baybars soluk soluğa adamı kafasından tutarak sürüklüyordu, adam yere düşüyor Baybars saçlarından tutarak havaya kaldırıyordu. Adamın yüzü öyle bir dağılmıştı ki yüzündeki kanlar düştüğü yerlere damlıyordu. "Yürü lan!" diye bağırdı Baybars. Onun sadece kaşı ve dudağı patlamıştı, gözlerindeki ateş tüm hastaneyi yakmaya yeterdi, resmen başından dumanlar çıkıyordu.

Baybars adamı sürükleye sürükleye ağacın dibine fırlatırken bağırdı, adamı bırakırken bile bir kere daha adamın suratına yumruğu indirdi. Adam zaten bayılmıştı ama Baybars hırsını alamıyordu, Fatih gelip Baybars'ı geriye geçerken Baybars bağırdı. "Hemşire ayıltsın sonra çağırın ben bir daha bayıltacağım!" Elini dizlerinin üzerine koyup soluklandı, nefes nefese kalmıştı.

"Ulan adamın başından gerçekten duman çıkıyor, hâlâ nasıl bu kadar yakışıklı olabiliyor. Sinir oldum," dedi Taha ve kendi kendine triplenerek uzaklaştı yanlarından. Fatih Baybars'ın omuzunu hafifçe sıktı, "Oğlum ne bu sinir?"

Baybars nefesini dışarı verip doğruldu, "Orospu çocuğu beni yatağa kelepçeleyip öyle dövdü çünkü!" Bileğini ovuşturdu, elinin acısı yeni yeni geliyordu. "Çıktı galiba!" Elini tutup başını geriye attı. Elleri büyük olduğu için çıkarmak için zorlamıştı ama çıkaramamıştı, tık sesi gelmişti ama yine de çıkaramamıştı. Adamların birini kendine sürükleyip silahını aldıktan sonra kurtulmuştu. Sonrasında onu kelepçeleyen adamla mücadele etmişti, bu sürede Asena'yı görmüştü ama Asena onu görmemişti, seslense de Asena koşarak bir yere gidiyordu.

Baybars acıyla yere çöküp elini tutarken etrafına bakındı, "Herkes iyi mi?" Yumruğunu sıkıp acısını bastırmaya çalıştı ama elini de sıkamıyordu. Siniri geçince tüm acı üzerine hücum etmişti. Fatih hemşirelerden birine seslenirken Baybars ayağa kalktı. "Asena nerede?"

Hepsi birbirine bakıp ayaklandı, Asena yoktu. Hemşire Baybars'ın eline bakmaya çalışırken Baybars elini hızla çekti, aynı anda telefonu çalmaya başladı. Elini arka cebine atıp hızla çıkardı, özel numara arıyordu, tüm timle göz teması kurdu, "O arıyor..." dedi. Telefonu açıp hoparlöre aldı, tüm Baybars'ın çevresinde çember oluşturdu. Alex daha konuşmaya başlamadan Baybars küfürler etmeye başladı. "Senin etini, kemiğini, varoluşunu, çabanı, sülaleni, sülalenin etini, kemiğini, cibilliyetini sikeyim! Oruspu çocuğu! Seni öldüreceğim oğlum, ya var ya yalvaracaksın!" Ağaç kavuğuna doğru eliyle üst üste vurdu. "Etini kemiğinden söküp istiklal mahkemesi kurmazsam en adi şerefsizim!" Sinirden kulakları kızarmıştı, boynundaki damarlar yerinden fırlayacak kadar belirginleşmişti. Alex elinde olsa tüm şarjörü üzerine boşaltırdı. Alex hiç bunları duymadı, aksine sadece güldü. Uzun bir kahkaha attıktan sonra nefeslendi. "Ama vakit kaybediyorsun Amir, siz şimdi gerçek bombayı durduğunuzu mu sanıyorsunuz?" O an anlık soğuk bir sessizlik oldu, sadece esen rüzgârın sesi duyuldu. Alex ise bundan büyük bir zevk alırcasına konuşmaya devam etti, "Ben çok merhametli bir adamımdır! Tam tamına yedi dakikanız var, belki de daha az benim matematiğim epey kötüdür! Son bir iyilik daha yapayım alt katlara iyi bakarsanız belki Rus İstihbarat Protokolü çıkar..." Baybars bağırmak istedi, küfretmek istedi ama sadece elindeki telefonu sıktı. Telefon elinde parçalanacak

durumdaydı, vakit kaybetmeden hastaneye doğru döndü. Fatih bağırdı, "Ambulansları uzaklaştırın, derhal!" Ekipler tahliyeyi başlatırken Fatih ilerledik polis birimlerine ilerledi.

"Tahliye. Acil Tahliye, bölgedeki mahallede tahliye. Bomba riski devam ediyor, acil anons." Polisin omuzuna doğru hafifçe vurup timin yanına doğru koştu, hepsi hastaneye doğru koştu. "Asena... Asena'yı bulmamız lazım!"

İrem ve İclal ne olduğunu anlamamıştı, telefonu duymamışlardı çünkü. Taha ve Kaan ikisini de geriye doğru çekti, "Hadi. Uzaklaşın, bir bomba daha varmış," diye bağırdı Kaan. İrem buz keserken İclal'in bile suratı düşmüştü, Asena yoktu çünkü.

"Asena?" dedi İclal korkuyla, Kaan ikisini de geriye doğru ittirdi. "Tamam. Bulacağız, hadi." İrem tüm korkularına rağmen içeri doğru atak yapmak istedi ama Kaan belinden tutup onu çekti. "Asena içerde!" Gözleri anında dolmuş ağlamaya başlamıştı.

"İrem tamam!" İrem'i geriye doğru çekti, başını omuzuna bastırdı. "Tamam, sakin kal. Sakin dur ki alıp gelelim!" diye bağırdı Kaan, İclal'de İrem'i kolundan tutup geri çekti. "İrem hadi, insanları çekelim." Korkuyla içeri bakıyordu o da. İrem Kaan'dan uzaklaşırken elini tuttu, gözlerinin içine yalvarır gibi baktı. "Onu kurtar." Kaan geri geri giderken ellerini geriye çekti yavaşça sadece başını salladı.

Taha hiç konuşmuyordu bile, suçluluk duyuyordu. Geri geri giderken İclal'in yüzüne baktı, İclal konuşup konuşmamak arasında bir yerdeydi. Taha arkasını dönüp içeri koşmaya başladığında İclal bağırdı. "Parampinçik olma Romeo!"

Taha hiç bakmadı ama duydu, dudağının kenarında hafif bir tebessüm oluştu. Bu olanlar bittikten sonra "Bana karşı bir şey hissediyorsun." Adlı konuşmasını yapabilirdi.

Hepsi farklı köşelere dağıldı, Baybars örtülerin bile altına bakıp Asena'yı arıyordu. Diğerleri bombayı arıyordu, Asena'nın ismi hastane koridorlarında yankı yapıyordu. Behçet güvenlik odasındaki anonstan sesleniyordu ama hâlâ tık yoktu, Baybars üst üste arıyordu. Telefon çalıyordu ama açan yoktu. Bombanın çapını bile bilmiyorlardı belki de tüm

mahalleyi yerle bir edecek şiddetindeydi ve Asena yoktu. Yaklaşık üç dakika sonra hastanenin bahçesinde derin bir sessizlik oldu ve sessiz bir bekleyiş daha vardı. Bazı ambulanslar uzakta da olsa hâlâ oradaydı. İclal iki eli kalbinin üzerinde beklerken telefonu çaldı, arayan kişi Taha'ydı.

Taha neden İclal'i arıyordu? İclal şaşkınlıkla telefonu açıp sesi dışarı verdi. "Dinliyorum," dedi, bir anda tüm timin sesleri karıştı. "Lan kızın ne işi var hatta?" diye çıkıştı Behçet. Şu an tüm tim hattaydı, Taha herkesi arayıp aramayı birleştirmişti.

"Bu bir toplu aramadır. Vakit kaybı olmasın diye." Soluk soluğa kalmıştı. "Öncellikle Juliet her an patlayabilirim. Var mı son söylemek istediğin bir şey? Seni seviyorum ya da çok yakışıklısın ya da seni ilk gördüğüm günden beri yanıyorum falan? Ya da senden bir çocuğum olsun istiyorum?" Gayet ciddiyet ile sormuştu, aynı zamanda önündeki bombanın kablolarını ayrıştırıyordu. Bombayı bulmuştu, elektrik panellerin ve akımların olduğu odadaydı.

Herkes şok olmuştu, bunun için mi aramıştı? İclal hem şaşkınlıkla hem panikle çıkıştı. "Allah belanı versin! Öleceksin, derdin bu mu?"

Baybars bu saçmalığa anlamsızca baktı, öleceklerdi. Bu çocuk ne zaman değişecekti, "Oğlum mal! Öleceğiz! Mal oğlu mal!"

"İşte ben de onu diyorum, öleceğiz yüksek ihtimal. En azından açıklığa kavuşturayım dedim, ölürsem falan diye. Üç dakikası var, onu söylemek için aramıştım," dedi rahatlıkla, aslında gerginlikten ölecekti hatta yüksek ihtimal havaya uçacaktı ama bir şekilde bunu bastırmalıydı.

"Çapı ne kadar etkiler?" diye sordu Fatih, şu an Taha'nın saçmalığı ile uğraşmayacaktı. Odanın ışığı yüzüne çarparken floresanların titreyen mavi tonu daha çok insanı geriyordu. Taha gözlerini pakete diktiğinde, mat ve gri yüzeyiyle ışığı yutuyordu. Köşeleri sert ve kesin hatlarla birleşmiş, askeri bir mühimmat kutusu gibiydi. Üzerinde siyah renkle işlenmiş seri numarası vardı; sanki bir fabrikadan çıkmış gibiydi. Yüzeyin ortası ince bantlarla tutturulmuş, küçük bir dikdörtgen parça parça göze çarpıyordu. Panelin üzerinde durmadan hareket eden rakamlar vardı, sayısız renkte kablo neyin tetikleyicisi olduğunun belirsizliğini gösteriyordu. Allah'a emanet dese olmaz, demese hiç olmaz.

"Çapı hastanenin büyük kısmını havaya uçurur, elektrik panellerine bağlanmış. El yapımı," Biraz daha baktı, el emeği göz nuru gibiydi adamlar ne kadar kablo varsa koymuştu. Taha bunu çözerdi, adamlara da yedirirdi ama üç dakika da mı yapardı işte o belirsizdi.

"Abi hiç mi durduramazsın?" diyen Serkan'ın anlamsız sorusu ile hepsi duraksadı, Taha telefonun diğer ucundan Serkan'ı gırtlama ihtiyacı ile dolup taştı. Tamam hani kendisi de anlamsız şeyler soruyordu ama bu kadarda değil.

"Yok. Biraz durdurabiliyorum ama canım istemiyor. L bedeni var vereyim mi?" Sinirle soluyup mırıldandı. "Mal."

"Taha çık oradan, hemen!" diye komut verdi, Taha ise hâlâ çözmek için uğraşıyordu. Bu kadar kolay pes etmek istemiyordu. Kablonun bağlantısını parmağıyla ayırdı, zorlasa yapabilirdi. "Yapabilirim," diye mırıldandı, "Zamanlayıcı var ama yaparım." Zamanlayıcı olmasaydı daha kolay olacaktı. Ekipmanları yoktu, hiçbir malzemesi yanında değildi.

"Taha çık oradan!" diye tekrarladı Baybars.

Taha ise inat ediyordu, hâlâ kabloyu ayıklamaya çalışıyordu. Yanlış bir hareket canına sebep olabilirdim. "Yapabilirim!" diye bağırdı.

"Sıçarım ağzına, çık oradan!" diye bağırdı bu defa, ses tonu titreten bir türdendi. İclal bile korkmuştu, Taha'nın geri gelmesini bekliyordu ama Taha telefonu kapattı. Son iki dakika kalmıştı, sinirle yüzünü sıvazlayıp ayağa kalktı. Önündeki duvara üst üste tekme attı, hızla panel odasından çıktı. İclal sımsıkı bir şekilde telefonu tuttu, gözlerini hastaneden ayırmıyordu.

İrem koşarak İclal'in yanına geldi, ellerinde eldivenleri kan içindeydi. İrem'i yine kekeme tutmuştu, konuşamıyordu. Bazı anlarda çocukluğundan kalan şeyler yüzünden kekeliyordu ama bu her zaman olmuyordu. "Asena..." dedi zorlukla. İclal İrem'in yüzünü avuçlarının içine alırken tim acilden çıkış yapıyordu, Fatih ve Baybars sakinlikle çıkıyordu çünkü polislerden biri Fatih'i arayıp Asena'nın ambulanslardan birine bindiğini söylemişti.

İclal İrem'in konuşması için gözünün içine bakıyordu, "Nefes al," Derin bir nefes alıp İrem'in de nefes almasına yardım etmeye çalıştı,

nefesini bıraktığında İrem'de onunla birlikte bıraktı. "Asena ne?" diye sordu.

O sırada Kaan gelmişti, ikisine baktı. İrem Kaan'ı görünce yutkundu, gözyaşları yanağından akmaya başladı. Kaan İrem'in ellerinden tuttu, kanlı eldiveni umursamadan tutup kendine çevirdi. İrem'in yüzünü avucunun içine aldı. "Söyle, hadi. Ne oldu?"

"İ..." diyebildi, kekemesi tutmuştu ve bir anda söylemiyordu. "Kadın..." diyebildi, Kaan İrem'in saçlarını usulca okşadı, İrem konuşamadıkça ağlıyordu ve kızarıyordu. Kaan İrem'in yüzüne yaklaştı, dizlerini kırıp onunla aynı boya geldi. Tam olarak gözlerinin içine bakıyordu, sanki Kaan'ın bu hareketi İrem'in dilini açmış gibiydi. İrem bir anda konuşmaya başladı. "Ben ambulansta kadına yardım etmek için girdim, kanaması vardı ve hamileydi. Sonra bana Asena'nın hâlâ içerde olduğunu söyledi, polislerden biri de dedik ki bu kadın saldırganlardan biri." Zorlukla nefes alıp verdi. "Kazan dairesi dedi..." Taha'nın bakışları dehşetle büyüdü, elektrik odasına bakınca oraya bakmamıştı.

Kaan ve Taha birbirine baktı, Baybars tam beş saniye önce ambulans hemşiresinin yanından dönmüştü, araçların sevk edildiğini söylemişti. "A-Asena o ambulanslardan birinde değil miydi?" Kelimeleri birbirine girmişti. Başını iki yana salladı. "A-ama ben sordum hemşire bindi dedi..."

Baybars hastaneye doğru koşarken Kaan önüne çıkıp göğsünden onu ittirip geriye doğru savurdu, İclal ve İrem kendini kaybetmiş gibi hastaneye koştu. Taha ikisinin önüne çıktı ve kollarını iki yana açıp tutmaya çalıştı. Kaan koşup İrem'i geriye doğru çekti, bu sırada İrem'in tokadından nasibini alıyordu.

"Ya abi patlayacak! İçerde! Lan içerde kız!" Baybars boğazı patlarmışçasına bağırıp Fatih'in kollarında çırpınıyordu, kendini kaybedip Fatih'in suratına yumruk attı. Fatih yumruğun şiddetiyle düşse de tekrar ayağa kalkıp Baybars'ı yakaladı. Turan ve Behçet'te tutmaya çalışıyordu ama hiçbirinin gücü yetmiyordu. Baybars delirmiş gibi hepsini resmen fırlatıyordu. "Ya bırak!" diyerek Behçet'i boğazından tutup fırlatmıştı.

Hastanenin bahçesine ipini koparmış gibi geldiğinde nefesi göğsüne düğümlenmiş gibiydi, tek düşündüğü şey Asena'yı kurtarmaktı. Binaya

yaklaşmasına birkaç metre kala kulak zarını delen bir uğultu yükseldi, zemin aniden titredi. Sanki bütün şehir aynı anda inlemişti, bir anlık sessizlik... Sonra ışığıyla kör eden büyük bir patlama. Camlar binlerce ok gibi havaya fırladı, duvarlar ateş içinde yarıldı. Basınç dalgası Baybars'ı yerden koparıp geriye savurdu.

Ölüm bir bedende belki de var oldu...

Ölüm, bir özel harekâtçının en yakın noktasıdır. Çoğu zaman bunu bildiklerinden plan yapmazlar hatta bazen birkaç saatin sonrasının bile planını yapmazlar. Hele Kartal, hiç yapmaz. Çünkü onlar ölüm seçenlerdi, onlar yarım hikâyelerin başrolleriydi...

Baybars'ın bedeni yere yapışmıştı. Fatih hemen ilerisine savrulmuştu, Baybars girişe daha yakın olduğu için sert bir şekilde savrulmuştu. Bilinci açıktı ve inliyordu, beli sızlıyordu. Kulağındaki o büyük uğultu ise cabasıydı. Sırtüstü yapıştığı yerden tepesinden geçen dumanlara bakıyordu. Ciğerlerine işleyen duman üst üste öksürmesine sebep olmuştu, tepesinden geçen o kara dumanları bile net göremiyordu. İçerde bir şeyler patlamaya devam ediyordu, belki manyetik cihazlar belki başka sesler ama içerde büyük gürültüler kopmaya devam ediyordu. Baybars'ın etrafında çığlıklar ve ağlama sesi vardı. Bir an gözleri kayar gibi oldu hiçbir sesi duyamadığını hissetti işte o an tüm hayatı hızlıca gözünün önünden geçti. Kafasını çok hafif kaldırdı, tüm dünya bir tur önünde döndü. Kafası tekrar geriye gitti. Nefes alış-verişi hızlıydı, göğüs kafesi hızlı hızlı inip kalkarken bile aklındaki tek şey Asena'ydı. İçerdeydi...

Zorlukla ellerini yere koydu, başını hafifçe kaldırıp ateş ile kaplanan hastaneye baktı. Gözlerine yansıyan ateş, denizin üstündeki bir meşale gibiydi. Dizlerinin üzerinde durabilmek için ellerini yere vurup doğruldu. Doğrulduğunda bile tüm dünyası tekrar kararmıştı. "ASENA!" diye inlercesine bağırdı. Kendi sesi bile kulağında çınlama yapıp bir bomba etkisi yaratıyordu. Ayağa kalktığı an başının dönüp geriye sendelemesi bir oldu. Gözünde biriken bir damla yaş yanağından süzülürken ateşe doğru ilerlemeye başladı, Kaan siper aldığı yerden fırlayıp Baybars'ın önüne geçti ve onu tuttu. "Dur!" Baybars ayakta bile duramıyordu, fena sarsılmıştı. Yüzü is içindeydi, kıyafetleri toz içinde kalmış ellerinin

üzerinde fırlamanın şiddetiyle sürtünmeler oluşmuştu. Sırtı boydan boya sürtünmüştü ama sadece içi yanıyordu. İleri atılmaya çalışırken inledi. "Asena..." Gözünden yaşlar süzülmeye başladı.

Kimse bu kadar büyük patlama olacağını düşünmemişti ama çöp konteynerini bile havaya fırlattıran şiddette olmuştu ve bu patlamadan, hele kazan dairesinden birinin sağ çıkma ihtimali yoktu. Baybars yanan hastaneye baktı, "Patladı..." Kaan onu tutarken zaten direnecek gücü kalmamıştı, kimsenin içerden sağ çıkamayacağını iyi biliyordu. Asena'nın sesi kulaklarındaydı, ilk tanıştıklarındaki o cesur sesi, yanlış anlayıp kendi kendine utanması... Hepsi şu an gözünün önünden geçiyordu.

*Sarılmadım, sarılamadım...*Gözyaşları Kaan'ın omuzuna düştü, Baybars ağlıyordu. Kaan'ın omuzuna doğru vurdu. "Sarılmadım, sarılamadım..." Kaan'ın da gözleri dolmuştu, Baybars'ı geriye doğru çekti. Çünkü içerde sürekli bir şeyler havaya uçuyordu. Baybars'ın içinden tam anlamıyla bir şey kopmuştu. Asena'nın ölmesi değil sanki aradığın şeyin artık bir anlamı yokmuş gibi içinden bir şeyler koptu.

Kaan kabullenememiş gibi Baybars'ı geriye itti. "Saklanmıştır." Baybars'ın kafasını tuttu, "Saklanmıştır," diye tekrar etti, Baybars gözyaşlarıyla başını yana eğip içeri gösterdi. "Yanıyor içerisi..." Görmüyor musun nasıl saklansın der gibiydi.

İrem'in feryadı kulakları doldurdu. "Asena!" diye bağırıyordu, hâlâ hastaneye doğru koşmaya çalışıyordu ama Kaan Baybars'ı tuttuğu için yanına gidemiyordu, İclal ve Taha çekiştiriyordu İrem'i. İrem çocukluğu yanıyormuş gibi hissediyordu, içerden kimsenin sağ çıkamayacağını bilecek kadar büyümüştü. "*Ben senin annen olurum, merak etme. Senin kimseye ihtiyacın yok,*" diyen sesi kulağında çınladı, ikinci gerek annesini kaybediyordu. Hasta olduğunda operasyondan dönse bile İrem'e bakıyordu, uzakta olsa bile arıyor ve tembihliyordu. Annesini kaybetmişti...

Kaan sadece İrem'in çırpınışını izledi, omuz üstü hastaneye baktı. O kazan dairesinden kimse sağ çıkamazdı, Asena'nın bedeni bile bulunmazdı... Başını Baybars'ın başına yasladı, Baybars içeri gitmek için tekrar atak yaptı ama sıkı sıkı tutuyordu. Timin geri kalanı yere çökmüş içeriyi izliyordu, Behçet başını yere koymuş ağlıyordu. "Allahsızlar!" diye yeri yumrukluyordu.

"Kimse var mı?!" diye bir ses yükseldi içerden, bir anda hepsi ayağa dikildi. Sesin içerden mi yoksa başka yerden mi geldiğini anlayamamışlardı. Bir erkek sesiydi, o alevlerin içinden birinin sesi yükseldi... Ve o kara dumanların içinden bir sülliet belirdi, genç bir adam bir kolunda ufak bir kız çocuğu ve yarı baygın halde omuzladığı Asena vardı.

Baybars olduğu yerden fırladı, koşarken ayağı takıldı düştü ama saniye bile almadan ayağa fırladı. Kaan koşarak o tarafa doğru gitti, burnu ve ağzı kapatılmış kızı önce kucağına aldı ardından hızlıca yüzünü açıp nefes almasını sağladı. Ambulansların olduğu tarafa doğru hızlı adımlarla ilerlerken bir yandan da küçük çocuğun başını şefkatle okşuyordu, boncuk gözlü bir kız çocuğuydu. Burnu ve yüzü is içindeydi ama hayattaydı. "Geçti, geçti prenses..."

Genç adamın dizlerinde güç kalmamış olacak ki dizleri titredi ve dizlerinin üzerine düştü. O sırada Baybars, Asena'yı son anda düşmekten kurtarıp belinden kavradı. Kendisi dizlerinin üzerine çökerken Asena'yı kendine yasladı. Ambulanslara doğru dönüp, "Sedye!" diye bağırdı. Asena'nın yüzü dumandan siyahlaşmıştı, önüne gelen saçları Baybars geriye doğru verdi, gözyaşları Asena'nın üzerine düşerken Asena'yı sarmaladı. "Allah'ım!" Başını başına yasladı. "Şükürler olsun." Yüzünü usul usul okşadı, sanki içinde kopan şey tekrar yerine oturdu.

İrem ve İclal dizleri titreye titreye Asena'nın yanına ulaştılar. Gülüşlerine hıçkırıklar karışırken İrem ağlayarak başını yere koydu. İclal soğukkanlı bir tavırla elini Asena'nın burnuna götürdü nefes aldığından emin oldu. Kanla kaplanmış tişörtüne baktı ve tişörtünü havaya kaldırdı. Dikişleri açılmış, yarası genişlemişti ve kanaması vardı. Hızlıca üzerindeki gömleği çıkarıp yaraya baskı yaptı, o sırada Baybars korkuyla İclal'den bir şey söylemesini bekliyordu.

"ACİL SEDYE HADİ! 0RH+ KAN ACİL HEMEN!" diye bağırdı sadece, sedye ve görevliler koşarak geldiğinde Baybars geri çekilmek zorunda kalmıştı, Asena'yı hızla sedyeye aktardılar. Sedyenin çevresinde doktorlarda vardı, Asena'yı kontrol ediyorlardı aynı zamanda ambulansa gidiyorlardı. Kaan peşlerinden bağırdı. "0RH+ BENİM!"

Asena'yı sedyeye yerleştirdikleri an bile Baybars Asena'nın elini bırakmamıştı, sanki Asena da bunun farkındaymış gibi ellerini resmen

Baybars'ın ellerine kenetlemişti. "Benimlesin, dik kafa. Benimlesin, orman gözlü..." Gözyaşları hâlâ akıyordu, içinden başka bir ses fısıldadı Baybars'a "*Kader bizi birleştirmedi ama karşılaştırdı...*"

Kader onları henüz birleştirmemişti ama karşılaştırmıştı...

Asena tam anlamıyla bilincini yitirmemişti, ambulansa yerleştirdiğinde Baybars ve Kaan'da bindi. Asena'nın gözünden bir damla yaş, Baybars'ın yüzüne yerleştirdiği eline düştü. "Kahve sevmeyi öğreneceksin..." diye bir mırıltı döküldü Asena'nın dudaklarından. Baybars anlamamıştı, evet kahve sevmiyordu ama ilk sözü bu muydu? Yutkunup Asena'ya baktı, "Ne?" Asena'nın gözünden bir damla yaş daha süzüldü.

İclal ve İrem ambulansın gerisinden bakarken öksürüklere boğulan adamı tamamen unutmuşlardı. İkisi de genç adama doğru döndüler ve yanına çöktüler. İclal adamın yüzünü kaldırıp omuzunun üstünden ambulanslara bağırdı. "Sedye!" diye bağırdı. Tekrar adama döndüğünde, İrem'in de İclal'in de gözleri kocaman açıldı. Aynı anda dudaklarından aynı isim döküldü. "Emirhan..." İclal elini adamın yüzünden çekerken şaşkınlığı kat be kat artıyordu. Karşılarındaki adam öksürük krizine girerken kızların yüzüne bakıp belli belirsiz gülümsedi. "Kızlar... Iron Man'i özlediniz mi?" Genç adamın gözleri kararadı, dudağında ufak bir tebessümle yana doğru devrildi.

Havasız kalmıştı ve kolunun belli kısmında yanıklar oluşmuştu, öldürmezdi ama bayıltırdı.

İSTANBUL ŞEHİR HASTANESİ

"Gittiniz ya!" diye bir ses yankılandı hastane koridorlarında, bu ses İclal'e aitti.

"Gitmek zorundaydım," diye bir yanıt geldi genç adamdan. Başı öndeydi, İclal'in yüzüne bakmıyordu. İclal sinirle kendi etrafında bir tur döndü, İrem ise dolu gözlerini ovuşturup yaslandığı yerden doğrulu. "Çok merak ediyorum, o patlama olmasıydı öylece geçip gidecek miydin?" Burnunu çekip gözlerini genç adama sabitledi, genç adam başını usulca kaldırdı ve İrem'in yüzüne baktı. İrem cevabını gördüğü gözlerden almıştı, gerçi yıllarını birlikte geçirdiği kişinin bakışları bile değişmişti.

"Gidecektin tabii!" Öfkeyle üst üste göğsünden ittirdi, duvara yapıştına kadar durmadı. Genç adam da onu durdurmadı. İclal bir şey

söylemiyordu, kollarını bağlamış öylece bakıyordu. Karşılarındaki adam kim miydi? Asena'yı patlamadan kurtaran adamdı ama daha derine inecek olursak eskiden yediği içtiği ayrı geçmediği, birbirlerine söz verdikleri, kardeşim diye sevdiği biricik dostu Emirhan Güneyli...Asena'nın son halinden dolayı kendisini suçlayıp giden, üstüne şehri terk edip özel harekât olan adam.

"Eskiden biz bir aileydik ya! Sen her hafta sonu bizi bir araya toplayıp istemediğimiz halde tüm Marvel serilerini izleten bir kardeştin! Ya bizim bir evimiz vardı, düştüğümüzde sığındığımız..." diye hıçkırıklarla ağlamaya başladı İrem. İclal sadece acıyarak bakıyordu.

Emirhan dolan gözlerini daha fazla tutamadı, olduğu yerden doğruldu. "O yuva yıkıldı, İrem! Altında kaldık, kardeşim diyorsun ya bize, biz hiçbir bok yapamadık İrem!" Ellerini birbirine çarptı. "Ellerimizden kaydı o kız! Hani yuvaydık? Hani aileydik?!" Sinirle duvara vurup daha yüksek perdeden bağırdı. Eliyle koridorun sonunu gösterdi, "Bak, orada yatıyor o kız! Patlamadan önce ne yapıyordu, bilmek ister misin? Hani biz aileyiz ya, dur anlatayım!" İrem'in yüzüne doğru yaklaştı, "Eğer elimde o çocuk olmasaydı, ölmeyi bekliyordu. Öylece oturmuş, ölmeyi bekliyordu! Ölecekti lan, paramparça olacaktı!" Tekrar eliyle duvara vurdu. "Ama doğru biz aileyiz amına koyayım. Ben mesela, mükemmel bir arkadaşım. Öbür hıyar, en abimiz en delikanlımız ama bir ay boyunca kız işkence görürken ruhumuz bile duymadı! Mahkeme salonunda baygınlık geçirirken öylece kaldık lan! Ne ailesi?" Başını iki yana salladı, "Ne ailesi İrem? Ne faydan oldu bu kıza?" Bir cevap bekledi, sözleri o kadar acıydı ki ne kadar ağır konuştuğunun farkında değildi. Dolan gözünden bir damla süzülürken alkış tuttu. "Bravo istihbaratçı yapmışsınız kızı, ne oldu hayatta mı kaldı böyle?" Koridoru göstererek bağırdı. "Kızın tüm hayatını sikip atmışlar, kaç operasyonda karşılaştık birbirimizden kaçtık haberiniz var mı? Nefret ediyor benden."

İclal olduğu yerden doğrulup Emirhan'ın üzerine ağır ağır adım attı. "Enkaz olsak da en azından birlikte olurduk! Ya siz neyi anlamıyorsunuz? İntikam hepimizindi, suç hepimizindi Emirhan... Kalsaydın, tutsaydın, vazgeçirseydiniz ulan!" diye bağırdı bu defa. Başını iki yana salladı, "Karınca incitemezdi eskiden, şimdi o bile kaç kişinin öldüğünü hatırlamıyor... Ama yanında durdu, en azından tek kalmadı."

Emirhan duvarın köşesine doğru sinip yere doğru çöktü. "Soldurmuşlar..." diye mırıldandı.

İrem elinin tersiyle gözyaşlarını sildi ve Emirhan'ın başına dikildi. "Ya geri dönersin tekrar bir aile oluruz ya da geri dön ruhsuz bir şekilde üniformanı giy!" Yere çöküp Emirhan'ın yüzüne baktı. Emirhan İrem'in yüzüne bakmadı, seneler geçmişti bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmazdı, Asena belki yüzüne bile bakmazdı.

"O burada Emirhan, Alex burada. Asena'yı öldürmek istiyor, gidecek misin öyle?" Elini Emirhan'ın eline uzattı, geri dönsün ve Asena iyi olsun istiyordu. Emirhan duyduğu isimle yumruklarını sıktı, o adamı bulmak için nerelere gitmişti sayamamıştı ama bulamamıştı, intikam alamamıştı. Bu yüzden kendini suçlu hissedip gitmişti. Emirhan İrem'den gözlerini kaçırarak mırıldandı. "Şırnak'a gideceğim, Bolu'daki sürem bitti. Şırnak'a atadılar, özel bir time. Kalamam, özel seçmişler."

İrem Şırnak'taki tek özel timin Kartal olduğunu biliyordu, tahmin yürütmek istedi. "Kartal'a mı?" diye sordu. Emirhan başını kaldırıp İrem'e baktı, "Nereden biliyorsun?" diye sordu, ayağa kalktı. İrem'de onunla birlikte ayağa kalktı.

Merakını İclal gidermişti. "O gördüğün adamlar Kartal, Asena'da bir Kartal." Soğukkanlılık yanıtlamıştı, gerçekten bu tür olaylardaki en sakin kişi oydu.

Emirhan şok üstüne şok yaşıyordu, Asena'nın özel harekâtla ne işi vardı. Eliyle saçlarını geriye yatırdı, kızlara baktı. Kızlarda kaderin oyunu der gibi gülümsüyordu, gerçekten kaderden kaçılmıyor... Emirhan gitmek istedi, onlardan uzaklaşmak ve onları öyle korumak istedi. Kartala geliş sebebi bile Alex'i yakalayabilmekti ama sanırım tek onun değil, herkesin amacı oydu.

Emirhan biraz uzak kalsa iyi olacaktı, derin bir nefes alıp verdi. "Demir adam kaçar..." diye mırıldandı. Kızların kaşları hüzünle büzüldü, hiç mi etki etmemişti sözleri? Emirhan eli havada geri geri giderken birkaç adım sonra durdu ve ellini indirdi. Onları bir daha bırakmak, bunca şeye rağmen gitmek yakışmazdı. Hem artık Kartal üyesi oluyordu, gitse de tekrar onların karşısında olacaktı en azından bu defa yanlarında olup başlarına gelebilecek şeyi göğüslemeliydi. Yıkılan yuva geçte olsa tekrar

inşa edilmeliydi. Gidip gitmemek arasında mekik dokudu durdu ama yapamadı. "Gidemiyorum lan!" diye bağırdı. Buruk bir şekilde gülümserken gözleri doldu, "İncirler çiçek açana kadar durayım..." dedi, İrem'in lafıydı bu aslında. *İncirler çiçek açana kadar başınızın etini yiyeceğim...*

Kollarını iki yana açtı, kızların sarılması için. Kızlar bir süre Emirhan'a baktı ardından birbirlerine baktılar ve bir anda koşarak Emirhan'ın üzerine doğru atladılar. Emirhan kızların sarılmasıyla son anda duvara tutundu ve düşmekten kurtuldu. Bir kardeş edasıyla sıkıca sarıldı, hani yıllarca kardeş gibi büyüdüğünüz insanla ayrı düşersiniz ve hiç ummadığınız yerde karşınıza çıkar ve o an tüm geçmişiniz, onlar için yaptıklarınız gözünüzün önünden geçer... Tam olarak üçü de bunu yaşıyordu. Tüm o kâbus gibi günler, ağlayarak uyudukları günler gözlerinin önünden geçiyordu...

Bu sarılmayı bozan şeyse Serkan'ın heyecanla bağırmasıydı. "Tekrar uyandı, koşun!"

"Asena bizi duyuyor musun? Uyanık değil mi, doktor hanım?" diye merakla sordu Kaan. Uyanmıştı ama yalnızca tavanı izliyordu. Konuşulan şeyleri kesik kesik duyuyordu birkaç ses vardı kafasında ve donup kalmıştı. En son ne yaşadığını, daha doğrusu patlama anından önce yaşadığı şeyi hatırlamaya çalışıyordu kendini ölüme terk etmesine neden olacak şeyi hatırlamaya çalışıyordu. Bir an sanki nefesinin kesildiğini ve vücudunun kilitlendiğini hissetti, hatta hissetmedi öyle oldu. Bir an tüm vücudu kaskatı kesildi. Tıpkı on yıl önce Londra'da olduğu gibi... Doktorlar ve hemşireler Asena'nın tepki göstermesi için konuşmalar yapıyordu olayın neden böyle olduğu hakkında kimsenin fikri yoktu. Tüm fonksiyonları normaldi, beyninde hasar yoktu. Kanaması yoktu, ufak tefek yaralar ve dikişinin patlaması vardı. Durumu iyiydi yani ama şoka girmiş gibiydi.

İclal doktor ile konuşuyordu, "Şokta olabilir mi?" diye soruyordu doktor. İclal tekrar Asena'ya baktı, doktor zaten tıp fakültesinden

arkadaşıydı sadece Asena'yı tanımıyordu kadın. Asena en son bu şekilde olduğunda Alex'in elinden kurtulmuştu, saatlerce böyle kalmıştı, kaskatı. "Ben biliyorum..." diye fısıldadı. İçerde Kaan ve Serkan'a döndü. Üçü de yan yana duruyordu. "Çıkar mısınız odadan?"

Kaan, İclal ve doktora baktı, Asena'yı bir daha yalnız bırakmak istemiyordu. "Ne demek o?"

İrem bu defa araya girdi, elini Kaan'ın göğsüne usulca koydu. "Hadi, lütfen." Kaan İrem'in gözlerine baktı, reddedilme ihtimali yoktu zaten. Önce endişeyle Asena'ya baktı, konuşmuyordu, tepki vermiyordu dört gün içerisinde ikinci defa böyle oluyordu. Bu arada patlamanın üstünden tam tamına dört gün geçmişti, Asena kimseyle konuşmamıştı. Zaten odaya giriş bile yasaktı. Kaan başını 'tamam' der gibi salladı, son kez Asena'ya baktığında gözlerinin dolduğunun farkındaydı sanki onun çektiği acıyı o da hissediyor gibiydi. Serkan'ın omuzuna dokunup dışarı çıkmak için işaret yaptı. Odadan çıktıklarından Baybars'la yüz yüze geldiler. Baybars panik ve heyecanla nefes nefesiydi.

"Uyandı mı?" diye sordu, elini odanın kapısına uzattığında Kaan elini tutup başını iki yana salladı. Baybars'ın heyecan dolu yüz ifadesi gitti. Kaşları çatıldı, Kaan elini Baybars'ın omuzuna koyup sıktı. "İyi değil, şu an konuşmuyor."

Baybars derin bir nefes almaya çalıştı, ellerini yumruk yapıp üç kere üst üste duvara vurdu. "Bunların hesabını o piçe soracağım." Kapıdan uzaklaştı, omuzları usulca düştü, sırtını duvara yaslayıp yere doğru çöktü. Sanki her evrende ruhu can çekişiyordu ve hissini sadece bu evrendeki bedeni üstleniyor gibiydi. Asena'yı görmek ona hiç yaşamadığı kadar derin bir acı yaşatıyordu. Bu acı için çoğu zaman Asena'yı suçluyordu ama gerçek öyle değildi, asıl suçlunun vicdanı olduğunu biliyordu. Asena ile tanıştığı andan beri sanki bir enkaz altındaydı, sesini duyurmak hatta Asena'ya anlatmak istiyordu. Ona sormak istiyordu, "Kimsin, neden bakışların bu kadar canımı yakıyor? Nasıl bu kadar kısa sürede dengemi bozabildin?" diye sormak istiyordu... Koridorda derin sessizlik oluştu.

Doktor endişeyle İclal'e döndü. "İclal, Asena'nın psikolojik bir sorunu mu var? Bu olay öncesinde travma mı oldu neden böyle davranıyor?" Elindeki dosyayı gösterdi. "Değerleri çok iyi çünkü." Emirhan odanın

köşesine sinmiş bir şekilde onları dinliyordu. "Bulduğumda böyleydi," dedi sadece.

"Olaydan önce bir şey olmuş olmalı?" dedi doktor ısrarla. İclal konuşup konuşmamak arasında kalmıştı ama konuşmanın doğru olduğunu biliyordu. Konuşmak için dudaklarını araladı ama bir türlü kelimelerini seçemiyordu. Önünde birleştirdiği ellerini kaşımaktan kızarmıştı, "Arzu..." dedi sıkıntılı bir nefesle. Doktorun adı Arzu'ydu. "On yıl önce... Bir ay boyunca bir ruh hastası tarafından tecavüze uğradı, psikolojik tedavi gördü ama özel nedenlerden dolayı rapor işlenmedi. Olayda tetiklenmiş olabilir...Patlamayı yapan adam çünkü o psikopat."

Arzu'nun kaşları çatıldı, yani Asena'nın özel devlet bünyesinde personel olduğunu biliyordu. Çünkü başhekimlik uyarmıştı, Asena'nın odasına bile belli hemşireler giriyordu. "Bahsettiğiniz kişi MİT mensubu ne dediğinizin farkında mısınız? Bu kadar büyük bir travma nasıl göz ardı edilir? Sürekli böyle devam mı ediyor? Nasıl görevini icra ediyor?" Peş peşe soruları kesilmemişti, hayatının şokunu yaşamıştı. Bu sağlıklı değildi.

Emirhan sinirle öne adım attı, "doktor hanım," dedi harflerin hepsini bastırmıştı. Derin bir nefes alıp verdi. "Bahsettiğiniz kişi sizin de dediğiniz gibi bir MİT mensubu! Sıradan biri değil, bu olay da sürekli olan bir şey değil en son on yıl önce oldu. Belki de başka bir şey oldu, tekrar test yapın!" İclal bakışlarıyla Emirhan'ı susturdu, çok sert çıkışıyordu. Gören şiddet faili sanacaktı. "Tekrar test yapılsın, zaten üst makamlardan insanlar gelecek. Rapora her türlü onlar karar verir. Şimdi bir şey söyleme kimseye," dedi İclal. Odanın içinde dört kişi asla anlaşamadı, Arzu başka bir şey söylüyor Emirhan çıkışıyordu.

Asena hepsini duyuyordu, her şeyi de hatırlamıştı. Her şeyi hatırlamak ona öyle hissettirmişti ki tüm kanı tekrar akmaya başladı. Zihninde patlama anı birbirine çarpıp durdu. O günü hatırladı...

DÖRT GÜN ÖNCESİ, FLASHBACK...

Asena, onu arkadan sarmaya çalışan adamın boşluğuna dirsek geçirdi. Adam geriye sendelerken Asena duraksamadı, şah damarına ve soluk borusuna bir yumruk atıp adamın bayılmasını sağladı, zaten adam bayılmasa kendisi bayılacaktı. Adamın yere düşmesiyle kendisi de dizlerinin

üzerine doğru düştü. Nefes nefese alnını yere koyarken adamın yere bıraktığı telefonu aldı, tüm vücudu sızlıyordu, kalçasını sürüyerek kendini duvara yasladı. Acıyla yeri yumruklarken bile o adamın telefonla neden tehdit ettiğini anlamak istiyordu. Çünkü bu boğuşmanın nedeni adamın birden karşısına çıkıp sana bir mesaj getirdim demesiydi ve o mesajı görmek zorundaydı.

O kadar fazla canı yanıyordu ki telefonu açacak güç bile bulamıyordu kendinde. Acıyla başını geriye yasladı ve derin bir nefes aldı, telefonu açtığında ekranını kaydırdı, şifre yoktu. Ekranı kaydırdığı an karşısına bir video çıkmıştı. Video on yıl öncesine aitti, ilk başta hiçbir şey anlamamıştı ta ki Alex aniden ortaya çıkana kadar. Videodan gelen ani ses kalbinin hızlı atmasına sebep olmuştu.

"Bize bir anı kalsın değil mi?" Asena'nın kaşları çatıldı, videodaki anlar tanıdık gelmeye başlamıştı. Alex kameraya bakıp piç gibi sırıtıyordu. Asena'nın gitgide kaşları çatıldı, elleri istemsizce titremeye başlamıştı. Alex arka cebinden bir şırınga çıkarıp kameraya gösteriyordu. Asena o anı bire bir hatırladı tüm her şey tek tek önüne döküldü, sanki o anı yaşıyormuş gibi nefesi kesildi eli istemsizce boğazına gitti, ayakları istemsizce savunma haline geçmişti. Dizini kendine çekti, korumak istermiş givi. Gözündeki yaşlar istemsizce süzülürken vücudu kaskatı kesildi, hiçbir tepki veremedi sanki tekrar o yerdeydi ve vücudu kendini kitlenişti.

Videoda kendi sesini duyuyordu, çığlık atıyordu. Kaçmaya çalışıyordu, yardım istiyordu. Sanki o ana uzanıp kendini kurtarmak için mırıldandı Asena. "Yapma, lütfen yapma..." Videodaki çığlıkları yakarışları canını yakıyordu, telefonu elinden attı, duymak istemiyordu. "Lütfen yapma, söz veriyorum bir daha kaçmayacağım lütfen! Çek şu iğneyi!! Dokunma bana, yemin ederim kendimi öldürürüm!"

Asena o videonun içinden kendini alıp çıkarmak istedi. Olduğu yerde kendi kendine tepindi, sanki buradan bağırınca ya da yumruklayınca o an yaşanmayacaktı. Asena videoda kendinin yere kapaklandığını sonra ayağa kalkıp kaçmak için hamle yaparken Alex'in iğneyi nasıl acımasızca saplandığını gördü, videonun geri kalanını izlemeye gücü yetmedi. Telefon ellerinin arasından kayıp düşerken videodan hâlâ sesler geliyordu.

O uyurken kendine yapılanları hatırladıkça midesine ağrılar giriyordu, dizlerini kendine doğru iyice çekti ve çenesini dizine yasladı. Yüzünde bir mimik yoktu, resmen kastı olmuştu ve birisi dokunsa devrilecekti. Kulaklarını sıkıca kapattı, nefesi kesilmişti. Kan kaybediyordu ama umurunda değildi, burada durup tüm kanın boşalmasını bekliyordu. Gözü yanında duran silaha ilişti. Elini silaha uzattı, gözünü namluya odakladı. Kendini bir defasında vurmuştu ama o zaman ilk defa eline silah alıyordu ve ilk vurduğu kendisiydi. Silahın emniyetini bir aşağıya bir yukarıya indirip duruyordu, elini bile hareket ettiremiyordu. Öylece kalmıştı sanki buz kesmişti.

-FLASHBACK BİTTİ-

Arzu oldukça gerilmişti, bu kabul edebileceği bir şey değildi. Hiddetle çıkıştı, "Bir doktor olarak bunu nasıl onaylarsınız ikinizde!" diye bağırdı, İrem ve Arzu'nun samimiyeti yoktu ve İclal'e böyle bağırılması hoşuna gitmemişti. "Bağırıp durma!" diye çıkıştı. İclal elini İrem'in önüne koyup Arzu'nun üstüne yürümesini engelledi.

"Rapor etmek zorundayım..." diye diretirken Asena başını kaldırdı, "Bunu rapor etmek zorunda değilsiniz, arkadaşlarım haklı. Ayrıca sizi dinliyordum ve bana deli muamelesi yapmanız hiç hoş değil." Hepsinin cümlesi ağzında tıkalı kaldı, Arzu ağzı açık bir şekilde Asena'ya döndü. O donuk bakışları gitmişti, gözünde biriken yaşlar üst üste yanaklarından süzülmüştü ama gözleri yine de keskin bakıyordu. Gözlerinde öyle büyük bir ateş yanıyordu ki bunu görmemek için kör olmak gerekirdi. Asena kendini kanıtlamak istermiş gibi iyice doğruldu. "Ayrıca kilitlenmedim sadece olanları hatırlamaya çalışıyordum," diye ekledi. Olanlar zihninde tekrar bir fırtına yarattı ve intikam ateşini körükler gibi körükledi. Ne barışa ne savaşa, yalnızca o adamı öldürecekti. Arzu adeta tutulmuştu, büyük bir şaşkınlık içindeydi. "İyi misiniz?" diye sordu, sorarken bile kekeledi.

"İyiyim, arkadaşlarım yakınımda olursa daha iyi olacağım," dedi, gülümserken hâlâ kendini kanıtlamaya çalışıyordu. Arzu İclal'e doğru döndü, "Sonra seninle konuşalım," dedi, Emirhan ve İrem'e baktı. "Fazla yormayın lütfen, ayrıca dışarıdaki bekleyen kişiler sizden sonra tek tek girsin. Hâlâ çok halsiz ve bakışlarından anlaşıldığı gibi iyi değil." Asena

ısrarla bu kadının bu damgayı yapıştırmasından rahatsız olmuştu. "İyiyim," dedi dişlerini birbirine bastırarak.

Arzu son kez Asena'ya bakıp odadan çıktı, odadan çıkınca derin bir nefes aldı. Gerçek anlamda derin bir nefes aldı. İrem Asena'ya doğru yanaştı, yatağın kenarına doğru oturdu. Çocuksu bir edayla boynunu büktü, Asena'da onun gibi büktü. İkisi titreyen ellerini birbirine kenetlediğinde Asena, İrem'i kendine çekip sıkıca sarıldı, İrem hıçkırıklarla gözyaşlarını Asena'nın omuzuna döktü. "Çok korktum, seni kaybedeceğim diye çok korktum. Sanki ruhum çekildi Asena..." Gerçekte öyle olmuştu, bir an tüm her şeyi alt üst olmuştu. "En çok ben korktum asıl!" İclal hemen İrem'in yanına çöküp onu ittirdi, ikisi Asena'yı paylaşamıyordu. Asena'nın boynuna sıkıca sarıldı. "Oh, ev işleri bana kalacak diye çok korktum!"

Asena gülerek İclal'in koluna doğru vurdu, İclal'in ağladığını omuzundaki ıslaklıktan hissediyordu ama İclal kimse görmesin diye hemen siliyordu. İclal'in sırtını sıvazladı, hepsi çok korkmuştu. "Daha görecek baharlar var..." diye fısıldadı.

İrem başını Asena'nın omuzuna yaslayarak iç çekti. "Daha çiçek açacağız..." Birkaç saniye öyle kaldıktan sonra gözünü kapının köşesine sinmiş Emirhan'a dikti, sırtı dönüktü ve iç çekmesinden ağladığı belli oluyordu. Ağlıyordu, küsen çocuktan çok utanan bir çocuk gibi.

Ne olursa olsun aralarında ne yaşanırsa bu adamın yeri farklıydı, Emirhan hep kendini suçlayıp Asena'yı koruyamadığını düşünse de Asena aynı fikirde değildi. "Görünmediğini düşünüyorsan kesinlikle yanılıyorsun, hurda yığını!" diye alaya aldı ama sesi titriyordu. Dağ gibi çocuk salya sümük Asena'ya doğru döndü. "Hurda yığını değilim! Sen benim hurdalarıma kurban ol!" Asena sızlayan vücuduna rağmen güldü, gülerken ağladığının farkındaydı, Emirhan da gülüyordu ama o da ağladığının farkındaydı. İrem ve İclal yatağın kenarından kalktılar, köşeye çekilip ikisine baktılar. Emirhan ayaklarını sürüye sürüye yatağa biraz daha yaklaştı, biri arkadan dokunsa yere devrilecekti.

"Kurban olurum ne var?" diye çıkıştı Asena. Emirhan yatağın yanına doğru gelip yere çöktü, Asena'nın ellerini tuttu. "Ben sana olurum asıl lan, şebek." Oysa eski halinden eser kalmamıştı. "Çok özür dilerim

kardeşim..." dedi ellerini sıkarken. Asena'nın dudakları büzüldü, dudaklarının titrememesi için birbirine bastırdı, elinden çekip onu ayağa kaldırdı ve yatağın köşesine oturttu. Bugün ölümü çok güzel tatmıştı, artık kimseyi kaybetmek istemiyordu. "Sana çok kızgınım, hem de çok..." diye mırıldandı. "Ama ölüyordum ve kızgın ölmek istemiyorum. Sana bir seçenek sunuyorum, eğer bir daha gideceksen bu yuvadan şimdi git ya da ölene kadar bizimle kal."

Emirhan zaten kalacaktı, buna çoktan karar vermişti. Asena nereye giderse peşinden gidecekti. Başka seçenek yoktu *ya Asena ile ya Asena ile. B*uruk bir şekilde güldü, "Ben Demir Adamım kızım tercih edilmem tercih ederim bu yüzden kalmayı seçiyorum!"

Asena güldü, tüm ağrılarına rağmen Emirhan'ın koluna sert bir yumruk attı. Emirhan acıyla inleyip kolunu tuttu. "Sensin Natasha Romanoff, sensin!" Asena sanki sevdiklerini gördükçe gözündeki o öfke söndü, sevgi iyileştirir diye boşuna söylemiyorlardı kim söylemişse doğru söylemişti. Dakikalarca o yeşil gözler cayır cayır yanarken çiçek açmıştı. İclal boğazını temizledi, "Ben öbürlerine haber vereyim, çok korktular..." Kapıya doğru yöneldi. İrem Asena'nın duyacağı şekilde "Özellikle Baybars..." diye mırıldandı. Baybars'ın aklına gelmesiyle olduğu yerden doğruldu. "Baybars iyi mi? Kartal onlar? Onlar nasıl?"

Emirhan hızla Asena'ya döndü, duyduğu isimle gözleri irileşti. "Baybars?" Yaptı sorgular gibi bakıyordu. İşte kıyamet günü, bugündür...

"Ay çatma kaşını! Biz yeni Baybarslara yelken açtık," dedi İrem, kahkahayı peşine patlatınca gerildim. Kim onlara gerçeği söyleyecekti? Ben tabii ki? Emirhan gerçekten bu Baybars'ın o Baybars olduğunu duysaydı ve benim onunla yakınlık duyduğumu, öğrenseydi kalp krizi geçirirdi. Hâlâ kaşları çatıktı ve bana bakıyordu. "Alakaları yok," diye İrem'i destekledim, güven vermek istermişçesine gözlerimi kırpıştırdım.

Emirhan'ın Baybars'ı tanıması en korktuğum şeydi, Baybars ile hiç karışlamamışlardı. Lise dönemimden aynı okuldalardı ama Emirhan

okula pek gelmezdi, Sadece birkaç kere oturmuşlardı ama ikisi de küçüktü. Yani Baybars'ın şu an bu haliyle o hali arasında büyük fark vardı. Sarışınlığı bile bambaşkaydı, biraz daha kumrallaşmıştı.

O zamanlar kirpikleri bile sapsarıydı, hatta çilleri çıkıyordu bazen ama şimdi çil namına iz bile yoktu. Saçları bu kadar sert değildi, ipek gibiydi. Gerçi o zamanlar hafif uzun ve dağınık kullanırdı, şimdi hep subay tıraşı yapıyordu. Ben ilk bakışta hissetmiş olsam da ismini duyana kadar şüphe duymamıştım, eminim Emirhan'da duymazdı. Umarım duymazdı...

İclal kapıyı açıp time seslendikten sonra hepsi kapıda dikildi, sanki içeri girmeye çekiniyor gibilerdi. Hepsi kendini suçluyordu, bu yüzden yüzüme bakamadıklarının farkındaydım. "Gelsenize..." Gülümseyerek yüzlerine baktım, önce içeri Kaan adım attı bir çocuk gibi yüzü düşmüştü, peşine öbürleri geldi. Taha adeta hepsinin arasından kayarak içeri coşkuyla girmişti, yalnızca Baybars içeri girmemişti. Tam kapının karşısındaydı içeriden gözüküyordu, koridordaki duvara yaslanmış öylece bakıyordu.

Benim gözüm onda takılı kalmıştı, Taha kulaklarımı sağır edercesine bağırmaya başlamıştı ama benim gözlerim hâlâ Baybars'ın gözlerindeydi. "Allah çarpsın bu defa ağlayacaktım!" başımı Taha'ya çevirdim, gerçekten gözleri dolmuştu. Taha ile göz göze geldiğim an yüzüme bir gülümseme yayılıyordu. Pür dikkat Taha'yı izledim, mimikleri o kadar komikti ki bunca acıya rağmen sırıtmaktan çenesi acıyordu. Taha elini kalbinin üzerine götürdü, "Dedim galiba ben Firdevs Hanıma, Baybars'da Behlül'e, Kaan Beşir'e bağlayacak." Gerçekten gülmeden duramadım, Kaan ise utanış gibi Taha'nın ensesinden çekip ağzını kapattı, "Bizi rezil ettin, sus," diye ağzının içinden geveledi. Emirhan'a rezil olduklarını düşünüyordu, göz ucuyla Emirhan'a bakmasından anlamıştım. Taha susacağım, der gibi gözlerini kırpıştırıyordu ama susmayacaktı...

Emirhan'da onlardan hazzetmemiş gibi memnuniyetsiz şekilde bakıyordu, aslında Taha'dan daha yersiz esprileri vardı ama sevmemiş gibi duruyordu. Ortamı yumuşatmak adına onu tanıtmam lazımdı. "Emirhan benim badim olur, yabancı değil." Emirhan doğrulup ellerini cebinden çıkardı, hepsi suratsız bir şekilde bakıyordu, Emirhan'da pek gülmüyordu. Sadece tek sıcak olan kişi Fatih abiydi.

"Emirhan Güneyli ben," dedi, sesindeki özgüven gururumu okşamıştı. Emirhan tipik bir özel harekâtçıydı. Yeryüzünde ince bıyığın yakıştığı tek herifti, kahve gözleri, açık kahve saçları ve yanağının kenarındaki küçük gamze ile oldukça sempatik bir adamdı. Ortalama 1.85 boylarındaydı, geniş omuzları tüm heybetini gözler önüne seriyordu. Gerçekten yakışıklı bir adamdı, bıyıkları Üsküdar sokaklarında çalışan genç bir kitapçıyı da andırmıyor değildi.

"Biliyorum," dedi Fatih abi, elini Emirhan'a doğru uzattı. Nereden biliyordu? Gerçekten bu adamın inanılmaz garip bir gizemi vardı. Emirhan'da sanki Fatih'i tanıyormuş gibi başını salladı, uzattığı eli kavradı. "Tekrar böyle karşılaşmak istemezdim ama nasip." Tekrar mı? Tanışıyorlar mıydı?

Fatih abi babacan bir tavırla Emirhan'ın ellini sıktı, "Biz de seni böyle karşılamak istemezdik." Time doğru döndü, bense Emirhan'a bakıyordum. Kızların ise bir alkış tutmadığı kalmıştı, ikisi de sırıtıyordu. "Emirhan Güneyli, 2.Nişancımız, Kaan'ın spotter'i," dedi. Spotter, keskin nişancı ile birlikte çalışırdı genelde, yani 1.Nişancı hedefe kitlenir, 2.Nişancı hem 1. Nişancıyı korur hem de yönlendirme yapardı. Ama bizde daha çok bu çift ihtiyaca göre oluyordu, her timin spotteri olurdu. Ama şu an mesele bu değildi, mesele Emirhan'ın bu timde oluşuydu.

Kaan Emirhan ile tokalaşırken kimse şok olmamıştı, sanki herkes onu bekliyormuş gibiydi. Bir tek benim mi haberim yoktu? Kaşlarımı çatarak baktım, "Kartal mısın sen de artık?" Emirhan sanki yıllardır bu anı bekliyormuş gibi omuzlarını silkti. "Çok şükür," dedi, acaba Baybars ile de tanışınca böyle düşünecek miydi? Ve adım kadar emindim, Emirhan özellikle Kaan, Taha ve Baybars üçlüsünü sevmeyecekti, sadece his... Kaan'a bakışları çok soğuktu, belki zamanla alışırdı.

"Hangi ara?" diye şaşkınlıkla sorarken Fatih abi gülümsedi, beni cevaplamak için dudaklarını aralamıştı ki Baybars'ın odaya girişi ile lafı ağzına tıkalı kalmıştı. "Hoş geldin," dedi Baybars soğuk bir tavırla. İkisi soğuk rüzgâr eşliğinde el sıkışırken Baybars çok tuhaf bakıyordu, Emirhan'ı tanıyor olabilir miydi?

Ellerini Emirhan'ın elinden çekmeden hafifçe salladı ve gözlerini kıstı, "Daha önce tanışmamıştık değil mii? Baybars Kılıç ben," dedi,

Emirhan başını iki yana salladı, "sanmıyorum, ismini duydum sadece." Baybars altı dudağını ısırıp başını salladı, "memnun oldum." Bana doğru döndü, "her yerden arkadaşın var bakıyorum da?"

Her yerden arkadaşım yoktu, canına okuyacak arkadaşlarım vardı... "Çevremiz geniş..." diye yanıtladım sadece, Baybars ve Emirhan hâlâ birbirlerine bakıyordu. Özellikle Baybars'ın tuhaf bir ifadesi vardı, bazen her şeyi bildiğini düşünüyordum ama bilse taş üstünde taş bırakmazdı, yine kendi narsiste çevirirdi ve haklı olurdu... Ama benimle ilgili çok derinde bir şey saklıyordu, ben olduğumu bilmeden.

"Doktor çok yormayın demişti, tek tek görün demişti," dedi Kaan bir anda, sanki bir mesaj vermeye çalışıyormuş gibiydi ve tim bunu anlayıp onaylıyordu. Kızlar dahil anlamıştı, hepsi "aynen çıkalım." Eşliğinde mırıldanırken Baybars olduğu yerde duruyordu. He, bir de Emirhan ve Taha. Kaan kaş göz yaparak Taha'ya çıkmasını söylüyordu ama Taha ısrarla anlamıyormuş gibiydi, ben bile anlamıştım. Baybars ile yalnız kalayım istiyorlardı. Taha sıkıntıyla nefesini verip Kaan'a ters ters baktı, "oğlum ne kaşın gözün ayrı oynuyor." Kaan sinirle dilini ısırıp Taha'nın yanına gitti, tişörtünden tutup kendiyle birlikte çekiştirdi. Taha ise ısrarla çıkmak istemiyordu, utanmasa yer çömelip bizi izleyecekti. Erkeğin dedikoducusu bir başka oluyordu... "Öpüşmeyin lütfen!" diye yükseldiğinde hepimiz şok içinde kalmıştık, gerçekten ağzının ayarı yoktu. Kaan Taha'yı sürüklemeye devam ederken Taha bağırdı. "Öpüşürseniz bilelim mühim bir olay..." diyecekken, Kaan hızlıca eliyle Taha'nın ağzını kapattı. Yapmacık bir şekilde gülümseyerek bana baktı. "Geçmiş olsun tekrardan." Taha'yı uzaklaştırırken kafasına kafasına vuruyordu.

Gülerken dikişlerim sızlıyordu ama gülmeden edemiyordum. İçeride son olarak Emirhan kalmıştı, Baybars ile kısa bir anda gözleri kesişti. Onların gözleri kesiştik benim yüreğim hopluyordu. Ben çık demeden Emirhan çıkmazdı, yıllardır görüşmemiş olabilirdik ama onu tanıyordum. Hatta şu an Baybars'ı vurmasını istesem sorgulamadan yapardı. Baybars sessizliğini bozdu. "Eyvallah, sana da teşekkür edemedik Asena'yı kurtardın." Ne yapmaya çalışıyordu?

Emirhan karşısındaki kişinin şef olduğunu unutmadan başını salladı, ellerini arkada birleştirip gülümsedi. "Kardeşimi koruduğum için

teşekküre gerek yok, her zaman." İkisi birbirine kitlendi, Emirhan'ın bakışları soğuktu ama Baybars'ın bakışları sorgulayıcıydı.

Aralarındaki soğukluğu kesmek için boğazımı temizler gibi yaptım. "Emirhan biz biraz yalnız kalabilir miyiz?" Emirhan bir süre bana bakmadı, sonrasında derinde bir nefes alıp bana döndü ve gözlerini kırptı. İçerden çıktığında kapının eşiğinde son kez bana bakıp başını salladı.

Baybars'a döndüm, yattığım yerden iyice doğruldum. Belli ki karın ağrısı vardı, yani bir şey konuşmak istiyordu ama inanılmaz suratsızdı. "Derdin?" diye sordum. Baybars konuşmadı, yatağın ucuna gelip ceketinin iç cebinden telefonunu çıkardı. Ardından telefon kılıfını çıkarıp yatağın üzerine bıraktı, kılıfın içerisinde kurumuş papatyalar vardı. Bir anda sıcaklık vücudumu sardı, üç adet kurumuş papatya... Kaç yıldır saklıyordu bunları?

Baybars derin bir nefes aldı, elleri cebinde Asena'ya doğru döndü. İkisinin gözleri sanki sönmüş gibi bakıyordu, biri karanlık denizdi diğeri ise karanlık bir orman... Kılıfta sadece papatya yoktu, eskimiş bir vesikalıkta vardı ve vesikalık bana aitti, içim cayır cayır yanmaya başladı. İstemsizce yumruğumu sıkarken kasıtlı yaptığını hissettim ama yüzüme bakmıyordu ve asıl derdi bana bunları göstermek değildi. Kılıfı yatağın üzerine atmadan önce içerisinden ince çip gibi hat çıkarmıştı. Önce hattı avuçlarının içinde sıktı.

Başını yavaşça kaldırıp yüzüme bakarken çipi parmak arasında tutup havaya kaldırdı. "Kim olduğunu anlatacak mısın yoksa tanımak isteyenlere Asena Tugalay, notuyla gelen bu çipteki şeyi izlemeli miyim?" Baybars'ın kulakları kıpkırmızı olurken benim nefesim kesildi, hani ben kim olduğunu biliyorum da sen konuş der gibiydi. O vesikalık benim içimi paramparça ederken ben başka bir şeye bakamıyordum, bendim o vesikalıktaki...Baybars bunca yıl saklamış mıydı yoksa yine benimle mi oynuyordu?

Baybars dişlerini öfkeyle birbirine bastırdı, gözleri dolmuştu ama sinirden mi başka bir şeyden mi bilmiyordum. "Kimsin?" diye tekrarladı. Bense çipe değil, telefonun arkasına sakladığı eski resme ve papatyalara bakıyordum. Kimim ben?

@ayisigikitap

9.

İNTİKAM VE DENGE

Gönül çalamazsan aşkın sazını, ne perdeye dokun ne teli incit.
Eğer çekemezsen gülün nazını, ne dikene dokun ne gülü incit.
Sevda sahrasında Mecnun değilsen, ne Leyla'yı çağır ne çölü incit...
Aşık Hüdai

Ben Asena olduğumu zannederken Elfida olmak hiçbir zaman peşimi bırakmadı. Çünkü neden Elfida olduğumu hatırlatan adam bir duvar gibi karşıma çıktı, bana başka çare bırakmadı.

Yüreğimin ortasında ateş yanmaya başladı, Baybars'ın gözlerine bakarken bana Elfida olduğumu bilerek bakmıyordu, sanki düşmanmışım gibi bakıyordu. Baybars gerçekten benim Elfida oluşumla ilgili ufacık bir şey düşünmüyordu, hatta yüzüme gerçekten ajanmışım gibi bakıyordu ya da ben öyle düşünüyordum.

"Evet?" diye tekrarladı, gözleri niye dolmuştu? Benim de gözlerim doldu, dudaklarım titrerken gülümsedim, elimi yatağın üzerindeki vesikalığa uzattım. Baybars ne yaptığıma anlam vermeye çalışıyordu ama çatık kaşları aşağıya asla inmiyordu. Resme baktığımda içim titredi, bu bambaşka biriydi. Bende tanıyamazdım belki kendimi ama bakışlarım aynıydı, insan bunca acı çektirdiği insanı tanımaz mıydı?

"O kız mı?" diye sordum resme bakarken, biliyordum bendim...

Baybars'ın bakışı değişmedi, yutkunurken âdemelması aşağı yukarı indi. Dolmuştu, sanki birileri ona bir şey söylemişte dolmuştu. "Seni ilgilendirmez, cevap ver. Kimsin?" dedi, canımı yakmıştı. Hiç hissetmemiş olamazdı değil mi? Bunu mu kastediyordu?

Resmi tekrar telefon kılıfının üzerine bıraktım. "Sen söyle kimim?" diye sordum, sorarken sesimin titrememesi için özen gösterdim, üzerime örtülü pikeyi avuçluyordum. İnsan olan utanırdı bu adamın yüzüne bakmaya, insan olan çeker vururdu bu adamı ama bense hâlâ içimde tutuyordum onu, hâlâ iyi bir tarafı olduğunu düşünmek istiyordum, gurursuz âşıklar gibi.

"Bilmem," dedi, elindeki parmaklarının arasındaki çipi sıktı. Yutkundu ve ekledi, "kimler eğitti seni? Kim için çalışıyorsun?" Bu sorusuna kadar her şey normaldi, hani sanıyordum ki belki bir umut benimle ilgili bir şey hissedip onu soracaktı. Beni başkalarına çalışmakla mı suçluyordu? Dudaklarım aralanırken titremelerine engel olamadım, gözümde biriken yaşlar yanağımdan süzüldü. Ben gerçekten el oğlunu yâr sanmışım kendime... Ben hâlâ aptal gibi içinde pişmanlık var sanmışım... Ben sanmıştım ki geçmişin acısını çekiyor, acı çekerse benim de öfkem hafifler demiştim. Şu an duyduklarım kırgınlık değil, büyük bir öfke yaratmıştı. Bu hayatta öfkeden daha büyük bir şey varsa o da nefretti...

Baybars'tan neden nefret ettiğimi hatırlamıştım, onu âşıktım bir zamanlar...Beni aşkına inandırıp yarı yolda bırakmıştı, başıma gelen her şeyin sebebi ona çıkıyordu, o bana bunları yapmasaydı ben bu ülkeden kaçmazdım... Ben Alex'in eline düşmezdim, beni yarı yolda bırakması yetmezmiş gibi şimdide ajanlıkla mı suçluyordu. O çipin içinde eminim benim kim olduğumla ilgili şeyler vardı, ben içinde olanları izleyebilirdim peki onda bu yürek var mıydı?

"İzleyelim," dedim net bir ifadeyle, ağlamadım, titremedi dudaklarım. Ben yandıysam o da yansaydı, ben öldüysem o ölseydi. "Sende sonuna kadar izleyecek, görecek, yürek var mı?"

Baybars'ın çatık kaşları aşağıya indi, benden bunu beklemiyordu ve ne demek istediğimi anlamamıştı. Anlamsız bir ifadeyle bana baktı, elini

aşağıya indirdi. "Kaçmadan durabilecek misin?" diye sordu bu defa, yine soğuk sesi içime işlemişti.

Gülerek başımı öne eğdim, acının tatlı gülüşüydü bu. Peki Baybars içindekilerini görünce ne yapacaktı, belki de gerçekten öyle şeyler vardı da çekip gidecekti? Peki ben bundan neden korkmuştum, bu kadar gurursuz olmuş muydum ben? Zaten benden giden adamı ben nasıl tutacaktım...Yoksa yoktu...

Kulağımda yine bir ses çınladı. *"Dişi kurt yoksa, Baybars da yok..."*

"Adı Elfida olan dişi kurt mu olur?"

"İster Elfida olsun ister başka bir şey. Sen yoksan Baybars yoktur..."

"Ne olursa olsun mu?"

"Ne olursa olsun."

"Hadi izleyelim," diye baskıladım, zaten Baybars hiç olmamıştı ki... Beni hiç sevmemişti. Baybars benden bu sözleri duymayı beklemediği için şu an şaşırıyordu, dengesiz davranıyordu yine. Şu an bunu yaşıyorduk ama bir saat sonra Baybars'ın ne yapacağını bilmiyordum. İzleyecek yüreği yoktu, nasıl olsundu ki? Baybars telefonunu açıp parmaklarını gezdirdi. Ne yapacağını bilmiyordum, telefonu kulağına gördüğünde birini aradığını anladım.

"Serkan, istediğim bilgisayar tamam mı? Tamamsa Asena'nın odadasınyım," dedi, geri adım atmamıştı yani. Baybars'ın yüzüne bakarken güldüm, kırgın bir gülüştü ama ağlamadım. Serkan'ı usulca beklerken sadece Baybars'ın gözlerine bakıyordum, bir saniye bile gözlerimi ayırmadım. Pişman olacağını hissettirerek bakıyordum ama dayanamamıştı, yüzünü çevirip sinirle soludu.

"Kes şunu!"

"Neden? Bu gözlerde gördüğün şeyi orada da göreceksin."

Baybars ellerini beline koyup bıkkın bir nefes verdi, "Önce deşifre olman, sonra Alex'in araması, ne bekliyorsun?" Başını iki yana salladı, "Ulan acaba ismin gerçek mi onu bile bilmiyorum!?" Yatağa doğru yaklaşıp yüzüme eğildi, "Geldiğinde beri her şeyi alt üst ettin, neyin doğru neyin yanlış belli değil! Sana git demiştim, sana bu timden git demiştim!" Paramparça hissetmenin ötesinde içim yanmaya başlamıştı, o ise gözleri sinirden dolmuş bir şekilde bana bakıyordu. Ne duyarsa tatmin

olacaktı bilmiyorum ama izlesin istiyordum, izlesin ve biraz da varsa onun gurur incinsin.

"İzle Baybars Kılıç, izle. Ben neymişim gör." Yutkunamamıştım bile. O kadar birbirimize odaklanmıştık Serkan'ın elinde bilgisayarla kapının eşiğinde durduğunu bile fark etmemiştik.

"Şef..." dedi Serkan çekinerek. Baybars gözlerini benden ayırmadı, ben de ondan ayırmadım. İzle der gibi bakıyordum. "Şef açtım, ne için lazımdı?"

Baybars izlemeyecekti, bu hayatta ona olan aşkım kadar emin olduğum bir şey varsa o da onu tanımaktı. Buna cesareti yoktu. Dudaklarımın kenarına alaylı bir gülüş yerleşti. "Korkak herifin tekisin..." diye mırıldandım.

Baybars sinirle dudaklarını birbirine bastırırken başını hafifçe salladı, yapmayacaktı. "Senin kadar değil..." Baybars bir anda elinde çipi kapının girişindeki geri dönüşüm kutusunun içine fırlattı, ardından tek kelime bile etmeden büyük bir hızla odadan çıktı. Serkan konuşmak için dudağını aralamıştı ama Baybars onu bile es geçmişti. Serkan gözlerini açmış bana bakıyordu, bir şey söylememi bekliyordu. "Ben ne yapayım şimdi?" diye sordu. Şu an oturup hüngür hüngür ağlamak istiyordum. Ne olmuştu şimdi, ne yaşanmıştı? O çipin içinde ne vardı? Serkan elinde bilgisayarla ortada kalakalırken ben ne diyeceğimi bilemeden yalnızca çöp kovasına baktım. Baybars hiç öğrenmeyecekti ama her zaman şüphe ile bakacaktı, her zaman bir şey bulmaya çalışacaktı. Belki de Baybars, hayatındaki en doğru şeyi yapıp o kartı atmıştı. Belki ben de öyle yapmalıydım, o kartta ne olduğunun artık ne önemi vardı ki? Baybars inanması gereken şeye inanmamıştı. Geçmiş o çöpü boylamıştı, her şey o çöpü boylamalıydı ama içimdeki hırs buna izin vermiyordu.

"Ben çıkayım?" diyerek geri geri gitti Serkan. Hiçbir şey söylemedim, artık söylemeyecektim. Çünkü Baybars 15 yaşındaki Asena'ya takılı kalmıştı, bense on sekiz yaşındaki Baybars'a. Ve onu asla affetmeyecektim.

Tam olarak kıyamete beş kala ekibiyle aynı odada birbirimizle bakışıyordu. Hâlâ hastanedeydim ve hâlâ Baybars ile ölümcül bakışmalarımız sürüyordu, olayın üstünden iki gün geçmesine rağmen ikimizin de içi soğumamış gibiydi. Şu an doktor odayı basarsa hepimiz hastaneden kovulabilirdik. Ortamı özetlemek gerekirse, kızlar yatağın karşısındaki koltukta bacak bacak üstüne atmış oturuyordu, koltuğun hemen tepesinde Taha vardı, yanında duvara yaslanmış Kaan vardı. Kapının yanına sandalye çekmiş ayağını bacağının üstüne atarak oturan Baybars vardı ve ara ara bana bakıyordu. Camın kenarında ellerini arkadan birleştirmiş dışardaki kazı çalışmasını izleyen Turan abi ve Behçet abi vardı. Emirhan hemen yatağın yanına sandalye çekmişti ve nerden bulduğu belirsiz çizgi romanı okuyordu. Fatih abi ve Serkan diğer tarafımdaki koltuğa oturmuştu. Şimdi bu kadar insan neden bu odada diye sormak isteyeceksiniz... Ben doktor izin vermeyince birkaç kere kaçmaya çalışmıştım, giriş katta olduğumuz için önce camdan denemiştim bu sebeple Behçet abi ve Turan abi oradaydı.

Doktor tek tek dönüşümlü kalın demişti, sonrasında hepsi arasında ben kalırım diye birbirine girmişti. Bu kadar sevildiğimi bilmiyordum... Baybars ben kalacağım bile dememişti, kapının köşesine sandalye çekmişti. Şimdi odada herkes birbiriyle bakışıyordu, sessizlik bugün en mutlu günüm diyemeyeceğim çünkü sıkıntıdan patlayacaktım.

"Ben iyiyim!" diye yükseldim, yerimden doğrulurken Emirhan bana bakmadan başımdan tutup geriye yasladı tekrar, tekrar kalkmaya çalışsam da izin vermedi. "İyileştim diyorum!" Kimse bana cevap bile vermiyordu çünkü bıkmışlardı.

"Bari bir şey konuşun..." diye çaresizce mırıldandım. Kaan ise elindeki kitaptan gözlerini ayırmadan mırıldandı. "Çilem olan kişi ve İclal dışarı çıkarsa konuşacağız zaten." Bıkkın bir nefes verdi. Görevle ilgili konuşacaklardı ama İrem ve İclal olduğu için konuşamıyorlardı. İrem hiç üzerine alınmamış gibi ayağını sallayıp sırıttı. "Niye konuşmuyorsunuz ki? Yabancı mıyız ki biz?"

Kaan elindeki kitabı indirip sesli bir şekilde nefesini verdi, "Gizli bilgiler çünkü."

İrem omuzlarını silkti, "E, tamam. Sır tutarız biz." Sırıttı, resmen Kaan'ı çıldırtmak için salağa yatıyordu. Hepsi aynı anda dönüp İrem'e baktı, çıkmaları gerekiyordu ve ben demeden çıkmayacaklardı. Başımla kapıyı işaret ettim. İclal çok zorlamadan İrem'i kolundan kaldırıp ayağa dikilirken İrem hâlâ çocuk gibi omuz kısıyordu. "Ya kime söyleyeceğiz biz!?" İclal İrem'i kolundan sürüyerek odadan çıkardı.

Kaan rahatlamış gibi nefes alıp koltuğa otururken Fatih abi söze girdi. "Asena..." Nefesini dışarı verip elini elime uzattı. "Görev işine girmeden önce bilmeni isterim ki bizi çok korkuttun. Seni öyle görünce aklımızı kaçırdık."

"Sen bizim göz bebeğimizsin..." diye destekledi Behçet abi, gözlerimin içine bakıyordu. Fatih abi hafifçe elime vurdu, "Bir daha kendini tehlikeye atma..."

"Işığımızı kaybederiz yoksa..." dedi Kaan, bunu söylerken sesindeki o korkuyu bana öyle güzel hissettirmişti ki bu kadar kısa sürede onlar için bu kadar önemli olacağımı düşünmemiştim. Düşünsenize meslek hayatınız boyunca tek yaptığın yalnız başınıza operasyon yürütmek, ölecek olsanız bile sizi kimsenin kurtarmaması ve yalnız öleceğinizi düşünmek... Ama burası öyle değildi, Kartal'da yalnız ölüm mümkün değildi...Sözlerine karşı içim giderken bu huzuru tabii ki Baybars bozmuştu. "Evet bizim için oldukça önemli bir istihbarat sorumlususun." Başımı ona çevirdiğimde soğuk ve samimiyetsizdi. *Gerçek bir hırt.*

"Aynen canım, hastane duvarına babam yumruk attı," diye mırıldandı Taha, ağzının içinden konuşmuştu ama duymuştuk hepimiz. Baybars bunu duyduğu an aniden başını Taha'ya çevirdi, Taha hızla konuyu saptırıp "Babamın annem için Yunanistan'da hastane havaya uçurup annemi kurtardığını biliyor muydunuz?" dedi. Ne? Bu gerçek miydi? Hastane derken nasıl hastane? Sivillerin olduğu yerde bunu yapmamıştır umarım. Taha sanki kafamdaki soru işaretini anlayıp hemen cevapladı. "Tabii sivillere zarar vermeden. Örgüte ait tımarhaneyi havaya uçurmuş." Bunu biliyordum ben haberi biliyordum, istihbarat arşivinde vardı. Taha uyduruyor muydu yoksa bu gerçek miydi? Altay Yenilmez...Taha Yenilmez... Gelen aydınlanma ile gözlerim büyüdü. Üsteğmen Altay Yenilmez ve

Maria Yenilmez, çocukları Taha Yenilmez. Taha özel dosya çocuğuydu yani, annesi babası saldırıya kurban gitmişti. Bunu okumuştum ama hiç aklıma gelmemişti, Taha Yenilmez'i daha melankolik biri bekliyordum, annesi babası yanında kurşunlanmış biriydi.

"Altay Yenilmez senin baban mı?" diye şaşkınlıkla sorduğumda Taha'nın yüzünde kırık bir gülümseme ama aynı zamanda gurur belirdi. "İnanmıyorum, efsane bordo bereli ve bomba imha uzmanı..." Sesimdeki hayranlık artıkça Taha'nın yüzündeki gururda büyüyordu. Sadece başını salladı. *Efsane bomba tahrip uzmanı, Altay Yenilmez ve bomba tahrip uzmanı oğlu Taha Yenilmez...*

Taha belli ki bu konuyu çok konuşmak isteyen biri değildi, bunu anlayan Baybars eliyle dizine vurdu ve ayağa kalktı. "Evet." Nefesini dışarı verip tek tek bize baktı. "Bilgi aldık, Serkan istihbarat raporu toplamış, daha doğrusu bizim yerleştirdiğimiz kayıt cihazı işe yaramış." Bana doğru döndü, "Vasily seni Bolu'ya götürmeden önce yeraltından insanlarla toplantı yapmış." Merakla Baybars'ı dinledim, yeraltından insanlar değil kimdi?

"Yeraltından insanlar?" diye sorguladım.

"Mafyalar, baronlar, silah tüccarları... Aklına gelebilecek iş insanları. Onlarla takas yapacak, Alex. Nerede, ne zaman? Bunların istihbaratı yok tabii ki. Silah üzerine olacağını biliyoruz sadece." Sıkıntıyla nefesini verdi, "Zaten adam hayalet gibi, bizi görünce yok oluyor." Alex'in ismini duymak gözlerimin dalmasına neden oluyordu, dikkatimi vermek zorundaydım.

"Yeraltından birini kullanmak gerekir," dedi Behçet. Haklıydı, yer altından eli güçlü birilerini kullanmak zorundalardı. Emirhan Alex'in ismini duyduğundan beri elindeki çizgi romanın sayfalarını resmen parçalamıştı. Göz ucuyla birbirimize baktık, "benim bildiğim biri var," diye söze girdi ve yavaşça Baybars'a döndü. Hepsinin bakışı Emirhan'a döndü, benimse kaşlarım çatıldı. Umarım aklımdan geçen isim ondan geçmiyordur, çünkü bu asla mümkün değildi.

"Kesinlikle hayır!" diye çıkıştım, Emirhan ile bakışlarım kesiştiğinde başımı iki yana salladım. Bahsettiği kişinin buraya gelmesi taş üstünde

taş kalmaması demekti, hele Baybars'ın kim olduğunu öğrendiği an, kıyamet günüydü.

"Ondan daha iyi bu işi yürütecek kimse yok," diye çıkıştı bana, herkes bize anlamsız bakışlarla bakıyordu. Baybars kollarını göğsünde bağlayıp ters ters bizi izledi, "Burada kararları ben veririm!" Buradaki lafı tamamen banaydı, benim söylediğim hiçbir şeyin gözünde önemi yoktu.

Emirhan tüm reddedişlerime rağmen Baybars'a döndü. "Alp Akın," dedi bir anda. Sıkıntıyla nefes verip saçlarımı geriye çekiştirdim, gerçekten mi ya? Gerçekten Alp ve Baybars'ı aynı ortama mı koyacaktım? Devlet birimindeki herkes Alp'i tanırdı, derin devlet adamı desek daha doğru olurdu. Arkadaş grubumuzun çekip gidenlerinden biriydi, Alp Akın...Bizi bırakıp bambaşka bir hayat kurmuştu, hepimizden farklı, kuralların olmadığı, asıp kestiği bir ortam...

Kaan şaşkınlıkla gülümsedi, "Şu Jeset dedikleri adam mı?" Gerçekten hayranlık duyacakları biri değildi, yüksek ihtimalle geldiğinde Kaan, Taha ve Baybars'ın ölüm hakkı gelecekti. Baybars'ın kesin gelecekti...

Fatih abi fikri benimsemiş gibi başını salladı, "Çok mantıklı, çok eli kolu uzun biri ve donanımlı, en son Fransa'da korku salmıyor muydu?" Histerik bir gülüş attı, "Bence iyi olur, anlaşırsak ve kurumlardan onay alırsak istihbarat eşliğinde çalışırız."

"Alp olabilir, para olarak da güçlü biri. Silahı kimden gelip gittiğini çözer," dedi Baybars, ölüm fermanını onaylıyordu farkında mıydı?

"Bence iyi fikir değil," diye çıkıştım.

"İyi fikir. Çağırın Şırnak'a gelsin, yarın zaten döneceğiz. Konuşalım uyuşursak görüşelim." Bana inat konuşuyordu, resmen bana inat olsun diye onaylamıştı. Nefret ediyorum ondan, gerçekten nefret ediyordum. Elimle yüzümü kapatıp ovuşturdum, yastığı ağzıma kapatıp çığlık atmak istiyordum. İçimden çığlık atıyordum, Baybars'ı ve Emirhan'ı tokatlıyordum. Ben bu tokatlamayı devreye sokmayı düşünürken odanın kapısı açıldı.

Doktor Arzu asistanlarla odaya giriş yapmıştı ve kadın şaşkınlıktan elindeki dosyayı düşürmüştü, haklı olarak. Hasta hijyeni sıfır, hasta sakinliği sıfır bir odaydı. Kalabalık olmaması konusunda uyarmıştı, o sırada dikilen yedi kişi...

"Bu saçmalık ne?!" diye çıkışırken tüm tim kaçacak yer aramıştı, bense sadece ellerimi karnımda birleştirmiş ayaklarımı sallıyordum. "Hasta huzuru sıfır..." diye mırıldandım.

Kural bir: Sıkarken kendi topuğuna sakın sıkma.

"Başka kimse yok mu? İrem, Kaan veya İclal?" diye sitemli bir tavırla söylendim. Hastane odasında kalmanın daha kötü bir yanı varsa o da Baybars Kılıç ile kalmaktı. Sanki saatler önce beni bir çocuk gibi ağlatmamış, ajanlıkla suçlamamış ve gitmemi söylememiş gibi yanımda duramazdı.

Baybars başını okuduğu kitaptan kaldırmadan sıkılmış bir tavırla yanıt verdi. "Birincisi, benimle düzgün konuşmayı acilen öğrenmelisin yoksa ben öğreteceğim. İkincisi, dediğim gibi hepsinin işi var." Kabul etmiyorum kardeşim, seninle aynı havayı solumayı kabul etmiyorum. Olduğum yerde yatağı yumrukladım, kullanabildiği tüm sıkıcı yanları kullanmak için tuşa basmıştı Baybars. Tim'in bir kısmı hastane çevresinde güvenliği sağlıyordu, iki kişi Valeriya'nın kapısında nöbet tutuyordu. Valeriya'yı da bu hastaneye sevk etmişlerdi. Diğer kısmıysa hastanede yaşanan olaylar yüzünde soruşturmalar ile uğraşıyordu. İrem ve İclal ise izinleri olmadığı için dönmek zorunda kalmıştı. Bu yüzden bana bakma görevi Baybars'a kalmıştı. İşin tuhaf kısmı refakatçi olmayı Baybars seçmişti. İşin diğer bir tuhaf kısmı ise yaklaştı üç saattir odada olmasına rağmen başını kitaptan hiç kaldırmamıştı.

Kitap çok mu akıcıydı? Belki de. Sonuçta Agatha Christie okumak derin bir tutkuydu ama mesele akıcılık ya da tutku değildi. Mesele tamamen vicdanıydı, Baybars vicdan azabı çekiyordu buna emindim. "Çıkmak istiyorum," diye söylendim.

Baybars benim aksime sakince nefes aldı, başını yine kitaptan kaldırmadı. "Doktor akşama doğru çıkacağını söyledi, uyu ve dinlen." Derin bir nefes alıp verdim, üç saattir Baybars'la aynı havayı solumaktan bile sıkılmıştım. Ağlamak istesem bile onun karşısında ağlayamıyordum.

Sustum ve Baybars'ı gözlemledim. Onu birkaç defa daha kitap okurken görmüştüm, yıllar önce de görmüştüm ve kitap okurken genelde dudaklarını hareket ettirdiğini biliyordum ama bu defa gözleriyle okuyordu. Benden kaçtığı barizdi. "Daha ne kadar bana bakmayacaksın? Ya da kaçacaksın? Bir saat, iki saat, üç? Gözlerin okuyor kitabı sen değil."

Baybars o an durdu. Önce başını kaldırmadı sonra kitabını usulca kapatıp başını kaldırdı. Üç saat sonunda benim gözlerime bakmıştı ve bir kez daha neden bakmadığını anlamıştım. Ona acı veriyordum, gözlerinden anlıyordum.

"Derdin ne? Ne istiyorsun benden?" diye sordu. Sezen Aksu'nun dediği gibi, sen de benim gibi gerçekleri biliyorsun... Dudaklarımı konuşmak için aralayıp durdum, içimdekileri hiçbir kelimeye sığdıramadım. *Acıdan kıvran, vicdanında boğul, geçmişe dönmek için yalvar ama döneme, yaşadığın her şeyin bin mislini yaşa...* Demek istedim ama diyemedim.

"Ben sana ne yaptım peki? Geldiğimden beri duymadığım şey kalmadı, ne yaptım?" diye çıkıştım.

Baybars elindeki kitabı koltuğun üzerine fırlattı, hafifçe öne doğru eğildi. "Ne mi yaptın?" Gözleri sinirle kısıldı, "Dengemi bozuyorsun, beni bilmediğim bir oyuna sokuyorsun. Ulan net bir adamım ben ya; birini ya seversin ya sevmezsin. Arafta bıraktın beni..." Bunun sebebi ben değilim. "Ne gerçek, ne yalan bilmiyorum."

Buruk bir şekilde gülümsedim, "Gerçek nerede başlar nerede biter, bilinmez..." ben onun sevdiği kız değilim, beni gerçekten sevmemişti o yüzden yaşanan hiçbir şeyin artık anlamı kalmamıştı. Gözlerime baktı, bu defa durgun bakıyordu. "Ateşkes mi yapsak?" diye sordu bir anda. İşte yine bir dengesizlik, ne istiyorsun be adam? Sinirden saçımı başımı yolacaktım.

"Bana güvenecek misin?" diye sordum. Baybars ayağa kalktı, yatağıma doğru yaklaştı. Serçe parmağını uzattı. "Güven verirsen güven alırsın, gri kafa." Parmağını sıkmam için uzatmıştı, eskiden de anlaşmak istediğinde böyle yapardı. Bende serçe parmağımı serçe parmağına kenetledim. "Güven verirsen güven alırsın, Şef." Güveni tepene sıkacağım

ve seni birazcık tanıyorsam sen de bunu yapacaksın... Birbirimize güven değil, yıkma sözü vermiştik resmen.

İlk hamle benden geldi. Madem güven verecekti, o zaman sıra bendeydi. "Beni Valeriya'ya götür." Serçe parmaklarımız hâlâ birbirine kenetliydi ve bakışlarımız birbirine sabitlenmişti ne o geri atıyordu ne de ben. "Rus tercüman bekliyoruz, Türkçe bilmiyormuş," diye beni geçiştirdi. Ama biliyordu, su gibi konuşurdu. Ve ben de su gibi Rusça biliyordum. "Rusça biliyorum," diye direttim.

O kızı görmek zorundaydım, bu hastanede olduğunu bile dün öğrenmiştim. Ne olmuştu, nasıldı? Bebek ölmüş müydü? İçim sızladı istemsizce. Gözlerim uzaklara dalmıştı, acıyla kıvranışı ve denek olmaktansa ölürüm deyişi aklımdan gitmiyordu. Valeriya ile bir bağım vardı, birbirimizi öldürmek istesek de ikimizin bağı vardı, ikimiz de aynı adamın kurbanıydık. Denekten kastı neydi, Alex ile ilgisi neydi? Bölük pörçük şeyler hatırlıyordum ama Alex ile ilgili şeyler aklıma geliyordu.

Kaçırılmadan önce, arkadaş olduğumuzu düşündüğümüz zamanlarında evinde bir oda görmüştüm ama o kadar silikti ki hatırlayamıyordum, kaçırıldığım zaman kaçarken gördüğüm bazı yerler vardı, laboratuvar gibi, beyaz bembeyaz bir yer...Valeriya ile konuşmak zorundaydım.

Baybars omuzuma dokununca titreyerek nefes aldım, tüylerim diken diken olmuştu. Kendime geldiğimde gözlerimin dolduğunu hissettim. "İyi misin?" diye sordu Baybars.

"Valeriya'yı görmek istiyorum," diye tekrarladım, vazgeçmeyeceğimi biliyordu. Başını usulca salladı. "Tamam sana tekerlekli sandalye bulup geleceğim," dedi ama ben yürüyebilecek noktaydım.

"Gerek yok," diye çıkıştım, ayaklarımı yataktan sarkıtırken üstümdeki pikeyi de fırlattım. "Değnekler yeterli." Baybars kapıya yönelip kapının arkasındaki değnekleri aldı, zemine bastığım an kasıklarım sızlamıştı, yüzüm acıyla buruşurken Baybars hemen kolunu bana uzatıp destek almam için yaptı. Şu an hiçbir şeyi sorgulamıyordum tek istediğim şey Valeriya ile görüşmekti. Baybars'ın kolunu tutup ayaklandım, diğer kolumun altına da Baybars'ın uzattığı değneği aldım.

Yüzümde bir bebeğin ölümüne sebep olmanın verdiği acı vardı, söz konusu çocuklar olunca kimin ne olduğunun, hangi ırktan olduğunun

önemi yoktu. Acı evrenseldi. Baybars kolumdan tutarken ellerini ellerime kenetledi, yüzüme baktığında duraksadım.

"Senin suçun değil, bilmiyordun..." dedi bir anda, yüksek ihtimal ile öğrenmişti, hamile olduğunu ve bebeğin öldüğünü ve şimdi ben de öğreniyordum. Bebek ölmüştü...

"Bebek öldü, değil mi?" diye sordum, sesim titriyordu. Gözüm dolmakla kalmayıp yaşlar yanağıma süzüldü, o kızın içinde bir yerde ne kadar çok anne olmak istediğini biliyordum. Rusya'da söylemişti bunu, istifa edeceğim demişti. Rus istihbaratından ayrılacağım ve farklı bir hayat kuracağım demişti. *"Bebeğim olsun istiyorum, âşık olmak istiyorum. Anne olmak istiyorum, bırakacağım her şeyi."* Bana anlatmıştı bunu, yıldızlara karşı sırtını verdiği bana anlatmıştı ve bu hayali bilen tek kişi olduğumu söylemişti ama ikimizde farklı kulvarların istihbaratçıydık. O babasının gerçek yüzünü bilmeyen bir istihbaratçıydı.

Baybars önüme doğru geçti, dizlerini kırıp gözlerime denk gelecek şekilde boyunu alçaltmıştı. Parmağı ile usulca akan yaşları iteledi. "Senin suçun yok..." Gözlerimin içine bakarken beni ikna etmeye çalışıyordu. "Tamam mı?" Bunca yaşadığım öfkeye rağmen nasıl hâlâ beni rahatlatabilen tek kişiydi? Başımı sallayıp usulca onaylasam da o kızın bebeği ölmüştü, hangi milletten olduğunun önemi yoktu. Tekrar yanıma geçip koluma doğru girdi ve usulca koridorda yürümeye başladık. Asansöre binip üç kat yukarı çıkmıştık, asansörden indiğimiz gibi koridorda biraz yürüdük ardından sağa döndüğümüzde bizi Behçet ve Taha karşılamıştı. Bizi hâlâ fark etmemişlerdi, sohbet ediyorlardı. Seslerini duyabiliyordum.

"Bu Alp için bela diyorlar. Kızlarla birlikte büyümüş, abi kardeş gibilermiş valla büyük sıçtın oğlum!" diye alay ediyordu Behçet abi.

"Asıl belanın ta kendisi benim ulan, yakarım! Geçerim karşısına derim, bu kız benim Juliet'im, sen ne ayaksın Alp derim?!" Taha ve özgüveni...Muhtemelen o cümleden sonra Taha, Aşk-ı Memnu Beşir olarak hayatına devam ederdi. Behçet abi tam tekrar dalga geçecekti ki bizi görünce ciddileşti, Taha'yı kolundan dürttü.

Kapının önüne geldiğimizde hiç kimse konuşmadı, Taha sadece göz ucuyla elimize baktı. Baybars hâlâ elimi tutuyordu, ben de elime doğru

baktım ve bu zamana kadar fark etmediğim bir şeyi fark ettim. Baybars'ın parmağındaki alyans hâlâ duruyordu, görev için taktığı alyans parmağındaydı. Ben yüzüğü kaybetmiştim, Valeriya ile dövüşürken düşürmüş olmalıydım ya da bilmiyorum. Nasıl düştüğünü bilmiyordum bile.

"Yüzük," dedim, kurumuş boğazımı temizleyerek Baybars'a baktım. "Unuttun sanırım." Baybars elini kaldırıp baktı, "Sıkıştı. Çıkaramadım, kuyumcuya gideceğim o zaman hallederim."

"Ben kaybettim." Sesimdeki mahcubiyet ve utangaçlık hat safaydı, "fiyatı neyse söyle ödeyeyim." Borçlu kalamazdım, zaten Asu'nun kolyesinin taşları da düşmüştü ve her biri dolarlıktı. Halledecektim bir şekilde, bizimkilerden hiç destek almamıştım bu zamana kadar. Yine almazdım.

Baybars elin sırtıma koydu, "Önemli değil. Öyle şeylerin lafını yapmam. Hallederim ben, içeri geçelim hadi." Böyle bir şeyi kabul edemem rollerine girmek istemiyordum ama gerçekten kabul edemezdim, hele Baybars'tan asla. "Fiyatını söylersin," diye direttim.

Baybars içeriyi işaret etti, Taha ise sanki içinde bir şey tutuyormuş gibi bana bakıyordu. En sonunda dayanamamış olacak ki patladı. "Ulan motorunu çarptığım da benden niye parasını istedin o zaman?"

Baybars kısa bir bakışla Taha'ya döndü, öldürecek gibi baktıktan sonra Taha bakışlarını kaçırdı. Gerçekten bu çocuk bir gün birinin elinde kalacaktı. Baybars elini kapının koluna atarken onu durdurdum. "Tek konuşayım," dedim, dördümüz aramızda bakışmaya başladık. Baybars başını iki yana salladı. "Hayır, ben de geleceğim."

Bıkkınlıkla nefesimi dışarı verip göz devirdim, "Rusça bilmiyorsun bile!" Gerçekten her şeye burnunu sokmak zorunda mıydı? Baybars başını salladı, dilini damağına doğru vurup "cık, ben anlarım," dedi.

"Bir kere de güven," diye direttim, göz bebeklerimi büyütüp başımı hafif yana yatırdım. En ikna edici halimi almak zorundaydım. Baybars ellerini beline koydu, dudakları 'hayır' demek için aralansa da dildeki ve kalpteki hiçbir zaman bir olmuyordu. Başını başka yöne doğru çevirdi çünkü bakmaya devam ederse bana daha fazla teslim olacağını biliyordu, en büyük gücümün hâlâ gözlerim olduğuna emindim.

Başını usulca onaylar gibi salladı. "Tamam, seni camın arkasında izlerim." Odanın içi gözüküyordu, perdeleri açtığımda içeri rahatça görebilirdi. Eğer Baybars gelirse Valeriya'nın konuşmayacağını biliyordum. Derin bir nefes aldım, elimi kapının koluna uzatıp açtım. İçeri girerken kendimle birlikte kapıyı da kapattım. Bir süre elim kapı kolunda kaldı, Valeriya parmaklıkların olduğu cama doğru bakıyordu, daha doğrusu ben içeri girince başını çevirmişti. Bir eli yatağa kelepçelenmişti.

Sanki günler önce ölesiye dövüşmemiş gibi birbirimize bakamıyorduk. Aslında hayatlarımız boyunca aynı amaç uğruna savaşmıştık, masum insanlar. Sadece bizi ayıran tarafımız ırklarımızdı ve hayat gayelerimizdi. İstihbaratta acıma olmazdı, dünyanın her yerinde bu kural böyleydi.

Odanın ortasına doğru yürürken "İyi misin?" Diye sordum, bir süre cevap gelmedi ve aramızda derin bir sessizlik oldu. Sadece Valeriya'nın eli karnında duruyordu, orayı sarmalıyordu. "Kısa süreliğine anne olmak güzelmiş..." Sesini soğuk tutmaya çalışıyordu ama titriyordu, sesi, çenesi, elleri titriyordu.

Yatağın yanına iyice yaklaştığımda daha çok gözlerim doldu, kalbim hiç sahip olmadığım hissin ağırlığı ile doldu. "Bana bunu neden yaptırdın?" Gözyaşlarım usulca yanağımdan süzüldü. Cevap alamadım, alamadıkça acıdan çok sinirim çoğaldı. "Benim tanıdığım kadın, masumların canına kastetmez, hele kendi bebeğini ölüme hiç sürüklemez!" Sinirden dişlerimi sıkarken dikişlerim sızlıyordu.

Gözyaşlarıyla bana döndü, "Beni direkt çekip vurman gerekiyordu!" buz mavisi gözleri acısına yenik düşmüş gibiydi, eskiden biri gözlerine beş saniyeden fazla bakamazdı ama şimdi o kadar acınası duruyordu ki ne olduğunu anlamak için bakıyordum. O insanı kendine hayran bırakan sarı saçları kısacık kesilmişti, omuzlarının üstüne kadar kesmişti. Hali o kadar kötü duruyordu ki başına bir şey geldiğini anlamıştım çünkü o bir bebeğe bunu yapamazdı bana da bunu yaptıramazdı.

"Sen bu değilsin..." dedim yatağa biraz daha yanaştım. Valeriya doğruldu, delirmiş gibi gülümsedi ve eliyle yüzünü kapattı. Bir süre elleriyle yüzünü kapattı, kahkaha attı uzun bir şekilde. Sinir harbi geçiriyordu,

kahkahası bir anda hıçkırmaya dönüştü. O kadar can yakarcasına ve inler gibiydi ki tüylerim diken diken olmuştu. Onunla birlikte benim de gözyaşlarım yanağımdan süzüldü. Ellerini yüzünden çektiğinde gözleri daha çok göz önüne çıkmıştı, kızarmış, bitmiş ve mahvolmuştu. Dudakları tir tir titriyordu. "Bebek Alex'in bebeğiydi..." Gözlerimin içine baktığında gözyaşlarım donuk donuk yüzümden düşmeye başladı. Ne demişti o? Tüm dünya durmuş gibi hissediyordum, ne demekti bu? Alex'in bebeği ne demekti?

"Sevgiliydik," dedi iç çekerek, bunu söylerken utanıyordu. Ne ben yutkunabildim ne de o... "Doğsaydı alınacaktı, tıpkı Alex gibi olacaktı."

Tam olarak anlamamıştım. Şu an mesele anlamak değildi, ilk defa Valeriya'yı böyle çaresiz böyle savunmasız görmüştüm. Bir zamanlar ikimizde de dünyanın en iyi dostu olabilecek kadar yakındık. Doğrusu benim dostluğum tamamen görevden ibaretti, yani roldü. Ta ki istihbaratçı olduğum ortaya çıkıp babasını öldürene kadardı. Aslında Valeriya, benim istihbaratçı olduğumu bir yerde biliyordu. Sadece sonucunda babasının öleceğini hiç düşünmemişti. Başına bunların geleceğini, hamile kalacağını, belki benimle böyle olacağını düşünmemişti...Bende babasını öldürmeyi planlamamıştım zaten.

"Sen benim korkup sığındığım tek dosttun ama ben hiç ihanetini düşünmemiştim. Aslında mesele ihanet değildi, senin işin buydu ve ben de senin yaptığını yapardım ama asla babanı öldürmezdim! Dostumun tek kimliğini elinden almazdım!" Gözleri öfkeden, hırstan büyümüştü. Ses tonu gitgide yükselmiş ve delirmiş gibi bağırmaya başlamıştı. Canı acıyordu ve hırsını benden çıkarmaya çalışıyordu.

Kendimi savunmak istiyordum ama anlıyordum, biliyordum bu hissi... Ayrıca ben öldürmeseydim Victor beni öldürecekti, Alex'in en büyük destekçisiydi. "Ben öldürmeseydim baban beni öldürecekti, ayrıca Alex'in en büyük destek fonuydu."

Valeriya bir anda komedinin üstüne uzanıp bardağı aldı ve duvara doğru fırlattı. "Yalan söyleme!" Tepinip elindeki kelepçeden kurtulmaya çalıştı, Baybars bardağı fırlattığını gördüğü gibi içeri dalmıştı. "Kendini Rusya da mı sandın lan!? Kime bağırıyorsun sen!?" Baybars'ın ses tonu

beni bile sarsmıştı, gözleri yuvasından fırlayacak kadar sinirliydi. Hızla kapıya doğru dönüp bağırdı. "Taha bir kelepçe daha!" Baybars'a izin veremezdim, şu an Valeriya'nın yaşadığı sinir harbini anlamıyordu. Taha kelepçeyi Baybars'a uzattığında önünde durdum, elimi göğsünün üzerine koyup başımı kaldırdım. Aramızda boşluk olmayacak kadar yakın duruyorduk, sadece gözlerinin içine baktım.

"Lütfen..." diye mırıldandım.

"Yapma..." dedi yalvarırcasına. Bakışlarımı gözlerinden çekmeden başımı hafifçe salladım, "Neyi?" Baybars bu defa gözlerini benden kaçırmamıştı. "Bakışlarını kullanma yapma..."

Yutkundum, "çık hadi..." Baybars gözlerini yumarken bana karşı koymaya çalışıyordu, başını iki yana salladı ve arkasını dönüp odadan çıktı, "İzliyorum," dedi ve çıkarken kapıyı da kapattı. Bakışlarımı kullanan bendim ama kalbi sağır olacak kadar gümbürdeyen de bendim. Sanki yerinden fırlayacak gibiydi, biraz daha bana baksaydı her şeyi ama her şeyi söyleyebilirdim. O kadar hızlı atıyordu ki elimi kalbimin üzerine koyup derin derin nefes aldım, alamadım. Resmen deli gibi atıyordu, dans ederken attığı gibi...Yazıklar olsun, bu adama kalp atar mı? *Bu kalp bu adam ölürdü bir zamanlar...* "Dur lütfen..." diye fısıldadım.

"Beni neden korudun?" diye sorduğunda kendime gelebilmiştim, hızla Valeriya'ya dönüp derin bir nefes aldım. "Farklı tarafların ajanı olsak da seninle yıldızları izledim ben." Yatağın yanındaki sandalyeye uzanıp kendime çektim ve oturdum. Valeriya şaşkınlıkla bana bakıyordu çünkü merhametli oluşum onu şok ediyordu. "Gerçekleri kabulleneceksin, sana bunu kanıtlayacağım."

Başını sinirle iki yana salladı. "Neden beni ikna etmek istiyorsun?! Sen beni öldürmesen bile ben seni öldürecektim, biliyorsun değil mi?" dedi, aslında öyle değildi. Belki ölesiye dövüşürdük, belki namluyu kafama dayardı ama asla yapamazdı. Umursamazca omuz silktim, sandalyemi biraz daha öne itekledim. Başımı cama doğru çevirdiğimde tekrar Baybars ile göz göze geldim, kollarını göğsünde bağlamış ve bize kitlenmişti daha doğrusu Valeriya'ya kitlenmişti. Bizi kimse duymazdı ama yine de Baybars'ın bizi izlemesi germişti.

Benden önce Valeriya sessizliği bozdu. "Bilmiyordum," dedi bir anda. Usulca ona döndüm, neyi bilmiyordu? Sesi titremişti bunu söylerken. "Neyi?" diye merakla sordum, bana baktıkça gözleri doldu. Az önceki kan kusan halinden eser yoktu. "Alex'in yaptıklarını," dedi, gözyaşı yanağından usulca süzülürken başını öne eğdi. Artık biri bana üzüldüğünde kendimi ezik hissedip hıçkırıklara boğulmuyordum, titremiştim yine ama o patlamadan sonra ölmüş gibiydi. Bazı zamanlar Alex'in ismine bile tepki veremiyordum. Nasıl öğrenmişti peki? Belki de bu yüzden bu bebeği istememişti.

"Bebeğin denek olacağını duyduğum gece bozuntuya vermedim, o gece evine girdim. Evini ararken bir kamera buldum..." Boğazı düğümlenmişti, bebeğin denek olması mı? Bu ne demekti? Aklımı yitirecektim gerçekten. Dirseğimi dizime doğru yaslayıp elimi çeneme koydum ve dinlemeye devam ettim. Gözünden yaşlar peş peşe akarken başını başka yöne çevirdi. Tırnak etlerini soymaktan kanatmıştı ama hiçbiri içindeki acılarla eş değer değildi. Şu an kalbi sökülse derin bir nefes bile alabileceğini düşündüğüne eminim ve bu hissi biliyorum.

"Sen bu acıya nasıl dayandın? O işkencelere, gözünün önünde öldürülen insanlara, pisliğe... Nasıl dayandın, küçücükmüşsün..." Konuşurken nefesi kesildi, bense gözümü bir noktaya sabitlemiştim. "Senin olduğunu öğrenince toparlanamadım, günlerce. Nefesim kesildi resmen..." O gecede benim ruhum bedenimden ayrılmıştı, sanki canım çıkıyordu o 21 günde...

Başını gözyaşlarıyla iki yana salladı, "Bilmiyorum, yemin ederim bilmiyordum." Yüzümü soğuk tutmaya çalıştım ama gözlerim buğulanmıştı, başımı öne eğdiğimde biriken yaş bacağıma doğru düştü. Acıyla gülümsedim, "Yine de beni öldürmeye çalıştın..." Başımı kaldırıp gözlerine baktım.

"Senin beni öldüreceğinden emindim ama kendimden değildim." Yanağından süzülen yaşları elinin tersiyle silerken dudakları titriyordu. Böyle bir meselede düşman olmayı asla beceremezdi, konu ne olursa olsun bir kadının yurdu olurdu her zaman. Aslına bakılırsa Valeriya, Baybars kadar dengesiz bir askerdi...

Yüzümdeki ıslaklığı elimin tersiyle silip burnumu çektim, şu an mesele ben ya da o değildi. "Bak dinle, her şeyi unut. Düşman olabiliriz ama senin masum insanlara kıymayacağını biliyorum, bize yardım etmen lazım."

"Asıl senin bana yardım etmen lazım, kaçmam lazım." Camın ardındaki Baybars'a baktı, Baybars o kadar keskin bakıyordu ki ben bile ürperiyordum. Alay eder gibi başımı iki yana salladım. "Benim MİT olduğumu biliyorsun, değil mi? Türk istihbarat görevlisi olduğumu?" Tek kaşımı havaya kaldırdım, Valeriya bunları çok iyi biliyordu.

"Sen de benim bir FSB ajanı olduğumu biliyorsun, değil mi? Ve burada olduğum anlaşılırsa iplerin ne kadar gerileceğini, Alex'in bir bok döndüğünü anlayacağını da biliyorsun." Söylediği her şey doğruydu, bir numara yoktu ama dediği şey imkânsızdı. Onu kaçıramazlardı, bu bir ihanetti. Hatta Valeriya'nın burada olması ülkeler arası krize yol açacaktı.

"Bizden ancak muhbir olarak çıkabilirsin, Valeriya." Bizimkiler buna bile izin vermezdi hele Baybars, asla.

Valeriya bıkkın bir nefes verdi. "FSB benim umurumda değil, umurumda olan şey Alex'in kullandığı masum insanlar ve doğmamış bebeklerin intikamı." İntikam benim kadar onun da hakkıydı, Alex ne umutlarla sevgili olmuştu belki ama bir canavarla sevgili olduğunu eninde sonunda öğrenmişti.

"Bu sadece benim vereceğim bir karar değil, çok riskli." Bu çok büyük bir karardı başta istihbarat daire başkanı olmak üzere tüm Kartal'ı ilgilendiriyordu. Başımı cama doğru çevirdiğimde Baybars yoktu, onun izlemediğini bilmek rahatlatmıştı.

"Güvenmen lazım!" diye diretti, babasını öldürdüğüm birine güvenmek son tercihim bile değildi. Derin bir nefes alıp ellerimi önümde birleştirdim. "Dinle." Derin bir nefes aldım, nefes alırken karnım sızlıyordu. "Alex'in gerçek yüzünü görmeden önce Alex'in evindeydik, Londra'daki."

"Şu Rochester'daki aile mirası ev değil mi?"

Başımı onaylar gibi salladım, hiçbir şey net değildi. Bölük pörçük hatırlıyordum, koridorlar, silahlar...Kimyasal şeyler, bir sığınak gibiydi.

"Tam net değil sanki, o anlar beynimden sökülmüş gibi! Evi gezdiğimi hatırlıyorum sonra bitmek bilmeyen bir merdivenden indiğimi hatırlıyorum, Alex orada değildi. Sonra bebek sesleri hatırlıyorum..." Soluklandım, o anı hatırlamaya çalıştım. Alex beni kaçırmadan bir hafta önceydi, her şey normaldi. Yemek için Alex'in evine gitmiştim hatta gittiğimde şato görünce nutkum tutulmuştu, şatoydu çünkü. Alex ile yemek sonrası bahçede gezindiğimizi hatırlıyorum sonra Alex'e telefon geldiğini ve bahçede tek kaldığımı...Tek kaldığımda yere inen bir kapı bulduğumu hatırlıyorum ama daha fazlası yok.

"Sonrası yok..." dedim çaresizce.

"Sonrası bende var ve bu korkunç bir şey, Asena." İkimizin de gözlerinde aynı korku belirdi, ben dikkatlice Valeriya'yı dinledim. "Yeni doğan bebekleri kendi himayelerine alıp kendi kontrolleri altında yetiştiriyorlar, kim bilir ne zamandır ve kim bilir kaç ülkede?" Yalvarır gibi yüzüme baktı. "Beni bırakmak zorundasınız..."

Bu mümkün değildi, başımı iki yana salladım ve ayağa kalktım. "Senin yapacağın bir şey değil bu."

"O evlere giremezsiniz," dedi, çok netti. "Çünkü kanıtınız yok, bu her gittiğiniz ülkede hükümet suçu sayılır, sizi gözaltına alırlar. Bleach ailesi ne yapar ne eder işin içinden sıyrılır ama ben yaparsam yeteri kadar kanıt toplarsam, benden kimse şüphelenmez. Kartal ve senin işin içine girmen çok tehlikeli, Akrepler hiçbirinizi yaşatmaz." Akrepler kimdi? Ara teşkilatta bu şeyi duyuyordum ama kimse kimseye anlatmıyordu.

"Derken?"

"Kartal'ı bilmeyen ajan yoktur Asena. Onlar dünkü çocuklar değil, onların ismi yıllardır anılır ama sadece anılır. Doğrusu bu kadar genç olduklarını hiç düşünmedim, hiç bilmediğin kadar tehlikeli insanlarlasın, onları öldürmek isteyen sayısız kişi var ve öldürmeden de durmayacaklar. Bunun yolu ise sadece bizde..." Sıkıntılı bir nefes aldı. "Ayrıca başına geleceklere hazır ol, bu zamana kadar Akreplerin radarını meşgul etmiyordun, Alex senden odağını çevirmişti ama şimdi her fırsatta seni almayı deneyecekler."

Bu ne demekti? Ben hep birilerinin düşmanıydım ama Alex Akrep miydi? "Tek gezmemelisin, seni öldürmeden durmayacaklardır..." diye

ekledi, pamuk ipliğine bağlı yaşamak, tam anlamıyla Kartal gibi yaşamaktı. Zaten normal düşmanlarım yokmuş gibi Akrep denen zırva çıkmıştı. Bakalım beni öldüren şanslı kişi kim olacaktı. Acaba ortalama kaç kişi vardı peşimde...Yeni tez konum bu olacaktı galiba.

"Ufak bir soru," Sağımda solumda ve arkamda dizilmiş olan time baktım, baktıkça şaşırıyordum. "Biz neden operasyona gider gibi hastaneden çıkıyoruz?" Tim, siyah üniformalarıyla arkama ve kar maskelerini takmışlardı. İşin tuhafı ellerinde silahlar vardı. Tamam, Valeriya Tehlikeli olabilirdi hatta ajan bile olabilirdi ama sonuç olarak iki kişi yeterdi. Valeriya'yı gelen helikoptere bindirecek ve yetkililere teslim edecektik, o yüzden tüm tim hastanenin tepesindeki helikopter iniş yerindeydik. Bir helikopter için bu kadar kuşanmaya gerek var mıydı?

Sabah saatlerinde buraya dikilmekten bahsetmiyorum bile. Baybars yanımda duruyordu, gözlerini devirip bıkkınlıkla nefes verdi. "Sen neredeyse ölüyordun, Rus deccaline güvenecek değiliz."

Valeriya hemen yanımdaydı, o da gözlerinin altına kadar siyah bir bez parçası çekmişti. Elleri önden kelepçelenmişti, bakışları o kadar keskin duruyordu ki tüylerim ürperiyordu. "Ayıp oluyor yalnız," dedi bir anda, Türkçe konuşması ile tüm tim ona dönerek ben sadece güldüm. Diksiyonu bozuk olsa da gayet güzel Türkçe konuşuyordu. Baybars'ın gözleri büyüdü, maskesini alttan tutup alnına kadar çekti. Hayrete düşmüş bakışlarıyla bir bana bir Valeriya'ya bakıyordu. "Sen Türkçe biliyor musun?"

Valeriya'nın gözlerinden güldüğünü anlıyordum, kelepçeli elini kaldırıp işaret parmağı ile baş parmağı arasında ufak bir boşluk bıraktı. "Biraz..." dedi. Parlayan güneşle Valeriya'nın gözleri turkuaz rengine dönmüştü, gerçekten insanın algısını bozan göz rengi vardı.

Taha sanki cin çarpmış gibi bir sağına bir soluna baktı, sanki cin konuşmuş gibi elini kalbine koydu. "Bu deccal Türkçe konuşuyor!" diye bağırdı, maskesini alnına kadar kaldırıp şok olmuş gibi baktı. Valeriya

devirip Taha'ya kitlendi, Taha korkuyla birkaç adım geriye kaçtı. Yüzünü ekşiterek Valeriya'ya baktı. "Bakışlara bak..." Üşümüş gibi kolunu sıvazladı.

Herkesin aklında tek bir soru vardı, Valeriya'nın kaçmasına yardım edecek miyiz? Kesinlikle hayır, Baybars bunu kesin bir dile reddetti. Gereken neyse olması gerektiğini söyledi, meselenin onları aşacağını kendilerinin normal özel harekât erleri olduğunu söylemekten başka bir şey yapmadı. Aynen canım yirmi iki davanın on altısında baş sorumlu olarak çok normal bir ekip zaten.

"Yine de böyle çıkmamıza gerek var mı?" diye direttim, Baybars her zamanki yüz ifadesini takındı. Bana yanıt vermek yerine yüzünü ekşitip gökyüzüne doğru baktı. Bu adam işine gelen sorulara sadece yanıt veriyordu, uyuz. Kollarımı göğsümde bağlayarak ters ters Baybars'a baktım. "Senden nefret ettiğimi söylemiş miydim?"

Baybars başını hafifçe hareket ettirdi, "Bin beş yüz elli kere falan."

Göz devirerek önüme dönerken susadığımı fark ettim, elimdeki şişede birkaç yudumluk kalmıştı. Kapağı açıp şişeyi ağzıma yasladım, o sırada Valeriya kulağıma doğru yanaştı ve sadece benim duyabileceğim şekilde fısıldadı. "Hiç seviştiniz mi?" Su daha boğazıma inmeden ağzımdan çıkıvermişti, su damlaları dudağımın çevresinden süzülürken herkes bana baktı bense gözlerimi kocaman açmış Valeriya'ya bakıyordum. Taha yetmiyormuş gibi bir de bunun arsızlığı çıkmıştı ortaya. Hayır ne münasebet olabilirdi ki? Elime geçse kafasını koparacaktım.

Yanaklarımın içini sinirle ısırırken o bu durumdan zevk alıyordu, herkes bir süre bana baktı. Boğazımı temizler gibi yapıp öksürdüm. "Boğazıma kaçtı da..." Ters ters Valeriya'ya baktım, hepsi önüne dönerken Valeriya'nın koluna doğru dirsek attım. Valeriya kolundaki sızıyla inleyerek güldü, beni sinirlendirmeyi hep seviyordu. Düşman olsak da bazı huylarını ezbere biliyordum.

O sırada helikopterden gelen pervane sesini hepimiz yavaş yavaş duyuyorduk, pervanenin uğultusu uzaktan mırıltı gibiydi. Sonrasında göğsüme çarpan bir ritme dönüştü, herkes aniden geriye doğru çekildi. Helikopter yaklaştıkça çatıdan bir hava dalgası oluştu; rüzgâr sadece

saçlarımı değil beni de uçuracaktı, Baybars'ın bir eli sırtımdaydı çarpan toz tanelerinden beni korumak için önüme doğru siper oldu ve bir anda rüzgâr soğukluğu bende kesildi. Tüm cüssesi ile resmen rüzgârın gelişini engelliyordu. Hafifçe koluna doğru dokundum, "İyiyim sorun yok." Baybars maskesini tekrar aşağıya doğru indirdi ve helikoptere doğru döndü. Ben hâlâ arkasında kalıyordum ve gelen rüzgârı kesiyordu, helikopterin kapısı açıldığında gözlerimi kısarak içeriyi süzdüm. Bir Rus elçisi ile birlikte üç Özel Türk İstihbarat mensubu vardı, onlarda gözlerinin altına birer kumaş parçası çekmişlerdi ve ellerinde silahlarla tetiktelerdi. Helikopter tam anlamıyla iniş yaparken derin bir sessizlik oldu, pervane seslerinde başka ses yoktu. Baybars omuz üstü bana kısa bir bakış attı ardından hızla bakışını kaçırdı.

"Baybars..." dedim helikopterden insanlar inerken. Baybars omuzlarının üstünden tekrar bana bakarken konuşmadım, çünkü o diyeceğimi biliyordu. Başını iki yana salladı, "Bu işle biz ilgilenemeyiz," dedi net bir tavırla ve önüne döndü. Gözlerimin içine adam akıllı bakmamıştı bile. Başımı usulca salladım ve hemen ilerimde duran Valeriya'ya döndüm, aramızdaki kısa bakışmadan sonra önüme döndüm. Belki Baybars haklıydı, duygusal olmanın bir getirisi yoktu. Her ne olursa olsun Valeriya da bir suçluydu. Akrep konusuna gelirsek de Baybars bilmezlikten gelmişti ama emindim, kesinlikle bir şey biliyordu. Valeriya beni öldürmeden durmayacaklarını söylemişti, bu benim alışık olduğum bir şey dediğim de ise sandığım düşmanlara benzemediklerini belirtmişti.

Baybars Valeriya'yı bindirmeleri için Serkan ve Behçet'e işaret verdi. İki taraftan koluna girdiklerinden Valeriya kafasını çevirip Taha'ya baktı ve cilveli bir tavırla göz kırptı. Taha yüzünü ekşitip 'hadi oradan' der gibi kafasını salladı. Taha gerilmiş gibi kendini geri tutarken korkmuş gibiydi. "Sapık mıdır nedir lan?!"

Bende Taha'ya doğru dönüp imalı bir şekilde göz kırptım. "Sevdi seni, herkesi sevmez." Bu cümle tüylerini ürpertmiş gibi omuzlarını silkeledi. "İma çok iğrençti Bihter'im!" Aklını İclal ile donattığını biliyordum ama bu çocukla uğraşmayı seviyordum. İpin ucu bana değmediği sürece Taha'ya bulaşmaya devam edebilirdi. Valeriya binmeden önce

Baybars'a döndü, "Zeki adamsın, severim," dedi ve göz kırptı. Bir anda beynimde donma etkisi oluştu, işte şimdi deccal denebilir. Zeki adamsın mı? Zekasına mı yürüyordu, tipine de yürümek bu. Bu yürümek! Kaşlarımı çatarak Valeriya'ya baktım, hızla Taha'ya döndü. "Deccal, gerçekten Deccal!"

Taha beni onaylarmış gibi başını salladı. "Dedim ben." Ters ters Valeriya'nın arkasından bakmayı bırakıp bu defa Baybars'a baktım. Ne alaka zekâ falan yani, alakası ne yani?

"Ne alaka?" diye bir anda çıkışıp Baybars'ı süzdüm, Baybars ise sırtını helikoptere dönüp maskesini alnına kadar çekti. Dudakları yukarı kıvrılmış gülüyordu, "Ne bileyim kızım, senin arkadaşın." Alayla gülümsüyordu, hayır kıskanmadım geri zekalı seni! *Kıskandın...* diye iç sesim bana kafa tuttu.

"Kıskanmadım, kes sesini!" diye bir anda yükseldim, hay şu iç sesin tüm ceddini! Her şeyi halledip sesli düşünmeyi halledemiyordum. Baybars daha fazla güldü, helikopter kalkış yaparken gülmeye devam etti. Hepsi gülüyordu.

"Kafadan kırıksın," diye mırıldandı, önümden yürüyordu. Gerçekten rezil olmuştum yine. Hepimiz terastan çıkış yaparken yangın merdivenini kullanmıştık. "Eve dönelim lütfen!" Dedim, usul usul merdivende inerken. Baybars durup omuzunun üstünden bana baktı. "Öyle zaten, seni Şırnak Devlet hastanesine sevk ettiler." Ne demek hastane? Bu ne böyle her gün her gün hastane mi olur?!

"Ama..." diye çıkışmadan Baybars atladı. "Sus gri kafa, çok konuşuyorsun!" Afallamıştım, hani ateşkesti, hangi barış? Ya türünün tek örneği misin oğlum sen!?

"Konuşmadık ki daha!" diye bağırdım bu defa. Baybars merdivenlerden yavaşça inerken "Konuşma kafam karışıyor," diye yanıtladı. Ağzımdan harfler çıktı ama konuşamadım adam resmen Türkçeyi unutturmuştu. Hiç umursamadan yürümeye devam ederken konuşuyordu. "Bu Valeriya olayı tamamen unutulacak, asla yaşanmamış gibi olacak anlaşıldı mı?"

Histerik bir gülüş attım. "Ama yaşandı?" diye üsteledim. Baybars yavaşça bana döndü, Taha'ya baktığı gibi bakıyordu. Cevabımı almış gibi

başımı salladım, "Aynen yaşanmadı." Gözlerimi kırpıştırdım, yanımda yürüyen Kaan'a döndüm ve Baybars'ın duymayacağı şekilde fısıldadım. "Sorunlu bu. Birlik olalım attıralım bunu, sorunları var. Bipolar." Başımı öne doğru sallarken Kaan sadece güldü. Bense ısrar etmeye devam ettim, "başarabiliriz, adadan yollayalım." Kimse beni ciddiye almıyordu.

Taha sadece alay ederek başını salladı. "Tamam Turabi."

"Tesadüf seni önüme çıkarmasaydı, gene aynı şekilde fakat her şeyden habersiz, yaşayıp gidecektim. Sen bana, dünyada başka türlü bir hayatın da mevcut olduğunu, benim de bir ruhumun olduğunu öğrettin..."

Kürk Mantolu Madonna- Sabahattin Ali

Yedi saatin sonunda evime, sıcak yuvama kavuşmuştum. Baybars'ı yalvar yakar ikna etmiştim, yoksa tekrar hastaneyi boyluyordum. En sonunda Baybars gelip, "Kurbanın olayım, yeter ki sus! Tamam," demişti. Çünkü nefes almadan saniyede bin kelime konuşacak kıvama gelmiştim. Yuvama kavuşmuştum, kavuşmasına ama Baybars'tan hâlâ kurtulamamıştım. Promosyon ekibi olarak herkes hâlâ başımdaydı, biri yastığımı düzeltiyor bir pikemi düzeltiyordu, biri de ilaçlarımı uzatıyordu ama bunlar yapılırken de ben susmuyordum. "Valeriya sorguya girdi mi, elçiler geldi mi, ifadeyi bizde okuyacak mıyız, Valeriya'nın durumu nasıl?"

"Sus ya sus Allah'ın adını verdim da!" diye bir anda çıkıştı Baybars, sinirden kayan şivesine gülmemek için kendimi tutmuştum. Suç işlemiş çocuk gibi gülümseyerek Baybars'a bakıyordum. O "Sabahtan beri sınav mısın bana kızım!?! Bizden geçti diyorum niye anlamıyorsun?! Niye saniyede bin beş yüz soru soruyorsun lan!? Nasıl nefesin yetiyor,

yaralısın sen!" Baybars artık o kadar bıkmıştı ki konuşurken rengi kırmızıya dönmüştü.

İstemsizce suratım düşmüştü, çocuk gibi dudaklarımı büzüp üzerimdeki örtüyü boğazıma kadar çektim. Alıngan bir çocuğa dönüşmüştüm, istediğim cevaplanmayınca böyle oluyordum. Haliyle hepsi bana gülüyordu, Baybars emir verdiğinde bile yalandan ağlayıp "Öleyim de kurtulun benden," diyordum.

Baybars siniri bozulmuş gibi gülmeye başlayınca ben de gülmeye başladım, ben güldükçe Baybars daha fazla güldü. Boğazıma kadar çektiğim örtüyü indirip daha çok gülmeye başladım, Baybars umutsuz vaka olduğuma kanaat getirmiş olacak ki başını iki yana salladı.

Bu atmosferi Behçet abinin homurdanması bölmüştü, "ben çok acıktım ya, Allah'ını seven yemek yapsın," diye söylendi, eliyle ayva göbeğini bastırıyordu. Doğrusu ben de çok acıkmıştım, herkes birbiriyle bakışmaya başladı. Kimseden ses çıkmayacaktı o besbelliydi. Gülümseyerek başımı öne eğdim, "Ben yapayım?" Çünkü belli ki bu teklif kimseden gelmeyecekti.

Hepsi bana aynı anda dönerken Baybars eli belinde tepemde dikiliyordu. "Sen kendini Natasha Romanoff sanıyorsun galiba?" Evet sanıyorum, problem? Demek çok isterdim ama onun yerine yerimden doğrulup "Ben..." demeden Emirhan yapıştırdı. "Öyle zaten." İlk defa geldiğinden beri iyi hamle yapmıştı, Alp hareketi tam bir fiyaskoydu çünkü.

Parmağımı şaklattım. "Aferin, hurda yığını ama sen Iron Man değilsin." Histerik bir gülüş attım, uyuz olmuştum Alp fikrinden sonra. Emirhan arkasındaki kırlenti çekip bana doğru fırlattı, elimi tersiyle sertçe vurup ona tekrar gönderdim. Baybars ise tepemde zebani gibi dikilmeye devam ediyordu, üstümdeki örtüyü işaret etti. "Ört o örtüyü geri, hemen!"

"Bana emir verme, ben ajanım unuttun mu?" Kaşlarımı aşağı yukarı indirip kaldırdım. Baybars ise yüzüme doğru eğilip mırıldandı. "Her türlü üstündeyim!"

Emirhan bu cümleyle ayağa fırladı, tek kaşı havaya kalkmıştı. "Affedersiniz şefim de üstündeyim derken?" Gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Baybars'ın gövdesi görüş açımı kapatırken başımı yana doğru eğip Emirhan'ı gördüm. Onun gergin tavrına karşı rahat bir tavırla gülümsedim. "Şefim olarak ya!" Artık alışmıştım, yemiyordum bu lafı.

Baybars elleri belinde o yandan gülüşünü sergiledi, bu yumuşadığının göstergesiydi. Bende gülümsedim, şirince başımı yana doğru yatırdım. "Kalkayım sen de bana yardım et, hem de aç kalmayalım."

"Hamsi buğulama?" dedi dudakları yukarı kıvrılırken.

Şaşkınlıkla güldüm, Şırnak ve hamsi? Bu mümkün müydü? "Hamsi, Şırnak'ta?" Hayretle bakmaya devam ettim, Baybars ise elini bana uzattı. "Çarşıda oluyor, az da olsa getiriyorlar. Biri alır gelir," dedi, uzattığı eli tutarken üstümdeki pikeyi atıp ölü toprağından kurtuldum. Ayaklarımı koltuktan sarkıtırken yavaşça ayağa kalktım, Baybars sıkıca hem elimden hem belimden tutarken aramızda hiçbir gerginlik yoktu. "Salata yaparım." Koskoca Trabzonlu balık yapmayı bilirdi.

O sırada salondaki herkes sessizdi, ikimizin kavga etmeyişi hepsini şok sokmuştu. İrem ve Taha kendi aralarında konuşuyordu, duyulmadığını düşünüyorlardı ama ben her şeyi duyuyordum. "Büyü mü yaptın?" diye soruyordu İrem'e.

"Ben yapmadım, sen?"

"Bende yapmadım, dur belki Kaan yapmıştır." Koltuğun tepesine yaslanmış Kaan'a döndü ve biz bunları hepsini duyuyorduk, Taha ise fısıldadığını düşünüyordu. "Sen mi yaptın yavrum?"

Kaan ise her şeyden habersizdi. "Neyi lan?" diye sorduğunda ben çoktan Baybars'ın koluna girmiş mutfağa yürüyordum. Gelen şak sesinden ise Taha'nın kafasına şaplak yediğini anlamıştım. Baybars ile iyi anlaşmam hepsini şoka sokuyordu ama bilmedikleri şey ise Baybars'ın tüm zaafları ile oynamak olacağıydı. Bunu yapacaktım, sıra bendeydi. Baybars ile iyi anlaşmam, her şey oyundu. Birazda onun canı yansın istiyordum.

"Ben odamdan tokat alıp geliyorum." Elimi Baybars'ın kolundan çektim, odam hemen mutfağın çaprazındaydı. Baybars başını onaylar gibi salladı, "Sen al ben de içerdekilere balık almalarını söyleyeyim sonra salata malzemelerini yıkarım."

Odamın kapısına yönelirken gülümsedim, "Bulursun o zaman," Yutkundum, "malzemeleri yani." Baybars bulurum der gibi başını sallamıştı, odama girdiğimde kapıyı kendimle kapattım. Ondan bu kadar nefret ederken sakince gülümsemek, bütün her şeyin başlangıcına sebep olmuşken sakince konuşmak çok zordu...Onunla nefes almak çok zordu. Yatağımın üstüne usulca oturdum, dizlerim titremişti. Kollarımla karnımı sıkıca sarmaladım, duygusal olayların vücudumda ağrı yapması beni delirtiyordu. Aslında onu kabullenmiştim, kaderi kabullenmeyi denemiştim ama yapamadım...Sanırım nefretim daha büyüktü...Nefret aşktan bile büyük bir histi. Genelde bir şeyleri içime attığımda ve onu yansıtamadığımda hemen kasığımın üst tarafından sancılar olurdu. Ağlasam biri anlar ve kendimi ifade edemem diye susuyordum, gece gelene kadar susacaktım. Sonra odamda sakince ağlayıp halledecektim. "*Dayan, dayan sen Asena'sın. Sonunda yaşattığını yaşar ve her şey son bulur...*"

İçimi öyle büyük bir hırs kaplamıştı ki ne olanlar umurumdaydı ne de Baybars'ın yaptıkları, sadece yıllar önce ne yaşadıysa aynısını yaşatmak istiyordum. Baybars'ın pişmanlığı, acısı hatta sebebi ne olursa olsun umurumda değildi. Başımı kaldırdığımda yatağın karşısındaki aynada kendimle göz göze geldim, hırsla dolan gözlerimi ovuşturup uzun uzun yansımama baktım. "Senin bu hale gelmende iğne ucu kadar sebebi olan herkesten hesap soracaksın, başta o Kılıç'tan!" Oturduğum yataktan kalkıp aynanın önündeki siyah lastik tokayı aldım ve hızla odadan çıktım, hiçbir şey olmamış gibi derin bir nefes aldım.

Mutfağa girerken saçımı karman çorman toplamıştım, "Ee ne yapıyoruz?" diye atıldım. Baybars salata malzemelerini yıkıyordu, elindeki marulu süzgecin içine bırakıp bana döndü. Ellerini tişörtünde kurutup yüzünü hafifçe tebessüm etti. "Saçlarını düzgün topluyoruz."

Elim istemsizce saçıma gitti, saçlarım her taraftan çıkmıştı. Zaten bir süredir yıkanamadığım için pis gözüküyordu. Doktor yarın duş alabileceğimi söylemişti ve bunu yaparken yaramı kuru tutmam gerekiyordu. "Toplayayım mı?" diye sorduğunda afallamıştım.

Biraz utanmıştım, çekiniyordum. "Biraz pis ama yıkayamadığım için..." diye mırıldandım. Baybars bana öyle bir bakmıştı ki sanki çok

kısa bir an dünyanın en güzel kadını ben olmuştum, bakışı içimi parçalarken gülümsedi. "Sorun yok, dön hadi."

Sırtımı usulca ona dönerken yutkundum, sırf uzun saç sana çok yakışıyor dediği için yıllarca saçıma makas bile vurmamıştım. Ta ki o kâbus dolu günler yaşanıp saçlarım midemi bulandırmaya başlayana kadar. Şimdi öfkeme sebep olan kişi saçlarıma mı dokunacaktı, yıllar sonra?

Parmak uçları bile saçıma değdiğinden içim titredi, sanki içimden bir şey koptu. Bu his tek taraflı değildi. Geçmişteki sesleri kulağımda öyle bir çınlıyordu ki kendimi bir an Çamlıca Tepesinde hissetmiştim.

"Saçlarım terli diyorum."

"Senden mi iğreneceğim güzelim?"

"Öyle de... işte ne bileyim..."

"Dön hadi, öreceğim."

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Ne şakası, dön bak bayılacaksın."

Sesler 2009, yaz akşamına aitti. Bir anda boğazıma oturan yumru ile yutkunmaya çalıştım. "Saçlarımı örebilir misin?" diye sordum, bir anda dudağımdan dökülüvermişti. Amacım yarasını yoklamaktı başka bir şey değil. Baybars'ın eli saçlarımda takılı kaldı, yüz ifadesini görmek istiyordum ama dönemiyordum.

"Çok kısa, örülmez," dedi ve bir anda saçlarımı düzeltip tekrar tezgâha doğru döndü, sesi çatallaşmıştı. Baybars neyi parçaladığının farkında bile değildi. *Kanatmaya çalışırken kanarsın... Eskiden örülürdü...*

Hayvan, resmen hayvan! Geri zekâlı, ne diye ördürüyorsam! İmdat ya imdat!

"Kes lan!" diye yükseldi bir anda Baybars, kaşlarımı çatarak ona bakarken ne olduğunu anlamamıştım. Bir tane normal insan evladı yoktu, bir tane! Hayretle ona bakıyordum, o da bana bakıyordu. Hani sadece benim iç sesim dışarı yansıyordu?

"Konuşmadım ki!" diye çıkıştım. Önündeki marulları yıkmaya doğru döndü, "konuşma zaten," diye mırıldandı, yine başladı yine başladı. Bipolar herif! Tezgâhın üzerine doğru elimi vurup bağırdım. "Bak dalarım

artık sana!" Nerede barış nerede medeniyet? Tam ilerledik bıçağı alıp atak yapmayı düşünüyordum ki Taha'nın sesi beni yumuşatmıştı. "Baluklar geldu hanımmm!" İkimizin de imtihan vakti gelmişti, ikimizde sinirle nefesimizi dışarı verip gözlerimizi yumduk. "Saçmalayacak, hazır ol," diye fısıldadı Baybars. Taha balıkları tezgâhın üzerine koydu ve ellerini beline yerleştirdi, bir beni süzdü bir Baybars'ı. Kendince ortada büyü olup olmadığını çözmeye çalışıyordu. Merak etme canım iyi anlaşmıyoruz! *Amir istifa...*

"Size büyü yapmışlar! Kesin o deccal gözlü yaptı!" dedi Taha. Baybars ile kendi aramızda senkronize olmuş gibi ellerimizi belimize koyduk ve hafifçe başımızı salladı. Bir elimi tezgâha koyup nefeslendim ve Taha'ya döndü. "Aynen öyle, biraz daha burada kalırsan seni kendine âşık etme büyüsü yapacakmış."

Taha midesi bulanmış gibi yüzünü ekşitti, elini kalbine doğru götürüp geri geri kaçtı. "Allah korusun, kutsal damacana çekmeye hiç gerek yok." Geri geri gidip mutfaktan çıktı, Baybars ile gülerek önümüze döndük. Baybars balık poşetine uzanıp poşeti aldı ve poşetteki balığı lavabonun içine döküp suyu açtı ve bana doğru döndü. "Sen salataya başla, ben de hızlıca bunları ayıklarım ama bana önce bir borcam lazım bir de yağlı kâğıt."

Gözümle önce başının üstündeki dolabı işaret ettim. "Hemen başının üstündeki dolapta borcam var." Ardından alttaki çekmeceyi işaret etti. "En alt çekmece de yağlı kâğıt var." İkimiz birbirimizi onayladıktan sonra sessizlik oluştu, Baybars aradığı eşyaları dediğim yerde buldu ve biz konuşmadan hazırlık yapmaya başladık. İçerden ara ara gülüşme sesleri, bağırma sesleri yükseliyordu ama onun dışında biz sessizdik.

Sessizliği bozan ben olmuştum, boğazımı temizler gibi yaptım. "Bir şey soracağım ama dürüst olacaksın?" Baybars balıklardan dikkatini çekmedi, onları temizlemeye devam etti. "Soracağın soruya göre değişir," dedi. Duraksadım çünkü soracağım soru basit olsa bile duyacağım cevap ağır olabilirdi, derin bir nefes aldım. "Bu patlamalar yaşamadan önce, yani kaçırılmadan önce bir evin önünde epey kötü olmuştun. Ağacın

önünde sohbet etmiştik, o kızla ne oldu?" Soruyu sorarken bile kalbim ağzıma geliyordu, neydi bu korkunun sebebi? Ne diyebilirdi ki Baybars? Belki de cevaplamak istemezdi canı çok yanardı ya da yanar mıydı acaba?

Baybars balıkları ayıklamayı bıraktı, derin bir nefes aldı ama sanki nefes alırken bile içi yanıyordu ya da ben öyle düşünmek istiyordum. Bu beni mutlu mu ediyordu? Hayır. Tersine sanki benim de vicdanım sızlıyordu.

"Ayrıldık," dedi, sesin yine az önce olduğu gibi çatallaşmıştı.

"Sen mi o mu?" diye sordum sanki cevabı bilmiyormuş gibi sanki hiç yaşanmamış gibi...Hayatımın en zor dakikalarını yaşarken soğukkanlı bir katil gibi davranmak çok ağır geliyordu. Baybars balıkları ayıklamaya devam etti. "Ben," dedi net bir şekilde. Bunu söylerken içi titriyor gibiydi.

"Neden?" diye sorduğumda artık kalbim sancılanmaya başlamıştı, sanki kalbim yerinden çıkacaktı.

"Öyle gerekti," Gözleri dolmuş gibiydi ama sanki kendini hızlıca toparlamış gibiydi.

"Ev peki?" diye direttim.

"Eskiden o evde o vardı, kalbimin yerini hep hatırlatırdı." Sesi artık yavaşça titrerken kalbimin en orta yerinde bir sızı hissettim, bana döndü. "Gözlerin ona çok benziyor ama o değilsin işte, onun gözleri öyle bir yeşildi ki öyle bir parlardı ki her yer çiçek açardı. Saçları beline kadar süzülürdü, o kadar önem verirdi ki dünya yansa kesmezdi..." Baybars'ın her cümlesi boğazımda düğümleniyordu, tahtaya koyduğum marulu kesmeye devam ediyordum. Baybars kendini geçmişe o kadar kaptırmıştı ki anlattıkça anlatıyordu. Anlatırken göz bebekleri büyüyor, dudaklarına derin ama buruk bir gülümseme yayılıyordu. Baybars anlattıkça kalbimin bir köşesi sızlıyordu.

"Cıvıl cıvıl bir sesi vardı, onun yanında kederin olmazdı çünkü öyle büyülüydü ki sesi bile tüm varlığını yeniden hatırlatırdı. O bana varlığımı hatırlatırken ben..." dedi duraksadı, balıklar elinde kaldı. Gözünden bir

damla yaş balıkların üzerine doğru düştü. Benden öyle bahsederken nasıl bana bunları yapmıştı, sebebi neydi duymak istiyordum. "Sen?" dedim merakla. Yarasına basmak istiyordum, beni neden terk ettiğini bilmek istiyordum, biri mi vardı? Ne olmuştu?

Başını iki yana salladı, balıkları temizlemeye devam etti. "Sonrası yok işte, ergenlik hevesi işte. Bitti, gitti, sevmediğimi anladım. Gençtim, hataydı işte." Göğsümün tam ortasında öyle bir ağrı belirdi ki parmağımı kestiğimi bile hissedemedim, o kadar çok canımı yaktı bu gerçek yerle bir olmuştum. Aslında biliyordum, bilmediğim bir şey duymamıştım ki... Ama sanmıştım ki beni belki sevmiştir, yalandır...Bir sebebi vardır, yıllardır içimde bir sebep arayıp durdum. Sancılarla bölünen uykularım, hatırladığım her geçmiş öyle yüzüme çarptı ki... Bu çelişki neydi? Beni bu kadar iyi anlatırken neydi bu?

"Sen nasıl bir insansın? Nasıl bu kadar basit söyleyebiliyorsun?" Dilime hâkim olamamıştım, Baybars bu fevri çıkışımla bana dönerken önce gözlerime baktı sonra gözü istemsizce parmağıma kaydı. Hızla parmağımı tutup suyu açtı ve suya tuttu. "Kızım marulu keseceksin, kendini değil." Elimi suya tutarken konuşmaya devam etti. "Ayrıca sordun, cevapladım. Haddini aşma bence."

Sen onun Elfida'sı değilsin, ona hesap soramazsın. Sen onun vicdanısın sadece. Peki neden sevmemişti, neden oynamıştı benimle? Neden öyle anlamlı bakmıştı sonra da çekip gitmişti? Dedikleri doğru muydu? Belki de gaddar olmaya çalışıyordu belki de gerçekten pişman olmuştu, ya da hiç olmamıştı. Kapıma gelmiştin çünkü ben çıkamamıştım karşına... O gün görseydim seni belki ilk an da tanırdım seni... Ama her şey olduktan sonra gelmiştin, tam delirmek üzere olduğum anda. Sadece mektup bırakıp gittin ve ben de o mektupları yakmıştım... Liseden mezun olduğunda sana defalarca yazmıştım ama sen hiçbirine cevap vermemiştin. Sahi, beni neden sevmedin?

"Allah o kızı senden korumuş..." dedim ve ellerini ellerimden çektim, duvara asılı olan peçetelikten peçeteyi çekip aldım ve parmağıma sardım. Parmağını sararsın, parmağındaki yara iyileşir ama izi kalır... Kanamazsa

da iz kalır, bu kesik izi hiçbir zaman geçmeyecekti... Baybars şaşkınlıkla bana bakarken ben mutfaktan çıkıp odama döndüm, "Allah'ın manyağı..." diye arkamdan söylendiğini de duymuştum.

Ya hak diye çığlık atmasına az kalmıştı Asena'nın mutfağa birisi geliyor birisi çıkıyordu. En son misafir İrem'di. İrem kapının eşiğinde ellerini birbirine çarpıştırdı, "Ay!" Yaptı kelimelerini uzatarak. Masanın üzerindeki servisleri almak için geldiğinde balıklara baktı. "Aynı Kaan'a benziyor..." Hiç beklemediğim bir şey olduğu için gülmeden edememiştim. İrem masanın üzerindeki tabakları alıp kapıya yöneldi. Kapıya döndüğü gibi duvara toslamış gibi duraksadı, kapı görünümlü bir insan duruyordu karşısında. Ve kapı sinirliydi, epey sinirliydi.

"Sensin lan balık!" diye bağırdı Kaan, dişlerini sinirle birbirine bastırıyordu. Fazla alıngan bir balıktı...Kaan öyle bir bakıyordu ki İrem'e, sanki avuçlarının içine almış eziyordu. İrem şu an kaçması gerektiğini çok iyi biliyordu, Kaan'ın kapıyı kaplayan cüssesine rağmen ona çarparak mutfaktan çıktı. Çıkarken de bağırmayı unutmadı. "Ay alt tarafı balık dedik, ne dedik sanki! Ayrıca balıktan daha çirkinsin!"

Kaan dehşete düşmüş gibi koridorda salınarak salona geçen İrem'e baktı, çirkinlik ve Kaan...Erkek güzeli dedikleri adamdı, kirpikleri ok, gözleri yeşil yeşil...Kaan bunun farkında olmayacak kadar mütevazi bir adamdı, işaret parmağıyla kendini gösterdi. "Bana çirkin dedi, bana?"

Asena gülmemek için alt dudağını ısırıyordu, soruyu cevaplamak istemediği için tezgâhtaki salata kâsesini Kaan'ın eline tutuşturdu. Kaan sanki ana bacı sövülmüş gibi davranıyordu, biraz fazla alınganlık ediyordu. Elindeki salata kâsesine sorgulayıcı bakışları atmayı bırakıp mutfaktan çıktı ve salona ilerledi. Yemek masasına geldiğinde kâseyi masaya bırakmasıyla masa sallanmıştı, o kadar sert bırakmıştı ki tabağın kırılmaması mucizeydi.

Hepsi bir anda Kaan'a doğru döndü, İrem masaya oturmuş masaya dirseklerini yaslayarak sinsi sinsi Kaan'a bakıyordu. "Kır, kır aaa..." Behçet tam küfredecekti ki kızların varlığını hatırlayıp sessizleşti. Kaan İrem'e odaklanmıştı, "Çirkin şeytan," diye mırıldandı sadece İrem'in duyacağı şekilde.

Ortalık şimdi karışacaktı. Kaan İrem'in kadrajından çıkarken İrem'in göz kapağı seğiriyordu, parmağını kendine doğru çevirdi. "Bana çirkin mi dedin sen?" Kaan omuz üstü İrem bakıp sinir bozucu bir şekilde gülümsedi ve başını salladı. İrem masadaki bardaklardan birine uzanıp fırlatmak için havaya kaldırdı tam fırlatacaktı ki Behçet hızla ayağa kalkıp aralarına girdi. Şırnak'ın havasından mıdır suyundan mıdır bilinmez, gelir gelmez eskisi gibi olmuşlardı.

"Manyak mısınız siz lan?!" İrem'in elindeki bardağa uzanıp yavaşça çekip aldı, bir Kaan'a baktı bir İrem'e. "Tamam, manyaksınız da neden toplumun huzurunu bozuyorsunuz?" Bardağı usulca masaya bırakırken İrem'e doğru gülümsedi. "Kızım, sen niye sürekli sana 'naber' diyene sana ne kutup ayısı kıvamındasın, ha guzum?" Sonundaki guzum kelimesini sinirle bastırmıştı. İrem çocuk gibi kollarını göğsünde birleştirip dudaklarını büzdü, Behçet öğretmen 1-C'den İrem Koç'u azarlıyor adlı çalışma gibi gözüküyordu.

Behçet yavaşça Kaan'a döndü. "Peki sen oğlum?" Kaan'a doğru yanaştı, "Senin ayarlarına ne oldu oğlum? Nerede medeniyet? Küfretmiyordun sen, ne ayaksın?" Koluna doğru hafifçe vurdu, "gününde misin oğlum hayırdır?" diye devam etti.

Kaan sinirle soluyarak başını başka yöne çevirdi, Behçet kolundan tutarak Kaan'ı sofraya oturttu. Oturturken omuzuna doğru baskı yaptı, "Medeniyet oğlum..." diye fısıldadı. Kaan ve İrem karşı karşıya oturuyordu, ikisinin elinden gelse birbirlerinin boğazına çatalı saplayacaklardı. Sanki İrem'e bakmak istemediği için elini çenesinin altına koyup başını başka yöne çevirdi. İrem Koç bu hiç rahat durur mu?

Kaan dönüp kısık sesle seslendi. "Pişt!" Kaan göz ucuyla sese doğru döndü, bakar bakmaz gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Dudakları şok ile aralanırken İrem sırıtıyordu, orta parmak mı çekmişti o? Tam olarak

öyle olmuştu. Lise kaça gidiyordu bu kız? Cidden bu kız Şırnak'ta bozulmuştu.

Kaan eliyle masaya doğru vurdu, "Abi küfrediyor bu!" İrem sanki hiçbir şey yapmamış gibi dirseklerini masaya koyup elini çenesinin altına yerleştirdi, şirin şirin göz kırptı. "Ne, kim?" diye sağına soluna şaşkın şaşkın bakıyordu.

Kaan gözlerini kapatıp başını başka yöne çevirdi ve derin derin nefes almaya başladı, içinden bildiği tüm küfürleri sıralıyordu ama sıralarken bile dikkat ediyordu. Karşısındaki bir kadındı, ana bacı rahatta sövemiyordu.

İrem aslında bir nokta da bu herifle didişmekten zevk almaya başlamıştı, motivasyon oluyordu. Sofra tamamen kurulduğunda çok bir sohbet dönmemişti, İrem ve Kaan'ın kavga etmekten yemeklerini yiyemediği, Baybars'ın Asena'yı izlemekten kendini alıkoymadığı bir yemek olmuştu ve oluyordu. Baybars'ın bakışları Asena'dan ayrılmazken, Asena bir anlık boşlukla Baybars'a doğru döndü. Göz göze geldikleri an masanın tüm kalabalığı sustu, yine ve yine ikisi masada yalnız kalmış gibiydi.

Baybars'ın içinde büyüyen şüphe hissi, şüphe ile kalmamış bir ilgiye dönüşmüştü. Bildiği şeylere rağmen hâlâ bu kıza çekilebiliyordu, peki asıl soru şuydu; Baybars Asena'ya mı âşık olmaya başlıyordu yoksa Baybars zaten Asena'ya âşık mıydı? Ya da en açıklayıcı tabirle, Baybars Elfida'ya bir kere daha mı âşık oluyordu?

İkisi birbirine bakmayı sürdürürken Kaan'ın Baybars'ı sarsmasıyla Baybars kendine geldi, omuzlarını silkerek Kaan'a döndü, Kaan elinde elektro gitar ile başında dikiliyordu, Baybars Asena'ya öyle bir dalmıştı ki idrak etmekte zorlandı. Hangi ara bu gitar gelmişti, hangi ara masadakiler karar vermişti?

Baybars elini gitara çekingen bir tavırla uzattı. "Bu ne oğlum?" Asena hariç masadaki herkes ters ters Baybars'a baktı. "Abi gitar çalar mısın dedik, çalarım diye başını salladın ya?" dedi Serkan.

"Hatta ben de Asena söylesin dediğimde ikiniz de başınızı salladınız?" dedi Emirhan sorgularcasına, bir Asena'ya bir Baybars'a baktı.

İkisi de hangi ara bunu onayladıklarını bilmiyordu, Asena başını iki yana salladı. "Dalmışım, boğazım ağrıyor," dedi elini boğazına götürerek.

Baybars ise gitara baktıkça gözleri parlıyordu, en son ne zaman çaldığını hatırlamadığı şey karşısındaydı. Kırık beyaz, yılların biraz yıprattığı gitar ilk günkü hissi veriyordu, parmaklarını tellerin üzerinde gezdirdi. "Bende zaten unutmuşum çalmayı, 15 yıla yakın olmuştur." Elektronik gitardı, bu gitarı o kadar zor şartlarda almıştı ki içi bir tuhaf olmuştu. Şimdi istese bu gitardan sayısız alabilirdi ama aynı hissi vermezdi. Tekrar Asena ile göz göze gelmişti, eli gitarın üzerinde gezindi. Geçmiş o son şarkıyı, o son melodi haykırdı. Ben buradayım vicdanın tam ortasındayım, dedi. Kalbinin hiç atmadığı kadar hızlı attığını hissettiği sırada ellerinin üzerinde o elleri ve kulağında onun sesini hayal etti ve sanki o hayal tam karşında duruyordu. *Bir sahne, Elfida ile yan yana... Baybars'ın boyunda gitarın askısı ve bir koleksiyoncuda bu gitarı inceledikleri an...*

Baybars bir anda ayağa kalktı, televizyonun yanındaki prizin yanına doğru çöktü ve gitarın fişini taktı. O an sanki odanın havası değişti, gitarın gövdesi, ışığın altından parlıyordu. Ayağa kalkıp askılığını boynuna taktı ve gitarın tellerine birkaç kez hafifçe vurdu, tınısı önce cılız sonra giderek derinleşene bir yankıya dönüştü. Herkes melodinin nereye varacağını merak ediyordu ama Baybars'ın attığı her vuruş odadaki sessizliği parçalıyordu, bir nota çaldı, sonra diğeri...Başını kaldırıp Asena'nın gözlerine baktı. Son Arzum şarkısının melodisiydi...

"Sen yapabilirsin Baybars, çalarsın bu gitarı... Kazanırsın yarışmayı."

"Biraz daha büyüdüğümüz de mesleğimizi yaparken boş zamanlarımızda tehditkâra çıkarız, nasıl fikir?"

"Şarkıcı mı olacağız?"

"Seninle her şey olurum, Rapunzel..."

"Son Arzum, söyle."

"Cadde ortasında?"

"Cadde ortasında..."

Kimsenin beklemediği anda Asena bir anda şarkıya girdi. "Gelse bile son günüm, koluna alsa bile ölüm, gözlerimin önünde seninle geçen

günüm..." Baybars bir anda öyle bir melodiyi çalmaya başladı ki masadaki herkes şok içerisinde kalmıştı, çoğu heyecanla masadan kalkmıştı. Şarkının devamını Baybars getirdi. "Ben seninle o günü bin yıl gibi yaşadım..." Baybars'ın gözleri öyle bağırıyordu ki kör olan bu aşkı anlardı... Sanki şu an o caddeydi, tüm dünya durmuştu. Nakarat kısmına geldiğinde o kadar büyük hisle haykırmıştı ki Asena'nın gözleri dolmuştu. "Son Arzum nedir diye gelip de bana sorsalar, gözlerime bakıp da her şeyi anlasalar!" Bir anda herkes masaya vurarak ritim tutmaya başlamıştı, Asena hariç... Baybars öyle bir ruhla çalıp söylüyordu ki sanki yılların hıncını alıyordu, sanki yabancı gördüğü o kadına haykırıyordu. Ama yabancı tek kelime edecek gücü kendinde bulamadı, o şarkıyı onun gibi haykıracak gücü bulamadı. Ağlamak istedi, ağlayarak o şarkıyı haykırmak istedi ama sadece sustu. İşte bu en fenasıydı, susmak ve hüznünü öfkeye dönüştürmek en fenasıydı. Baybars'ın o tellere her vuruşu aslında Asena'nın kalbine vuruşu gibiydi. Bir taraf belki ağır suçluydu ama bir taraf da kulaklarını kapatmıştı. Evde bir konser havası olurken Asena sustu, aslında yıllarca Baybars'la bu şarkıyı söylemeyi hayal etmişti ama şimdi sadece susmak istiyordu.

Masada sessiz olan dört kişi vardı; Fatih, Asena, Kaan ve Taha... Kaan, Baybars'ın yüzüne baktı ve buruk bir şekilde gülümsedi. Emirhan dolu gözlerle ayağa kalktı, gözleri sulanmış gibi duruyordu. Gözlerini ovuşturdu. "Oğlum unuttuğum eski sevgilimi hatırladım, kim üzdü abi seni ya?"

"Belki o üzmüştür," dedi Asena soğuk bir tavırla, Baybars ters bir ifadeyle Asena'ya döndü. "Derken?" Mutfakta konuştukları konuyu Asena'nın buraya taşımasından rahatsız olmuştu. Asena ayağa kalktı, içinde büyük bir cesaret filizlenmişti. Konuşup her şeyi ortaya dökmek için çok uygun bir ortamdı. Üzerine yürümek için adım atacağı sırada kapının çalmasıyla duraksadı, Emirhan sevinçle bağırırken Asena hâlâ Baybars'a bakıyordu. Baybars ise konuşmasını bekler gibiydi, boynundaki gitarı çıkarıp köşeye bıraktı.

Konuş der gibi başını salladı ama şu an herkes farklı telden çalıyordu.

"Bil bakalım kapıyı çalan kim?" diye sevinçle ellerini birbirine çarpıyordu. İrem ve İclal birbirine baktı, "Kim?" İkisi de daha kimin geldiğini bilmiyordu, bilince yüksek ihtimalle kapıyı açmayacaklardı. "Alpciğim!" dedi büyük bir özgüvenle.

Asena Alp'in ismini duyunca Baybars'tan bakışlarını çekti ve Emirhan'ın kolundan tuttu. "Açmasan mı?"

Emirhan sırıtarak başını iki yana salladı, "Açalım açalım..." Kaostan zevk alıyordu.

İrem daha neden burada olduğunu sorgulamadan başını iki yana salladı. "Taha aç," dedi İrem panikle. İclal Taha'yı kolundan tutup durdurdu. "Kaan sen aç."

İrem'in hoşuna giderdi, başını onaylar gibi salladı. "O açsın." Emirhan ellerini Asena'nın kollarından kurtardı ve kapıya doğru ilerledi, ilerlerkende şarkı söylüyordu. "Ne oldu pek bir keyfin yok, düşlediğin gibi olamadı mı? Yakıştı ama mor renk sana çok!" Asena önündeki bardağı Emirhan'a kaldırırken Emirhan kapıya doğru uçtu, işte gerçek eğlence şimdi başlıyordu. Herkes Alp'i merak ettiği için kapıya doğru ilerlemişlerdi. Sadece Asena, İrem ve İclal usulca masaya oturmuştu.

"Yani bittik..." diye mırıldandı İrem.

"Mahvolduk..." diye ekledi İclal.

"Ben yollarım geldiği gibi, yani umarım..." Asena'nın inancı bu yöndeydi.

Emirhan ise Acun misali elini kapıya uzatmıştı ama açmamıştı. "Açıyorum, açayım mı?"

"Acun musun oğlum açsana!?" diye çıkıştı Baybars.

İrem eliyle masada ritim tutarken nefesini sıkıntıyla dışarı verdi. "Önce Kaan mı ölür yoksa Baybars mı?" diye sordu.

"En yakışıklı Kaan, yakışıklı erkek sevmez biliyorsun!" diye yanıtladı Asena, kalbi aksini düşünse de mantık buydu. İrem kusar gibi yaptı ve yüzünü ekşitti, "Iyyy! Kör müsün ya da beyin travması mı yaşıyorsun?"

Kapıdan ise aç-açma sesleri yükseliyordu, gerçekten eleme gecesi gibi bir akşam oluyordu. En sonunda Baybars Emirhan'ı iterek kapıyı

açmıştı. *Ve essela sesleri kapıdan yükselir... Kartal erkekleri Alp Akın ile tanışıyor, part bir...*

Kapı açıldıktan sonra ne mi oldu? Yok yok kapı kimsenin bir yerlerine girmemişti hatta Alp sadece neden kapı açılmadı diye küfretmişti. Sonra hepsiyle el sıkışmıştı ve Baybars ile soğuk bir diyalog yaşamıştı. Baybars yarın görüşmek için beklediğini söylemişti, Taha racon kesmeye çalışırken fena halde R yapmıştı ama genel olarak kan çıkmamıştı. Ama bu demek değildi ki devamında kan çıkmayacak, elbette çıkacak. Alp Akın demek kan, vahşet ve medeniyetsizlik demekti. Oturma odasında derin bir sessizlik hâkimdi. Asena yılların eskitmediği adama bakmamaya çalışıyordu, evin tavanlarını izliyordu.

"Fransa'da yaşayınca buna güncelleme gelmiş..." diye ağzının içinden mırıldandı. Alp salonun içinde tur atıyordu, bir sağa bir sola gidip duruyordu. Gerçekten bu cihana sığmazam adlı çalışma gerçekleşiyor gibiydi. Alp o kadar heybetli bir adamdı ki yürüyüşü odayı titretiyordu. Üzerindeki ceketi çıkarınca beline taktığı silahın kabzası kapak gibi ortaydı. 52-01 Ordu Adana hattı, bilinene göre baba Adana, anne Orduluydu. Akdeniz damarından çok Karadeniz damarı taşıyordu. Alp Akın, devletin sakındığı bir derin devlet adamı... Görünürde mafya duruşuyla ön plana çıksa da devleti için yapmayacağı bir şey olamazdı. Tam bir yıl önce Paris'i karıştırırken terör propagandası yapan ve bayrak yakmaya çalışan adamlara öyle bir ders vermişti ki tüm dünya onu konuşmuştu... Jeset, öyle bir ceset bırakmıştı ki arkasında kimse otopsi bile yapmamıştı adamlara. İnsan hakları mahkemesinde yargılanırken ülkesini hiç bu işe karıştırmamış ve alnın akıyla kurtulmuştu.

Bu işlere bulaşmasının en büyük sebebi Asena'ydı, Alex'i yakalayıp intikam alabilmek için bunca şeye bulaşmıştı.

"Otursana deli yürek!" diye çıkıştı Emirhan. İrem usulca sindiği koltuktan kalktı, parmak uçlarında geri geri gitti. Planı buradan nöbete kaçmaktı, nöbeti yoktu ama kendine nöbet yazacaktı.

Alp bir anda İrem'e dönünce İrem olduğu yere çakıldı. "Hadi tamam Fatih'ti, Turan'dı hadi Behçet midir nedir o da tamam ama o dört zibidinin akşamın bu saatinde sizin evinizde ne işi var?"

Asena koltuğun köşesine iyice sindi ve bacaklarını üst üste attı. "Yani, ben yaralıyım ve bu konuda en bilgili kişi İrem!" Alp gözlerini İrem'e çevirdi, "Nereye lan?" diye sordu Alp.

"Nöbetim var!" diyerek kapıya yönelmişti, aynı şekilde İclal'de olduğu yerden fırlamıştı. "Benim de dışarda işlerim var!" Bir tek Asena kalmıştı, o da olduğu yerden kalktı. "Benim fırında kekim var." Yoktu...

"Oturun!" diye bağırdı Alp, sesi evin içinde yankılanırken kızlar oldukları yere çakıldı, İrem usul usul koltuğa geri döndü, hepsi aynı anda koltuğa yan yana dizildi. Alp sesini biraz daha yumuşattı, "Oturun da oturun..." diye ekledi. Gömleğinin kollarını usul usul katlarken sırıtarak oturan Emirhan'a baktı. "Senle sonra..." diye mırıldandı. Kızların karşısındaki tekli koltuğa oturdu, dirseklerini bacağının üzerine doğru yasladı. "Tek seferde, tane tane anlatın. Zaten Baybars mıdır nedir..." Tüyleri diken diken olmuştu, "uyuz oldum, ismi bile uyuz etti. Anlatın."

Emirhan oturduğu koltuktan kalkıp kaşlarını çattı. "Değil mi lan?! Hayır bir de Asena'ya imalı imalı şakalar yapıyor puşt! Neydi o şaka, ben senin üstündeyim!? Hayır şef diye konuşamıyorum da!"

Asena arkasındaki yastığı çekip Emirhan'a doğru füze olarak fırlattı, hayır zaten Alp'in varlığı uyuz ediyordu bir de bunun ispiyonculuğu başlamıştı. "İspiyoncu şerefsiz!" Emirhan sırıtarak yastığı havada yakaladı, Alp boynundan itibaren kızarmaya başlarken sağa sola dönüp durdu. "Ne demek üstündeyim lan?!"

Asena parmağını havaya kaldırıp durumu açıklamaya çalıştı. "Bir saniye ama o öyle değil, amirim olarak yani üstümde!" Kendisi bile bu cümleye ikna olmuştu, asıl ortalık gerçekler ortaya çıktığında karışacaktı, bu sadece fragmandı...

Alp sinirle gözlerini yumdu ve derin bir nefes alıp verdi. "Şimdi geçin şu lavukları yoksa hepsini vuracağım! Bana bu olayları anlatın. Asena nasıl bu hale geldi, bu kodumun yerinden neler dönüyor?!" Parmağıyla Emirhan ve Asena'yı işaret etti. "İkinizin bu timde işi ne?"

Asena bu defa şakayı bir kenara bıraktı ve ayağa kalktı. "Sen kimsin ya!? Kim olarak soruyorsun bunları?! Geldiğinden beri ortamı germiyorum ama sana bu hakkı kim veriyor?!" Alp'in çekip gittiği gerçeğini

hiçbir şey değiştirmiyordu. Bir anda ev gerilim hattına dönmüştü, Emirhan kalkıp aralarına girmeye çalıştı ama Asena eliyle itekledi, "Siz ikiniz!" dedi Emirhan ve Alp'i göstererek.

"Bizi terk ettiniz ya! Ne vasıfla koruma iç güdüsüne bürünüyorsunuz?" Aşağılar gibi yüzlerine baktı. Alp'te sinirle ayağa kalktı, "İleri gitme," diye uyardı. Asena ise birkaç adım Alp'in üzerine gitti. "Giyimin değişince, özel araçların olunca, tüm yer altı sana diz çökünce ağır abi olmuyorsun! Senin abiliğin kardeşliğin benim gözümde bitti!"

Alp kızaran boynunu eliyle ovuşturdu, şakaklarında beliren damarlar öfkesinin habercisiydi. "Ne dersen de bana öfkeli kalamazsın! Benim sana kıyamayacağımı biliyorsun ama damarıma basma ve ne olduysa anlat." Parmağını Asena'nın suratına doğru sallıyordu.

Asena anlatmayacaktı, sebebi Alp'e olan kızgınlığı değildi. Sadece bu işe bulaşması etik değildi. Baybars'ın o Baybars olduğunu öğrenince tüm ipleri koparırdı, Alex operasyonunu duyunca time daha çok yakınlaşırdı ve gerçekleri öğrenirdi. Bu iyi bir sonuç değildi. Asena Alp'in eline doğru vurup parmağını indirtti, "İndir lan o elini!" Sesi evi inletirken Alp'te bağırmak için atağa geçti ama o atağı İrem'in sözleri durdurdu.

"Asena kaçırıldı ve Baybars tarafından yanlışlıkla vuruldu. Aslında Baybars hayatını kurtarmak için vurdu ama hastane havaya uçunca her şey birbirine girdi. Asena içeride kaldı, aa sonra bir baktık Emirhan kucağında Asena ile çıktı! Dedik oha yuh falan filan sonra öğrendik ki orospu çocuğu Alex hastaneyi patlatmış! Tekrar Asena'ya kafayı takmış ve bunu bilmeyen hırto ama mega yakışıklı şefimiz Asena'yı suçlamaya başlamış! Yani özetle bu!" İrem nefes almadan tek seferde hepsini ortaya dökmüştü, dökmeseydi mevzu büyürdü ve mevzu büyürse Alp Hulk gibi sağa sola sataşırdı. Elini kalbine koyup derin derin nefes aldı, anlatırken nefessiz kalmıştı. *Ver mehteri...*

10.

OYUN ÇANLARI ÇALIYOR

Daha doymamışız yaşanmasına.
Günlerimiz dün bir, bugün iki.
Sakın bir şey bırakma yarına.
Yarın yok ki...

2012- ANKARA

"Alp lütfen, intikam falan istemiyorum lütfen!" Asena sıkıca Alp'in kollarına sarıldı, ağlamaktan hem sesi kısılmıştı hem de yüzü kızarmıştı. Gözyaşları peş peşe akıyordu, birini daha hayatından kaybetmek istemiyordu. "Gidersen bir daha dönmezsin biliyorum..." ağlayarak başını Alp'in koluna yasladı.

Alp ise Asena'nın yüzüne bakmıyordu, baksa nasıl bırakıp o Alex denen herifin peşine düşecekti? Nasıl adaletin soramadığı hesabı kendi soracaktı? Bu dostluk burada bitecek ve en azından o herif öldükten sonra Asena'nın huzurla yaşayacağını bilecekti. Başını yukarı kaldırıp derin bir nefes aldı, kolunu Asena'nın ellerinden çekti. "Herif ölecek. Siz de beni bir daha aramayacaksınız, bitti!" diye bağırdı. Asena tekrar Alp'in kolundan tuttu. "Yapamazsın! Yapamazsın!" Alp bir kez daha kollarını çekti ve kapıya doğru yöneldi.

"Gidemezsin!" diye bağırırken ayaklarını yere doğru vurdu, etraf sessizleşti. Tekrar Alp'in peşinden gidip kolundan tuttu, akıl sağlığı zaten

yerinde değildi. "Bak, Emirhan gitti sen de gidersen geri dönmez. Kendine çok kızgın, lütfen..." Sesi o kadar çaresiz çıkıyordu ki Alp gözyaşlarını tutamadı, tek eliyle gözlerini kapattı ama gözyaşları yanağından süzülüyordu. "Dönmeyecek, o da dönmeyecek! Sen kendine bakıyor musun kızım? Aynaya baktığında hâlâ ağlıyorsun, neden?" diye sordu, sesi gitgide yükselmeye başladı. Nefes almadan devam etti. "Ben neden söyleyeyim, çünkü biz seni koruyamadık, çünkü biz o herifi içeri bile attıramadık, çünkü sen her gece tekrar o adamın geleceğini düşünerek kahroluyorsun! Biz bir bok yapamıyoruz, bu yüzden o adam ölmeden bize gün yüzü yok."

Asena her cümleyle tir tir titrerken İrem ürkek bir ceylan gibi Alp'e yaklaştı, "Alp..." Sesi bir çocuğun sesi gibi titredi. "Alp biz katil değiliz, hem bizi kim koruyacak?" Alp derin bir nefes almaya çalıştı, yüzünü sıvazladı. Gözlerinin içi kızarmıştı, bugün o mahkeme salonunda Alex'e beraat verildikten sonra hiçbir zaman, hiçbir şey eskisi gibi olamazdı. Onları hep koruyacaktı ama uzaktan... "Size hiçbir şey olmayacak kızılım..."

İclal gibi soğukkanlı biri bile ağlayarak yutkundu. "Bizi dağıtıyorsun yani..." dedi.

Alp cevap vermedi, arkasını usulca döndü. Kalbine saplanan bıçağa rağmen kapıya doğru ilerledi. Bir daha döndüğünde hiçbirini eskisi gibi bulamayacaktı, İrem cıvıl cıvıl sokulmayacaktı, Asena günden güne katılaşacaktı ama korkmayacaktı. Geride kalanları sarıp sarmalayacaktı. Onu tek anlayabilen kişi İclal'di çünkü o da intikam istiyordu ama böylesine bir şey değildi.

Asena burnunu çekip yüzündeki ıslaklığı sildi. "Eğer gidersen bir daha dönemezsin!" Bağırdığında sesi titremişti ama bu defa kararlıydı. Alp yutkunup olduğu yerde birkaç saniye durdu, ağlıyordu çünkü zaten bir daha dönmeyecekti. "Dönmeyeceğim." Netti, hiç olmadığı kadar netti.

"Gidersen, o teklifi kabul ederim! Asıl katili görürsün!" diye bağırdı Asena. Alp Asena'nın bunu yapabileceğini hiç düşünmemişti, kendinden daha tehlikeli biri olduğunu düşünmüyordu. Asena hâlâ karıncaya bile

basamıyordu, kaldı ki istihbaratçı olup birilerini öldürmesi çok mümkün değildi, bunu yapsa yapsa ya İclal yapardı ya Alp yapardı ya da Emirhan, ama Asena değil. Bu yüzden o kapıya doğru ilerlemeye devam etti, kapıyı geriye çekip adım atacağı sırada Asena bağırdı. "İyi, git!" Alp daha fazla duraksamadan o kapıdan çıkıp gitti. Asena dönüp kızlara baktı, çaresizce bakıyordu. Resmen gitmişti. Kabullenemezdi, birini daha kaybedemezdi. Bu yüzden tekrar kapıyı açtı ama açtığında Alp aracına binmişti. Başını çevirip kapıya doğru yani Asena'ya doğru baktı, buruk bir şekilde gülümserken arabanın anahtarını çevirdi.

"Gitme..." diye fısıldadı, zaten gözleri bile gitme diye bağırıyordu ama sanki Alp'in gitmesi gerektiğini biliyormuş gibi onun olduğu yere doğru koşmadı. Alp oradan uzaklaşırken Asena da fazla ayaklarının üzerinde duramadı, dizlerinin üzerine çöküp hıçkırarak ağlamaya başladı. Onun bir daha dönmeyeceğini, dönse bile eskisi gibi olmayacağını biliyordu.

-GÜNÜMÜZ-

"Siktir git evimden, yaşadığım şehirden! Git!" Asena yaka paça Alp'i kapıya doğru sürüklüyordu, Alp ise sakince onu uyarmaya çalışıyordu. İkisinin de sesi evin içinde yankılanıyordu, Alp hiçbir tepki vermemeye özen gösteriyordu ama laflar ağrına gitmeye başlamıştı. Neydi bu öfkenin sebebi? Terk ediliş mi yoksa Alp'in öğreneceği şeyler mi Asena'yı korkutuyordu?

Alp derin derin nefes aldı, sonunda Asena itekleye itekleye de olsa kapıya çarpmasına sebep olmuştu. Alp başını öne doğru eğdi, sövmesine ve bağırmasına izin verdi. "Ne duruyorsun? Defol git!" Koluna doğru avuç içiyle bir kez daha vurdu.

Alp başını usulca kaldırdı, Emirhan'ı gösterdi. "Onu affetmişsin..." Sesi titremişti, Emirhan ile göz göze geldiğinde Asena için ağlayarak, birbirlerine söz verdikleri an gelmişti aklına. Asena başını Emirhan'a çevirdi, Emirhan sessizdi. "O senin gibi canavar olmadı, sen empoze ettin. Mühendislik okuyordu, engel oldun." Sesindeki hırs ve öfke başka bir boyuta ulaşmıştı.

"O istedi diye değil, ben istedim diye özel harekâtı seçtim," dedi Emirhan, Alp'i korumaya çalışıyordu. Alp askeri hiçbir kademede

olamazdı, sicili kirliydi. Bunun için en uygun insan Emirhan'dı, biri dışarda kalırken biri içerde olmalıydı ve böylece birbirlerini koordine edebilirlerdi. Alp başını öne doğru eğip buruk bir şekilde gülümsedi, kalbine batan cam kırıkları ve dolan gözlerine rağmen gülümsedi. Asena için girdiği hiçbir işten pişman olmamıştı, henüz Alex'i öldürememiş olabilirdi ama öldürecekti. Ve sonra her şeyi bırakıp uzaklaşacaktı... En büyük hayali Ordu'ya yerleşip orada ölmekti, çok uzun yaşayamayacağını biliyordu çünkü Alex' ulaşmak için bir sürü düşman edinmişti, Alex ölse bile herkes Alp'ten intikam almak isteyecekti.

"Hiçbir zaman senin için dönüştüğüm kişiden pişman olmayacağım, bunu başaramayacaksın. Ve şunu bilmelisin ki seni tanıyorum, öfkenin altındaki nedeni biliyorum," dedi Alp. Asena tepki vermedi, gözleri sinirden dolarken sinirle yumruklarını sıkıyordu. Kendini günlerdir tutuyordu, Alp'in boynuna atlamak isterken içindeki öfke ona engel oluyordu. Ya da en büyük korkusu Baybars'ın kim olduğunu öğrenecek olması onu delirtiyordu. Alp daha fazla bir şey söylemedi, portmantoya asılı olan ceketine uzandı, eline aldı ve birkaç adım attı. "Her zaman koruyacağım seni..."

Asena konuşmak için dudaklarını araladı ama kelimelerini seçemiyordu, en sonunda hiçbir kelimesini seçmeden konuşmaya başladı. "Niye geri geldin o zaman, İntikam alıp vicdanını temizlemek için mi?" Ardından Emirhan'a döndü, "bizi korumak için mi? Niye yıktığınız yere geri dönüyorsunuz ki? Ezik misiniz siz?" Lafları Emirhan ve Alp içindi, kızların üçü de epey kızgındı. Ne kadar Emirhan'ı affetseler de aradıkları cevapları alamamışlardı. Gittiğin yere dönmek bu kadar kolaydı mı? Deprem de tuz buz olan evin aynısını yapmak mümkün müydü? Diyelim yaptın, peki depremde kaybettiklerini bulmak mümkün müydü? Emirhan ve Alp birbirleriyle kısa süreli bakıştılar, o an evi nasıl yaktıklarını daha iyi anladılar. Bunu anlamak için yılların geçmesi yetmemiş gibiydi, ancak birbirlerine bakınca ve kızlara bakınca anladılar. Emirhan'da portmantoya yöneldi, hırkasını alıp kapıya doğru yöneldi. "Eyvallah dişi kurt, eyvallah!"

"Gidemezsiniz ya!" İrem elini kapının üstüne koydu, her zaman yapıcı olan taraftı. Birilerini kaybetmekten o kadar çok korkuyordu ki tüm

hataları sineye çekiyordu. İrem sevdiklerini hep kaybetmiş ve dostlarını kaybetmemek için mücadele verip, her şeyi sindiren kızlar içindi...*Biliyorum orada bir yerde İrem'in kalbini taşıyorsun...*

Alp kaşlarını hüzünle büzdü, İrem hızla kapının önüne geçti ve iki kolunu kapıya doğru açtı. "İzin vermem," dedi gözyaşları yanağından süzülürken. Alp buruk bir gülüşle karşısında ağlayarak ona bakan bıcır görünümlü kız çocuğuna baktı, bir dudak büzmesiyle her şeyi yaptırabilirdi. Ama bu defa gitmesi gerektiğini biliyordu. Asena böyle istiyorsa onun rahatsız etmeye hakları yoktu.

"Hadi minik şeytanım, şimdi inadın sırası değil." Elini İrem'in saçlarına uzatıp okşadı, onu ittirmek ya da incitmek istemiyordu. İrem'in gözleri tam tabiriyle mavi boncuk gibiydi, dolu doluydu. Alp alnına bir öpücük kondururken Emirhan kapıyı araladı ama aralamasıyla kapının kapanması bir oldu. Asena elini kapının üzerine koydu. "Kek var fırında, bitmez şimdi. Sabaha da yenecek hem." Sesi buz gibiydi ama içi soğumuş haldeydi. Emirhan yandan yandan güldü, gururdan özür dilemeyen Asena yapmışlardı ve bunun herkes farkındaydı. Onlara git diyemezdi ama kalmalarını da söyleyemezdi.

Alp yüzünü Asena'ya dönmeden derin bir nefes alıp verdi. "Bak, bu kapıdan şimdi çıkmazsam eskiye döneceğiz. Pişman olacaksın." Bir cevap gelmedi çünkü Asena eskiye dönmeyi çok istiyordu, çok öfkeliydi ama eskiye dair kalan iyi şeylere ihtiyacı vardı. Her Orduspor maçında Alp'in çıldırışına, her film gecesinde Emirhan'ın herkesi rehin alıp Marvel izletişine, her duygusal filmde ağlamam diye söylenip ağlayan İrem'e ve her gece şarkı gecesi düzenleyen İclal'e çok ihtiyacı vardı. Eski yuvaya ihtiyacı vardı, yaralarının sarılmasına ihtiyacı vardı, gerçekten onlara ihtiyacı vardı. Gerçek aile onun için onlardı ve onlardan kaç yıl geçerse geçsin vazgeçemezdi, arkadan Alp'e hızla sarılıp yüzünü Alp'in sırtına yasladı. Alp tüm gardını indirip Asena'nın ellerini tuttu. "Dengesizliklerin..." diye mırıldandı. Dengesizlikler Baybars'tan mirastı...

Yuva her zaman evden ve bir anne babadan olmazdı. Yuva, kendini güvende hissettiğin; yaralarının sarıldığı, sırtını korkusuzca yaslandığın kişilerden de oluşurdu. Eğer kendini yuvaya ait hissediyorsan, durma

ara. Yuvalar bul... Bir kitap bul, bir dost bul, bir aşk bul... Kendini nereye ait hissedersen orayı bul.

İrem gülerek başını Emirhan'ın omuzuna yasladı, İclal'de uzun kollarıyla Alp ve Asena'nın üzerine kapaklandı ve bir anda hepsi gözyaşlarıyla gülmeye başladı. Hayat bir anda 2010 gibi hissettirmişti, Emirhan bir anda Alp'in kucağına doğru atlamıştı, Alp Emirhan'ın üzerine atlamasıyla geriye sendelerken İclal ve Asena son anda kaçtı. Alp sırt üstü yere devrildiğinde öyle büyük bir patırtı çıktı ki aşağıdakilerin duymaması imkansızdı ama şu an kimsenin umurunda değildi, İrem koşarak radyoyu aldı. Bir anda müziğin sesi evin içinde huzurla yayılırken Alp ve Emirhan eskisi gibi boğuşmaya başladı *ve o an hepsi anladı ki ev hissi buydu... Ait oldukları yerler, aileleri birbirleriydi ve bunu hiçbir şey yıkamazdı.*

İrem cırtlak sesine rağmen müziğe giriş yaptı, "Eğer seni kırdıysam, darıl bana!" Asena ve İclal'in ortasına girip kollarına sokuldu. "Ama bir gün beni ararsan bak ruhuma! Birden gecem tutarsa, Güneş'i çevir bana...Sevgilim bağışla biraz zor olsa da... " Üçü aynı anda söylemeye başladı. Emirhan ve Alp ise sırt üstü kendilerini yere atıp boru gibi sesleriyle bağırdılar.

"Affet beni akşamüstü Gölgem uzarken Öğleden sonra affet Ne zaman istersen Affet beni gece vakti Ay doğmuş süzülürken Sabaha kalmadan affet Tam "Ayrıldık" derken...!"

Bir anda beşi öyle bir bağırdı ki ses camlardan taştı.

"Çünkü sen çölüme yağmur oldun! Sen geceme gündüz oldun, sen canıma yoldaş oldun...Sen kışıma yorgan oldun..."

Tabii alt katta durumlar daha farklıydı, sinirler, sabırlar, la havleler havada uçuşuyordu. Biri kulağına pamukla tıkayıp kitap okumaya çalışırken kendini kandırıyordu, biri de koğuş ağası gibi evde tur atıyordu.

"Çıplak, kaslı vücudun ve kıskançlıktan kızarmış kulakların ile daha ne kadar tur atacaksın Amirciğim?!" dedi Taha Yenilmez elindeki muzu yerken. Gri eşofmanını çoraplarının içine sokmuş, tişörtünü çıkarmış koltukta baş aşağı oturup muzunu yiyordu. Bu sorusu da tamamen Baybars'tan dayak yemek istediği içindi, Baybars evden gelen gülüşme seslerine kurula kurula bir hâl olmuştu. Ellerini arkada Mahmut Abi gibi

birleştirmiş, evde tur atıp duruyordu. Sinirden o kadar ateş basmıştı ki üstündeki tişörtü çıkarıp, fırlatmış dizlerinin üstünde biten eşofmanıyla kalmıştı.

Baybars sinirle kurumuş dudaklarını yaladı ve hızla Taha'ya doğru yöneldi, "Hayır mafya olunca cool mu olunuyor? Ben mi o mu? Ben de göğsümü oynatabiliyorum! O mu daha çekici?" Evet akşam ortamda böyle bir an olmuştu, Alp'in sinirle hareket eden göğsünü havalı bulan Asena'ya kurulmuştu. "Oha göğsün oynuyor!" diye patavatsızca bağırmıştı Asena, sonrasında Alp'e küs olduğunu hatırlayıp sessizleşmişti.

Taha yüzünü ekşiterek doğruldu, koltukta oturur pozisyona geldi ve ters ters Baybars'a baktı. Kaan kulağına tıkadığı pamukları çıkarıp tek kaşını havaya kaldırdı. Baybars'ın nefes almadan sorduğu sorular onları birazcık şoka sokmuştu. Göğüs oynatmaya takılmış olması herkeste başka bir etki yaratmıştı.

Taha muzundan bir ısırık daha aldı, "Sen Asena'yı mı kıskanıyorsun, şu herifi mi?" Baybars ellerini beline koyup tekrar tur atmaya başladı, "Ne alakası var lan!?" Tüm boynunu, kulakları kıpkırmızı kesildi. "Asena, yani kız..." Ne konuşacağını unutmuştu, sinirle bağırdı. "Yani bir şey kıskanmıyorum lan!" Tüm kelimeleri birbirine dolanmıştı, soğuk havada bile sıcak basmıştı. Hâlâ parmağında olan alyansı baş parmağı ile ovuşturdu. İstemsizce gülümsüyordu, Asena'yı düşünmek onu gülümsetiyordu. Çok tuhaf kadındı, hele son birkaç günde onunla yaşadıkları daha tuhaftı. İçinde ona karşı bitmek bilmeyen bir merak vardı, kendinin bile kabullenmediği sırlarla boğuşurken onun yalanlarını dinlemek çok tuhaftı ama yine o kadın, bambaşka mevzuydu. Sadece nereye kadar işler çevirecekti ikisi belirsizdi...

Kaan köşeye sindiği koltuktan kalktı, elindeki kitabı kitaplığına bıraktı, *Kürk Mantolu Madonna* okuyordu, sırıtarak parmağıyla Baybars'ı işaret etti. "Bak bak bak! Nasıl sırıtıyor?" Ardından bakışlarını Baybars'ın eline çevirdi. "İlgimi çekmiyor abi, tipim değil, küçücük boyu var türlü türlü huyu var, güvenmiyorum abi!" Kaan sonunda kahkahayı patlattı, "yüzük bile parmağında, Asena'ya tak bir tane ayıp olmasın."

Taha'da sırıtarak Baybars'a baktı. "Taktı ya, kız kaybetti. Bir de sorun değil diyor kıza... Hareketleri kes." Baybars sinirlenmek yerine daha

fazla sırıtmaya başladı, "Çıkartacağım yarın kuyumcuya gidip sıkışmış," dedi, gerçekten sıkışmıştı ama sanki bu onu rahatsız etmiyor gibiydi. Başını eğip parmağına baktı, *yakıştı be oğlum...yok lan daha neler. Yok yok yakıştı.* "Uyumaya gidiyorum ben," dedi odasına doğru ilerlerken ama aynı zamanda uyku tutmayacağını biliyordu, o kahkaha sesleri kulağını delip geçiyordu. Hem sinirleniyor hem de mutlu oluyordu, kızın başına gelmeyen kalmamıştı. "Uykundan uyanıp basma evi, aman," diye bağırdı Taha arkasından. Baybars histerik bir gülüş atıp odasına geçtikten sonra kapısını kapatmıştı.

Kaan ve Taha kısa süreli birbirlerine baktılar, "Aşabilecek mi sence?" diye sordu Taha. Kaan ise kapanan odanın kapısına baktı uzunca ve başını bilmiyorum der gibi iki yana salladı. "Bilmiyorum, vicdan azabı çekiyor." Stresle nefeslenip Taha'ya döndü. "Elfida hakkında bir şeyler öğrendiğini söyledi ama ne öğrendiğini söylemedi..." İkisi de nefesini dışarı verdi, "dua edelim de Asena'ya âşık olsun ve kendini affetsin..." diye ekledi Taha.

Baybars o sırada yatağına oturmuş elinde Elfida'nın yani aslında Asena'nın vesikalığını tutuyordu, resme baktıkça gözü alyansa kayıyordu. İçinde bir ateş yükseliyordu, şarkı söylerken Asena'nın bakışları aklına geliyordu. *Aynı kişi olamaz mı* diye fısıldayan evrene hiç cevap vermiyordu, sadece elindeki vesikalığa baktı. Aşk bir kereydi, onu da Elfida için kullanmıştı. Baybars başucundaki kristal şişe içindeki viskiye baktı, Asena kaçırıldığından beri ağzına bile sürmemişti. Şişeye elini uzattı, bir elinde şişe bir vesikalık öylece kaldı ve Asena ile dans ettiği an ve parmağına yüzüğü yerleştirdiği anı düşledi. Ayağa kalkıp camına doğru yöneldi, camını açıp şişenin kapağını açtı ve şişeyi bahçeye doğru döktü. "Artık sana ihtiyacım yok..." şişeyi tekrar komodin üzerine doğru bıraktı, elinde vesikalık resmi de bıraktı ve kendini yatağın üzerine bıraktı.

"Derin bir uyku iyi gelecek..." diye mırıldanıp gözlerini yumdu, *sorgulama oğlum hiçbir şeyi.*

Saatler saatleri kovaladı, güneşin doğuşuna kadar olan hiçbir saat Baybars'ın uykuya dalmasına müsaade etmedi. Saat yedi sularına gelirken bir yatağın bir tarafına bir yatağın öbür tarafına doğru döndü. Yorganı

bir üstüne çekti, yetmedi boğuştu ama asla istediği uyku pozisyonuna geçip huzurla uyuyamadı. Zaten gece iki sularına kadar Asena'nın gülüşünü dinlemişti, bir an için yukarı çıkmayı bile düşünmüştü ama Kaan ve Taha ile salonda karşılanınca su içiyormuş gibi yapmak zorunda kalmıştı.

En sonunda sinirle yataktan zıplayarak kalktı. "Sıçarım böyle işe!" Ateş basmıştı resmen Asena ile ilgili düşündüğü şeyler o kadar çok zihnini doldurmuştu ki uyuyamıyordu. Bu kız gerçekten kimdi, sakladığı şeyler, Alex ile arasında neler geçmişti? O kadar çok kafası kurcalanıyordu ki uyuyamamıştı. Bir de lanet olası gözleri aklında çıkmıyordu, bu onu rahatsız etmeye başlamıştı.

Kuşların cıvıltısına bile sövdüğü bir güne başlıyordu Baybars, söve söve odasından çıkarken onunla eş zamanlı olarak Kaan'da çıkmıştı ve o da uykusuzdu, ikisi de geceyi sabah etmişlerdi. Biri İrem'in sesine kurulmakla meşguldü biri de Asena'yı düşünmekle.

"Vır vır vır!" Kaan mutfağın içerisine gidip kahve makinesinin içine kapsül attı, o kadar agresif hareketlerle yapıyordu ki sayısız rüyalarından birine koşan Taha bile uyanmıştı. Kaan bardağı sertçe yerine yerleştirirken bardağın kırılmaması mucizeydi. "Beynimi sikti sabah kadar! Ulan nasıl konuşur bir insan bu kadar, literatürde olmayan bir cins ya!" Taha tek gözü kapalı odasından çıkarken mutfağa yöneldi. Gözü net görmüyordu ama Kaan'ın agresifliğini net seçiyordu, ne yapmışlardı da çocuğun kulakları uyandığında bile kızarmıştı.

"Ne oluyor kimin tavuğuna siktir demişiz, ne oluyor?" diye homurdandı, aynı zamanda gözünü ovuşturarak ayılmaya çalışıyordu. Kaan ise bardağa bıraktığı tezgahla hırsını çok net belli ediyordu, "Ulan susarsın demi? Gece olmuş iki, susarsın! Aradım susar mısın diye, İngilizce konuşmaya başladı. Ne laftan anlarsın ne dur demekten." Taha gözlerini birkaç kere kırpıştırdı, hâlâ anlamıyordu çünkü dünyanın en kolay uykuya dalan insanıydı.

Baybars ise hâlâ ateşini söndürememiş gibi evin içinde tur atıp duruyordu. "Evet lan, ne yani bu kadar komik olan! Hayır ben komik adam değil miyim? Biz şakalar yapmıyor muyuz, bu kadar gülecek ne vardı?" O da Asena'ya kurulmaya başlamıştı. Taha komik değil miyim dediği

kısımda başını iki yana salladı. Taha ikisinin de neden böyle boğaya döndüğünü anlamamıştı, "Siz yanmışsınız haberiniz olsun, kızlar sizi malamat etti." Şırnak'ta bu cümleyi çok kullanıyorlardı, o yüzden Taha'da biraz şiveli söylemişti. Kaan meyve kâsesinin içindeki elmayı Taha'ya sinirle fırlattı. "Boş konuşma!"

Baybars ise daha fazla bu ortamda olmak istemediği için uzaklaşarak dış kapıya yönelmişti, vestiyere asılı olan gri hırkasını üzerine aldı. Konu komşunun böyle çıplak görmesi hoş olmazdı, söylenerek kapıyı açıp kendini verandaya doğru attı. "Saçmalık, yok malamat, yok aşk, olmaz öyle şey."

"Ne olmuyor sayın şefim?" Baybars duyduğu sesle olduğu yere çakıldı, sırtı merdivene dönüktü. Asena'yı bu kadar düşünürken üstüne sesini duymaya başlaması hiç iyi olmamıştı, *oğlum sen kafayı bozdun...* Diye içinden geçirdi. Aklını kaçırdığını düşünüyordu ama derin bir nefes alıp merdivenlere doğru döndüğünde işte o an Orduspor olmuştu. *Kafayı yemedin, karşında...* Yutkunup Asena'ya baktığında yüzüne renk geldiğini görmüştü. Dalgalı bir şekilde omuzunun üstünde biten saçları oldukça canlı gözüküyordu, kombini açıkta bıraktığı beyaz bluzunun üstüne deri ceketini giymiş altına ise açık renkteki kot pantolonu giymişti. Karnı kapalıydı ama hâlâ küçük bir kısmında bandaj vardı, aradan günler geçmişti ve yara artık iyileşmeye yüz tutmuştu. Tek gereken dikişleri aldırmaktı, ortalama 10 günden fazla olmuştu. Aslında daha kısa sürede alınırdı ama hastane patlamasından sonra yara derinleşmiş, iç kanama riski oluşmuş ve tekrar dikiş atılması gerekmişti.

Baybars'ın ilk kelimesi tabii ki günaydın olmamıştı, "Ne işin var burada?" Olmuştu, haliyle hâlâ dinlenmesi gerektiğini düşünüyordu. Ayrıca konuyu değiştirmesi gerekiyordu çünkü Asena'nın duruşu bile dikkatini dağıtıyordu. Asena rahat bir tavırla elini kot pantolonunun arka cebine koymuş, ne kadar doğal ve güzel göründüğünden habersiz merdivenleri adımlıyordu, adımları Baybarsların balkonunda son bulmuştu. Baybars fark ettirmeden Asena'yı hafifçe süzdü. Bunu kasten yapmıyordu aslında, hatta göz bebeklerinin kocaman olduğundan da habersizdi. Lanet olsun sana gri kafa! O nasıl elleri arka cebine sokmak? *Senin evin yok*

mu, barkın yok mu? Hı? Hep aklımdasın ne oluyor langgg!! Evin barkın yok mu diye de şarkıya giriş yapma oğlum, çekinme. Diye içinden kendine azar çekiyordu.

"Kazım Müdürden izin aldım, eğer dikişlerim alınabilir durumda ya da iyi durumdaysa sizinle birkaç gün sonraki operasyona katılacağım. Ve ayrıca bugün yapılacak toplantıya katılacağım," dedi Asena, artık evde yatmaktan sıkılmıştı ve işle iç içe olmak istiyordu. Baybars sinirle kendi saçlarını geriye doğru yatırdı, birkaç adım Asena'nın üzerine adımladı. Tam karşısına dikilip aralarında birkaç adımlık mesafe bıraktıktan sonra ellerini şortunun cebine koydu. "Öyle bir şey olmayacak gri kafa, daha sabah dikişlerinin enfeksiyon riski var. İki hafta kadar yatış yapacaksın evde." Yine heyecandan mı sinirden mi bilinmez kulakları kızarmıştı. Belki Asena yeşil gözlerini belerterek baktığı için de olabilirdi, gözleri görünce tüm dengesi alt üst oluyordu. Yine iç sesi arsızca atağa geçmişti, *hay senin çipil çipil bakan yeşil gözlerine, bebek gibi yüzüne... Ufacık burnuna... İncecik beline... kurban olayım.*

Asena'nın dudakları alay ve sinir karışık yukarı kıvrılırken Baybars daha fazla kızarıyordu, "Ben, senden emir almıyorum," dedi net bir ifadeyle. Baybars kendini ateşe atacağını bilerek bir adım daha attı Asena'ya ve aralarındaki mesafeyi sıfıra indirdi. Asena ise elleri arka cebine yapışmış gibi elini cebinden çıkarmadı. Baybars'ın gözleri ise istemsizce Asena'nın gözleri ve dudakları arasında mekik dokuyordu. Aralarındaki gerilim, soğuk olan havayı bir anda sıcağa çevirecek bir cinstendi. En sonunda gözlerini zorda olsa gözlerine sabitledi. "Alacaksın! Hatta şu an çıkıp dinlenmeni emrediyorum yoksa..." Gözlerine baktıkça birçok şeyin devamını getiremiyor ve gözlerine her baktığında kendini bir hipnozun içinde hissediyordu. Konuşacağı kelimeleri bile unutuyordu. *Yoksa ne lan konuşsana!!!!! Yoksa ne!!! Ulan ne?*

Asena'nın tek kaşı havaya doğru kalktı, cümlesine devam etmesini bekliyordu. "Yoksa ne?" *Ver ateşi sen de kızım, ver utanma. Trafoya dönün.*

Baybars gözlerini kısarak Asena'ya baktı, bir sonraki hamleni asla belli etme... bir anda tek eliyle Asena'yı kollarının arasına aldı, bu

hareketi hep yapıyordu ve sanki eşya kaldırır gibi yapıyordu. Düşmemesi için bir elini sırtına bir elini dizinin altına koymuştu. Gözlerine bakmaktan daha kolaydı bu. Sakince evine çıkarıp, "Bunu kilitleyin," diyecekti. Ta ki Asena'nın soğuk elleri çıplak göğsüne çarpana kadar... *Aferin zeki hamsi seni!! Kızın eli çıplak göğsünde aferin koçum!! Mal seni!* diye geçirdi içinden. Bu hareket Asena'nın ayaklarını tam anlamıyla yerden kesmişti, kaç metreydi bu adam?

Neden bu kadar yüksekteymiş gibi hissediyordu. Ters bir şey söylese bu manyak pat diye yere bırakabilecek potansiyeline sahipti. Asena iç sesine ve Baybars'ın pürüzsüz göğsüne o kadar odaklanmıştı ki Baybars'ı duymuyordu bile. *Kusura bakma da bu memeler ne böyle hocam??? Neden benimkinden büyük??? Aşağıdaki baklavalara bakamıyorum bile!! Ay sıcacık bu ayı! Şaka mıydı ya!! Allah'ım bu nasıl cehennem?*

"Beni bırakmazsan seni ısırırım!" diye tehdit savurdu, en mantıklı şey buydu şu an. Bu şeye benziyordu, devin yumruğu ve kedinin tırmığı. Mantıklı düşünüldüğünde ısırık Baybars'ta çok büyük etki de yaratmayacaktı. Baybars alay edercesine gözlerine kıstı. "1,97 boyum var ve seni yere bırakırsam bel kırığından ya da çatlamasından dolayı rahat iki ay evde yatarsın." Gözlerini kısarak Asena'ya baktı. "İster misin?"

Asena ise dıştan söylemediği her şeyi içinden söylüyordu. *Ya kahrı bela herif, Allah'ın manyağıı!!! Ne yapalım öpüşelim mi bu pozisyonda!* Asena bir eliyle Baybars'ın hırkasını tutarken bir yandan da göz ucuyla yere doğru baktı, yer betondu. Bırakır mıydı? Centilmen biri desek çok inandırıcı olmazdı ama insaflı biri denebilirdi. Asena gözlerini kısıp başını iki yana salladı. "Yapmazsın!" Gülümsedi ama Baybars gülümsemiyordu, tek kaşını kaldırmış bakıyordu. "Yapamazsın! Hele bir yap..." demeye kalmadan Baybars'ın kollarını gevşeterek Asena'yı bırakıyormuş gibi yaptı. Asena gözlerini sıkıca kapatıp Baybars'ın iki yakasından sıkıca tuttu. "Hırt! İndir beni çabuk!" Ayaklarını hızlı hızlı aşağıya yukarıya salladı.

"Yukarı çıkıp dinlenecek misin!?" Hâlâ Asena'yı gevşek tutuyordu ama asla bırakmazdı. Asena ona sorulan sorudan ziyade Baybars'ın bebek poposu gibi olan göğsüne odaklanmıştı. "Göğüsler ağda mı yoksa

epilasyon var mı?" Ciddi ciddi soruyordu, bu kızın aniden gelen soruları çiğ balık olsam da beni sever misine, benziyordu.

Baybars sorulan soruyla aptala uğramış gibi kaşlarını büzdü. "Hı?" Bu resmen dikkat dağıtmaktı. Ve Baybars'ın dikkati oldukça dağılmış hatta Asena'nın gözlerine odaklanmıştı. Baybars'ın dudaklarına alaylı bir gülüş yayıldı, gerçekten kaos olmadığı zaman oldukça komik bir kıza benziyordu. İkisinin gülüşü derinleşirken bu ortamı bu defa Taha değil, Alp'in uykulu sesi bozmuştu. "Ne oluyor lan orada?" Alp mahalle kavgasına yetişmeye çalışan abi misali ayağına geçirdiği ilk terliklerle merdivenleri koşarak indi, ayağına geçirdiği ilk terlik ise İrem'in pembe terlikleriydi. Tamam tamam yetiştin, öpüşmediler.

Baybars bakışlarını merdivenlerden pata küte inen Alp'e çevirdi, "Yine mi sen amına koyayım..." diye ağzının içinden mırıldandı. Kaan ve Taha gelen seslere kapıya çıktılar. Kaan sakin adımlarla gelirken Taha koşarak hatta ayaklarını kaydırır bir vaziyette Asena ve Baybars'ın dibinde bitti, nefes nefese, "Ne oldu, ne oldu, basıldınız mı?" diye sordu.

Alp Baybarsların balkonuna ulaştığında çatık kaşlarıyla, baştan aşağıya Asena ve Baybars'ı süzdü. Gözleri yuvasından fırlayacak gibiydi, nefes ritmi bozulmuş Baybars'a baktıkça geriliyordu. Taha ise Alp'in gerginliğinin tersine sırıtarak Alp'i süzdü ve hafif bir kahkaha attı. "Kombin müthiş, mafya babası!" Otuz iki diş sırıtıyordu. Alp yüz ifadesini bozmadan ayaklarına baktı, sonra gözlerini kısarak Taha'ya baktı. Onun ebesine sövmeden önce kendi ebesine sövdü sonra Asena ve Baybars'a dönüp saldırı pozisyonuna geçti. "Asena canım, ne yapıyorsunuz lan?" Hem kibarlığı hem hayvanlığını dengelemeye çalışıyordu. Eskiden olsa Asena'yı önce Baybars'ın kollarından alır sonrasında Baybars'ı dinlene dinlene döverdi ama herifin parmağında alyans vardı belki de evli, diye düşünüyordu...

Asena önce bir Baybars'a döndü, gözlerini kısarak bakıp başını iki yana salladı. "Ne yapıyoruz biz?" Kısık sesle fısıldadı.

Baybars sanki Asena'yı kucağında tutmuyormuş gibi başını iki yana salladı, "Ne bileyim ben." Alp denen adama açıklama yapmak içinden gelmiyordu.

Asena, Alp'e doğru dönüp küçük Emrah mimiklerine büründü. "Valla benim ayağım kaydı sonra ay!" dedi harfleri uzatarak. "Bir baktım düşüyorum. Hop amirim sen beni tut! Tutuş o tutuş!"

Baybars bu yalan karşısında yüzünü ekşiterek Asena'ya baktı, yalan sporunun vücut bulmuş hali... Asla bozuntuya vermedi, Asena'yı onaylar gibi başını salladı.

Alp sinirden kurumuş dudaklarını ısırdı çünkü Asena'nın iyi bir yalancı ve manipülatif biri olduğunu biliyordu. Dün akşam birkaç kere daha ikisini yakın pozisyonda görmüştü. Gözlerini yumarak çenesini sıvazladı. "Peki, sen niye çıplaksın amir? Niye her sizi gördüğümde öpüşecek gibisiniz ikiniz!"

Baybars sinirle kaşlarını çattı, bu adamın haddine miydi özel hayatlarını sorgulamak? Tam cevap vermek için dudaklarını aralayacaktı ki Taha adeta bir füze gibi ortaya atıldı. "Çok ateş basıyor o yedi yirmi dört cıbıldak! Ayrıca yani gibi değiller, öpüşüyorlar bence bir ara oldu ben yakalayamadım ama Kaan dürbünle görmüş, öyle diyorlar."

Kaan utanarak yüzünü kapatırken Baybars başını yavaş yavaş Taha'ya doğru çevirdi, göz bebekleri yerinden çıkacak gibi bakıyordu. Yüzünün rengiyse mor ve kırmızı arasında mekik dokuyordu. Tek onun değil, Alp'in de öyleydi hatta varsayımının gerçeğe dönüşmüş olması ondaki tüm fabrikayı dağıtmıştı. Hepsi Taha'ya odaklanırken Taha yutkunup sağına soluna baktı. "Ben kötü bir şey mi söyledim, siz niye kızgın boğa gibisiniz?"

Asena bu gerginlikten kurtulmak için Baybars'ın kollarından aşağıya doğru zıpladı, Baybars ise tüm hücrelerini Taha'ya yöneltmiş durumdaydı. Özel hayatının bu kadar ulu orta olması tüm kanlarını çekmişti, arkadaşınızı öldürmek için on sebep kriterini çok iyi taşıyordu. *Taha'yı iyi bilirdik, çok iyi bir çocuk ama fena bir kusuru vardı, söylememesi gereken her şeyi söylüyordu.*

Kaan Taha'yı ensesinden tutup içeri doğru sürükledi, iki adamın bakışları bir saniye bile Taha'nın üstünden çekilmedi. Baybars'ın kolları hâlâ Asena'yı tutarmış gibi havadaydı, Asena parmağını Taha'ya doğru tehditkâr bir biçimde salladı. "Bittin sen oğlum!" Ardından Alp'in

yanından koşarak sıyırıldı, merdivenleri ikişer ikişer inerken Alp ve Baybars kendine gelip birbiriyle bakıştı. O an daha yeni Asena'nın ortadan kaybolduğunu anlamışlardı.

Alp sağına soluna bakındı balkondan, "Lan Asena nerede?!" diye bağırdı Alp. Baybars ise elini balkon demirliklerine koyup bahçe kapısını açan Asena'ya baktı. Islık çalıp elini havaya kaldırdı. "Alo, nereye?!" diye bağırdı.

Asena saçlarını savurup bağırdı. "Kocaya!" Cevap vermelerine fırsat vermeden çıkıp gitti.

Baybars ciddiye almış gibi ellerini beline koydu, parmağıyla Asena'nın tarafını işaret edip "Ciddi değil, değil mi?" diye sordu.

Alp de Baybars'la aynı pozisyonda ellerini beline koydu ve Asena'ya doğru baktı. "Kocasının beynini sikeceğinden emin olabilirsin," derin bir sessizlik oldu, bir süre Asena'nın ardından öylece baktılar. Alp gözlerini kısarak Baybars'a yavaşça döndü. Şu an vereceği cevaba göre yumruk çakabilirdi. Kızlar onun için arkadaş değil, kardeş gibiydi. Kardeşlerini de kimseyle paylaşmazdı hele Asena göz bebeğiydi.

"Öpüştünüz mü lan? Evli değil misin sen?" Yüzüğünden ötürü böyle soruyordu.

Baybars bu cüretkâr sorudan hiç hoşlanmamıştı, isterse öyle bir şey olsun ya da olmasın bunun hesabını kimseye verecek değildi. Hele onun için kasıntı olan kişiye asla. Onun yerine daha sinir bozucu bir yanıt vermeyi tercih etti. Yüzük parmağını havaya kaldırıp, "Evliyim," diye mırıldandı, "Asena ile," diye eklerken Alp'in yüz ifadesi filmlere konu olurdu. Alp'e cidden kal gelmişti, tek bir kelime bile ağzından çıkmıyordu. Sonunda Baybars bıkkın bir nefes verdi, böyle saçma oyunlara gerek olmadığını düşündü. "Evli falan değilim. Yüzük görevden kaldı, birazdan kuyumcuya gidip çıkartacağım. Asena ile de aramda bir şey yok, olmaz da."

Alp sinirle nefes alıp verirken Baybars eve doğru yöneldi, kapıyı ittirip içeri girmeden önce bağırdı. "Öğlen toplantı var, gelirsin şubeye." İçeri girerken kapıyı öyle bir sertlikle kapatmıştı ki Alp tekrar kapıyı kırıp Baybars'ı dövmek istiyordu ama şimdi sırası değildi, bu adamın da fişini çekecekti.

"Allah'ım lütfen bana yamuk bir hareket yapsın bugün, lütfen," diye dua ederken merdivenleri usul usul çıktı.

Hayat ne yaparsanız yapın, kaçsanız da saklansanız da sizi olmanız gereken yere mutlaka ulaştırıyor.

Asena rutin kontrollerinden sonra hastaneden çıkmış keşfettiği bir akarsu kenarına gelmişti, taşın üzerine otururken rüzgârın saçlarını savurmasına izin veriyordu, aklındaki tüm sesleri susturmuş, gözlerini yumarak akarsuyun akışını dinliyordu. Doktor yaranın içinden zedelendiğini, iyileşmenin ve dikişlerin alınmasının biraz daha zaman alacağını söylemişti. *Yara içerden zedelenirse dışardan ne kadar iyi gözükürse gözüksün, yaranın iyileşmesini engellerdi.* Öğlen vaktine daha çok vardı, bu yüzden buraya gelmeyi tercih etmişti. Sağda solda otlayan kuzulardan başka hiç kimse yoktu, hava soğuktu ama huzurlu hissettiriyordu.

Derin bir nefes alırken mırıldandı. "Gelmeni beklemiyordum."

"Ne zaman çağırdığında gelmedim?" diyen ses usulca Asena'nın yanına, kayalıklara doğru oturdu. Asena gibi akarsuyu izledi, yabancı değildi... Sevgili P tekrar yanındaydı, her şeye rağmen. Genç adamın yüzünün belli kısmında çürükler vardı, kaşındaki yarık derin olduğu için iz kalmıştı ama kabuk kalmamıştı.

Asena usulca genç adama doğru döndü, "Aradım seni defalarca gelmedin, ihtiyacım vardı sana. Beni yalnız bıraktın, bunca şeyin içinde beni yapayalnız bıraktın. Meryem Başkan'a rica etmesem yine ortaya çıkmayacaktın."

Genç adam sessizce taşın üstünde filizlenen otları koparıyordu, her zamanki gibi swetshirt giymiş ve kapüşonunu başına kadar çekmişti. Asena'nın kırgınlığını anlıyordu ama baştan beri uyarmıştı zaten, bir daha görüşmeyeceklerini de söylemişti. "Sana bunları söyledim zaten, ayrıca buna rağmen seni hep izledim. Yakalanma ihtimalime rağmen." Kaşlarını havaya kaldırarak Asena'ya baktı. "O şehit haberlerini verdiğinde, çaresizce beni aradığında... Görüyordum seni ama yanaşamazdım.

Öğrenmen gerekiyordu, yaşaman lazımdı acıyı... Hatta geri dönmek istersin dedim ama dönmedin." Söylerken yutkunamamıştı, evet hepsinde oradaydı. Asena'ya sarılamadığı her an kendine kızıyordu ama yapamazdı, hayatta kalması gerekiyordu, öğrenmesi gerekiyordu. Asena ağlarken o da çöp konteynerinin arkasına geçip hüngür hüngür ağlamıştı hatta yapmaması gereken şeyler yapmış hırsını Baybars Kılıç'tan yeterince almıştı.

"Oradaydın, gördün ama gelmedin?" dedi soru sorar gibi. Asena'nın yüzündeki hayal kırıklığı onu darmaduman etmiş, yalnız bırakmıştı. "Beni yalnız bırakmayı tercih ettin..." Sesindeki hayal kırıklığı genç adamın gözlerini doldurmuştu, ona içinde sakladığı gerçekleri söyleyememek çok koyuyordu.

"Öğrenmen gerekiyordu."

Asena sinirle yüzünü sıvazlayıp kayalıktan indi ve genç adamın karşısına dikildi. "Hadi senin stilini biliyorum, yalnız bırakarak beni güçlü kılmaya çalıştın..." Kaşları hüzünle büzüldü, "Sana Baybars dedim, hissediyorum dedim, kalbim yanılmaz dedim! Sen bana belge sundun ya!" Sesi boş arazide yankılanıyordu. Genç adamsa en soğuk haliyle duruyordu, içindeki yangını keşke ona anlatabilseydi.

"O Baybars senin Baybars mı?" Yutkunamamıştı sorarken.

Asena ise dolan gözleriyle başını salladı, "Sana dedim..." diye mırıldandı hayal kırıklığından çok acısı vardı, karşısındaki adamın bile isteye saklamayacağını çok iyi biliyordu, kendinden bile daha çok güveniyordu ona.

Genç adam oturduğu yerden kalktı, ellerini Asena'nın koluna doğru yerleştirip gözlerinin içine baktı. "Sen ne hissediyorsun, başkanla konuşup seni götürebilirim... Eskisi gibi."

Asena başını iki yana salladı, "Nasıl anlamadın, o kadar araştır dedim." Sözlerinde isyan ve öfke vardı ama öfkesi karşısındaki kişiye değil, Baybars'aydı.

Genç adamın kaşları çatıldı, "Hiçbir insan evladı –geçmişini bilenler dışında– senin kim olduğuna erişebiliyor mu? Ben buna izin verir miyim? Nasıl ki ben senin kimliğini koruyorsam, birileri de Baybars'ın

kimliğini korumuş. Ama gerçek olan Baybars Kılıç, Mehmet Ali Kılıç'ın oğlu. Yani Baybars Yurtlu oluşturulmuş bir kimlik sadece."

Asena geriye doğru birkaç adım gidip akarsu kenarına doğru çöktü, her şey yalandı. "Benim sihirli güçlerim seni koruyacak kadar, her gizlenen şeyi bulamam ki seni uyarmıştım. O adamdan uzak dur demiştim," diye ekledi.

"En acısı da ne biliyor musun?" Sesi titremişti, gözyaşları yanağında süzülürken ayağa kalktı ve tekrar genç adama döndü. "Beni tanımadı... Bana gururun varsa gidersin, dedi..."

"Güvenemezsin küçüğüm..." Ellerini Asena'nın yüzüne koydu ve usulca yüzünü okşayıp gözyaşlarını silmeye başladı. "Bilemezsin belki de her şeyin farkındadır, sen bunca yıl nasıl uzak durduysan durmaya devam et. O adam iyi biri, olsaydı ismini cismini değiştirmezdi." Usul usul Asena'nın saçlarını okşadı. "Beni dinle, seni götüreyim buradan."

Asena'nın dudakları titredi, başını iki yana salladı. "Gidemem, bunca yıl acısını çektiğim kişinin canını yakmadan gidemem..." Gözyaşları genç adamın eline düşerken genç adam yenisi akan her gözyaşını usulca siliyordu.

"Yapamazsın Asena, ona kıyamazsın sen de biliyorsun. Seni bir kere yaralayan bir kere daha yaralayacaktır."

"Biliyorum ama bu defa ben o kız değilim..."

Genç adam kaşlarını hüzünle çattı, "ona hâlâ âşıksın..." dedi.

Asena başını usulca sallayıp başını öne eğdi, bu hissi beslemekten çok utanıyordu. Baybars'ın ismi geçince yüreğinin sızlamasından çok utanıyordu, gözyaşları hıçkırıklara dönüşünce genç adam daha fazla dayanamamıştı. Asena'yı başından çekip göğsüne yasladı. "Hangi ülkeye gitmek istersen götürürüm, savaşmak istersen de savaşırım... Yan yana olmayacağımız, seni korumayacağım anlamına gelmiyor." Ellerini usul usul saçlarında gezdirdi, seninle yan yana olamam çünkü her seferinde yalan söylemek zorunda kalırım diyemiyordu... Sadece tek gerçek olan sevgisiyle Asena'ya sarılıyordu.

Bu kızın hakkını, bu yaşadığı aşkın hakkını dünya yıkılsa kimse ödeyemezdi. Hatta Baybars denen adamın hakkını ve yaşadığı acıyı da kimse ödeyemezdi... Yara içerde, dıştan iyileşse de sızısı geçmeyecekti.

"Seninle gurur duyuyorum, çok iyi ilerledin..." Başından tutup geri çekti, gözlerinin içine bakarken ağlamamak için kendini sıkıyordu. "Ülkücü bıyıkların çıkmadığına göre iyi ilerledin..." Histerik ama buruk bir gülüş belirdi dudaklarında. "Senden tek bir şey istiyorum..."

Asena pür dikkat karşısındaki adamın gözlerine baktı, konuşması için bekledi. "Bu aralar yalnız olma, timinden ayrılma. Hiç hem de tamam mı? Bu aralar olmayacağım."

"Neden?"

"Alex seni almadan durmayacak, seni alırsa ve eğer..." Duraksadı ve stresten kurumuş dudaklarını diliyle ıslattı, "seni öldürürse sıra hem ailene hem diğerlerine gelir. Kendini koru, gerekirse o Baybars denen herifle aynı havayı solu ama tek kalma," dedi.

Asena bunu Valeriya'dan da duymuştu, Akreplerle mi ilgiliydi? Merakla kaşları havaya kalktı, "Akrepler kim?" diye sordu. Herkesin ağzında bu isim vardı ama haklarında hiç bilgi yoktu, genç adamın yüz ifadesi o kadar gerilmişti rengi atmıştı.

Usulca Asena'nın yüzünü okşadı. "Sıra onlara da gelecek tabii sıra sana gelmezse..."

Asena anlamamıştı, gerçekten biri net konuşabilir miydi artık? Yoksa delirecekti. "Kim bunlar? Valeriya'da aynı şeyi söyledi."

"Uzun hikâye, döndükten sonra buluşunca anlatacağım." Asena'nın onaylaması için gözlerinin içine baktı, en güvendiği kişi oydu ve o ne derse onaylıyordu. Başını onaylar gibi salladı, genç adam bir abi şefkatiyle saçlarına öpücük kondurduktan sonra elini omuzuna doğru attı. "Ayrıca o Valeriya denen ucube, kendine dikkat etse iyi olur. Alex o çocuğu öğrenirse intikamını misliyle alır, kanı onun için her zaman değerlidir." Elini Asena'nın omuzuna attı ve yürümeye başladılar.

Sevgili P'nin bilmediği hiçbir şey yoktu, Asena şaşırmıştı. Nasıl her şeyden haberi oluyordu gerçekten şok ediciydi ama artık alışmıştı, nerden öğrendin diye sormuyordu. Onun yerine alayla güldü. "Ucube dediğin kadına için gidiyordu, yoksa ben mi yanlış hatırlıyorum?"

Genç adamın yüzünde iğrenir gibi bir ifade belirdi, gözlerini bir öfke kapladı. "O Alex'e âşık olmadan önceydi, Alex'e âşık olan bir insanla aynı masada bile oturmam. Bir de neredeyse ondan çocuk doğuruyordu."

Asena kaşlarını çatıp yüzünü geriye doğru çekti, Valeriya'yı böyle yargılaması hoşuna gitmiyordu. Sonuçta manipüle edilmişti. "Ne demek o ya? Manipüle edilmiş, gerçek yüzünü bilmiyordu. Ayrıca hatırlatırım ne yazık ki ben de onunla dosttum."

Genç adam yürümeyi bıraktı, "Aynı şey değil, sen..." dedi duraksadı, kuracağı herhangi bir cümle Asena'yı üzsün ya da yaralasın istemiyordu ama Asena onun yerine cümleyi tamamladı. "Evet ben 19 yaşında her şeyden habersiz bir kızdım, o ise Rus ajanı. Ama aşk kör edicidir." Sevgili P sıkıntılı bir nefes alıp tekrar Asena'yı kollarının altına alıp yürümeye devam etti. "Evet ama bu kadar da değil."

"Sen ona âşık olduğun için seni değil de onu tercih etmesine kızgınsın..."

"Başlama yine, aşkın kör edici olduğunu senden ve geçmişteki eski bir dostumdan çok iyi biliyorum ama Alex..." Başını iki yana iğrenir gibi salladı, sessizleşti. "Kapat konuyu, o ucubeyi görürsen kendini kollasın söyle."

Asena bu adamın bir şeyleri kabullenmemesine hep çok gülmüştü, yine aynı şekilde güldü. "Tabii ucube, çocuklarının ismine kadar düşündüğün ucube, evet..." Histerik bir gülüş atarken Sevgili P'nin de dudakları yukarı kıvrıldı, çok az denebilecek bir gülüş belirmişti dudaklarında. Asena kendini daha sakinleşmiş hissediyordu, hiçbir sorusunun cevabını alamamıştı ama Sevgili P ona o kadar iyi gelmişti ki varsın tüm sorular cevapsız kalsındı, en azından Baybars ile ilgili onun da bir şeylerden haberi yoktu.

Araçlara doğru geldiklerinde genç adam tekrar Asena'ya döndü, yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Dediklerimi unutma, Baybars konusuna gelirsek de onunla ilgili ne bulursam sana aktaracağım, sen kimliğini koru yeter."

"Selim, Selim denen herifle ilgili bir şey çıktı mı? Ayrıca birileri kim olduğumu biliyor ve benimle oynuyor," dedi.

"Seni otel odasında öldürmeye çalışan adam, o olabilir. Emin değilim, çok dikkatli olman lazım. Bir şey bulunca mutlaka ulaş bana, başkandan ama. Ayrıca kanıtlayamadıkları sürece sen hâlâ Asena'sın."

Asena sadece başını usulca salladı, içinden bir ses işlerin daha çok karışacağını söylüyordu. Fırtına öncesin sessizlikti bunlar. Genç adam tekrar Asena'nın başına öpücük bıraktı. "Hadi sen önden ilerle, ben de şehre kadar takip edeyim." Asena bu adamın hep bir adım gerisinde olmasını özlemişti o yüzden itiraz etmedi.

"Ben bununla yan yana oturmam, hocam değiştirebilir miyiz? Müdürüm, oyuncu değişikliği! Come on![8] Lütfen şu muz tipli herifte olur, sevmedim ben bunu." Alp, Kartal karargâhına adım atar atmaz ortalığı karıştırmıştı. Baybars yan tarafına otursun istemiyordu, bir anda ikisi boğaz boğaza bile girmişti. Alp bir kere hazzetmediğinde daha da etmiyordu.

"Bak oğlum, öldürürüm seni." Baybars elini masaya vurup ayağa kalktı, işaret parmağını Alp'e doğrulturken damarları sinirden yerinden fırlayacaktı, zaten dövmeye yer arıyordu. Alp de olduğu yerden ayağa fırlayıp Baybars'ın üzerine doğru yürümeye başladı. Herkes aralarına girmeye çalışırken toplantı odasından sesler yükseliyordu.

"Kim kimden yersen, koçari!"

"Koçari yutar seni, Maçkalıyım oğlum ben. Sen yer altında tesbih yaparken ben o devletin tam kendisiydim." Bir anda ikisi birbirine girişmeye çalıştı, birinin kütüğü Adana-Ordu arasıydı biri de tepeden tırnağa Trabzonluydu. Kazım Müdür bağırsa bile kimse duymuyordu, timin hepsi araya girse ne fayda iki cihan bir araya gelse ayrılmazlardı.

Cihandan daha etkili bir şey varsa o da Asena Tugalay'dı. Kapının eşiğine gelmiş şaşkınlıkla bakıyordu. "Ne oluyor burada?!" Kazım Müdürün sesini duymayan adamlar Asena'nın sesiyle hemen geri çekilmişlerdi. Hatta Baybars ve Alp hemen ellerini birbirlerinin omuzuna atmıştı, "Ne oluyor?" diye nefes nefese sordu Baybars, boynundaki kızarıklık onu ele veriyordu.

8 İng: Hadi ama. –e.n.

"Ben de size soruyorum, ne oluyor?"

Alp Baybars'ı daha dostane bir şekilde sarmaladı. "Biz de sana soruyoruz ne oluyor?"

"Kavga mı ediyordunuz?"

"Ne alakası var ya!?" dedi ikisi bir ağızdan. Asena bir Alp'e baktı bir Baybars'a, ikisinin de üstü başı kırışmış saçları dağılmıştı. "Birbirimizi yakından tanıyorduk," dedi Baybars sırıtarak.

Alp onun iki katı sırıtarak onayladı. "Aynen yakın mesafe, yönelim değiştirdi sandım puştu, o kadar yani!" İkisi o kadar yapmacık duruyordu ki herkes şok içindeydi, ikisi de Asena'dan korkuyordu çünkü.

Time baktı usulca, "Siz niye ayaktasınız?" diye sordu, herkesi sorgular gibiydi.

"Yakından tanık olmak için?" dedi Emirhan müthiş yalanıyla, tüm tim sanki ayarlanmış gibi birbirini onaylıyordu, iyi ki aralarında bir kız vardı da ona göre kibarlaşıyorlardı.

"Nikah mı bu Emo?" diye soran Asena'nın dikkatini en güzel Taha dağıtırdı.

"İnşallah nasip size." Sırıtarak elini Baybars'ın omuzuna attı, hepsi aynı anda başını çevirip Taha'ya baktı, Taha bir süre sırıtmaya devam etti ama ölümcül bakışları üzerinde hissedince bakışlarını kaçırmıştı.

"Gençler!" diye bir ses yükselmiş masanın ucundan. "Eğlenceniz bittiyse, herkes yerine." Kazım Müdür istese hepsinin kafasını yerinden söker, hayatları boyunca o üniformaları onlara giydirmez ve Alp'i de geldiği yere değil hapse yollardı. Bu çocuklarının neredeyse hepsini kendisi büyüttüğü için sesini çıkarmıyordu. Biraz daha devam ederlerse hepsinin kafasını birbirine vuracaktı. Zaten hiçbirinin niyeti saygısızlık değildi.

Alp böyle nizami disiplinli bir ortama alışık değildi, geldiği gibi tüm timi bozmuştu. Bu yüzden kendisi değil Emirhan polis olmuştu çünkü kendisi olsa kesin atılırdı.

Herkes yerine dağılırken Alp ve Baybars hâlâ birbirine sövmekle meşguldü, "senin ağzına sıçarım!" diye ağzının içinden konuşuyordu Alp.

Aynı şekilde Baybars'ta karşılık veriyordu. "Ben de senin ta... tamam mı..." İkisi alttan alttan birbirine laf atmaya devam ederken Asena yine

Kaan'ın yanına oturmuştu, aklı Sevgili P'nin söylediklerinde kalmıştı. Kazım Müdür o sırada gerekli uyarıları yapıyordu. Baybars bu arada Alp'in yanında oluşunu umursamadan Asena'yı izlemeye koyulmuştu, yan profilini görüyordu ve öyle bile o yeşil gözleri o kadar belirgindi ki... Önünde bir kâğıt vardı ve bir şeyler karalıyordu Asena. Tükenmez kalemle ne kadar çizilir bilmiyordu ama Asena çok güzel çiziyordu. Kartal'ın simgesini çiziyordu...

Asena Baybars'ın onu izlediğini biliyordu ama habersizmiş gibi davranıp önüne bakıyordu.

Kazım Müdür ise konuşmaya devam ediyordu, "sadece demek istediğim dikkatinizi operasyona verin, Alp'in topladığı bilgiler dahilinde operasyona çıkacağız. Şimdilik net bilgi yok elimizde, değil mi Alp?" diye sordu

Alp başını onaylar gibi salladı. "Evet müdürüm, her şey yolunda. Yarın akşama kadar her şey elimizde olur, güzelce baskını yaparız."

"Hadi ya, nereyi basıyorsun sen öyle?" diye alaya aldı Baybars, bu tür mafya ağızlarından hoşlanmıyordu.

Alp yavaşça başını Baybars'a çevirdi, elini masaya vurup tam, "Lan..." diye Baybars'a sövemeye başlamıştı ki Asena başını çevirince sırıttı. Elini Baybars'ın yüzüne uzatır pozisyonda kalmıştı. Ellerini Baybars'ın yüzüne koydu. "Lan aşk, ne kırocasın." Asena dün gece üstüne basa basa uyarmıştı, eğer kavga ederse Baybars'la onu mahvedecekti, buradan göndermekten beter ederdi. Kalmasının tek şartı iyi geçinmek ve abi damarını tutmaktı.

Baybars'ın kaşlarını şaşkınla çatıldı. "Aşk mı?"

"Memleket bu haldeyken!" diye yükseldi bir anda Taha, yine herkes küfreder gibi Taha'ya dönmüştü, sadece Asena'nın hoşuna gitmişti.

"Replik devam ettirmiyor muyduk?"

Serkan kaşlarını 'hayır' der gibi yukarı kaldırdı, sessizlik oluşunca anlamıştı, memleket falan hak getire bunlar birbirini yiyecekti. Zaten bu gidişle ya Alp ve Baybars birbirini yiyecekti ya da düşmanlarını yiyeceklerdi. Alp eli çok güçlü bir adamdı, kimsenin giremediği noktalara giriyordu. Bu operasyon için rolü çok büyüktü, tek temennisi Alex'in eline geçmesiydi.

7 GÜN SONRA/ Şırnak Gabar Kayaboyun Şelale Yolu

Aradan yedi gün geçmişti, Alp'in gerekli bilgilere ulaşması sanıldığı kadar kolay olmamıştı. Üç gün sonunda bilgiler eline gelmişti, operasyon günü gelip çatmıştı. Tim iki kola ayrılmıştı, farklı yollardan gidecekti iki unsur da. Asena katılabildiği için çok mutluydu, dikişleri alınmıştı ama ağrısı devam ediyordu. Emirhan ve Alp bölgeye anlaşma yapacak taraf olarak gidiyorlardı, Emirhan araç içinde kalacak anlaşmayı Alp yürütecekti. Siyah Transporter bir araçla seyir halindelerdi, sivil olarak iki özel harekât mensubu ve Alp'in iki yakın koruması bulanıyordu.

Timin geri kalanı farklı bir güzergâhtan ilerliyordu, içlerinden biri tuzağa mutlaka yakalanacaktı çünkü zaten bir unsurun kendini feda etmesi gerekiyordu, böylelikle Alp dikkat çekmeyecekti. Tim Ejder Yalçın aracının içinde seyir halindeydi. Aracın içi iki ana bölüme ayrılmıştı, ön kabin şoför ve komutadan sorumlu kişiye aitti. Yani direksiyonda Serkan yanındaysa Fatih vardı. İkinci kabinde karşılıklı olacak şekilde oturma düzeni vardı aracın heybeti içerden bile belli oluyordu. Herkesin önünde telsiz düzeneği ve cephane çantaları vardı. Aracın içinde sessizlik hâkimdi, sadece telsizlerin uğultusu ve GPS ekranında yanan loş yeşil ışıklar vardı.

Asena başını geriye yaslayıp ızgaralı camdan bölgeyi izlemeye koyuldu. Herkes oldukça gergindi, çünkü bile isteye tuzağa yürümek akıllıca bir iş değildi ama risk almak zorundalardı. Plan işe yararsa zaten illaki destek ekibi gelecekti.

Asena sadece Sevgili P'nin dediği şeyi düşünüyordu, *sakın yalnız kalma...* Acaba timi tehlikeye mi atıyorum diye düşünmeden edemiyordu ama geri çekilmekte düşmandan kaçmak olurdu. İlk defa kendini böyle zırhlı bir aracın içinde, kamuflajlarla ve cephane çantasıyla buluyordu. Genelde hep tek ya da en fazla bir kişiyle özel görevlere katılırdı, bir yerlere girer ve çıkardı. Şimdi tim halinde çalışmak oldukça zordu.

Sessizliği Baybars'ın telsiz anonsu bozmuştu. "Bizi duyuyor musunuz?" diye sordu. Önce herkesin kulağında bir cızırtı oluştu, "Duyuyoruz, şimdi alfaya iğneyi vereceğim," dedi Emirhan. Emirhan yerdeki çantayı açıp iletişim için kulaklık ve Alp için özel hazırlanmış kravat iğnesi çıkardı. "Sen bizi duymadan biz buradan her şeyi duyarız." Elindeki yuvarlak kablosuz şeffaf kulaklığı Alp'e uzattı ve devam etti, "Bizi buradan duyabilirsin. Mekâna girdiğiniz an biz görünmez bir şekilde araçtan ayrılacağız. Konuma varmadan önce araçtan inmek oldukça tehlikeli."

Alp Emirhan'ın elindeki kravat iğnesini alıp özenle seçtiği lacivert kravatının üstüne yerleştirdi, düz çizgi halindeki iğne hiç dikkat çekmiyordu. Alp kulaklığı görünmeyecek şekilde kulağının içine yerleştirdi, üstündeki ceketi düzeltip derin bir nefes aldı, kafasını sağ sola kütleterek, "Beni tek tatmin eden Alex'in kafasını koparabilecek olmak." Timin hepsi Alp'in sesini duyuyordu, Emirhan hızlıca frekansı kapattı. "Hepsi seni duyuyor, ona göre konuş. Alex'i bilmiyorlar."

Farklı timden olan iki kişi çatık kaşlarla Alp'e baktı, Emirhan bakışları fark edince başını iki yana salladı. Elini Alp'in elinin üstüne koydu. "Sırası değil Alp, Asena bile yaşamasının önemli olduğunu söylerken biz hiçbir şey yapmayacağız! Dua edelim de Alex adliye koridorlarında gördüğü yüzü unutsun..." Emirhan'ı görmüştü Alex, bu yüzden araç içinden hiç çıkmayacaktı. Alp'i hatırlayıp hatırlamadığı kesin değildi ama hatırlasa bile Alp'in yer altında derin bir namı vardı, ondan şüphelenmezdi. En azından özel harekâtla çalıştığını düşünmezdi.

Alp geriye doğru yaslandı, gözlerindeki hırs korkutucuydu. "Üniforma giymek seni epey değiştirmiş."

Bu cümle Emirhan'ın damarına fena halde basmıştı, derin bir nefes alıp öne doğru eğildi. "Ben değişmedim, kimse değişmedi! Ne adliye koridorunu unuturum ne de o piçi, sen de unutmasan iyi olur!" Elini yumruk yapıp dişlerini birbirine bastırdı. "Kanlarında boğacağız."

Alp sadece başını salladı ve Emirhan ile birbirlerine baktılar, Emirhan bakışlarını ayırmadan elindeki telsizden tekrar frekansı açtı. "Ölürsen..." dedi Alp, diğerleri de duyuyordu. Sözlerini Baybars devam ettirdi, "ölürseniz öbür dünyada bile belanızı bellerim. Hayatta kalın, hepiniz."

Hepsi sevdikleriyle bu akşam vedalaşmıştı. "Daha hiç âşık olmadım..." diye mırıldandı Emirhan.

"Âşık olduğum kız hâlâ bana yüz vermedi..." diye ekledi Serkan.

"Kızımı annesiyle hiç tanıştıramadım," dedi Behçet, hepsinin gözleri uzaklara daldı. Böyle konuşuyorlardı çünkü hiçbir zaman eve dönüp dönmeyecekleri kesin değildi, kendini feda edenlerdi onlar. İntikam için gün sayanlardı...

"Yaklaşıyoruz," dedi Emirhan.

"Biz de yaklaşıyoruz ama neye bilmiyorum..." diye mırıldandı Serkan.

"Araç konağın içerisine girsin, dışarda açıkta kalırız. Ben içerideyken siz de içeride olun," dedi Alp, belindeki silahı çıkartıp şarjörünü kontrol etti, çatışmaya yetmezdi ama tedbir için yeterdi. Gerilim hattının üstünde gibi yolda ilerliyorlardı, ilerledikleri yer şehrin çıkışı sayılabilecek bir yerdi. Konak yolunun her bir köşesinde eli silahlı adam vardı, sayıları gittikçe artıyordu.

Onlar kapıya yaklaştığında telsizlerinden bir ses yükseldi. "Sıkı tutunun, tuzak!" diye bir ses yükseldi Serkan'dan. Emirhan ve Alp yüz ifadesini korumaya çalışıyordu, telsizden cızırtı sesleri yükselirken timin pusuya düştüğünü anlamak çok zor olmamıştı. "Pusuya düştüler..." diye mırıldandı Alp. Bu zaten yaşanacak senaryoydu sadece tek yapabilecekleri planladıkları gibi olmasıydı.

Telsizden çatışma sesleri yükselirken Emirhan ve Alp sakince nefes aldı, *vurduğunuz devrilsin...* diye mırıldandı içinden. Çatışma seslerinden ziyade araç yan devrilmişti, önlerine çıkan mayının üzerine çıkmamak için direksiyonu kırmıştı fakat tuzak olarak dökülen yağın kayması aracın kayalığa çarpıp, devrilmesine sebep olmuştu. Ejder Yalçın araçları kolay devrilmezdi ama yukarıdan yapılan ağır makineli silah saldırısı o devasa tekerleklere bile zarar vermişti.

Aradan yaklaşık on dakika geçmişti, kendine gelen ilk isim ise Baybars olmuştu. Sarsıntı şekerinin düşmesine, hatta görme bozukluğuna bile neden olmuştu. Gözlerini birkaç kere kırpıştırdı, neye uğradığını şaşırmıştı sanki büyük bir simülasyon parçası içinde hissediyordu. Nefes

aldıkça kaburgalarının ona battığını hissediyordu, nefes almakta zorlansa da o şekerimsi şeftali kokusunu burnunun dibinde hissetmesine hiçbir şey engel olamadı. Önüne tam anlamıyla döndüğünde Asena'yı kollarının arasında bulmuştu, bir eli başının altında üzerine kapanmıştı. Gözleri açık değildi, yarı baygın olduğu anlaşılıyordu. Baybars doğrulmaya çalıştı ama bunu yapacak ortam yoktu. Elini başının altından çekmedi, diğer eliyle Asena'nın yüzüne gelen saçlarını geriye doğru ittirip usul usul yüzünü okşadı. "Asena!" Endişe tüm sesine yansımıştı.

Önce birkaç saniye tepki gelmedi, ardından Asena hafifçe yüzünü ekşitti, üzerinde feci halde bir ağırlık vardı. Evet, evet bu ağırlık kesinlikle Baybars'tı ve inanın hiç romantik bir ortam yoktu. Asena iyi miydi? Kesinlikle iyiydi çünkü bayağı bağırarak, "Hangi hayvan üzerimde ya?!" diyordu.

Baybars bu duruma rağmen bile gülümsedi, tuttuğu nefesi ağrılarıyla dışarı verdi. Çünkü onun iyi olduğunu bilmek içinde tuhaf bir his uyandırıyordu. Asena gözlerini tam açtığında kaşlarını çattı. *Kesinlikle iyi, bu mimikleri yapabilecek kadar iyi.* "Ne yapıyorsun sen üstümde?!" Baybars elini başının altına koyduğu için başında hasar yoktu.

Baybars gülerek başını salladı. "Ekmeğimizdeyiz be!" Ardından hemen ciddileşti. "Araç devrildi kızım." Asena başını yavaşça sağ sola çevirdi, herkes birbirinin üstüne düşmüş durumdaydı, cephane çantaları bacaklarının üstünde kalmıştı. Üçüncü unsurun desteği gelmesi tek dilekleriydi yoksa burada hepsi esir düşerdi ve esaret düşünülemezdi, şehadet esastı.

Tim hepsi geçici sarsıntı yaşıyordu ama o halde bile espriden ödün vermiyorlardı. Birbirlerine küfrettiklerinden iyi oldukları anlaşılıyordu, Kaan'ın, "Elin kolun ayrı oynamasın, Romeo!" dediği, Behçet'in "Taha, üstümdeki sensen seni beceririm!" demesi net duyuluyordu. Gerçekten hepsi sağlamdı. Baybars başını onların tarafına çevirmeye çalıştı, "İyi misiniz Kartal!?" diye sordu, Taha ile göz göze geldi, Taha sanki Behçet'i koltuk gibi kullanıyordu. Elini çenesinin altına koyup dirseğini Behçet'in gövdesine yasladı. "Senden iyi olmasın Şefim!" Baybars gözlerini devirerek tekrar Asena'ya döndü, arlarında o kadar mesafe yoktu

ki döndüğünde burnu Asena'nın burnuna sürtülmüştü. İçinden bildiği bütün duaları okumuştu.

Bu kızın burnu ayrı dert bakışları ayrı dertti, oysa bir çift göz değil mi? Baybars'a yine kal gelirken Asena sinirle nefes alıp verdi ve çemkirmeye başladı. "1.95'e yakın adamsınız ve beni eziyorsunuz şu an!"

Baybars düz bir ifadeyle, "1.97" diye düzeltti. Asena sinirle göz devirdi, *tek derdimiz bu şu an çünkü! Sanki araç hiç takla atmamış gibi sanki teröristler etrafı kuşatmamış gibi derdimiz bu,* diye içinden geçirdi.

"Yana doğru kayacağım canını yakarsam söyle," diye ekledi, Asena sadece başını salladı. Baybars kendini yanında bulunan Kaan'ın tarafına atarken "Affet kardeşim!" dedi, Kaan sen de gel, der gibi başını salladı. Asena kendini derin bir nefes alırken buldu, gerçekten nefesi kesilmişti. Baybars ciddi anlamda ağırdı. Hem kalıplı hem uzun boyluydu. Asena öksüre öksüre kapıya yanaştı, içeri yayılan metal kokusu ve benzin kokusu onu boğuyordu.

Serkan acıyla inleyerek bağırdı. "Etrafı sarıyorlar, çıkmamız lazım."

Asena sırtını kaydıra kaydıra kapıya yanaşmıştı, başta kimse ne yaptığını anlamadı eliyle zırhlı aracın kapısını zorluyordu. Bu kadar sağlam olmalarını araca borçlulardı, başka bir araç olsaydı parçaları bile bulunmazdı. "Yapma, bir yerin incinecek," diye uyardı Baybars. Asena ise kararlıydı, eliyle yapmayacağını anladığı zaman tekme atmaya başladı, Baybars alaycı bir tavırla söylendi. "Aynen gri kafa, süper güçlerin yok. Kendine zarar vereceksin."

Kapıyı açabileceğini hiç düşünmüyordu ama aracın basık havası, karanlık olması ona her şeyi yaptırıyordu. Baybars üzerindeyken bunları düşünemiyordu ama şu an tam anlamıyla kafası seslerle dolmuştu bu yüzden kimseyi duymadı. Tekmelemeye devam etti, postalına rağmen attığı her darbenin sızısını ayağında hissediyordu. Kilide doğru vurmayı hiç bırakmadı, kapıya en yakın oydu. İçeride kimse hareket edemiyordu. Asena bacağına bağlı palaskadaki bellik silahını aldı, süngüsünü çekip kapıya doğru nişan aldı. İki el kapıya ateş etti fakat kapıda açılma olmadı.

"Animasyon filmi çekmiyoruz o kapı..." derken Asena ellerini aracın iki yanına sabitlemiş üst üste iki tekme attı, Asena'nın hırsı Baybars'ı susturmuştu. Asena tam üç kere daha tekme attı, bileğinin incindiğine

emindi ama kapı açılmıştı. Asena nefes nefese gülerek başını geriye doğru attı, bakışlarını yukarı dikip ağzı açık kalmış Baybars'a baktı. *Ne diyordun canım? Mor yakışır amirime alışık.* Asena başını kaldırdı, aracın içinde emekler pozisyona geldi. Emekleyerek çıkarken önce sağına soluna baktı, ardından Baybars'ın uzattığı, M4'ü aldı. Bellik silahını yerine soktu. Peşine Baybars çıkarken Asena tek dizinin üzerinde silah dürbünüyle etrafı taradı, aynı pozisyonda Baybars Asena'nın arkasına geçip aynı şeyi yaptı. "Arkadaşlar hızlı. Kalabalıklar," diye uyardı Baybars.

Hepsi korunaklı şekilde çıkarken birbirlerine sırtlarını verdiler çünkü açık alanda kalmışlardı. "Şef saat dokuz yönü üç kişi!" diye bağırdı Kaan, Baybars hızla o yöne dönüp üç isabetli atış yaptı, "Asena saat altı vur!" Bir anda sıcak bir çatışma alanı oluştu, mermiler hepsinin dibinde bitiyordu, Etrafı büyük bir toz dumanı kaplamıştı. Asena nefes nefese sırtını Baybars'a yaslamıştı. Kaan çıkar çıkmaz hücum yeleğindeki gaz bombasını çıkarıp teröristlerin açısına doğru attı, akşam karanlığı bile onları korumaya yetmiyordu. "Siper almamız lazım, açıktayız!"

Aracın içinden Behçet'in sesi yükseldi. "Alamayız, Fatih abinin kolu sıkıştı!" Şoför koltuğu ve oturduğu yer arasına sıkışmıştı. Turan ve Behçet sıkışan kolu çıkarmaya uğraşırken Fatih onu bırakmaları gerektiğini söylüyordu ama bu mümkün değildi, Serkan aracın etrafından dolanarak Baybars'ın yanına geldi. Önüne düşen kaskı düzeltip nefes nefese, "Şef, kıskaca giriyoruz." Baybars sinirle gözlerini yumdu, bir kötü haber daha duymaya hali yoktu.

Asena sis bulutuna rağmen gördüğü keskin nişancıyı indirdi. "On iki kişiler yani ben öyle saydım ama güvenmeyin bana."

"Taha, saat altı yönü..." demeden Taha hem saat altı yönündeki kişiyi hem de yanındaki roketçiyi vurdu. Asena bir noktaya odaklanmıştı, tüm teröristlerden farklı siyah üniformalı sarışın birine. Silahının dürbünü ile baktı ama yüzünü göremedi, üstüne üstlük ormana doğru kaçıyordu. Bu simayı bir yerden tanıdığını düşünüyordu. Önce arkasından ateş etti ama zikzak çizerek koşuyordu, sinirle kaskına vurdu. "Kaçıyor!"

"Bırakın beni! Kıskaçta kalmayın!" diye bağırıyordu Fatih. Kaan'ın omuzuna dokunup atağa geçti, "koru beni!" Kaan ilk başta idrak

edemediği için yüzünü ekşitti, sonra Asena ayağa kalkınca onun konumunu alıp onu korumaya başladı, yani Baybars ile sırt sırta pozisyona geçti.

"Şef, Asena nereye gidiyor?!" Baybars fark etmemişti bile ancak Kaan söyleyince fark etmişti. Asena çapraz bir biçimde koşarak o adamın peşinden ormana ilerliyordu çünkü o adamda bir şey olduğunu hissetmişti. O sırada Sevgili P'nin sözleri yankı yapıyordu, *sakın tek kalma...* Ormanın içine dalmadan duraksadı, derin bir nefes alıp ormanın içine koşmaya başladı. Aynı zamanda durup timi çapraz ateşe alan iki kişiyi de indirdi.

"Manyak mı lan bu?! Nereye gidiyor!?" diye bağırdı Baybars, deliye dönmüştü. Asena'nın izin almadan gidişi onu deliye döndürmüştü. "Yalnız kalmaması lazım!" Soluk soluğa tekrar önüne dönüp iki teröristi daha etkisiz hale getirdi. Ardından time doğru dönüp bağırdı. "Beni korumayın sikerim belanızı!" Ardından ayağa kalkıp kendini koruyarak Asena'nın olduğu yöne doğru ilerlemeye çalıştı ama gittiği gibi olduğu yere geri döndü. "Tamam adiler tamam!" Şarjörünü değiştirdi. Tamam mermi yağmuru altında koşmak çok mantıksızdı, adamları indirmeden gitmesi işten bile değildi.

Asena tamamen ormanın içine daldığında her yer zifiri karanlık olmuştu, hücum yeleğinin içinden ufak bir el feneri çıkardı. Feneri silahının altına koyup dikkatli bir biçimde etrafında döndü. O üniformalının buralarda bir yerde olduğunu çok iyi biliyordu, silah seslerinden gitgide uzaklaşmıştı.

"Saklambaç seviyorsun!" diye bağırdı Asena, ilerlemeye devam ederken şakaklarında soğuk namluyu hissettiğinde dudakları yukarı doğru kıvrıldı.

"Senin gibi kızlarla oynamayı seviyorum..." diye fısıldadı adam, konuşma biçiminden Türk olmadığı kesindi, sesini neden ekstra kalınlaştırmıştı? Asena olduğu yerde bir süre kıpırdamadı, adamın onu buraya bilerek çektiğinin farkındaydı ama hâlâ kim olduğunu bilmiyordu.

"Silahını bırak ve bana doğru dön," diye komut verdi, Asena bir süre duraksadı ardından yüzünü görebilmek adına dediğini yaptı. Silahını

bırakıp adama doğru döndü, onu kesinlikle tanımıyordu bundan emindi. Neden buraya çekmek istemişti?

"Kimsin?" diye sordu Asena, göz ucuyla yüzüne bakmaya çalışıyordu ama kar maskeliydi. Adam gözlerini kısarak Asena'nın yüzüne yaklaştı, "Bunu asla öğrenmeyeceksin, diz çök!" diye bağırdı. Diz çökmek ve Asena? Adam daha yüksek sesle tekrarladı. "Diz çök!" Asena ciddi bir yüz ifadesi alıp alttan adama baktı, elleri havada yavaş yavaş dizlerini büktü. Adam namluyu tam Asena'nın başına doğrultmuştu. Herkes bilir ki Asena Tugalay asla diz çökmezdi.

Yavaş yavaş dizlerini bükerken bir anda sağ bacağını uzatıp, adamın bileğine sert bir tekme geçirip sendelemesine neden oldu. Saniye bile kaybetmeden bacağından tutup yere doğru çekti. Adam sırtüstü yere düşerken Asena kendi silahını kavradı, ayağını adamın üzerine koyup silahını doğrulttu.

"Diz çöktüğüm gün bacaklarım parçalanmıştır," dedi soluk soluğa. Namluyu çekmeden elini kar maskesine uzatıp başından çıkardı. Sinirle dişlerini sıktı gördüğü yüz karşısında. Batum'da görev yaptığı istihbarat ajanlarından biriydi. "İt!" diye mırıldandı, yüksek ihtimal para verilmişti. Adamı yakasından havaya kaldırıp öne doğru itekledi, ensesinden tutup namluyu sırtına dayadı. "Yürü lan!" Öne doğru itekledi, tam olarak hangi yönde olduğunu bilmiyordu bu yüzden şelale sesinin olduğu yöne doğru ilerledi.

Adam anlamsız bir biçimde gülüyordu. "Öleceksin, bir kere radara girdin. Oyun kurbanı..." dedi. Oyun kurbanı ne demekti? Asena bu cümleyi yıllar önce Alex'ten duymuştu, tekrar duyması onu deliye çevirmişti. Silahın dipçiği ile sırtına doğru geçirip kıçına bir tekme attı ve yüzüstü yere düşürdü.

"Kimin uşağısın oğlum sen!" diye öyle bir yüksek perdeden bağırdı ki sesi yankı yaptı. Adam kıvranarak yüzünü Asena'ya döndü, "senin hakkında neler döndüğünü bilsen... Aklını oynatırsın." Asena başını iki yana salladı, bunu düşmanı olan bir sürü kişi söylüyordu kesinlikle blöf yapıyor olmalıydı. Sakinliğini koruyup tekrar adamı yakasından kavrayıp ayağa kaldırdı ve öne doğru itekledi.

Kaybolduklarını hissediyordu ama yapabileceği bir şey yoktu, silahını bırakmadan telsizini çıkardı. Derin bir nefes aldı, muhtemelen Baybars tonla söylenirdi ama yardım istemek zorundaydı. "Kartal-3, dinleyen var mı?" diye sordu, telsiz cızırtısından başka ses gelmedi, telsizde bir sorun olduğunu düşünüp telefondan aramaya karar verdi. Telefonunu almak için cebine uzandı ama cebinde bir şey yoktu, üzerini aramaya başladı ama bir türlü bulamıyordu.

Başını hafif sağ dönmesiyle adamın boşluğundan yararlanması bir oldu, Asena'nın yüzüne doğru sert bir dirsek attı, ardından karnına tekme atıp yere düşmesine neden oldu. Bir tekme daha karnına atıp koşmaya başladı, karnına yediği tekme tüm vücuduna yayılmıştı. Asena başını acıyla geriye doğru attı. Tekmeler tam da yeni alınan dikişlerinin üzerine gelmişti, derin derin nefes almaya çalıştı. Yanına düşen telsize tekrar uzandı hem yüzü hem karnı sızlıyordu. Yüzüne çok sert vurmuştu o yüzden başı dönüyordu. "Beni duyan var mı?" diye sordu, Tim'e bir şey olmuş olma ihtimali onu çok korkutuyordu ve yine ses gelmemişti.

Acıyla gözlerini kapattı, yüzü sızlıyordu. Tekrar mırıldandı. "Lütfen hayatta olun, beni duyuyor musunuz?" bu defa sesi titremişti.

"Seni duyuyorum baş belası..." diye bir ses geldi, nefes nefeseydi ve çok yakınından geliyordu, tam da başının ucundan oldukça canlıydı. Baybars tam da dibindeydi, elini usulca Asena'nın başının altına koydu ve saçlarını geriye doğru ittirdi.

"Buradasın..." diye fısıldadı Asena.

Baybars gülümsedi, başını aşağıya yukarıya salladı. "Buradayım ve senin yüzünden kayboldum." deli gibi koştuğu için patikada iz bırakamamıştı, normal şartlarda böyle ormanlarda iz bırakılırdı.

Asena gülerek başını tuttu ve Baybars'ın yardımıyla doğruldu. "Bizimkiler iyi durumda mı?" Baybars Asena'nın gözüne ışık tutarak kontrol ediyordu. Desteğe Jandarma Özel Harekât ekipleri ve üçüncü unsur Polis Özel Harekât ekipleri gelmişti. "Göreve devam gitmek zorundalardı, JÖH burada.

"Çok az adam vardı, belli ki bizi oyalamak istediler," dedi, Asena derin bir nefes alıp gözlerini yumdu. "Gerçekten kaybolmadık, değil mi?" diye sordu.

Baybars Asena'nın elinden tutarak onu ayağa kaldırdı, dudaklarında alaylı bir gülümseme vardı. "Yakışıklıların yol bilgisi olmazmış."

Asena şaşkınlıkla Baybars'a baktı. "O güzel kızların değil miydi?"

"Yol bilgin var mı?"

"Yok."

"O zaman sen de güzelsin," dediğinde ikisi de istemsizce gülmüştü.

Baybars'ın ciddi olmadığını düşünüyordu ama ciddiydi. "Sen ciddisin..."

Baybars usul usul yürürken güldü. "Düş peşime bulacağız işte. Aptal değiliz, özel harekâtçıyız." Asena hiç güven duymuyormuş gibi güldü ama peşinden adımladı. İkisi bir iki adım attıktan sonra durakladılar, ses geliyordu.

"Biri var..." diye fısıldadı Baybars.

Asena başını onaylar gibi salladı, silahındaki şarjörü çıkarıp kontrol etti. "Görebiliyor musun?"

"Saat dokuz yönünde..." İkisi birbirine baktı, çok ters açıda kalıyordu.

"Emirhan'ın anlattığına göre colt m-16 silahları var," dedi Kaan, saçını düşünür gibi kaşıdı, hepsinin yüzü toz topraktı. Çatışma resmen oyalama için yapılmış oyundu, hepsinin hafif yaraları olmasına rağmen baskın için gidiyorlardı. "Zengin çocuğu gibi gelmişler..."

"Direkt zenginler..." diye düzeltti Serkan. Özel araçla istikamete doğru gidiyorlardı, Fatih gelen ambulansa rağmen gitmemişti. Elini hareket ettirerek kan dolaşımı sağlıyordu. "Abi kalsaydın keşke," dedi Behçet. Elini aç kapat yaparak o sıkışıklık anında kaybolan dolaşımı geri kazanmaya çalışıyordu. "Sıkıntı yok." Canın acıdığı sesinden belli oluyordu. Telsizden bir cızırtı duyuldu, Emirhan bir şey söylüyordu. "Çok kalabalıklar ortalık karışabilir."

Fatih başını yoldan ayırmadı ve mırıldandı. "Ölümün sevgilisiyiz, bir şey olmaz." Ardından ekledi: "Emirhan birazdan giriyoruz, konumuna iyice yerleş. Kapıda kaç kişi var?"

"Giriş çapraz açılarla konuşlanmış altı kişi var, iki keskin nişancı. İçerde bayağı iri yarı dokuz kişi var. Görünürde Alex yok." Aracın içinde Kartal dışında altı JÖH vardı, asıl nefes kesici olan iki.

O sırada Alp mekânın içine girmiş çok rahat bir şekilde ellerini arkada birleştirmişti. Arkasında sadece üç koruması vardı. Karşısında çekik gözlü, beyaz tenli, simsiyah saçlı ve yaklaşık 1.80 boylarında kalıplı bir adam duruyordu. Sima olarak bir Çinliyi andırsa da kendisi tam bir paralı askerdi.

"Çok cesursunuz, sadece üç kişi gelmişsiniz," dedi, İngilizce konuşuyordu. Alp ise alay eder gibi güldü ve duruşunu bozmadan adamlarına baktı ardından tekrar önüne döndü. "Sizin adınızı duyunca pek götüm tutuşmadı ondan," diye yanıt verdi, çatıların tepesindeki adamlara alay eder gibi baktı. Adam anlamamıştı çünkü Alp Türkçe konuşmuştu.

"Patronun nerede?" diye sordu Alp, karşısındaki adam yanıt vermeden merdivenlerden hafif göbekli ve kodaman bir adam aşağıya doğru indi. Alex yoktu, Alp adamla göz göze gelip sırıttı çünkü tuzağın döndüğünü hissedebiliyordu. Hayır ona karşı şüphe yoktu ama timin tuzağa düştüğünü ve takipte olduğunun farkındaydılar. Çekik gözlü adam kenara çekildi, asıl sözde patronsa elini uzattı. Alp uzatılan eli sıkıp tek kaşını havaya kaldırdı. "Alex'i bekliyordum," dedi. Adam ellerini cebine koyup hırıltılı bir şekilde güldü, muhtemelen tütün ve puro içmekten sesi bile değişime uğramıştı.

"Alex böyle şeylerle uğraşmaz, Bana Celal diyebilirsin."

Alp gülümsedi, adamın bu kadar iyi Türkçe konuşması da oldukça şaşırtıcıydı. Gözüyle yanındaki iki metre uzunluğunda tahta kutuları işaret etti. "Anlaştığımız gibi önce altı parti sonra devamı gelir." Adam yere çöküp kutulardan birini açtı, içinde yeni üretim m16 silahlar vardı. Celal içinden bir tanesi alıp süngüsünü çekti. "Silahları denemek lazım, değil mi?" dedi Celal, yüzünde iğrenç bir sırıtış vardı. Silahın ucunu Alp'e doğrulttu, korumalar elini hızla beline atarken paralı askerler de namlularını onlara doğrulttu. Alp birkaç saniye güldü, sinirle dudaklarını ısırıp namlunun ucuna biraz daha ilerledi, namlu göğsüne çarptığında ufacık korku bile hissetmedi.

"Sevgili Celal, sence sen bu silahı benim üzerimde denersen senin yedi sülaleni... Öpmez miyim canım?"

Emirhan hareketlilik olduğunu düşünüp tetiğe basmaya yeltendi ama Celal gülerek silahı tekrar indirdi. "Şaka canım, şaka!" Daha fazla sırıttı. *Şakayı birazdan sana yedirirler kardeş...* diye içinden geçiriyordu Alp. Yanındaki adamdan para dolu çantayı alıp Alp'e doğru uzatırken çatıdaki üç adam aşağıya doğru yuvarlandı. Boğazları kesilmiş durumdaydı. Celal'in dudakları korku ve şaşkınlıkla aralanırken tüm korumalar namlularını çatıya yöneltti. Görünürde hiçbir şey yoktu.

"Ne oluyor lan!?" Büyük bir sessizlik oldu, *kapıyı aç hanım üç harfliler geldi.*

Aşağıya düşen üç askerin telsizinden şöyle bir ses duyuldu, "Ne büyüksün ki kanın kurtarıyordu tevhidi Bedir'in aslanları ancak bu kadar şanlıydı, gömelim gel seni tarihe desem sığmazsın."

"Üç harfliler geldi..." diye mırıldandı Celal. Elindeki çanta korkudan düşürmüştü. Birden konağın dışında silah sesleri yükselmeye başladı, silah sesleriyle birlikte Emirhan da içerdeki adamları vurmaya başladı. JÖH timi duvarların üzerindeki adamları tek tek indirmeye başladı. Duvarların üzerinde atlayıp içeri girdiler, Alp ise sanki etrafında hiçbir şey olmuyormuş gibi kulağına gelen müziği mırıldandı.

"*Tombulacık Halime'm yar başına gel. Ben gidiyorum Bolu'ya düş peşime gel. Ocak başında kaldım. Halime'm ince fikre daldım.*" Behçet şarkı açmıştı, baskınlarda böyle yapmaktan çok hoşlanırdı. Celal sağa sola gidip duruyordu, en sonunda panikle Alp'in yanına sokuldu, "Ne yapacağız lan!" dedi, Alp omuzlarını silkip başını sağa sola salladı. "Alçaklara kar yağıyor üşümedin mi? Sen bu işin sonunu düşünmedin mi?"

Celal yüzünü ekşitip sinirle kaşlarını çattı. "Lan ne diyorsun? Manyak mısın sen? Gidiyorum ben!" dedi ve odaların birine yönelirken Alp ensesinden tutup geriye doğru çekti. Yüzünü yüzüne yanaştırdı, "Bak ne diyor şarkıda yavrum, sen bu işin sonunu düşünmedin?" Celal o zaman tuzak olduğunu anlayabilmişti, şaşkın bakışlarla Alp'e bakıyordu. Taha ve Kaan konağın ahşap kapısına aynı anda tekme atıp sağa sola doğru kaydılar. Gördüklerini vurup arkalarından gelen iki jandarmaya yol açtılar.

"Siz şimdi operasyon yaptığınızı mı sanıyorsunuz? Asıl tuzağı siz yediniz!" diye bağırdı Celal. Alp daha fazla katlanamamış olacak ki Celal'in suratının ortasına yumruk atıp bayılttı, yere doğru fırlatıp küfürler savurdu. "Sikerim böyle işi!" Alex'in olmayışı onu deliye çevirmişti, Kaan Alp'in yanına geldiğinde yerde yatan Celal'e baktı, "Lan adamı niye vurdunuz?" diye sordu.

Alp rahat bir tavırla elini cebine soktu. "Yok ya bayıldı geri zekâlı, elim çarptı!" Kaan yüzünü ekşiterek Alp'e baktı, nasıl bir el bu? Dercesine bakıyordu. Taha ise adamın başına çökmüş tokatlıyordu ama adam uyanmıyordu, başını kaldırıp gözlerini kıstı. "Naz yapıyor ya!" dedi, bu çocuğun her koşulda eğlenmesi oldukça büyük yetenekti.

Kaan Alp'e silah uzattı, üçü aynı anda etrafa bakarken adamların hepsi yüz üstü yere yatıyordu. Hafif yaralı olanların başında ekipler vardı, ayaklarıyla sırtlarına basıyorlardı. Gece zifiri karanlıktı ama işler hiç yolunda değildi, "Dağılalım," dedi Kaan. Herkesin paket olduğundan emin olmak zorundalardı.

"Bak sinirleniyorum şu an!" diye yükseldi Asena. Gece sularıydı, gözün gözü görmeyeceği derecede karanlıktı, Baybars sabırla yüzünü sıvazladı. "Sen şimdi ateş etseydin burada olmazdık!" diye sitem etti. Kaybolmuşlardı ve etraflarına birisi ya da birileri vardı. Asena sinirle saçlarını geriye doğru attı. "En azından benim iki şarjörüm var!"

"Kızım niye şimdi söylüyorsun? Versene o zaman!"

"Niye vereyim, senin de olsaydı!" diye inatlaşmaya başladı, gerçekten yeri değildi ve Baybars'ın ters bakışlarından anlamıştı. "Şaka mısın, sınav mısın? Tam olarak nesin?"

Asena gülümsedi, inatlaşmayı bırakıp yeleğindeki yedek şarjörü çıkardı. "Allah'ın lütfü." Baybars şarjörü aldığında samimiyetsizce gülümsedi.

"Asena..." demeden cümlesi yarıda kesilmişti. Sırtında hissettiği namlu cümlesini bıçak gibi kesmişti. Gözlerini sinirle yumdu ve dışından

bir sürü küfretmeye başladı. Asena silahına uzanmak istedi ama aldığı uyarı ile ellerini havaya kaldırdı. Maskeli bir terörist Baybars'ın sırtına namluyu dayamıştı, az önce kaçan adam değildi.

"Ahlaksız ahlaksız küfürler amirim!" diyerek ayağa kalktı Asena. Baybars'ın cüssesinden dolayı hemen fark edememişti adamı.

Baybars sinirle dişlerini birbirine bastırdı. "Aferin gri kafa aferin!" Yalnız silahı tutan adam aceminin tekiydi silahı tutarken bile eli tetiğe gidip geliyordu, bunu hem Asena hem Baybars hissedebiliyordu. Asena buyur der gibi başını aşağıya yukarı salladı, Allah düşmanın bile mertini versin diye boşuna dememişlerdi.

Baybars anlık bir refleksle adamın silahını tutup almaya çalıştı, ikisi de yere doğru devrilip boğuşmaya başladılar. Baybars üstteydi ve silah ikisinin arasındaydı. Silahtan çıkacak ses burada bulunan diğer teröristleri de buraya çekebilirdi. Bu yüzden elinden almaya çalışıyordu, aynı zamanda büyük bir boğuşma vardı. Asena silahını alıp doğrulttu ama üstte Baybars olduğu için ateşleyemiyordu. Dakikalarca boğuştular ta ki silahtan çıkan mermiyle ağaçların üzerinden kuşlar uçana kadar...

11.

RAPUNZEL

Sevgilim ben şimdi büyük bir kentte seni düşünmekteyim.
Elimde uçuk mavi bir kalem, cebimde iki paket sigara.
Hayatımız geçiyor gözlerimin önünden.
Çıkıp gitmelerimiz, su içmelerimiz, öpüştüklerimiz
Ağlarım aklıma geldikçe...
-Cemal Süreyya-

Ben gururumu yıllar sonra bile bana baktığında, onu sevmedim deyişine rağmen sana bir şey olacak korkusuyla yaşarken kaybettim...

"Baybars..." dedim titrek bir sesle. Rüzgâr sert bir biçimde esiyor ve saçlarımın yüzüne çarpmasına sebep oluyordu. Sanki zaman durmuş sadece kalp atışlarını duyuyordum, ortada yalnızca rüzgâr ve ağaçların hışırtı sesi vardı, arkadan gelen çakal ulumaları işin cabasıydı. Tüm dünyam o kurşunun yuvasından fırlamasıyla alt üst oldu, peşimize takılacak teröristler umurumda değildi sadece o kurşunun Baybars'a saplanmaması önemliydi.

Baybars üzerindeki adamı büyük bir güçle yana devirdi, tuttuğum nefesi geri verdim çünkü vurulan adamdı, Baybars değil. Baybars nefes nefeseydi, kesik kesik nefesler alıyor dudaklarından mırıltılar dökülüyordu.

Baybars önce korku dolu gözlerle baştan aşağıya beni kontrol etti, iyi olduğumdan emin olunca başını geriye doğru yaslayıp derin derin nefes aldı. Koşar adım Baybars'ın yanına gittim, yüzünden endişesi okunuyordu, görünürde bir şey yoktu. Elimi uzattım, Baybars da uzattığım eli sıkıca kavradı, tutup ayağa kalktı ama kalkması ile olduğu yere geri düşmesi bir oldu. Kendisiyle birlikte beni de istemsizce aşağıya çekmiş ve düşmeme sebep olmuştu. Tam Baybars'ın üzerine düşerken hızlı hızlı nefes alıp veriyordu, acı çekermiş gibi nefes alıyordu.

Panikle Baybars'ın üzerinden kalktım, ikimizin de üzeri çamur olmuştu ama hâlâ ne olduğunu anlamamıştım, ellerimi ovuşturup toprak parçalarından kurtuldum. Gözlerimi Baybars'a çevirip onu baştan aşağıya süzdüm, her şey iyi gözüküyordu ta ki Baybars yeleğindeki feneri çıkarıp açana kadar. Gözlerim korkuyla açılırken Baybars'ın yanına çöktüm. Fener her yeri aydınlatmıştı, başımı teröristin olduğu tarafa çevirdiğimde elindeki kanlı kasatura bıçağını gördüm. Karnı ve kasığı arasında bir yer kanıyordu, üzerindeki üniformadan belli olmuyordu. "Bıçaklamış!" dedim panikle.

Baybars başını hafif kaldırıp yüzünü ekşiterek bana baktı, "Şaka yapıyorsun ya! Nasıl çözdün?" diye sordu.

Gerçekten bu adam endişeden anlamıyordu, çatık kaşlarla omuzundan itekledim. "Geri zekâlı!" Korkudan nefes alışverişim bile bozulurken nasıl bu kadar rahat olabiliyordu.

Baybars başını hafifçe salladı, alay edercesine mırıldandı. "Başını belaya sokmasaydın, inat etmeseydin, hatırım kalırdı ya!" Sitemini anlıyordum ama gitmek zorunda hissetmiştim, peşimden geleceğini nereden bilecektim? İnanılmaz derecede vicdan azabı hissediyordum ve eminim bu yüzüme yansıyordu. "Bana laf sokup durma. Sağlam yerini de ben bıçaklarım." Kendimden ödün veremezdim.

Baybars gülerek başını geriye yasladı ama canının yandığı gözündeki doluluktan belli oluyordu, çatık kaşlarım yavaşça aşağıya doğru indi çünkü ben sebep olmuştum. Baybars benim için buraya gelmişti.

Baybars'ın gözleri hafifçe kapanıp geri açılıyordu, elimi hızla Baybars'ın başını altına koydum. Stresten dudaklarım kuruyor, nefesim

düzensizleşiyordu. Kurumuş dudaklarımı dilimle ıslattım ve yutkundum. "Kalkmamız lazım tamam mı, JÖH ekipleri demiştin onları bulalım, sen bana yaslan, olur mu?"

Baybars kolunu havaya kaldırdı, saat takılı kolunu gösterdi bana. "Saat kaç?" diye sordu, gerçekten saati bile bilmiyordum, telefonumu nerede düşürdüm onu da bilmiyordum. "On iki buçuğa geliyor..." diye mırıldandım. Bunun ne demek olduğunu ikimizde biliyorduk, gece yarısı, hava soğukluğu, ormandaki hayvanlar...Bunlar hiçbir şeydi. Silah sesini duyup gelecek teröristler en tehlikelisiydi. "JÖH ekibi altı kişiydi zaten, bölgeden ayrılmışlardır. Bizi öbür yoldan başka ekip alacak, yola çıkalım." Baybars zorlukla konuşuyor, bir eliyle başını tutuyordu. Kesik kesik nefesi beni korkutuyordu. "Yeleğin üst tarafında telefon var, bizden birilerini arayalım ne olur ne olmaz."

Hızla dediğini yaptım, yeleğin üstünde fermuarı açıp telefonu aldım. Telefonu açtığımda beni şifre karşılaşmıştı. "Şifresi ne?" diye sordum.

Baybars acıyla dişlerini sıktı. "Otuz, doksan beş," dedi, o an ellerim ekranın üstünde kalmıştı. Benim doğum tarihimdi... Benim doğum tarihim telefonunda mıydı? Yutkunamamıştım. Şifreyi girdiğimde içim bir tuhaf olmuştu. Sinyal yerinde tek bir diş bile yoktu, "Çekmiyor," dedim. Üzerime soğuk terler boşalmaya başlamıştı, Baybars acıyla dudaklarını dişledi. "Tamam..." dedi soluk sesiyle. "Caddeye in, orada çeker."

Onu bırakıp gidecek miydim? Yine saçmalıyordu. "Saçmalama, seni bırakacak mıyım?"

"Git," diye fısıldadı Baybars, onu burada bıraktığım an ya yem olurdu ya da esir düşerdi bunu yapamazdım. Sabaha ölüsü bile kalmazdı, burası şehirden kilometrelerce uzaktı.

"Ne git? Nereye git ya!?" diye çıkıştım, Baybars kalçasını zorlukla geriye doğru sürüyüp arkasındaki ağaca yaslandı, sanki hareket ettikçe yarası genişliyordu, yüzü acıyla buruşuyordu. Başını ağaç kavuğuna yasladı. "İki metreye yakın adamım, gitgide ağırlaşacağım. Nereden baksan altı kilometre yürümek zorundayız, beni taşıyamazsın."

Başımı iki yana salladım, gözlerimin dolmasına engel olamadım. Baybars isterse küfür bile edebilirdi ama onu burada bırakamazdım.

Derin bir nefes aldım ve kendi silahımı alıp boynuma astım diğer koluma da Baybars'ın silahını astım. Ardından Baybars'ın yanına gelip kolunun altına girdim, Baybars ne yaptığımı anlamadığı için ters ters bana bakıyordu.

"Sen..." dedi zorlukla nefes alıp verdi.

Başımı ne diyeceğini biliyormuş gibi salladım, "evet kafadan kırığım." Kolunu boynuma doğru iyice yasladım, "Üç deyince kalkıyoruz," diye kesin bir dille emir verdim. Baybars alttan bana doğru baktı. İki metrenin benim için bir kavram olmadığını düşünüyor olmalıydı. Deli cesareti dedikleri şeyin vücut bulmuş haliydim. Boynumdaki bandanayı çıkarıp karnına doğru bastırdım. Kumaşı yırtılmış, derisinin altındaki karanlık bir bölge gibi parlıyordu kan pıhtısı.

"Derin..." diye mırıldandım.

"Elini çek ve beni bırak," dedi kısık bir sesle.

"Çekersem ölürsün," dedim. Kanı kolumdan aşağı süzülüyordu, o kadar sıcak ve korkutucuydu ki içim titredi. "Üç!" Kendim bile şaşırtan bir sertlikte ayağa kalktım, onu omuzladım. Ağırlığı hemen basmıştı, dizlerim titredi ama düşmedim. Onun nefesi sıcak ve kan kokusuyla doluydu. Yer çamur olduğu için ayağım arada kayıyordu ve Baybars'ın eli hâlâ ağaç kavuğuna yaslıydı, bıraktığı an üstüme devrilme olasılığı yüksekti ama yapabilirdim.

"Emin misin?" diye sordu.

"Bırak şu ağacı!" diye bağırdım, "bırak ve elini karnına doğru bastır." Baybars tereddütle de olsa bıraktı. Ayağım hafif kayar gibi olsa da hemen toparladım, Baybars'ın omuzumdaki elini sıkıca kavradım. "İki kilometre yürürsek dere var, dere ve cadde arasında mesafe yok. Yani o kadar hatırlıyorum, umarım doğru hatırlıyorumdur." Derin bir nefes aldım ve tekrarladım. "Altı kilometre..." Sanki sonsuz bir mesafeymiş gibi.

Her adımda içimden saydım. *Bir... iki... üç... nefes al.* Baybars bir anda sendeledi, yaralı tarafından aşağı sarktı. "Elini çekme!" diye uyardım, elinden daha sıkı tuttum. Gözleri kapanıp açılıyordu bünyesi zayıf olduğu için değil acıdan kapanıyordu. Başını başımın üstüne yasladı ve duraksadı. "Bırak beni, yola çık. Yardım çağır."

"Unut onu. Seni asla burada bırakmam Laz odunu." Her kelimesini bastıra bastıra söylemiştim. Onu burada bırakmak söz konusu bile değildi, ondan hâlâ çok nefret ediyordum hatta bazen gebersin diye dualar bile etmiştim ama onu bu durumda görünce kalbimin bedenime sığmadığını bir Allah bir ben biliyordum...

"Asena..." dedi iniltiyle, göz ucuyla Baybars'ın yüzüne baktım, gözleri kapanmak üzereydi ve bedeni daha fazla ağırlaşmaya başlamıştı. "Efendim?" dedim sakince, adımlarım yavaşladı.

Başını tekrar başıma yasladı, "Senin esir düşmene izin veremem..." Gözlerimde dolan yaş yanağımdan süzülürken o da gözlerini yumdu. Dudaklarındaki renk gitmişti, yüzü boncuk boncuk terlemişti. "Seni alırlarsa amaçlarına ulaşırlar... Bana bellik silahını bırak ve git." Dizlerim bedenin aralığını taşıyamadığında yere doğru aynı anda çöktük. Gözyaşlarım yanağımdan peş peşe akarken bir elimi Baybars'ın yüzüne koydum.

"Seni bırakamam..." Çünkü o da esir düşmeyecek ona verdiğim silahla kendini vuracaktı. Bunu çok iyi biliyordum.

"Asena..." dedi inlercesine ve dudaklarına acılı bir gülümseme yayıldı. "Seni öptüğüm gece..." Kesik kesik konuşuyor ve kesik kesik nefes alıyordu, her nefes alamayışında benim göğsüme bir şeyler batıyordu. "O gece hiç pişman olmadım... ben çünkü..." dedi ama cümlenin devamını getiremedi, gözyaşlarım artarken onu omuzlarından sarstım.

"Hayır! Baybars bana bak!" Baybars sarsmamın etkisiyle tekrar gözünü açtı. Yüzünü usulca okşadım. "sen olmadan gitmeyeceğim, o yüzden diren."

Gözyaşlarım yanağımdan peş peşe akarken yorgunca parmaklarını yüzüme uzattı ve gözyaşlarımı sildi. "Delisin sen..." dedi yine dudaklarında alaylı gülüş vardı. Kendimi sıktım ve bir kez daha sıkı sıkıya Baybars'ın ellerini kavradım ve tekrar omuzladım onu.

Baybars tüm dirayetiyle kalkıp benimle adımlamaya başladı. Eğer geldiğimiz yöne doğru dönersek yakalanabilirdik hem buradan bir hastaneye varmak imkânsızdı. En azından Baybars'ın dediği caddeye çıkıp yardım isteyebilirdik. Ayaklarım yere sağlam basa basa ilerliyordum, bir

an bile onu bırakmayı düşünmedim. Gözleri yine gidiyordu ama gitmemesi gerekiyordu. "Lütfen kapatma gözlerini. Eğer kapatırsan gözlerini başının etini yerim!" diye bağırdım.

Baybars yorgun bir vaziyette tebessüm etti. "Ya o da işe yaramazsa?" diye mırıldandı.

Bir çocuk gibi titreyen dudaklarımı birbirine bastırdım. "Hayır, işe yarayacak yaramazsa seni mahvederim hırt!" Gözümden bir damla yaş boynuma doğru süzüldü.

Baybars'ın dudaklarından yine alaylı bir mırıltı döküldü. "Deme ya, çok korktum gri kafa..."

"Biliyor musun ben senden baya nefret ediyorum!" dedim hem gerçek hem şaka misali bir şeydi. Sadece Baybars'ı uyanık tutmak istiyordum.

"Yapma ya, e ben sana bayağı âşığım," dedi, ciddi bir ses tonuyla söylemişti bu yüzden duraksadım ve Baybars'a doğru baktım. Baybars'ın gözleri arada kapanıp açılsa da gözlerime bakabilecek kadar açıktı, gözlerini kısarak güldü. "Şaka şaka, havamız değişsin diye."

Sinirle nefeslenip yürümeye devam ettim. "Seni şimdi bir değiştireceğim!" Baybars'ın gözlerinde sıcak bir bakış vardı, diğer bakışlarından farklı bakıyordu, tanıdık...

Yaklaşık yarım saat boyunca dere yönüne doğru yürümüştük, doğrusu su sesinin geldiği yöne doğru yürüyorduk. Nefes nefese kalmıştım ve alnımdan boynuma doğru terler süzülüyordu. Kollarım nerdeyse uyuşmak üzereydi, ayaklarımda derman bile kalmamıştı. Baybars'ın yüz rengi tamamen solmuştu ve gözleri yarı açıktı, nefes alışverişi oldukça yavaşlamıştı. "Biliyor musun sana söylemek istediğim çok şey var..." diye mırıldandım. Sesim oldukça bitkin ve hüzünlüydü. Baybars benim söylediklerimi algılayabiliyor muydu emin değildim ama konuşmaya mecali yoktu. Yara derin mi değil mi bu karanlıkta anlamak çok zordu. Ama kan kaybı onu bitkin düşürüyordu.

Bir an için yolun hiç bitmeyeceğini düşünmüştüm, derenin kenarına geldiğimizde gözüme bir ev ilişti. Önce kanamasını durdurmam lazımdı, böyle daha fazla yürüyemezdik. Evin camları kırık ve kullanılmayan bir

ev gibi gözüküyordu. "Baybars geldik, iyi olacaksın bizimkiler gelecek iyi olacaksın, tamam mı?"

Bir cevap gelmedi, son kalan gücümle olabildiğince o eve varmak için çabaladım, boncuk boncuk terler dökerken sadece Baybars'a bakıyordum. Evin girişine geldiğimizde önce duraksadım ve derin derin nefes aldım, tekrar bellik silahıma doğru sarıldım ve bacağıma sertçe sürterek süngüsünü hazırladım. Kapıyı omuzlama itekledim, kapı gıcırdayarak geri açılırken önce silahımı sonra kafamı içeri uzattım. Her ihtimale karşı içeriyi kontrol ettim. Baybars'ı taşımak artık çok zordu. Tek göz, bir yatak, birkaç dolap ve ocağın bulunduğu eski bir evdi. Duvara gömülü eski bir şömineden başka bir şey yoktu. En azından yarayı dağlar, kanamayı durdururken time ulaşırdım. Kan kaybına rağmen Baybars aşırı güçlü duruyordu, hâlâ yürüyebiliyor ve birkaç kelime edebiliyordu.

Baybars'ı yatağa doğru bıraktığımda alay eder gibi hafifçe gülümsedi, "Harbiden Natasha Romanoff gibisin..." dedi.

Yorgunlukla nefeslendim, önüme gelen saçlarımı kanlı elime rağmen geriye ittirdim. "Sen de eşek ölüsü gibi mübarek!"

Baybars başını hafif doğrulttu, "Ne?" diye çıkıştı, çatık kaşlarla devam etti konuşmasına, "Beni kollarına almak isteyen kaç kız var haberin var mı senin?"

Şaşkınlıkla Baybars'a baktım, *öleceksin be adam. Adi, öleceksin...* "Ya Allah aşkına senin gibi devi kızlar ne yapsın?"

Baybars yarasına rağmen o yandan gülüşünü tekrarladı. "Neler yapmazlar ki?"

Allah cezasını vermiş gibi yarası sızladı, "Ya, ölüyorsun hâlâ derdine bak." Acilinden kanamasını durdurmam gerekiyordu. Önce kendi üzerimdeki silahları köşeye bıraktım ardından hücum yeleğini çıkardım. Yeleği yere bırakıp içerisinde olan minik batikon şişesini ve küçük gazlı bezi çıkardım, dikiş için iğnede vardı ama önce kanı durdurmam gerekiyordu. Baybars sessizleşirken ben dolaplarda bir şeyler aramaya başladım, yarayı dağladıktan sonra tülbent gerekecekti. Sıcak su da lazımdı, bir yandan tülbent arıyordum bir yandan su ısıtabileceğim bir tencere. Kapıdaki çalılarla şömineyi yakardım ve suyu ısıtırdım. Evin içindeki rutubet kokusundan burnumun direği sızlıyordu.

Dolapta bir şeyler ararken Baybars'a seslendim. "Üzerini çıkarman gerekiyor." Dolaptan bulduğum paslanmış çelik tencereyi aldım, ardından tülbent aramaya koyuldum. Her yerin altını üstüne getirdim ve gerçekten bir tülbent parçası buldum. Yarayı ıslatmama yeterdi. Koşarak Baybars'ın yanına döndüm.

"Üstünü çıkar demiştim."

Baybars acıyla başını geriye attı. "Hani bir el atarsan..." dedi inlercesine. İtiraz etmedim gerçekten gitgide rengi soluyordu. Baybars'ın üzerine eğilip önce yeleğin çıtçıtlarını çıkardım, yeleğinin alt tarafı kan içinde kalmıştı. Ardından bir elimi Baybars'ın başının altına koyup hafif doğrulttum ve kafasından yeleği çıkardım. Ufak bir hareketlenme bile Baybars'ın canını yakıyordu, elimi tişörtüne doğru götürdüğümde yalnızca Baybars'ın yüzüne baktım. Tişörtü yavaşça çıkarırken ikimiz de konuşmadık. Baybars benim yüzümü dikkatlice inceliyor gibiydi, sanki bir şey arıyormuş gibi... Gözlerimi bakışlarından kaçırdım, bakışlarım boynundaki künyeye takıldı, şok olmuştum. Alyans künyedeydi, yüzüğü künyeye takmıştı. Ne yapmaya çalışıyordu?

Başımı kaldırıp Baybars'ın gözlerine baktım, sanki tüm o öfkem sönmüştü bir an. İkimiz de kim olduğumuzu unutmuş gibiydik, o yüzüğü neden oraya takmıştı? Baybars tüm acısını unutmuş gibi yüzüme doğru yaklaştı, onun yaklaşmasına karşılık olarak yüzümü yaklaştırdım, aramızda yalnızca bir santim vardı. Kalp atışlarını duyuyordum, o benimkini duyuyor muydu? Alp Akın yanılmamıştı... Yalnız kalmak sanki her şeyi söndürüyordu, *senden nefret edemiyorum ben.*

Gelen tıkırtı ile ikimiz de duraksadık, hemen yatağa yasladığım silahımı aldım ve sesin olduğu yere doğru döndüm Alp Akın burada olmayabilirdi lakin ruhu her zaman buradaydı. "Ama hep böyle anlarda gelin tamam mı? Kodumun üç harflileri..." diye mırıldandığını duymuştum.

Ağır adımlarla sesin olduğu yere yani eski dolabın olduğu yöne doğru ilerledim, dolabın önüne geldiğimde önce bekledim ardından hızla kapısını açıp namluyu doğrulttum, namluyu doğrultmam ile indirmem bir olmuştu. "Sen kimsin, ne işin var burada?" Şaşkınlıkla dolabın içine bakarken nutkum tutulmuştu gördüğüm şey karşısında...

"Gerçekten sorguyu Taha mı yapacak?" Ortamda derin bir sessizlik oldu, herkes birbirine bakarken Taha çoktan sorgu odasına girmişti. Taha ne yaparsa yapsın ciddi olmayı beceremeyen biriydi. Herkes fazlaca gergin olup Asena ve Baybars'ı merak ediyordu. "Ara. Bir daha ara, Emo." diye tekrarladı Alp.

"Serkan sen de son sinyalin nereden geldiğine bak," dedi Kaan'da hepsi gerginlikten mahvolmuştu. Asena ve Baybars'ı geri de bıraktıkları için çok pişmanlardı, Baybars'ın yüzündendi. Başımın çaresine bakarım demişti, ekipler burada demişti ama ekipler sadece Baybars'ın dönecek olan ekibi beklediğini ve telefondan biriyle konuştuğunu söylemişlerdi.

"Ulan Barbo iti, sana dedim ki ekipsiz gitme. Kıt beyinli." Fatih sızlayan kolunu tuttu, kolunda incinme olduğu için ve kolunu bükemediği için siyah askılık vermişlerdi, bir kolu sarılıydı. Taha'nın sorgu odasından sesi geliyordu. "Kaan Allah aşkına, Behçet ile gidin ne yapıyor bakın. Savcı gelince rezil olmayalım."

Kaan başını sallayıp Behçet'le sorgu odasına yöneldiler, Taha'nın sesi gerçekten dışarı taşıyordu. Kaan kapıyı açıp başını içeri soktu, "İzliyoruz hadi başla," dedi, ardından kapıyı kapatıp camın arkasına geçtiler. Birkaç polis memuru daha vardı.

Taha rollenip ellerini sorgu masasına vurdu, "burası adalet masası lan!" diye bağırdı, sesi yankılanmıştı. Ardından sağa sola sallanan sorgu masanın ucundan tutup hafifçe kaldırdı. Sorguyu dışardan, yani camın ardından izleyen arkadaşlarına bakıp, "Bu nasıl adalet masası lan? Kıçı başı ayrı oynuyor değiştirin şunu!" dedi. Camın ardındakiler Taha'nın henüz sorguyu başlatmamasına söverken Kaan içeriye ses veren düğmeye bastı. "Oğlum başlatma Murat Sakaoğlu repliklerine, sorguya başlasana!" dedi.

Taha camın önüne gelip dirseğini cama yasladı, yüzünü eline yaslayıp nefesini sorgu camına verdi, buharlaşan camın üzerine kalp çizip sırıttı. "Kaan'ım seni de değiştirelim baksana kıçın başın ayrı oynuyor!"

Kaan, Taha'nın bu hallerine alıştığı için oflayarak yüzünü kapattı. Taha'nın ciddiyetsizliği oldukça sinir bozabiliyordu, Kaan sorgu camına doğru vurup tekrar içeri ses verdi, "Taha seni bayıltana kadar döverim! Başla şu sorguya!" Taha ayarını almış olacak ki tekrar Celal'in yanına doğru gitti bu defa yüzüne doğru eğildi ve fısıldayarak, "N'aber hayatım?" dedi. Ardından geri çekilip karşısındaki sandalyeye rahatça oturdu, ayaklarını çaprazlama uzattı ve adeta kendini Behzat Ç sanarak masadaki sicil dosyasını aldı. İncelerken dosya üstünde adama bakıyordu. "Hobilerin neler Celoo!" 'o' harfini bastırarak ve uzatarak söylemişti.

Celal şaşkın balık gibi etrafına bakınıp durdu, Taha'nın ne yapmaya çalıştığını anlayamıyordu. Ayrıca köşede bir mumya gibi duran Behçet ise titremesine neden oluyordu. Ne zaman içeri girmişti? Gerçekten bu adam üç harfli olmanın hakkını veriyordu, köşede durmuş ve kilitlenmişti.

"Cevap verir misin, yoksa köşedekini üstüne salayım mı?" Celal titreye titreye nefes aldı, yutkunup elini tedirgin bir biçimde masanın üzerine koydu. Korkuyordu çünkü ancak bir psikopat sorguya böyle giriş yapardı, duvarın köşesinde onu lime lime edecekmiş gibi bakan psikopat Behçet ve elindeki bıçağı ile yeterince korkutuyordu. "Müzik..." Adam cevap vermeden Taha ellerini tekrar masaya vurdu ve ayağa kalktı, "Seninkilerden çok bahsettik! Sıra bizde." Masanın etrafında tur atmaya başladı. "Hobilerin ve fobilerinden bahseder misin Behçet komiserim?" diye ekledi, Celal gerçekten korkmaya başlamıştı. Daha önce de sorgulara girmişti ama hiç böylesine bir sorgu olmamıştı. Behçet bıçağı elinde döndüre döndüre sorgu masasına geldi, bıçağı havaya kaldırıp masaya sapladı ve öyle bıraktı, ellerini masanın iki yanına koyup Celal'e baktı. Celal ise altına ha kaçırdı ha kaçıracaktı çünkü Behçet'in o kehribar gözleri bir ateşi andırıyordu, ejderha olmak için sadece ağzından çıkacak ateş eksikti.

Dişlerini öfkeyle birbirine bastırdı, "Hobilerim şerefsiz doğramak! Fobilerim ise şerefsiz doğrayamamak!" dedi.

Taha duraksayıp Behçet'e doğru döndü, bu cevabı aşırı ciddiye almış olacak ki "Harbi mi lan?" diye sordu.

Behçet yavaşça Taha'ya döndü, "Harbi sarışın..."

Taha korkmuş gibi elini ısırdı ve Celal'e yaklaştı. "Oğlum seni delik deşik eder, konuş lan!" dedi.

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu Celal.

Behçet adamın karşısındaki sandalyeye oturup ellerini göğsünde birleştirdi. "Alex'in sağ kolu sen miydin?"

"Değildim." Başını iki yana salladı. "Siz cidden onu ve ailesini hafife alıyorsunuz, o adam sağ kolunu böyle ulu orta salar mı?"

Taha bir anda Celal'in ensesinden tutup masaya doğru yapıştırdı. "Lafı geveleme lan!" İşte gerçek sorgu şimdi başlıyordu. Adamın anlatmama gibi bir niyeti yoktu çünkü karşısındaki kişilerin Kartal olduğunu ve eninde sonunda öğreneceklerini hatta döve döve öğreneceklerini biliyordu, bu yüzden dayak yemeye niyeti yoktu.

"Bildiğim tek şey var, ne kendisi gelecek kadar ne de sağ kolunu gönderecek kadar aptal biri. Sandığınızdan fazlalar, siz Kartal Timi'siniz, değil mi?" Sessizlik oluşunca kendi kendini yanıtladı. "Öylesiniz. Dünyanın her yerine yayılmış durumdalar ve sizi öldürmek için para alan kaç kişi var, haberiniz var mı?" diye sordu. Taha ve Behçet birbirleriyle kısa bakıştılar. Onları öldürmek isteyen birilerinin olduğunu biliyorlardı ama bu kadar çoğaldıklarını bilmiyorlardı.

"Devam et," dedi Behçet.

"Aranızda bir kadın var ve Alex onu istiyor, Alex değil direkt örgüt o kadını istiyor. O kadın bir şeyin yapı taşıymış."

"Asena'dan mı bahsediyor?" diye sordu Behçet Taha'ya bakarak. Taha ise anlamamıştı, Behçet masanın üzerinden doğrulup Celal'in yakasına yapıştı ve kendine doğru çekti. "Düzgün anlat it!"

"Gerçekten bildiklerim bu kadar, ben sadece kulaktan duyma şeyler biliyorum ve o timinizdeki kadından sevgilim diye bahsettiğini. Zaten bu silah... her şey... o kadının dikkatini çekmek içindi, biz yemdik. Tabii siz de..." Odada tüyler ürperten bir sessizlik oldu, ikisi de usulca sorgu odasından çıktı.

Adam ikisinin içine şüphe tohumunu ekmişti, gerçekten Asena ile Alex arasında bir şey olduğunu düşünmeye başlamışlardı. Kaan ile göz

göze geldiklerinde elleri belinde sorgu odasının içine kitlenmişti. "Asena için de sevgilisi diyor..." Taha'nın sesi oldukça kısık çıkmıştı.

Kaan bunun üzerine bakışlarını Taha'ya çevirdi, dişlerini sinirle birbirine bastırdı. "Saçmalama lan!" diye çıkıştı. Nedense ihtimal bile vermiyordu Asena'ya çok güveniyordu. "Emirhan ulaşmış mı diye bakalım," dedi Behçet. Üçü de sorgu bölümünden çıkış yapıp Kartal karargâhına gitmişlerdi.

Fatih'in sesi dışarı kadar geliyordu, "Kızım, neredesiniz siz ya? Her yerde sizi arıyoruz, kimsenin sizden haberi yok." Telefonun sesini dışarı vermişti.

"Asıl siz neredesiniz, Baybars geleceğinizi söyledi. Birileri ile konuşmuş, birilerinin geleceğini söyledi ama kimse ortada yok."

"Ne demek birilerinin geleceğini söyledi, burada kimsenin bir şeyden haberi yok," dedi Fatih şaşkınlıkla, hepsi birbiriyle bakıştı hatta kendilerini sorguladılar. "Baybars nerede?"

"Baybars uyuyor, yaralı ama hallettim. İdare edebiliriz miyiz bilmiyorum, her an baskın yiyebiliriz." Hepsinin arasında bir uğultu oldu bu defa, Fatih bakışlarıyla onları susturdu, bu işin içinde bir iş vardı. Baybars bu kadar tedbirsiz iş yapmazdı. "Kime haber vermiş ulan bu herif?" dedi Fatih.

Asena birkaç saniye sessiz kalmıştı, "Selim..." dedi. Selim'e mi bildirmişti, nasıl böyle bir tedbirsizlik yapabilirdi? Tim sorgu dolu bakışlarla birbirine baktı.

Asena Alp'in küfürlerini duyuyordu, hepsi sövüyordu. "Kim bu Selim?" diye sordu Alp. Taha elini yanağına koyup çaktırmadan odanın içinden görünen lobiyi işaret etti. Asena ise panikle bağırdı. "Emo, Alp'i tut! Sakın saldırmasın!" diye ekledi. Keşke bunu birkaç saniye önden söyleyebilseydi hoş söylese Alp Akın asla durmazdı.

"Neye saldırmasın? Şu an üzerine uçmakta olduğu mavi gözlü apaçi kılıklı amire mi? Tabii efendim!" diyerek alaya aldı, alaya almakla kalmadı telefonu Fatih'in eline tutuşurdu çünkü uçmakta olan Alp'e yetişmeye çalışıyordu. Şubenin içinde lobiye geldiğinde Selim memurlardan biriyle konuşuyordu, Alp ise pimi çekilmiş bomba gibi ilerliyordu. Tim

ise yapmacık bir ifadeyle onu durdurmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. "Alp dursana ya..." diye bağırıyorlardı ama ağızlarının içinden.

"Ya oğlum, dur tüh!" Yaptı Behçet, karınca adımlarıyla Alp'e yetişmeye çalışıyorlardı. Selim'e yaklaşırken seslendi Alp. "Selim sen misin?" diye yüksek sesle sordu, Selim eli cebinde kaşları çatılmış bir biçimde Alp'e döndü, "Evet..." Lafı ağzından çıkmadan Alp resmen zıplayarak kafa attı.

Kaan da arkasından yapmacık bir ifadeyle ellerini birbirine vurdu, peşine doğru koştu. "Ah Alp ne yapıyorsun kardeşim ya! Yapma şöyle şeyler!" Ayırmak için bile yaklaşmıyordu, Taha gülerek elini Kaan'ın omuzuna koydu, hiç Selim'i altına alıp yumruklamasını umursamadı. Diğer memurlar ayırmaya çalışıyordu ama Alp'i kaldırabilen aşk olsun. "Ulan adam bizim yıllardır yapamadığımızı tek olayda yaptı..." diye mırıldandı Taha. Turan ve Behçet, Taha'nın arkasında yerlerini aldı. Turan Taha'nın omuzuna dirseğini yasladı, Behçet'te Kaan'ın. "Alp'im ya biraz dikkatli ol lütfen!" Fatih bile önce müdahale etmek yerine arkasındaki Serkan'a döndü. "Asena'dan konum iste, hazırlıkları yap. Güneş doğarken almaya gideriz. Savcı sorarsa kolu incindi uyuyor deriz, senin için."

Serkan şaşkınlıkla Fatih'e baktı. "Abi yengeye yalan mı söyleyeceksin?" Şaşırmıştı çünkü Fatih eşinden hiçbir şeyi saklamazdı. Kaşları hızla çatıldı Fatih'in. "Tövbe de oğlum, yengen değil başka savcı gelecek."

Fatih yerde yuvarlanan Alp ve Selim'in tepesine dikildi, içten içe Selim'e bir kere de kendisi geçirmek istiyordu ama yapamamıştı. Kazım Müdürün lobiye gelişi ile herkes suratındaki gülüşünü silip esas duruşa geçti. Alp ve Selim ise yerde yuvarlanmaya devam ediyordu, Kazım Müdürün bağırışı ile ikisi de durup ayağa kalktı. Selim'den nefret edip sırıtarak kavgayı izleyen herkes çil yavrusu gibi dağılmıştı.

"Ne oluyor lan!?" diye bağırdı Kazım Müdür. Resmen lobideki herkes titremişti hatta o seyrek beyaz saçları bile hazır ola geçmişti. Selim ve Alp'in karşısına geçip tabiri caizse resmen kükredi. "Dingonun ahırı mı lan burası!?" Alp karşısındaki kişinin hem Emniyet Müdürü oluşundan hem de İrem'in babası olmasından dolayı büyük saygı duyuyordu. "Kazım amca..." demeden Kazım Müdür Alp'in laflarını ağzına tıkadı.

"Kes! Serseri misin lan sen?!" Alp bu defa cevap vermedi, Selim sinirle soluyarak burnunu tutuyordu çünkü kanıyordu ama musluk gibi akıyordu.

"Vay be mafya ile iş yapacak günlere döndük geldik demek," dedi, ona uzatılan peçeteyi burnuna tuttu. Alp'e laf çarpıyordu ama Alp bir mafya değil yıllardır devlete yardım eden bir muhbirdi.

"Vatan hainleri ve teröristleler mi çalışalım amirim?" diye bağırdı Kaan. Birbirlerini yerlerdi ama birbirlerini yedirmezlerdi.

Alp sinirle tekrar Selim'in üzerine atlayacakken Fatih araya girdi ve göğsünden ittirerek uzak durmasını sağladı, "Karargâha gir hadi!" Emirhan kolundan tutup Alp'i çekiştirmeye başladı. Bıraksalar ağzının ve yüzünün yerini değiştirecekti, gözlerini bir saniye bile Selim'in üzerinden ayırmıyordu.

Kazım Müdür Selim'e doğru dönüp tüm kelimeleri bastırarak, "Alp bir mafya değil, muhbir!" dedi.

Arkadan Kaan tekrar ortaya atıldı. "Amirim yani siz de gidip milletin kardeşini tuzağa çekerseniz mafya gerçekten mafya olur!" Resmen hiçbir lafı esirgemiyordu, Selim'in eli ne kadar kuvvetli olursa olsun sessiz kalmamıştı hem de Alp'i ezdirmeye hiç niyeti yoktu.

Selin anlamamış gibi tek kaşını havaya kaldırdı ama gayet iyi anlamıştı. "Hayırdır Sönmez ne geveliyorsun?" Kazım Müdür olayı bilmediği için çatık kaşlarla Kaan'a döndü, ne diyorsun der gibi baktı. Kaan ise zevkle birkaç adım öne geldi. "En son Baybars şefimle siz konuştunuz mu konuşmadınız mı?"

Selim köşeye sıkışmış gibi soldu, "evet," dedi acıyla inleyerek. Fatih bu defa müdahil oldu, "Ne konuştunuz peki?"

Selim bir süre sessiz kaldı, bu defa Fatih Selim'in üzerine doğru adım attı. Hepsinin bu adamı dövmek için fazlaca sebebi vardı ve bir gün mutlaka gerçek yüzü ortaya çıkacaktı, Fatih resmen Baybars'a dönmüştü. Selim'den yaşça büyüktü, bu şubede Fatih ne kadar sessiz olursa olsun isminin bir ağırlığı vardı. Tek ince çizgisi timdi ve timin canıydı. "Selim," dedi dişlerini birbirine bastırarak. "Ne konuştunuz?" diye tekrarladı.

Kazım Müdür Fatih'in duruşunu bildiği için müdahale etmiyordu, gerçekten ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Cevap beklermiş gibi

Selim'e döndü Selim ise çok rahat bir tavırla, "Ekip talep etti, göndereceğimi söyledim. O an saha görevi gelince öncelik sivil hayat diye düşündüm, aklımdan çıktı," dedi, yalanı ortaya çıkınca resmen r şeklini almıştı, tutarlı yalan söylüyordu, gerçekten saha görevine gitmişti.

Baybars Selim'den gram hazzetmezdi, zaten şubeden başkasını arayıp destek talebinde bulunmuştu ama Selim bunu duyar duymaz Baybars'ı aramıştı, "ben hallederim," demişti, öyle ya da böyle Selim de tim şefiydi ve Baybars başta tereddüt etse de başka şansı yoktu o an.

Kazım Müdür sinirle kaşlarını çattı. "Bu nasıl hata böyle Selim? Görev arkadaşının hayatı tehlikede! Bu nasıl sorumsuzluk!"

"O an..." demeye fırsat vermeden Kazım Müdür elini kaldırdı. "Kes! Derhal savunma istiyorum." Bakışları tim ve Selim arasında mekik dokudu, "olay istemiyorum, durumlarını hızla öğrenip hazırlık yapın."

"Hallettim..." dedi Fatih ama Kazım Müdür hâlâ ters ters Selim'e, "görüşeceğiz," der gibi bakıyordu, yaptığı şeyin savunma gerektirdiğini bilecek kadar tedbirini almıştı Selim. Kazım Müdür oradan uzaklaşırken ona kitlenen Fatih'e baktı. Fatih yaşına rağmen oldukça kalıplı, uzun boylu biriydi. Selimden birkaç santim uzundu, Selim'in ensesinden tutup kendine çekti ve kulağına yaklaştı. "Eğer..." dedi duraksadı, ensesi elinde parçalanacak kadar sıkarken devam etti. "İkisine bir şey olursa ülkenin öbür ucuna da tayin istesen seni bulur, gömerim." Fatih elini Selim'in ensesinden çekmedi ta ki karısının topuk sesini ve sesini işitene kadar.

"Fatih başkomiserim," dedi gür ama tiz sessiyle, Fatih hızla Selim'in ensesini bırakıp geri çekildi. "Başını yukarı tut, bastır," dedi sakince. Yaşlarına rağmen her şeye meydan okuyan bir çiftlerdi. İkisi yirmi beşlik çıtır gibi gözüküyordu, Hande tek kaşını kaldırmış savcı kimliği ile değil eş kimliği ile Fatih'e bakıyordu. Geç saate rağmen bir telefonla hemen şubeye gelmişti, her zaman eşinin ve timin arkasını koruyordu. Fatih tüm gerginliklere rağmen gülümsedi ve karısının yanına koştu. "Hande Savcım."

"Kavga mı ediyordun?" diye sordu sert bir tonda.

Fatih ise karısına cevap vermekten hiç gocunan bir adam değildi, onları izleyen topluğa rağmen karısının önüne gelen saçlarını geriye doğru ittirdi. "Henüz değil, yavrum," dedi, Hande istemsizce tebessüm etti,

herkes Fatih'in karşısında önünü iliklerken o karısının önünde ilikliyordu ve sevgisini göstermekten çekinmiyordu.

"Herkes içinde yapma şöyle, bize bakıyorlar. Koskoca Kartal şefi, millet ne der sonra?"

Fatih yine aynı tebessümle elini karısının beline koydu ve yürümeye başladılar. "Karısına köle olmuş derler, yavrum."

Hande, kaç yıl geçerse geçsin Fatih'in yumuşak sözleri ve iltifatları karşısında kıpır kıpır oluyordu. 17 yıldır evlilerdi üstelik, her yıl daha büyük sevgiyle ilerliyorlardı. Hande utanarak başını öne eğdi. "Ya deme şöyle millet içinde yavrum falan, ben ortalık karışmasın diye geliyorum," diye mırıldandı.

Fatih başını onaylar gibi salladı. "Tamamdır, güzel karım." Hande tekrar Fatih'e döndü, ters ters bakmak istiyordu ama yapamıyordu. Herkes her seferinde Fatih'in güler yüzlülüğüne şok oluyordu çünkü Fatih sadece karısının yanında tebessüm ediyordu. Tüm bu gerginliğe rağmen sadece Hande'ye karşı duvar örmüyordu.

"Savcı birazdan gelir, duyduğuma göre Asena ve Baybars hâlâ bölgedeymiş. Şu an orası aktif bölge olduğu için ve geride adam bıraktığınız için size tedbir isteyebilir, sorgulama falan derken uzun sürecek. Ben savcıyı önce başka soruşturmaya yönlendirip oyaladım, siz o sırada hazırlık yapın. Güneş doğarken ortadan kaybolursunuz, formaliteden birkaç kişi kalır sizden. Hafif yaralı olduklarını söyleriz. Asena ve Baybars ile döndüğünüzde öyle ya da böyle soruşturmaya girersiniz."

Hande her şeyi tane tane anlatırken Fatih büyülenmiş gibi Hande'ye baktı. "Biliyorsun bu işi sayın savcım."

Hande'nin özgüvenle dudakları yukarı kıvrıldı, "Herhalde başkomiserim, sizi nasıl etkilediğimi unutuyorsunuz."

Fatih histerik bir gülüş attı. "Hakkım da on iki soruşturma açarak, neredeyse mesleğimden ederek..." Göz kırptı. Gerçekten nefretin dibine kadar sıyırdıkları bir aşk yolculukları olmuştu.

Bir şey var aramızda.
Onu buldukça kaybediyoruz isteyerek.
Fakat ne kadar saklasak nafile
Bir şey var aramızda, Senin gözlerinde ışıldıyor.
Benim dilimin ucunda...
Nahit Ulvi Akgün.

"Ne işin var senin burada, evin yok mu?" diye sordum şaşkınlıkla. Gerçekten elim ayağım buz kesmişti, dolabın içinden küçücük bir kız çocuğu çıkmıştı. Bir kedi beklerken bir çocuğun olması beni afallatmıştı. Kirli suratına rağmen, yemyeşil gözleri, al al yanakları vardı... Hele saçları, bir imtihan gibi kalbime dokunmuştu. Simsiyahtı ve kendimi hatırlatıyordu bana. Sanki karşımda küçük bir ben vardı, hayat gerçekten çok acımasızdı. Küçük çocuğun boyuna gelmek için dizlerimi büktüm.

"Burası benim evim, asıl sizin ne işiniz var burada, asker misiniz?" diye masumca sordu, ses tonu iç titretiyordu. İstemsizce sorguya çekmiş gibi oluyordum ama kimdi, neydi, bu evde kimle kalıyordu, öğrenmem lazımdı. Baybars müsaade ederse öğrenecektim ama ne nazlı çıkmıştı böyle? Eskiden böyle değildi. Ayrıca biraz benim gibi şok olabilir miydi? Küflenmiş bir evde küçücük çocuk vardı.

"İyiyim dedim ama öleceğim yani!" diye söylendi Baybars. *İlgi vereceğim sana da bir müsaade...* Derin bir nefes aldım, küçük kızın önüne gelen kabarık saçlarını geriye ittirip şefkatle okşadım. Üzerindeki çiçekli fistan o kadar güzeldi ki kendi küçüklüğüme bakıyordum resmen. "Şimdi, şu arkada gördüğün nazlı abiye pansuman yapmam gerekiyor, bana yardım edersin, değil mi?" tebessümüm hiç olmadığı kadar genişlemişti.

Gözlerini kırpıştırdı, "he ederim," dedi, şivesi vardı ve bu onu daha tatlı yapıyordu.

Baybars ise söylenmeye devam ediyordu. "Ölüyorum yalnız?" Az önce öpüşmeye yeltenen bir adamın gayet sağlam olduğuna emindim. Onu duymamış gibi davrandım.

Küçük kız heyecanla dolabın içinden doğruldu, sırtına küçük eskimiş bir çanta takmıştı. Bir anda çantasını indirip içini açtı, çantasını

açmasıyla gözlerim irice açıldı. "Bunları bana doktor amca verdi." İçinde morfin seviyesinde kutulu ilaçlar ve paketler vardı. Kaşlarım istemsizce çatıldı. Hangi akıllı ve mantıklı bir doktor bu yaştaki küçük çocuğa bunları verebilirdi? Bu mümkün müydü? Kim bilir daha kaç yaşındaydı, nereden bilebilirdi hangi ilacın neye yaradığını? Çantanın içine bakıp karıştırmaya başladım. İçinde ağır kesiciler, sargı bezleri, cerrahi dikiş iğneleri doluydu. Sağlık bilgim olduğu için hepsinin ne işe yaradığını biliyordum, çoğu ağır hastalıklar ve yaralanmalar içindi.

"Hangi doktor verdi sana bunları?" diye sordum, küçük kız dudaklarını ısırıp duruyordu ve buradan da doktorun vermediğini anlamak çok zor değildi. Başımı Baybars'a doğru hafifçe çevirdim, çevirdiğim gibi ayaklandım. Olduğum yerden koşarak yanına gittim, gözleri kapanmıştı. Yüzünü ellerimin arasına aldım, resmen yanıyordu. Ateşlenmişti, kanamayı bir an önce durdurmam gerekiyordu. Yüzünü sağa sola doğu hafifçe salladı. "Baybars benimle kal, duyuyorsun, değil mi?"

Baybars bitkin bir halde başını hafifçe salladı, baş parmağım ile usulca yüzünü okşarken bambaşka bir ifadenin içerisindeydim. Sanki onu her gördüğümde intikam hırsıyla tutuşmuyor gibiydi, sanki her gece seni affetmeyeceğim diye yastığı yumruklamıyormuş gibi korkuyordum. On beş yaşında hiçbir şeyden haberi olmayan Elfida gibi bakıyor ve korkuyordum.

Hızla çantayı alıp içindekileri yere boşalttım, hızlı hızlı hareket ediyordum. Hücum yeleğinde Baybars'ın çakmak taşıdığını tahmin etmek çok zor değildi, zaten şöminenin içinde odun ve kömür vardı. Kız burada tek değildi belli ki. Hızla hücum yeleğindeki çakmağı çıkardım, ilaç kutularından birinin kartonunu alıp tutuşturdum ve şöminenin içine attım. Ateş tutuşmaya başlarken tekrar yere boşalttığım ilaçlara döndüm. Gazlı bez, tentürdiyot cerrahi eldiven ve cerrahi dikiş iğnesi vardı. Bendeki iğneden daha sterildi. İş görebilecek sadece bunlar vardı, bu çantada bunların olması bile beni dehşete düşürmüştü, bu yüzden küçük kızla sık sık göz göze geliyordum. Gözlerindeki suçluluk hissini hatta büyük korkuyu çok net görüyordum bu yüzden sert bir şekilde bakmıyordum, olabildiğince yumuşak bakmaya çalışıyordum.

Tekrar Baybars'a doğru döndüm, ellerim titriyordu. Baybars'ın kanı, sedirin üstüne süzülmüştü. Her damlası canımı yakıyordu ama kan durmuyordu. Yarayı dağlamak veya morfini basmak sağlıklı değildi, dikiş atabilirdim. Eldivenleri takarken parmak uçlarım terden kayıyordu, aynı zamanda küçük kızla konuşmaya çalışıyordum. Çünkü eminim onun için bu görüntü çok ağırdı. "Adın ne bakalım?"

Küçük kız önce birkaç saniye duraksadı ardından çekingen bir tavırla mırıldandı. "Elfida."

O an ellerim havada kaldı, dudaklarım şaşkınlıktan aralandığında yavaşça küçük kıza döndüm. Neydi şimdi bu? Evren sanki bana, sen kaçsan bile geçmiş farklı bedenlerde seni kovalar diyordu. Bu adil değildi hem de yeni yaşam temelleri atmaya çalışırken hiç adil değildi. Sadece sustum ve tekrar Baybars'a döndüm, içimden bir ateş yükseldi. Derin bir nefes alıp tentürdiyot şişesini açtım, kapağını dişimle tuttum. Bir an tereddüt ettim çünkü bunu dökmem canını çok yakacaktı.

Küçük kız o sırada hiç korkmadan emekleyerek yanıma geldi ve ayaklarımın dibine oturdu, "Senin adın ne?" diye sordu merakla.

"Asena," dedim ve o an cesaret edip tentürdiyottu yaraya doğru döktüm, Baybars'ın bedeni acıyla sarsıldı, kasıkları kasıldı. Yumruklarını yatağa doğru vurup inledi, acıyla titriyordu ama asıl acı uyuşturmadan diktiğim kısım olacaktı.

Küçük Elifda heyecanla güldü, sadece bana odaklanmıştı. Nasıl böyle soğukkanlıydı? "Ben ne demek biliyorum. Dişi kurt demek!" Şu an kızın dediği hiçbir şeye odaklanamıyordum, soğuk soğuk terliyordum.

Baybars acıyla dişlerini birbirine bastırdı. "Dişi kurt, hem de acımasız bir dişi kurt!" diye sızlandı, kan ve tentürdiyot birbirine karışırken yaranın çevresini gazlı bezle temizliyordum bunu yaparken, bilerek hafifçe bastırdım. Baybars bir çocuk gibi tekrar mızmızlandı. Vücudundaki ateş yüzünden ara ara gözlerini kapatsa da iyi gözüküyordu. Sadece kan kaybı şekerinin düşmesine neden oluyordu, yara Baybars'ın tabiriyle çok derin olmasa da koca bir yarıktı ve yapılacak pansuman ancak bir gün tutardı. Ne bir serum vardı ne de başka bir şey, sadece kanama dursun diye basit bir dikiş...

Baybars gözlerini hafifçe açıp bana baktı, acıdan hızlı bir şekilde nefes alıp veriyordu. Gülümsemeye çalışsa da boncuk boncuk terleyişinde ve yüz ifadesinden canın yandığı belli oluyordu. "Bana bir can borcun var..." diye mırıldandı, duraksadım. *Senin de bana bir hayat borcun var...* Hangisi ağırdı tartışılırdı.

"Şunu bastırabilir misin?" diye sordum Baybars'a. Başını hafifçe salladı ve beni onayladı. Güçlükle gazlı bezi yarasına doğru bastırdı. O sırada cerrahi ipi iğneye geçirmeye çalışıyordum ama elim deli gibi titriyor ve boncuk boncuk terliyordum. Nefes alıp vermeye çalıştıkça göğsüme bir şeyler batıyordu, kolumun tersiyle alnımda biriken terleri sildim.

O sırada Elfida beni izliyordu, elimi çenesinin altına koyup merakla sordu. "Siz âşık mısınız?"

İpi deliğinden geçirip kaşlarımı çattım. "Hayır tabii ki," diye çıkıştım, "Amirim benim o."

Küçük Elfida kıkırdamaya başladı, o bile inanmamıştı. "O zaman niye o abi seni yiyecekmiş gibi bakıyor ve sen de ona..." Ellerini çenesinin altına koyup gözlerini kırpıştırarak Baybars'a baktı ama bakışı bir çocuğun heyecanla oyuncağa bakışı gibiydi. "Böyle bakıyorsun?" diye ekledi. Baybars'a döndüğümde Elfida'nın tabir ettiği gibi bakıyordu, bir çocuğun oyuncağını seyrettiği gibi...

Baybars bakışlarını benden çekip Elfida'ya döndü, "ben amirim," dedi ciddi bir tonda, tekrar bakışları bana dönerken ben bakışlarından ne demek istediğini anlamıyordum.

Elfida kırık olan ön dişlerine resmen gülümsedi. "Amirler de âşık olur bence!" dedi o masum sesiyle.

Elfida'nın dediklerini duymazlıktan geldim, dizlerimin üstünde tekrar Baybars'ın yanına gittin. "Dikiş atacağım ama ne kadar idare eder bilmiyorum ve uyuşturacak bir şey yok."

Baybars gözlerini yavaşça kırpıştırdı. "Bayılmam, merak etme..." dedi ama bayılacaktı, bunu çok iyi biliyordum, hem de böyle geniş bir yaranın uyuşturulmadan dikilmesini ve o acı eşiğiyle bayılmanın ne demek olduğunu çok iyi öğrenmiştim. Bir an uzunca duraksadım. Beynimin içinde yankılanan seslere istemsizce kulak vermiştim. O bağırışlar,

o çırpınışlar, o gözyaşları ve acıdan bayılışım... beynimin içinde dönüp duruyordu. Bunlar beyninde döndükçe elimdeki dikiş için kullanacağı iğne titriyordu. Baybars birkaç defa seslenmişti ama ben korkuyordum, Baybars'ı acıtmak neden bu kadar zordu?

"Acı eşiğim yüksek..." diye yorgun bir vaziyette mırıldandı. Yerdeki kanlı tişörtü alıp buruşturdum, "dişlerinin arasına koy, kırılmasın." Baybars beni ikiletmedi, tişörtü dişlerinin arasına aldı. Normalde acı eşiği yüksek olabilirdi fakat kan kaybından dolayı hemen bayılacaktı, Baybars bir süre elime baktı, titriyordu. Gözlerini kırpıştırarak yapmamı söylüyordu. Nefesimi tuttum, ilk iğneyi batırdığımda Baybars'ın nefesi kesildi ve yüzü kireç gibi oldu, sesini çıkarmadı. Benimse gözlerim doldu, her dikişte içimden bir şey koptu. O kadar yorgun ve bitik bir haldeydi ki bir rüzgâr esintisi bile canını yakabilirdi, gözleri dolmuştu ve dişlerini bastırıyordu. Her dikiş atışımda sanki kendi vücuduma iğne batırıyordum, derin bir nefes almak istesem bile rahat bir şekilde alamıyordum. Gözümde biriken yaşlar artık altıncı dikiş darbesinde kendini yanaklarıma doğru bıraktı. Her dikişte kan biraz daha yavaşladı. Altıncı dikişte Baybars'ın boynu ve yüzü kızarmıştı, yüzündeki ve boynundaki damarlar yerinden fırlayacak gibiydi. Yedinci dikiş darbesinde Baybars'ın gözleri yavaşça kapanmıştı, tuttuğum hıçkırığı bu defa serbest bıraktım. Ellerimin titrememesi büyük bir çaba gösterdim ama bunu engellemek çok zordu. Dikiş atmak mesele değildi, başka birine bunu kolaylıkla yapardım ama ona... Aşk böyle bir şey miydi? İçimde yanan öfkeye rağmen onu böyle görmeye katlanamamak mıydı? Şu an kendimi acının tam eşiğinde hissediyordum, kafamdaki çığlıklar bir yana; Baybars'a olan nefretim bir yanaydı...

Yirmi dördüncü dikişi attıktan sonra bitmişti, elimdeki ip kanla yapış yapıştı. Ağlayarak iğneyi kenara attım ve bir çocuk gibi başımı Baybars'ın koluna yasladım. Kanlı eldivenlerle öylece kalmıştım. Elimle başımı iki yanından tuttum, kafamdaki hiçbir şey susmuyordu. Elfida bir anda boynuma doğru atlayıp sıkıca sarıldı, saçlarımı okşarken gözyaşlarım arttı. Çocuksu ruhuyla beni sakinleştiremeye çalışıyordu. "İstersen konuşanlara kızarım ama ağlama dişi kurt," dedi, o sesindeki masum tını

beni daha çok ağlatmıştı. Ellerimi usulca Elfida'nın sırtına koyup başımı kendi omuzuma yasladım ve bir yandan da Baybars'ı izledim.

Baybars'ın acıyla kalkıp inen göğsü yavaşladı, ritmi geri geldi. Benim ise dizlerim artık beni taşımıyordu, yere doğru çöküp oturdum. O anda dışardan rüzgâr esti, şöminenin ateşi çatırdadı. "Rapunzel..." diye mırıltı döküldü dudaklarından. Hani şarkıda, gözümün gördüğü göğsümün bildiği ile bir değil diyor ya... Tam olarak öyleydi. Gözleri vicdanlı, cesur ve dürüst bir adamı görüyordum hatta belki hoşlanan bir adam görüyordum ama aynı zamanda koca bir yalandı... Ayağa kalkıp yerdeki bandajı aldım ve Baybars'ın yarasını kapatmaya başladım, nefesinin düzene girdiğini görmek bile bana derin bir nefes aldırıyordu.

Baybars'ın yarasını güzelce sardığımda Elfida'ya dolaptaki süngerlerden bir yatak yaptım, Elfida'da gözlerini uykuya daldırırken ben de etrafı kontrol etmek için silahımla kapının önüne çıktım. Kapının önündeki çıkıntıya oturup sağıma soluma bakındım. Bakıldığında tam bir doğa harikası gibiydi yemyeşil çimler, berrak akan dere suyu hepsi güzeldi, yalnızca yaşam belirtisi olmaması insanı ürpertiyordu. Etrafta bir ev bile yoktu yalnızca küçük Elfida'nın söylemine göre ileride bir sağlık ocağı vardı. Oraya gitmek için Baybars'ın ayılması gerekiyordu, alnına koyduğum soğuk bezle ateşini dengede tutmaya çalışıyordum.

Ellerimi önümde birleştirip göz ucuyla kırık olan camdan içeriyi izledim, Baybars en sakin haliyle uyurken Elfida hemen yatağın dibinde en masum haliyle uyuyordu. Hâlâ bu kızın neden burada tek olduğunu o ilaç dolu çantayla ne yapacağını bilmiyordum, bunu ancak yarın öğrenebilirdim... Tekrar önüme döndüm. Baybars'ı kaybetmekten korkacağımı hiç düşünmemiştim, daha dün canını yakacağım diyordum şimdi ise nefes alsın diye dua ediyordum. Başımı kapıya yaslayıp içeri aydınlatan dolunaya baktım, iki saate güneş yüzünü gösterirdi...

Hâlâ kapıda nöbet tutmaya devam ediyordum, ayağımın altındaki toprak kalıntılarını ezmeye devam ettim. Baybars yaklaşık bir saattir

uyuyordu ve uyuduğu süre boyunca hep Rapunzel diye sayıklamıştı. Beni affet, seni hep sevdim ve artık çok yoruldum gibi cümleler sıralamıştı. Gerçekten sevmiş miydi ve pişman mıydı? Oysa daha geçenlerde mutfakta ergenlik hatası olduğunu vurgulayıp hata olduğunu söylüyordu ama söyledikleri ve yaptıkları tutmuyordu... Bir tür oyun mu oynuyordu yoksa kendinin bile emin olmadığı duygular mı yaşıyordu, bilmiyorum ama bu benim canımı yakıyordu. İnsanı öyle bir yerde bırakıyordu ki öyle hisler yaşatıyordu ki kendi benliğimi sorgulatıyordu, ya çok zekiydi ya da içindeki vicdan azabından tüm dengesini yitirmişti. Henüz telefon çekmiyordu, time ulaşamamıştım ama Elfida sağlık ocağında telefonun çekebileceğini söylemişti. Sabahı bekleyecektim.

Olduğum yerde ayağa kalkıp turlamaya başladım. Ayağımla ritim tuttum, bir yanım gidip Baybars'ı uyandırıp sen ne ayaksın diye sormak istiyordu hatta öbür yanımı boş verip, hesap sormaya gidecektim. Gidemedim. Belimin tam boşluğunda soğuk namlu hissettiğim an titredim, gerçekten böyle olması şart mıydı? Bıkmıştım. Gözlerimi devirdim, elimle alnımı ovuşturdum. Şırnak'ın tam kırmızı bölgesinde bulunuyorduk, doğal olarak biri bitip diğeri başlıyordu.

Namluyla belime baskı yaptılar, silahım elimdeydi ama dönebilecek pozisyonda değildim. "Ellerini kaldır!" diye bağırdı, Türkçe değil harika bir İngiliz aksanıyla bağırmıştı. Gerçekten Baybars, uyumanın sırası mı? Derin bir nefes aldım ve ellerimi yana doğru açtım, arkamdaki adam diz çökmem için bağırıyordu. Öyle bir niyetim yoktu, başımı onaylar gibi salladım. "Yani siz İngilizler her şeyi öğrendiniz, bir Türklerin diz çökmeyeceğini öğrenemediniz..." Hızlı bir hareketle geri doğru bacağımı döndürüp önce silaha tekme attım, yuvasından fırlayan boşluğa giderken kendi silahımın dipçiğini önce adamın sırtına doğru geçirdim, ardından üst üste dipçiği adamın suratına geçirdim son hamlem soluk borusuna olmuştu. Adamın soluğu kesile dursun, biri gitse yenisi türüyordu yine sırtımda bir namlu hissediyordum. Ve aynı zamanda biri daha karşından bana silah doğrultmuştu. Şu an, şu durumdan vurulmaktan ileri gidemezdim ve elindeki silahlara bakarsak iç organlarım sizlere ömür... Ellerimi havaya kaldırıp gözlerimi yumdum. İki kurşun yuvasında fırladı, son

dualarımı bile edememişken diye düşünürken kurşunların beni bulmadığını anladım.

"İçeri geç!" diye bir ses yükseldiğinde başımı kapıya çevirdim, dudaklarım ve gözlerim şaşkınlıkla aralanırken yerdeki silahları topladım ve koşarak içeri girdim Baybars çıplak sargılı vücudu ile ayakta dikilmiş adeta Rambo filminden fırlamış gibi duruyordu. Bir insan yaralıyken nasıl böyle durabilirdi? Şok içinde Baybars'a bakarken gözüm Elfida'yı aradı, Elfida yatağın yanına çökmüş kulaklarını kapatmıştı.

Hemen Baybars'ın yanında mevzi alıp omuzumun üstünden Elfida'ya baktım. "Sakın korkma, tamam mı?"

Elfida başını iki yana salladı. "Yanımda koskoca Türk askeri var, Atatürk askeri var, kim beni korkutabilir ki?" İstemsizce dudaklarıma tebessüm yayılırken gururdan göğsüm kabarmıştı. *Siz ki Atatürk'ün milleti olan bir nesli topla tüfekle korkutamazsın...*

Baybars'ın ayağının yanına çöküp bir dizimi yere yerleştirip silahımın dipçiğini omuzuma yasladım, "Yaralısın," diye mırıldandığımda, tetiğe basmaya başladım. Baybars ise nişan aldığını indiriyordu, sanki hiç yaralı değilmiş gibi... Mırıldandı, "gerilir zorlu bir yay..." Derin bir nefes aldı, acı çekiyordu ama belli etmiyordu. "Saat altı..." demeden ben o yöndeki adamı indirdim ve cümlesini tamamladım. "Oku fırlatmak için..." Biz attığımızı vururken karanlıktaki sayıları hiç belli olmuyordu, sadece birilerini vuruyorduk onlar ise boşa ateş ediyordu.

"Boşa ateş ediyorlar ve bizim de boşa ateş etmemizi istiyorlar!" dedi Baybars, ikimiz de aynı şeyi düşünüyorduk. Yüksek ihtimal cephanesiz kalmamızı istiyorlardı. Baybars tekrar nişan alıp ağaçların arasında ilerleyen iki kişiyi vurup geriye doğru yaslandı, acıyla yüzünü ekşitti. "İki oldu hayatını kurtardım hem de yaralı yaralı!" dedi, inkâr edemeyecektim ama bu yine de onun kibirli olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Başımı kaldırıp memnuniyetsiz bir ifadeyle Baybars'a baktım. "Beter ol, Kılıç! Artık kan emici vampir olduğunu düşüneceğim."

Baybars pişkin bir biçimde gülümseyerek kaşlarını havaya kaldırdı, gözlerini kısarak bana baktı. "Dikkat et ilk senin kanını emmeyeyim..." Baybars'ın cümleleri bende error vermeye sebep oluyordu, gülerek

tekrar nişan alıp bize gelen bir kişiyi daha vurdu. Omuzlarımı silkip tekrar mevzilendim, hayır bu defa fesatlık edip çıkışmayacaktım, ateş etmeye devam ettim ama asla bitmiyorlardı. Baybars'ın yine boncuk boncuk terlemeye başladığını gördüğümde gerilmiştim, tam odağımı kaybedecektim ki yatağın kenarından bir mırıltı geldi. "Ooooo biz dağlara atarız pusu, haram oldu gece uykusu..." İkimiz de şaşkınlıkla başımızı Elfida'ya çevirdik. Çocuksu sesiyle komando marşı söylüyordu, resmen komando marşını ezbere söylüyordu.

Baybars başını bana çevirdi, "Komandoya bir yudum su, vermez misin Konya kızı?" diye devam ettirip ateş etmeye devam etti. Bir komando asla düşük sesle bu marşı söylemezdi, sesim dışarı çıkacak şekilde devam ettirdim. "Bir elinde el bombası, bir elinde kasaturası!" İkimiz aynı anda marşı söylerken bizim sesimize çocuksu bir ses karışıyordu ve inanılmaz bir ortam oluşuyordu.

Evin çevresine bir tanesini bile yaklaştırmadık, cam tarafı bendeydi kapı tarafı Baybars'ta. Karşı tarafın sayısı iyice azaldığında yan yana ilerleyerek dışarı çıktık, bir an bile tetikten düşmedik. Birbirimize sırtımızı yaslayıp çapraz ateş olmasını da önledik. Son mermileri kalan üç adama kullanmıştık ve ateş kesilmişti ama tetik disiplininden inmedik. Derin nefesler alarak etrafı gözlemeye devam ettik. İkimizin kalbi ağzında atıyordu, Baybars'ın kolunun titrediğini görüyordum. İkimiz de emin olana kadar silahımızı indirmedik, Baybars silahın fenerini açmış etrafı izliyordu. Tüm adamlar yerdeydi ve hepsinde maske vardı, normal terörist değildi ama onların da gelmesi yakındı. Baybars silahını indirdiğinde bir an için gözlerini kapatıp açtı. Hızla koluna girdim, "Bizim için tekrar gelecekler..." dedi nefes nefese.

"Alex gelirse..." dedim ve duraksadım, "kafama sıkarım," diye ekledim.

Baybars başını iki yana salladı, bir elini yüzüme doğru koydu ve bu beni afallatmıştı. "Bu asla olmayacak."

"Beni almak ya da öldürmek istiyorlar, durmayacaklar," dedim.

Baybars yorgun bir vaziyette gözlerimin içine baktı. "Durduracağım," dedi ve netti, gözlerindeki kararlığı bu zamana kadar hiç görmemiştim,

sadece seni asla bırakmam dediğinde görmüştüm ama o da yalandı... Etrafı kontrol ederek içeri ilerledik. "Hâlâ kimseye ulaşamadım," diye mırıldandım.

"Allah'ta benim belamı versin," diye mırıldandı.

Neden böyle dediğini anlamamıştım. Yüzüne baktım ama o sessizliğini korudu. "Neden öyle dedin?"

İçeri girdiğimizde başını tuttu ve tekrar yatağa oturdu, gözleri yine kapanıp duruyordu. "Selim... Selim'le konuştum, o piçe güven olmayacağı belliydi." Baybars hem sinirle kasılıyor hem de acı çekiyordu.

Omuzundan bastırıp uzanmasını sağladım. "Hadi, uyu biraz. Ben tekrar ulaşmaya çalışacağım, içimden bir ses çekeceğini söylüyor." Baybars başını tutarak yastığa koyarken hâlâ kendine sövüyordu.

Küçük Elifda'ya döndüğümde bana sıkıca sarıldı, hemen onun boyuna inerken hemen daha sıkı sarıldı. "Geçti, korkma..."

"Korkmadım ki annem gibi hissettim seni o yüzden hiç korkmadım..." Kollarını daha sıkı bana sararken o an ki huzurum çok başkaydı, Baybars'ın tebessüm ederek bizi izlediğini görüyordum. Elfida'nın saçlarına öpücük bırakıp yüzüne baktım. Birinin annesi olmak acaba nasıl hissettirirdi... Belki başka bir hayatta bunu yaşardım. Yüzünü usulca sevip evden çıktım, silahımı elimden bırakmadım ve telefonu çıkararak çekmesi için çevreyi turladım ve gerçekten başardım. O an hızla Fatih abinin numarasını aramıştım, duyduğum ilk ses Fatih abiye aitti. "Kızım, neredesiniz siz ya? Her yerde sizi arıyoruz kimsenin sizden haberi yok."

"Asıl siz neredesiniz, Baybars geleceğinizi söyledi. Birileri ile konuşmuş. birilerinin geleceğini söyledi ama kimse ortada yok."

"Ne demek birilerinin geleceğini söyledi, burada kimsenin bir şeyden haberi yok. Baybars nerede?"

"Baybars uyuyor, yaralı ama hallettim. İdare edebiliriz miyiz, bilmiyorum, her an baskın yiyebiliriz." Telefonda timin uğultusu geliyordu.

"Kime haber vermiş ulan bu herif?" dedi Fatih abi.

Birkaç saniye sessiz kalmıştım, "Selim..." diye mırıldandım. Çaresiz kalıp haber verdiği çok belliydi. Alp'in küfürlerini duyuyordum, hepsi sövüyordu.

"Kim bu Selim?" diye sordu Alp. Alp'in duyması iyi olmamıştı.

"Emo, Alp'i tut! Sakın saldırmasın!" diye ekledim hızla. "Neye saldırmasın şu an üzerine uçmakta olduğu mavi gözlü apaçi kılıklı amire mi? Tabii efendim!" diyerek alaya aldı sonrasında Emirhan'ın sesi kesildi.

"Dayanabilir misiniz, savcı gelecek çünkü. Sabahı bulur, şu an yola çıkarırız Jandarmayı ama soruşturma açılacak," dedi Fatih abi, gerçekten sesi sinirli ve yorgun geliyordu.

"Sabaha dayanmaya çalışırız," dedim çaresizce.

"Dikkatli olun."

"Anlaşıldı," dediğimde bile arkadaki patırtıyı duyuyordum. Telefonu kapatıp Baybars'ın yanına döndüm, uyumamıştı Elfida ile konuşuyordu. "Ulaştım bizimkilere, hiç kimsenin bir şeyden haberi yok. Ama sabaha burada olacaklar, savcı gelecekmiş. Jandarmaya da bilgi geçecekler."

"O Selim iti..." diye mırıldandı, Elfida'nın varlığını hatırlayınca sustu. Yere doğru oturdum, yönüm kapıya ve cama dönüktü, elimde silahım vardı. Öylece sessizleştik, bekleyecektik.

Hava aydınlanmaya başlamıştı, gelen giden yoktu ama güneş daha kendini göstermemişti. O sürede Elfida'yı kollarımda uyutmuş şarkılar söylemiştim, kendi evladım varmış gibi sımsıkı sarmıştım onu. "Kim bilir annesi nerede, ne oldu?" diye mırıldandı Baybars, o da uzanır pozisyondaydı ama silahı elindeydi.

"Umarım iyidir..." diye mırıldandım. Ortada kısa bir sessizlik oluştu kimse konuşmadı, şöminenin yanına gidip yerde duran birkaç odunu daha içerisine attım. Şöminenin yanına oturdum, bir ayağımı uzatıp bir ayağımı kendime çektim.

"E böyle susacak mıyız?" diyerek sessizliği bozdu Baybars.

Çenemi dizime yaslayıp Baybars'a baktım. "Ne konuşalım?"

Baybars kendine daha fazla gelmişti ve geldiğinden beri beni sorgular gibi bakıyordu. "Kimsin sen?" diye sordu, cevabını bildiği bir şey

mi soruyordu yoksa cevabını öğrenmek istediği bir şey mi? Bunu asla anlamıyordum. Bu soru benim için yutulması zor bir soruydu sanırım hiçbir işkencede kimsin sen, sorusu bu kadar yaralamamıştı ve bu denli ağır gelmemişti. Sahi kimdim ki? Hangi kimliğimden bahsedebilirdim? Ailemin beni yok saydığı isimden mi bahsetmeliydim? Ya da farklı hayatlara büründüğüm kimliklerin birinden mi bahsetmem gerekiyordu.

"Kim olmamı dilerdin?" diye sordum.

Baybars ayaklarını yataktan sarkıtıp usulca o yataktan kalktı ayrıca minik Elfida'yı uyandırmamaya çalışıyordu. Ağır adımlarla şöminenin öbür tarafına oturdu ve ayaklarını uzattı, başını duvara yaslayıp hafifçe bana baktı. "O ol isterdim..." dediğinde boğazımda bir diken hissetmiştim, yutkunamayacak kadar ağır gelmişti. Baybars'ın gözleri doldu, yanan ateş göz bebeklerine yansıyordu, sanki denizin üstünden yanan bir ateş gibiydi. "Ama olamazsın... İstesen o olamazsın, kimse olamaz," dediğinde buruk bir şekilde gülümsedim. Beni tanımıyorsun, değil mi? Yoksa hiçbir insan bu kadar iyi oynayamazdı...

"Çok mu çirkinim bunun için?" diye sordum, sesim titremesin diye çok uğraşıyordum.

Baybars histerik bir gülüş atıp başını öne eğdi, "Sen kendinin farkında mısın?" Başını bana çevirdi. "Dengemle oynayacak kadar güzelsin, merak etme." Bu sözler beni mutlu etmiyor aksine kahrediyordu, güzel olmak hiç bu kadar üzmemişti beni.

"Yalan yok, gözlerin çok benziyor. Orman yeşili..." diye mırıldandı. "Ama işte bambaşkasınız. Saçların benzemiyor, huyun suyun benzemiyor. Hem onu kan tutar, sonra aşırı paniktir hep eli ayağı birbirine dolanır, herkes yaşamalı falan derdi, o benim Rapunzel'imdi..." buruk bir gülümseme yerleşti dudaklarıma. Baybars anlatmaya o kadar dalmıştı ki farkında bile değildi. Kan tutardı dediği yerde ağlamamak için kendimi zor tutmuştum, bakışlar elbette değişirdi kim bunca acıya sakince bakabilirdi ki? Gerçekten bu adam ne yapıyordu? Benimle dalga mı geçiyordu, her şeyin farkında mıydı? Hiçbir şey anlayamıyordum ve bu daha fazla sinirlendiriyordu. Bir taraf seçmek zorundaydı, tanıyor muydu yoksa blöf mü yapıyordu?

Sinirle mırıldandım. "O yüzden mi bırakıp gittin? Ben olsam kendimden nefret ederdim... Hâlâ anlatabiliyorsun." Ses tonumdaki sertliği fark etmemiştim, bu cümleler Baybars'ın üzerine yük gibi binmişti.

Baybars bu nefretim karşısındaki bir kere daha şok olmuştu. "Neden benden bu kadar nefret ediyorsun?"

"Senin gibi ne dediğini bilmeyen adamlara alerjim var," diye mırıldandım, göğsüne delik açma hırsıyla dolmuştum.

Baybars hakaretime katlanmamış olacak ki iyice doğruldu. "Ya sen ne konuşuyorsun? Geldiğinden beri bin türlü yalan sayıyorsun bir de bana nutuk çekiyorsun! Sen önce asıl sakladıklarını anlat!" Ses tonu gitgide yükselmişti.

Son cümleyle ayağa fırladım. "Yemin ederim kalbinin üzerinde üç delik açarım!"

"Gıkım çıkarsa namerdim gri kafa!"

Söyleyecek hiçbir şey bulamamıştım, üç deliği açacak gücüm de yoktu zaten.

Yatağında yanındaki silahı alıp kapıya yöneldim. Baybars ise söylenmeye devam ediyordu. "Artist içi boş silahı alıyor!"

Birkaç dakika sonra hızlı adımlarla içeri doğru geri geldim ama hani birine yumruk atmak için bir yere dalarsınız ya öyle bir gelişti. Baybars da öyle düşünmüş olacak ki kendini geriye doğru çekti. "Bir an önce sağlık ocağına geçmemiz lazım," dedim.

Baybars omuzlarını dikleştirip başını salladı. "Ben de özür dileyeceksin sandım."

Aşağılar gibi yüzüne baktım. "Rüyanda görürsün..." Çocuk gibi bana dilini çıkarıp yüz ekşitti evet, otuz üç yaşında adam. Asla geri kalamazdım, ben de dil çıkardım.

"Yuh ya eşek gibisiniz ben bile Memo'ya dil çıkarmıyorum!" dedi o uykulu mahur ses ve iki yetişkin çocuğu öylece bakmıştık. Gözlerini ovuşturarak kendine gelmeye çalıştı Elfida.

Parmağımı Baybars'ın suratına doğru salladım. "Senin yüzünden uyandı çocuk!"

"Lan zaten uyandırmayacak mıydık?!"

"Hâlâ konuşuyorsun ya! Cidden hırtlıkta bir numarasın!" İkimiz bir anda burun buruna gelmiştik.

"Doğru konuş benimle, karşında şefin var. Dönünce yedireceğim sana bir dilekçe daha."

Dişlerimi sinirle birbirine bastırdım. "Babayı yedirirsiniz sayın Şefim..." diye mırıldandım.

Elfida huysuzca mırıldandı. "Ay bu ne böyle, siz hep böyle misiniz? İnsan bir çocuğun yanında böyle kavga eder mi?"

Baybars başıyla al işte der gibi işaret etti. "Bak kız ne diyor, bak." Gözlerimi belerterek

Baybars'a baktım, Elfida'nın yanına çöküp saçlarını düzelttim. "Bakma sen ona, öküz işte. Hadi gidelim." Kollarının altından tutup kucakladım ve yanağına bir öpücük bıraktım.

"Şu an saçmalıyorsun!" diye yükseldim, sağlık ocağında güneşin ilk ışıkları süzülürken ben Baybars ile inatlaşıyordum, resmen kendine serum taktırmıyordu.

"Sana güvenecek değilim, kaç kere damar yolu açtın ki? Ayrıca çek şunu, sana seruma gerek yok dedim!"

Şaşkınlıkla Baybars'a baktım. "Seni diktim be! " diye çıkıştım. Kolunu çekiştirip duruyordu çünkü korkuyordu, hayır hayır şaka değil koskoca komandomuz iğneden korkuyordu. Hem sinirim bozulmuştu hem de komikti.

"Korkuyorsun..." dedim alaya alarak ve Elfida ile gülmeye başladık.

Baybars boğazını temizleyip başını dikleştirdi, "Ne korkacağım kızım? Koskoca komando korkar mı? Yap, tamam. Sırf sus diye, yoksa ihtiyacım yok!" dedi, rengi solmuşken bile böyle diklenişi ayrı komikti. Damar yolunu açmak için elimdeki paketi açıp kelebeği çıkardım, Baybars'ın gözlerinin büyüdüğünü görebiliyordum ama nasıl da korkmuyormuş gibi yapıyordu... Turnike olmadığı için cerrahi eldiveni Baybars'ın

koluna bağlayıp damarının ortaya çıkmasını sağladım, pek ihtiyaç yoktu demir yolu hattı gibiydi damarları. Baybars başını başka yöne çevirmişti ve kesinlikle bunu değerlendirecektim.

İğnenin ucunu koluna değdiği an Baybars bağırdı, aslında damara girmemiştim bile... "Daha batırmadım bile!" İğnenin ucunu hafif batırıp çıkardım, Baybars yüzünü ekşitip dururken parmağımı Baybars'ın kolunda gezdirdim. "Allah Allah nerede bu damar?" diye yalandan söylendim.

Baybars gözlerini açarak bana döndü. "Asena!!"

"E ne yapayım damar yok!" diye karşılık verdim. Baybars en sonunda korkusunu yenip eliyle damarlarının üzerine vurdu, "Kızım kör müsün? Burada koskoca demir yolu gibi damar var batır şunu yoksa alıp boynuma saplayacağım!"

Histerik bir gülüş fırladı dudaklarımdan, iğneyi batırdım ve kelebeği taktım. Masanın üzerindeki serumu alıp yukarı astım. Akışın hızını ayarlarken kapının eşiğindeki sesle duraksadım.

"Kimsiniz siz?" diye bir ses yükseldi. Kapıya doğru dönerken Baybars da hafif başını kaldırıp kapıya baktı, minik Elfida koşarak kapı eşiğindeki adamın kucağına atladı. "Doktor!" diye sevinçle söyleniyordu, Baybars'ın kaşları şaşkınlıkla çatıldı hatta biraz daha doğruldu, kapı eşiğindeki adam da şaşkınlıkla iki kaşını havaya kaldırdı. Asıl şaşkınlık yaşayan bendim, merhaba geçen yıl flört ettiğim ve aniden terk ettiğim sadık platoniğim ve beni on beş yıl önce terk eden eski sevgilim, biz kocaman bir aileyiz. Ufak bir detay, Baybars ve kapıdaki adam tanışıyordu aslında üçümüz de tanışıyorduk. Karşımdaki adam Furkan Deliceli'ydi. Liseden ve Baybars ile birbirlerinden nefret ederlerdi yani en azından en son öyleydi.

"Deliceli?" dedi Baybars sorgular bir biçimde. Furkan ise aynı memnuniyetsizlikle "Baybars?" dedi ama bakışları Baybars'ta değil bendeydi. *Lütfen beni patlatma.* "En son geçen yıl mı karşılaşmıştık?" dedi Furkan.

Baybars kaşlarını havaya kaldırdı, dilini damağına doğru vurup, "Cık, iki yıl oldu. Malatya'da karşılaşmıştık," dedi ama Furkan hâlâ bana bakıyordu bense donup kalmıştım. Baybars ile güncel görüşmüşler miydi? Furkan benim hakkımdaki her şeyi biliyordu, Baybars'a bir şey

söylemiş miydi? Baybars'ın Baybars Yurtlu değil de Kılıç olduğunu biliyor muydu? Onu buradan çıkarmam lazımdı.

"E kusura bakmayın! Biz tuzağa düştük amirim yaralandı buraya izinsiz girmek zorunda kaldık, ben durumu dışarda anlatayım size buyurun!" dedim ve koşar adımlarla sağlık ocağının dışına çıktım, Furkan ise hiç cevap vermeden peşime takıldı. Benden daha şoktu. "Gerçekten mi Elfida..." diye ismimi söyleyecekken hızla ağzını kapattım. "Sus, bilmiyor. Asena ismini kullanıyorum." Elimi yavaşça ağzından çektim, kaşları daha çok çatıldı. "Bir de göbek adını mı kullanıyorsun?"

"Hep kullanıyordum."

"İçerdeki adamın Baybars Yurtlu olduğunu biliyorsun, değil mi? Seni terk eden adam, yani tanıyamamış olabilirsin anlarım, ben de tanıyamamıştım ama biliyorsun, değil mi?" Su yeşili gözleri alev saçıyordu, Baybars'tan hâlâ nefret ediyordu.

"Kılıç. Soyadı Kılıç," diye düzelttim, şok olmamıştı ama hâlâ çok sinirliydi.

Onu kısmen terk etmiş sayılırdım ve yüksek ihtimal Baybars'a döndüğümü düşünüyordu. "Asena..." diye mırıldandı. "Aniden gittin, bir mesajla. Bu herifin yanına dönmek için miydi?" Sinirle gözlerini yumdu, "Seni nasıl tanımıyor? Gerçi ben de tanıyamamıştım..." diye ekledi. Sakinleşmek için şakaklarını ovuşturdu, diyecek hiçbir şeyim yoktu.

"Furkan, bunları dönünce konuşalım. Şu an yaralı, bakarsan mutlu olurum."

Furkan'ın gözleri sinirden buğulanmıştı, anlaşılmaması için başını başka yöne çevirdi. Gözlerindeki Baybars öfkesi açık ve netti, bana baktıkça içi titriyordu bu yüzden bakamıyordu. Burnunu çekip bana döndü, "Hâlâ âşık mısın ona?" diye sordu ve sesi titremişti.

"Furkan," dedim net bir sesle, canını yakmamın bir lüzumu yoktu. "Yaralı, durumu kötüleşmeden yardım etmeni istiyorum..." dedim, benim de sesim titriyordu.

"Seni tanımamış adamı hâlâ yaşatmaya çalışıyorsun," dedi nefretle.

"Senden özür dilerim ama şimdi değil, tamam mı?" Furkan duraksadı, çocuksu bir yüze sahipti kumral saçları ve uzun boyuyla dikkatini çekemeyeceği kimse yoktu.

Furkan elini yüzüme uzatır gibi yaptı ama dokunmadı, stresten tırnak etlerimi soyuyordum. Ellerimden tutup elimi iki yana doğru bırakmamı sağladı. "Strese girmene gerek yok, bir şey söylemeyeceğim."

Mahcup bir şekilde gülümsedim, "teşekkür ederim, her şeyi anlatacağım."

Sessizce içeri döndük, kapıdan girdiğimiz gibi Baybars'ın ters bakışları ile karşılaştım. "Yani bu kadar ne konuşmuş olabilirsiniz? Manas Destanı içerikleri mi?" diyerek iğneledi Baybars.

Furkan dolapta bir şeyler ararken mırıldandı. "Hâlâ çok can sıkıcısın Baybars."

"Ben sıkarım seni daha fazla, Furkan. Hatırlat," diye mırıldandı Baybars. Furkan'a kitlenmişti. Gerçekten ortam gerilmeye başlıyordu.

Kahkaha atarak ortamı yumuşatmaya çalıştım, karşı sedyenin üzerinde oturan Elfida'yı işaret edip, "Beyler ya! Ne kadar şakacısınız siz! Nereden tanışıyorsunuz?" diye sordum.

"Liseden maalesef..." diye mırıldandı, Furkan sadece göz devirmişti. Dolaptaki bir şeyleri karıştırıyordu, "Ulan yine ilaçları çalmışlar!" İlaç dolabının kapağını sertçe vurup kapattı, anlık başımı Elfida'ya çevirip, "Ne ilacı?" diye sordum.

Furkan bıkmış gibi yüzünü sıvazladı, "Ya bu sıralar terör grupları hem çocukları kullanıyor hem de ilaçları çalıyor," dedi. Baybars ile bakışlarımız direkt Elfida'ya döndü, Elfida başını öne eğerken Furkan bu sessizliği anlamamıştı o da bizim baktığımız yöne doğru baktı. "Güzellik?"

Elfida dolu gözlerle başını kaldırdı, dudaklarını büzmüş masum bir edayla mırıldandı. "Berfo'yu geri getirsinler diye yaptım, o benim kardeşim!"

Kaşlarım hüzünle büzüldü, sıkıntıyla hepimiz nefesimizi dışarı verdik. Usulca ellerimi ellerinin üzerine koyup diğer elimi de yüzüne koydum. "Bak şimdi..." diye lafa girecekken çok yakından üç el silah sesi geldi.

Üçümüz duraksadık, Furkan hızla cama koştu. "Yine geldiler, Jandarmayı aramam lazım." Masasına doğru koşup masadaki telefonu tuşladı. Baybars ile bellik silahlarımıza davranıp cama döndük, ağzımdan tek bir şey çıkmıştı. "Geldi..."

12.

KANAYAN GEÇMİŞ

Sahi nedir sevmek? Bir muma ateş olmak mı,
yoksa Yanan ateşe dokunmak mı?
Şems-i Tebrizi

8 Nisan 2008- İstanbul Çamlıca Anadolu Lisesi

O zamanlar bambaşka bir yağmur yağardı...

Baybars alnına yapışmış ıslak saçlarını sağa sola savurup saçındaki suyu yanındaki kıza sıçratıyordu kızın yüzündeki memnuniyetsizliğinden küfretmemek için zor durduğu belliydi.

"Oğlum, hasta mısın sen!?" diye çıkıştı genç kız, gözündeki gözlüklerini çıkarıp hırkasının ucuyla sildi ama üstündekiler ıslak olduğu için kurulayamamıştı. Baybars ise gözlük çıkınca genç kızın gözlerini daha iyi gözlemlemişti, koyu yeşil gözleri istemsizce hoşuna gitmişti, dudaklarını yana doğru kıvırıp güldü.

"Hep böyle somurtkan mısın?" diye sordu boynundaki kravatını düzeltirken. Genç kıza nazaran üstü kupkuruydu ve üstünde onu uslu çocuk gibi gösteren okul üniforması vardı. Üstelik bugün hafta sonuydu, her an disiplin yeme ihtimaline karşı çantasında forma falan mı tutuyordu?

Genç kız gözlerini kısıp başını yavaşça yanında oturup sırıtan Baybars'a çevirdi. "Senin yüzünden disipline geldim, gülmeli miyim?" İşte o, on beş yıllık hikâye böyle başlamıştı.

Baybars gülüp ellerini önünde birleştirdi. "Bence gülmelisin, romantik bir tanışma oldu. Ayrıca ben mi sana yağmurlu bir hafta sonu okula gel, duvarları boyayan çocuğu dikizle dedim..."

Genç kızın ağzı şaşkınlıkla aralandı bu nasıl bir kendini beğenmişlikti? İnsan yedisinde neyse yetmişinde odur diye boşuna söylememişler. Siniri bozulmuş gibi gülüp tamamen ukala çocuğa doğru döndü. "Seni dikizlediğim yoktu." Daha okula yeni başlayan kendi halinde bir liseliydi sadece. Sağına soluna bakınıp fısıldadı. "Duvara resim çizecektim sadece."

Baybars bu kızla konuşurken istemsizce gülüyordu, şu an müdürün odasının önünde olmak onun için bir şey ifade etmiyordu ama bu kızın gözlerine bakıp konuşmak birçok şey ifade edebilirdi. "Çok gıcık birisin seninle yağmurda geçen beş dakikama yazık!" diye ekledi genç kız.

"Kaç kız o anı bekliyor, sen biliyor musun?"

Genç kız siniri bozulmuş gibi gülmeye başladı eliyle yüzünü sıvazlayıp başını duvara yasladı. "Sinirimi bozuyorsun, ayrıca hafta sonu nereden buldun okul formasını? Manyak mısın?"

Baybars da tıpkı genç kız gibi başını geriye yaslayıp başını ona çevirdi, sanki hiç ona hakaret edilmemiş gibi davranıyordu. "E, en son yağmurda ismini söylüyordun. Adını söyleyecek misin?"

Genç kız önündeki müdür kapısına doğru döndü, "Hayır," dedi net bir tavırla.

"Neden?"

"Seni tanımıyorum çünkü."

Baybars uzunca güldü ve sandalyesini biraz daha genç kıza yaklaştırıp gözlerini kıstı. "Tanımadığın bir çocukla yağmurda ıslandın ama."

Kız hiç Baybars'a bakmıyordu. "O an öyle gerekti."

Derin bir sessizlik gerçekleşti, Baybars dudaklarında sakin bir gülümsemesiyle genç kızın gözlerine bakıp gülüyordu. "Gözlerin güzelmiş."

Genç kız cevap vermiyordu ama gülmemek için kendini zor tutuyordu, iltifat kimin hoşuna gitmezdi ki. Baybars ısrarla devam etti, "Orman gibi... İnsanın içinde kaybolası geliyor."

Genç kız bu defa gülüp başını Baybars'a çevirdi. "Sen bana mı yürüyorsun?"

"Ne yürümesi ya bu gözlere koşulur!"

Genç kız bu defa kahkahayı bastı, belli belirsiz kısılan gözleri onu hiç olmadığı kadar şirin yapıyordu. "Adın Elfida," diye kesti Baybars gülüşünü. Genç kız başını usulca Baybars'a çevirdi onunla daha önce tanışmamıştı, aslında Baybars'ı tanıyordu onu herkes tanıyordu. Okul grubundaki hem ikinci vokalist hem de gitaristti bu yüzden biliyordu.

"Sen nereden biliyorsun?"

"Bizim grubun elemelerine katıldın, listede ismin vardı. O gün ben de oradaydım."

Asena üzülmüştü çünkü onu seçmemişlerdi, buruk bir tebessümle başını salladı. "Sanırım seçilmek için yeterince havalı ve güzel değildim."

Baybars başını yukarı kaldırıp başını iki yana salladı. "Koca aptallar, gözlerini görmemişler..." Baybars usulca ayağa kalktı ve çantasını koluna taktı. Çantasının içini açıp gri bir polar uzattı genç kıza. "Bunu giy, hasta olma."

Genç kız uzattığı poları şaşkınlıkla alırken Baybars usulca yürüyüp uzaklaşmaya başladı. "Nereye gidiyorsun?"

Baybars ise sadece elini kaldırıp güldü, "Kendine iyi bak Rapunzel," diye bağırdı. Genç kız elindeki hırka ile koridorda öylece kalırken Baybars çoktan gözden kaybolmuştu.

Baybars ilk defa o an günlük tutmaya karar verdi çünkü bu kızın varlığını unutmamalıydı. Eve gidince günlüğüne yazacağı satırları düşündü. ***Ben bugün yağmurda çok güzel bir kızla ıslandım, çok güzel gözleri ve örgülü saçları vardı...***

-GÜNÜMÜZ-

Güneş dağların ardından yavaş yavaş kendini gösterirken gökyüzüne göz kamaştırıcı bir kızıllık veriyordu, kimine gün çoktan doğarken kimisi için güneş hiç batmamış gibiydi. Kaan şubenin bahçesindeki bankların

birine oturmuş bir yandan ayağını sallayıp dururken bir yandan da gökyüzündeki şöleni izliyordu. İçinde büyük bir huzursuzluk vardı, Fatihler yola çıkarken Taha ve Kaan'ı savcıyı oyalaması için bırakmışlardı. Savcı şu an Taha ile görüşüyordu ve yüksek ihtimal adamı istifa eşiğine getirmişti.

Kaan kendi kendine mırıldandı. "Sakin ol oğlum. Bir şey olmayacak, biraz güneşin tadını çıkar." Mavi ve turuncunun bir araya gelişi içinde anlamını bilmediği bir hoşnutluk yaratıyor ve onu gülümsetiyordu, dudakları gülümserken hafif aralanmış gözleri ise yüzüne çarpan güneşten kısılmıştı ama yine de başını indirmemişti. Derin nefes alıp kollarını bankın iki yanına doğru açtı ve gözlerini kapatıp başını geriye doğru attı, kendini güneş ışığından mahrum kalan vampir gibi hissediyordu.

Bu huzur dolu dakikaları özel harekâtın bahçesinde elbette ki uzun süremezdi hele yanında hastanesi varsa ve o hastanenin içinde İrem Koç varsa... Kaan ısrarla gözlerini açmadı böylece güneşini kesen kadının önünden çekileceğini düşünüyordu. Saç kökleri yerinden çıkınca inleyerek gözlerini açmıştı. Aynen öyle, İrem'in uyandırma yöntemi kesinlikle Kaan'ın saçlarını kökünden sökmekti kızın niyetiyse sadece uyandırmaktı.

"Lan manyak!" diye yerinden sıçradı. İrem kollarını göğsünde birleştirmiş sinsi bakışlarını Kaan'ın üzerinde gezdirip duruyordu çünkü onu tam anlamıyla ilk defa sinekkaydı tıraşla görüyordu ve kendine bile belli etmese de çok çekici geldiği barizdi. Kaan savcının gelişi nedeniyle hızlıca sakal tıraşı olmuştu, bıyık bırakmak serbestti ama sakal yasaktı.

Gözlerini hafif kısıp yüzüne odaklandı. "Baby face olunca seni çok ciddiye alamadım sorry!"

Kaan birkaç adım üzerine doğru gidince kendini geriye doğru çekti, yüz ifadesinden saç diplerinin hâlâ sızladığı aşikardı. "Niye saçımı çekiyorsun, ruh hastası manyak?"

"Ay! Uyanık mısın diye kontrol ediyordum, uyanıkmışsın!"

Kaan ellerini beline koyup gözlerini kapattı ve derin derin nefes aldı, İrem'i karşısında görünce sinirden alnındaki damarlar demir yolu hattına dönüyordu. "Ne istiyorsun yine?" diye istemsizce söylendi.

İrem yapmacık bir ifadeyle dudaklarını büzdü. "Ama canım babam beni sana emanet etmemiş miydi?"

Kaan gözlerini kapatıp açtı, sinirle boğazını ovuşturup İrem'in yüzüne doğru eğildi. "İşim var, savcı içerde. Ayrıca senin bakıcın değilim." İrem başını onaylar gibi aşağıya yukarıya salladı, masum bir çocuk gibi başını öne eğerek şubenin kapısına doğru yöneldi, Kaan'ın tam yanında durup mırıldandı.

"Haklısın, ben de babama bakıcımın beni istemediğini söyleyeyim bari." Bu kız ömrünün sonuna kadar baba kozunu kullanabilirdi. Kaan blöf yaptığını düşünerek hiç istifini bozmadı, bir özel harekâtçı kimsenin bakıcısı olamazdı. Ki zaten Kazım Müdür tam olarak bunu istememişti çünkü bu tam anlamıyla onur kırıcı bir hareket olurdu bu yüzden rahat olmalıydı, olmamalı mıydı yoksa? Şu an oldukça gergin bir durumdaydı babası.

İrem birkaç adım ilerlemeden kolundan çekip olduğu noktaya geri getirdi, İrem'in yüzüne şeytani bir gülümseme yayıldı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Kaan.

"Hiç. Sadece sinirlerinle oynamak istemiştim."

Kaan siniri bozulmuşçasına kahkaha atmaya başlamıştı, özel harekât hayatı bile bu kadar sinirini bozmamıştı. Eliyle alnını ovuşturup, "Ruh hastası," diye mırıldanıyordu. Kaan'ın Hulk'a dönüşmesine ramak kalmıştı, çocuk sonrasında Hulk olarak kalmasaydı bari.

"Babasının kuzusu!" diye alaya aldı, onu ancak bu sinir edebilirdi ama İrem'i sinir etmek bir kobraya dokunmaktan farksızdı. Bir çocuk gibi elini Kaan'ın saçına atıp çekiştirmeye başladı, o kadar kuvvetli çekiyordu ki Kaan'ın başı aşağıya doğru eğildi.

"Lan manyak, saçımı bırak!" Kaan'ın defalarca uyarmasına rağmen İrem daha fazla çekiştiriyordu, bu defa Kaan da elini İrem'in saçlarına attı ve çekiştirmeye başladı. Allah'tan bahçede nöbetçi polislerden başka kimse yoktu gerçi bu bile büyük rezillikti, tuhaf bir şekilde bakıyorlardı biri diyordu ki, "Şey yapsak mı?" Öbürü de "Boş ver şey yapmayalım onların doğal hali bu." diyordu. Kaan komiserin fena rezil olduğu kesindi. Bu defa İrem'de bağırmaya başladı.

"Bırak saçımı Hulk kılıklı!" diğer eliyle Kaan'ın eline vururken bir yandan ısrarla karşı tarafın saçını çekmeye devam ediyordu. Adam cidden Hulk'a dönüşmüştü.

"Önce sen şeytan!"

"Hayır önce sen!" diye çemkirdi İrem. Kaan bu pençelerden kurtulamayacağını anlamıştı ve şubenin bahçesinde bulunma rezilliğini düşününce ılımlı olmaya karar verdi. "Üç deyince o zaman."

İkisi de aynı anda, "Üç!" diyerek bıraktı ama İrem bu durur mu? Bırakmadan önce çekiştirip bıraktı. Kaan karşısında savunmasız bir kadın olmasa ağzının ortasına vurup tek seferde bayıltırdı, gerçi İrem'in savunmasız olduğu gerçeği tartışılır... İkisi de sinirle soluya soluya bakarken birbirlerini yolmaktan su içinde kalmışlardı, Taha Yenilmez bu gergin ortamda her zamanki gibi ortaya çıkmıştı. "Savcı seni çağırıyor..." diyecekken ağzı açık kalmıştı. Eliyle ağzını kapatıp bir İrem'e baktı bir Kaan'a. İkisinin de saçı çalı süpürgesi gibiydi ama yetişkin bir insan saç baş yoluştuklarını düşünemezdi ama gerçek buydu.

Taha endişeli bir vaziyette ağır çekimde Kaan'a doğru döndü. "Fesat düşünmek istemiyorum ama ben buna programlandım bu yüzden..." Bu defa İrem'e doğru dönüp, "Öpüştünüz mü?" diye sordu, yüzünden büyük bir heyecan vardı.

İkisi de aynı anda senkronize olmuş gibi bağırdı. "Ne!? Hayır tabii ki saçımı çekti!"

"Manyak şeytan saçımı yoldu, bununla ne öpüşmesi!" diye ekledi Kaan. İrem bir an bozulmuş gibi Kaan'ın suratına baktı, belli etmese de cidden bozulmuştu, egosu sarsılmış gibiydi.

Taha'nın yüzü yavaş yavaş düştü, şaka yaptıklarını söylemeleri için birkaç saniye ikisinin yüzüne baktı. "Bu daha utanç verici ben gidiyorum!" Geriye doğru adım atmaya başladı, "gelirsin," diye ekledi. İrem yaptığının çocukluk olduğunu yeni idrak edebilmişti ve Taha'nın imalı söylemiyle hem utanmış hem kızdırmıştı.

Ellerini arka cebine sokup hafifçe sallandı. "Asena'yı soracaktım ben aslında, o dönmedi mi?"

"Saçımı çekmeden sorabilseydin keşke!" diye sitemde bulundu Kaan, saçlarını elleriyle düzeltmeye çalıştı. İrem ise bir sağ bir sola bakarak

suçluluğunu kabullenmedi, Kaan derin bir nefes aldı ve istemsizce, "Yolda kalmışlar bizimkiler almaya gitti," dedi.

İrem başını onaylar gibi salladı ve birkaç adım geriye doğru gitti, "ben nöbeti devredeyim." Arkasını dönüp ilerlemeye başladı, Kaan ise istifini bozmadan arkasından bakıyordu. İrem heyecanla Kaan'a döndü. Yüzünün iki yanına düşen saçlarını geriye atarken sordu. "Saçlarım nasıl görünüyor? Yani ben nasıl görünüyorum şu anda?" Aslında telefondan da bakabilirdi ama onun yerine saçını bu hale getiren adama sormayı tercih etmişti, sanırım özür dilemeden iletişim kurmanın yolunu arıyordu.

Kaan sorunun kendisine sorulduğundan emin olmak için İrem'e doğru döndü. Karşısında yanakları hafif kızarmış, alnından minik ter damlaları akan kızı incelemeye başladı. İlk defa bu kadar çok detaylı bakıyordu İrem'e. Güneş tam arkasından doğarken parlak ve beyaz teni, okka yuvarlak burnu ve göğsünün altına uzanan hafif karışmış turuncu saçları ile adlandıramayacak şekilde görünüyordu.

Vereceği cevabı tam netleştirememişti ama sırma ve sık dişleriyle sıcak şekilde gülümsedi. İrem, Kaan'ın gülüşüne karşılık dişlerini göstermese de tatlı bir tebessüm sunmuştu. "Uzaktan güzel ve zararsız," dedi, ellerini üniformasının cebine koydu, "Ben nasıl görünüyorum?" diye ekledi.

Güneş ışınları Kaan'ın yüzüne vururken o da onu incelemek istedi. Uçları hafiften dalgalanmış dağılmış saçları çok tatlı görünüyordu. Silik siyah kaşları hafif kalındı ama bu onu erkeksi gösteriyordu. Kemikli yüzü güldüğünde elmacık kemiklerini ortaya çıkarmıştı. Güldüğünde gözünün etrafında çıkan kırışıklıklar bile Kaan'ın yüzünde bir aksesuar gibiydi. Bu defa oldukça içten ama o kadar da sinsi bir gülümseme yayıldı dudaklarına. "Uzaktan yakışıklı ve medeni." Birbirlerine iltifat etmemek için çırpınan ölü balıklar gibilerdi, sonunda kıyıya vuracaklarını bile bile çırpınıyorlardı.

Konuşamamak. Hiçbir şey yapamıyordum, onunla aramda sadece Baybars vardı. Bir an kusma isteğiyle dolup taştım ama yapamadım,

ellerimi yumruk yaparak içimdeki acıyı bastırmaya çalıştım ama olmadı. Yapamadım. Karşımdaki adamın o iğrenç zafer gülüşü, zihnimdeki tüm sesleri tetikledi. Bugünün geleceğini biliyordum ve bunu geçmişim de olan iki adamın karşısında yaşamak korkunçtu. Duygularımı kontrol etmekte zorlanıyordum, yanımdaki iki adamın arkasında olacak kadar güçsüz müydüm ben? Travmalarımın beni güçsüz kılmasından nefret ediyorum. *Sanırım başaramayacağım Sevgili P... Olmuyor.*

Beni en savunmasız bırakan adamın, ellerimi sıkı sıkıya tutup arkasına alması başka meseleydi. Baybars'ın ellerini avuçlarımda hissettiğimde kaskatı kesilmiştim, yavaşça başımı öne eğip eline baktım, hiç bırakmayacak gibi sarmıştı. Baş parmağıyla usul usul okşuyordu, ben buradayım der gibi ve sanki her şeyi biliyor gibi... Sonunda o karanlık yerden çıktım, Furkan hemen yanımdaydı. Kulağıma doğru eğilip fısıldadı, "sen tüm savaşları kazandın, korkacak bir şeyin yok. Asena'sın sen. Jandarma yolda tamam mı?" Birkaç saniye gözlerimi yumdum, Meryem Hanım'ın ilk beni savunmasız halde kanatlarının altına aldığı günü hatırladım. Şöyle demişti bana, "*Asena'sın, neye layık olduğunu hatırla. Kanla sulanmış toprakların tek umudu, dişi kurtsun. Altay'dan Tuna'ya Türk'sün.*"

Nasıl savaşlar kazandığımı, ne eğitimlerden geçtiğimi ve kimlerden vazgeçtiğimi, kimlerin beni bu hale getirdiğini ve bıraktığını hatırlatmam gerekiyordu. Artık Elfida değildim, korkacak hiçbir şeyim yoktu. Başımı eğip tekrar Baybars'ın eline baktım ve kendime seslendim. *Sevgili geçmişim, sana seslenirken Aşk ve Gurur kitabındaki şu satırlarla başlamak isterim: "Bin sene heyecanla beklediğin şey sonunda gelmiş de gerek kalmamış gibi." Gözlerinin büyük bir savaşa ve acımasızlığa açmaya hazır ol. Onları görünce göğsünün tam ortasına bir bıçak saplanacak, evinin içine sığmayacak belki de geceleri uyuyamayacaksın. En kötüsü de yıllarca kalbinle inandığın şeyin yalan olduğunu öğreneceksin ve evin başına yıkılacak. Pes etme...*

"Amirin arkasına mı sığınıyorsun? Gerçekten benden bu kadar korktuğunu unutmuşum." Alex'in sözleri bir küfür gibi suratıma çarptı. Bir insan ne kadar canavarca hisle söyleyebilirse söylüyordu. Gözlerinin

fıldır fıldır dönüşü bile korkutucuydu. Baybars Alex'in ne dediğini anlamasa da sıkı sıkıya elimi tutuyordu. "Senin cibilliyetini sikerim! O dişlerini boğazına dizerim kodumun çocuğu!"

Öne doğru atak yaptığı an Alex'in arkasındaki adamlar önüne doğru üç el ateş ettiler. Baybars'ın kolundan çekiştirip yanıma doğru aldım ve elini bıraktım. Öne doğru geçip duruşumu dikleştirdim. *Robot ol ve yaşa.* "Senin beni korkutacağını mı düşünüyorsun?" Birkaç adım daha öne attım ama kimse bana ateş etmedi. "Bak ne diyeceğim, bana yaklaş da boynunu kırıp kıramayacağımı göstereyim." Baybars'ın bana gururlu bakışını görüyordum, dudağının kenarında büyüyen tebessümü de görüyordum.

Alex gülerek alkış tuttu, gerçekten bu adam tepeden tırnağa kötü adam olmak için kuşatılmıştı ama aynı zamanda çok iyi kamufle oluyordu. Giydiği kıyafetler, manipülatif konuşma tarzı, ani değişen mimikleri ve korkunç zekasıyla ürperticiydi. İleriye doğru birkaç adım atıp arabasına yanaştı, dirseklerini arabanın kaputuna yaslayıp ellerini çenesinin altına yerleştirdi. Belindeki silahı çıkartıp kaputun üzerine koydu ve birden bağırdı. "Buraya gelebilirsin, küçük kız."

Üçümüzde anlamamıştık, ta ki kapının eşiğinden başını çıkartan Elfida'ya kadar. Ürkek bakışlarla iki tarafa bakıp duruyordu, birkaç saniye sonra Alex'in yanına doğru ilerlemeye başlayınca ileriye doğru atıldım. Fakat önüme yapılan uyarı ateşiyle Baybars hızla beni geri çekti. "Elfida..." dedim çaresizce.

"Elfida, içeri dön!" diye bağırdı Furkan, ona doğru adım attığı an ayağının önüne bir el uyarı ateşi aldı. Elfida sanki bu sese çok alışıkmış gibi yalnızca titredi, adım atıp yanına gitmek istiyordum ama kimseye zarar gelmesini istemiyordum. Alex silahını doğrultmuş sinsi bir gülümseye bize bakıyordu. Namlunun ucu tam anlamıyla Furkan'ın üzerindeydi, "Bir adım daha at da nasıl beynini buraya seriyorum doktor!"

"Lan şerefsiz!" diye bağırdı Furkan. "Çocuktan ne istiyorsun, çocuk lan daha!" Alex bu defa silahını indirip birkaç adım daha Elfida'nın olduğu yere doğru attı. "Kardeşini kurtarmak istiyorsun, değil mi?" Kızı tehdit etmişti yüksek ihtimal...

Elfida'nın o parıl parıl parlayan gözleri bu defa gitmişti, yerini derin

bir korku ve hüzün almıştı bu yaşta birinin kaldırmayacağı duyguları iliklerine kadar hissediyordu. Küçük kızın dudakları büzüldü yalnızca başını aşağıya yukarıya salladı.

Alex biraz daha Elfida'ya yaklaşıp dizlerinin üzerine çöktü, bu sırada tüm namlular bizim üstümüzdeydi. Kendimi oraya atmamak için zor duruyordum, çocuğa yaklaştıkça tüm kanım çekilir gibi oluyordu ama buna daha fazla dayanamamıştım. Elfida'ya doğru atılırken Furkan bileğimden çekip engellemeye hatta korumaya çalışmıştı çünkü yaşananların biliyordu. "Yapma!" diye fısıldadı.

Elimi güçlü bir şekilde Furkan'ın elinden kurtarıp Elfida'ya doğru koştum, bana ateş etmediler ama peşimden gelmeye çalışan Baybars'ın önüne üç el ateş ettiler. "Asena!" diye bağırdı Baybars. Ama onu duymadım. Alex'i omuzundan itekleyip Elfida'yı kucakladım, Alex ateş etmemeleri için elini kaldırıp adamları durdurdu. Elfida ellerini boynuma dolarken gözyaşları omuzumu ıslatıyordu. Gözlerimdeki nefretle Alex'e bakıyordum. Alex çöktüğü yerden hemen kalkmadı, başını hafifçe kaldırıp bana baktı. "İnandığın Tanrı senden bir tane daha yaratmış, değil mi?" dedi, sadece benim duyabileceğim şekilde konuşuyordu, ayağa kalktığında istemsizce geriledim ve Elfida'ya sarıldım. Korktuğumu belli etmesem bile sanki geçmişteki çığlıklar kulağımda çınlıyor ve soğuk soğuk terletiyordu. Üzerime doğru adım atacağı sırada istemsizce yine geriledim ama o an Baybars öyle bir hızla önüme geçip Alex'i yere itekledi ki şok olmuştum. "Bir daha yaklaşırsan kafanı kökünden sökerim göt!" diye bağırdı, o dev cüssesinin arkasında kaybolmuştum. Alex sırt üstü yere yapışırken hızla ayağa kalktı ve namlusunu Baybars'a çevirdi, o an tüm adamların namlusu Baybars'a doğru dönerken hepsi tetik pozisyonundaydı. Alex kudurmuş köpek gibiydi, sinirden eli titriyordu. "Dua et benim listemde değilsin, yoksa canını alırdım Amir." Elfida'yı Furkan'a doğru gönderip Baybars'ın önüne geçtim. "Çocuğu bırak." Baybars elimden tutup beni yanına doğru çekti, Alex'in elleri ellerimize kayarken gözleri öfkeyle büyüdü.

"Benim derdim sensin. Bu adamlar benim listemde değil, çocuk da. Gidebilirler ama sen direnirsen, hepsini gözünün önünde delik deşik

ederim," dedi Alex, gözlerim ağır makineli silahları doğrultan adamlara kaydı, geriye cesedimiz bile kalmazdı. "Hadi sevgilim, karar ver." Baybars ellerimi sıkı sıkıya tutup başını iki yana salladı. Baybars elimi sıkıca tutuyordu ama ben elini bırakmamıştım, Baybars ise bırakmamak için canımı yakıyordu. "Ölürüm, ölürüm de izin vermem," dedi dişlerini bastırarak, gözleri kızarmış ve dolmuştu.

Alex arabanın kapısına yaslanıp kolundaki saate baktı, "üç dakika veriyorum," dedi ve ıslık öttürmeye başladı, bu ıslığı hep çalıyordu ve tüylerim diken diken oluyordu. Baybars'ın elinden elimi kurtarmaya çalıştım ama Baybars başını iki yana sallıyordu. "Bırak," dedim, gözyaşlarım yanağımdan süzüldü.

Baybars bile isteye değil korkuyla canımı yakıyordu, mavi gözlerinden bir damla yaş elimin üstüne doğru düştü. "Bırakmam," dedi.

Elimi ellerinden kurtarmak için büyük çaba gösteriyordum, Alex ise sayıyordu. Gözyaşlarım peş peşe süzülürken elimi çekiştirdim. "Bırak!" diye bağırdım, "ölmene izin veremem." Sesim titriyordu. Baybars'ın ağlaması beni daha çok mahvediyordu onu ağlarken görmemiştim, üstelik benim için. "Zaten bir gün öldürecekler, bırakamam seni." Başını iki yana sallayıp tekrarladı. "Bırakamam..." O an birkaç adam çevremize toplanmaya başladı, adamlar Alex'in yüzüne bakıyordu. Alex eliyle komut verdi, komut verdiği gibi adamlar hem Furkan'a hem Baybars'a dipçikle vurmaya başladılar. Baybars yere düştü ama elimi bırakmadı. Adamları durdurmaya çalıştım ama kollarımdan tutup beni geriye çekmeye çalıştılar, Baybars ise hâlâ direnip elimi tutuyordu. Adamlardan biri dipçiği Baybars'ın eline üst üste indirince Baybars bırakmak zorunda kalmıştı. Furkan'ı yere devirmiş tekmeliyorlardı. Ne kadar bağırsam da durmuyorlardı.

Alex'e doğru döndüm. "Durdur şunları!" diye bağırdım, boğazım yırtılırcasına bağırıyordum. Baybars'ın önüne siper olmak istiyordum ama kolumdan o kadar sıkı tutuyorlardı ki adım bile atamıyordum. Alex bir süre daha olanları zevkle izledi, "karar ver o zaman," dedi.

"Tamam! Tamam, durdur şunları!" Alex elini kaldırıp adamları durdurdu ama adamlar hemen geri çekilmedi, Alex'in tek hareketiyle

vurabilirlerdi. Baybars'ın acıyla ismimi sayıklamasının altında ezildim, "Asena..." Bana bakıyordu, ağzı yüzü kan içinde kalmıştı. Kollarımı bırakmaları için çırpındım ama yine Alex'in izin verişi ile kollarımı bıraktılar. Koşarak Baybars'ın yanına çöktüm ve başını kaldırıp dizimin üstüne koydum ama sanki dipçik yememiş gibi dizlerinin üzerinde durdu. Yine elimi tuttu, bir elini de yüzüme koydu. Neden bana böyle davranıyordu anlamıyordum ama elleri buz kesmişti, hakkımda hiçbir şey bilmezken ruhu titriyordu. "Bana güven..." diye mırıldandım, elimi yüzümdeki elinin üstüne koydum.

"Sana güveniyorum," dedi, yutkunamamıştı ama ilk defa tüm içtenliği ile haykırmıştı, *sana güveniyorum.* Cümlesinde ilk defa tek bir şüphe kırıntısı yoktu. Bana kendinden çok güveniyordu artık ama gözyaşları akıtacak kadar değer verdiğini bilmiyordum. "Asena'sın sen, Altay'dan Tuna'ya Türk'sün..." diye mırıldandı. "Sakın, sakın teslim olmayı düşünme," dediğinde ben çoktan kendimi feda etmiştim.

"Baybars..." İnilti gibi dökülmüştü dudaklarımdan, gözyaşlarım akarken acıyla güldüm. "Senden nefret ediyorum." Baybars başını iki yana sallarken Alex bir anda kolumdan kavrayıp beni ayağa kaldırdı, kolunu boynuma dolarken soğuk namluyu şakaklarıma bastırdı. Baybars atak yapacakken adamlar tekrar sıkıca Baybars'ı tuttu fakat Baybars'ı tutmak için altı kişi seferber oluyordu.

"Senin gelmişini geçmişini sikeyim, orospu çocuğu! Çek elini!" diye haykırdığında sırtına dipçiği yemişti ama sanki ben dipçik yemiş gibi vücudum titremişti.

Kulağıma yaklaşıp fısıldadı, "biraz geçmişten bahsetmeyelim mi?" Konuşmadım, ona yalvarıp bu zevki yaşatamazdım. Alex'in yüzüne çirkin bir gülümseme yayıldı, adamlarına durmaları için işaret verdi kendince bir zafer kazanıyordu. Sırtımı iyice kendine yasladı ve fısıldamaya devam etti. "O geceyi hatırlıyor musun?" Gözlerim tekrar dolarken vücudum titremeye başlamıştı. Savunmasız kalmıştım yine. Beyimdeki görüntülerin şiddeti gitgide artıyordu, yıllarca mücadele verdiğim hislerim ve korkularım ortaya çıkıyordu. Bazen dövüşmek ve silah kullanmak sizi yeterince güçlü yapmazdı, asıl savaş kafanızın içindeydi. Alex namluyu

iyice şakaklarıma bastırdı ve konuşmaya devam etti. "Resminizi çiziyordun..." Baybars'ı işaret etti. O anı hatırlamamak için hiç olmadığı kadar direndim ama başaramadım, tüm hayatını koparan o anı hatırladım.

19'um henüz... Hâlâ saf bir şekilde yerde tekmelenen adamı seviyorum. Londra... Aldığım kocaman resim tuvaline onu çiziyorum, saçlarım yere doğru sürünecek kadar uzun... Bebek mavisi papatyalı bir bandanam var... İçten gülüp şarkı söylüyorum, bir gün her şeye rağmen âşık olabilmeyi ama yine de Baybars ile olabilmeyi hayal ediyorum, henüz çocuğum, genç bir kızım... Anne olmayı da hayal ediyordum.

O an tüm nefesim kesildi, o gece benim kâbusum olmuştu ama asıl kâbus ondan sonraki işkence geceleriydi. *Saf bir aşk acısı çekmeme rağmen bir gün yeniden âşık olacağıma inanıyordum, Afrika örgüsü yapmak istediğim saçlarımı hatırlıyordum, telefonda ailem dediğim insanlarla İtalya tatili için plan yaptığımı Alp'in krize girip "İtalyan'a âşık olup beni krize sokmayın," dediğini, benim ısrarla onu delirttiğimi hatırlıyorum. "İtalyan birinden çocuk yapacağım ve sahil kasabamızda sen olmadan onunla yaşlanacağım!"*

Alex ise kulağıma acımasızca fısıldamaya devam ediyordu, "silahı aynen böyle şakaklarına dayamıştım, şimdi koca oğlana geçmişimizden bahsetsene? Senin kim olduğunu bilmiyor bile, değil mi? İsmini sayıklarken çektiğin işkenceler seni hatırlamayan bir adam için miydi?" Tam anlamıyla karanlıkta kaybolmuştum. Kimse Alex'in ne dediğini duymuyordu ama Baybars yerde acı çekmesine rağmen bana baktı. Adamlar sıkı sıkıya onu tutmuştu. "Asena beni duyuyorsun, değil mi? Beni duyuyorsun, duymak zorundasın! Bu piç sana ne söylediyse unut!"

Baybars'ın sesi bana oldukça uzaktan geliyordu ama onu dinleyebiliyordum, tüm acısını unutup nefesini benim için harcıyordu. "Sen Asena'sın! Savaşmak için doğdun. Bak dinle, buradan kurtulunca seninle çok güzel kumsala gideceğiz, sınırların ötesinde asla hayal edemeyeceğin normal sivil bir yaşam! Sen, ben ve tüm sevdiklerimiz! Sana ne söylediğini inan hiç bilmiyorum ama bunu yenecek kadar güçlüsün." Mümkün değildi, kurtulsam bile sivil bir yaşam ne benim için ne onun için mümkün değildi, kaybettik Baybars... her şeyi...

"Psikolojik bir deli için sözlerin anlamsız, Amir."

Tüm seslerden yalnızca Baybars'ın sesini ayırt ettim bana bakıyordu. Yapabilirsin, Asena'sın sen. Gözlerimi kapatıp geri açtım, derin bir nefes aldım. "Deliyim, doğru."

Alex'in yüzüne aptallaşmış bir gülümseme yayıldı tam olarak ne olduğunu anlamamıştı ta ki ben elindeki silahı alıp namluyu ensesine dayanana kadar. Alex hayatının en aptallaşmış anını yaşıyordu, o silahı alıp bir anda nasıl ensesine dayadığımı anlamamıştı.

"Kafayı mı yedin? Çek şu silahı benden! Koca oğlan ve doktorun hiç değeri yok sanırım?" Beni tehdit edebilirdi, her şeyi yapabilirdi hatta burada hepimiz ölürdük ama o da ölürdü.

Alex'i can yeleği gibi kullanıyordum, arkasına geçmiş silahı korkusuzca ensesine dayamıştım. "Aslına bakarsan umurumda değiller çünkü onlar ölürse sen de anında öleceksin. Nişan aldığım yeri var sayarsak ya öleceksin ya da hayatın boyunca felç kalacaksın."

Baybars ve Furkan keyifleri yerlerine gelmiş gibi gülmeye başladılar, Baybars gülerek başını iki yana salladı. "İşte benim kartalım!" diye bağırdı. Psikolojik deli olmayı çok iyi kullanıyordum tam bir psikolojik unsur sayılırdım, yeter ki delireyim.

"Şimdi siz beni dinliyorsunuz!"

"Buradan asla sağ çıkamazsınız," diye bağırdı. Sadece gözlerimi devirdim. "Kimse çıkmayacak çünkü ben dediğin gibi psikolojik bir deliyim!" 'deliyim' derken kulağına doğru bağırmıştım, kulak zarında hasar bıraktığıma emindim. Alex aptal olabilirdi ama çok iyi eğitilmiş bir asker olduğu kaçınılmazdı, beyin işlevlerinin hepsini kaslarına ve tekniklerine yüklediği için aptaldı.

"Kimse ben demeden ateş etmesin!" diye uyarıda bulundu Alex. Başta anlamasam da Alex'in dirseğini çenemde hissedince ne demek istediğin ve ne yapacağını anlamıştım. Alex önce dirseği ile suratıma vurdu ardından hızla dönüp karın boşluğuma bir tekme attı. Tekmenin gücüyle geriye doğru sendeledim, düşmekten son anda kurtuldum. "Seni gerçekten parçalayacağım!" diye bağırdı.

Karşısında kız çocuğu yoktu artık. O an yağmur atmaya başlarken tüylerim diken diken olmuştu, Alex üzerindeki kabanı çıkarıp yere doğru

fırlattı ve dönerek bana doğru süratle bir tekme attı, fazla hızlı ve sert olmasına rağmen iki elimle tutup onu yere doğru şiddetli bir biçimde çektim ve sırtüstü yapışmasına neden oldum. Vakit kaybetmeden suratına tekme atmak için hamle yaptım ama Alex yana doğru kayarak o postal darbesinden kurtuldu.

Bu defa tekme için harekete geçtim oldukça meşhur dönen tekmeyi Alex'in suratına geçirmek çok zevk vermişti, tekmenin şiddetiyle Alex savruldu ama yere düşmedi, hırsla benim üzerime doğru gelip yüzüme beklenmedik bir yumruk geçirdi o sırada yağmur şiddetini artırdı ama ikimizde durmadık. Yumruğun şiddetiyle yüzüm yana doğru dönmüştü ayrıca yüzümde hissettiğim sızı ise işin başka bir boyutuydu. En önemli kısım ise yüzüme vurulmaması gerektiğiydi çünkü yüzümü çok seviyordum. Yüzümü tutarak doğrulmaya çalıştım ama başımı kaldırmadan karnıma sağlam bir tekme daha aldım.

Alex beni yere devirmek için tekrar yumruğunu kaldırdı ama bu defa elini tuttum ve bileğini kıracak kadar geriye büküp çenesine tekme attım. Bu defa Alex yere kapaklandı bense yüzüme yapışan ıslak saçları geriye doğru ittirdim ve etrafında tur atmaya başladım.

Alex eliyle çenesini tutup kıvranırken alaylı bir tavırla gülümseyip bana baktı. "Gerçekten değişmişsin ama bana karşılık vermenin hesabı ağır olacak!" Elini yere koyup doğrulmak için hamle yaptı ama doğrulurken araçların arkasındaki adamlara işaret verdi.

"Ama bir şey unutuyorsun, minik bebeğim..." dedi ve suratına bulaşmış kanı elinin tersiyle silip çenesini ovuşturdu, yüzüne yine o ürkütücü gülüş yerleşti ve ellerini iki yana açıp araçların ilerisine doğru bakarak cümlesini tamamladı. "Oyunları hep ben kurarım."

Ne olduğunu anlamıyordum, hepsinin baktığı yöne baktım. Baktığım gibi küfretmeden duramadım. "Orospu çocuğu!" diye bağırdım, tekrar saldırmak için üzerine atıldım ama bu defa ayaklarımın kaymasından faydalanıp iki elimden de tuttu. 5-9 yaş aralığında koca bir çocuk grubu vardı ve çocukların hepsinin gözünde siyah bandaj vardı, kimisi korkuyla ağlıyordu kimisi bunu oyun sanıyordu.

Alex ellerimden çekerek yüzüme yaklaştı. "Senin küçük versiyonun sağ olsun, işimi kolaylaştırdı," diye fısıldadı.

Dolu gözlerle başımı kapı köşesine sinen Elfida'ya çevirdim. Gözlerindeki korkuyu ve o suçluluk hissini görebiliyordu, bir nedeni olduğunu da görebiliyordum. Ama yine de dili damağı tutulmuştu. Hem bu kadar küçük çocuğunun namlu ucunda oluşu hem de minik bir çocuğun böyle korkunç bir işte kullanılmış olması dehşete düşürmüştü.

"Senin gelmişini geçmişini sikeyim! Ulan, küçücük çocuk lan bunlar! Yiyorsa al lan beni tek seferde bayıltayım seni!" diye bağırdı Baybars, olduğu yerde tepinip duruyordu onu tutan adamlar yeterli olmuyordu, ense köküne yediği dipçikle yere yüz üstü yapıştığında yanına koşmak istedim ama Alex büyük bir kuvvetle ellerimden tuttu.

"Ne kadar kabasın, koca oğlan!" Gözlerimin içine baktı.

Hangi yöne odaklanacağımı şaşırmıştım bir yanım Baybars'a ulaşıp tüm darbelere karşı siper olmak istiyordu bir yanım da çocukları çekip almak için çırpınıyordu. "Daha önce de söyledim, koca oğlanı öldürmek benim işim değil ama devam edersen gerçekten ölecek ve senin yüzünden aileme hesap vermem gerekecek."

Baybars'a baktım, ağız dolusu kan kusmasına rağmen gözlerime bakıyordu. Yerden kalkmak için ellerini yere koyarken sırtına aldığı dipçik darbesiyle tekrar yüz üstü yere yapıştı.

Yanına gitmek istedim ama gidemiyordum, "Bırak onları..." diye yalvardım sonunda.

"Benimle gel, yemin ederim bırakacağım." Baybars'ın gözleri kapanmak üzereydi, Furkan ise acıyla bağırıyordu.

"Veda etmeme izin ver..." dedim sadece. Alex başta elimi bırakmadı, omuz üstü Baybars'a bakıp yarı baygın olduğunu görünce ellerimi bırakmıştı.

Baybars hâlâ adımı sayıklıyordu, askerler kalkmaması için dizlerini sırtına bastırıyordu. Karşılık verecek hali yoktu ama gözleriyle yalvarıyordu aklımdan geçeni yapmamam için yalvarıyordu. Elini yere koyup sürekli kalkmaya çalışıyordu. "Asena yapma..." Yeri güçlükle yumrukladı. "Beni al, Asena'yı bırak!" diye bağırdı. Gözlerini açık tutacak hali yoktu. Dikişi patlamıştı, çok kötü gözüküyordu. Titreyen bacaklarımla yanına yürüdüm...

Adamlar Baybars'ı bıraktığından Baybars kalkmaya çalıştı, dizlerinin üstünde durduğunda koşarak karşısına çöktüm. Cebimdeki yedek bandanamı çıkarıp usulca yüzünü temizlemeye başladım, bir elimi yüzüne koydum. "Öldür beni..." diye inilti döküldü dudaklarından. Gözyaşlarımı tutamadım yanağımdan süzülürken sanki son defa olduğunu hissediyordum, o yüzden tüm gözyaşlarımı serbest bıraktım. Parçalanmış ellerini yüzüme götürdü, titreyen elleriyle gözyaşlarımı silmeye çalıştı. "Ağlama..." dedi yalvarır gibi. O da ağlamaya başladığında gözyaşlarımın şiddetti arttı. Adamlar bir anda Baybars'ın kollarından tutup arkadan kelepçelediler, müdahale etmedim. Baybars ise ayağa kalkmaya çalıştığında onu tuttum.

İki elimi de yüzüne yerleştirdim. Yüzündeki yaraları temizlemeye devam ettim, "beni vur!" diye bağırdı, gözyaşlarıyla yalvardı. "Kafamı sök, gözyaşlarına engel olamadığım için vur beni! Gitme..." Başını iki yana salladı, "gidersen öleceksin, gitme." Baybars'ın ilk defa gözyaşına boğulduğunu görüyordum. Başımı alnın yasladım, elimdeki bandana ile gözyaşlarını silmeye çalıştım.

"Ben ölmezsem sen öleceksin, Kartal'ın kanadı mı kırılsın?"

"Peki Kartal'ın yuvası mı yıkılsın?" dedi sesi titriyordu.

"Tekrar yapılır..." dedim buruk bir gülümsemeyle.

Başını iki yana salladı, "Seni bulacağım, nerede olursan ol," dedi, gözünden peş peşe akan yaşlar bir gölet doldurabilirdi ama bulamayacaktı, yine bulamayacaktı. Elimdeki bandanayı Baybars'ın boynundan geçirip dudaklarına bir öpücük bıraktım, evet onu öptüm... Çünkü bir daha öpemeyeceğimi o da biliyordu.

Kolumdan tutup beni çektiklerinde bile Baybars direniyordu, adamlardan biri boynuna iğneyi saplayınca yere devrilmişti, dağ gibi adam yere devrilmişti. Gözleri öyle bir bakıyordu ki sanki her şeyi biliyordu da söyleyemiyordu, bu kadar gözyaşının sebebi olmalıydı. Baybars'ın başı yere düştüğünde yanına tekrar gitmek istedim ama bu defa Alex kolumdan çekiştirdi. "Bayıldı sadece," dedi ama ben ona koşmak istiyordum, koşamadım...

72 SAAT SONRA...

Ağzımın içine dolan kanı daha fazla tutamadım, beyaz mermere doğru püskürttüm. Başımı acıyla yere koyarken üşüyordum ve titriyordum. Vücut direncim artık dayanmıyordu.

"Evet tatlım, sorumuzu tekrarlayalım. Birinci kopya istihbarat gizlilik protokolü kimde?" Eliyle saçlarımın dibinden kavrayıp başımı yerden kaldırdı. Sadece yüzüne baktım, kaç kere aynı soruyu sormuştu hatırlamıyorum ama hepsinde susmuştum. İstihbarat gizlilik protokolü aktif olarak görev yapan istihbaratçıların asıl kimliğinin saklandığı dosyaydı. Devletin belli kademelerinde bulunan insanlar bu protokolü ne olursa olsun korumakla görevliydi ortaya çıkması halinde ülkenin güvenliği tehlikeye girer ve büyük krizlere yol açardı. Ve kopya Meryem Hanım ve Hande Savcı'da vardı bildiğim kadarıyla. Hande Savcı'da olduğunu duyunca şaşırmıştım ama eşinin Fatih abi olduğu düşünülürse çok normaldi.

"Ben bir şey bilmiyorum," dedim, sesim bitik çıkıyordu, gözlerim ara ara kapanıyordu ama açık tutmak için kendimi silkeliyordum. Alex elindeki kasatura bıçağını döndürüp alayla güldü, kendi etrafında bir tur döndü ve yere çömelip çenemden sıkıca kavradı ve suratıma yaklaştı. "Gerçekten buradan çıkabileceğini mi düşünüyorsun? Neredesin biliyor musun? Arap emirliklerine ait bir saraydasın yani ne buradan çıkabilirsin ne de o güvendiğin timin buraya girebilir," dedi, kafamı duvara doğru ittirdi. Bir tepki vermedim sadece acıyla soluk alıp duruyordum Biri parmağı ile dokunsa bile canım acıyordu. Başımı duvara yasladım, o sırada Alex tavana doğru asılmış kanlı paslı zinciri aşağıya doğru çekti ve tekrar önüme çömeldi, yüzünde iğrenç bir gülümseme vardı.

"Tanıdık geldi mi? Belki bunlar bir şey hatırlamana yardımcı olur." Zincirlerdeki kelepçeyi elime doğru taktığında tepki vermedim. Gözlerimin içine cehennemine tekrar hoş geldin der gibi bakıyordu. Hiçbir işkenceye tepki vermemiştim günlerdir ama paslı zincir kalbimin ritmini bozuyordu, sanki o zamanlardaki esaretimi hissediyordum. Gözlerimin dolmaması için uğraştım ama beceremedim, kendimi Elfida gibi hissediyordum, yardım çığlıkları atacak o kız gibiydim.

Korkuyla paslı zincirleri çekiştirirken Alex, odanın içindeki küçük odadan bir boy aynasıyla çıktı ve onu tam karşıma yerleştirdi. Ne

yaptığını biliyordum, bana yaşattığı şeylerin tekrarını yapıyordu. Başımı başka yöne çevirdiğimde yine kendimle karşılattım, Alex bu ihtimali de düşünmüştü. Başımı iki yana sallayıp tavana baktım, gözlerimi sıkıca kapattım. Alex eliyle çenemi kavrayıp beni sarstı ama gözlerimi açmadım, kulağıma doğru eğilip fısıldadı. "Birazdan sesler duyacaksın ve ben sana bir saat vereceğim ama döndüğümde sorularımı yanıtlamazsan sana yemin ederim dünyanın tüm doktorları ve psikologları bir araya gelseler bile seni düzeltemezler." Gözlerimi açmadım, dayanabildiğim kadar dayanacaktım, tekrar o kıza dönemezdim. Asena'yım ben, bir hikâyenin efsanesi...

Alex'in çıktığını çarptığı kapıdan anlamıştım, gözlerimi açmamaya devam ettim, bir dakika sonra odanın içindeki hoparlörden sesler çıkmaya başladı. Benim sesimdi... Yıllar önceki işkenceye ait ses kayıtlarıydı. Gözlerim istemsizce açılırken aynada kendimle karşılaştım, burnumda akan kanlar kurumuş, kaşımdaki patlak çeneme kadar süzülmüştü. Elmacık kemiğimin üzerinde çürükler oluşmuştu. Boynum da morarmıştı ama Alex bana dokunmamıştı ki...Başımı boynuma doğru eğdim, bir şey yoktu ama aynaya baktıkça görüyordum. Zihnim bana oyun oynuyordu, aynadaki yıllar önceki bendi...

Gözlerimi ovuşturdum, kafayı yemek üzereydim biraz daha böyle kalırsam insanlıktan çıkacaktım. Belki çıkmalıydım. Dizlerimi kendime doğru çektim, başımı dizlerimin arasına sıkıştırıp hafifçe sallanmaya başladım. Belki bu panik atak durumundan kurtulmak için yabancılaşma meditasyonu kullanmalıydım. Aslında bu yalnızca özel kuvvetlerin uyguladığı hatta uygulamamayı temenni ettiği bir meditasyondu yani tam anlamıyla insanlığını hiçe sayıp kapatmaktı evet, belki fantastik gibi geliyordu ama değildi. Bu meditasyona girdikten sonra hiçbir asker eskisi gibi olamazdı, çıkmayı başaran çok az kişi vardı. Çıkmak da girmek gibi sarsıcı duygularla oluşuyordu. Ölümün eşiğine gelip septik şokla kendine gelen birçok asker vardı ama kimisi de gelmezdi.

Bu kendiliğinden gelişen bir meditasyondu ve üç gündür bunu başaramamıştım, o yüzden tek çarem bu odadan çıkmaktı. Yerde emekleyerek kapının önüne yaklaştım, zincirler ilerlememe engel oluyordu.

"Buraya bakın..." Sesimi bitik ve nefes alamıyormuş gibi çıkarıyordu. Kapının önünde bir Arap asker olduğunu biliyordum, "Nefes alamıyorum!" diye bağırdım ardından sessizleşerek olduğum yere geri geçtim, başımı geriye yaslayıp hareketsiz bir biçimde gözlerimi kapattım.

Saniyeler sonra üzerinde siyah üniforma olan yüzü kapalı siyahi denebilecek bir asker girdi, kolunda Arap emirliklerinin işareti vardı. Önce ayağı ile beni dürttü ama hareketsiz kaldım. Bunun üzerine yere çöküp nefes alıp almadığımı kontrol etti ve birine seslenmek için başını hafifçe kapıya doğru çevirdi. O sırada hızla gözlerimi açtım, Saniyeler içinde elimdeki paslı zincirleri askerin boynuna doladım ve ayağımla kapıyı itekleyip kapattım. Asker sırt üstü yere devrilip çırpınmaya başladı, cüsseli olduğu için ellerini bana uzatarak zarar verebiliyordu ama bir kere gözüm dönmüştü. Saniyeler önceki Asena değildim, hayır yamyama girmemiştim ama tüm öfkemi bir noktaya odaklamıştım: çalınan hayatıma.

Yaklaşık üç dakika sonunda asker debelenmeyi bıraktı ve işimi garantiye almak adına bir dakika daha öyle durdum ve sonunda asker nefessizlikten ölmüştü. Nefes nefese bir süre askere baktım ardından bedenini yana devirip üzerini aramaya koyuldum, anahtarı bulduğumda hızla ellerimi açtım ve adamın üzerindeki kasaturayı aldım, silahı da omuzuma taktım ama bunu kullanıp ses çıkaramazdım. Kapıya doğru usulca yaklaştım. Kapıyı açtığımda beni resmen bir saray karışlamıştı, altın renginde belki de gerçek altından yapılmış tırabzanlar, koridorda bulunan özel işlemeli kapılar ve dev bir avize insanı karşılıyordu. Arap emirliklerine ait olduğu düşünülürse zemin bile elmas işleme olabilirdi.

Bulunduğum kat daire şeklinde bir koridordu ve her kapı doluydu her an biri çıkabilirdi. Başımı hafifçe çıkarıp sağıma ve soluma bakındım ve tamamen çıktım, çıktığım an yanımdaki kapı açıldı. İçeriden elinde kahve telefonla gülerek Arapça konuşan takım elbiseli bir adam çıktı, içeri girmeye bile vaktim olmamıştı. Arap prensi sandığım adamla göze göze geldim ve gülümsedim. Adam beni görünce ağız açık kalmış ve gülümsemesi yarı da kesilmişti.

Cilveli bir tavırla sağ elimi salladım, "Hello habibi..." dedim, ardından ani bir refleksle sol elimdeki bıçağı adamın boynuna sapladım, adam

elindekilerle birlikte yere yapışırken sinsi bir gülümseme ile mırıldandım. "Goodbye habibi!" Birkaç saniye çırpındıktan sonra habibi hakkın rahmetine kavuşmuştu. Bıçağı sapladığım yerden çekip etrafıma bakındım. Habibiyi ayaklarından sürükleyerek içeri doğru sürükledim, amacım kaçmak değildi zaten buradan kaçamayacağımı gayet iyi biliyordum.

Adamı içeri soktuğumda kapının önünde düşürdüğüm telefonunu alıp tekrar içeri girdim. Yerde kanları gördüklerinden ters bir şey olduğunu anlamaları zor değildi, telefon parmak iziyle çalışıyordu bu yüzden eğilip adamın kolundan tuttum ve parmağını telefona okuttum.

Kimin numarasını çevirecektim? Kimsenin numarasını ezbere bilmiyordum, İrem'in numarasını ezbere biliyordum. Sırf kozmetik alışverişinde numarasını kullanmak için ezberlemiştim. Kulağıma götürdüğümde otomatik sesli mesaj vardı. "Şu an dünyanın en güzel doktoru ile görüşüyorsunuz muhtemelen birileriyle flört ediyorumdur ya da ameliyattayımdır sesli mesaj bırakın!" yani telefonu kapalıydı. Derin bir nefes alıp verdi, bip sesinden sonra konuşmaya başladım.

"İrem ben Asena, iyiyim endişelenme sakın. Şu an Arap emirliklerine ait bir yerdeyim neresi olduğunu bilmiyorum ama öğrenince sana tekrar ulaşacağım. Şu an buradan çıkamam, çocukları serbest bırakmadılar ne olduğunu..." Sözüm açılan kapıyı ile yarıda kesildi, askerlerden biri elinde ağır makineli tüfekle içeri girmişti. Silahını bana doğrultup ellerimi havaya kaldırmam için bağırdı, başımı onaylar gibi salladım, telefonu kulağımdan yavaşça çektim ve ellerimi omuzunun hizasına getirdim. Bir elimde bıçağım bir elimde de telefon vardı, önce telefonu sertçe adamın kafasına doğru fırlattım ve sarsılmasını sağladım ardından elindeki bıçağı göğsüne doğru fırlattım, bıçak tam göğsüne saplanırken adam dizlerinin üzerine düştü. Artık tüm adamlar buraya gelecekti... merdivenlerden gelen ayak sesleri birilerinin yukarı çıktığının kanıtıydı.

Tırabzanlardan aşağıya bakınca yaklaşık on askerin Alex öncülüğünde yukarı çıktığını gördüm, geriye çekilip sağıma soluma baktım, silahla ve bıçakla kaç kişi ölürdü? Alex ölebilirdi ya da onu öldürmeden beni öldürebilirlerdi.

Çıkmazın vücut bulmuş hali olurken biri ensemden tutup beni geriye doğru çekti, ne olduğunu anlamadan kendimi duvara toslamış bir şekilde odaların birinde bulmuştum.

"Ne oluyor lan..." demeye kalmadan duraksadım. Hiçbir turkuaz göz rengi onunkinden parlak ve çekici olamazdı.

"Valeriya..."

Karşımdaki kadın gülümseyerek başını salladı. Birini görmek bana o kadar ilaç gibi gelmişti ki bir anda boynuna doğru atlayıp sıkıca sarıldım, o da sıkı bir karşılık verdi. Sanki birkaç hafta önce birbirimize saldırmamışız gibi sıkıca sarıldık. Hatta Valeriya büyük bir şefkatle saçlarımı okşuyordu, bu sarılma bana onunla ilk tanıştığım an gibi hissettiriyordu. Kulağıma, "Geçti..." diye fısıldadı. İlk geri çekilen ben olmuştum. Şimdi asıl konuya gelebilirdik. "Birinci soru, burada ne işin var? İkinci soru, seni tutuklamadılar mı?"

Valeriya'nın yüzüne sinsi bir gülümseme yayıldı, bu kız cidden güzel olduğu kadar fazlasıyla sinsi bir gülümsemeye sahipti. Resmen ben manyağım diye bağırıyordu. "Senin yakışıklı ve seksi amirinin çok zeki olduğunu söylemiş miydim?"

Sanki her an içeri adamlar dalmayacakmış gibi ikimizin mahalle ablasına dönüşmesi cidden akıl sağlığımızın yerinde olmadığını kanıtlar nitelikteydi. Hayır yani, neydi bu Baybars aşkı? Gerçekten sinirlenmeye başlıyorum. Koluna doğru sertçe geçirdim, "Bir daha söylersen mideni elinde bulursun, Baybars biliyor mu ayrıca?!" diye çemkirdim.

Valeriya bakışlarını benden kaçırdı, yani Baybars bana yalan söylemişti. Valeriya'yı serbest bırakmıştı. "Zeki bir adam..." diye mırıldandığında yine göz devirdim, adamların sesi çok yakından geliyordu. "Beni yakalamış gibi yapabilirsin. Alex senden şüphelenmesin."

Bıçağı ve silahı ona doğru uzattığımda omuzumdan hafifçe itekledi. "Aptal gibi davranma, takip et beni."

Valeriya tamamen odanın içine girip altın kaplama belki de gerçek altından yapılmış olan kitaplığı kenara ittirmeye başladı, ben de destek olup ittirdim. Hâlâ ne olduğunu anlamadığım için şaşkın balık gibi bakıyordum. Ortaya üzerinde sayıların olduğu çelik bir kapı çıkıyordu, kaşlarım gitgide çatılırken Valeriya çoktan sayıları tuşlayıp kapının otomatik bir şekilde açılışını izledi, *para sen neler yaptırıyorsun böyle...*

Valeriya kolumdan tutup beni içeri çekiştirirken hâlâ şaşkındım, kapı kapanmadan kitaplığı tekrar yerine çekiştirdi, bense çelik kaplama

duvarlara sahip yaklaşık yüz metre uzunluğundaki dar koridora bakıyordum, koridoru meşale görünümlü lambalar aydınlatıyordu.

"Burası neresi?" diye merakla sordum. Valeriya benim önüme geçip hızlı adımlarla ilerlemeye başladı, burayı ezberlediği yüz ifadesinden aşikardı. "Burası laboratuvarlara çıkan koridorlar. Çocukları orada tutuyorlar." Hızlı adımlarla yanına ulaştım. Çocukların laboratuvarda ne işi vardı? "Nasıl yani?"

Valeriya sıkıntı ile nefesini verdi. "Bilmiyorum sadece onları küçük yaşta eğitebilecekleri canavarlara dönüştürmek istiyorlar bu yüzden sağlık kontrollerini iyi yapmak için özel doktorları var ama eğer sağlıksız bir çocuksa..." Duraksadı, usulca bana döndü. "Canlı bomba olması için örgütlere veriyorlar ama anladığım kadarıyla hepsi sağlıklı ve nasıl beyinlerini yıkayıp canavara dönüşebildiklerini anlatmam..."

Dehşete düşmüştüm, Valeriya ise anlatmaya devam ettikçe kanım donuyordu. "Alex bir canavar. Kendi çocuğuna bile bu misyonları yükleyecek bir canavar, tek farkı ne biliyor musun? Kendi çocuklarını kendisi eğitip daha vahşi bir canavar yapıyor." Olduğum yerde duraksadım, kendi çocukları mı? Alex'in çocuğu mu vardı? Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. "Çocukları mı? Çocukları mı var?"

Valeriya yürümeye devam ederken soğukkanlı bir şekilde cevapladı. "İki tane, eğer ben farkına varmasaydım üç tane olacaktı. Alex hamile kaldığımı bilmiyordu." Sonda sessizleşmişti, istemsizce içim cız etmişti, bu ölene kadar taşıyacağım kara bir lekeydi. Ne kadar Valeriya bunu kendi isteği ile yapmış olsa da ben sorumluydum bebeğin düşmesinden. Yanıt veremedim, Valeriya ise anlatmaya devam ediyordu. "Bildiğim kadarıyla henüz yeni doğan iki bebek var. Anneleri farklı ve ne tesadüf ki iki anne de araba kazasında can vermiş..."

"Bebekler nerede peki?" O bebeklerin hiçbir suçu yoktu.

"Bilmiyorum ama muhtemelen dünyanın öbür ucunda ve dört yaşlarına kadar hiçbir zarar gelmeyecek onlara," diye yanıtladı. Kan dondurucu gerçeğin ortasında bulunmak ve hiçbir şey yapamamak kanıma dokunuyordu eğer buradan kurtulursam, o bebekleri dört yaşlarına gelmeden bir gün bulacağım...

Koridorun sonuna yaklaştığımızda, "Peki biz konum olarak neredeyiz?" diye sordum. Valeriya bana döndü, sanırım en çok cevaplamak istemediği soruyu sormuştum. "Yunanistan..." dedi ve ekledi. "Atina'ya yakınız Asena, burada ya öleceğiz ya da kaçacağız. Ama bilmeni isterim ki Baybarslar ne kadar efsanevi komandolar olurlarsa olsunlar buradan bizi öylece alamazlar."

Baybars'tan çok Kartal'a güveniyordum, onlar her şeyi yapardı. "Kartal her şeyi yapar."

Valeriya başını salladı, "Evet yapardı, eğer burası Arap emirliklerine mensup bir prensin yeri olmasaydı." Bir de bu eksikti, adamlar resmen dört bir yanı satın almışlardı. Koridorda birkaç adım atıp sağa doğru döndü, daha fazla konuşmadan onu takip ettim, gerçekten çok aktif düşünemiyordum. Karşımıza bu defa beyaz, üzerinde küçük yuvarlak bir cam olan sıradan bir kapı çıkmıştı.

Valeriya beni kolumdan çekip yere çömeldi. "İçeride üç doktor var, bu kapı dışında önünde iki asker duran bir kapı daha var. Askerleri öldürdükten sonra karşılarındaki kapı denize açılıyor, orada sürat teknesi var çocukları alıp uzaklaşırsın."

"Seni bırakacağımı mı düşünüyorsun aptal?" diye çıkıştım.

Valeriya kendi lafını ona sattığım için yalnızca güldü, aslında biz düşman değildik, sadece kimlikleri ellerinden alınmış ve savaşa mecbur kalmış iki eski dosttuk. Valeriya benim için kendini feda ederdi, aynı şekilde ben de onun için. Valeriya belinden silahını çıkardı, üzerindeki kargo pantolonun cebinden ise bir kasatura ve bir susturucu çıkarıp gülümsedi. Gerçekten filmlerden fırlamış CIA ajanı gibi gözüküyordu, siyah bluz, siyah kargocu pantolonu ve ortadan ikiye ayırıp sıkı topladığı o simsiyah saçları... Normalde sarışındı, siyaha boyamıştı. Bıçağı hafif bir tebessümle bana uzattı. "Benden iyi kullanıyorsun." İki elimde de tuttuğum kasaturaları çevirip gülümsedim ve ikimiz ayağa kalktık. Alex şu an evin içinde beni arıyordu ve burası akıllarına gelecek değildi, metrelerce yürümüştük. Valeriya elini kapıya uzattı ama hemen açmadı, başını bana çevirmeden, "Ben ölürsem arkana bile bakma..." dedi ve kapının kolunu hızla indirdi laboratuvarın içine girmeden görüş alanına giren iki

doktoru vurdu ve içeri doğru girdi, girer girmez paravanın arkasından silahla çıkan doktoru da indirdi.

Sol tarafında ona nişan alan doktoru fark etmemişti çünkü içeride üç doktor olduğunu sanıyorduk, Valeriya'nın arkasından çıkıp silahı doğrultan doktorun koluna derin bir kesik atıp silahı düşürmesini sağladım ardından sağ elimdeki bıçağı kalbine doğru sapladım.

Valeriya patırtı ile bana döndü, *bir kere birinin kalbini deşerken sessiz ol be kızım...* Valeriya ne yapıyorsun der gibi başını salladı. Bense sanki normal bir durummuş gibi başımı omuzuma doğru yatırdım. Tabii ki bu patırtı kapını önündeki askerler tarafından duyulmuştu, otomatik kapı sağa doğru kayarak açılırken açılır açılmaz görüş açıma giren askerin göğsüne bıçağı fırlattım. Öbür asker içeri girmeden önce çoktan anons yapmaya başladı ama Valeriya onu alnından vurarak anonsunu yarıda kesti ardından ve bana döndü. "Sessiz öldürmeyi öğrenemez misin?"

"Türk'üm ben canım." O sırada daha yeni içeriye göz atabilmiştik, sedyelerin üzerinde çocuklar yatıyordu ve hepsi uyuyordu biri hariç o sedyeden atlayıp bana doğru koşmuştu, Elfida.

"Elfida!" Dizlerimi yere koyup kollarımı iki yana açtım. Küçük Elfida boynuma doğru atlayıp minik kollarıyla sarıldı, Valeriya ise hafif aralanmış dudaklarıyla şaşkınlık içerisinde bize bakıyordu. "Sana benziyor... Sen doğurmadın, değil mi?" diye alaya aldı.

Elfida'ya daha sıkı sarıldım, evren cidden tuhaftı... Elfida'yı kucakladım. "Buradan onları çıkarmamız gerek!"

"Gerçekten bu defa öldün, sevgilim!" Bu Alex'in sesiydi. Sesi uzaktan geliyordu ama burada olması an meselesiydi. "Sen küçük çocuğu al ve çık!" dedi Valeriya.

"Hayır! Seni bırakamam," diye çıkıştım.

"Ben de seni onun eline bırakamam!" Başımı iki yana salladım.

"Bu evden tek çıkmayacağım, bu çocukların hepsini kurtarabiliriz. Beni yakalamış gibi davran sonra Baybars ile konuş, ona güven!" İkimiz de panikle yutkunduk, Valeriya silahını yere attı. "Beni yarala, başka türlü inanmaz.

"Kameradan görmez mi?"

"Ben onları hallettim, vur hadi beni. Çabuk." Başımı onaylar gibi salladım, yerdeki bellik silahını alıp Valeriya doğrulttum. Bu sırada Elfida gözlerini sıkıca kapatmıştı, Valeriya'nın omuzunu sıyıracak şekilde nişan aldım ve silahı ateşledim. Kurşun omuzunun üstünü sıyırıp arkadaki duvara saplanırken Valeriya omuzunu tutarak yere doğru çöktü.

Ardından kapıya dönmek için hamle yapacaktım ama Valeriya'nın arkasındaki duvara asılı olan gümüş Akrep simgesinden Alex'in yansımasını görünce duraksadım, arkasında tam on yedi kişi vardı ve Alex önlerinde duruyordu. Arkamı döndüğüm gibi elimdeki namluyu Alex'in bacağına isabet alıp ateşledim ve bunu yaparken yüzümden büyük bir gülümseme vardı, Alex küfürler eşliğinde yere kapaklanırken silahı atıp ellerimi havaya kaldırdım.

"Senin canına okuyacağım sürtük!" diye acıyla bağırdı, tüm askerler namlusunu bana çevirirken stresle gülümsedim.

"Nerede kalmıştık habibi?"

Belki derimde -pek fazla- yara bere bırakmamış olabilirsin
ama ruhumun her yerinde
böğürtlen renginde devasa çürükler bıraktın.
Amanda lovelace

Seni aradım, her ülkede, her şehirde...

Baybars gözlerinde hissettiği ağırlıkla gözlerini aralamaya çalıştı ama gözüne çarpan ışık gözlerini kamaştırdı, tekrar kapatıp sol elini zorlukla gözüne götürdü. Eliyle gözlerini ovuşturunca sağ kolundaki serum gözüne çarptı, gözlerini ağır ağır açtı. Hastane odasının o loş ışığı yüzüne çarparken tüm eklemlerinin birbirinde ayrılmışçasına ağrıdığını hissediyordu. Nerede olduğunu ne yaşadığını hatırlamıyordu, başını hafifçe olduğu yerden doğrultunca bir hastanede olduğunu anlaması uzun sürmemişti. Başındaki ağrıya rağmen oturur pozisyonda doğruldu. Başını camına çarpan yağmur damlalarına çevirdi, sanki yağmurun sesi ona huzurlu hissettiği birkaç anıyı hatırlatıyordu.

Asena ile ilgili bölük pörçük anlar gözünün önünde canlandı, onu öptüğü an, gülüştüğü birkaç an ve ağlayışı gözünün önüne geldi. Kendini büyük bir boşluğun içine bırakılmış ve kaybolmuş gibi hissediyordu. Kaç saattir buradaydı? Ya da kaç gün? Asena neredeydi, diğerleri neredeydi? Kendini boğulma hissinden kurtarmak için üzerindeki pikeyi attı ve ayaklarını yere doğru sarkıtıp soğuk zemine bastı, bastığı an tüm vücudunda o soğukluğu hissetmişti. Elindeki kelebeği hiç düşünmeden söküp attı, damarından kan süzülürken yataktan destek alarak ayağa kalktı, kalktığı an tüm odanın etrafında döndüğünü hissetti ama ona rağmen ayaklarını sağlam adımlarla ilerletti. Üzerinde bolca siyah bir tişört ve altında eşofman vardı. Sanki ilerledikçe her şey yerine oturuyordu, her anı deli gibi aklına doluyordu. Bunun hızlı oluşu biraz sarsıcıydı ama en sarsıcı olan ise Asena'nın gözlerindeki çaresizlikle gidişiydi, onu öpüp gidişiydi. Kapının girişine geldiğinde gözleri kararmış ve dolmuştu, elini kapının koluna uzatarak destek aldı, çok korkunç bir girdap içerisindeydi tüm anılar bir anda kafasının içine doluşmuştu. Yüzündeki yaralar kabuk tutmuş dudağında hissettiği son öpücük içini yakmaya başlamıştı. Kapıyı açıp kendini dışarı doğru attığında tüm gözler o anı bekliyormuş gibi başını Baybars'a doğru çevirdi. İclal elinde Baybars'ın sonuçlarıyla ona bakıyordu ama gözü dolu doluydu, İrem ve Emirhan yerde oturarak birbirine sarılıyordu İrem'in gözleri kan çanağı gibiydi. Kaan ve Taha yaslandıkları duvardan hızla doğrulup Baybars'ın karşısına dikildi.

Kaan Baybars'ın koluna girmeye çalıştı ama Baybars kolunu geri çekti. "Abi gel, yatağına geçelim." Baybars çatık kaşlarla etrafa baktı, kafasında düşündüğü şeylerin birer kâbus olduğunu düşünüyordu. *Asena gitmiş olamaz*, diye düşünüyordu. "Asena nerede?" diye sordu. İrem ağlayarak başını Emirhan'ın omuzuna koyarken koridorun ilerisinde Alp hızla Baybars'a doğru geliyordu, gözündeki sinir kafayı yediğinin belirtisiydi. "Onu sen söyleyeceksin Puşt! Nerede Asena? Ne biçim amirsin lan sen!" Bağırarak Baybars'ın üzerine doğru geliyordu.

Kaan hızla Alp'in önüne doğru geçti ve göğsünden itekleyerek geriye doğru savurdu. "Oğlum hayırdır, boş mu buldun lan?" diye bağırdı.

Alp birkaç adım sendeleyip doğruldu, Kaan'ın üzerine doğru atıldı onu göğsünden itekleyip boğazına doğru sarıldı. Aynı şekilde Kaan'da

Alp'in boğazına sarıldı suratına bir yumruk geçirdi ve geriye doğru savrulmasına neden oldu ama Alp kendini hızla toparlayıp Kaan'ın suratına bir yumruk indirdi. Kaan hamle yapmak için atağa geçerken İrem önüne geçip ellerini Kaan'ın göğsüne koydu. Aynı şekilde İclal ve Emirhan'da Alp'i tuttu.

"Durun lütfen," dedi İrem ağlamaklı sesiyle. Kaan'ın eli İrem karşısında dikilince havada kalmıştı. Bu olanlar karşısında Baybars düz bir surat ifadesine sahipti, doğrusu şoktaydı gözünün önüne gelen anıların bir kâbus olduğuna inanmıştı çünkü. Kaan elini İrem'in kollarına koyup onu kendinden uzaklaştırdı. "Tamam sakinim, bir şey yok," dedi soğuk bir ifadeyle.

İrem başını kaldırıp Kaan'ın yüzüne baktığında burnu kanamış kaşı da patlamıştı ve boğazı kızarmıştı. İrem elini Kaan'ın kaşına doğru uzatırken Kaan yüzünü geriye doğru çekti. Ortada derin bir sessizlik oldu, sessizliği bozan ise Baybars'ın sorusuydu. "Kaç saattir böyleyim ben?" Sessizlik oldu tekrar. İclal soğuk bir şekilde yanıtlamıştı. "72 saattir." Sesindeki soğukluktan Baybars'a öfkeli olduğu anlaşılıyordu, İclal'in cümlesi kafasının içinde yankılandı. Kimse ondan bir iz bulamamış mıydı? Baybars'ın dünyası bir anda kararmıştı, Asena'nın Alex'in elinde oluşunu şimdi idrak edebilmişti. Asena'nın gözlerinde ilk defa korkuyu görmüştü ve onu o korkuyla bırakmış olmanın acısını şimdi hissediyordu. Taha'nın kolunu ittirip gözlerini yumdu ve derin bir nefes alıp verdi, "Buldunuz Asena'yı, değil mi? Hadi gidip alalım." Şok yaşıyordu, yüzünün kızarmasından sinir harbi geçirdiği belliydi.

Kaan kolundan çekiştirip odaya doğru yönlendirmeye çalıştı. "Tamam abi, hadi geç." Baybars kolundan tutup Kaan'ı duvara savurdu üzerine doğru yürüdü, işaret parmağını göğsüne bastırıp bağırdı.

"Üç günde bulamadınız mı? Üç gündür o herifin yanında mı?" Kaan cevap verememişti, bakışlarını kaçırmıştı. Ne yaparlarsa yapsınlar bulamamışlardı, hiçbir iz yoktu resmen. Baybars birkaç adım geriye gidip yüzünü ovuşturdu sağına soluna bakıp durdu. En sonunda koridorda ilerlemeye başladı, Kaan ve Taha peşinden gidecekken onlara dönüp elini havaya kaldırdı. "Gelmeyin." Birkaç adım geriye gidip tekrar önüne

döndü ve usulca yürümeye başladı, kafasında hep aynı an dönüyordu. Asena'nın nasıl korktuğu onu gözyaşlarıyla öptüğü geliyordu, sanki o cesur kız gitmiş yerine ürkek bir kız çocuğu gelmişti. Boynuna bandanayı taktığı anı hatırlayınca duraksadı ve Kaan'a döndü elini boynuna götürdü. "Bandana vardı, nerede?" Taha elini deri ceketinin iç cebine atıp kan bulaşmış bandanayı çıkardı ve hızlı adımlarla Baybars'ın yanına gidip uzattı, Baybars alıp bileğine doğru sardı ve o koridordan çıktı.

"Böyle ayakta durmaması gerekiyor," dedi İclal. "Yarası enfeksiyon kapmış zaten."

Taha başını iki yana salladı, "bizi dinlemez, kendine gelmesi zor olacak." Hepsi köşesine dağıldı, ne yapacaklarını bilemiyorlardı. İrem İclal'in yanına gidip kulağına yaklaştı. "Alp'e o Baybars'ın bu olduğunu söyleyecek miyiz?" dedi yutkunarak. Öğrenmişlerdi, Furkan her şeyi kızlara anlatmıştı. Ve kızlar şok içerisinde kalmıştı, hâlâ idrak etmekte zorlanıyorlardı ve Asena'nın nasıl bunu sakladığını anlamıyorlardı.

"Mahvolur her şey. Alp Baybars'a acımaz, öldürür," dedi İclal. Emirhan ve Alp henüz bir şey bilmiyordu.

"Baştan beri bizden saklıyormuş, bu nasıl mümkün olabilir? Hiçbirimiz fark etmedik resmen."

İclal sıkıntılı bir nefes verip elini İrem'in sırtına koyup sıvazladı. "Vardır bir açıklaması." İrem o sırada Kaan'a bakıyordu, Kaan onunla hiç konuşmuyordu hatta soğuktu. Bakışlarını Kaan'dan çekip başını İclal'in omuzuna yasladı.

Baybars hastanenin giriş kapısına gelmiş yağan yağmura bakıyordu, insanlarsa çıplak ayaklarına bakıp duruyordu, sanki en büyük kusur ve sorun buymuş gibi. En büyük kusur kalbiydi, Asena'nın öfkesiydi, hüznüydü ve acısıydı. Asena'nın varlığı ona birçok şeyi sorgulatıyordu, dümdüz yaşadığı ölümcül hayatını bile sorgulatıyordu. Gerçekler ona söylenmedikçe hep bir sızı hissedecekti Asena'ya karşı hisleri olsa bile kalbindeki yük azalmayacaktı, gözlerine denk geldikçe vicdanı ve geçmişi onu hep yoklayacaktı. Bir gün o yükün altında ezileceğini bilmeden tekrar aynı kişiye tutulacaktı, sadece sonucunda biri yalan biri gerçek olacaktı ama o hep yalanın altında ezilecekti. Çıplak ayaklarını

sürüyerek hastane bahçesine indi, banklardan birine oturup bileğindeki bandaja baktı. İnsanlar yağmurdan kaçarken o öylece oturuyordu ve neyin cezasını çektiğini sorguluyordu. *Eğer bir kalpte leke bırakırsan o leke mutlaka seni bulur...* "Allah'ım benim sınavım bu kız mı olacaktı?" diye mırıldandı. Gök gürledi ve yağmur şiddetini arttırdı bu cevaptı işte, Baybars başını öne doğru eğdi.

Sadece yağmurda ıslanırken Taha dayanamamış peşinden gitmişti ama yanına gitmemişti, hastane kapısında durup Baybars'a bakıyordu. Hemen yanında olan İclal ise kollarını göğsünde bağlamış hiç konuşmuyordu. Yağmur Şırnak'ta hızlı hızlı atıyordu, aniden bastıran yağmurla insanlar evlerine kaçışıyordu herkes için zaman dilimi farklı akıyordu. Asena'nın yokluğu koca bir girdaptı herkes için...

İclal en çok hissedenlerden biriydi, onun için Asena bakıştığında bile canını yandığını anlayabilecek bir dosttu, bazen ikisi acı sözlerle birbirini fazlaca kanatıyordu ama dost acı söylerdi, tek düşündüğü şey Asena'nın çektiği acı ve nerede, nasıl olduğuydu. Taha ve İclal yağmurdan kaçan insanları izliyordu, "yağmurda durup ölmeye mi çalışıyor şefiniz?"

"Öyledir o. Canı istemeden kalkmaz oradan, acı çekiyor şu an." Taha bile inanılmaz durgundu, önceden olsa mutlaka birilerini güldürürdü. "Peşindelerdi Asena'nın... başardılar." Yutkunamamıştı.

"Hep Asena'nın peşindeler zaten, ilk değil," diye yanıtladı İclal. Taha bu konuyu bu kızla konuşmak istemiyordu, en yakın arkadaşın ölmüş olabilir demek istemiyordu, boğazına kadar dolmuştu. "Hasta olacaksın Juliet..." diye mırıldandı. İclal kafasını Taha'ya çevirip bir çocuk edasıyla burnunu çekti, Taha ona her zamanki gibi bakıyordu, büyülenmiş gibi. Bu defa gözlerini kocaman açmamıştı bu defa dudağında buruk bir gülümseme vardı. İclal bir süre ona baktıktan sonra boynuna sarılıp başını omuzuna koydu, soğuk buzdan Juliet yargısız bir biçim de Taha'ya sarılıyordu. Bu görüntü Lanet olası Romeo-Juliet'in sonundan bile daha iyiydi asıl gerçek Romeo Taha'ydı.

Taha ise İclal'e sarılmakta tereddüt ediyordu çünkü İclal onun için fazla büyüleyiciydi. Aslında onu ilk gördüğü andan beri İclal öylesine biri olmaktan çıkmıştı yani 2016'dan beri... Birkaç saniye sonra ellerini beline dolayıp gözlerini kapadı, ilk defa İclal'i deli etmek için

uğraşmıyordu ve ilk defa İclal ona sarılmıştı. Hem de tüm çıkarlardan uzak... İçinde kendiyle kavga ediyordu. *Âşık olamazsın oğlum, Taha Yenilmezsin sen. 2016 dedin iyice bokunu çıkardın...* Kendi kendine kızıyordu. İç sesiyle bir kavgaya tutuştu. *Annene benziyor sadece, âşık olursan ölürsün oğlum.* Eros çoktan Romeo'yu vurmuştu, kaçış yok bu Barbie'ye âşık olacaktı.

İclal geriye doğru çekildi yine yüzünde düz bir ifade vardı. "İlk defa medeni davranıyoruz..." Bu defa güldü.

"İrem'le Kaan bile yan yana kavga etmeden oturuyor," diye ekledi Taha ve ellerini cebine soktu.

İclal'in kaşları Kaan'ın ismini duyunca çatıldı, "Kaan bugün ona bok gibi davrandı."

Taha omuz silkti, "Ne hissetmesi gerektiğini bilmiyor çünkü," diye yanıtladı ardından sırtın duvara yaslayıp İclal'in gözlerine baktı. "Aynı anda fazla duygu yaşayınca böyle hissediyor." O sırada Baybars oturduğu yerden kalkıp içeri doğru girdi, Taha bir süre onu izledi. Islanmış ve bitik duruyordu, bir yanı gitmek istiyordu ama Baybars'ın kendini dinlemesi gerektiğini de biliyordu.

İclal Taha'nın önüne geçip kollarını göğsünde birleştirdi. "Asena'yı bulacak mısınız?"

Taha odağını İclal'e çevirip bir süre karşısındaki kadına baktı, vereceği her cevap onu üzebilirdi ve bunu istemiyordu. "Bulana kadar durmayacağız," diyebildi sadece.

"Bana söz ver," diye ısrar etti İclal.

Taha başını iki yana salladı, "Söz verirsem tutmak zorunda kalırım."

İclal ellerini Taha'nın göğsüne doğru koydu, "Tut o zaman..." dedi çaresizce. Gözleri buğulanmıştı, "Alex ona neler yapar biliyor musun?" Başını iki yana salladı. "Onu bulun."

Taha İclal'in ellerini kendinden uzaklaştırdı, "Alex hakkında ne biliyorsun?" İclal'in Alex hakkında böyle konuşması Taha'yı şaşırtmıştı, ayrıca ne bilebilirdi Alex hakkında? *Fazlaca şey biliyordu ama konuşamazdı...*

İclal kırdığı pot yüzünden sessizleşti, ne cevap verecekti Asena'ya söz vermişti asla kimseye anlatamazdı, Taha sorusunu tekrarlamak için

İclal'e doğru yaklaştı o sırada Serkan koşarak ikisinin yanına geldi, nefes nefeseydi ama soluklanmadan, "Asena İrem'e sesli mesaj bırakmış!" diye heyecanla bağırdı.

Taha ve İclal birbirlerine bakıp heyecanla gülümsedi, Taha heyecanla İclal'in elinden tutup hastanenin içine doğru koştu. İkisi de el ele tutuştuklarını unutup hastanenin içinde koşturuyordu. Taha duraksayıp İclal'e doğru döndü ve gülümseyerek, "Söz, İclal Ateşer. Bulacağız," dedi.

İclal gülümseyerek başını salladı ve ikisi de hızlı adımlarla Baybars'ın odasının olduğu koridora geldiler. Baybars'ın o ıslak halinden eser yoktu, üstünü değiştirmiş üzerine uzun siyah kabanını geçirirken aynı zamanda telefonla görüşüyordu. "Karargâha geliyoruz, Serkan numaradan ilerleyecek. İyiyim ben. Eminim. Evet müdürüm gri kafamız hayatta..." Dudaklarına bir gülümseme yayıldı. Ses tonu 'gri kafaya hayranım' demeden hayran olduğunu en net şekilde belirttiği şeydi.

Baybars sanki ona sayısızca dikiş atılmamış gibi yüzünde kocaman umut dolu bir gülümsemeyle ilerlemeye başladı, onun peşine Serkan da gitti, Kaan da peşine giderken İrem'e doğru dönüp gülümsedi ve mırıldandı. "Bulacağız."

Taha dakikalardır farkında olmadan tuttuğu ele baktı ve aynı şekilde İclal de baktı. İkisi aynı anda çekip birbirinden uzaklaştı. "Haber vereceğim," dedi Taha ve Baybars'ın peşinden koştu.

Baybars gülümsüyordu sesini duyduğu için hayatta olduğunu bildiği için gülümsüyordu, "Seni ne olursa olsun bulacağım ve neden beni öptüğünü sormayacağım çünkü bu defa ben öpeceğim," diye fısıldadı.

Asena için durum iç açıcı değildi, kan kusarken yeri yumrukluyordu ama gülüyordu. Yere doğru tükürüp Alex'e döndü. "Sevgili yapmışsın," dedi alay eder gibi köşede duran Valeriya'yı gösterdi. Valeriya suratsız bir ifadeyle duruyordu ama içi yanıyordu, Alex'in kafasını yerinden söküp atmak istiyordu ve onu durduran tek şey Asena'ydı.

"Aranızda bir şey mi vardı?" diye sordu Valeriya, amacı Asena'nın biraz dinlenmesini sağlamaktı. Alex dudaklarını büzüp ona doğru

yürüdü, Valeriya'nın yüzünü avuçlarının içine doğru aldı. "Bazı kaçamaklar tatlım endişelenme... Ayrıca sen başkasın..." Dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdi. Valeriya'nın içi titredi ama Asena için dayanmak zorundaydı. Ellerini Alex'in boynuna doğru doladı, "O zaman benimle ilgilen. Konuşmayacak zaten." Alex ellerini Valeriya'nın beline doğru yerleştirip gülümsedi, "Yarana baktır, kötü gözüküyor. Sana bir şey olsun istemem, sonuçta..." dedi ve duraksadı, "Doğuracağın çocuk için sağlıklı olman gerekiyor..." Valeriya dehşete düşmüştü, korkuyla Alex'e baktığında soğukkanlı davranmaya çalıştı. "Nereden biliyorsun?"

"Evde test yapmışsın, sana ulaşamadığımda evine baktım." Burnunu burnuna doğru sürterken Valeriya'nın bebeği düşürdüğünden habersiz görünüyordu. "Neden söylemedin...?"

Valeriya geri çekildi, "emin olmak istedim," diye mırıldandı. Alex Valeriya'nın önüne gelen saçlarını ittirdi, "birlikte kontrole gideriz, kendine dikkat et." Dudaklarına bir gülümseme yayıldı. "Eğer o bebeğe bir şey olursa..." Duraksadı ve kulağına eğilip fısıldadı, "sen de ölürsün... Çünkü seni öldürmemem için tek neden bu." Alex geri çekilip Asena'ya bakarken Valeriya yutkunamamıştı ama oldukça soğuk durmaya çalışıyordu. İçinden sayısız küfürler ediyordu, *ölmüş evladımın üzerine yemin olsun ki seni öldüreceğim Alex.* Şu an her şeyden önce Asena'yı kurtarmak istiyordu. Alex, Asena'ya doğru dönerken Valeriya Asena ile bakıştı. "Dayan..." diye dudağını hareket ettirdi.

Alex sızlayan bacağını tutup inledi, "bunun hesabını vereceksin. Ayıl önce sonra bayılana kadar durmayacağım." Asena'nın bilinci gidip geliyordu ama konuşulanları duymuştu. Alex omuz üstü Valeriya'ya baktı. "Ayılt şunu. Sonra da gel kan sonuçlarına bakalım." Valeriya kan vermişti ve birkaç test daha vermişti laboratuvara şimdi Alex'in neden ısrar ettiğini anlamıştı. Alex odadan çıkarken Valeriya'nın eli ayağı buz kesmişti ama bunu Asena'ya belli etmeden yanına çöktü. "Baybars ile iletişime geçtim, ses kaydını almışlar." Asena'nın yüzündeki kanları tişörtü ile siliyordu. Asena acıyla titredi ve Valeriya'nın elini tuttu, "Alex anladı mı?"

"Alex farkında, hain olduğumun farkında yani. Bebeğin düştüğünü fark edince canileşecek," dedi, Asena'nın gözleri kapanıp duruyordu.

Asena'nın saçlarını okşayıp ellerini tuttu bir yandan da kapıyı kolluyordu. "Sakın ölme, sana ihtiyacım var ve seksi amirine de var."

"Baybars ile nasıl bir anlaşma yaptın da seni bıraktırdı?" diye sordu bu defa Asena çünkü Baybars kolay kolay ikna olmazdı, bir şey olmuş olması lazımdı. "Muhbirlik ve..." Duraksadı, nefes alıp verdi. "Senin kim olduğunu araştıracağıma dair söz vererek bir de Elfida'sını bulmasına yardım etme karşılığında..." Asena'nın resmen nefesi kesildi çünkü Kartal dışında sözünü tutan biri tanıdıysa bu da Valeriya'ydı ve Valeriya birilerini bulmak konusunda dünya üzerinde markaydı.

Gözleri doldu, korkuyla ve çekingen bir tavırla sordu. "Bulabildin mi?"

Valeriya buruk bir şekilde gülümsedi. Karşısındaki kızın kim olduğunu öğrendiği kişi hem ondan nefret eden biriydi hem de zamanında ona âşık olan biriydi, Sevgili P'den öğrenmişti yani onu zamanında kullanmıştı. Aslında Baybars ona "Elfida'yı bul," derken bile Valeriya zaten bunu birkaç sene önce öğrenmişti. Sonunda Sevgili P'nin nefretini kazansa da evine sızmıştı ama bunu kimseye söylememişti, Baybars'a bile.

"O zeki biri Asena, bunu anlamalısın..." Ayağa kalktı, stresle alnını ovuşturdu. "Kaçacağım, sizin tim buraya yaklaştığı an geri döneceğim. Yoksa Alex beni de seni de öldürecek, sonuçlar bir saate belli olacak çünkü."

"O öğrendi mi?" diye sordu Asena bu defa.

Valeriya elini kapıya uzattı, sırtını Asena'ya dönüktü. "Kurtulunca konuşuruz," dedi ve odadan çıktı.

Ay Işığı Kitaplığı
@ayisigikitap

13.

BAŞKA BİR EVREN

Gelememeyi sen anlat, gidememeyi ben anlatayım. Gözüm değil gönlüm kaldı, beklemek değil özlemek yordu. Hani derler ya; Aşk arafta bir yoldu, Giden gitti dönen yoktu.

Ve ekler Nazım Hikmet, "Herkese selam, sana hasret."

Ölüm, tek kelime iki hece. Eğer ülkenizi korumak için kendinizden vazgeçip bu yola düşerseniz en çok hissedeceğiniz şeydir ama Kartal iseniz bir müddet ölüm siz olursunuz vakit gelince ölüm sizi bulur...

Emirhan Kartal karargâhında ellerini başının arasına almış kendini yiyip bitirerek oturuyordu. Kazım Müdür dışişlerinden gelen ekiple ile toplantı halindeydi. Asena'nın konumu İrem'e gelen sesli mesajla ve Valeriya'nın net bildirisi ile saptanmıştı ama henüz operasyona çıkmak için hem dış hem içişlerinden izin çıkmamıştı. Emirhan'ın daha fazla sabrı kalmamış olacak ki sinirle başını kaldırıp küfretmeye başladı, küfürleri Baybars'la göz göze gelince son bulmuştu. Hazzetmese de saygı namına ayağa kalkıp başıyla selam verdi. İçinden ağzını dağıtmak gelse de ona saygı duyuyordu çünkü bulunduğu timin amiriydi ve özel harekâtta istediğiniz kadar özel tim olun, saygı esastır. Baybars oturması için başıyla işaret verdi ve ağır adımlarla yanına ilerledi, elinde ahşap görünümlü eskitme bir defter vardı ve üzerinde Kartal sembolü ve telsiz kodu yazıyordu.

Emirhan'ın yüzünde mimik oynamıyordu, gerçi yorgunluktan oynatacak mimiği bile kalmamıştı, gözlerinin altı uykusuzluktan morarmış ve stresten yüzünde yaralar çıkmıştı. Baybars uzun kabanını önünde toplayarak yanına oturdu. Mavi gözleri ağlamaktan kızarmıştı sanki denize dökülen bir lav kalıntısını andırıyordu, rengi kansızlıktan solmuş dudakları çatlamıştı, yüzündeki yaralar tazeliğini koruyordu.

"Benden hazzetmediğinin farkındayım zaten seni time ben seçmedim..." dedi Baybars. Ardından derin bir soluk alıp verdi, elindeki defteri önündeki sehpanın üzerine koydu. "Zaten gri kafa bir, sen iki çat diye girdiniz..." diye mırıldandı.

Emirhan anlamadığını belirten bir ifadeyle Baybars'a baktı, kaşları havalandı. "Anlamadım?" Aslında gayet basitti. Baybars, tim üç kişi bile kalsa time yeni girecek herkese karşıydı. Emirhan, Fatih'in seçimiydi. Gözünü defterdeki Kartal simgesine odakladı, "Seksen üç seksen dokuz..." dedi bir süre duraksadı dudağına buruk bir gülümseme yayıldı, gözünün önüne doluşuna anılar gözlerini doldurmuştu. Sahi ne büyük kayıpları vardı o sayılarda... Daha önce bu timde olup şehit olanlar, abi dediği adamlar kahpe pusularda, atılan iftiralar da şehit düşmüştü.

"1983'te Polis Özel Harekât kuruldu, 1989'da ilk kartal kuruldu ve ikisinin birleşimi bizim telsiz kodumuz oldu..." Emirhan'ın gözünden hayranlık belirdi, aslında içten içe Baybars'a hayranlığı yok demek yalan olurdu, ne kadar hazzetmese de zekâsı hep dilden dile dolaşmış ve günün birinde daire başkanlığına geçecek isim olarak görülmüştü. Baybars konuşmaya devam etti. "Ben timin amiri olsam da time birilerini seçmek için çok gencim, seni seçen Fatih abiydi, ilk unsur amir o," dedi ve masanın üzerindeki deftere uzandı elini Kartal kabartmasının üzerinde gezdirdi.

"Bu defterde bizden öncekiler ve bizden sonrakiler yer alıyor." Baybars defteri açtığında epey eski olduğu anlaşılıyordu. İlk kırk sayfada üzeri kırmızı ile boyanmış çizgiler vardı, tanımadığı ve görmediği kişilerin isimleri vardı. Doğrusu onlar sadece isimden ibaret değildi onlar Fatih'in neslinden hatta onun öncesi nesilden olan Kartal Timi'nin şehitleriydi. Baybars ileri sayfalara geldiğinde, Fatih'in isminden Taha'nın ismine kadar isimler vardı onlara kırmızı çizgiler çekilmemişti.

"Bu timi kabul ettiğimiz gün, hepimiz kim olduğumuzu ve hayallerimizi bu deftere yazdık eğer olur da birimize bir şey olursa yeni nesilden gelenler bizim hayallerimizi tamamlasın diye," dedi. Baybars'ın gözleri dolmuştu, aynı şekilde Emirhan'ın da gözü dolmuştu çünkü Baybars defteri ona uzatıyordu. "Her şeyin bir bedeli var, Güneyli." Emirhan defteri ellerinin arasına aldığında şaşkınlıktan konuşamadı. Bir deftere bir Baybars'a baktı, heyecandan kurumuş dudaklarını kemirirken yeni uzattığı bıyıklarını ve sakallarını ovuşturuyordu. O açık kahve gözleri sanki özel harekâta girdiği ilk gün gibi parlıyordu. "Buraya ismini yazarsan tamamen Kartal olacaksın ve uyarı alma hatta uzaklaştırma ihtimali olmasına rağmen bizimle operasyona çıkacaksın. Üniformadan olabilirsin, dağlarda koşmak yerine savcılara hesap vermekle uğraşabilirsin ama en önemlisi, ne olursa olsun ülkeni ve devletin bekasını korursun. Bizim yolumuz ölüm, beren kanla dolsa bile yola devam edeceksin," diye eklerken Baybars sadece Emirhan'a baktı, "bizim görevimiz hiç olmak, tek derdimiz vatan ve uğrunda ölenler. Bu aşk seni öldürecek belki ama yine de devam edeceksin..." Ayağa kalktı, Emirhan hâlâ konuşmuyordu. Defterin sayfalarını çeviriyordu, şehit olan insanların hayalini okuyordu.

Baybars kapıya doğru ilerledi, "bir saat sonra Müfrez tim olan Anka Timi'nin SAT komandoları ve bordo berelileri ile buluşacağız, havalimanında olacağız." Sırtı hâlâ Emirhan'a dönüktü, omuz üstü Emirhan'a baktı. "Ayrıca o bıyıkla sakalı kes, hiç Iron Man gibi durmuyorsun. Ellilerine merdiven dayamış Mahmut amca gibisin," diye ekledi ve çıktı.

Emirhan elini sakallarına götürdü ve güldü, aslında İstanbul beyefendisi gibi bıyık yapmak istemişti. Epey karizmatik gözüküyordu ama Baybars Kılıç kendinden daha yakışıklı birine tahammül edemiyordu.

"Hayır ölmedi, ölmüş olamaz." Asena inkâr ederek başını iki yana salladı, dudakları titriyordu ama ağlayamıyordu. Şokta olduğu için ağlayamıyordu, bakışları tek bir noktaya kitlenmişti. Alex elindeki kanlı

bıçakla yüzüne doğru yaklaştı. "Senin yüzünden öldü, sana yardım etmek isterken bıçağıma takıldı. Ah zavallı, Valeriya..." Asena Alex'in söylediklerine inanmak istemedi başını iki yana sallamaya devam etti. Valeriya'nın sesi kulaklarında çınladı.

2017'den anılar gözünün önüne doluştu. "Neden saçlarını siyaha boyadın!" diye koluna vurup geriye itekledi karşısındaki genç kadını Asena. Genç kadın ise şımarık bir ifadeyle saçlarını sağ sola savurdu, omuzlarına dökülen simsiyah saçları ve cilveli bakışlarıyla tam bir Rus kızıydı. "Seni gördüklerinde ikizim diyebilmek için tatlım," diyerek Asena'yı hafifçe omuzundan itekledi, Asena ise koluna vurup alay etmişti. "Hâlâ aptal sarışınsın."

"Ama ölürsem sarışın olarak ölmek isterim, umarım öleceğimi hissederim ve saçlarımı eski haline getiririm."

"Gerçekten mi? Ölecekken bunu mu düşüneceksin?"

Sesler Asena'nın kulağında dolanıp dururken başını usulca kaldırdı ve Alex'in gözlerine baktı, başını iki yana salladı. "Hayır," diye mırıldandı. "Ölmüş olamaz!" elindeki zincirlere rağmen Alex'i itekleyip ayağa kalktı sağa sola doğru ağlayarak gidiyordu, tepiniyordu, bağırıyordu. "Daha saçlarını sarıya bile boyamadı ölmüş olamaz..." aslında böyle tepki vermemeliydi, profesyonel bir istihbaratçı gibi davranıp kendini sakin tutmalıydı ama insandı her şeyden önce etten kemikten bir insandı...

Alex omuzlarından sıkıca kavrayıp adeta fırlatır gibi duvara yasladı, Asena'nın artık ar damarı çatlamıştı burada geçirdiği günlere dayanamıyordu, nerdeyse dördüncü gündü. "Senin yüzünden uçup giden kaçıncı kuş, hiç düşündün mü? Herkes bir gün senin yüzünden ölecek çünkü sen herkesin zayıf kemiğisin!" diye yüzüne doğru bağırdı Alex.

Asena'nın hıçkırıkları odada yankılanıyordu, 'ölmüş olamaz' diye bağırıyordu, ağlamaktan nefes nefese kalmış ve yüzü kızarmaya başlamıştı. Üzerinde hissettiği o büyük güce rağmen Alex'i göğsünden itekleyerek kendinden uzaklaştırdı, sesi kısılana kadar bağırdı. "Adi herif!" Alex birkaç adım sendelerken Asena üzerine doğru gidip yakasından hızla kavradı, bu defa o Alex'i duvara doğru fırlattı. Zincirlerine rağmen, bileklerinde hissettiği kesiklere rağmen durmadı. Kapıda bulunan

askerler içeri adımlarken Alex elini havaya kaldırıp onları durdurdu.

"Senin Allah belanı versin! Orospu çocuğu, seni yerin yedi kat dibine gömeceğim!" Delirmiş gibi yakasından kavramıştı, bağırmaktan boynu kızarmıştı. Gözyaşları acıyla akarken gözlerinin önüne Valeriya geliyordu ve geldikçe kahroluyordu.

Alex alay eder gibi dudaklarını büzüp titretmeye başladı, "Sen beni tehdit mi ediyorsun? Sen buradan kurtulabileceğine inanıyor musun?" Asena'nın ellerinden tutup kendinden uzaklaştırdı, Asena titriyordu ağlamaktan titriyordu. "Dört gündür buradasın ve senin için bir telefon bile gelmedi, kimse senin için gelmedi..." her cümlesi ellerini gevşetmesine sebep oluyordu çünkü doğruydu en azından onun nezdin de doğruydu. Alex her kelimesinden karşısındaki kişinin her gözyaşından zevk alıyormuş gibi güldü ve ellerini ön cebine sokarak omuz silkti, "En acısı da ne biliyor musun? Son nefesini verirken bile seni bırakmam için bana yalvardı... Sen ne lanetli bir kadınsın be." Alayla güldü.

Asena sessizleşti, dudakları bir çocuğun dudakları gibi titriyordu. Artık o kadar gücü kalmamıştı ki karşısındaki canavarın söyledikleri onu kolayca manipüle edebiliyordu. Alex yüzüne doğru yaklaştığında Asena daha fazla ayakta duramadı ve titreyen dizleri ile yere çöktü. Alex yere çökemiyordu, bu yüzden tepeden baktı. "Peki, o adam nerede? Yıllar önce adını sayıkladığın adam yine yok, sen zavallısın... Kimse senin kurtarmayacak ve öleceksin." Asena yanıt vermedi, gözyaşları yere doğru düşmeye başladı. Peki dedikleri doğru muydu? Baybars için önemi yok muydu? Durdu. Önemli olmadığını düşündü ama öyle olsaydı Baybars böyle deliye dönebilir miydi? Bir insan böyle delirebilir miydi? Baybars bunu fark etmese de Asena onun kalbinin her yanını sarmış ve şah damarı olmuştu.

Asena, Alex'in onu manipüle etmesine izin vermemeliydi ama bu duvarların arasında aklını yitirmemesi işten bile değildi, yalnız kaldığı dakikalarda sesler duyuyordu ve kendini delirmediğini ikna etmeye çalışırken delirmek üzereydi. Peki gerçekten, Valeriya ölmüş müydü? Şu an kurtulmak umurumda bile değildi, sadece Valeriya'nın öldüğüne inanmak istemiyordu.

"Kızım sana bir şey diyeyim mi? Bizim çocuklarımız bile birlikte büyüyecek, bak yazıyorum buraya." demişti Asena'nın gerçek kimliğini öğrenmeden, yıllar önce. Asena yutkunamadı, boşluğa doğru bakıyordu sadece.

Saatler, dakikalar, saniyeler ve saliseler birbirini kovalarken bir kere daha güneş battı böylece dördüncü gün tamamlanmıştı. Her saniyede kaç kere Alex'e saldırdığını hatta bir kere onu öldürmenin eşiğine geldiğini ama askerlerin müdahalesi ile yerde kaç kere tekmelediğini saymamıştı. Onun için dakikalar saat gibi işliyordu ama ona rağmen direnmeyi bırakmadı, aldığı tüm eğitimlerini hakkını veriyordu sadece tek anlamadığı şey, neden öldürülmediğiydi yalnızca birkaç saniyeliğine bilinci gidip geldiği sırada Alex'in telefonda Yunanca "Hiçbir isim vermiyor, artık elimde kolaylıkla tutabildiğim bir yem değil, yıllar önce de elimizde tutuyorduk, o zaman bile adam ortaya çıkmadı! Tanrı aşkına adama videolar yolladık ortaya çıkmadı!" dediğini duymuştu. Sonrasında daha çok sinirlenip hırsla devam etmişti. "Ben listemdekini öldüreceğim, sen listendekini. Ben nasıl Baybars'ı öldürmüyorsam sen de Asena'ya karışmayacaksın." Asena bunları duyduğunda net algılayamamıştı, Alex'in işkencesi bitmek bilmiyordu.

Valeriya'nın ölüm haberini duyduktan sonra tüm şalterleri resmen indirmişti, haberin üzerinden beş saat geçmişti ve ona sorulan tüm sorulara alayla cevap veriyordu. Eğer Valeriya'nın ölümünü düşünseydi kendini kaybedecekti, bu yüzden tüm her şeyi otomatik pilota bağlamıştı. Alex özel bir toplantıda olduğu için özel rütbeli askerler çok ileri gitmeden Asena'yı sorguya çekiyordu. Asker tekrar kendi etrafında dönüp İngilizce küfürler sıraladı, ardından tekrar sinirli ve hızlı adımlarla Asena'ya yöneldi ve çenesinde kavrayarak başını yere bastırdı, "Tekrar soruyorum istihbarat gizlilik protokolü kimlerde var?"

Asena bıkkınlıkla göz devirdi ve göz ucuyla gözleri sinirden gözleri kızarmış askere baktı, "Yani ağzımı tutarken nasıl konuşayım?" ağzının içinden zorlukla konuşuyordu. Asker birkaç saniye duraksadı ardından yavaşça elini Asena'dan çekti ve kolundan tutarak oturur pozisyona getirdi. Asena dizlerini kendine çekip zincirlenmiş ellerine rağmen elini çenesinin altına koydu.

Askerin kaşları çatıldı Asena'nın gerçekten konuşacağını düşünmüştü bu yüzden pür dikkat yüzüne bakıyordu. Asena sırıtırken dudaklarını birbirine bastırdı ve komik bir yüz ifadesiyle. "Ben bilmiyorum ama birinci kraliçe Abdurrahman el habibi sıddık biliyordur, arayalım mı?" Asker birkaç saniye Asena'nın şakasını idrak edemedi Türkçesi iyiydi ama Asena'yı anlayacak kadar değildi. Bu defa adam kafayı yemiş gibi çığlığı bastı, "Tanrım!" *Ya hemen 'Tanrım' dersin! Türk ile baş başa kalınca tabii 'Tanrım' dersin.* Kendi etrafında dönüp kafasına vurdu ve küfürler sıraladı Asena kendisi delirirken peşine birkaç kişiyi takmayı uygun görmüştü, hiçbir şey olmamış gibi gülümsedi. "Ne oldu ki? Ne dedim ben?" Adam delirmenin eşiğine gelirken kapı hızla açıldı içeri giren Alex'ti. Kafasına vurup duran askere baktı, asker onu fark edince Alex'e doğru dönüp İngilizce bağırdı. "Konuşmuyor! Kurtul ondan artık başımıza iş alıyorsun! Niyetin tüm elçileri buraya mı sokmak!? Öldür onu!"

Alex başını hafifçe salladı ve sırtını adama doğru döndü, derin bir sessizlik oldu. Asena'nın bile yüzünde düz bir ifade vardı, Alex'in ne diyeceğini kestiremiyordu. Sessizlik oldu, çıt dahi çıkmıyordu. Bir anda o sessizliği Alex'in silahından çıkan kurşun bozmuştu, gözünü kırpmadan adamı vurmuştu ve yüzünde böcek ezer gibi bir ifade vardı. Asena önce alnının ortasında koca bir delik olan adama baktı, ardından bakışları yavaşça Alex'e kaydı ama konuşmadı. "Senin yüzünden ortalığı karıştıracak bir adamı vurdum..." yüzünü ekşitip namlunun ucuyla saçlarını karıştırdı ardından dudakları büzüldü, "Seni infaz etmem gerekiyor ve işin kötü yanı bunu yaparken zevk alacağım." Son cümlelerinde gözleri dolmuştu, gerçekten normal değildi. "Ama benim ol istiyorum, seni öldürmek istemiyorum..." dizlerinin üzerine çöküp Asena'nın gözlerine baktı, dizindeki yaradan dolayı tamamen dizini kıramıyordu. "Hadi konuş, sonra seninle harika bir gece geçirelim ya da seni öldüreceğim."

Asena Alex'in her kelimesinden kusacak gibi olmuştu, bu defa bir böceği ezer gibi o bakıyordu. Burada diri diri yakılsa bile ülkesini satmayacaktı ve onurlu biri olarak ölecekti, Alex'in yüzüne doğru yaklaştı, "seninle birlikte olacağıma dilimi keserim." Gayet net ve korkusuzdu.

Alex gözlerini kapatıp öfkeyle burnundan soludu, eliyle sıkıca Asena'nın çenesinden tutup kafasını duvara doğru yasladı, "Bu son sorumdu! Tüm dünyada çığlığın yankılana kadar işkenceyi durdurmayacağım!"

YUNANİSTAN- ATİNA

"Saat kaç?" diye sordu Baybars, eli belinde odanın içinde dönüp duruyordu. Kaan çekmeceden yedek şarjörleri çıkarırken duraksadı, Baybars'ın bu soruyu iki dakika da bir sorması canına tak etmişti. "Abi..." Baybars'a doğru döndü, "bir dakika olmadı soralı, sabret komut gelince..." demeden, Alp Kaan'ın cümlesini tamamladı, "kanlarını içeceğiz." Aslında Kaan böyle tamamlamayacaktı, o yüzden itirazı yoktu. Baybars elindeki telefonun ekranına bakıp duruyordu, bir operasyon sonrası timle çekilmiş bir fotoğraf vardı. Fotoğrafta Asena ve Baybars en önde durmuş ve dizlerinin üzerine çökmüşlerdi, aslında oldukça ikonik bir fotoğraftı. Asena'nın, Baybars'a çatık kaşlarla, "Güneşimi kapatıyorsun arkaya geç," dediği bir fotoğraftı. Baybars ise dilini çıkarmıştı. Aklına gelen anıyla buruk bir şekilde gülümsedi ve telefonu kapatıp tekrar time baktı.

Tim ve onları yalnız bırakmayan Anka Timi ile Yunanistan'daydı. İstanbul'dan destek için Anka Timi gelmişti, duruşları bile insanların tüylerini ürpertiyordu. Baybars tur atmaya devam ederken Anka Timi'nin birinci unsur komutanı Yüzbaşı Çakır kamuflajlarıyla içeri girdi, elindeki özel hatlı telefonu hoparlöre aldı ve telefonun ucundan şöyle bir komut geldi, "Ayşeciğim hepinize iyi tatiller," ve telefon kapandı. O isim yıllar sonra tekrar telaffuz edildi, *İyi tatiller Ayşe...*

Hepsinin arasında kısa bir bakışma gerçekleşti ve hepsi aynı koordinasyonla şarjörlerini taktılar. Süngü sesi odanın içinde yankılanırken Baybars odanın içindeki herkese tek tek baktı. Anka Timi'nden, iki özel kuvvetler ve üç SAT komandosu olmakla birlikte beş kişi vardı onun dışında Alp dahil tüm Kartal üyeleri bulunuyordu, Taha masanın üzerindeki yedek el bombalarını time tek tek uzattı.

"Birkaç kilometre ötede öz ve öz Türk istihbarat mensubumuz tutuluyor, burada bulunmamız uluslararası sınırlar içinde yasak ama Kartal olarak tüm kimliğimizi bırakmış ve meslekten uzaklaştırmayı göz almış

durumdayız, sizin içinde aynı tehlike geçerli yüzbaşım," dedi Baybars. Yüzbaşı kendi silah arkadaşlarına bile bakmadan başını onaylar gibi salladı, burada bulunan herkes ülkenin gizli çelik bileğiydi ve geride kimseyi bırakamazlardı.

Ayrıca askerler arasında Yüzbaşı Mete Altınsoy vardı, Asena'nın erkek kardeşi. Mete oldukça soğukkanlı dursa da oradaki kişinin ablası olması canını yakıyordu ve bunu kimseye söylemiyordu. Kazım Müdür ve Fatih, Anka Timi'ni köşeye çekip Asena'nın ailesiyle ilgili her şeyi gizlediğini belirtmişti, bu nedenle Mete'nin de ablası hakkında sessiz kalmasını, aile bağlarını belli etmemesini söylemişti. Baybars Mete'yi gördüğü gibi soyadından dolayı hemen köşeye çekmişti ve ona Elfida Altınsoy ile ilgili şeyler sormuştu, Mete ise büyük bir profesyonellikle uzaktan akraba olduklarını, hakkında hiçbir şey bilmediğini söylemişti. Baybars buna pek inanmamıştı ama Asena bu durumdayken adamın yakasına yapışamamıştı. Zaten Altınsoy soyadına mensup kime sorsa aynı cevabı alıyordu. Asena herkesi sıkı tembihlemişti. Mete pot kırmamak için sessiz kalıyordu, ablası ve Baybars'ın geçmişine dair bilgi sahibi değildi.

Asena zaten Altınsoy ailesine oldukça duvarlıydı, o yüzden Mete sadece ablasının çektiği acıları biliyordu ama Baybars Kılıç hakkında bir şey bilmiyordu. Mete Yüzbaşı ve Çakır köşede fısıltıyla konuşuyordu. Çakır Yüzbaşı, Mete'yi teskin etmeye çalışıyordu. Birkaç dakika sonra efsanevi bir operasyona imza atacaklardı, ölebilirlerdi ve üzerlerinde Türkiye Cumhuriyeti'ne dair hiçbir iz veya belge yoktu. Çünkü bu Türkiye Cumhuriyeti'nin bir emri değildi bu nedenle hiçbir sorumluluk yoktu.

Asena için ise bir saatlik işkencenin sonuna gelinmişti birazdan kameraya alınmış bir vaziyette idamı gerçekleşecekti, kamera kayıta girmeden önce Alex elindeki kızgın ateşi yere doğru vurdu ve Asena'nın üzerine doğru yaklaştı. "Boktan bir ülke için değmez, konuş!" diye bağırdı.

Asena'nın bir gözü yaradan dolayı hafif kapalı vaziyetteydi, kaşında koca bir yarık vardı ve yüzünün belli kısmındaki çürükler artmıştı. Alex

elindeki kızgın şişi tam üç kere göğsünün üzerine bastırmış ama ona rağmen Asena konuşmamıştı ve yine aynı kararlılıkla sustu çünkü hiçbir güç ve kuvvet ona ülkesini sattıramazdı gerekirse bu uğurda ölecekti.

Alex soluyarak yüzünü geri çekti, sinirle yüzünü sıvazladı. Asena gözlerini yumdu, mırıldanmaya başladı. *"Kader böyleymiş ey garip anam, kanım feda olsun güzel vatana."* Alex ise şaşkınlıkla Asena'ya döndü, bunca işkence ve psikolojik yıpranmaya rağmen ülkesinden başka hiçbir şey düşünmeyen bir kadın onu hayrete düşürüyordu. Şaşkınlığı çok yerindeydi çünkü dünya üzerinde hiçbir toprak bu bakışları ve kararlığı göremezdi çünkü karşısındaki kadın hayatını Türkiye Cumhuriyeti'ne, milletine ve dahi Mustafa Kemal Atatürk'e ilkelerine adamış bir kadındı.

"Ben kurtulmasam da sana her şeyin hesabını soracaklar," diye mırıldandı Asena.

Alex odada yankılanacak şekilde uzunca kahkaha attı ve sırıtarak çenesini sıvazladı, "benim iznim olmadan bir Türk, Atina sınırına bile yanaşamaz," dedi, tabii haberi yoktu denizde bekleyen Anka'dan çatının tepesindeki adamları indirip bekleyen Kartal'dan...

Alex belindeki silahı çıkartıp süngüsünü çekti ve kameranın kaydı için tuşuna bastı, "Seninle tanışmak güzeldi, artık sayıkladığın ülken seni öbür tarafta karşılar." Asena başını zorlukla yerden kaldırdı ve dizlerinin üzerinde durdu. Alex'in gözlerinin içine baktı, Alex'in parmağı tetiğe gidip geliyordu. Etraf derin bir sessizliğe büründü, sadece dışarıdan duyulan yırtıcı hayvan sesleri, ağaçların hışırtısı ve de deniz dalgalarının kayalara çarpış sesi geliyordu. Evin bir tarafı ormana bir tarafı denize bakıyordu.

Vatanın kalbine düşman dayamış hançerini. Yok mudur kurtaracak bahtı kara maderini? Der Halide Edip ve Mustafa Kemal cevaplar: Vatanın bağrına düşman dayasın hançerini, bulunur kurtaracak bahtı kara maderini!

Etraf normalden fazla sessizdi hiç olmaması gerektiği kadar... Asena sanki dostlarının varlığını hissediyordu hatta hissetmiyordu, dışarıdan öyle gür bir ses bağırdı ki yırtıcı hayvanlar bile susmuştu.

"Leş bir yana, baş bir yana!" Ses Baybars'ın sesiydi. Asena başını usulca kaldırıp Alex'e doğru baktı, ağzı şaşkınlıkla aralanmış ve elindeki

silahı daha sıkı kavramıştı. Baybars'ın gür sesi bu ses geçirmeyen duvarı bile nasıl delmişti? Gelmişti; Asena'sını, Kartal'ın göz bebeğini almaya gelmişti.

"Şey bizimkiler göklerden gelmiş galiba sizi denize dökmek için..." dedi Asena. Alex kapıyı açıp hızla dışarı çıktı, askerleri merdivenlerden koşarak iniyordu.

Alex birinin yakasından çekip İngilizce sordu, "Ne oluyor?" Asker nefes nefeseydi korkusu mimiklerinden belli oluyordu, "Geldiler! Resmen delirmişler, deniz kenarındaki askerlerimiz yok! Çatıdaki askerlerimizi denizi boylamış!"

Alex öfkeden mosmor olmuştu, nasıl bu kadar ekipmanlı askeri etkisiz hale getirebilmişlerdi. Sinirle askeri itekleyip elindeki MP5 tüfeği aldı, başını Asena'nın olduğu odaya çevirdi, "Kızı alın, geçitten götürün aynı şekilde burada bulunan misafirlerimizi de geçitten çıkarın." Asker başıyla onaylarken Alex koşar adımlarla merdivenlerden indi, dışarıda çökertme çalıyordu. Her şeyden önce Atina'da çökertme çalıyordu. Türküye mermi sesleri eşlik ediyordu, sanki Mustafa Kemal dirilmişte Atina kapısına dayanmıştı. Asena'nın yüzünde buruk bir gülümseme vardı, Baybars'ın sesini duyuyordu, Alp'in sesini duyuyordu bu ona nefes alma gücü veriyordu. "Teslim olmayalım Halil'im aman kurşun saçalım..." diye mırıldandı, aynı zamanda asker ellerini çözmüş onu ayağa kaldırmaya çalışıyordu, Asena ise kalkmamak için ayaklarını yere bastırıyordu.

Asker ne yaparsa yapsın Asena'yı kaldıramıyordu ve sonunda pes edip yere doğru bıraktı, "Canımı seviyorum!" diye bağırdı. Korkak bakışlarla dışarıdan gelen silah seslerine kulak verip Asena'ya döndü, "Seni alana kadar burayı yıkacaklar, değil mi?"

Asena hafifçe başını salladı, "Biz Türk'üz..." dedi yalnızca. Asker yere doğru çöküp merhamet dinlenir gibi Asena'nın yüzüne baktı, "O halde size boyun eğmeyi tercih ederim!" dedi ve elini Asena'ya uzattı. Asena karşısındaki genç askerin tavırlarına şaşırmadan edemedi. Elini kaldıracak vaziyette bile değilken karşısındaki asker ondan merhamet bekliyordu. Belki de karşısındaki asker yeni yirmi üçüne girmiş bir şeyin bile farkında olmayan biriydi bu yüzden merhamet dileniyordu. Asena askerin elini tutup ayağa doğru kalktı, asker kolunun altına girip onu yürütmeye başladı aynı zamanda tedbirle sağına soluna bakıyordu.

"Adın ne senin?" diye sordu Asena.

"Aiakos," diye yanıt verdi, isminden Yunan olduğunu anlamak çok zor değildi. "Korkak bir asker gibi duruyorum, değil mi?" diye ekledi.

Asena duraksadı, daha yirmi üçüne yeni adım atmış toy bir Yunan subayına bakıyordu ve onda iki şey gördü; başkaldırı ve korku. Yani aynı anda hem cesur hem korkaktı.

"Hayır sadece insansın," diye yanıtladı Asena.

O sırada askerlerin bir kısmı kara yönündeydi, bir kısımda özel misafirleri deniz yolundan kaçırmaya çalışıyordu ama denizin çocuklarını unutmuşlardı; Anka Timi'nin birine bile acımayacağı barizdi.

Sürat teknelerine binmek için deniz tarafındaki iskeleye bağlı balkona gelen askerlerin dudakları şaşkınlıkla açıldı. Hatta ellerindeki silahlar bile gevşemişti. Altı sürat teknesi cayır cayır yanıyordu ve maskeli SAT komandoları iskelenin üzerinde durmuş, namluları askerlere doğrultmuştu vaziyetteydi. Askerlerse hâlâ bunun nasıl mümkün olduğunu anlamaya çalışıyordu, nasıl bunca korumayı ezip o tekneleri yakmışlardı? Nasıl hiçbir Yunan kuvvetine yakalanmadan Atina sınırına kadar gelmişlerdi? *Bu hikâye Altay'dan Tuna'ya uzananların hikâyesiydi.*

Ölen korumalar ve askerler resmen denizin üzerinde ölü balık gibiydi, geriye kalanlar arkalarına bakmadan kaçacaklardı ki bu da mümkün değildi arkalarında dağ gibi namlu yakmaya hazır iki taramalı tüfekleri olan, özel kuvvetler askeri duruyordu.

Çakır Yüzbaşı nişan alıp bağırdı. "Diz çök, eller arkaya!"

Ön tarafı tamamen Kartal Timi kontrol ediyordu ve Alex yığabildiği kadar adam yığmıştı, tüm Yunan kuvvetleri harekete geçmiş basın dünyası ayağa kalkmıştı. *KİMLİĞİ BELİRSİZ KİŞİLER TARAFINDAN YUNANİSTAN'DA BULUNAN ÖZEL ARAP EMİRLİKLERİ MÜLKÜNE SALDIRI GERÇEKLEŞTİ.*

Tim yoğun bir ateşe maruz kalıyordu bu yüzden içeri doğru ilerleyemiyorlardı, Baybars telsize doğru bağırdı, "Demir adam, ne bok yiyorsun? İndir çapraz unsurdaki adamları indir!" Bu sitemi tamamen Emirhan içindi. Emirhan yönünü değiştirip başındaki kaskı düzeltti ve hızlı hızlı soludu, 200 metrelik bir atış mesafesi; altı asker altı mermi.

Elindeki snipera öpücük kondurup hedefe kilitlendi, "Türk model Iron Man geldi."

Telsizin ardındaki tim gülmeye başladı, tanrının kırbacı deseydi daha havalı olurdu. Gerçi timdeki herkese Avengers lakabı takmıştı. "Yok, Tanrı'nın kırbacı! Türk model Iron Man ne oğlum?" diye alaya aldı Alp. Emirhan bir yandan çökertme türküsünü mırıldanırken bir yandan da çapraz ateş açan altı askeri indirmeye başlamıştı, Emirhan'ın mermileri kafalarını adeta bir su balonu gibi patlatıyordu.

"Kaptan hedeflerinde değilsiniz içeri girebilirsiniz!" dedi Baybars'a.

Baybars atağa geçmeden önce Taha'ya sis bombası ve el bombası atması için işaret verdi, Taha hafifçe doğrulup elindeki bombaların pimini ağzıyla çekti ve giriş kısmındaki ağaçların arasındaki kuvvetlere doğru fırlattı. El bombası etrafı aydınlatırken ufak tefek kaya parçaları etrafa saçılıyordu, Kaan ve Baybars sırt sırta verip ateş ederek kapı girişine doğru ilerlediler. İkisinin de yüzü sadece gözleri görülecek şekilde kapalıydı, onlar sırt sırta ilerlerken Alp onları korumak için ayağa kalkıp elindeki MG3 taramalı tüfekle ateş etmeye başladı. "Bu namlu yanacak lan!" diye bağırdı.

"Kaptan, giriş merdivenlerinde sizi taramalı tüfekle bekliyorlar," dedi Emirhan.

Baybars yavaşlamadı. Girişe doğru ilerlemeye devam etti, "İşin ne oğlum? İndir!" Emirhan'ın görüş alanı kapalı olduğu için ayağa doğru kalkıp konuşlandığı ağaç yuvasından aşağıya doğru atladı, tek dizinin üzerine çöküp pozisyon aldı fakat açık hedefti. "Emo açık hedefsin, açık hedefsin! Sana doğru kilitlenen RPG7 var!" diye bağırdı Taha. Fakat Emirhan yerinden kıpırdamadı bile merdiven girişlerinde olan iki askere nişan aldı, "Selam canım..." diye mırıldandı ve iki askeri tek kurşunla vurdu. İki asker aynı sırada ve açıda olduğu için birinin kafasını delen mermi öbürünün kafasına saplanmıştı. *Uzun namlulu hayat kurtarırdı...* Emirhan'a kilitlenen roketi ise Fatih küfürler savurarak vurdu, "Ölürseniz sikerim belanızı!"

Alex Baybars'ın içeri doğru yaklaştığını görünce duraksadı ve geriye doğru gitmeye başladı, "Nerede bu Yunan kuvvetleri!?" diye bağırdı, ev

içindeki asker sayısı bir elin parmağını geçmez şeklindeydi. "Geldiler! İçerdeler!" diye bağırdı askerlerden biri.

Baybars'ın şarjörü bitmişti, o sırada askerlerden biri ona nişan almıştı. Alex o yöne dönüp tüm mermiyi askerin üzerine boşalttı. "Sikerim sizi de kuvvetinizi de!"

Alex kaçmaya çalışıyordu, onu koruyan askerlerin omuzuna destekler gibi vurdu, "sakın içeri girmelerine izin vermeyin, laboratuvardaki çocuklar alındı mı?" diye sordu.

"Hayır efendim, ayrıca misafirleri alan ekip de öldü," diye yanıtladı.

Alex yanıt vermeden deniz tarafına bakan gizli çıkışlı merdivene doğru döndü ama Asena'yı kapının önünde görünce duraksadı elinde silah yoktu ya da herhangi bir şey de yoktu, gizli kapının olduğu yere yaslanmış ellerini önünde birleştirmiş bakıyordu.

"Ya öl ya diz çök," dedi Asena. Alex elindeki silahın namlusunu Asena'ya doğrultup süngüsünü kendine doğru çekti, "seni vurmak istemiyorum sevgilim."

"Vur bakalım, vurabiliyor musun?"

Alex alaycı bir vaziyette güldü ve parmağını tetiğe götürdü fakat Aikos'un namlusunu hesaba katmamıştı, Aikos nişan almış ateş etmeye hazırdı. "Derhal silahınız bırakıp teslim olun, Yunan kuvvetleri adına konuşuyorum, burada yaptığınız hiçbir şey yasal değil."

Alex bir Asena'ya bir de karşısında tetiği çekmeye hazır olan subaya bakıyordu, "Ne halt ediyorsun sen! Aynı taraftayız biz, ikimiz de Yunanız aptal!" Aikos, Asena'ya annesinin yarı Türk olduğunu söylemişti, o yüzden burada olanlar ona doğru gelmemişti.

"Ben sizin gibi değilim ben onurlu bir subay olmak için uğraştım size hizmet etmek için değil," dedi korkusuzca. Alex bu defa namlusunu subaya doğru çevirdi ve onu bir saniye bile düşünmeden tam göğsünün üzerinden vurdu, "Canın cehenneme o zaman!" Asena'nın gözleri endişeyle büyüdü, gözlerinin içinde resmen ateş belirmişti. Bugün Valeriya'nın ölümünü duyduktan sonra içinde bir ateş tutuyordu ve artık o ateşin alev alma zamanıydı. Alex'in ondan çaldığı binlerce gecenin, sayısızca canın intikamını şimdi alabilirdi, Alex ölümü hak ediyordu... Subayın yanındaki silahı almak için o tarafa doğru ilerledi ama Alex

hızlı adımlarla Asena'ya yaklaşıp silahın dipçiğini suratına doğru indirdi, Asena subayın ilerisine doğru kapaklandı.

Yüzüstü yere yapışmamak için ellerini yere koydu, şu dakikaya rağmen ayakta olması bile mucizeyken o Alex'i öldürmek istiyordu, ondan kopardığı her şeyin intikamını ondan almak istiyordu. Ayağa kalkmak için doğrulurken Alex tek eliyle Asena'nın boğazını sıkarak ayağa kaldırdı, "bir gün kendi kafana sıkarken bulacaksın kendini çünkü sevdiğin tek kişiyi bile hayatta bırakmayacağım!" Yüzüne doğru yaklaştı. "Yalnız başına bir akıl hastanesinde öleceksin."

Asena'nın yüzünün rengi git gide kırmızıya dönüyor ve nefes alamayacak konum geliyordu, Alex'in cümlesi beynin içinde birbirine çarpıyordu. Aklına Şırnak'a geldiği ilk gün ve karşılaştığı kadın geliyordu, "*bir mavilik seni kurtarırken bir mavilik seni ölüme sürükleyecek...*" Gözleri yavaş yavaş kapanmaya başlamış ve tamamen güçten düşmüştü, aklında onu direnmeye zorlayan tek şey Baybars ve intikamdı.

Baybars demişken her adımında her mermisinde, "Sana geliyorum Asena," diyerek ilerliyordu.

Baybars ve Kaan tamamen içeri girdiğinde Alex Asena'yı önüne doğru alıp silahının namlusunu şah damarına doğru dayadı. "Tüh ya! Geç kalmadın mı sanki Amir?"

Baybars merdivenin altındaki son askeride vururken yavaşça maskesini çıkardı, Asena'ya bakarken kalbi resmen ikiye bölünür gibi olmuştu. Güzel gözleri insanın nefes alışını kolaylaştırırken şimdi ise kan çanağı gibiydi. Hiç dokunmaya kıyamadığı yüzü yara bere içindeydi ona baktıkça gözünün önüne anlamsız bir şekilde yıllar önceki Elfida geliyordu ve bu acısını ikiye katlıyordu. Aklını yitirmekle yetirmemek arasında kalan iki insan birbirine bakıyordu, hangisinin canının daha çok yandığı tartışılırdı ama Baybars'ın dudakları bir çocuk gibi titriyor ve gözleri doluyordu. Bir anda tüm gözünü bir öfke kapladı, silahının süngüsünü çekip namluyu Alex'e doğrulttu ama önünde Asena vardı.

"Bırak lan onu!" Alex alay eder gibi omuzlarını kısıp dudaklarını büzdü, "Ben seni bir yükten kurtarıyorum, Amir! Aklını yitiren bir asker, hem de yıllar önce benimle yatan bir askeri ne yapabilirsin ki?"

Kaan'ın dudakları ne tepki vereceğini bilmeden aralandı, Baybars'ın ne tepki verdiğine bakmak için göz ucuyla kontrol etti. Öfkeyle dudaklarını dişliyordu sanki ne söylese Asena'yı yaralayabilirdi bundan kaçınmak istiyor ve asla Alex'e inanmak istemiyordu.

"Seni var ya, ben sorgulayacağım ama sabaha kadar bağırtacağım! Bırak lan kızı!" diye bağırdı. O sırada Taha ve diğerleri tetik disiplinini bırakmadan içeri doğru girdi, Emirhan Taha'yı hafif ittirip nefes nefese söylendi. "Kusura bakmayın geciktik Taha ve Alp zevkine birkaç adam dövdü."

Fakat hepsinin yüzü bir anda düştü hatta Emirhan'ın bir anda nefesi kesilmişti, yüzündeki maskeyi çıkarıp yere fırlatırken başını inkâr eder gibi iki yana salladı. Asena'yı o halde görmek yüreğini öyle bir sızlatmıştı ki sırtını hızla döndü, Asena konusunda çok hassas bir kalbi vardı. "*Seni her zaman koruyacağız...*" diye söz vermişti. Gözyaşlarını silip tekrar döndü, namlusunu kaldırdı.

Alex hepsinin yüzündeki çaresiz ifadeye bakıp güldü ve geri geri gitti. "Beni tutuklayamazsınız ben dokunulmazım," dedi özgüvenli bir şekilde. Bu özgüven ensesinde hissettiği soğuk namluyla son buldu.

"Öyle mi olmuş kral?" dedi Alp alaylı bir şekilde.

"Beni vurursan ben de aynı anda silahı ateşlerim!" dedi Alex tehditkâr bir şekilde.

Alp yine de namluyu çekmedi hatta daha çok ensesine bastırdı. "Dene."

Asena son kalan gücüne rağmen bağırdı. "Alp, sık!" O sırada Emirhan gözyaşlarını silerek hızla önüne döndü ve Alex ne olduğunu anlamadan omuzuna doğru nişan alıp ateş etti, vuramayacağı bir hedef yoktu. Alex'in silahı zemini boylarken artık Asena'yı tutmuyordu, Alp Alex'i boynundan tutmuş silkeliyordu. Asena'nın gözleri açılıp kapanıyordu dizleri artık onu terk etmişti, yere doğru çöküşe geçerken Baybars silahını yere bırakıp koşarak yanına ulaştı ve başı zemine çarpmadan elini başının altına koyup onu tuttu.

"Tuttum seni." Başını dizlerinin üzerine yatırıp yüzünü avuçlarının içine aldı, "özür dilerim geciktiğim için seni daha erken bulamadığımı için özür dilerim." Başını Asena'nın başına dayadı. Asena yalnızca

acıyla mırıldandı. "Çocuklar burada onları bulun, gizli odalar," diye mırıldandı.

Baybars arkasında bulunan Kartal üyelerine ve özel kuvvetler ekibine dönerek bağırdı. "Evi hızlıca aramamız lazım küçük çocuklar var," dedi ve tekrar Asena'ya döndü. "Asena benimlesin..." önüne gelen saçlarını ittirerek yüzünü baş parmağı ile okşadı, Asena baygın değildi ama çok yorgundu. Baybars'ı duyabilse bile yanıt verebilecek gücü yoktu ama yıllarca duymağı beklediği şeyleri şimdi duymak canını yakıyordu.

"Her şeyi düzelteceğiz, ülkemize döneceğiz şarkılar söyleyeceğiz her şeyin en güzelini yaşayacağız, sana söz veriyorum kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim." Sesi titriyordu, Asena'nın yaralarına dokunurken kalbi acıyordu sanki her biri kendi üzerindeydi. Ne olmuştu peki? Baybars Elfida'sına veda edip Asena'ya mı âşık olmuştu yoksa içten içe sadece ona benzeyen kızla vakit geçirip vicdanını mı aklıyordu? Yoksa zaten aynı kişiye âşık olmaya devam mı ediyordu?

Alex hâlâ manipülasyona devam ediyordu. "Nasıl kafana sıkmamış olabilirsin, Amir? Merak ediyorum Asena'yı da mı o zavallı kıza çevireceksin?" Aslında ikisinin de aynı kişi olduğunu biliyordu ve Baybars'ın kafasını karıştırıyordu. Tam anlamıyla Baybars'ın damarına basmıştı, ayrıca Alp ve Emirhan'ın bakışlarını üzerine çekmişti. Baybars ağır bir şekilde başını kaldırdı bir kurdun çakala kitlendiği gibi kitlenmişti, hareleri öfkeden koyulaşıp göz bebekleri öfkeden kocaman olmuştu. Alex ise sanki Baybars'ın bam telini bulmuş gibi basmaya devam etti, "Hayır yani bana canavar diyorsun da sen o kıza neler yaşattın anlatsana biraz amir?" Herkes anlamsız bir şekilde sessizleşmişti, "Ne yapacaksın bu kızı da kendine âşık tüm teşkilatının önünde rezil mi edeceksin? Biliyor musun dört gün boyunca işken ederken çok zevk aldım çünkü aslında sana..." Baybars Asena'nın başını yere doğru bıraktı ve hızla ayağa kalktı, tim arasında bir hareketlenme oldu ama kimse Baybars'a dokunmadı çünkü kimse ne olduğunu anlayamamıştı özellikle Alp ve Emirhan.

Baybars tek yumruğu ile dizlerinin üzerinde olan Alex'i yere doğru düşürdü, öyle bir yumruk atmıştı ki Alex'in burnundan kanlar su gibi akmaya başladı. Baybars sinirini bastırmak için dudaklarını dişledi,

yumruklarını sıktı ve derin derin soludu ama hiçbiri içindeki volkana fayda etmiyordu eğer kendini tutamazsa asıl kendisi insanlıktan çıkacaktı ve buna Asena'nın şahit olmasını istemiyordu. Emirhan o sırada Asena'yı kucaklamak için eğildi ama Asena'nın aklı yaralı bir şekilde kıvranan Aikos'tu. "O asker bana yardım etti," dedi parmağı ile onu işaret ederek. Emirhan, Serkan'a askere yardım etmesi için işaret verdi ve kendisi de Asena'yı kucakladı.

Merdivenlerden ve denize bakan yönden özel kuvvetler ve SAT komandoları usulca girdi ama içlerinden biri yani Mete, koşar adımlarla Asena'nın olduğu yere geldi. "Abla!" diye bağırdı, o an herkes sessizleşti. Emirhan bir Asena'ya bir karşısındaki Mete'ye baktı. Mete'yi az çok tanıyordu, Mete ile karşı karşıya kalmışlardı, sadece onun duyacağı şekilde fısıldadı. "Sen o Mete'sin... Asena'nın kardeşi olan," dedi, Mete ve Emirhan kısa bir şekilde bakıştı. Mete başını usulca salladı, Kartal ve özellikle Baybars çatık kaşlarla Mete'ye bakıyordu.

"Abla derken?" dedi Baybars, sağına soluna şaşkınlıkla bakınıyordu. Alp ne olduğunu çözememişti ama belli ki Asena birilerinin bir şeyler bilmesini istemiyordu, sessiz kaldı.

Mete hızlıca bir yalan uydurdu. "Zamanında görevlere çıkmıştık, çok ablalık yaptı," dedi. Sessizlik oldu Mete ve Baybars bir süre birbirlerine kitlendiler, Alp ise ne bok döndüğünü anlamadı ama karar vermişti olan hiçbir şeyi sorgulamayacaktı çünkü artık kafası kaldırmıyordu. Baybars bakışlarını Alex'e çevirip yüzünde mimik bile oynatmadan, "Kaan Asena'yı alın, binin araçlara geliyorum," dedi. Şu an kendinden çıkmıştı hâlâ Alex'in ona söylediği şeyler yankılanıp duruyordu, gerçekten dediği gibi asıl canavar o muydu? Kimse başta hareketlenmedi, Emirhan Asena'yı kucaklamış öylece duruyordur zaten kendini zor tutuyordu Baybars kendini ne sanıyordu? Bu pozlar Emirhan için anlamsız Alp için şüpheliydi. Aynı zamanda evin tepesinde helikopterler uçuyordu, buradan hızla çıkıp sivil bir şekilde ülkeye döneceklerdi, o sırada merdivenlerden aşağıya kucaklarında ve peşlerinde çocuklarla Behçet ve Turan aşağıya doğru indi. Fatih merdivenlere bakıp sıkıntı ile çenesini sıvazladı, kaşları çukur oluşturacak kadar çatılmıştı. Bu kadar çocuk nasıl olaysız ülkeye sevk edilecekti? Kimse burada olanların hesabını sormayacak mıydı?

"O iti de alıp gidiyoruz," dedi Fatih. Baybars dahil hepsi başını Fatih'in olduğu noktaya doğru çevirdi, planda Alex'in kafasına sıkıp gitmek vardı. "Derken abi?" Baybars şaşkınlıkla. Fatih omuzlarını dikleştirdi, "Tüm dünya basını ve hainler onun yargılandığın görecek ve de burada yapılan her şeye şahit olacaklar! Kaan burada her şeyi kaydetmeni istiyorum," dedi sanki o çocukları öyle görünce içinde bir şeyler kopmuştu, aklına iki çocuğu gelmişti. Kaan kafasının üzerindeki özel kameralı kaskı çalıştırdı ve görüntüleri kaydetmeye başladı, "Türkiye karışabilir..." dedi Turan.

"Tüm dünya karışsın." diye yanıtladı Fatih. O sırada Serkan elinde poster büyüklüğünde bir pano ile koşturarak geldi. "Şuna bakın!" diye endişeyle panoyu time çevirdi, üzerinde farklı sayı başlıklarına bölünüp numaralandırmış şekilde Kartal Timi'ndeki herkesin ismi vardı. Bir numaralı başlığın altında Asena, Behçet, Taha, Serkan ve Turan yer alıyordu. Aynı zamanda Asena ve Kaan hariç hepsinin isminin altında aile üyelerinin isimleri yazıyordu.

Asena, Behçet ve Taha'nın üzerinde kırmızı kalemle büyük bir çarpı atılmıştı ama üçü de hâlâ hayataydı. Kaan o alt katta görüntü kaydettiği sırada gizli bir toplantı odası bulmuştu, odanın içinde gezindiğinde pek bir şey yoktu sadece masanın üzerine saçılmış beş dosya vardı. Masaya yaklaştı ve dosyaları karıştırmaya başladı, Baybars'ın babasını gördü sonra Taha'nın anne ve babasının fotoğrafını gördü daha tanımadığı iki yüz vardı. Baybars'ın babası 30 Aralık 1999 yılında Trabzon'a dönerken saldırıya uğramış ve şehit olmuştu, Taha'nın ailesinin durumu daha travmatikti onu fazlasıyla sarsan bir ölümdü. İzmir-İstanbul yolunda kendisinin de içinde bulunduğu araç taranmıştı, annesi üzerine siper olduğu için Taha'nın burnu bile kanamamıştı. Annesi oracıktı vefat etmişti babasıysa araçtan inip çatışmış ve 11 kurşun ile şehit düşmüştü, efsane Altay Yenilmez olarak kalmıştı.

Kaan dosyaları toplayarak timin yanına döndü ve döndüğünde tüm tim sessizliğe gömülmüştü, sessizliği bozan Alex'in sinir bozucu kahkahası oldu, "E, ne oldu? Tabloya bakarak olanları çözeceğinizi mi sandınız? Bana ihtiyacınız var."

Baybars sinirle gözlerini yumdu, sinirden boğazındaki âdemelması belirginleşmiş aşağı yukarı inip duruyordu, gözlerinin içindeki damarlar sinirden patladı patlayacaktı, Alex'i parçalamamak adına Alp'in dakikalardır yaptığı gibi kendi etrafında dönmeye başladı.

"Ben olsam son zamanlarımı güzel bir tatille geçiririrdim çünkü..." demeden Baybars Alex'in üzerine atladı. Üzerine çullanarak nefes almadan yumruklamaya başladı. Bir yandan deli gibi bağırırken bir yandan da hızını almadan üst üste Alex'e yumruk atıyordu, o kadar bağını koparmıştı ki ne Kaan'ın ne de bir başkasının sözünü duymuyordu Alp ise sanki yapmak istediği şeyi Baybars yaptığı için aşırı sevinçliydi, sırıtıp duruyordu.

"Çıkmamız lazım helikopterin sesi buraya kadar geliyor, şu an suçlu durumdayız!" diye uyarı da bulundu Kaan. Baybars ise biraz daha yavaşladı ama yumruk atmaya devam ediyordu, son yumruğunu attığında nefes nefesiydi ve Alex'in yüzü kandan gözükmüyordu. Ama nasıl bir canı varsa hâlâ ayıktı. Üzerinden kalktı ve alnına yapışan saçları geriye doğru attı, "Ben suçluyum zaten." Yumruk atmaktan uyuşmuş elini esnetip time döndü ve devam etti, "Bu piçi hâlâ yaşattığım için suçluyum." Yerdeki silahını alıp koşar adımlarla tetik pozisyonunda dışarı ilerledi, Emirhan Asena'yı çoktan kurşun geçirmez özel araca bindirmişti ve tetik disiplininde nöbet tutuyordu. Baybars koşarcasına geldiği araç önünde bir süre Emirhan'a baktı, o da kendisi kadar endişeliydi Asena iyi miydi? Ya da nasıl devam edecekti? "İyi mi?" diye sordu, sesi titremişti. Emirhan başını araca doğru çevirdi ve camın ardından gözüken savunmasız kişiye baktı, başını usulca salladı. "Evine dönünce iyi olacak."

Baybars arabanın kapısını açmak elini uzattı ama açmaya cesaret edemedi, Asena'ya sarılmaya cesaret edemedi bu yüzden sırtını arabaya doğru döndü. Timin gelmesini beklerken başını gökyüzüne kaldırdı, yıldızlarla dolu bir geceydi ve Asena yalnız değildi. Kapıyı açıp Asena'yı göğsüne yaslamamak için kendini oldukça zor tutuyordu, hatta tutamıyordu. Ona sarılmak istiyordu, yalvara yakara özür dilemek sonra da her yarasına öpücükler kondurmak istiyordu, bu ona içten içe fazlasıyla yanlış gelse de artık kendini tutamıyordu. Ona baktıkça Nazım Hikmet'in

şu satırları içine doluyordu; *Karşımdasın işte... bana bakmasan da oradasın, görüyorum seni. Ah benim sevdasında bencil, yüreğinde sağlam sevdiğim. Kalbime gömdüm sözlerimi, ceset torbası oldu yüreğim...*

Tekrar araca doğru yönünü çevirdi bu defa kapı iç taraftan usulca açıldı, Asena zorlukla da olsa kapıyı açabilmişti. Emirhan hızlıca koluna girdi, "Oo! Kızım Wanda değilsin sen kendine gel!" diye çıkıştı.

Mete'de hemen yanındaydı, ablasının koluna doğru sokuldu. "Hava soğuk." Ablasına sarılamadığı için vicdanı sızlıyordu ama böyle olması gerekiyordu.

Asena herkese rağmen dışarı doğru çıktı, tim Alex'i sürüyerek getirirken bu ne Asena'nın ne de Baybars'ın umurundaydı, hatta birazdan baskın yiyebilecek olmaları bile umurlarında değildi. Asena, Mete'nin ve Emirhan'ın kolundan çıkıp ayaklarını sürüyerek birkaç adım attı. Sendeleyip yere düşecek gibi duruyordu, bir gözü darbelerden dolayı şişmişti, vücudundaki yanık ve yara izleri tüm vücudunu sızlatıyordu ama o ısrarla Baybars'a ulaşıp sarılmak istiyordu. Baybars'ta çok geçmeden dört adımla mesafeyi kapattı, gözleri dolu doluydu. Karşısındaki kadına baktıkça göz bebekleri büyüyor içi içine sığmıyordu, her yarasından öpmek istiyordu, tüm acısını çekip almak istiyordu.

Elini usulca yanağına uzattı ama dokunamadı, dokunmaya kıyamadığı kadına kıymışlardı hem de birçok defa... Asena yüzünü Baybars'ın havada kalan eline yaklaştırdı ve yanağını avuç içine doğru yasladı, susuzluktan çatlayan dudakları titriyor gözünde biriken yaşları boncuk boncuk akıyordu. "Geciktiğim için özür dilerim..." dedi Baybars, sesi içine kaçmıştı. *Keşke*, dedi Asena içinden. *Keşke hiç çekip gitmeseydin ve biz hiç geç kalmasaydık...* Haykıramadı gerçeklerini, yine içine bastırdı tüm yaşadıklarını ama kalbinden geçen şeylerin diline yansımasına engel olamadı, "Seni görememekten çok korktum," dedi sesi titrerken.

Baybars yanıt vermedi, veremedi. Çünkü o da çok korkmuştu. Asena'nın önüne gelen saçlarını olabildiğince nazik bir biçimde geriye doğru ittirdi, "Herhalde benim son arzumu söylememe gerek yok ama bil, sana bunları yapan hiç kimseyi yaşatmayacağım. Namusum, şerefim ve gözlerinin üzerine yemin ederim..." Gözleri Asena'nın dudaklarına doğru yola alırken büyük bir öksürük sesi geldi, hatta ne öksürüğü Alp ciğerini

ortaya bıraktı. Baybars bıkkınlıkla gülümsedi ama Alp'i görmemezlikten geldi. Asena'nın yüzünü baş parmağıyla okşamaya devam etti. Gözlerini yumarak başını Asena'nın alnına dayadı, Asena'da gözlerini yumdu. "İyi misin?" Asena başını usulca sallarken Alp ışık hızıyla yanlarına gelip kolunu ikisinin arasına koydu. Mete neredeyse Alp'in alnından öpecekti yoksa zaten ablası elin adamı ile öpüşecekti. "E, Asena bayılıyormuş ve ben de onu tutuyormuşum!" dedi Alp ve Asena'nın koluna girmeye çalıştı. Baybars siniri bozulmuş gibi yüzünü gülerek sıvazladı, sanki tek siniri bozulan Baybars değilmiş gibiydi. Taha başı ile Kaan'ın koluna hafifçe vurup "Ulan ya ben de tam İclal'e aşkımı ilan edip öpecekken bu karabasan gelirse!" dedi.

Kaan elini Taha'nın omuzuna koydu, Asena ve Baybars'a bakarak sıntıyordu. "Bence böyle giderse bu herif ikinizi de diri bir şekilde gömer." Taha Kaan'ın dev cüssesini ittirerek kaşlarını çattı. "Ulan sahte Shakespeare, dilerim ki kızıl şeytana öyle bir âşık olursun ki geceleri İrem, İrem diye ulursun!" diye beddua etti, *gerçi kime göre dua kime göre beddua...*

"O silahı götüne sokarım, duanı geri al! Yavşak!" diye küfürler sıraladı Kaan, ardından gökyüzüne bakıp mırıldandı. "Allah'ım affet ama bu kulun biraz mal. Sen onu ciddiye alma, şaka yapıyor şaka!"

Kaan dua edip dururken Baybars, Alp ile Asena'yı ben tutarım kavgası yapıyordu. "Hocam bir bırak, Allah'ın adını verdim bırak lan!

Alp Asena'yı çekiştirdi, Asena ise bu durumda yaşadığı şeye inanamıyordu. "Amir!" dedi dişlerini birbirine bastırarak sinirle güldü, "oğlum kardeşimden uzak dur lan!"

Neyse ki bu kavgayı Fatih'in seslenişi bozmuştu, "Baybars konuşmamız gerek!" diye uyarıda bulundu.

Baybars gözlerini kısarak sinsi bakışlarını Alp'e yolladı ve Fatih'e doğru dönüp bağırdı. "Buyur abim! Söyle abim!"

"Çocukları böyle götüremeyiz, Kaan gizli hattan elçilikle konuştu zaten durumu çaktıkları için çoktan yola çıkmışlar, inceleme ekibi ile gelecekler böylece her şey resmi olacak ve çocukları ülkeye götüreceğiz."

Baybars sakince onayladı, Asena ise Baybars'ın kolundan hızla tuttu. "Çocukları burada mı bırakacağız! Bırakamayız, güvenemeyiz! Hem Elfida... O nerede?" diye soruları üst üste sordu.

Fatih Asena'nın yanına gelip ellerini usulca omuzlarına yerleştirdi, "Sorun yok, elçiler gelene kadar Turan, Behçet ve Kaan izlemede kalacaklar. Çocukların alındığından emin olunca da dönecekler."

Asena korkuyla time baktı. "Hepsi iyi, değil mi?" Fatih Asena'nın yanına yaklaştı, başından tutup göğsüne doğru yasladı ve saçlarını okşadı, "İyi hepsi iyi," dedi soğuk bir ses tonuyla. Bakışları Baybars ve diğerleri ile kesişti, Baybars ne olduğunu Fatih'in yüzüne bakınca anlayabiliyordu. Hepsi iyi değildi. *Küçük Elfida ölmüştü...* Bir süre bunu Asena'dan saklayacaklardı.

6 GÜN SONRA- ANKARA/ SAAT:21.00

"Sakladım!" diye bağırdım. Odanın içinde tur atarken ağlıyordum. Kızlar şaşkınlıkla karşımdaki koltukta oturuyordu, Alp bize özel bahçeli müstakil bir ev tutmuştu, raporlar için Ankara'da kalmak zorundaydı, hatta uzun bir süre burada olacaktık. İclal ve İrem uzak kalmaya dayanmamış birkaç gün için izin almışlardı.

"Asena nasıl anlamadın? İlk gördüğünde nasıl anlamadın, hadi biz o çocuğu hiç görmedik. Hiç mi benzetmedin?" diye sordu İclal, gerçekten şaşkınlığını anlıyordum ama onlar beni anlamıyordu. Ben nasıl tanınamayacak hale geldiysem o da gelmişti, hissetmiştim ama soyadı dahil her şey farklı olunca konduramamıştım. "Sordum... sordum, araştırdım, ikisi farklı kişi çıkıyordu."

"Yara izinden mi bu kanıya vardın, belki yanıldı. Herkeste o iz olabilir? Ya Baybars'ı az çok tanıyorum, kimsenin duygusuyla oynayacak biri olmadı," dedi İrem, sesi bunu söylerken çok çekingendi.

"Furkan'ın söyledikleri... Baybars geçmişten tanıyor, ara ara hep görmüş. Yani o Baybars bu Baybars dediğine göre. Bu arada Furkan'a ne kadar güvenilir bilmiyorum ama Baybars'ın gerçek soyadı Kılıç, Yurtlu denen kişi ölmüş... 2013'te. Kanserden ama ölen kişi senin lisedeki Baybars değil," dediğinde istemsizce duraksadım, gözyaşlarım yanağımdan süzüldü. Baybars Yurtlu'nun ölmüş olması istemsizce içimi titremişti, gerçek olan kimdi? Gerçekten âşık olduğum kişi ölmüş müydü?

"Aynı kişiler..." dedim, bu kadar ortak yönleri, o ev boşuna olamazdı. "Her şey örtüşüyor, Baybars Kılıç ne içinse lisedeyken başkasının kimliğini kullanmış."

"Ona söylemelisin Asena, bu böyle sürmez. Sen de başta tanıyamamışsın. Adam değişmiş, olabilir erkeklerde sık olurdu bu. 18 yaşında gördüğün haliyle 33 yaşında gördüğün halinin aynısı olmaması normal. Yüz yapısı, her şeyi değişmiş olabilir. Tıpta buna gelişim denir. Sen de neredeyse yüzünü komple estetikle değiştirdin. O yüzden hakkın yok bunlara," dedi İclal soğuk bir tavırla. Çatık kaşlarla İclal'e baktım, nasıl bunu söyleyebilirdi, nasıl bunu yapabilirdi? Öylece Baybars'ın yaptığı her şeyi sindirip acısına son mu verecektim? Bunu her şeye şahit olan arkadaşım mı söylüyordu?

"Hak etmiyor, Elfida'yı bana anlatırken bana âşık olan bir adam hiçbir şey hak etmiyor..." diye söylendim, bir damla gözyaşı daha süzülürken elimin tersiyle sildim. "Tanımadı o da zaten, gözlerimden tanırmış..." Histerik bir gülüş attım.

"Çok korktu ama uyanır uyanmaz seni aramaya başladı," dedi İrem. Her şeye iyi taraftan bakması beni öldürüyordu, Baybars'ın iyi biri olduğunu söyleyip duruyordu.

O gün Baybars'ı öpmüş olsam da Atina'da kollarına koşsam da içimdeki ateş ve kin sönmüyordu. Gözümden peş peşe süzülen yaşları engelleyemedim. Elimle kalbimin üzerine vurdum. "Benim buram yanıyor! Benim içim cayır cayır yanıyor, o da yansın..." Suçlayacak birine ihtiyacım vardı, beni bırakmasaydı bunlar olmazdı.

İclal başını iki yana salladı, benim bu hale gelişim onu da çok yaralamıştı çünkü onun tanıdığı kişi bu kadar öfke dolu değildi. Ellerimden tuttu ve yanına oturttu. "Yapma bunu kendine..." Saçlarımı usulca okşarken gözlerimin içine bakıyordu. "Nasıl saklayıp sakince duracaksın, seni tanımayan adamın sana tekrar âşık olmasına mı izin vereceksin? Can buna nasıl dayansın..."

"Benim canım kalmadı ki... Ne gururum kaldı ne canım. Baybars'ın yandığını görmeden içim soğumayacak," dedim, gerçekten de öyleydi, ona hiçbir şey anlatmayacaktım.

"Alp ve Emirhan duyarsa mahvoluruz..." dedi İrem, haklıydı bu yüzden şimdilik bilmeyeceklerdi. İclal sıkıca ellerimden tuttu, "Sen ne karar verirsen ver, kızsam da doğru da bulmasam arkandayım. Hem başardın, Alex'i yakaladınız."

Başım öne eğildi, Alex'in yakalanması nedense içimi rahatlatmamıştı. Aksine daha huzursuz olmuştum. "Valeriya öldü..." dedim, sesim titrerken gözyaşlarım dizime düştü. İclal kolumdan tutup beni göğsüne yasladı, İrem'de çok yüklenmeden bana yaslandı. Açık olan camdan rüzgâr içeri doğru süzüldü, sanki Valeriya yakınımda gibi hissetmiştim. "Cesedini bile bulamadık..." diye mırıldandım, gözyaşlarım daha fazla akmaya başladı. Hepimiz sessizleştik, söyleyecek hiçbir şeyimiz yoktu çünkü. "Rus falandı ama..." dedim içli içli, "hayatımda tanıdığım en merhametli kişiydi..."

Anılarımız gözümün önünden film şeridi gibi geçti, biraz yalnız kalsam iyi olacaktı. Doğruldum. "Siz inin ben de elimi yüzümü yıkayıp geleyim..." Sesim boğuklaşmıştı, kızlar ısrar etmedi. Usulca kalktılar, İclal kalktığında saçlarıma bir öpücük bıraktı. Odadan çıktıklarında usulca ayağa kalktım, seke seke masaya yürüdüm. Ebeveyn banyosuna gitmeden önce koltuğun üzerindeki telefonumu aldım, hâlâ kafamda bir sürü ses duyuyordum ve sanki her an Alex buradaymış gibi hissediyordum ama değildi, gerçekten gözlerimin önünde sevk edilmişti. Bu benim için korkunç bir histi, çoğu zaman titreme hissediyordum.

Derin bir nefes alıp ekran kilidini hızlıca açtım, galerimin en saklı köşelerine girdim ve tekrar usulca koltuğa oturup Valeriya ile olan fotoğraflarıma baktım. Hemen gözlerimdeki yaşlar yanağımdan süzülmeye başladı. Burnumu çekip mırıldandım. "Aptal." Telefonu başıma yaslayıp tekrarladım. "Aptal sarışın." Gözlerimi yumarak ağlamaya başladım. "Söz vermiştik, hani küçük ajanlarına bakacaktım! Aptal!" defalarca 'aptal sarışın' diye söylendim. Valeriya ölmeyi hak etmemişti, bu hayatı yaşamayı hakkediyordu.

"Aptal olmayacak kadar güzelim." Gelen sesle hızla gözlerimi açtım, bu Rus aksanı ve konuşamadığı Türkçe... Önce telefonu alnımdan çektim ve dudaklarım şaşkınlıkla aralandı, ayağa kalktığımda arkaya bakmaya cesaretim yoktu. Doğrusu hayal olduğunu düşünüyordum, bu yüzden

gözlerimi kapatıp başımı iki yana salladım. "Allah'ım lütfen, delirmek istemiyorum!" diye sayıklamaya başladım.

Arkamdaki ses bir anda önüme geçip sırıttı. "Salak, hayal olmayacak kadar güzelim." Beni omuzumdan iteklerken hâlâ inanamıyordum.

Gözyaşlarım peş peşe akarken ellerim şaşkınlıkla aralanmış dudaklarımı buldu. "Yaşıyorsun..." diye mırıldandım. Valeriya neyden bahsettiğimi anlamıyormuş gibi bakıyordu. "Yaşıyorsun," diye tekrarladım, ellerimi ona uzattım. "Alex öldüğünü söyledi," dedim ve hıçkırarak ağlamaya başladım.

Valeriya başını iki yana salladı, ellerini bana uzatıp kolumdan çekerek sıkıca sarıldı bana. "Kandırmış seni. Konuştuğumuz gibi yapmıştım, o öğrenmeden kaçmıştım zaten..." Sırtımı sıvazlarken ben de ona sıkıca sarıldım, yaşıyordu. "Başardık, başardın..." diye fısıldadı. Yüzümü avuçlarının arasına aldı, "Sana yeryüzündeki en güçlü varlık olduğunu söylemiştim, değil mi?"

Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı onaylar gibi salladım, tekrar sıkıca sarıldık. Tüm yaralarıma rağmen ona sarıldım, "başardık..." dedim, onun da gözyaşları omuzumu ıslatıyordu. Buraya nasıl girdiğini bilmiyordum ama umurumda değildi. "Daha bebeklerime bakacaksın..." dedi ağlamaklı bir sesle.

Gülerek geri çekildim, histerik bir gülüş attım. "Hâlâ hükümlüsün, Baybars seni tutuklamazsa bakarım."

Valeriya hızlıca yüzündeki yaşları kuruladı, "muhbirim artık..." diye düzelti, boğuklaşmış sesini düzeltmek için boğazını temizler gibi yaptı. "Sen de şu seksi amirden bir çocuk yapsan var ya..." demeden koluna doğru vurdum ama normal bir hayat ihtimali çok hoşuma gitmişti. Başımı tekrar omuzuna yasladım, Valeriya da çenesini başıma dayadı. Epey uzun boylu olduğu için çenesini yaslayabiliyordu.

"Şimdi ne yapacaksın?"

"Rusya'ya döneceğim ve istifa edeceğim, artık hizmet edemem." Başını öne doğru eğip gülümsedi, "kim bilir belki âşık olup evlenirim belki sen de o amiri affedebilirsin..."

Kafamı kaldırıp yüzüne baktım, başımı iki yana salladım. "Ona gerçekleri anlatacak mısın?" diye sordum.

Valeriya omuzlarını bilmiyorum dercesine silkti, "Sen nasıl olmasını istersin?"

"Gerçekten nasıl istersem mi?"

"Nasıl istersen, nasıl olsa ne desem inanmayacak," dedi, kaşlarım istemsizce çatıldı.

"Neden?" diye sordum.

Valeriya omuzlarını kıstı, "Neden bilmiyorum ama sanki Baybars sanki her şeyi biliyormuş da sadece teyit ettirmek istiyormuş gibi. Tuhaf bir adam ama ben hiçbir şey söylemeyeceğim. Seni dinliyorum, ne söylersen onu ileteceğim."

Yutkundum, yapacağım şey çok büyük acımasızlıktı. Eğer inanırsa canı çok yanacaktı. "Bir fikrim var..." dedim.

Valeriya kendini koltuğa atıp kollarını göğsünde bağladı. "Dinliyorum..."

Hiçbir oyun tek taraflı oynanmazdı ve gerçeklerin ortaya çıkma gibi kötü bir huyu vardı. Baybars yıldızlarla dolu bir akşamda yanında dostu ile oturuyordu, Alp'in evindelerdi. Kaan ile kapının girişindeki merdivenlere oturmuşlardı. İkisinin de yüzünde içten bir tebessüm vardı.

"Asena iyi olacak mı sence?" diye sordu Kaan. Baybars ellerini önünde birleştirip gülümsedi,

"İyi olsun diye her şeyi yapacağım." Başını gökyüzüne kaldırdı, Asena'nın içerde olduğunu bilmek bile ona huzur veriyordu. Dört gün boyunca Alp ne söylerse söylesin Asena'ya el bebek gül bebek bakmıştı. Hatta Alp onu kovmak istemişti yüzsüz gibi kapı koluna yapışmıştı, Asena'yı yalnız bırakmak istemiyordu.

Kaan Baybars'ın yüzündeki tebessüme karşı daha fazla tebessüm etti. "Ona karşı bir şeyler hissediyorsun..." Arkadaşının tekrar bir şeyler hissettiğini bilmesi onu mutlu ediyordu.

Başını Kaan'a doğru çevirdi, yüzünden mutluluk ve endişe karışımı bir ifade vardı, "Sanırım..." Gülerek başını öne eğdi, çocuksu bir

heyecanla başını öne eğdi. "Valeriya ölmeseydi her şey daha iyi olacaktı, en azından kimden hoşlandığımı bilecektim..."

"Nasıl?" dedi Kaan, Baybars'ın ne karıştırdığını bilmiyordu.

"Öyle işte. Valeriya ölmüş Asena öyle söyledi en azından. Benim için Elfida'nın kim olduğunu araştırıyordu."

Kaan daha fazla şaşırdı. "Kızı hangi ara serbest bıraktırdın da anlaştın?"

Baybars gülerek başka yöne baktı, başını hafifçe salladı. "Önemi yok artık... Kendim bir şeyleri çözeceğim. Ya da her şey Asena'nın vicdanına kaldı."

"Valeriya'nın cesedini bile görmedik, sadece Asena öldüğünü söylüyor," dedi Kaan, Baybars yanıt vermedi ikisi de sessizleşerek gökyüzüne bakmaya devam etti, bu anı bozan şey ise kimsenin hazzetmediği Baybars'ın telefon zil sessiydi. Trabzonspor marşı... Gülerek ayağa kalkıp cebindeki telefonu çıkardı, Kaan'da beraberinde ayağa kalktı ve omuzuna hafif vurarak göz kırptı. "Ben içerdeyim, sen de gir," Gökyüzündeki bulutlara baktı Kaan. "Yağmur başlar şimdi..." Tam girecekken tekrar Baybars'a döndü, "Bu arada kutlanmasını sevmesen de doğum günün kutlu olsun, denizin çocuğu..."

Baybars sadece gülümsedi, teşekkür eder gibi başını salladı ve çimlerde ilerleyip telefonu açtı. "Gelirim ben de birazdan," dedi, kim olduğuna bakmadan telefonu açmıştı. "Alo?"

"Hâlâ hayattasın yakışıklı."

Baybars şaşkınlıkla gülümsedi, "Sen de daha ölmemişsin Rus cadısı!" Her zamanki gibi çok kibardı, türünün tek örneği amirimiz...

Valeriya sadece güldü, "Kolay kolay ölmem," dedi, ikisi de sessizleşti. Sessizliği Valeriya bozdu. "Sana verdiğim sözü tuttum, Elfida'yı buldum." Baybars duyduğu şeyle etrafında döndü, döndüğü an bahçeye çıkan evin girişinde bekleyen Asena ile göz göze geldi. Tüm yaralarına rağmen yaralarının nefes alması için beyaz degaje yaka askılı bir elbise giymişti, saçları tüm doğallığı ile omuzlarına dökülürken gülümseyerek Baybars'a bakıyordu. Baybars ise telefonun ardında duyduğu şeylerle gitgide yüzü düşüyordu, gözlerinin dolmaya başladığını hissedince sırtını Asena'ya doğru döndü.

"İkisi aynı kişi değil mi diyorsun?" diye sordu titreyen sesiyle sanki tüm dünyası başına yıkılmış gibiydi. Buruk bir şekilde gülümserken gözünden bir damla yaş süzüldü, "Çocuklarının adı neymiş?" duyduğu şeylerle gülümsedi ama buruk bir gülümseme yayıldı Baybars'ın dudaklarına. "Söylemek istediğin şey ne?"

"Gerçek nerede başlar nerede biter bilinmez..." diye cümleye başladı Valeriya, aslında ona ufak bir ipucu verdi çünkü vicdanı sanırım bu kadar yalana el vermemişti, Baybars o ipucunu aldı mı, bu bizim aramızda sır kalacaktı...

Gözyaşları yanağından süzülürken telefonu kapattı Baybars. Yüzünü tekrar Asena'ya döndüğünde Asena buruk bir şekilde gülümsüyordu, artık karşısındaki kişinin Elfida olmadığına ikna mı olmuştu? Hem hiçbir aşk böyle acımasız olamazdı, değil mi? Artık Asena konusunda emin olduğu tek şey sırları ve sakladıklarıydı.

Asena hızını artırmaya başlayan yağmura rağmen basamaklardan aşağıya doğru inip Baybars gibi bahçenin ortasına geldi. "İyi misin?" diye sordu.

Baybars başını onaylar gibi salladı, başı öne eğildi ardından tekrar Asena'nın gözlerine baktı. Yüzündeki yaralar tazeliğini korurken bile güzeldi. Gözlerine odaklandı, "Artık biraz da olsa huzurluyum."

"Neden?" diye sordu Asena sanki telefonda ne söylendiğini bilmiyormuş gibi.

"Artık o mutlu, ailesi varmış ve çocukları... Sana bahsetmiştim, o kızdan." Sesi nasıl da bir çocuk gibi titriyordu. Baybars telefon ekranını kaydırarak Valeriya'nın gönderdiği resmi açtı, bir aile tablosuydu. Gerçekten Elfida'yı anımsatan bir kadın ve yanında eşi vardı, kucaklarında çocuklarını tutuyorlardı ve mutlulardı, biri erkek biri kız çocukları vardı. Eğer Asena hiç estetik geçirmeseydi bu kadın gibi gözükecekti. "Yağız ve Tomris koymuş çocuklarının ismini," dedi, telefonu kapatıp cebine koydu. Gözlerindeki hayal kırıklığı her yerden okunuyordu. Asena ne kadar öfkeli olursa olsun Baybars'ın bu bakışları ciddi anlamda canını yakmıştı ama o böyle olmasını istemişti.

Valeriya'ya kendisi her şeyi söylemişti. "*Evlendiğimi söyle, Almanya'da çok mutlu bir hayatım olduğunu bizzat görüştüğünü ve iki çocuğum olduğundan bahset. Baybars adında birine zamanında âşık olup vazgeçtiğini şu ansa affettiğimi söyle ve her 19 Mayıs'ta yıldızlara bakıp doğum gününü kutladığımı söyle, attığım fotoğrafı da ona yolla.*" Ve bugün 19 Mayıs'tı... Baybars yıllardır doğum gününü kutlamazdı ama bu gece gökyüzüne bakıp kendini kutladı çünkü Elfida'sı da onu kutladı.

"Bugün benim doğum günüm," dedi Baybars, başını gökyüzüne kaldırmıştı artık kendini az da olsa bağışlamıştı.

Aslında Asena hâlâ intikam istiyordu ama içindeki iyi taraf biraz da olsa bunu bir kenara bırakmıştı, Baybars'ın cezası Elfida'nın değil Asena'nın nefretini hissetmek olacaktı. Asena şaşırmış gibi dudaklarını aralayıp gülümsedi, sanki her 19 Mayıs'ta gökyüzüne bakıp bir mum yakmıyormuş gibi davrandı. "Kimse kutlamadı mı? Bilseydim hediyemi alırdım amirim..."

Yağmur hızını artırmaya başladı ikisi de olduğu yerden kıpırdamadı, Baybars Asena'nın üzerine doğru bir adım attı, asıl soru şuydu; Valeriya ne ipucu vermişti de Baybars Asena'ya kırk yıldır âşıkmış gibi bakıyordu? Elini yüzüne doğru yerleştirdi ve yüzüne doğru eğildi, "Artık en güzel hediyemi aldım..." dedi, gözleri Asena'nın dudakları üzerinde geziyordu.

Baybars'ın bakışlarına dokunuşlarına yenik düşmemek imkânsızdı, parmak uçlarına kadar insana güven veriyordu ama Asena buna yenilmek istemiyordu. Yaptığı şey Baybars'ı bağışlamak değil aksine intikamdı. Canı yanması gerekiyordu, böyle olmamalıydı.

Baybars'ın ellerini yüzünden ittirdi, "Çok fazla ileri gitmeyin isterseniz, iş arkadaşı seviyesinde kalırsak mutlu olurum," dedi Asena. Mutlu olurum, kelimesini bastırmıştı. Birkaç adım geriye doğru attı, "Ayrıca ihanet ettiğiniz sevginin vicdanını benimle temizlemeseniz iyi olur."

Arkasını dönmek üzere hamle yaparken Baybars nazikçe belinden kavrayıp göğsüne doğru yasladı, Asena ne olduğunu anlamadan yüzüne yapışan ıslak saçlarını geriye doğru ittirdi, "Kabalık ettiğim için beni bağışla ama günlerdir adımı sayıkladıktan sonra buna inanmalı mıyım? Ya da bana söylediğin sayısız yalan ve sırra kanmalı mıyım?" Bu kadar

yakınken bir insan nasıl düzgün cevap verebilirdi? Nasıl sağlıklı düşünebilirdi, bu hangi kitap yazıyorsa biri bunu açıklamalıydı.

"İnansan iyi edersin, medeniyetsiz." Baybars'ın yüzünden süzülen su damlaları bir insanı ne kadar cüretkâr gösterebiliyorsa o kadar cüretkârdı, dudaklarına alaylı bir gülümseme yayıldı.

"Dediğin gibi ben medeniyetsizin tekiyim ama unutma sen de yalancı ajanın tekisin."

Asena Baybars'ı göğsünden ittirdi, ikisi de geriye doğru sendeledi, "Pabucumun dürüst Amiri! Sen önce kendine gerçeklerini söyle. Ayrıca sınırını koru!"

Asena küfürler sıralamak için dudaklarını aralayıp durdu ama hepsini yuttu, *senin yatak döşek olman gerekmez mi yahu? Hani sevdiğin kız evlendi*, diye içinden geçirdi. Ya Asena çok aptaldı ya da hesaba katmadığı bir şeyi Valeriya söylemişti.

"Sen dünyanın en duygusuz hırtısın!" diye bağırdı, ardından sinirle sıraladı, "ya sevdiğin kadın evlenmiş yuvadan uçmuş, insan üzülür be!"

"Onun adına mutluyum," dedi Baybars ve Asena'nın üzerine doğru birkaç adım attı, "o mutlu sanırım artık ben de olabilirim..."

"Mutluluğu hak etmiyorsun..." dedi Asena, bir anda ağzından çıkmıştı ve bu defa Baybars'ın yüzü düşmüştü. *Hayır, seni deli gibi öpmek istiyorum, seni çok özledim,* diyemiyordu asla demezdi.

Baybars acıyla yutkundu, "E anlat bakalım küçük ajan, incilerin dökülsün bakalım... Neymişim ben? Ya da şöyle sorayım?" Asena'nın üzerine adımlamaya başladı. "Sen kimsin?"

@ayisigikitap

14.

YARIM KALANLAR

Üç şey uzun süre saklanamaz;
GÜNEŞ, AY VE HAKİKAT...

İntikam peşindeysen iki mezar kaz, demiş Konfiçyus. **Eğer hırsınızı, intikamınızı ve sırrınızı birleştirmeye kararlıysanız kendiniz için de bir mezar açın çünkü bu üç duygu sizi yok edecektir. Özellikle sırrınız, iki kişi sır saklayabilir ama taraflardan biri ölüyse...**

Bütün sırrım sadece sen ol isterim, yalnızca cinayetim sen ve duygularım olsun isterim, Baybars Kılıç. Karşımdaki adamın gözlerinde kaybolurken kalbimin bedenime sığmadığını hissediyordum, tüm vücudum buz kesmesi gerekirken avuç içim yağmurda bile terlemeye müsaitti. Gözlerinde bir şey vardı, çözemediğim ve çözemeyeceğim bir derinlik vardı. Çekip gitmek istedim, sorduğu soruyu yanıtlamak istemiyordum. Ne düşünmek istiyorsa düşünebilirdi, serbesti ama ben onunla yakın durmak istemiyordum. Bu yağmur, içimdeki ateşi söndürsün hiç istemiyordum. Baybars elini bel oyuğuma yerleştirip kendine doğru yasladığı an hem içimde hem gökyüzünde şimşekler çaktı. Parmaklarındaki sıcaklık tüm bedenimi öyle bir sardı ki yanan yağmurun hiçbir önemi yoktu. Gözlerime baktıkça o değil ben boğuluyordum, o kayboluyorsa ben de boğuluyordum. Bunca acının içinde kalbinin atışını kendi vücudumda bile hissediyordum.

"Kim olduğumla neden bu kadar ilgileniyorsun?" dedim, konuşmak çok zor geliyordu. Baybars'ın diğer eli yüzümdeki yerini aldı, yüzüme yapışan ıslak saçları geriye doğru ittirdi.

"Asena..." diye ismimi mırıldandı ama öyle mırıldanmıştı ki kendimi ben bile kaybedebilirdim. "Siktir et." Başını iki yana salladı, "Kim olduğunla ilgilenmiyorum, gerçeklerin ortaya çıkma gibi kötü huyu vardır zaten." Başparmağıyla yüzümü okşamaya devam etti. "Ben bu gece tüm yalanların arasında sen gerçek ol istiyorum..." Gözlerini kapatıp alnını alnıma yaslarken tüm her şeyi unutmak istedim, kim olduğunu, neden nefret ettiğimi... her şeyi... Sadece tek bir anı hatırladım, onunla yağmurda ıslandığım o anı.

İkimiz sustuğumuzda dudakları artık dudaklarıma daha yakındı. Konuşmak için dudaklarımı defalarca araladım ama konuşamadım, onun karşısında tüm yetilerini kaybeden dilsiz ve sağır biriydim. Kalbini hissediyordum sanki ikimizin de kalbi aynı ritimde atıyordu. Baybars aklımla oynuyordu. Yapamazdım, bu kadar gururumu hiçe sayamazdım. İki elimi göğsüne bastırıp onu hızlıca ittirdim, birkaç adım geriye doğru gittim. "Senden nefret ediyorum, hayatım boyunca edeceğime yemin ederim."

Baybars'ın kaşları hayretle büzüldü, sözlerime çok incinmiş gibi bakıyordu. Çatık kaşlarım bir an bile indirmedim, gardımı düşüremezdim. Eminim bu gece herkes tarafından incitilmişti bu adam, hakkediyordu.

Her şeye rağmen alayla güldü, kaşlarını havaya kaldırıp bana doğru adımladı. "Ben olsam yiyecek gibi baktığım kişiye böyle sözler vermezdim, sonra Allah korusun âşık falan olurum..." dudaklarındaki gülümseme genişlerken daha fazla sinirim bozulmuştu. Senin bu gece sevdiğin kadın evli çıkmadı mı? Gerçi sevgi mi vicdan mı tartışılırdı. *Ayrıca âşık falan mı olurum? Olamazsın! Aklımla da oynamazsın. Sen de ona âşık olamazsın hani intikam? Adamı öpsen sonu yatakta bitecek sabahına bülbül gibi şakıyacaksın bir sus be kızım. Sus ve git.*

"Bak işine." Bahçenin kapısına doğru yöneldim, biraz çıkıp yürüyecektim. Kapından çıkmadan önce duraksadım, tekrar Baybars'a döndüm. "Ben senin yerinden olsaydım, neden doğduğumu sorgular ve üstüne âşık olduğum kadın benim telefonlarımı değil kocasının telefonlarını açıyor

diye, kırk beşlik devirirdim." İğrenir gibi Baybars'ın suratına baktım ama gerçek böyle değildi. Baybars'ın dudağında gülümse yavaşça kayboldu, ağır geldiğini biliyordum ama canını acıtmak istemişti. Soğukluğumdan ödün vermeden ekledim. "Biraz yürüyeceğim, soran olursa söylersin." Kapında çıkıp onu geride bırakırken konuşmamıştı, soğukluğum bahçenin kapısından çıktığım an sönmüştü. Üzülmüş müydüm ona? Durakladım, önümde uzunca bir yol arkamdaysa bıraktığım Baybars vardı. İlerlemeyi bırakıp koşarak geri döndüm, evet geri döndüm. Pişman olacağımı bilerek bahçeye geri döndüm, Baybars ayağın altındaki çimleri ezmeyi bırakıp bana baktı. Bahçenin kapısında öylece durup Baybars'a baktım, ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum ama sanırım düşünmekte istemiyordum. Koşar adımlarla Baybars'a koştum ve ellerimi yüzüne yerleştirdim. Gözleri şaşkınlıkla büyürken kendime engel olamadım. "İyi ki doğdun hırt şef... ve birazdan yapacağım şey bir daha asla olmayacak." *Hayır, tekrar... İyi ki doğdun mavi gözlü devim...*

Baybars dediklerimi idrak edemeden parmak uçlarımdan yükselip yüzünü kendime yaklaştırdım ve dudaklarıma doğru kapaklanmasına izin verdim. Tüm ışıklar söndü, yalnızca zihnimde tek olan şey karşımdaki adamın varlığı ve tenimde hissettiğim sıcak dokunuşlarıydı. Baybars'ı öpebilmek adına var gücüyle parmak uçlarımda duruyordum, Baybars bir elini bel oyuğuma yerleştirip kendine yaslarken diğer elini de tam şah damarımın olduğu yere yaslayıp üzerime doğru eğildi ve böylece ayaklarımın yere basmasını sağladı. Şu an kendimi bambaşka bir yerde hissediyordum, sanki bir bahçede değildik başka bir yerdeydik... Güneşin doğmak üzere olduğu bir sahil gibiydi. Sıcak kan akışıyla bir vücudumda geziyordu ki bu yaşta kalpten gidebilirdim. Dudakları dudaklarımın üzerinde hareket ettikçe nefesim kesiliyordu ama kendimi geri çekemiyordum, nefeslenemiyordum bile ama son vermek zorundaydım.

Saniyeler, dakikalar birbirini kovalarken dudaklarını ayıran ilk kişi ben oldum, heyecandan göğüs kafesim hızla inip kalkıyordu. Olmaması gerektiğini biliyordum gerektiğini biliyordum ama yine de pişman değildim, Baybars başını alnıma başına yaslayıp gözlerime baktı. Parmakları nemli saçlarımda gezinirken ben de gözlerimi kapattım, "En çok beni

ne sinirlendirecek biliyor musun?" diye mırıldandı, gözlerimi açtığımda dudağında belli belirsiz gülümseme vardı. Parmaklarını yüzümde gezdirdiğinde daha fazla gülümsedi. Ne dercesine yüzüne baktım.

"Bunlar hiç yaşanmamış gibi davranman ve benim dengemle oynaman."

Gülümsedim, birkaç adım geriye doğru gidip ellerimi çocuk edasıyla arkada birleştirdim. "Neyden bahsediyorsun, Kılıç?" dedim dudaklarıma yayılan gülümsemeyle. "Ne yaşandı ki?" Baybars ön dişleri görünecek şekilde sırıttı, ilk defa onun böyle güldüğüne şahit oluyordum ve bu deli gibi hoşuma gidiyordu ama gitmemeliydi, kalbimle böyle anlaşmamıştım. Koşar adımlarla bahçe kapısından çıktım, arkama bakıp duruyordum. Elimi kalbinin üzerine koydum, resmen kalbim avuçlarımda atıyordu. "Lütfen sadece kan pompala!" diye emir verdim, *tabii efendim başka?* Şuracıkta dursa ne yapabilirdim ki? Hiç, hiçbir şey! "Sus be, sen de! Hiç mi adam öpmedin? Ne bu!" Kendi kendime yolun ortasında konuşuyordum, sitedeki insanlar görürse deli olduğumu düşünebilirdi.

Kalbimin hiçbir atışına cevap vermeden heyecanla taş yolda yürümeye başladım, telefonumu elbisemin cebine atmıştım, cebimden çıkarmadan sesini kapattım. Hiç bilmediğim ama bir o kadar bildiğim bir patikada yolculuk yapar gibiydim, aptal aptal sırıtıp duruyordum. Bir saat önce Valeriya ile yaptığım konuşma ve yaşadığım şeyler aramda dağlar kadar fark vardı. Hem gülüyordum hem yoldaki taşları sayıyordum, o kadar kaybolmuştum ki başımı kaldırıp sağıma soluma baktığımda evden uzaklaştığımı fark ettim. Daha doğrusu farklı bir şey fark ettim, evleri çevreleyen duvarların üzerinde uzayıp giden yılan deseni ve tepesinde büyük bir akrep baskısını yeni fark edebilmiştim. Kırmızı renk ile çizilmiş ve boyanmıştı. Ellerimi elbisemin cebinden çıkarırken içimde tuhaf bir ürperti belirdi, arkamda işittiğim ıslıkla adımlarım yavaşladı. Islığın melodisi devam ettiğinde tamamen durdum, hızla arkamı döndüğümde karşımda siyah kar maskeli biri duruyordu. Uzun ve geniş omuzlarından bir erkek olduğu anlaşılıyordu. Koyu mavi ve karanlık gözlere sahipti, yüzündeki kar maskesinden sadece dudakları ve gözleri gözüküyordu, kollarını boydan boya sarmalayan kırmızı yılan dövmesi vardı. Tıpkı duvardaki gibi...

Sinsi gülüşü, gözlerindeki soğukluk ve ürkütücülük tüylerimin diken diken olmasına sebep olmuştu, Elinde uzun namlulu silahla öylece duruyordu, namlunun ucu yere bakıyordu. Lacivert denecek gözleri bir yerden tanıdığıma emindim, dudaklarına yayılan gülüşü bile biliyordum ama sanırım kabustu bu. Korkmadan birkaç adam ileriye doğru attım, "Kimsin! Maskeni çıkar," diye bağırdım.

O ise yalnızca ikimizin olduğu sokakta uzunca bir kahkaha attı, üzerime doğru birkaç adım atmaktan çekinmedi. Salınarak ıslık öttürmeye devam ediyordu ve öttürdüğü ıslık bir dizinin melodisiydi, bir cinayet dizisinin. Bu melodiyi biliyordum. Şarkının melodisi tüylerimi diken diken etmişti, tekrar kahkaha attıktan sonra konuşmaya başladı, "endişelenme cinayetini hep saklayacağım, gerçi cinayet kişi öldüğü takdirde gerçekleşir değil mi?" Sesini duyduğum an kalbim yerinden çıkacakmış tekledi. Sesinin beni öldürecek gibi olması önemli değildi, önemli olan tek şey öldürdüğüm birini karşımda görmekti...

Ayaklarım geri geri giderken birbirine dolanmıştı, konuşmak için bile dudaklarımı aralayamamıştım. Zaten kim elleriyle gömdüğü birini karşısında görünce normal davranabilirdi? Gözümün önüne gelen bölük pörçük anılarla kan akışım bile hızlanmıştı, soğuk soğuk terlemeye başlamıştım. Karşımdaki adam bana doğru adımlarken o geri geri gidiyordum. Bu bir kâbus muydu, önce rüya ile başlayıp kabusa mı dönüşmüştü?

"Ne oldu? Daha önce hiç gömdüğün biri karşına çıkmadı mı? Hani her şeye yargı karar verirdi, genç hanım? Sizin adaletiniz de yaşayan birini vahşice öldürüp gömmek var mı?" Her kelimesinde bana doğru adım atıyordu. "Sır biri ölüyse sırdır Asena..." dedi, aramızda bir metreden az kalmıştı.

Başımı iki yana sallarken geriye doğru birkaç adım daha attım. "Bunu hak ettin," dedim hırsla, hak etmişti... "Sen de hayatımın çalınmasına yardım ettin, arkadaşıma zarar verdin!" diye bağırdım ama bağırırken bile sesim titriyordu. Öldürmüştüm... Kendi ellerimle gömmüştüm... Bu bir kabustu.

"O sevimli arkadaşına yaşadığımı söyledin ama nabzımın yavaş olduğunu biliyordun, beni hastaneye götürseydin belki nabzım hızlanırdı...

Sonra arkadaşına kalp krizi geçirdiğimi söyledin. Sırf vicdanı rahatlasın diye..." Elini yüzündeki maskeye attı, maske çıktığında nefesim kesilmişti. Aramızda artık birkaç adım vardı, "Yaşıyordum Asena..." dediğinde bir adım daha attı üzerime. "Yaşıyordum ve sen beni canlı canlı gömdün..." Artık aramızda mesafe yoktu, kulağıma doğru yaklaştı, sıcak nefesini yüzümde hissettiğimde ölmediğini daha çok hissediyordum. "Bingo... Ölmedim." Tüm vücudum titremeye geçerken bir anda tüm dünyam kararmıştı, sırtüstü yere düşerken gözlerim çoktan karanlığa teslim olmuştu. Sadece, "Sıra sende..." dediğini duymuştum.

Gözlerimi ağır ağır açtığımda pencereden içeri süzülen gün ışıkları, kuş cıvıltıları ve arkadaşlarımın sesi beni karşıladı. "Şekeri düşmüş, henüz iyileşmedi, bayılması normal," dedi İrem. Güneş ışınlarından tekrar gözlerimi kapatırken dediklerini dinledim sadece.

"Zaten üç günde hemen toplanması çok zor, çok derin yaraları var," diye ekledi İclal.

"Uyanmadı hâlâ, güneş doğdu. Kaç saat oldu?" Baybars'ın endişeli ve gergin sesi beni de germişti, bana ne olmuştu?

"Yani biz de anlamadık, tomografide bir şey çıkmadı," diye yanıtladı İclal.

"Onu bulduğumda..." dedi Baybars, bir süre duraksadı ardından devam etti, "Sır biri ölüyse sırdır deyip duruyordu, arka sokaktaydı. Yoğun bir boya kokusu vardı." Ses tonu şüphe doluydu. Ben taşları yerine oturmaya çalışıyordum, duvar, o lacivert gözler, dibimdeydi... Rüya mıydı peki?

"Villaların bulunduğu sokağa, bana sorulmadan boyacı bile giremez, zor şeyler yaşadı atak geçirmiş olabilir," dedi Alp. Ve o an tüm her şey zihnime hücum etti, rüya değildi. Hızla yataktan doğrulduğumda nefesim kesilmişti, elimi tekleyen kalbimin üzerine koyarken Alp yanıma yanaşıp elini sırtıma koydu.

Sanki üzerimde toprak varmış gibi üzerimi silkelemeye çalıştım, panikle sağıma soluma bakındım. Beni canlı canlı gömmeye çalışmıştı, hayır kâbus olamazdı toprakları üzerimde hissediyordum. Üstüme baktığımda dün geceki elbisemin olmadığını fark ettim, panikle odadakilere baktım. "Elbisem nerede?" İrem arkasına dönüp sandalyenin üzerindeki çamurlu elbiseyi gösterdi, "Yere düşünce hep toprak olmuş ama ben çıkartırım endişelenme." Nasıl toprak olmuştu, taş yolda? Boş gözlerle sağıma soluma bakındım, rüya mıydı her şey? Gerçekten şekerim düşmüş olabilir miydi? Elimle saçlarımı geriye çekiştirip derin bir nefes aldım.

Yataktan hızlıca kalktım, herkes benim ne yaptığımı anlamaya çalışıyordu, hızlı adımlarla odadan çıkıp dönen merdivenlerin olduğu yere geldim ve koşarak aşağıya indim. Hepsi odadan çıkıp beni takip etmeye çalışırken İclal kapının önlerinde durup elini havaya kaldırdı. "Ben hallederim," dedi ve benim peşimden koştu. Koşarak evden çıktım, dün gece yürüdüğüm sokağı, site caddesini arıyordum. İclal arkamdan bağırmasına rağmen durmadım, o sokağı bulmam lazımdı. "Asena!" diye bağırdı arkamdan İclal. Korkuyordu ama rüya mı görmüştüm, emin olmam gerekiyordu. O sokağa geldiğimde durdum, kendi etrafımda bir tur dönerken duvarlara baktım. Duvarlarda hiçbir çizim yoktu, dün gece gördüğüm hiçbir şey yoktu ama burası olduğuna emindim. Saçlarımı çekiştirerek yere usulca çöktüm, Baybars ile yaşadığım şey de mi rüyaydı? İclal benimle birlikte çökerken ellerini saçıma uzattı. "Asena..." diye mırıldandı. "Ne oldu? Anlatacak mısın?"

Başımı şaşkınlıkla duvarlara çevirdim, "Burası..." dedim ayağa kalkıp bir tur daha döndüm. "Hep bu renk miydi?" İclal bu sorum karşısında şaşkınlıkla başını salladı. "Evet... Hatta burada bayılmıştın," dedi. Her şey gerçek gibiydi o gecenin yaşandığına yemin bile edebilirdim ama sanırım yaşananlar beni çok yormuştu ve aklım bana oyunlar oynuyordu.

"Onu gördüm..." dedim, derin derin nefes aldım. İclal ellerimden tutup gözlerime baktı. "Kim?"

Sanki bir şeyler beni boğazlıyormuş gibi elim boynuma gitti. "Dionys Lovizc..." dediğimde İclal bir anda bembeyaz kesildi ve elleri buz kesti, ellerini yavaşça benden çekerken korkuyla geriledi.

"Öldü ama değil mi? Öyle demiştin, kalp krizi geçirdi demiştin." İclal'in sesinin sadece birkaç defa titrediğine şahit olmuştum, bu isim onlardan biriydi. Ellerinden tuttum, onu rahatlatmak istermiş gibi ovuşturdum. "Öldü..." dedim kendimden emin bir şekilde ama içimde öyle bir şey alevlendi ki emin olamadım. "Öldü, kâbus görmüşüm," diye tekrarladım. İkimiz de sessizleştiğimizde İclal'in gözlerindeki korkuyu görebiliyordum. İclal çoğu zaman benden bile daha soğukkanlı olabiliyordu bu onun için genetik bir durumdu. Korksa bile çok mimiklerine yansıtamıyordu çünkü ailesinden böyle görmüştü. Babası Türkiye'nin en iyi cerrahlarından ve aynı zamanda iş adamlarından biriydi, 12 hastaneleri vardı. Böyle bir güç, büyük bir soğukluğu peşinden sürüklüyor olmalıydı.

Dionys Lovizc, onun için benimkinden bile daha büyük bir kâbustu. Nişanlısıydı, 24 yaşında nişanlıydı İclal. Benden bir iki yaş büyüktü ama dönemlerimiz aynı sayılırdı, istediği bir evlilik değildi. O kadar değildi ki aylarca bizden gizlemişti hatta hâlâ gizliydi, İrem bile bunu bilmiyordu. Bense sadece İclal'in hayatını kurtarırken öğrenmiştim ve asıl öğrendiğimde kalbim durmuştu.

Dionys Alex'in doktoruydu, onun pis işlerini yapıyordu. Beni kaçırdığında yaralarımı o dikiyor, o temizliyor sonrasında Alex'in tekrar yaralar açmasına müsaade ediyordu. Biricik dostuydu, bunu İclal bilemezdi. Ailesi istediği için nişanlanmıştı ama o gece, İclal'in beni aradığı gece büyük bir yıkılıştı. Dionys İclal'e dokunmaya kalkmıştı ve İclal onu bıçaklamıştı... Sonrası ise daha büyük korku hikâyesiydi...

Sessizliği bozan İclal olmuştu, "sanırım ilaçlarını yazdırsan iyi olacak."

Haklıydı, onu onaylar gibi başımı sallayıp koluna girdim. "Haklısın." Sürekli arkama bakıp duruyordum, dün gece gördüğüm yüzü görüyor gibiydim ve gerçekten ilaçlarımı alsam iyi olacaktı, birkaç gündür iyi şeyler yaşamamıştım. Normaldi, İclal ile evi döndüğümüzde bizi karşılayan şey duvar gibi Baybars'tı.

Girişte dikilmiş çatık kaşlarla yalnızca bana bakıyordu. "Sen akıllanmaz mısın? Niye anlamıyorsun, niye başına buyruksun? Başına sürekli

bir şey mi gelmek zorunda?" Endişeli gözüküyordu ama kafam şu an onun bu endişeli hallerini ve azarını çekecek durumda değildi.

Umursamadan içeri doğru geçtim, cevap bile vermemiştim. Onu geçip merdivenlere yönelirken usulca elimden tuttu, omuzumun üstünden ona baktığımda o gergin ifadesi yerini merhamete bırakmıştı. "İyi misin? Konuşmak istersen sabaha kadar dinleyebilirim..." dedi, o sesindeki huzur dolu tını ve içtenlik ben buradayım diye bağırıyordu. *Hiç iyi değilim Baybars, başımı göğsüne yaslayıp her şeyi anlatmak istiyorum sonra sarsıla sarsıla ağlayarak seni affetmek istiyorum, nefes bile almadan seni sevmek istiyorum. Ama biliyorum sana olan öfkemi henüz bastırabilmiş ve senin sahte duygularını sindirebilmiş değilim.*

Elimi usulca çektim, aramızdaki mesafeyi açtım. "İyiyim," dedim soğuk bir ifadeyle, başımı salladım hafifçe. "Aramızdaki mesafeyi koru olur mu Baybars çünkü?"

"Çünkü..." dedi, devamını duymak istermiş gibi.

"Çünkü şefimsin..." Üzerine doğru ufak bir adım attım "ve ben senin gibi bir adamla olmak istemem." Onun bana yaşattığı her hissi ben ona yıllar sonra yaşatıyordum, karma gerçekti. Ama yalan söylüyordum, onu gördükçe ve yaklaştıkça affetmeye yaklaşıyorum ve bu yüzden yakın olmak istemiyordum.

Baybars'ın yüz ifadesi düştüğünde diyecek hiçbir şey bulamamıştı, başını onaylar gibi salladı ama bir şeylerin incindiğini biliyordum. Hiç konuşmadan merdivenlerden çıktım, biraz uyku beni toparlardı.

"Sana otuz dördüme adım atarken sesleniyorum, biliyorsun yazım her zaman berbattı. Teknoloji gelişti ve artık sen sesimi duyabil diye sana bu ses kaydını bırakıyorum, bu sesi ne zaman dinleyeceksin bilmiyorum ama yıllar sonrasından merhaba... Bundan on beş sene önce beni bir falcıya sürüklemiştin, üzülme diye gelmiştim. Sonra falın fallandı diye boynuma atlamıştın, hâlâ merak ediyorum orada ne diledin? Bizi yarım bıraktığım

için üzgünüm ama dileğim sendin, her zaman sen olacaksın... Bu arada gözlerin..." Baybars evin bir köşesine geçmiş, sesini kaydederken o anı telefonunun çalması böldü. Asena hâlâ uyuyordu, evde yalnızca kendisi vardı. Kızlar ev için alışverişe çıkmıştı, diğerleri ise yaşanan olaydan dolayı Ankara'daki merkezde soruşturmalardı. Baybars Asena'nın yanında durmak istemişti ve kimsenin onu uyandırmasını istememişti.

Arayan kişi Fatih'ti, Baybars usulca ayağa kalkıp camın önüne gitti. Bir elini cebine yerleştirip telefonu açtı. "Dinliyorum abi."

"Asena'nın artık ifade vermesi gerekiyor, Elfida'nın öldüğünü söylemen lazım," dedi sıkkın bir sesle.

Baybars önce omuz üstü kapıya bakıp kontrol etti ardından sinirle konuşmaya döndü. "Ben nasıl şimdi kıza diyeyim abi?" Baybars camdan bahçeye bakarken bir anda uykusundan yeni uyanmış en duru haliyle telefonda konuşan Asena belirdi. Yüzünde tebessüm vardı, erkek kardeşiyle konuşuyordu.

"Asena nerede şu an?"

"Verandanın orada telefonla konuşuyor," dedi Baybars, sırtını cama yasladı.

"Kıza söyle, başkasından duymadan söyle."

Baybars bıkkın bir nefes verdi, içi daralmıştı resmen. Boğazını ovuşturdu. "Ne diyeyim abi kıza? Piçler Elfida'yı bıçaklamış ama üzerinde senin parmak izin var mı diyeyim?!" Sinirden yutkunamadı, o çocuğun yüzü gözünün önüne geldikçe içi gidiyordu. Asena'yı çok sarsacak bir şeydi ve Baybars onu bu kadar sarsmak istemiyordu. Tekrar cama baktı, kimle konuştuğunu bilmiyordu ama tebessüm edişi içini rahatlatıyordu.

"Parmak izini çözene kadar söyleme ama kaç gün oldu, öldüğünü bilsin," dedi Fatih. İkisi de sessizleşti. Baybars sadece Asena'yı izliyordu, parmaklarıyla karışan saçlarını tarayışını izliyordu... "Halledeceğim..." diye mırıldandı ve telefonu usulca kapattı. Minicik çocuğun toprakta olması dünyanın en büyük adaletsizliğiydi. Baybars telefonu kapatıp başına doğru hafifçe vurdu. Aslında içinden bir parçanın koptuğunu hissetmişti, çünkü Asena o minik kız çocuğuna bakarken kendine hatta kendi çocuğuna bakar gibi bakmıştı, yaşı ne kadar küçük olursa olsun tıpkı

Asena gibi bakıyordu. Acılı, eksik ve kimsesiz. Şimdi o minik beden bir toprağa nasıl girecekti? Minicik bir bedene otopsi yapılıyordu, bu dünyanın neresinde olursa olsun hiçbir yüreğe sığmayacak acıydı.

Baybars Asena'ya nasıl söyleyeceğini düşünmeye çalışırken Asena bir anda ortadan kaybolmuştu, daha doğrusu kaybolmamıştı çimlere doğru oturmuş, boş bir ifadeyle yere bakıyordu. Telefonu elindeydi, biri vardı belli ki ama konuşmuyordu. Baybars koşarak odadan çıktı ve o ahşap merdivenleri paldır küldür inip bahçeye çıktı, çıplak ayaklarını umursamadan Asena'nın karşısına geçti ve onun gibi yere çöktü. Asena'nın dudakları hafif aralanmış gözleri bir noktaya odaklanmıştı ve gözyaşları sessizce yanağından süzülüyordu. "Asena..." Baybars göz ucuyla Asena'nın elindeki telefona baktı. Kardeşi değil, Furkan'dı hattaki.

Asena bakışlarını yavaşça kaldırıp Baybars'a baktı, "Gerçekten öldü mü?" diye sorduğunda soğuk bir rüzgâr esti. Furkan'a inanmak yerine Baybars'ın ağzından çıkacak şeyi duymak istiyordu, Baybars ne diyeceğini bilemiyordu. Sustu, yüzünü avuçlarının içine almak için elini kaldırdı ama dokunamadı, elleri titriyordu. Asena'nın bakışları kalbini paramparça etmişti, ne yaparsa yapsın sanki ona zarar verecekti. Asena bu sessizliği biliyordu, titreyen dudaklarıyla başını iki yana salladı. "Ölür mü bir çocuk?" diye sordu. Baybars'ın da gözleri dolmuştu, içi yanıyordu. Cevap veremiyordu, Furkan haber vermişti. Asena'nın olaylardan uzak olduğunu bilmiyordu.

"Bir çocuk ölür mü?" diye tekrar sordu Asena ama bu defa gözyaşları artmış sakinliği kaybolmuştu. Baybars bir elini Asena'nın yüzüne koydu, diğer eliyle saçlarını geriye şefkatle ittirdi. Asena bu defa hıçkırmaya başladı, "Bir çocuk ölür mü?" diye iç çekerek bağırdı, hıçkırıkların ve iç çekişlerin şiddetti arttı. Sarsıla sarsıla ağlarken Baybars başından çekip omuzuna doğru yasladı, Asena ağladıkça sanki kemikleri kırılıyordu. "Çocuk ölmez!" diye bağırdı, Baybars omuzlarından tutup ayağa kaldırmaya çalıştı ama Asena yere çakılmış gibiydi. Yere vurmaya, kendini paralamaya başladı, "Çocuk ölmüş diyor ya!" Baybars'ı ittirip gitmeye çalıştı ama Baybars müsaade etmedi, "Bırak beni! Bırak." Bağırmaktan sesi kısıldı.

Sonunda başını Baybars'ın omuzuna yaslayıp kendini ona bıraktı, "Bırak beni..." diye fısıldadı, Baybars Asena'nın başını iyice göğsüne yaslayıp başını gökyüzüne kaldırdı, Asena'nın bir hafta içerisinde yaşadığı şeyler hiç adil gelmiyordu, bir de 12 yılda yaşadıklarını öğrense... Asena'nın başına sıcak bir öpücük kondurup kollarında tutarak ayağa kaldırdı, onu yavaşça içeri doğru yürütmeye başladı.

Aynı şeyleri sayıklamaya devam ediyordu, "Çocuk ölmüş diyor..." Başını çaresizce Baybars'ın göğsüne yasladı. "Çocuk nasıl ölsün ya..." Hıçkırıkları evin içinde yankılanırken Baybars kendini çok çaresiz hissediyordu... *İnsan olan dayanır mı bunca acıya, bu kız nasıl dayanıyor?* diye düşünüyordu. Baybars hiçbir şey söylemiyordu sadece Asena'yı teselli etmeye çalışıyordu.

Aradan yaklaşık yarım saat geçti Asena biraz daha sakinleşmişti ama öylece koltukta oturuyordu, Baybars elindeki bitki çayını masanın üzerine bıraktı. Asena o kadar savunmasız duruyordu ki Baybars ne yaparsa yapsın fayda etmiyordu, "İlaçlarını getireyim ben, tamam mı? Bekle." Mutfağa yönelmek için hareketlendi ama o bu defa elinden tutan kişi Asena'ydı.

"Gitme..." diye çaresizce mırıldandı, sesi bir çocuk gibiydi. Baybars hiç itiraz etmeden Asena'nın yanına oturdu, kollarını açıp onu göğsüne doğru yasladı.

"Elfida huzurlu ve mutlu mudur? Yani bir sürü oyuncağı vardır, değil mi?" diye sordu Asena.

Baybars Asena'nın saçlarını okşarken başını salladı, "Vardır," dedi, sesinin titrememesi için çok uğraşıyordu. "Pamuk şekerden evler bile vardır," diye ekledi.

"Biz de bir gün mutlu olacak mıyız?" diye sordu bu defa. Baybars buruk bir şekilde gülümsedi, ellerini Asena'nın saçlarında gezdirmeye devam etti. "Bir 28 Temmuz yazı çok mutlu olacağız hem de çok."

"Neden 28 Temmuz?" diye sordu bu defa. Baybars çenesini Asena'nın başına yasladı, "Bilmem, öyle hissettim."

"Söz mü?"

"Söz. Kartal sözü..." dedi Baybars, bu sözü tutacaktı her ne olursa olsun o yaz geldiğinde Asena'yı mutlu etmek için canını ortaya koyacaktı.

Sevenin gönlünde umut olmasa hayal neye yarar, diye boşuna dememiş şarkıda.

Asena başını kaldırıp Baybars'ın yüzüne baktı. "Beni başkanlığa götürür müsün?" Baybars ne diyecekti ki zaten? Sadece onaylar gibi başını salladı.

O sırada Fatih otopsi için kriminalin önünde bekliyordu, dışarıdan otopsiye Hande ile bakıyordu. Hande her zamanki gibi onu yalnız bırakmamıştı. İkisi de yumruklarını dişlerini sıkıyordu, eşi bu tür durumlara alışmış olsa da ilk defa bir otopsiye dayanamıyordu. Gözyaşlarıyla sırtını dönerken ikisinin de aklına kendi çocukları gelmişti. Fatih daha fazla dayanamadı o da sırtını döndü, onun canını en çok yakan bu kızın kimsesiz oluşuydu. "Hiç mi yakını yok?"

Hande yanağından süzülen gözyaşıyla başını iki yana salladı, içinden bir şey koptu. "Yok..." dedi, göz ucuyla Fatih'e baktı. Fatih'in yüzünden bir damla yaş süzüldü, o da kimsesizdi çünkü. Hızla arkasını dönüp sıktığı yumruğunu ısırdı, kendi çocukları aklına gelmişti. Göz ucuyla Fatih'e baktı ve içi daha çok parçalanmıştı. Fatih'in ailesi belli değildi, bildiği tek şey kız kardeşiydi. Onunla birlikte sokakta büyümüştü ve küçücük yaşta kardeşi hastalıktan ölmüştü, o günden sonra Fatih sadece Hande'ye içten gülebilmişti.

Hande hızla kollarını eşinin boynuna doladı ve başını göğsüne yasladı, gözyaşları Fatih'in göğsünü ıslatırken, "Lütfen kendini suçlama..." diye mırıldandı.

Daha sıkı sarılırken Fatih de ellerini Hande'nin beline yerleştirdi, çenesini de başına yasladı. "Küçücük daha... biz böylece duruyoruz. Onların yargılanmasını sağla, eşim olarak değil savcı olarak," diye mırıldandı.

Hande başını çekip elini Fatih'in göğsüne yerleştirdi. "Merak etme, sağlayacağım. Kartal sözü..." Fatih Hande'nin bu sözleri üzerine alnına sıcak bir öpücük bıraktı ve sıkıca sarıldı.

Timin geri kalanı tek tek ifade vermişti, şimdi de hepsi boş bakışlarla daire başkanlığındaki çardakta oturuyorlardı. Kimsenin ağzını bıçak açmıyordu, küçük bir çocuğun ölümü onları çok sarsmıştı özellikle Behçet'i. Kendi kızını düşünmüştü, günlerdir babasına annesine emanet etmişti ve burnunda tütüyordu.

"Birinizin de ağzı bıçaksın açsın be, altı saattir buradayız!" diye söylendi Emirhan.

Behçet iç çekti. "Nasıl açsın, küçücük bir çocuk ölmüş. Nasıl açsın?" Sinirle yüzünü sıvazlayıp nefesini dışarı verdi, dirseğini masaya yaslayıp başını ellerinin arasına aldı. "Kızım burnumda tütüyor zaten."

Herkes sessizleşti, sessizliği Emirhan bozdu. "Annesindedir abi, aklın kalmasın. Hem kadınlar bizden daha sağ duyulular." Masadaki herkes birbiriyle bakışmaya başladı, Emirhan Behçet'in eşiyle ilgili durumunu bilmiyordu.

"Annesi yok. Annemle babam bakıyor," dedi tok bir sesle Behçet, bakışlarını kaçırıyordu.

Emirhan pot kırdığını düşünerek mahcup bir ifadeyle başını öne eğdi. "Kusura bakma abi, başın sağ olsun." daha fazla pot kırıyordu ama farkında değildi, Taha kaşlarını havaya kaldırarak Emirhan'ı uyarmaya çalışıyordu ama Emirhan anlamıyordu. Masada Kaan, Behçet, Emirhan, Taha ve Turan vardı.

"Ölmedi. Ayrıldık biz, yapamadı kadın benimle," derin bir iç çekti Behçet.

Emirhan daha da mahcup oluyordu, adamın yarasına her seferinde tuz basıyordu. "Kusura bakma abi, bilmiyordum."

Behçet buruk bir tebessümle başını iki yana salladı, "gizlimiz saklımız yok bizim, Kartalız biz. Öyle herkes herkesin her bokunu bilir." Kaan'ı işaret etti. "Kaan'ın Sur görevlerinde bir güzel boynuzladığını," Turan'a döndü, "Turan'ın zamanında yengenin kapısında yattığını..." Histerik bir gülüş attı ve devam etti, "Taha'nın ilk görevinde deli gibi korktuğunu, herkes bilir... Biz de hiçbir şey gizli kalmaz."

"Senin bebe peki, nasıl karşılıyor bu durumu?" diye sordu bu defa, bir rakıları eksikti masada.

"Annesinin bir anda gittiğini bilmiyor, fotoğraflarını falan gördü sadece. Her yeşil gözlü kadını annesi yerine koyuyor, gerçeği sadece ben biliyorum..." Sanki büyük özlem çekiyordu, sesi sıkıntılıydı. Derin ve nefes alıp gülümsedi, gözleri uzak bir maziye daldı, "Sene 2013-2014..." Dudaklarındaki tebessüm genişledi ama acıyla gülümsüyordu. "Aslen Antepliyim ilk defa Antep'e gitmişim. Görev için yollamışlar, o zamanlar gencim tabii, kanım nasıl deli akıyor" Heyecanla sanki o anın içindeymiş gibi anlatıyordu. Turan'ı işaret etti. "Turan, Fatih abi falan deli zamanlarımız." Ardından Kaan ve Taha'yı işaret etti, alayla güldü. "Bunlar daha çömez tabii." Gözleri masadaki çayın dumanına doğru daldı. "Bir gün Tepebaşı'nda geziyorum, konak sokaklarında. Ulan üstüme bir kız atladı damdan ama bildiğin atladı. Ben yere yapış kız da üstüme yapış..." öyle bir gülümsüyordu ki Behçet sanki o anları tekrar yaşıyordu.

"Simsiyah saçlar, zümrüt yeşili göz, ben orada vuruldum kıza. Hayatım boyunca hiç öyle vurulmamıştım..." Bir süre duraksadı, o arada ela gözleri buğulanmıştı. Herkes pür dikkat onu dinliyordu. "Meğer kızın ailesi Antep'in en önemli ailelerinden biriymiş, babası gelenekçi sıkı bir adamdı. Kız sadece üniversite kazanırsa şehir dışına gidebilirdi öyle bir aile, kız da gizli gizli ders çalışmaya falan gidiyor. Gel zaman git zaman ben kızın evi buldum..." Başı öne eğildiğinde gözünden bir damla yaş düştü. "Hayatımda hiç bu kadar temiz bakan bir göz görmemiştim..."

2013-2014/ Gaziantep

"Ya sen yürek mi yedin?" diye yükseldi genç kız. Behçet ise çapkın bir edayla gülümseyip o kara saçlarını kaşıyıp konağın kapısına yaslandı. "Valla yedim, billahi yedim! İsmini söylesen ya bana? Bu delikanlıyı bir güldürsen..." Günlerdir herkes sokakta her çatıda bu kızı arıyordu, gökten tepesine düştüğü an kalbini bir alev sarmıştı, kafasına koymuştu: ya o kız ya hiç...

Genç kızın yanağına basan ateş yanaklarının kızarmasından belli oluyordu, kıpkırmızı kesildi. Utandıkça tırnak etlerini soyuyordu, aynı zamanda korkuyla sağına soluna bakınıyor babasına ya da birine yakalanmaktan korkuyordu. Behçet'in omuzundan hafifçe itekledi. "Elin oğluna ne ismimi vereceğim be? Haydut musun, hırlı mısın hırsız mısın?!

Belli değil." Aslında biliyordu, özel harekâtçı olduğunu görmüştü, bir sokakta onu üniformalı ve silahlı görmüştü.

Behçet başını yukarı kaldırdı, dilini damağına doğru vurdu. "Cık, öyle sana vurulan gariban biriyim. Kalbini versen de olur, isimler gelip gider." Başını hafifçe eğip kızın yüzüne baktı, bir şiir gibiydi zihninde. Hayatı boyunca böylesine birini görmeyeceğinden emindi, mesele sadece kızın güzelliği değildi bambaşka bir şey vardı. Kız öyle gülümsüyordu ki tüm gamı kaderi bir anda yok oluyordu, kazandığı memur maaşıyla ödemeye çalıştığı borcunu bile unutuyordu.

Kızın bakışları Behçet'in ela gözleriyle birleştiğinde resmen parladı, yanaklarından kulaklarına doğru al al olmuştu. Dudaklarında belli belirsiz gülüş beliriyordu ama hemen kendine çeki düzen veriyordu. "Benim sana verecek kalbim yok, hadi git. Bir gören olacak." Sürekli panikle konağın kapısına bakıp duruyordu. Behçet her gün kızın cama çıkmasını bekliyordu ve kız da her gün aynı saatte çıkıp sokağın ilerisine bakıyordu, bazen erkenden çıkıp gelmesini bekliyordu. Yetmiyordu dam tepesinde tarhana kurutma bahanesiyle daha genişçe bakıyordu caddeye.

Behçet vazgeçmedi, alayla gülümsedi. "O yüzden sürekli damda yola bakıyorsun..." Kızın yanakları gitgide kızardı, tam sesini yükseltecekken babasının sesini işitti.

"Yasemin!" sesi oldukça kalın ve gürdü, odaların birinden sesi geliyordu. Genç kız büyük bir korku ve panikle Behçet'i ittirmeye başladı, "Lütfen git! Babam seni görürse hem beni hem seni öldürür!" Panikle ittirip duruyordu ama Behçet hâlâ büyülenmiş gibi bakıyordu. "Yasemin..." diye mırıldandı, Yasemin gülmek istese de gerginlikten gülemiyordu.

"Geleceğim, yine aynı saatte. Annemi babamı yollayacağım Yasemin, sana gönül vereceğim..." diye mırıldanırken geri geri gidiyordu, Yasemin ise hem utanıyor hem gülümsüyordu. Babasının tekrar seslenmesiyle panikle içeri geri girdi. Kapıyı hızla kapatıp kapının arkasına yaslandı, kalbi resmen ağzında atıyordu, ne demişti o delikanlı? *'Annemle babamı yollayacağım...'*

"Kızım baban sesleniyor, duymuyor musun? Haydi, zaten misafirler gelecek, işimiz başımızdan aşkın." Yasemin koşarak mutfağa giden

annesinin koluna yapıştı. "Anne, o çocukla konuştum. Vallahi konuştum, dedi ki annemi babamı yollayacağım." Yüzünde gülücükler saçıyordu. Babasının seslenmesini bile unutmuştu, eli kalbimde mutfağa girdiğinde annesi hüzünle kızına baktı. Farkında değildi, imkânsız bir sevdaya tutulmuştu.

"Şu polis oğlan mı?" diye sordu annesi.

Yasemin heyecanla başını salladı, "O... Anne bir gülüyor, öyle masum bakıyor ki içim gidiyor."

"Yasemin..." dedi annesi durgun bir sesle. Kızının ellerinden tutup oturttu, "sakın hayallere kapılma, baban öyle birine kızını vermez, bir tane çocuğu var. Onu da gidip bir memura verecek değil."

Yasemin ise kabullenmemişti, "o çocuk benim kaderim, hissettim." Yasemin ailenin tek çocuğuydu, bu yüzden dışarı attığı adım bile sorunken Behçet ile olması söz konusu bile olamazdı.

Annesi sıkıntıyla nefesini dışarı verdi, ayağa kalkıp tezgâha yöneldi. "Unut onu sen, baban hayatta vermez... Gitsen bile baban tek çocuğunu, soyadı belli olmayan birine yar etmez. Yok kaçayım edeyim diye düşünüyorsan diye söylüyorum, baban gelir seni geri alır. O yüzden sakın, vazgeç."

Öyle de olmuştu, babası defalarca reddetmişti. Yasemin kendini odalara kapatmış, yememiş içmemişti. Behçet ailesiyle değil bir kere tam on kere istemeye gelmişti, yetmemişti her akşam kapılarına gelmişti. Dayak da yemişti, mesleğinde bile uyarı almıştı. 6 ay boyunca görevinden uzaklaştırıldığında bile her gün o kapıya gitmişti. Adamlardan dayak yiyor, iyileşiyor ertesi gün geri geliyordu. Kim ne yaparsın yapsın Behçet vazgeçmiyordu, Yasemin de evden kaçıp kaçıp Behçet ile görüşüyordu. Babasından dayak yemesine rağmen bir gün bile vazgeçmeyi düşünmüyordu.

Yine Behçet'in dövüldüğü bir gece yaralarını temizlemek için bir tepenin başına çıkmışlardı, Behçet'in kaşı patlamış burnundan kanlar akıyordu. "Behçet..." dedi Yasemin içi giderken. Gözyaşları Behçet'in eline damlıyordu, "vazgeç artık." Hıçkırıkları sesine karışırken Behçet'in elini tuttu, "böyle olmana dayanamıyorum, canını yakmalarına

dayanamıyorum." Behçet çaresizce elini Yasemin yüzüne yerleştirdi, başını iki yana salladı. "Ben senden vazgeçmem, ölsem de vazgeçmem. Sen benden geçme yeter, ben ölürüm yine vazgeçmem."

"Kaçalım..." dedi sıkı sıkı Yasemin ellerini tuttu. Yasemin bunu kabul edemezdi ama Behçet olmadan da nefes alamazdı, onun olmadığı hayat ona cehennemden başka bir şey değildi. 6 aydır tanıdığı adam tüm varlığı olmuştu, şimdi onu ne ölüme sürüklerdi ne de ondan vazgeçerdi. "Öldürürler bizi," dedi, gerçekten de öyle olurdu. O gece de Behçet'in yaralarını temizleyip eve dönmüş ağlayarak uyumuştu.

Aşkından verem olsa dahi ailesi müsaade etmezdi, aynı zamanda görücülerin ardı arkası kesilmiyordu. Behçet duydukça deliye dönüyor ve Yasemin'e kaçmayı teklif ediyordu, ilk başta Yasemin kabul etmemişti fakat babası varlıklı aileye onay verince tek çareyi bunda bulmuştu. Behçet haklıydı, kaçmalıydılar. Ailesine üniversiteyi kazandığını söyleyecek Behçet ile Ankara'ya gidecek orada nikah kıyacak ve tekrar Antep'e dönecekti, eğer karı koca olurlarsa babasının buna müsaade edeceğini düşünüyordu.

Yasemin babasından yalvar yakar onay almıştı, Behçet'ten vazgeçtiğine onları inandırması gerekiyordu. Öyle de yapmıştı, aylar sürmüştü ama başarmıştı hem böylece başkası ile nişanlanmaktan kurtulmuştu. Allah'tan dedesi araya girmiş, Ankara için babasını ikna etmişti. Yolculukları başlamıştı. Behçet ve Yasemin Ankara'ya yerleştikten birkaç ay sonra gizlice evlenmişlerdi, Yasemin aynı zamanda okula gidiyordu ama hiçbir şey hayallerdeki gibi olmamıştı, Yasemin hamile kalmış ve ağır sendromlara girmişti. 2014'te başlayan evlilik 2016'da Yasemin'in hamileliği ile taçlanmıştı ama devamı kâbus gibiydi. Evlilik ve hamilelik duyulmuş tüm Antep ayağa kalkmıştı, Behçet o sıralarda Diyarbakır'da görevliydi olan hiçbir şeyden haberi yoktu.

Yasemin bir gün okuldan eve döndüğünde gördüğü yüz karşısında donmuştu, babası gelmiş adamlarla salonunda duruyordu, kaçmak istese arkasında bile adamlar belirmişti. Karnı artık belirginleşmişti, doğuma bir ay kalmıştı. Bunca zaman gizlemişti, bol bol kıyafetleriyle gidip gelmişti Antep'e. Son üç aydır okul bahanesiyle gitmiyordu, eğer çocuk

doğarsa babasının duyduğunda büyük tepki vermeyeceğini düşünüyordu. Öyle olmamıştı, babası elinde silahla koltuğa oturmuş Yasemin'in belirginleşen karnına bakıyordu.

Evde kızılca bir kıyamet kopmuştu, babası onu öldürmezdi bundan emindi ama kendi çocuğu ve Behçet için bu geçerli değildi. "Ölecek o piç kurusunun evladı! Doğmayacak! Bitti!"

Ayaklarına kapanmıştı, "Baba Allah aşkına, bırak artık. Bırak, hiç mi kıymetim yok! 8 aylık çocuğu nasıl öldüreyim, hiç mi vicdanın yok?" Gözyaşlarıyla yalvarmıştı.

Babası büyük bir nefretle kızına bakmıştı o gün. "Sen herhalde bizim ailemizi hiç tanımadın. Sana andım olsun ki o bebeğe analık yapıp bu adamla kalırsan onlara bu dünyayı dar ederim!! Antep'e döneceksin, bebek doğunca o piçe teslim edip evinde oturacaksın!"

Yasemin yalvarmış yakarmış ama asla dinletememişti, ölecekse çocuğu ile birlikte ölmek istiyordu. Babası ona iki ay vermişti, ya bebeği teslim edecek eskisi gibi Antep'te yaşayacaktı ya da Behçet'in ölümüne şahit olacaktı. Babasının eli kolu o kadar uzundu ki her ne olursa olsun Behçet ve minik yavrusunu rahat bırakmayacağını biliyordu, vicdanı olmayan bir adamdı. Behçet'i daha önce de yaralamıştı hatta mesleğinden ediyordu neredeyse. Canını verirdi ama Behçet'e ve kızına bir şey olmasına izin veremezdi. O gün gelip çattı, Behçet uzun soluklu Diyarbakır görevinden dönmüş Yasemin'in doğumu için özel izin almıştı, doğuma günler kala Yasemin babasının dediğini yapmıştı.

"Yapamıyorum Behçet."

"Ne demek yapamıyorum, gülüm! Saçmalama, gel otur Allah aşkına. Bak anlıyorum, seni çok yalnız bıraktım ama Sur o haldeyken dönemezdim, vatanı bu halde bırakamazdım. Söz daha fazla vakit geçireceğiz, bitti zaten."

"Ya gidiyorsun aylarca dönmüyorsun! Doğuma iki gün kalmış sen şimdi geliyorsun! Tüm hayallerimi senin için erteledim, ailemden olanları gizledim! Sen ne yaptın? Aylarca gelmedin görevden!" Bunları söylerken içi titriyordu ama Behçet'in nefes alabilmesi için tüm gücünü kullanıyordu. Behçet öleceğine bir ömür onsuz olmayı tercih ederdi.

Behçet ne diyeceğini bilememişti, sanki ilk bu çatının altına girdiği kadın değil de bambaşka biri vardı karşısında. Yasemin'in gözleri artık eskisi gibi bakmıyordu, nefretle ve soğuk bakıyordu. Behçet içine doğru gömüldü, Yasemin'in devam etti.

"Doğumdan sonra Antep'e dönmek istiyorum, çocuğu istemiyorum. Eski hayatımı geri istiyorum," dedi sesi titremesin diye Allah'a yalvarıyordu, *Allah'ım ne olur bana güç ver. Lütfen.* Behçet'in gözleri boncuk boncuk dolmuştu, yutkunamıyordu sanki kalbine taş oturmuştu. Ama asıl kalbine taş oturan Yasemin'di, evladını ve sevdiğini babasının ölüm gününe kadar unutacaktı. Belki sevdiğine kavuşmak için babasının canına bile kıyardı bir gün...

"Yasemin..." dedi Behçet yalvarır gibi.

Yasemin parmağındaki alyansı çıkarıp Behçet'e doğru uzattı, "Doğumdan hemen sonra boşanırız, çok uzatmayız."

Behçet bir alyansa baktı, bir Yasemin'e. Sevdiğim kadın bu olamaz diyordu, olamazdı zaten. "Seni bolluk içinde yaşatamıyorum farkındayım ama terfi alacağım..." Bu evliliği bitirmek istemiyordu, hamilelik stresi diye düşünmek istiyordu. Yasemin yüzüğü masanın üzerine doğru bıraktı, "Ben eski hayatımda zaten bolluktaydım. Kızına bakarsın artık o terfiyle."

Behçet bir süre Yasemin'in acımasız surat ifadesine baktı, gerçekten karşısında dokunmaya bile kıyamadığı kadın değil, bambaşka nefret dolu bir kadın vardı. Usulca kalkıp gitti salondan, vestiyere asılı kabanını alıp çıkmıştı evden.

Yasemin dediğini yapmış doğumdan sonra öylece ikisini bırakmıştı, Behçet yalvarmış bırakmaması için ama Yasemin dinlememişti, yalnızca giderken küçük bir not bırakmıştı ama Behçet sinirden o notu bile okumamıştı, bir köşeye fırlatmıştı. Ama aylar geçtikçe bu duruma dayanamamıştı hem Yasemin'e olan özlemi hem de minicik bebeğinin ağlayışı onu delirtiyordu. Bebek ağladıkça o da ağlıyordu.

Behçet defalarca Yasemin'i aramış fakat Yasemin hiçbirini açmamıştı, ailesi olanlardan dolayı yabancı bir Allah'ın kulunu bile yaklaştırmıyordu ama Yasemin hiçbir zaman odasından çıkmamıştı, on kilo birden

vermiş gelen sütüyle gözyaşlarına boğulmuştu, Her gece babasının ölümü için dualar etmişti, aldığı her nefeste beddua etmişti. Bebeğinin fotoğrafıyla sabahlara kadar nefes almadan ağlıyordu, nasıl dayanılırdı ki buna? Yasemin'de dayanamamıştı... Kafayı yemişti neredeyse...

GÜNÜMÜZ

Çardakta oturan herkes sigara yakmıştı, sigara içmeyen bile sigarayı döndürüyordu. Her yer duman altı olmuştu, Behçet ıslanan göz çevresini elinin tersiyle kuruladı.

Emirhan sigaradan bir duman daha alıp merakla sordu. "Peki sonra abi? Yani yenge hiç dönmedi mi? Sen hiç aramadın mı?"

"Çok aradım ama sonra anladım benden ona hayır gelmezdi..." Dudağına hüzünlü bir gülümseme yayılmış gözünde biriken yaşlar yanağından aşağıya doğru süzülmüştü, kızgınlıkla özlemini bastırıyordu. "Öyle işte..." Turan'ın elindeki sigarayı alıp dudaklarına yerleştirdi ve dumanı içine çekti. Herkes sessizleşti, zaten ne diyeceklerdi ki... Behçet'in alyansı bile hâlâ parmağındaydı.

Derin bir sessizlik olurken bu sessizliği bozansa dışarıdaki gürültüydü, öyle bir kavga sesi geliyordu ki şubenin dışından sanki aşiretler birbirine girmiş gibiydi. Ama görünürde yalnız bir kadın ve adamın kavgasıydı ve bunlar oldukça tanıdık kişilerdi. Hepsi çardaktan koşarak sesin geldiği yöne doğru gitti.

Alp'in sesiydi, Alp'i üç kişi birden tutuyordu. Baybars daha adım atar atmaz Alp'i tutmak zorunda kalmıştı. Alp ise ateş püskürmeye devam ediyordu karşısındaki kadına. "Yapamazsın kızım, bitti! Benim olduğum yerde sen o piçin avukatı olamazsın!" diye bağırdı. Asena ise ne olduğunu anlamamıştı ama kadının önünde duruyordu, kadını tanıdığı için önünde duruyordu.

"Sana mı soracağım? Sen kim oluyorsun be!" diye bağırdı genç kadın, kabarık turuncu saçları ve kehribar gözleriyle masal diyarından fırlayan bir görünüm veriyordu, yüksek sesle bağırmasına rağmen ses tonu oldukça inceydi. Alp onu tutmaya çalışan Baybars'ı ittirmeye çalıştı, "Beni bırak. Bak bırak, kadına saldıracak değilim," dedi, Baybars Alp'i bırakabilmek için önce Asena'nın gözlerine baktı. Asena Alp'in

bu kadına zarar vermeyeceğini biliyordu, kıyamayacağı biriydi çünkü. Başını hafifçe salladığında Baybars Alp'in önünden çıktı, Asena'da geri çekildi. Baybars kapıda toplanan memurlara doğru döndü. "Film mi dönüyor burada? İçeri herkes," diye bağırdı.

Alp genç kadının üzerine doğru adımladı, aralarında neredeyse hiç yok denecek kadar mesafe bıraktı. "Derdin ne kızım senin, sen kan mı çıksın istiyorsun?" Bir adım daha attı üstüne. "Sen ya onun ya kendi kafama mı sıkayım istiyorsun? Canın mı sıkılıyor lan senin! Babanın oyuncağı mı bitti?!" diye bağırdı, Asena hızla elini Baybars'ın göğsüne koyup biraz ittirdi. Hâlâ ne olduğunu çözememişti.

Kadın ısrarla konuşmuyordu, o konuşmadıkça Alp deliriyordu. "Ne oldu, canını mı sıktım? Beni görmeyi mi beklemiyordun yoksa?"

"Alp..." dedi genç kadın, gözlerini kaçırıyordu. "İşimi yapmaya geldim, bana böyle davranma," dedi. Alp ise siniri bozulmuş gibi sırıttı, "sen tabii alıştın, fakir olan kapıda köpek olan Alp'e. Şaşırdın mı? Şaşır çünkü avukatı olacağın adamın kafasını gövdesinden koparacağım."

Üzerine doğru tekrar adım atmaya çalıştığında Asena araya girdi. "Alp yeter, karşındaki Yonca. Ayrıca ne oluyor?" Bir Yonca'ya baktı bir Alp'e. Kimdi bu Yonca peki? Yonca Dağdeviren. Türkiye'nin en zengin adamlarından birinin tek kızıydı ve uluslararası avukattı. Alp ile hikâyelerinin başlangıcı masum olsa da bitişi tamamen zengin kız, fakir oğlan edebiyatıydı. Alp bu zenginliğe erişmeden önce oldukça fakir bir durumdaydı ve Yonca ile olan sınıf farkı hep karşısına çıkıyordu ki zaten Yonca buna dayanamamış Alp'i terk etmişti.

Ayrılırken aynen şöyle demişti: "*Tamam başta her şey çok tatlıydı ama bir gelecek yok Alp, ben her gün binlerce lira harcayan biriyim sense masraf olmasın diye okula yürüyerek geliyorsun. Kabul sana çok âşık oldum ama aramızdaki uçurum sürekli bizi kavgaya sürüklüyor, benden bu kadar.*"

Asena cevap bekler gibi ikisine bakıyordu. "Alex'in avukatıymış," dedi Alp nefretle, sinirle yumruklarını sıktı. Asena hızla Yonca'ya döndü, Yonca'yı az da olsa tanıyordu. Yonca onu tanıyamamıştı ama o Yonca'yı tanıyordu. Bunu belli etmedi ama ağzını da tutamadı çünkü onun kadar

hümanist biri nasıl böyle birini savunabilirdi. "Türk bir vatandaşı kaçıran ve çocukları kaçırıp onlar üzerinde deney yapıp, yetmemiş gibi bir çocuk öldüren adamı mı savunacaksın?"

Yonca gözlerini kaçırdı, sözleri birbirine dolandı. "İşimi yapıyorum sadece. Her suç tamamen ispatlanana kadar geçersizdir, herkes savunulmayı hakkeder," dedi. Asena yalnızca Yonca'ya kitlendi ve içeri girmesi için kenara çekildi, diğerlerine de çekilmesi için işaret verdi. Herkes bu hareketine şok olurken Asena ellerini arkadan birleştirmiş Yonca'nın gidişini izliyordu.

"İzin vermeyin sorguya girmesine," diye emir verdi Baybars.

Kaan hızla peşinden koştu, Alp ise arkasından bağırdı. "O piçi mahkeme günü vurmazsam bana Alp Akın demesinler!" Emirhan ağzını kapatıp geri ittirmeye çalıştı ama asla susmuyordu. "Yaşatırsam en adi piçim!" diye bağırdı.

"Avukatından önce ben göreceğim onu," dedi Asena, sadece içeri kitlenmişti. Kimse ne düşündüğünü anlamıyordu, Fatih merdivenlerden hızlıca inip önünde durdu. "Bizim sorgulamamız yasak," dedi.

"Görmek istiyorum," diye tekrarladı.

Fatih sinirle gözlerini yumdu. "Soruşturmadasın, mümkün değil."

"Konuşsun," dedi Baybars keskin bir sesle. Asena dahil herkes başını Baybars'a çevirdi çünkü kimse ondan böyle bir şey beklemiyordu. Fatih birkaç adımı geriye attı, Asena belli belirsiz şekilde tebessüm etti ve hızlı adımlarla şubenin içine girdi. Savcı Yonca'yı köşeye çekmiş konuşuyordu. Yönünü direkt sorgu odasına çevirmişti, diğerleri de peşine gitmişti.

Asena kapının önüne geldiğinde duraksadı, kalbi gerçekten ağzından atıyordu hatta kalp atışlarının sesi kulağında yankı yapıyordu. Bu korku ve kazanma hissinin verdiği değişik bir duyguydu. Kapının kolunu sıkıca kavradı ve aşağıya indirip içeri doğru girdi, sanki Alex onu bekliyormuş gibi gülerek kapıya bakıyordu. Asena onunla yüz yüze geldiğinde bir an duraksadı, eli kelepçeli değildi sanki tatil havasında gibi duruyordu. Kâbusları gözünün önünde parlarken kalbinin tekrar hızlandığını hissetti ama yine de Alex'e doğru adım attı. Karşısındaki sandalyeye ellerini yaslayıp öfkeyle gözlerinin içine baktı.

"Yaraların çabuk iyileşiyor, amirin iyi bakıyor sanırım. Ama ben yerinde olsam beni öldürürüm aksi takdirde aynı yaraları tekrar açmam zor değil." Sesindeki özgüven sinir bozucuydu, sanki buradan çıkacağına çok emindi. Asena konuşmadı, sadece öfkeyle Alex'e bakıyordu, kafasında onu parçalara bölüyor ölene kadar yumrukluyordu, onu defalarca bıçaklamış hatta ateşlere bile atmıştı.

"Ne oldu küçük Elfida mı aklına geldi?" Yüzüne sinsi bir gülümseme yayılırken bardağı taşırmak için özenle damlatıyordu her şeyi.

Asena'nın biriken gözyaşları artık taştı, sandalyenin demirlerini kırmak istercesine sıktı. "Nasıl yaptın, nasıl kıydın ona?" Sesi titremişti, o minik eller o sarılış aklından çıkmıyordu. Düşündükçe yüreği paramparça oluyordu, nasıl bu kadar adaletsiz olabilir dünya diye isyan edesi geliyordu.

Alex sanki hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi kaşlarını havaya kaldırdı. "Nasıl yapmışım? Neyi yapmışım tatlım?" diye sordu, o planlamamış gibi sırıtıp duruyordu. Asena'nın elleri sandalye demirini sıkmaktan mosmor olmuştu, elindeki tahta olsa parçalanırdı. Gözlerini kapatıp sakinleşmeye çalıştı ama Alex'in oyunları bitmiyordu. "Sanırım yine olmayan şeyleri görmeye başladın..." dedi Alex. Asena hızla gözlerini açtı. Yeşil gözlerinin çevresi kızarmış ve nerdeyse sinirden yerinden fırlayacak gibiydi.

Tim sorgu odasının arkasındaki camdan tedbir amacıyla izliyordu. Alex parmaklarını sorgu masasına vurarak devam etti ama fısıldıyordu, sadece Asena duyacağı şekilde mırıldandı. "Sanırım tıpkı mahkeme salonunda sana tecavüz ettiğimi söylemen gibi şeyler görüyorsun, o zaman kafanda kurmuştun, değil mi?" Yunanca konuşmuştu. Yüzündeki sinsi gülüşünü bozmadan gerisine yaslandı bu Asena için son noktaydı, sıktığı sandalyeyi duvara doğru fırlattı ve Alex'e yumruk atarak sandalyesi ile geriye doğru devrilmesine sebep oldu. Baybars içeri girmedi, yalnızca camın arkasından Asena'ya baktı. Aslında bakmadı, donakaldı. Gözlerindeki acıyı hiç bu kadar net görmemişti, Alex'in son cümlesini anlamamıştı ama Asena'nın acısına dalıp gitmişti o kadar dalmıştı ki Kaan'ın sarsması ile kendine geldi.

"Asena!" diye bağırdı. Asena Alex'in üzerine çullanmış, nefes almadan yumrukluyordu. Yüzünü kan içinde bırakana kadar durmamıştı. Bağırarak yumrukluyordu, Baybars içeri doğru fırladı Asena'yı belinden yakalayıp geriye doğru çekmeye çalıştı ama Asena kendini bırakmadı, nerede sakladığı belirsiz olan bıçağı havaya kaldırmış Alex'e saplamaya çalışıyordu. Bayılmasına rağmen durmamıştı. Baybars büyük bir kuvvetle onu havaya kaldırıp geriye çekti, "Orospu çocuğu!" diye ağlayarak bağırıyordu. Baybars ise onu dışarı çıkarmaya çalışıyordu, sesleri duyup içeri girmeye çalışan Yonca'yı Behçet dışarı çıkarıyordu, "hadi bacım hadi giremezsin!" Tüm herkes sorgu odasının önüne toplanmıştı, Fatih savcının bile içeri girmesine izin vermiyordu, Hande araya girip diğer savcıyı yumuşatmaya çalışıyordu. "Tamam, sayın savcım, raporlanacak her şey. Kimseye torpil geçtiğimiz yok," diye açıklama yapıyordu.

Asena ise sakinleşemiyordu, içeri girmeye çalışıyordu, o kadar deli gibi saldırıyordu ki Baybars'ı bile yere doğru düşürmüştü. Baybars buna rağmen Asena'yı da kendi gibi duvarın köşesine çekip sırtını duvara yasladı. Elinde sıkı sıkıya tuttuğu bıçağı güçlükle aldı. Asena ise istemsizce Baybars'a zarar vermişti gerek tırnaklarıyla gerek elindeki bıçakla. Bıçak Baybars'ın elini kesmişti. Baybars sesini bile çıkarmıyordu. Baybars bir elini kesildiği için aşağıda tutarken diğer elini Asena'nın yüzüne koydu.

"Cezasını çekecek yemin ederim," dedi nefes nefese. Asena Baybars'ın gözlerine baktıkça kendine gelmeye başladı, kimse Alex'in ona ne söylediğini bilmiyordu ama yine de herkes onu anlamaya çalışıyordu. Asena sinir harbiyle ağlamaya başlarken başını iki yana salladı. "Cezasını çekecek ve huzurlu olacağız yemin ederim ki öyle olacak..." diye tekrarladı Baybars. Şimdi ise ses tonu bir bebeğe fısıldar gibiydi. Asena'yı dirseklerinden tutup kapıya doğru yürüttü, karışmış saçlarını şefkatle düzeltti. Alp istemeye istemeye olsa da Baybars'a bolca peçete uzattı, elindeki kan için. Baybars peçeteyi alıp avucunun içinde sıkarken bir eli hâlâ Asena'daydı.

"Bu adam nasıl her seferinde Asena'yı sakinleştiriyor?" diye mırıldandı Alp. Yanında Taha vardı, "Aşk," diye yanıtladı Taha. Elleri cebinde ikisinin arkasından bakıyordu, "âşık olunca anlarsın," diye ekledi.

Alp başını iki yana salladı, "ben âşık olmam," diye mırıldandı, köşede savcıyla kavgaya tutuşan Yonca'ya baktı ardından sorgu odasına doğru ilerledi, başını içeri uzatıp yerde baygın olan Alex'e baktı, birazda olsa rahatlamış gibi güldü. "Eline sağlık kardeşimin," dedi ve kafasını geri çekti, kafasını geri çektiğinde Asena ve Baybars'ın sarıldığını görmüştü, suratı istemsizce düşmüştü. Sevememişti bir türlü şu adamı ama yine de Asena'yı sakinleştirebilmesi büyük bir yardımdı.

Baybars Asena'yı kollarından tutup dışarı doğru çıkardığında şubenin girişinde taksiden İrem panikle indi, nefes nefese Asena ve Baybars'a doğru koştu. Emirhan arayıp Alp'in delirdiğinde bahsetmişti, İrem de o sırada bir arkadaşıyla görüşüyordu, olanları duyduğu gibi hemen gelmişti. Asena'yı burada ve bu halde görmeyi beklemiyordu. "Asena?" dedi panikle ellerini uzattı.

"İyiyim..." dedi ama elleri titriyordu. İrem endişeyle Baybars'a baktı, Baybars sorun yok der gibi gözlerini yumdu. "İrem sen bir içeri bak olur mu?" dedi, İrem bir süre Asena'nın yüzüne baktı, yüzü solmuştu. Asena iyiyim der gibi başını salladı, İrem tereddüt etse de içeri girdi. İçeri girdiğinde bir yandan onu bağıran Alp karşıladı bir yandan da sakince ona gelen Fatih.

"İrem şu dingili dinleme."

"Ya yok, tedavi falan etmeyecek İrem o piçi!"

"Etmeyecek zaten! Bir de hastane ile mi uğraşalım, tüm dünya ayağa kalktı haberin var mı senin!?" Alp'i göğsünden itekledi Fatih. İrem ise bir sağına bakıyordu bir soluna, "Serkan İrem'i sorgu odasına götür," diye emir verdi. Alp delirmiş gibi engellemeye çalışıyordu, "Ulan manyak herif! Biz çok mu meraklıyız! Elimizde olsa kafasına sıkacağız!" diye bağırdı Fatih.

"Sıkın o zaman! Anlaşma mı yapacağız bir de!"

"Kontrol edecek, nefes alıyor mu diye?! Konuşsun sonra gebersin gitsin!"

İrem beyni yanmış gibi bakıyordu, Alp sakinleşti ama ortamdaki gerginlik dinmedi. Alp, İrem'e geçmesi için müsaade ederken İrem korkak adımlarla Serkan'ın peşine takıldı. Ne olduğunu anlamamıştı.

Sorgu odasına girdiğinde kapıda durdu, ayakları istemsizce ileri gitmedi. Alex yerde yatıyordu ve Kaan yanında ilk yardım çantasıyla müdahale ediyordu ama bunu yaparken Alex'i dövüyordu ve küfrediyordu. "Bir-de amına kodumun teröristine pansuman yapacağız." Fatih abi Alex'e bakmasını istemişti o aslında Alp için gelmişti, ayakları bir türlü içeri adımlamıyordu.

Her gece Asena'nın intikam diye sayıkladığı geceler gözünün önüne gelmişti, şimdi gidip buna sebep olan adamı iyileştirecekti. İşte doktor olmanın zor taraflarından biri de buydu. Asla hasta ayırt edemezsiniz, hümanist duygulara bürünmek zorundasınız. Kaan'ın seslenişiyle İrem gözlerini daldığı yerden ayırdı, gözleri dolmuştu.

"İrem, gelsene içeri!" diye bağırdı Kaan, İrem kendini içeri doğru geçti. Her şeyi görmezden gelmek zorundaydı yoksa yerdeki ilk yardım çantasında gördüğü, neşteri alıp Alex'in boğazına saplayacaktı. Alex'in olduğu yere yaklaştığında adımları ağırlaştı hatta geri geri gitmek istedi ama yapamadı, Alex'in olduğu yere çöküp çantasını yere doğru bıraktı.

Elini Alex'in burnuna doğru uzatıp nefes alıp almadığını kontrol etti ama elleri titriyordu. Kaan elini İrem'in ellerine uzatıp onu durdurdu. Parmak uçlarıyla İrem'in çenesinden tutup başını kaldırdı, göz göze geldiklerinden İrem gözyaşlarını tuttuğu için gözlerinin içi kızarmıştı. "Biliyorum, şu an bu piçi öldürmemek için kendini zor tutuyorsun ama savcının karşısına böyle çıkaramayız."

İrem dudaklarını büzüp iç çekti, "işin kötüsü ne biliyor musun? Elim-de bir silah bile olsa Alex'i vurabilecek kadar cesur olamazdım. Hem de yıllarca Asena'ya yaşattığı şeylere rağmen..." dedi ve istemeden de olsa gelmiş geçmiş en büyük potu kırdı. Kaan duraksadı, kaşları çattıkça çatıldı.

"Yıllarca derken?"

İrem oldukça zeki biriydi ve zamanında babasına söylediği yalan-lardan ötürü oldukça iyi bir oyuncu olmuştu, doğrusu çok hümanist ve duygusal biri olmasa kesinlikle istihbarat teşkilatına adaydı. "Kaç gün-dür uyuyamadım, günlerce demek istemiştim," diye toparladı ardından hızlıca çantasından malzemeleri çıkartıp Alex'i kontrol etmeye başladı.

Yaklaşık iki dakikalık bir sessizlik olurken bu sessizliği İrem bozmuştu.

"Hiç, birini öldürdün mü? Ya da kaç kişiyi öldürdün?" Alex'in yaralarına, yarıklarına bakarken midesi bulanıyordu. Dokunmak bile acı veriyordu. Kaan İrem'in yüzüne baktı, Alex'e pansuman yaparken zorlanıyor gibiydi, Alex sadece baygındı ama yüzü kan içindeydi. "Konuşman gerek midem bulanıyor," diye ekledi.

"Saymadım, çok fazla," dedi Kaan.

"Nasıl hissettiriyor peki?"

"Hissettirmiyor," dedi soğuk bir yüz ifadesiyle. Artık Kaan için birini öldürmek su içmek gibi bir eylemdi, bazen öldürürken rahatladığını bile hissediyordu ama bu ilk zamanlarda böyle değildi, ilk zamanlarda gözüne uyku bile girmiyordu.

"Peki aşk?" dedi İrem, Alex'in yüzü ufak kesikler doluydu. Asena'nın takıları ve taktığı yüzüklerden olmalıydı, özellikle de tırnaklarından. Kaan'ın bakışları donuklaştı, başını ağır ağır İrem'e çevirirken İrem hâlâ bir şeylerle uğraşıyordu. Alex yavaş yavaş kendine gelirken inliyordu. Kaan ise aşk denildiğinden neden İrem'e bakmak istediğini anlamamıştı. Hızlıca başını başka bir yöne çevirip "sadece aldatmaca," dedi. İrem alay edercesine güldü, Alex'in kaşını uyuşturmakla uğraşmadan steril bir iğneyle dikiş atmaya başladı, Alex acıyla kıvranırken sanki yokmuş gibi davranıyordu İrem.

"Birilerin canı zamanında epey yanmış galiba..." Aslında bunu söylerken amacı yalnızca Kaan'la biraz daha sohbet edebilmekti Kaan'ın bu kadar sert bakışlara bürüneceğin hiç tahmin etmemişti.

Kaan hızla ayağa kalktı. "Dikişleri attıysan git, gerisini ben halledeyim." İrem acımadan son bir dikiş daha atarken nefretle gözlerini aralayan Alex'e baktı. Hızla elindekilerini yere bırakıp çantasını aldı ve ayaklandı. "Bitmedi ama bitirirsin, olmadı sıkarsın kafasına."

Alex'in mırıldanmasını duydu, "Yakışırsınız gibi aslında!" dedi öksürerek. Aynı zamanda yüzünde hissettiği acıyla kıvranıyordu.

Kaan ve İrem aynı anda göz devirip aynı anda bağırdı. "Kes sesini!" Alex yorgun bir vaziyette eliyle ağzına fermuar çekerken Kaan ve İrem birbirlerine soğuk bakışlar eşliğinde veda etti.

Olayların üstünden epey saat geçmişti, tim neredeyse şube içinde kalmaktan yalnızca gece vaktini görebiliyordu. Yine Ankara'nın ayazlı ve yıldızlarla dolu gecesinde Behçet ve Fatih yan yanaydı. İkisi de ellerini üniforma ceplerine koymuş başlarını gökyüzüne kaldırmış öylece bakıyorlardı. Genelde Şırnak'ta hep birlikte eve dönüş yolunu giderlerdi, aslında Fatih'in en çok danıştığı kişi yaş itibariyle ondan küçük olsa da Behçet olurdu, sırdaş gibilerdi. Sonra Turan gelirdi ama Turan'ın tek derdi ailesi ve timdi geride olan hiçbir şey umurunda değildi.

"Alp'i ağlarken gördüm, hiç öyle bir adama benzemiyor," dedi Behçet.

Fatih iç çekerek başını Behçet'e çevirdi. "Sevdiği kızı düşmanını kollarken gördü, sen olsan ağlamaz mısın?" diye sordu. Behçet buruk bir şekilde güldü, ellerini cebine yerleştirip başını öne eğdi bu her şeyi anlatıyordu. Ben ağlayacağım kadar ağladım be abi demenin başka yoluydu. "Hande ile kavga ettik," dedi huzursuz bir şekilde Fatih.

Behçet kaşlarını büzerek Fatih'e baktı, savcı olmanın verdiği yük bazen aralarını bozsa da birbirlerine hâlâ çok âşıklardı. "Sebep?"

"Asena'yı sorguya soktum diye." Ayağının altındaki taşlara hafifçe vurdu. Arada yaşarlardı böyle şeyler ama eşinin tripli olması onu huzursuz ediyordu.

Behçet bu huzursuz ortamı gülerek şenlendirdi. "Yere mermi ile seni seviyorum yazarız abi," dedi sonra elini sallayarak "benzin döker ateşten kalpte yaparız dilersen," diye ekledi. Fatih Behçet'in koluna doğru yumruğunu geçirdi fakat Behçet gülmeye devam etti, birkaç dakika güldükten sonra ciddileşti, "tamam tamam bu defa benim cimcimeyi kullanırız."

"Benim mevzu için de senin cimcimeyi kullansak çözülür mü?" dedi arkadaki sesi. İkisi de arkasına baktığında yüzünde kırık bir tebessümle duran Baybars'ı gördü, yorgunluktan göz altları çökmüş Asena'dan yediği tırnak izleri ise yüzünden ufak tefek çizikler bırakmıştı. "Asena nerede?" diye sordu Fatih.

Baybars elleri cebinde yanlarına doğru geldi, o da başını gökyüzüne doğru kaldırdı. "Hande ablayla sohbet ediyor, İrem de var," diye mırıldandı. Üçü de yan yana dizilmiş aynı pozisyonda gökyüzüne bakıyorlardı. "Evlenmiş..." dedi bir anda, başını öne doğru eğdi. Fatih ve Behçet şaşkınlıkla Baybars'a dönüp "Kim?" diye aynı anda sordular.

"Benim vardı ya..." Baybars'ın sesi içine kaçmıştı, "Elfida." Herkes bilirdi Baybars'ın hikâyesini bu yüzden onların bile içi burkulmuştu, sessizce önlerine döndüler. *Değerli Ankara sakinleri, burası aşkı yarım kalmışların yuvası...*

Sadece Fatih'in kaşları çatılmıştı, Asena'nın gerçekte kim olduğunu hatta Baybars ile geçmişini bilen tek kişiydi. Sadece kimseye belli etmemişti ne Baybars'a ne Asena'ya. Asena'nın böyle bir şey yapması onu sinirlendirmişti ama belli etmedi. Fatih tepeden tırnağa incelemediği hiç kimseyi time almazdı, bu yüzden her şeyi öğrenmişti. Hatta gerçeği öğrendiğinde ilk Kazım Müdüre koşmuştu, Kazım Müdürle iki planları vardı; Bir Asena'yı time dahil edip uluslararası katillerin radarından çıkarmak, iki Baybars ile yüzleşmelerini sağlamak. Ama öyle olmamıştı, Fatih sabırla bekledikçe Asena gaddarlaşmıştı.

Fatih eliyle Baybars'ın sırtını sıvazladı, "Olur böyle şeyler. Siz takılın gelirim."

İçeri doğru yöneldiğinde Baybars arkasından seslendi. "Nereye yaşlı kurt?"

"Kaan ve Taha soruşturma kapsamından çıktı, Alex'in telefonundaki konumu teyit etmek için unsurla gitsinler. Konum Ankara'da zaten, Hande'ye de bir danışacağım," dedi, daha Baybars ağzını açmadan oradan ayrılmıştı. Behçet ve Baybars bu tavırlara anlam veremese sessizce önlerine döndüler. İkisi bahçedeki çardağa doğru ilerledi, Baybars cebindeki paketini çıkarıp önce bir dal Behçet'e uzattı sonrasında kendisine bir dal çıkarıp yaktı.

"Ali Cabbar oldun sen de iyi mi..." dedi Behçet, histerik bir kahkaha atarken dudaklarına buruk bir tebessüm yayılmıştı, sigarının dumanını yarınlar yokmuş gibi içine çekti.

"Senden beter olmasın, olduk abi..." diye alayla söylendi. Behçet'in gözü yine uzaklara dalmıştı.

2018- Gaziantep

"Bok vardı bizi buraya yolladılar, adam kalmadı sanki!" Çevre yolunda elinde tüfeği ile dört dönüp duruyordu Behçet, her zamanki gibi Turan'a söyleniyordu. Turan ise Behçet'in Antep yarasını bildiği için üzerine çok varmıyordu onu usulca dinliyordu. "Dönünce unutma Almila ve Burçin'i yüzme kursuna götüreceğiz," dedi Turan.

Behçet kızının ismini duyunca bile huzurla doluyordu, heyecanla gülümsedi. "Çok özledim prensesimi..." dedi içli içli, o zümrüt yeşili gözlerini hatırladıkça içi huzur dolmuş ve melodili bir ıslık ötürerek şerit kenarında yürümeye başlamıştı. O sırada Turan müzik eşliğinde gelen gelin konvoyunu durdurmak için işaret verdi, konvoy yavaşlarken Behçet çalan müziğin ritmine ıslığı ile eşlik etti. Araç durdu ve en öndeki jeepin camları aşağı doğru açıldı, önce Behçet'in hareketli adımları durdu sonra ıslığı kesildi. Şoför koltuğunun arkasındaki gelinle ve damada baktı fakat gözü yalnızca gelinde takılı kaldı. Turan'da fark edince donup kalmıştı. Camın ardından süzülen ışıklar süzülen ışıklar gözlerini alıyordu ama Behçet şu an karanlıktaydı. Bir zamanlar o ışığın içindeyken şu an karanlıktaydı. Bir ateş vardı ama duman yoktu, bir yanan vardı ama ölen yoktu.

İçinde alev cayır cayır yanmaya başladı. Daha önce çok büyük sınavlardan geçmiş ve Yasemin'in acısını çekmişti ama onu asla bir yabancının yanında beyazlar içinde görmenin acısını yaşayacağını düşünmemişti. Arama noktasında sevdiği kızı, çocuğunun biricik annesini göreceğini hiç düşünmemişti. Görse bile bu acıyla nasıl baş edeceğini hiç hayal etmemişti. Memur maaşıyla giydirmeye gücünün yetmediği gelinliği başkası için giyeceğini hiç düşünmemişti...

Yasemin'in Behçet ile göz göze geldiği an sanki hiç görmediği bir yabancıya bakar gibi bakıyordu ama bakışları bir ceylan gibi ürkekti, yutkundu ve başını başka yöne çevirdi. Behçet'in yüreğindeki kor ona da sıçramıştı. Yasemin yüreği kasıp kavurulurken Behçet'in bakışları altında eziliyordu. *Senden başkasını sevmek haram olsun Karatay, senden başkasına yüreğimi verirsem içtiğim su bile haram olsun...* diye geçirdi içinden. Ama ne yüreği konuşabilmişti ne de dili... Bir yabancı gibi davranıp bakışlarını başka yöne çevirmişti, yüreği oluk oluk kanarken susuyordu. Hem evladının özlemine hem de sevdiği adamın özlemine susuyordu, onlar yaşasın diye mezara kadar susardı...

Araba hareket edip oradan uzaklaşırken Behçet'in silahı elinden düştü, sanki biri kalbini avuçlarcasına sıkışıyordu. Elini kalbinin üzerine koydu, adımları geriye doğru sendelerken nefesi daralıyor ve yutkunamıyordu. Onca kurşun yarasına yere devrilmemiş adam, beyaz duvak altındaki bir çift göze devrilmişti. Dizleri ne bedenini ne de yüreğini taşıyabilmişti, dizlerinin üzerine çöktü. Kalp krizi geçiyor gibiydi, herkes başına toplanırken o nefes alamıyordu.

Düğün aracı gözden kaybolana kadar arkasından bakmıştı hatta peşinden gitmek istemiş ama Turan önüne geçip onu engellemişti. Şimdi kendini nasıl teselli edecekti? Evladını nasıl teselli edecekti? Büyüyecek ve daha çok anne diye ağlayacaktı ne yapabilirdi ki? Behçet yerden kalkmadan öylece baktı aracın ardından. Behçet o gün kalbinin o Antep yolunda bırakmıştı, o gün tüm devreleri ilk ve son kez hıçkırıklarla ağladığını görmüştü. O gün Behçet düğünün olduğu yere gitmiş gizlice Yasemin'le konuşmak istediğini söylemiş ama Yasemin istemediğini söyleyerek Behçet'i yollamıştı.

Sesi susmuş, gırnatası susmuş, bir türkü bırakmış bize Behçet Cabbar...

GÜNÜMÜZ

Behçet'i daldığı yerden Baybars'ın seslenişi durdurmuştu, sigarası elinde kül olmuştu. "Abi, abi iyi misin?"

Behçet omuzlarını silkerek kendine geldi. "İyiyim, iyiyim. Dalmışım." Sesi çatallanmıştı, ağlayacak gibi olsa da sessizce durdu. O sırada Taha ve Kaan üniformalarını giymiş zırhlı araçlarla hangardan çıkış yapıyorlardı, Taha camdan el sallarken Baybars şaşkınlıkla Taha'ya baktı. "Oğlum hangi ara Fatih abi haber verdi de hazırlandı bu çakallar."

"Ulan ya... Keşke biz de olsaydık," diye mırıldandı Behçet.

"Yok ya, alan kontrolü için gidiyorlar. Çatışma olmaz, bir şey kaçırmıyoruz yani," diye teskin etti ama yine de timle olmanın heyecanını seviyordu. İkisi birer sigara daha yaktı. Saatler, dakikalar ve sigara yakışları birbirini kovalayıp durdu...

O sırada Asena ve Fatih arasında fırtına kopuyordu. "Sen nasıl bu kadar vicdansız olabiliyorsun Asena?" bu soruyu sorarken Fatih'in sesi titremişti.

Asena her zamanki gibi salağa yatmayı tercih etmişti, "Anlamadım abi ne yaptım ben?"

Fatih derin bir nefes alıp verdi, eliyle yüzünü kapatarak sandalyeye oturdu ve yüzünü sıvazladı. Gerisine yaslanıp hayal kırıklığı ile Asena'ya baktı, sanki bir babanın hayal kırıklığını taşıyor gibiydi üzerinde. "Ben sen acınla baş et istedim, sense acını öfke yaptın... Bunun için mi istihbaratçı oldun? Gençlik aşkından intikam almak için mi?" Asena beyninden vurulmuşa döndü, Fatih'in cümlesi kalbine derin bir kesik attı onu en çok yaralayan şey ise o hayal kırıklığı dolu bakışlarıydı. Gözleri doldu, dudaklarını konuşmak için aralasa da titreyen dudakları buna engel oluyordu.

"Her şeyi biliyorum Asena, her şeyi bilerek seni istemiştim... Neden bu kadar acı ve oyun?" Asena başını öne eğdi, gözünde biriken yaşlar yanağına yol alırken Fatih bir babanın kızına yaklaştığı gibi önce ayağa kalktı sonra usulca elini Asena'nın başına koyup okşadı.

Asena başını kaldırdı ve küçük bir kız çocuğu gibi Fatih'e baktı, "ben yandım o da yansın istedim, içimdeki ilk kibriti o çaktı ben de onu kül etmek istedim..."

"Acı intikamla düzelmez ki güzel yavrum... İntikam istiyorsan iki mezar kaz boşuna dememişler..." dedi Fatih, kıyamıyordu Asena'ya. Asena ağlayarak başını iki yana salladı, "böyle olmamalıydı abi, beni seçmemeliydin..."

"Kaderin önüne geçemezdim ya... Elbet birbirinizi bulacaktınız." Kader dedikler şey ne çileli ne bitmek bilmeyen bir yolculuktu, sahi insan ne yaparsa yapsın kaderin önüne geçemezdi. Asena intikam için başlattığı bu yolculukta tekrar Baybars'a âşık olacağına ihtimal vermemişti gerçi bunu kabullenememişti de... Ama onların ayrılışı da kader kavuşması da kaderdi, Asena kaçsa bile hatta dünyanın hiç keşfedilmemiş yerine gitse bile Baybars ile bir araya gelecekti... Ondan nefret ettiğini haykırsa bile ağaçtaki kuş dahil ona inanmayacaktı... *Kader bizi tekrar karşılaştırdı ama birleştirmedi,* demişti kendine Asena.

"Sana bu sırrı sakla diyemem ama bana zaman ver bu bizim meselemiz..." dedi Asena. Yalvarır gibi bakıyordu. Fatih başını öne eğip dudaklarını stresle ısırdı. "Alex'in..." dedi başı hâlâ önündeydi. "Sana yaşattıklarını biliyor mu?" diye sordu.

Bu soru Asena'nın içini acıtmıştı, titreyen dudaklarının önüne geçemedi, gözleri de dolmuştu. "Bana inandığını söylüyor ama eskiden Alex'le aramda bir şeyler olduğuna inanıyor, gerçekleri bilmiyor." Sesi titremişti. Fatih hiçbir şey söylemedi Asena'nın başına öpücük kondurup omuzuna yasladı, "O sadece şüpheci... Ama aranda bir şey olmadığını bilecek kadar güveniyor merak etme." Saçlarını usul usul okşadı. "Ayrıca sana geçmişte yaptıkları için o şerefsiz yargılanacak, Kartal sözü..." Aslında Asena'ya bağırıp çağıracaktı, başta bağırıp çağırmıştı ama Asena'nın sesinin titremesi onu mahvediyordu. Kendi kızı yerine koyuyordu, bu yüzden kıyamıyordu. O an yalnızca bir baba gibi sarıldı, Asena'ya baktıkça kendi kızına bakar gibi oluyordu. Onu koşulsuz korumak isteyen bir amir hatta babaydı.

O sırada kapı hızla açıldı, Fatih'in eşi hızla içeri girdi. Yüzü solmuş endişeyle göğsü inip kalkıyordu, Fatih çatık kaşlarla Hande'ye bakıp yanına adımladı. Bir elini yüzüne koyup başparmağı ile okşarken diğer elini yavaşça beline koydu. "Hande'm? Bir sorun mu var?" Hande'm derken sanki ağzından bin tane Hande çıkıyordu, gözleri hem endişeyle hem de saf sevgi ile parlıyordu. Hande bir elini Fatih'in yüzüne yerleştirdiği elinin üzerine koyup telaşla anlatmaya başladı. "İclal aradı az önce, panikti." Hande'de panikti bu yüzden nefes nefeseydi.

"İclal'e bir şey mi oldu?" Asena'nın gözleri endişeyle büyümüştü. "O iyi ama Kaan ve Taha..." dedi, endişeyle yutkundu ve devam etti, "İclal, Taha ile konuşuyormuş bir anda silah sesi gelmiş, İclal'in dediğine göre su almak için benzin istasyonunda durmuşlar..."

"Ee yavrum???" dedi Fatih endişeyle. Cümlesine devam etsin diye bekliyordu. "Az önce bir ihbar geldi hani şu AVM tarzında yeni yapılan benzin istasyonu var, Taha ve Kaan'ın gittiği ekibin güzergâhında silahlı saldırı ve rehine durumu var..." diye ekledi.

"Bizimkiler iyi ama değil mi?" diye sordu Asena.

Hande stresle dudaklarını kemirmeye başladı, omuzlarını bilmiyorum derecesine silkti, "Taha'nın telefonun son konumu benzinliği gösteriyor..." Yutkundu, "yani bilmiyoruz."

@ayisigikitap

15.

KİRLİ SAVAŞ

Seni ilk defa gördüğüm günü, hayır saati bile bugünmüş gibi hatırlıyorum, nasıl hatırlamayayım ki benim için hayat ilk defa o gün başlamıştı...
Stefan Zweig

"Otuz yıllık serüvenimizin sonuna geldik, Romeo..." dedi Kaan, önce cam kaplı devasa tavana baktı, masmavi gökyüzüne baktığında nedensizce aklına bir kişi geliyordu, içi huzur ve huzursuzluk arasında mekik dokuyordu. Dudağının kenarında hafif bir gülümseme belirdi.

Başını öne eğdiğinde benzin istasyonun aşağısına doğru baktı. İki katlı bir AVM'yi andıran istasyon oldukça kalabalıktı, kırka yakın rehine ve tepelerinde maskeli eli silahlı on yedi adam, tur atıp duruyordu. Dışarıda yaralı üç polis memuru vardı, ambulans girişi çok riskli bir noktada kalıyordu. Sivil kayıplar oldukça mevcuttu, adamlar acımadan kaçanları vurmuştu. Taha ve Kaan baskın sırasında lavaboda oldukları için yakalanmamışlardı ama yakalanmaları an meselesiydi çünkü iki adamı bayıltmışlardı. "En çok neye üzüleceğim biliyor musun?" dedi Taha ve duraksadı, gözlerini beyaz fayanslara dikti. Kaan neye dercesine başını salladı, Taha ilk defa espriye vurmadan konuşmaya başladı. "İclal'e onu nereden tanıdığımı ve ona nasıl âşık olduğumu hiç söyleyemeyeceğim."

Kaan'ın gülüşü dudaklarına yayılırken Taha'nın omuzundan itekledi. "İlk defa birine âşık olduğuna şahit oluyorum..." Gözleri dolar gibi

olmuştu. "Ve öleceğiz yüksek ihtimal, yapacağın işi sikeyim Romeo..."

"16 Temmuz 2016'dan bu yana emin olmam için zamana ihtiyacım vardı..." Histerik bir gülüş döküldü dudaklarından.

-2016- 15 Temmuz'u 16 Temmuz'a bağlayan gece- Anakara Kızılay Meydanı-

Saat: 00.57

"Turan abi?" diye seslendi Taha telsize doğru.

"Efendim?" Ejder aracının etrafında tur atarken.

"Abi çakarları kapatın kobra ve f-16 tur atıyor," dedi Taha gökyüzüne bakarken o kadar yakından uçuyordu ki insan bulunduğu boş caddede sarsılıyordu. Turan hızlıca çakarları kapatıp silahını gökyüzünde devriye atan hain helikopterlere çevirdi. Kolundan süzülen kan damlalarına rağmen silahını sıkıca kavramıştı, bombanın etkisiyle yüzünde çizikler ve is lekeleri oluşmuş olsa da yüzündeki maskesini indirmedi. Kulaklarında arkadaşlarının, kelime-i şahadet getirişleri gitmiyordu.

Özel harekât daire başkanlığı, yangın yeriydi. Çok şehit vardı, toplasan üç sağlam ejder kalmıştı. F-16 uçaklarının bombalarından sonra yapabildikleri tek şey arkadaşlarının bedenlerini ateşlerden çekmekti. Ambulans yok, itfaiye bile gelmiyordu, kim hain kim değil belli değildi, halk meydanlardaydı. Hain köpekler hiç beklenmedik şekilde saldırmıştı.

Kendine hoca dedirten maktu, soysuz bir köpek ve onun emirlerindeki hainler. Üniformanın arkasına saklanmış bu hainler, hesap verecekti. Ömer Halis Demir'in, Gülşah Güler'in, Behçet Oktay'ın... Daha nicesinin hesabını verecekti.

Baybars ve Taha diğer timlerle birlikte devriye atıyordu, aslında hepsi ağır yaralıydı. Telsizden bilgi akışı devam ederken telsizdeki polislerden biri şöyle dedi, "İletişim kanalları açık, TURSAKT'I taramışlar ama kahraman personeller, yaptıkları hamleyle yayını son anda aktarmışlar. Ruhları şad olsun..." Aynı bölgede bulunan tüm özel harekâtçılar birbiriyle bakıştılar, üniformasız siviller korkmadan karşı koymuştu...Belki çoğu hayatlarında silah bile görmemişti ama vatan uğruna siper olmuşlardı. Yayın akışı o kahramanlar sayesinde devam ediyordu. Baybars kulağına

dolan jet sesine öfkeyle köpürdü, elindeki M4'ün kabzasını sıktı sinirle sıktı. "Hesap vereceksiniz, bunu unutmayacağız." Gözleri doldu, başını yana çevirdi ve kolunun üstündeki özel harekât armasına baktı.

"Kanadımızı kırsanız bile duruşumuz değişmeyecek." Tetik disiplininde meydanda turlamaya devam etti, sinirle telsizine doğru vurup "Hadi Akif, hadi! Özel kuvvetlerde komutanlığından haber yok mu? Başkan ne durumda?" diye sordu.

Baybars'ın tek duyduğu ses yere seken mermilerin sesiydi, Akif istihbarat personeliydi, meydandan Özel Kuvvetler komutanlığına ilerlemeye çalışıyordu. İstihbarat akışı sağlayıp Terörle mücadele daire başkanına ulaşacaktı sonrasında sağ kalan özel harekât ekipleri devreye girecekti. Akif nefes nefese konuştu. "Garaja yakınım, garajdan gireceğim. Kobra sizin timin peşinde olabilir, yanınızda sivil varsa onları uzaklaştırın."

Baybars soğukkanlıkla onayladı, "Tamam." Etrafına baktı, sayısız insan ve yaralarına rağmen duran özel harekât erleri vardı. Taha başından süzülen kana rağmen elini tetikten çekmiyor hatta gözlerinin altına kadar çektiği maskeyi bile indirmiyordu, yaralı siviller yaralarına rağmen polise sırtını verip yardım ediyordu. "Lütfen açık alanda olmayalım!" diye bağırdı Baybars. O sırada yaklaşık on yedi yaşlarında bir genç, elinde su şişesi ile geldi. Baybars'a doğru uzatıp "Buyur abi," dedi.

Baybars bir suya bakıyordu bir çocuğa. Yaralarına ve kayıplarına rağmen gülümsedi, dudakları gözükmese de gözlerinden gülümsediği belli oluyordu. Bu çocuk gencecik yaşında şehadet şerbetini içebilirdi ama yine de yüzünden tek bir korku belirtisi yoktu. Baybars suyu çocuğun elinden aldı, "Adın ne senin?" diye sordu.

"Mahir, abi," dedi çocuk. Baybars elini çocuğun başına uzatıp saçlarını karıştırdı, "büyük adamsın Mahir." Çocuk başıyla asker selamı verip babasının yanına döndü. Baybars bir kere daha anlamıştı, bu milletin topla tüfekle durdurulamayacağını. Her yerden sela sesleri yükselmeye devam etti, Baybars boyundaki künyeyi avuçlarının arasında sıktı ve timle göz göze geldi. Hepsinin aklında tek bir şey vardı, *intikam.*

Selam olsun büyük milletin Akıncı Beylerine! Can feda olsun kahraman özel harekât erlerine...

Meydanın ilerisinden bir arbede sesi yükseldi, Taha koşarak kavgaya doğru ilerledi Baybars'ta hemen peşine düştü. Genç bir kız er bir askere siper olmuştu, bağırıyordu. "Abi bana da mı saygınız yok? Saatlerdir birlikte yaralarımızı sarıyoruz!" Muhtemelen yirmilerindeydi, sarışın ve mavi gözlü bir kadındı. Er askerin kolunu sıvazlayarak arkasına aldı, "Kardeşimiz bu bizim ya!" diye sitem etti, daha gencecik bir tıp öğrencisiydi ama tesadüfen sokakta olmasına rağmen eve kaçmamıştı, ailesi onu böyle yetiştirmese o toprakların bu kadar kolay bırakılmayacağını çok iyi biliyordu. Asker ağlayarak başını genç kızın sırtına yasladı, içli bir şekilde "Yemin ederim tezkereye üç gün vardı, tatbikat dediler abla! Biz vatanı satar mıyız kurban olayım ya?!" Taha kalabalığı açıp aralarını girip bağırdı, "Ne oluyor? Ne oluyor!?" Genç kızı ve er askeri ardına alıp "Bizim görevimiz sizi korumak! Kalleşle kardeşi karıştırmayın!" diye bağırdı. Halkın bir kısmı bağırıp isyan ederken diğer kısmı da Taha'ya hak veriyordu, halk üniformalıya tam güvenemiyordu. Birkaç kişi genç kız ve er askerin üzerine yürümek istese de Taha onlara siper olmuştu. "Hop!" Eliyle kızın ve askerin üzerine gelmek isteyenleri itekledi. "Geri git!"

Aynı şekilde Baybars'ta kalabalığın arasına girdi, Taha'nın yanında durdu. "Geri! Biz kardeşimize kıyacak değiliz!"

Er askeri oradan çekip çıkardı, kaldırımın üzerinde evhamlı bir abla bağırdı, "Aman oğlum, o da bir ananın evladı vurmayın sakın!" dedi. Elinde kuran vardı, kucağında tuttuğu üç yaşında bir bebesi. Baybars er askeri göğsüne yaslayıp başını okşadı, "Abla benim kardeşim bu, ben hiç kıyar mıyım?" dedi, ardından ejder aracına doğru götürüp içeri oturttu. Elindeki suyu açıp ona uzattı, "iç kardeşim."

Asker hâlâ kendini açıklamaya çalışıyordu, "Abi yemin ederim üç gün sonra terhis oluyordum, benim babam emekli polis. Satmam vatanı." Hıçkırıklara boğuluyordu, Baybars genç adamın sırtını sıvazladı. "İç kardeşim."

Fatih arkasından bağırdı, "Havaalanına acil destek istiyorlar, biz gidiyoruz!" Baybars elini havaya kaldırıp onayladı, "Çakraları açmayın sakın!" dedi. O sırada da Taha kalabalığı dağıtarak üst üste uyarılarda

bulundu, ardından Baybars'ın olduğu yöne doğru döndü. Askere siper olan kadını yeni görebilmişti, üstünde ve yüzünde kan lekeleri vardı ama elleri belinde oldukça sakin duruyordu.

Genç kızın yüzünü henüz görememişti çünkü kafasını eğmiş askerle ilgileniyordu, beline kadar uzanan sarı saçları yüzünü kapatıyordu. Baybars ile kısa diyaloglar kurduktan sonra kız elleri belinde, kafasını Taha'nın olduğu yere çevirdi. Sert bir çehresi vardı, boncuk gözleri bile bu sert çehreye fayda etmiyordu. Parmak uçları ile şakaklarını ovuştururken bakışları Taha'da takılı kaldı çünkü Taha'da ona bakıyordu.

Taha yutkundu ve sanki o an dili damağı kurumuştu. Mavi gözleri genç kızın gözleriyle denk gelince parlamıştı hatta parlamak ne kelime büyümüştü. Genç kız bu tuhaf bakışlara anlam verememişti, güzelliğinin farkında olmasa gerek...

Taha'nın gözleri gibi genç kızında gözleri boncuk bir maviydi, ince ama tatlı dudakları kiraz gibiydi, hele bukleli saçları... Taha annesine bu kadar benzeyen birini ilk defa görüyordu, gözlerini kızdan alamıyordu sanki yere çakılıp kalmıştı. O çakılıp kalırken kız ellerini göğsünde birleştirmiş tek kaşını havaya dikmişti, "Ne bakıyorsun?" der gibi başını sallıyordu. Taha'da bir mimik bile oynamıyordu. Oynasa bile maskeden gözükmezdi. Kız kollarını kovuşturduğu yerden çekmeden Taha'nın yanına doğru geldi. Gitmeden önce tam yanında durup başını kaldırdı ve gözlerine sert bir bakış atarak mırıldandı. "Öyle dikileceğine git başındaki kanı temizle."

Taha hâlâ çakıldığı âlemden çıkamamıştı ama sesini duyduğu bir meleğe yanıt vermek zorundaydı ama veremedi sadece başını salladı, normalde olsa "He bacım he!" demesi gerekiyordu ama onu bile diyememişti. O kızın, yani İclal Ateşer'in arkasından öylece bakmıştı, o gece hem ülkesini kurtarmıştı hem kalbini...

GÜNÜMÜZ

Kaan Taha'nın omuzuna sertçe vurdu, "Lan bunu öleceğimiz zaman mı anlatıyorsun? Baybars da mı biliyordu, lan benden niye sakladınız?" dedi.

Taha başını geriye yaslayıp gözlerini kapattı, aklına ne geldiyse yutkunamamıştı. "O gün ne düşündüm biliyor musun?" Kaan 'ne' der gibi

başını salladı, Taha'nın yüzüne buruk bir gülümseme yayıldı, "Annemin melek olup yanıma geldiğini ve sonra ortadan kaybolduğunu...Ve eşek kadardım."

Kaan bir çocuğa bakarmış gibi Taha'ya baktı, sonra dizlerinin üzerinde eğilerek karşısına geçti ve elini omuzuna sertçe yerleştirdi, "Seni meleğinle kavuşturacağım, kardeşim! Var mısın bu piçleri indirmeye?" elini uzattı, "Ölürsek beraber, kalırsak beraber!"

Taha eli sıkıca kavradı ve başını salladı, "Ölürsek beraber, kalırsak beraber!" dedi.

"Böyle gidemezsiniz!" dedi Hande, Fatih elindeki M4'ün birini Baybars'a doğru uzatıp çatık kaşlarla eşine baktı, Hande ise bu bakışlara hiç yumuşak bir tepki vermiyordu.

"Orada benim kardeşlerimin başına bir şey gelmiş olabilir! Senin kafan yerinde mi Hande?!" diye ses tonunu yükseltti, normal koşullarda Hande'ye evde bile bağırmayan Fatih ilk defa herkesin içinde bağırıyordu, çünkü sırların ve ölümlerin içinde boğulduğu, en ağır dönemlerden birini yaşıyordu. "Ve Taha o ölüm listesindeydi, üstü çizilmişti. Anlıyor musun?"

"Karşında karın yok senin, Cumhuriyet Savcısı var!" diye yükseldi Hande. Fatih karısının yüzüne doğru eğildi, "Hande, yapma..." diye uyarıda bulundu. Hande Fatihlerin gitmesini hiç istemiyordu çünkü ona gelen bilgiye göre saldırganların ağır mühimmatı ve silahları vardı, oldukça eğitimli bir birimdi. Televizyondaki tüm haber kanalları aynı şeyi gösteriyordu.

"Bulunan benzinlikte, üç sivil şehit, iki yaralı Özel Harekât personeli olduğu bildiriyorlar. Saldırganların nereye mensup olduğu hâlâ tespit edilemedi. Çok sayıda güvenlik güçleri bölgeye intikal etti fakat içeri giriş ve çıkışların olmadığı bildiriliyor."

Hande dişlerini birbirine bastırdı, gözleri dolmuştu. Fatih elinden tuttu, "Seni kaybedemem Fatih. Çok yorgunum..."

Fatih elini Hande'nin yüzüne koydu, baş parmağı ile yüzünü usulca okşadı. "O çocuklar benim ailem Hande..." Ve Hande bir kere daha anladı, Fatih'in ilk yuvası kendisi ve çocukları değil, timdi.

"Biz de aileniz..." dedi minnet istermiş gibi. Fatih başını iki yana sallayarak dudaklarını ısırdı, "Biliyorsun yapma..."

Hande kalbinde büyük bir kırıklık hissetti, bu kaçıncıydı? Daha kaç sefer ailesini göz ardı edecekti? Hande sustu ve geriye doğru çekildi. "Peki..." dedi yalnızca, sonra ciddi bir ifade ile devam etti, "Yolunuz açık olsun."

Fatih'i time doğru döndü, kendi aralarında konuşup birbirlerine kısa bir özet geçtiler, Kazım Müdür elini Baybars'ın omuzuna yerleştirip, "Mümkünse canlı istiyorum, bize yararı olabilir," dedi.

Baybars sadece başını sallarken Alp ortaya atıldı, "Ölüyü nasıl canlı getirelim müdürüm, günah değil mi ölüyle oynamak?" dedi, aslında cümlenin Türkçe anlamı, onlar çoktan öldü demekti.

Kazım Müdür Alp'e çatık kaşlarla göz devirdi, "Dikkat edin!"

"Ay tabii ederiz babacım! Bu arada benim çelik yelek kombini nasıl?" Tim aynı anda çatık kaşlarla sesin sahibine döndü, Baybars dilini ısırıp hafif çıkmış sakallarını kaşıyarak karşısındaki kıza baktı. "Nasıl yani?" dedi şok içinde. İrem o çelik yeleği nereden almıştı, niye böyle kuşanmıştı?

"Yani ambulansın içeri giremediğini ve yaralı birilerinin olduğunu varsayarsak, bana ihtiyacınız var," diye yanıtladı İrem. Üzerindeki yeleği düzleterek içeri giren İclal de ekledi, "Ve bana!"

"Lan sen hangi ara geldin?!" diye bağırdı Emirhan şaşkınlıkla.

İclal gülümseyerek time baktı, "zaten buraya geliyordum, sizin yanınıza Romeo'ya bir daha ulaşamayınca mecbur kaldım," diye yanıtladı. Kazım Müdür ak düşmüş saçlarını geriye doğru çekiştirdi, bu saçların sebebi kesinlikle İrem'di ama asla kabul etmiyordu. Saçları İrem doğduktan sonra beyazlamaya başlamıştı.

"Kızım senin bu sınır tanımayan doktorluğun acaba biraz sınır mı tanısa?" diye sitemlerde bulundu Kazım Müdür, İrem ise sanki ona hiç söylenmemiş gibi "Sınır ötesi doktorum," dedi, ama kimse ne dediğini

anlamadı. İrem yüzünü ekşiterek şakasını açıklamaya çalıştı. "Yani Suriye'de doktorluk yapanlara sınır ötesi diyorlar ya onun gibi... Neyse IQ'nuz yetmedi boş verin," dedi. *Bu kızın kendi çapındaki şakaları...* "Hadi gidelim Kartalcıklar!" deyip ellerini birbirine çarpıştırdı, Alp dahil hepsi kaşlarını büzerek İrem'e baktı, İrem ise 30 yıllık Kartal Timi'ne Kartalcık dememiş gibi sırıtıyordu.

"Ne oldu ki??" diye sordu.

"30 yıllık Kartal Timi'ne, Kartalcık dedi..." Alp bile şok olmuştu bu kelime oyunu karşısında. Baybars derin bir nefes alarak güldü, bu duruma daha sonra şaşacaktı. Göz devirdikten sonra bağırdı. "Artık çıkalım, Kartalcıklar." İrem'i alaya aldı, İrem ise babasına mahzun bakışlar atarak timin peşine takıldı, hepsi kapıya dönerken Hande'nin sesi onları durdurdu, "Asena hakkında soruşturma var öylece gidemez, çok üzgünüm," dedi, gerçekten bunu söylerken oldukça mahcuptu.

Kimse buna itiraz edemezdi çünkü oldukça ciddi bir dava söz konusuydu, hem Asena henüz iyileşmemişti. Baybars başını hafifçe çevirip omuzunun üstünden Asena'ya baktı, onunla göz göze geldiğinde dudaklarını oynatarak "Sorun olmayacak," dedi, Asena buruk bir şekilde gülümsedi ve 'biliyorum' der gibi gözlerini kırpıştırdı. "Vay anasını Asena'nın gitmediği yere biz gidiyoruz," dedi İrem şaşkınlıkla.

Emirhan sırıtarak başını salladı. "Aynen öyle, o yüzden defolun gidin," dedi kibarca. Alp ise kızlara ters ters bakıyordu. "Ayrıca siz bunları nasıl buldunuz?" dedi onlardan on beden büyük yeleği çekerek.

İrem saçlarını savurdu, "Bulduk işte."

"Suç lan bu. Çaldınız mı?"

"Ya geri zekâlı mısın Emirhan? Rica ettik," dedi İrem bıkkınlıkla.

İclal işaret parmağıyla baş parmağı arasında minik bir boşluk bırakıp göz kırptı. "Biraz yalan söylemiş de olabiliriz, Kartal Timi'nin doktoruyuz diye..."

"Yalancılar..." diye yüzünü ekşiterek baktı Emirhan.

Hepsi zırhlı araçlara giderken kızlarda peşlerinde geliyordu, Alp ve Baybars ciddi olduklarını düşünmediği için aynı anda kızlara döndüler. "Lan siz ciddi misiniz?" diye çıkıştı Alp.

Baybars şaşkınlıkla kapı önündeki Kazım Müdüre baktı, "Müdürüm?"

"Valla ilgilenmiyorum artık... Size emanet, faydası dokunur."

İrem sırıtarak Baybars'a ve Alp'e baktı, "Kadınlar da askere gidebilirmiş, hazırlık olur." Şaka yapıyordu ama kimse yine gülmemişti, herkes sabır çekerek araca binmişti. İrem ise sağına soluna bakındı. "Ne dedim ya..." Kimse cevap vermiyordu, İrem buna bozulmuştu. Kaan olsa verirdi, yani en azından dalga geçerdi. "Çarşı iznine çık da gel sen..." deyip İrem'i kandırırdı.

"Taha! Taha sana doğru gelen biri var," diye fısıldadı telsize Kaan. Kontrollü adımlarla Taha'nın bulunduğu güvenlik odasına ilerleyen biri vardı, "Masanın altından çıkma ağır silahı var, kullanırsa hepsi oraya gelir." Taha bilgisayar masasının altına doğru iyice sokuldu, silahını kendine doğru çekip namlunun ucunu görülmeyecek şekilde yukarı tuttu, o an nefes alışverişini bile durdurmuş boncuk boncuk terliyordu. Kaan ve ikisi, aşağıda bulunan sivillerin tek umuduydu.

Güvenlik odasının kapısı gıcırdayarak aralandı, dev postallı ayaklar içeriye adım attığında Taha silahı daha sıkı kavradı, içeri giren kişi silahının namlusunu aşağıya doğru tutuyordu. Adam bilgisayar masasısın yani Taha'nın masasının önüne geldiğinde durdu, telsizini açıp bilgi verdi. "Oda boş, kameraların birkaçı çalışmıyor." İngilizce konuşuyordu.

"Tamam, gördüğünüzü öldürün. Bombalardan birini güvenlik odasına koy," dedi telsizin diğer ucundaki adam.

"Anlaşıldı efendim."

Şu an Taha'dan çok Kaan'ın dikkat etmesi gerekiyordu çünkü güvenlik kameraları kabak gibi açıktı. Kaan herhangi bir yerden geçerse yakalanacaktı, adam uzun namlulu silahını duvarın köşesine yaslayıp omuzundaki sırt çantasını indirip açtı, içerisinden C4 düzeneğine benzeyen bir bomba çıkardı. Kapı kolunun yuvasına doğru yerleştirip ayarlamaya

başladı, dizlerinin üzerine çökerek ayarladığı için arkasını döndüğünde Taha'yı fark etme olasılığı çok yüksekti. Hatta başını kaldırdığında Kaan'ın elektrik kontrol paneline gittiğini görmesi de an meselesiydi.

Taha bir ekrana bir adama bakıyordu, geniş omuzlarından ve kalın kollarından cüsseli olduğu çok net belli oluyordu ama Kaan'ın yakalanmaması gerekiyordu. Bu yüzden kendini riske atmak zorundaydı, saklandığı masanın altından sürüyerek sessizce çıktı tek dizini yere koymasıyla adamın çantasından bir şey almak için dönmesi ve Taha ile göz göze gelmesi bir oldu.

Adam duvara yasladığı silahına hamle yaparken aynı anda Taha da hamle yaptı, bir dizi yerde dururken diğer ayağıyla adamın suratına doğru tekme atıp duvara yapışmasına neden oldu. Sonra hızlıca silahı alıp şarjörü yerinden çıkardı, silah ve şarjörü odanın farklı yönlerine fırlattı. Silahın düşüşü yerde büyük yankı yapsa da kimsenin dikkatini çekebilecek bir ses çıkmamıştı.

Adam tosladığı yerden hızla kalkıp atağa geçti, kafasını Taha'nın karnına gelecek şekilde yaslamış kollarından tutarak onu duvara doğru savurdu. Taha duvara çarpmanın verdiği acıyla inledi, başı ve sırtı sızlıyordu. Kollarını adamın ellerinden kurtarıp önce adamın kalın ensesine sonra boşluğuna yumruk attı ama sanki adama işlemiyordu, evet elleri gevşiyordu ama asla düşmüyordu. Adam doğrulup önce Taha'nın yüzüne sonra boşluğuna doğru yumruk attı ardından hızla yakasından kavrayıp karşı duvara bir top gibi fırlattı. Taha bu defa burnunu feci halde duvara çarpmıştı, adam bu defa palaskasının içinden kasatura çıkartıp hızlı hareketlerle savurmaya başladı. Bıçak darbesi geldiği an yaşama olasılığı yoktu. Kaan telsizden Taha'ya seslendi. "Taha ne oluyor lan?"

"Halay çekiyorum, devam et sen," dedi nefes nefese. Adam elindeki bıçağı tam suratına saplayacakken Taha adamın elinden tuttu, adam ısrarla bıçağı ittirirken Taha'da aynı güçte onu engellemeye çalışıyordu.

Adam bıçağı saplamaktan vazgeçip dirseğini Taha'nın boynuna dayayıp duvarla arasına alıp bastırdı. "Geber Türk," diye tısladı, Taha'nın nefessizlikten yüz rengi değişse bile gücünü kaybetmedi önce boşta kalan eliyle adamın adam nefes borusuna yumruk attı. Adamın anlık nefesi

gitmişti ve iki adım geriye doğru sendelemişti, dizleri bükülürken önce adamın dizine bir tekme attı ardından zıplayarak suratının ortasına bir yumruk indirdi. Adam duvarla çarpışırken Taha'da oldukça nefessiz kalmıştı, ellerini dizlerinin üzerine koyup soluklanmaya çalıştı.

Adamın bakışlarından pes etmeyeceği aşikardı, adam önce yüzündeki siyah kar maskesini çıkardı sonra belindeki palaskasını çıkarıp sıkıca kavradı.

"Gel, gel! Piçin oğlu gel!" dedi Taha nefes nefese.

O sırada yalnız Taha değil Kaan da elektrik odasının olduğu yerde başkasıyla boğuşuyordu, kaşından ve burnundan kanlar süzülürken altına aldığı adamı yumrukluyordu. Bu defa adam Kaan'ı yere fırlatıp üzerine doğru çıktı, Kaan'ın suratı yana doğru yamulurken "tatlım böyle altlı üstlü fazla samimi olduk sikeceğim belanı şimdi..." demeden suratına bir yumruk daha yedi.

Hem Taha hem Kaan ölesiyle boğuşurken ikisi telsizlerinden Baybars'ın sesini duydu, "Ses verin! Dışardayız!"

Kaan öksürerek yanıt vermeye çalıştı ama adam yumrukladığı için bir türlü tek seferde cevap veremiyordu. "Çok iyi gelsenize içeri," dedi alay eder gibi suratına bir yumruk daha yedi. Kaan'ın tepesindeki adam onu boğazlarken Taha yüzü kan revan içinde sırt üstü uzanıyordu ama dev cüsseli adamda uzanıyordu, bıçağı göğsüne saplamıştı. Taha elini telsizine attı ve düğmesine basıp mırıldandı, "Deniz üstü köpürür... hey canım rina rinanay, kayığa da binsem götürür heeey canım heeey..."

İclal dışarıda yaralı polislere müdahale ederken Taha'nın sesini duyar duymaz başını kaldırdı, diğerleri de endişeyle Kaan'dan ses bekliyordu. Taha ise türküyü söylemeye devam etti. "Benim de şu cihana gelişim heeey canım rina rinanay, bir güzelden ötürü..." İclal'i düşledi ve gülümsedi. Ağzında biriken kan boğazına dolmuştu, acıyla öksürdü. "Deniz üstü yelkenden hey canım rina rina rinanay..." bu ses Kaan'a aitti, güçlükle öksürüp elektrik paneline dayadı sırtını ve devam etti, "ecel geldi erkenden..." İrem heyecanla kulağını telsize verdi, Kaan'ın sesini duymak resmen kalbini hareketlendirmişti.

"Abi..." dedi Taha, "hakkınızı helal edin!" Nefes alamıyordu çünkü. Bıçağı adama saplasa da adam kalbine o kadar sert vurmuştu ki nefes alamıyordu.

"Hayır! Hayır! Taha dinle lan dinle beni, emrediyorum dinle. Siz olmazsanız içeri giremeyiz," dedi Baybars korkuyla. İclal koşarak telsize yaklaştı, "Romeo sana güveniyorum!" diye bağırdı, titreyen sesiyle devam etti, "oradaki insanlar için yaşa... benim için yaşa..." Taha derin derin nefes aldı, "Yaşayacağım, senin için, insanlar için..." Yerinden kalkmaya çalıştı. Kaç saattir tim içeri giremiyordu, ulaşımı bile yeni sağlamışlardı. Ne otoparktan giriliyordu ne başka bir yerden, adamlar öleceklerini bilseler bile her yeri sarmıştı. Akşam etmişlerdi.

"Kaan beni dinleyin," dedi Fatih, Kaan başını duvara elini tetiğe yerleştirip dinlemeye başladı. "Dinliyoruz."

"İçeriye doktor istiyorlar yaralıları var, sizi hâlâ fark etmediler," dedi, fakat Taha öksürerek Fatih'in lafını böldü, "abi yanlış anlama ama sanırım boku yedik çünkü beş dakikadır yanımdaki adama telsizden sesleniyorlar."

Alp sinirle soluyarak sövdü, "şom ağzını açmasan yavşak?"

Taha yüzünü acıyla buruşturup doğruldu. "Kusura bakma öldüğümüz için Jesetciğim!"

"Ölmek yok!" diye bağırdı Baybars, bağırırken sinirden alnındaki damarlar patlayacaktı, "ölmek yok!" diye tekrarladı.

"İclal ve İrem'i içeri yollayacağız ama yollayacağımız sırada tüm elektrik panellerini kapatıp içeriyi karanlığa gömmek zorundasınız, karanlığa gömdüğünüz an İrem Taha'nın olduğu yere girecek ve yardım edecek, İclal adamların yanında kalmak zorunda. Jeneratör devreye girmeden Turan ve Behçet içeri girmiş olacak ve biz de dıştan sarmış olacağız. Işıklar devreye girdiği gibi biz eş zamanlı adamları indireceğiz."

Taha ayağa dikildi, kemiklerinin kırılmış olma ihtimali yüksekti. "Abi olmaz kızlara zarar verirler beni siktir edin, ayrıca kapımda cillop gibi C4 var, İrem buraya giremez. Yalnızca ben çıkarım."

"Lan işin ne!? Boşuna mı tahrip uzmanı yaptık seni!?" diye çıkıştı Baybars.

"Haklısın şef!" dedi, acıyla inliyerek ellerini masaya yerleştirdi. "Emret," dedi.

"Saat tam beş geçe elektrik panellerini kapatın," dedi Baybars fakat telsizden yalnızca cızırtı geliyordu, yine sinyal kesici kullanıyorlardı. Sinirle zırhlı aracın kapısına doğru vurdu.

Baybars telsizi hafifçe başına vurdu, kaşları bir yay gibi çatılırken gözlerini benzinliğe dikti ve elindeki telsizi sıktıkça sıktı. İrem'de İclal gibi Baybars'ın yanına tek dizinin üstüne çöktü, "Yapabiliriz," dedi ama bunu söylerken bile sesi titriyordu.

İclal İrem'in sözlerini desteklercesine başın salladı. "İkisi bence son dediğini duydu, eminim Taha o C4'ü ortadan kaldırmıştır. Onlara güvenmek zorundayız." Gözleri endişeyle bakmış olsa da Romeo ve Kaan için ölüm riskini alacaklardı. Baybars yalnızca başını salladı ve alnını silahının dipçiğine dayayıp komut verdi. "Hazır olun." Araçlarda hareketlenmeler başladı.

Taha öksürerek dizlerinin üzerine kalkıp kapıya doğru yanaştı, yerde yattığı süre boyunca bombayı nasıl çıkaracağını hesaplamıştı, cebelleştiği adamın çantasına elini uzatıp tornavida ve makası çıkardı, bir yandan da göz ucuyla kameralara bakıyordu. Kaan'ı direkt olarak görebiliyordu ama iletişim kuramıyordu, sinyal kesici olduğunu tahmin edebiliyordu bu yüzden bir yandan kendi kendine söyleniyordu, "Ulan eğer Juliet'e gerçekleri söyleyemezsem..." dedi duraksadı.

"Öğrenir be oğlum boş ver, işin ucunda şehitlik var anana babana kavuşman var..." Taha şu an şehit olmaya hazırdı ama bir yandan da içinde yarım kalan bir intikam vardı, başını kapıya dayadı ve soluk soluğa nefes almaya çalıştı, alnında biriken boncuk boncuk terler süzülüp boynuna kadar ulaşmıştı. Üzerindeki mühimmat yeleğini çıkarıp ağrılıklarından kurtuldu ve tekrar bombaya yöneldi.

Kaan da herkesten farksızdı, sırtını elektrik paneline yaslamış kolundaki saatin akışını izliyordu. Akrep ve yelkovan sanki ölüm saati gibi birbirini takip ederek ağır işliyordu, beş dakikadan az kalmıştı. Yaslandığı yerden kolunu tutarak doğruldu, kolundaki sızı yüzünü ekşitmesine neden oluyordu. Yerde yatan adam öbür tarafı boylamadan önce üst üste Kaan'ı kolundan bıçaklamıştı, Kaan yaptığı turnike sayesinde az da olsa kanamayı yavaşlatmıştı.

Yüzünü tamamen elektrik panellerine çevirip elini ana şaltere uzattı, akrebin beşi göstermesine sadece bir dakika vardı. Kaan başını panele dayayıp şöyle mırıldandı, "Allah'ım ben çok dini bütün biri sayılmam

ama lütfen Kartal'ı, masum insanları ve kızıl meleği koru..." Kaan dakikaları beklerken aynı şekilde timde saniye ayarlaması peşindeydi, pazarlık için karşı taraf İngilizce aynen şöyle bağırdı.

"Siz bize iki doktoru yollayın, biz size 4 kişiyi yollayalım." Baybars kızlara doğru baktı, "kulaklıkları taktınız mı?" diye sordu. İkisi de sadece tedirgin bir şekilde başını salladı, Baybars telsizine basıp "Emirhan?" diye seslendi. Sadece kendi aralarında iletişim kurabiliyorlardı.

"Yerimdeyim Şef, kızlar içeri girince arka taraftakileri komple indireceğim sonrası sizde," dedi, Baybars saatine bakıp time doğru döndü ve tekrar telsize bastı. "Alp?" Alp soluk soluğa yanıt verdi, "Otopark patlayıcı dolu, altı adam ben de rahat olun." Yanında kendi adamları vardı.

"Başlıyoruz," dedi Baybars ve herkes aynı anda süngüsünü çekti, Behçet ve Baybars kızların arkasına geçerek giriş kısmına gitmeleri için işaret verdi. İclal ve İrem adım attıkça karşıdaki dört rehine de adım atıyordu. Rehineler zırhlı araca yanaştığında İrem ve İclal'de tam olarak benzinliğin giriş kısmına girdiler ve ikisi de aynı anda saatlerine baktılar, *son 30...* İclal, İrem'e nazaran soğuk gözlerle bakarken İrem'in göz bebekleri bile titriyordu ama babasının kızı olduğunu hatırlayıp derin bir nefes aldı, kendine öz be öz bir Türk kızı olduğunu ve yapacağı şeyle buradaki insanların hayatını kurtaracağını hatırlattı.

İrem'in gözlerini açması ve ışıkların kapanması bir oldu, AVM göz gözü görmeyecek kadar karanlık olmuş ve etrafı büyük bir kargaşa kaplamıştı, İrem ve İclal aynı anda zıt yönlü merdivenlere doğru koştular. Adamlar kargaşadan dolayı birbirlerine bağırıp duruyordu, rehinelerin susması için adamlardan biri üç el ateş etti. Plana göre İclal yakalanmalı ve İrem'in Kaanlara ulaşmasını sağlamalıydı, Turan AVM'nin tüm noktalarını anlatmıştı. İrem arkasına baka baka koşarken gördüğü züccaciyecin içinden koca bir ekmek bıçağı alıp koşmaya devam etti.

Elleri tir tir titrerken bıçağın sapını oldukça sıkı tutuyordu, uzağından adım sesleri geliyordu. Adım sesleri yaklaştıkça ayakları birbirine dolanıyordu ve bu dolanmayı sarışın bir duvar durdurdu, duvar ona ağzı yüzü kaymış şekilde gülümseyip mırıldandı. "Keyifler nasıl gelecekteki çocuklarımın sinsi teyzesi?" dedi. İrem panikle arkasına bakıp durdu,

"biri geliyor!" diye fısıldadı, Taha onu arkasına doğru itekleyip "Koş! Shakespeare koş!" dedi.

İrem ne yapacağını bilmeden Taha'ya baktı, Taha ise hafifçe omuzundan itekleyip bağırdı. "Git." İrem ikna olmasa da adımları geriye doğru gitti, Taha'da silahını kavrayıp içeriye saklanacağı sırada diğer merdivenin başında İclal'i gördü, İclal koşar adımlarla yanına geliyordu yüksek ihtimalle yönleri karıştırmıştı. Taha onu görür görmez olduğu yerden hızla çıktı, o hızla İclal'de soluk soluğa ona toslamıştı. Onu gördüğü an yüzünde derin bir gülümseme belirmiş gözlerinde kaybolmuştu, "İyi misin?" diye sordu.

İclal iki elini Taha'nın yüzüne koyup ellerini hafifçe gezdirdi, "asıl sen iyi misin?" diye sordu, Taha İclal'in yüzündeki elini tutup gülümsedi. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım..."

İclal'in yüzünde rahatlamışçasına derin bir gülümseme vardı. Şu an içinde dolup taşan öpme isteğini bastırıp Taha'nın elinden çekiştirdi, "Plana göre benim yakalanmam lazım, sen de kaybol."

Taha İclal'in kolundan çekerek durdurdu, "Kendine gel İclal Ateşer! Seni teslim edecek kadar onursuz bir Romeo değilim," dedi, gerçekten tam on ikiden saplamıştı oku.

İclal gözlerini kısarak Taha'nın suratına baktı, "seni öpmem için tüm kozlarını kullanıyor musun?" diye sordu. Taha elini İclal'in çenesinin altına yerleştirip dudaklarına doğru eğilirken arkasından bir sesle yükseldi. "Ellerinizi yukarı kaldırın!" diye bağırdı teröristlerden biri.

Taha hızlı bir refleks ile İclal'i arkasına doğru aldı, dişlerini sinirle birbirine bastırıp mırıldandı. "Gerçekten Baybars'ın dediği gibi bu çok boktan bir hismiş!"

Adam tekrarladı. "Ellerinizi havaya kaldırın."

Taha silahını indirip ellerini havaya kaldırdı, "Tamamdır, sakin oluyoruz." Adam namlusunu tamamen Taha'ya çevirip boynundaki silahını askısı ile çıkarmasını söyledi, Taha başını hafifçe salladı elini silahının askısına götürüp mırıldanmaya başladı.

"Alçaklara kar yağıyor üşümedin? Sen bu işin sonunu düşünmedin mi?" Taha silahın askısını çıkarmış ama silahını yere koymamıştı,

İclal ve adam garip bakışlarla Taha'ya bakıyordu. Silahın askısını alıp havada sallamaya başladı, "Tey tey tey! Hadi bakalım herkes halaya!" elleriyle alkış tutarak adamın yanına doğru gidiyordu adam ise resmen şok yaşıyordu bir insan namlu ucunda halay çekebilir miydi? Üstelik silahını bırakmış bir şekilde? Adam şoku atlatamadan Taha adamın elini tutarak halay çektirmeye çalışıyordu. İclal hayatında ilk defa böyle bir an yaşıyordu. bu adam şaka mıydı? Bu bir çeşit dikkat dağıtmak içinse inanılmaz riskliydi.

"Hadi bakalım hadi! Bir iki üç! Algın mısın Halimem baygın mısın gel!" Sesini daha çok yükseltti. "HİÇ HABERİN GELMİYOR DARGIN MISIN GEL!" Taha resmen adama üç ayak öğretiyordu bu bir şaka değildi epey gerçek bir görüntüydü. Başka ülkede bunu görmek asla mümkün değildi. Belki dünyanın en normal olayı adamın Taha'ya eşlik etmesiydi, şeytan tüyü kadın erkek dinlemiyordu ama bir anda AVM'nin içinde başka bir müzik çalmaya başlamıştı, Taha çığlık atarak adama beşlik çaktı.

Serdar Ortaç, Dansöz çalıyordu ve Taha sanki bardaymış gibi adama figürlerine sergiliyordu ve işin tuhaf boyutu adam sadece izliyordu. İclal ağzı bir karış açık bakıyordu, adam şaşkın bir şekilde bakarken Taha bir anda durdu, "Gözlerime bak şimdi," dediğinde adam gözlerine bakmıştı ve Taha bir anda yumruğunu adamın suratına geçirdi, adamı dans ede ede resmen dövüyordu. Türünün tek ve son örneği biriydi. Başkası dışarda kesinlikle polis olduğunu anlamazdı, birazdan ölebilirdi ama resmen adamı dans ederek dövmüştü. "Hep şiddet hep şiddet, bir kere de dans!" diye yükseldi nefes nefese. Adam bayılırken İclal hayatından hiç bu kadar enteresan an yaşamamıştı. Taha yerdeki silahını alarak İclal'i elinden tuttu ve çekiştirip oradan uzaklaştırdı, aynı zamanda açıkta olan ağzını da kapattı. Ama ne yazık ki herkes bu kadar hareketli anlar yaşamıyordu hatta belki de bu gergin dakikalarda en sakin en romantik anı yaşayanlar vardı.

"İyi misin, Kızıl?" diye sordu Kaan. Bunu sorarken İrem'in rahatını hiç bozmuyordu, üzerindeydi Kaan'ın üzerinde öylece yüzüne bakıyordu. Saçları Kaan'ın yüzüne sürtünürken sadece şaşkın balık gibi başını salladı, Kaan İrem'in saçlarını kulağının arkasına ittirerek mırıldandı,

"hadi çıkaralım seni buradan..." Gerçekten savaşta aşk başkaydı dedikleri bu olsa gerekti.

İrem toparlanarak Kaan'ın üzerinden kalktı, bir yandan üzerini silkeleyip bir yandan da saçını başını düzeltti. Gözü yanda yatan adama takılınca korkuyla geriledi, gerilerken tekrar sırtı Kaan engeline çarptı. Kaan İrem'in kollarından tutarak yönünü başka tarafa çevirdi, "hadi buradan," diyerek onu kapıya yöneltmişti. İrem yürümeyi bırakıp Kaan'ın kolundan tuttu, Kaan'ın kolunu görünce iyice rengi attı.

"Kolun! Çok kan kaybetmişsin!" dedi, içeri girerken sırtlarına aldığı çantayı yere doğru indirdi ve yere çöküp karıştırmaya başladı. Kaan durgun bir şekilde önce İrem'i izledi, mahzun bir ifadeyle gülümsedi ve yere doğru çöktü. Hareketli hareketli çantayı arayan o elleri tuttu ve ona bakmasını sağladı, "İyiyim, turnike yaptım," dedi. Kaan İrem'in gözlerine derin bakıyordu, o kadar derin ve güzel bakıyordu ki tüm köyü birbirine katacak kadar güzel bakıyordu.

"Çok kötü gözüküyor ama..." diye yanıtladı. Kaan çantayı yerden kaldırdı, Ardından İrem'in bileğinden zarif bir şekilde tutup ayağa kaldırdı, "Korkuyor musun?" diye sordu. İrem'in dudakları titredi kendini çok korkak hissediyordu, kendini her zaman grubun en korkağı gibi hissetmişti.

"Korkuyorum..." diye yanıtladı.

"Neden girdin o zaman içeri"

İrem titrek bakışlarla omuz büktü, "İnsanları ve sizi bırakamazdım, korkağım ama sizi bırakamam," dedi.

Kaan'ın dudağına gururlu bir tebessüm yayılmıştı, "Ah yüreğinde çiçek yetiştirdiğim, orman yarattığım hoyrat sevgili, dünya üzerinde görülmemiş ki senden cesuru? Sen ki savaşın ortasında yetişen bahar..." dedi bir anda.

İrem'in dudaklarına şaşkın ve derin bir gülümseme yayılırken Kaan o gülüşte kaybolduğunu fark etti ve eder etmez şöyle ekledi: "Yani demiş şair." *Kartal erkekleri romantizm bozma anları bilmem kaç...*

İrem göz devirerek Kaan'ın elindeki çantayı alıp tekrar sırtına taktı. "Şimdi nereye gidiyoruz?"

"Otoparka gitmemiz gerek şuradan döneceğiz." İkisi otopark girişine gitmek için sağ koridora doğru döndü, Kaan burnun ucunda gördüğü namlu ile aniden durdu, İrem'i iyice arkasına sakladı, Kaan'ın tişörtünden sıkı sıkıya tutup iyice gömüldü. Kaan'da silahını tutuyordu ama silahı ateşlediği an karşı tarafta ateşlerdi ve İrem'i yalnız bırakırdı. "Kız gitsin, beni al!" dedi Kaan. İrem hemen Kaan'ın yanına doğru atıldı, kolundan tutarak "Hayır! birlikte..." dedi ama ani hareket ettiği için namlu ona dönmüştü, Kaan bıkkınlıkla göz devirdi, "Kızım bu öyle, o yaptı ben de yapacağım diyeceğin bir şey mi? La havle!" diye söylendi. Doğal olarak nevri dönmüştü. "Çek lan!" Adam bu defa namluyu tekrar Kaan'a çevirip tetiğe doğru hamle yaptı, o sırada kimsenin beklemediği hamle İrem'den geldi. İrem ceketindeki bıçağı çıkarıp karşısındaki maskelinin boynuna saplamıştı.

Adam kıvranarak yere yığılırken İrem korkak bir vaziyette elleri havada kalmıştı, gözlerini adama dikerek mırıldandı. "Seni öldürecekti... izin veremezdim." İrem'in başını iki elinin arasına alıp üst üste öptü, sanki maçı kazanan oyuncuyu öpen antrenör gibiydi. "Helal, Kızıl! Çok iyi sapladın."

İrem başını geriye çekerek şok etkisinden kurtuldu, yüzünü ekşiterek çemkirdi. "İyi sapladın ne ya! Doktorum ben!"

"Adam bana mı kıysaydı?"

İrem omuz kısıp ellerini iki yana açtı, "Olmayacak duaya âmin denmez be!" hafifçe güldü. Biraz daha böyle şeylere alışmaya başlamıştı.

Kaan da gülümsemesine karşılık gülümseyerek, "Korktun mu?" diye sordu, aralarındaki mesafeyi kapattı. İrem başını hafif kaldırmış Kaan'ın koyulaşmış yeşil harelerinden yolculuk ediyordu ama ona diyemezdi. "*Evet, çok korktum. Sana zarar gelmesinden korktuğum için bir karıncayı incitmemiş ben senin için birine bıçağı korkmadan sapladım,*" diyemezdi.

"Benim de şu cihana gelişim bir esmerin uğruna..." diye mırıldandı İrem, aslında içinden söyleyecekti ama yapamamıştı.

Kaan anlamamıştı bu yüzden kaşları çatıldı, "derken..."

İrem hızla toparladı. "Şarkı var ya deniz üstü köpürür, ağzıma takıldı." *Yalancılık var, prenseslik var, hile hurda var, zekilik desen var... Var kızım ya!* diye kendini motive ediyordu.

Kaan'ın içinden, "Ağzını öperim..." demek geçti ama onun yerine, "Çıkalım," dedi ve İrem'i arkasını alarak yürümeye devam etti. Dışardan silah sesleri geliyordu, Baybars ve ekipler koordinasyonlu şekilde içeriye yaklaşıyordu.

Emirhan Baybars'ın bağırışıyla önce girişteki iki kişiyi sniperla indirdi, attığı her mermi hedefe bir ok gibi saplanıyordu. Sonra çatının üzerinde Baybarsları hedef alan keskin nişancıya odaklandı, silahı okşayıp bir öpücük kondurdu ve dürbünü ile adamın yüzünü zumladı, adamda onu görmüştü ve ona ateşlemek için hamle yaptı ama hızlı ve boş bir hamle oldu. Emirhan'ın tam yanına ateş etmişti bu da Emirhan için daha iyi bir atış fırsatı oldu, silahı ateşledi ve mermi adamın tam suratının ortasını parçalayıp geçti.

Tim büyük bir organize ile ilerken Alp ise otopark kısmında büyük bir fırtına estirmişti, Türk fırtınası. Silahın namlusunu havaya tutmuş tüm heybeti ile yürüyordu, postal adımlarının her yere vuruşu otoparkta yankılanıyordu. Elindeki M4'ü arkasındaki adamına verdi, Otoparkın ortasına gelip yanıp sönen ışığa baktı ardından vurup yere serdikleri adamlara baktı. "Geliyorum, bu defa Alp olmaya geliyorum..." diye mırıldandı.

Taha İclal'i köşeye doğru sakladı, ellerini koluna koyup "koş diyene s kadar sakın çıkma!" diye uyardı, İclal ise endişeli bir yüz ifadesiyle elini Taha'nın yüzüne koydu, "Çok kötü görünüyorsun, bacağın aksıyor, bizi buraya sizi ayakta tutalım diye soktular, yakalarlarsa..." devam edemedi cümlesine.

Taha elini İclal'in ellerinin üzerine koydu. "Yakalayamayacaklar," diye devam ettirdi, sakince tekrarladı. "Yakalamayacaklar çünkü hepsini indireceğim hem de sivillere zarar vermeden, söz hem de Kartal sözü..."

İclal ona güvendi, Kartal sözüne güvenmek zorundaydı kolonun köşesine doğru sindi. Taha'nın ona verdiği bellik silahının süngüsünü çekip elinin altında bekletti. Taha telsizine basıp "Deneme bir iki, hâlâ sinyal kesici mi var? Ne beceriksiz adamlarsınız ya!"

Önce sessizlik oldu ardından kulaklığında rahatsız bir cızırtı, "İstek parça var mıdır?" diye bir soru geldi, sesin sahibi Alp'ti.

Taha İclal ile göz göze gelip gülümsedi, "şimdi beni dinleyin bir planım var, bunlar rehinelere zarar vermiyor nedenini anlamadım ama

birkaç rehine üzerinde bomba var uzaktan kumandalı! Kumanda en uzun boylu olanın elinde ama o da kör noktanızda."

"Yani, sonuç?" diye sordu Baybars.

"Ben hepsini indireceğim," dedi Taha soğuk bir sesle.

Behçet alayla güldü. "Canım Rambo kadrosunda boşluk yokmuş sen Romeo kalacaksın!" Taha sinirle soluyarak göz devirdi, "Ciddiyim! İki şarjörüm var ben kör noktaları indirirken siz girebilirsiniz."

"Oğlum kör noktaları vururken boşta kalacaksın, vurulursun!" dedi Baybars, Taha ise sinirle dişlerini sıkıp başını iki yana salladı. "Başka şans yok, risk lazım!"

Sessizlik oluştu, "Kaan sen iyi misin? Durumunuz ne?" diye sordu Baybars.

"Otoparka ilerliyoruz, İrem ile..." dedi.

"Hayır!" diye çıkıştı Alp, İrem'de Kaan ile olduğu yerde durdu. Alp sakince devam etti, "Sizin geleceğiniz yerde hareket sensörlü bomba var, benim adamlar çözmeye çalışıyor."

"Nasıl bir şeye benziyor?" diye sordu Taha.

Alp başını iki yana salladı. "Anlamadım üzerinde sayaç yok yaklaşamıyorum girişe."

"Hareket sensörlü olduğunu nerede çıkardın lan?"

"Ne bileyim kalp ritmi gibi bir şey sürekli artıp iniyor, Fransa'da bile görmedim böyle bir şey!"

Emirhan ve Alp hariç tüm timin gözleri kocaman açıldı, hatta Kaan koşarak otoparkın içine girdi İrem'e olduğu yerde kalması için uyarıda bulundu ama İrem tabii ki dinlemedi, Kaan nefes nefese Alp'in karşısına dikilirken Alp kaşlarını çattı, "Lan mal! Hareket sensörlü dedik ya!"

Kaan Alp'in hareket sensörlü dediği şeye uzun uzun baktı. "Akrep düzeneği..." diye fısıldadı saçlarını çekiştirerek... "O hareket sensörlü değil, birinin yaşamasına bağlı bir düzenek," dedi Taha.

Alp hiçbir şey anlamadığı için mal mal etrafına bakıyordu, hayatında ilk defa böyle bir şey duyuyor ve görüyordu. Ama Kartal Timi buna yıllar öncesinden alışıktı ve tek soruları vardı, bomba kimin yaşamına bağlıydı? Baybars aklına gelen isimle hemen telefonuna sarıldı ve Asena'yı

aradı, Asena kendi telefonunu odanın bir köşesine atmıştı ve sessizdeydi. Hande ise pür dikkat dronun sağladığı görüntü sayesinde operasyonu kuş bakışı tepeden izliyordu, Asena Alex'ten laf alma umudu ile tekrar karşısına oturmuştu.

"Saldırıyı sen mi planladın?"

Alex masaya kelepçeli olan ellerini işaret edip gülümsedi, Asena bıkkınlıkla soluk alıp verdi Alex konuşana kadar bekleyecekti. "Konuşana kadar buradayız, konuşmasan bile seni güneşe hasret bırakmaya yetecek delilim var."

Alex sinsice gülümsedi ardından masanın üzerine doğru eğilip sırıttı. "Peki senin güneşe hasret kaldığın günler dahil mi?" Asena'nın kaşları çatılmıştı çünkü ne dediğini tam anlamamıştı.

"Kes sesini."

"Yani hayatımda gördüğüm en gurursuz kadın sensin sanırım, hadi ben güneşe hasret kalacağım peki Baybars? Sence Baybars güneşi görmeyi hak ediyor mu? Ne yani seni burada koruyor diye günahı silindi mi?" Asena'yı manipüle ediyordu, kaşları büzülmüştü bile... "Seni sevdiğini söyledi, seni kendine inandırdı ama asla gerçek değildi, ona yalvardın inanmadın yıllarca seni tekrar sevmesini bekledin. İngiltere'ye geldin sonra onun yaşadığı yeri öğrendin Türkiye'ye döndün..." Başarmıştı, Asena sinirle yumruklarını sıkıyordu. Söz vermişti, yargılanacağı zamana kadar zarar vermeyecekti. Alex tüm zayıf noktaları kullanarak içine işliyordu, "Kapısına gittin, kapıyı bile açmadan ne demişti sana..." Alex düşünür gibi yaptı ama Asena'yı o kadar etkisi altına almıştı ki o cümleler Asena'nın dudaklarından döküldü.

"Ezikliğini al ve kapımdan git..." diye mırıldandı, manipüle edebilmişti bu çok acıydı. Alex ısrar devam etti, "Sonra ne oldu, seni ikinci kere aşağılayan parçalayan adam yüzünden tekrar İngiltere'ye geldin ve benimle tanıştın... Eğer seni terk edip kandırmasaydı asla İngiltere'ye gelmeyecektin, benimle tanışmayacaktın ve ajan olmak zorunda kalmayacaktın..."

Asena sandalyesini bağırarak geriye ittirdi ve arkasını döndü, "Kes sesini! Kes!" Manipüle olmayacaktı, olamazdı.

"Ve olayın en gurursuz kısmı ne biliyor musun?" diye sordu, Asena Alex'e doğru döndü. Alex önünde duran su dolu pet bardağı eline alıp usulca içti, suyun dibine geldiğinde gülümsedi. Asena elleri belinde kızarmış gözlerle canavarına bakıyordu, "Kes sesini!" Bağırdığında sesi dışarı kadar çıkmıştı.

"Hem benim hem onun hayatını kurtarmak için her şeyi yapacaksın..." Asena elini hızla tekleyen kalbinin üzerine bastırdı, sanki kalbi avuçlarından atıyor yerinden çıkacak gibi duruyordu. Alex dünyanın en iğrenç insanı olmakla birlikte harika bir manipüle gücüne sahipti. Kelimeler Asena'nın beyninde birbirine çarpıp kulağında yankılanıyordu, gözünde canlanan anılar soğuk bir bıçak gibi sırtına saplanırken Hande odaya hızla girip bağırdı. "Asena!" Hande'nin odaya girmesiyle Alex'in sandalye ile birlikte yere devrilmesi bir olmuştu.

"Alex'in ölmemesi lazım! Ölürse bizimkiler ölecek!" diye bağırdı, koşarak Alex'in başına çöktüğünde nefesini kontrol ediyordu, Asena ise manipülenin etkisinden yeni çıkıyordu.

"45 dakika geçecek neredeyse, tüm adamlar ölü nabızları sıfır." Taha başını duvara yaslayıp göz ucuyla bombaya baktı. Rehineler kurtulmuştu, Taha'nın ara ara bilinci gidiyordu ama gözü bombanın üzerindeki ritimlerdeydi. Henüz durmamıştı ama yavaştı, durduğu anda beş dakika içinde patlayacaktı. Yerinden hareket ettirmek ölümdü, hiçbir ülkede üretimi bile başlamamış bir şeydi. Patlama alanı ise bir şehri yerle bir edecek düzeydeydi, tek çare ise Alex'in yaşamasıydı...

"Alex olduğundan emin miyiz?" diye sordu Emirhan.

"Zehir içmiş orospu çocuğu nasıl olduysa, o suyu kim oraya soktuysa..." dedi Baybars tek bir noktaya kitlenerek. "Kafayı yersin, resmen içimizde hain var."

"Suyu getiren personel on yıllık polis, akıl alır gibi değil. Adam ben sadece sebilden su doldurdum diyor, gerçekten öyle. Kamerada sadece su

dolduruyor ve veriyor, sebildeki su da inceleniyor. Soruşturmaya alındı adam," dedi Fatih. Alex kendini zehirlemişti, öyle büyük bir hırsa sahipti ki kendini ölüme sürüklemişti.

"Tahliye için emir geldi mi?" diye sordu Baybars, oldukça durgun ve bitkin bir sesle.

Fatih sabahtan beri bir şeyler tuşladığı telefonunu cebine koyup bombanın olduğu kolonun önünde diz çöktü, "durumlar çok karıştı, Taha'nın yapacağına inanıyorlar tıpkı..." dedi ve duraksadı, başını Taha'ya çevirdi ve devam etti. "Yıllar önce yaptığı gibi..."

Taha sinirle ayağa kalktı ve saçlarını sinirle çekiştirdi, "anlamıyorsunuz, ben babam gibi süper değilim! O tesadüftü bombayı ben durdurmamıştım! Siz de biliyorsunuz bir şekilde kendisi durdu." Time tek tek baktı, "yani yaşamı bombaya bağlı olan kişi ölmediği için durdu, durdurdular. Ben değil onlar yaptı!" diye bağırdı.

"Ya mesele Alex'in yaşamı değilse..." diye mırıldandı Fatih sadece kendinin duyacağı şekilde. Ardından kargaşa içindeki timi gerisinde bırakıp Asena'nın numarasını tuşladı, telefon birkaç saniye çaldıktan sonra tedirgin bir ses telefonu açtı, sesin sahibi handeydi.

"Alo?"

"Durumu ne?" diye sordu.

Hande stresle kendi etrafında dönüp durdu, "Hastanedeyiz..." dedi duraksadı gözünü köşede stresle bacağını sallayan Asena'ya çevirdi ve devam etti, "Asena hayatını kurtardı, kusturdu ama hâlâ uyanmadı." Fatih'in kaşları şaşkınlıkla büzüldü, göz ucuyla bombanın ritmine baktı biraz daha ortamdan uzaklaştı ve saçını stresle geriye yasladı.

"Peki nabzı ve kalp atışı nasıl?" diye sordu. Hande Alex'in odasının önüne doğru gitti ve kafasını hafif içeri sokup göz ucuyla kontrol etti. Ritim ve nabız anladığı kadarıyla iyi gözüküyordu, "Gayet iyi..." dedi. Ortamda derin bir sessizlik oldu, yaşamı bağlı olan Alex değil bir başkasıydı amaç Asena'ya hayatını kurtartmaktı... Bunu yapmıştı.

"Bomba ona bağlı değil, Hande..." Gitgide kan dondurucu bir sessizlik oluştu, Alex yapacağı en iyi manipüleyi yapmıştı ve Asena'yı karanlığa itmişti ve ne yazık ki planı bunla son bulmuyordu. "Kime peki?"

diye sordu Hande, sesindeki titremeyi gizleyememişti hatta gözyaşlarını da gizleyemedi. Fatih başını karşısındaki kolona yasladı, cevap yoktu ve veremeyecekti de...

Bu yüzden yalnızca "Hande..." diye mırıldandı, sessizliğin içinde derin bir iç çekiş oldu. "Seni çok seviyorum, ilk ve son aşkımsın. Seninle her zaman gurur duydum ve her zaman duyacağım, çocuklar sana emanet..."

"Hayır! Fatih hayır, ben yapamam çözüm bulacağız," diye çıkıştı, Hande'nin ağlamaklı sesi ve bağırması Asena'yı oturduğu yerden harekete geçirdi.

"Hande abla?" Yanına doğru ilerledi, şu an bir savcı değil eşti. Telefon usulca kapanırken, Asena Hande'nin buz kesen ellerini sıkıca sarmaladı, "Ne oluyor?" diye panikle sordu.

"Alex'e bağlı değilmiş..." diyebildi sadece. Asena'nın dudakları şaşkınlıkla aralandı ve jeton şimdi düşmüştü, başını kaldırdığında aralık olan kapıdan Alex'e baktı. Alex uyanmıştı ve sinsi gülümsemesi yine suratına yerleşmişti, serumlu elini hafifçe yukarı kaldırıp salladı. "Beş dakika yalnızca Asena ve ben," diye bağırdı bu defa sakinliğini koruyamayan kişi Hande olmuştu, hızlı adımlarla odaya daldı ve tek eliyle Alex'in boğazına sarıldı. "Konuş!" Gerçekten Fatih'in eşi olduğu ses tonundan belli olmuştu.

Alex nefessizlikten kızaran yüzüne rağmen sırıtıyordu ve asla konuşmayacaktı, bu defa Asena Hande'yi geriye doğru çekti. İki kolundan tutup ittirerek dışarı çıkarmaya çalıştı, Hande ise bağırıp tehditler savuruyordu. Bunları bir savcı olarak değil, bir eş ve anne olarak yapıyordu, ömrünü adadığı cesur bir özel harekâtçı için yapıyordu...

"Tamam!" diye duvara doğru yasladı Hande'yi, hızlı hızlı nefes alıp verip ağlamaklı sesiyle tehdit ediyordu. "Onlara bir şey olursa seni öldürürüm! Duydun mu?!" diye bağırıyor Asena'yı duymuyordu, Asena Hande'yi kollarından tutup silkeledi, "Hande abla!" diye bağırdı. Hande durgunlaştı, göğüs kafesi hızla inip kalkarken gözlerini Asena'ya çevirdi. Titreyen ellerini Asena'nın ellerine doladı ve yalvarır gibi "ben onsuz yaşayamam Asena..." dedi.

Asena buruk bir şekilde gülümsedi, gülümserken ki dolan gözleri Hande'nin gözyaşlarına eşlik etti. O da yapamazdı, Baybars olmadan yapamazdı ve bunu kendine itiraf edebilecek kadar acı yaşıyordu, hatta tüm onurunu ayaklar altına alıp Alex'in dediğini yapacak kadar önemsiyordu. Sadece Baybars da değildi mesele, koca bir aileydi Kartal. "Onlara bir şey olmayacak..." dedi ve Hande'nin ellerini bıraktı, ondan uzaklaşıp Alex'in kapısına doğru yanaştı. Hande kıpırdamadı, yalnızca Asena'nın gözlerinin içine baktı. Çaresiz, korku dolu...

Asena içeri girdi ve kapıyı kapatıp sırtını kapıya yasladı, Alex'in gözlerinin içine bakarak yatağına doğru usulca adımlar attı. "Neden bunları yaşatıyorsun? Öldürseydin beni ve rahat bıraksaydın insanları." Gözleri bu defa sinirden doluyordu. Alex yattığı yerden doğruldu, sağ elinde takılı olan kelepçe sebebiyle çok rahat hareket edemese de oturur pozisyona gelmişti.

"Hâlâ anlamadın, değil mi? Zavallı Elfida..." dedi, sanki bunları söylerken acıyordu. Asena'yı tepeden tırnağa süzdü ve aynı tını ile devam etti, "Sana ufak bir bilgi vereyim, mesele hiçbir zaman sen değildin ama ne yazık ki savaş için ilk piyon olmak zorundaydın zamanı gelince her şeyi öğreneceksin," dedi ve sol elini Asena'ya uzattı, telefonunu vermesi için.

"Şimdi arkadaşların ve masum insanlar yaşasın istiyorsan telefonunu alayım?" Asena elleri arka cebinde düz mimiklerle Alex'e bakıyordu, tepki vermedi çünkü amacını öğrenmek zorundaydı. "Hadi ama! Ne sanıyorsun biri beni kurtarsın diye arayacağımı mı? Hayır. Buna gerek kalmayacak zaten ben elimi kolumu sallayarak o mahkeme salonundan yine çıkacağım. O yüzden ver şu telefonu. Bir numara çevirip sana vereceğim." O kadar emindi ki kurtulacağına... bu herkesi deli ediyordu, büyük güçler vardı arkasında. Odada saniyeler dakikaları kovaladı, Asena sonunda telefonunu çıkarıp uzattı. Alex hızlıca bir numara tuşlayıp tekrar Asena'ya uzattı. Yüzünde sinsi bir gülümseme vardı. Asena telefonu kulağına götürdüğünde kaşları çatıldı. Önce bir adam tam ismini haykıracakken adamın sesi aniden kesildi. Sonrasında patırtılar ve bağrışmalar yükseldi, biri birini yumrukluyor bir şeyler parçalanıyordu.

silahlar patlıyordu. Biri, "Komutanım, kendinizi bırakmayın." diyordu ve Asena bu sesi biliyordu, P'nin sesiydi bu. Nefes nefeseydi ama belli ki Alex bunu beklemiyordu, Alex'in planında Asena'nın tehdit edilmesi ve bombanın durmasına karşılık serbest bırakılması vardı.

Asena yüz ifadesini korudu. Yabancı olduğu bir ses acıyla inleyerek bağırıyordu. "Sakın, sakın öldürme, onu ben öldüreceğim. Şu kabloları yavaşça çıkar. Nefesim daralıyor, bir an önce çıkar. Nabzım giderse bomba aktifleşir, önce ekranı kapat sonra kabloları sök. Tersine mühendislik umarım biliyorsundur."

"Kanaman var, zehir de vermişler. Çip sırtındaysa çıkarmam için kesmem gerekecek, nasıl dayanacaksın?" Asena hiçbir şey anlamıyordu, bir bomba nasıl birinin yaşamına bağlı olabilirdi sessizliğini daha fazla koruyamadı. "Ne oluyor orada?"

"Asena, sensin..." Nefes nefeseydi. "İyiyim, endişelenme. Bomba duracak merak etme."

"Komutanım dedin, kime dedin? Orada ne oluyor?" Sesini duyduğu adam aslında her şeyin ama her şeyin yapı taşıydı, bu örgütün ilk kurbanlarındandı... sevdiklerinden koparılan, öldü sanılan bir adamdı. Hayattaydı, ailesini korumak için ve bu örgütü yok etmek için hayattaydı, *bir süre daha kim olduğu sessizliğini koruyacak...*

"Asena bana müsaade et, seni kapatmayacağım ama bombayı durdurmam için sanırım birini kesmem gerekecek," dedi endişeyle. Asena diyecek hiçbir şey anlamamıştı ama tanımadığı adamın homurdanmasını duyuyordu. "Kızı niye korkutuyorsun?! Kes bitsin işte." Mizacından Türk olduğu çok belli oluyordu. Derin bir sessizlik olurken Alex'in yüz ifadesi düşmüştü ama planın olumlu olduğunu düşünüyordu. "Kanın dondu, değil mi? Yavaştan kelepçemi çıkarabilirsin ve beni bu hastaneden çıkarabilirsin." Dudakları sinsice yukarı kıvrıldı. Asena acılı inilti sesleri duyuyordu ama tepki vermiyordu.

"Aynen. Vardı ya senin şerefsiz bir kuzenin, ona söylersin sana temiz çamaşır yollar."

Alex anlamamıştı, Asena şu an pişmanlıkla ellerini sökmesi gerekiyor ve telefonun ucundaki kişi yaşasın diye karşı tarafı durdurması

gerekiyordu ama öyle olmamıştı, P her zamanki gibi olması gerektiği yerdeydi. "Beni bırakacaksın."

Asena onaylar gibi başını salladı, "Bırakacağım." Bu defa onun dudakları yukarı kıvrıldı. "Ama kodese."

Sevgili P sevinçle çığlık atıyordu, "Yaptım! Yaptım oldu! Başardım lan!"

"Siktin sırtımı, çipi çıkardın öleyim mi geri zekâlı? Tak şu çipi bilgisayara, başardım diyor bir de! Yazılımı kır, hadi. Yoksa bir boka yaramayacak çünkü öleceğim kan kaybından ve zehirden," dedi yorgun bir ses, Asena sadece o sese kulak verdi. Ses o kadar ona yakın hissettiriyordu ki sanki bu ses kulağına daha önce fısıldamış gibiydi. Kimdi bu efsane adam... Elli dokuzuna merdiven dayamış efsane bir adamdı, doksan dörtte öldü sanılan Efsanevi bir SAT komandosuydu o... Şimdilik bunu bilmek yeterliydi ama Asena bunu bile bilmiyordu.

"Oldu! Oldu lan! Durdu!" diye sevinçle çığlık attı Sevgili P, Asena'nın dudaklarına heyecanla gülümseme yayılırken Alex kıpkırmızı kesilmişti.

"Olamaz, durdurmuş olamazsınız. Akrep olmayan kimse durduramaz!" Kelepçeyi yerinden çıkarmaya çalıştı. Asena'nın gülümsemesi artarken telefondan sesler gelmeye devam ediyordu. "Asena durdu, başardım... Başardım..." dedi durgun bir sesle, sevinçli sesi bir anda durgunlaştı, "Komutanım, hayır!.." diye mırıldandı ve telefon kapandı, Asena ne olduğunu hiç anlamadı, *nasıl olmuştu? O adam kim, sen nasıl yaptın...* Asena'nın kafasında bunlar dönüyordu ama en azından durdurmuştu.

Alex olduğu yerde tepindi, "Mümkün değil! Biz de kimse ihanet etmez!" diye bağırıyordu, onun iddiasına göre bombayı yalnızca Akrep Örgütüne mensup insanlar durdurabilirdi, bunu da ancak tersine mühendislik uygulayabilen ve Akrep örgütünün tüm yazılımlarını bilen biri yapabilirdi.

"Aynen. Bir bitmediniz ya, yok bizi yenemezsiniz, öleceksiniz falan filan. Hesap vereceksin," dedi, telefonunu avuçlarının içinde sıkıp Alex'in suratına doğru eğildi. "Her şeyin hesabını vereceksin, kanında boğulacaksın," dedi, ikisi birbirinin yüzüne kitlenirken Alex sinirden

kıpkırmızı olmuştu. Asena zaferle suratına doğru gülümsedi, odadan çıkıp kapıyı da peşine kapattı ve derin bir nefes alıp gözlerini yumdu, gözlerini açtığında karşısında sevinç gözyaşları akıtan Hande'yi gördü, bir yandan gülüyor bir yandan ağlayarak telefonla konuşuyordu. Kimse ne olduğunu anlamamıştı ve anlamayacaktı, en azından Asena açıklayana kadar kimse anlamayacaktı. Asena başını hafifçe sallayarak mahzun bir ifadeyle gülümsedi ve hızlı adımlarla ona gelen Hande'yi tüm içtenliği ile sarmaladı. "Başardılar!" diye ağlıyordu.

Tim ise hâlâ neye uğradıklarını anlamış değildi, İrem ve İclal güvenlik çemberini tekrar aşıp içeri girmişti. Turan, Serkan ve Emirhan sanki beş dakika önce Azrail ile burun buruna gelmemişler gibi kulüpte dans edercesine dans ediyorlardı.

Taha ise hâlâ beyninde yaşadığı sarsıntılardan dolayı sarhoş gibi yürüyordu. "Naneli sakız var mı?" diyordu. İclal ile göz göze geldiğinde çapkın bir edayla gülümseyerek yanına gitti ve elini omuzuna doğru attı. "Bir öpücük versene Juliet!" dedi dudaklarını büzerek. Aslında gayet iyiydi evet biraz başı dönüyordu ama şov yapacak kadar aklı çalışıyordu. İclal ilk defa suratına doğru vurmamıştı, başını iki yana sallayarak güldü. "Aptalsın, Romeo..." dedi ve parmak uçlarından hafifçe yükselerek ellerini Taha'nın boynuna doladı. Taha'da dudaklarında değil de masum bir edayla alnından öptü. İclal ise hâlâ şaşkındı, dans ederek adam dövmüştü bu adam resmen. "Adamı dans ile hipnoz etti resmen!"

"Yok hipnoz değildir o, hangi geri zekâlı, ciddiyetsiz polis dans eder diye düşünmüştür adam, o yüzden şok olmuştur," dedi Behçet gülerek. Laflar Taha'nın bir kulağından giriyor diğerinden çıkıyordu, herkes sürekli ciddiyetsiz olduğunu söyleyip azar çekiyordu, hiç de umurunda değildi. Polis olduğu için bu kadar ciddi olmak zorunda olduğunu düşünmüyordu. Zaten İclal'in sarılışı karbonatlı sakız etkisi yaratmıştı, onun tadını çıkarıyordu.

İrem heyecanla çığlık attı, "ay neyiz biz komando falan mı?" Saçlarını havalı havalı savurdu, sanki saatler önce korkudan ağlamıyormuş gibi poz kesiyordu. Kaan histerik bir gülüş attı, "tabii, git koş yazıl askere. Hatta çarşı izninde görmeye geliriz seni," diye alaya aldı. İrem göz devirip Kaan'a suratsız bir ifadeyle baktı, Kaan ise gülümsüyordu.

"Tabii tabii," dedi Turan alayla, "Tabur komutanı bağırınca ağlayarak izmaritte toplar."

"Hiç kimse bana bağıramaz, elin adamı hele asla!" diye çıkıştı İrem çocuksu bir tavırla, sanki gerçekten askere gidecekmiş gibi rolleniyordu.

Kaan üzerine doğru adımladı, "Orada baban sökmez yalnız..." diye mırıldandı, İrem'in tam karşısında dururken İrem kaşlarını çatmış ona bakıyordu.

"Elin adamı bana bağırabilir yani?" dedi edalı bir tavırla.

Bu defa Kaan'ın gülüşü soldu, bir adım daha attı üzerine. "Kimse sana bağıramaz Kızıl, ağlatamaz da..." İkisinin de aynı anda göz bebekleri büyürken sessizleştiler. Turan arkasından geçerken ikisinin de duyacağı şekilde mırıldandı. "Umarım kadınlara askerlik gelmez yoksa İrem'in her gözyaşına bir taburla davalık olursun Kaan." Hepsi güldü ama İrem ve Kaan duymalarına rağmen tepki vermediler, Kaan gözlerini İrem'den ayırmadan kolunu uzattı. "Kolum..." dedi.

İrem'de gözlerini Kaan'dan ayırmadı, "Kolun..." diye mırıldandı ama dahası yoktu, kolunun halini bile unutmuştu.

Kaan kolunda yanma hissi hissetmeye başladığında kolunu işaret edip, "Kolum ulan, kanıyor!" Kaan asla bu kadar öküz biri değildi ama İrem'i görünce tüm üslubu değişiyordu.

İrem kendine gelip silkelendi, "Kolun evet, ambulansa geçelim," dedi ve önden kaçarak ilerledi, arkasında ise sırıtan bir Kaan bıraktı.

Fatih elini Baybars'ın omuzuna attı, "Sence artık bir hikâyenin daha sonuna geldik mi?" diye sordu. Baybars uzun uzun time baktı, etrafında dolaşan özel ekiplere baktı ve son olarak duran bomba sayacına baktı. "Bence her şey yeni başlıyor ve içimden bir ses bunların hepsinin önceden hesaplandığını söylüyor..." dedi.

Fatih duraksadı elini Baybars'ın omuzundan çekip çatık kaşlarla ona baktı, "derken?"

Baybars durgun bir ifadeyle Fatih'e doğru döndü, "Time üç yabancı soktun, ilki Asena'ydı ve sır doluydu. İkincisi Emirhan'dı ve kimsesiz Emirhan, üçüncüsü Alp ve o da derin devlet uzantısı." Derin bir nefes alıp verdi ve devam etti, "Ne yapmaya çalışıyorsun abi?"

Fatih düz bir ifadeyle Baybars'a baktı ardından bir elini ensesine koyup bastırdı, "olması gerekeni Baybars, bana güven." Baybars ile aralarında kısa bir bakışma gerçekleşti ama ikisi de tek kelime etmedi, Baybars Fatih'e her zaman koşulsuz şartsız güvenmişti çünkü Fatih onun hocasıydı.

Tim özel harekât şubesine geldiğinde büyük bir karşılama ile karşılandılar. Kaan ve Taha içindi aslında, Taha'nın sırtında ve omurgasında zedelenmeler yüzde ufak tefe yarıklar vardı. Kaan'ın kolu sargıya alınmış kırılan burnu için bant yapıştırılmıştı, kaşında ise derin bir yarık vardı. Tüm timin ısrarına rağmen tomografi çekimlerinden sonra çıkmak istemişlerdi, kimse onları hastanede zorla tutamazdı. Onlar için konfetiler patlıyor, marşlar havada uçuşuyordu. Herkes sevdiklerine sarılırken Baybars köşede öylece duruyordu, hepsine gülümseyerek bakarken Asena'yı gördü. Kollarını göğsünde birleştirmiş gururla bakıyordu, Baybars ağır adımlarla yürüyüp karşısına dikildi.

"Nasıl yaptığını söylemeyeceksin, değil mi?" diye sordu, dudaklarında gururlu ama çok da belli olmayan bir gülümseme vardı. Asena üzerine bir adım daha atıp aralarındaki mesafeyi bıraktı, derin bir nefes aldı ve gülümsedi. "İstihbaratçı sırrı diyelim..." Başını hafif kaldırmış Baybars'ın genişleyen gülümsemesine bakıyordu. Baybars ellerini cebine yerleştirip Asena'nın kulağına doğru eğildi, "istihbaratçılardan hoşlanmıyorum..." diye fısıldadı. Asena sinirle gülüp başını hafifçe Baybars'a çevirdi. "Ben de senden hoşlanmıyorum, merak etme." Baybars ile yüzünün arasında bir karış mesafe vardı, Baybars usulca ona doğru baktı. "Senden demedim..." Yüzünü geriye çekti. Asena donup kalırken Baybars gülümsedi, gülümseyerek geri geri gitti. "Yarın yemek yiyeceğiz, kaybolma bir yere. Seni çok güzel bir yere götüreceğim. Saat beş gibi hazır ol."

Asena'nın kaşları çatılırken dudakları aynı şaşkınlıkla aralandı, bu adam onu yemeğe mi davet ediyordu? Hayır teklif etmeden direkt

götürüyordu. *Sana çıkma teklifi ediyor adam, yok evlilik teklifi.* Kendi içinde kavga ediyordu o sırada Baybars otuz iki diş sırıtarak çoktan kaybolmuştu. Senden hoşlanıyorum mu demeye çalışmıştı bu adam yoksa sadece laf oyunumu yapıyordu? Asena başını iki yana sallayıp başındaki bulutları dağıttı. Pasta kesmişlerdi Taha ve Kaan için. Herkes çok mutlu gözüküyordu, özellikle Behçet kızının ona sürpriz yapmasına çok mutlu olmuştu.

"Baba İstanbul'a gideceğiz, değil mi?" diye sordu masum bir edayla.

"Ne için kızım?" Bilmezliğe yatıyordu ama kızının iki gün sonra doğum günü olduğunu ve İstanbul için söz verdiğini tabii ki hatırlıyordu. Almina somurtmaya başlayınca Behçet kıyamamış hemen gülmüştü, "şaka yapıyorum!" Kızının yanaklarına öpücük kondurdu. "Tabii ki gideceğiz hatta bil bakalım kim iki gün sonra yıllık izne çıkıyor?" Tek kaşını havaya kaldırıp gülümsedi.

Almina sevinçle çığlık atıp ellerini babasının boynuna doladı, "aslan babam!" Behçet kızının kokusunu içine çekti ve saçlarını okşadı, Almina çenesini babasının omuzuna yasladı. "Kız kulesine de gideceğiz değil mi?"

"Gideceğiz kızım, nereye istersen götüreceğim."

Asena onlara dolu gözlerle bakıyordu, o kadar çok kıskanıyordu ki şu küçük çocuğu...İçi parçalanmıştı, yerinde olmak çok isterdi. Ve her şey başlangıç gibi gözükse de Alex artık tutukluydu, başarmışlardı. Mutlu olmak artık onların hakkıydı.

Ümit Yaşar Oğuzcan diyor ki bir şiirinde; "Gitmek mümkün olsa da gitsem uzaklara, Sevmesem seni bir daha Paramparça etsem yüreğimi cam gibi Sonra yaksam Savursam küllerini karlı dağlardan açık denizlerden Yine seni severdim toz toz Yine sana tapardım küllerimin ağırlığınca..."

Asena eline aldığı kalemle ayak üstü günlüğüne bir şeyler yazıyor, aylar, yıllar sonra günlük tutuyordu. *Bugün 21 Mayıs, üzerimde mavi*

elbisem ve ben otuzlarıma merdiven dayamışken onunla yemeğe çıkacağım, yine onunlayım. Nefretim ve sevgimle bir köprü oluşturdum, nereye gideceği belli olmayan, nefretimin baki olmasını istediğim bir köprü... Ona ne hissediyorsun diye sorma, gurursuz olmasaydı aşk bu kadar bu halde olmayacaktım...Bir yemek alt tarafı, ilerisi olmayacak merak etme...Ankara, ben ve o arasında kalıp sonrasında uçacak bir yemek.

Günlüğün kapağını kapatırken derin bir nefes aldı ve aynanın karşısına geçti, saat dört sularıydı. Saçlarını açık bırakmış yüzünü makyajla renklendirmişti, yaralarına rağmen kusursuz duruyordu. Derin bir nefes almadan pat diye kapısı açıldı, karşısında İclal nefes nefeseydi ve o da en az onun kadar özenli giyinmişti.

"Asena!" dedi nefes nefese ve odaya girdi, saçlarına sardığı bigudileri inanılmaz sevimli görünüyordu. İkisi aynı anda ters ters birbirine baktı. "Nereye?" diye sordular aynı anda, ikisinin de tek kaşı havaya kalktı. "Önce sen?" dediler yine aynı anda ve aynı anda gülmeye başladılar.

"Taha ile yemeğe çıkıyorum," dedi İclal gülerek. Kendi etrafında bir tur döndü ve elbisesinin eteklerini sağa sola savurdu, bembeyaz bir elbise giymiş üzerine fileli bluz geçirmişti. Mermer gibi cildinde makyajı ışıl ışıl duruyordu. Aynı şekilde Asena'da kendi etrafında döndü, "ben de Baybars hırbosuyla yemeğe çıkıyorum." Bebek mavisi ince asılı üzerine oturan bir elbise tercih etmişti, elbise dizinin biraz üstünde bitiyordu ve prenses kesimi andırıyordu. İclal şaşkınlıkla Asena'ya baktı ama bir şey demedi, belki de yemekte her şeyi anlatır diye düşünüyordu.

İkisi birbirine gülümseyerek baktı. İclal evhamla kıpırdandı, "kırmızı rujun var mı diye soracaktım?"

Asena histerik bir gülüş atıp masadaki makyaj çantasını İclal'e uzattı, İclal içini karıştırıp ruju alırken Asena'nın yanağına öpücük kondurup kaçtı. Asena üstündeki son dokunuşları yaparken kapının zili çaldı, hâlâ Alplerde kalıyorlardı. Diğerleri ise özel harekât lojmanlarında kalıyorlardı. Asena Baybars'ın geldiğini düşünerek koşarak kapıya doğru koştu onunla birlikte Taha ve Emirhan'da hazırlanmış bir vaziyette Asena'nın peşinden geliyordu. Asena heyecanla kapıyı açarken beklediği görüntüyü görememişti. Evet Baybars karşısında duruyordu hatta elinde papatya buketi vardı ama hiç mutlu değildi, aksine çatık kaşlarla bakıyordu.

Arkadan İrem'in heyecanlı sesi geliyordu. "Ay geldim hazırım, hadi çıkalım!"

Baybars tek değildi, Baybars'ın arkasında timin yarısı vardı. Behçet ve Taha hariç hepsi sırıtarak Asena'ya bakıyordu, Alp Asena'nın arkasından uzanarak Baybars'ın elindeki çiçek buketini çekti. "Gerçekten zahmet etmişsin sarışın! Yapma böyle şeyler..." Asena dehşete düşmüş gibi arkasına baktı, hepsi hazırlanmıştı resmen sabote etmek için.

Serkan öne atıldı, "Alp abi dedi ki kebap yiyelim, Asena söyledi dedi. Ben de dedim ki babamın kebapçı dükkânı var götüreyim hepinizi, türkü söyleriz halay çekeriz." O kadar heyecanlı anlatıyordu ki kimse bunu bölmek istemişti. Asena Alp'e dönerek kısık sesle mırıldandı. "Seni öldüreceğim..."

Tamam zaten Baybars ile romantik bir şeyler yaşamak hiç istemiyordu ama yine iki kişilik bir yemekti zaten bu adamla arasında böyle bir randevu olamazdı. *Tabii o yüzden on saat hazırlandın.*

Herkes heyecanla evden çıkarken Baybars ve Asena gülerek birbirine baktı. "Süper, zaten kebapçıya giderdik diye düşünmüştüm bende. Amir ve personel olarak," dedi, *yalanını yiyim senin kızım...* Diye içinden geçirdi Baybars. Baybars aynı samimiyetsizlikle gülümsedi. "Zaten çiçeği de ablanın biri tutuşturdu elime ben de yardım olsun diye aldım." *Yalanını yiyim oğlum senin...* Diye içinden geçirdi Asena.

Baybars saçlarını özenle taramış, ince ayrıntısına kadar ütülediği lacivert gömlek ve beyaz kumaş pantolonu üzerine geçirmişti. Niyeti bu gece Asena'ya tüm gerçekleri söyletmekti ama belli ki zamanı değildi, elbet her şey ortaya çıkacaktı. Mutlaka bu kızın sırrını öğrenecekti.

Neyse ki Taha Alp'in bu sinsi planından kurtulmuştu, lojmanda aldığı birkaç parça kıyafetle hazırlanmıştı. Tüm timden kaçmıştı ama Behçet'ten kaçamamıştı, lobi tarafından tam çıkış yapacakken Behçet ensesinden kavramış ve kendine çevirmişti. "Nereye lan?" diye sordu Taha'yı baştan aşağıya süzerken. Düğüne gider gibi bir hali vardı ama

hayır sadece babasına özenmişti, babasının annesiyle ilk yemeğinde giydiği kombini yapmıştı. Açık renk mavi bir gömlek üzerine lacivert bir ceket giymiş, altına da kumaş krem pantolon geçirmişti. Elinde tuttuğu beyaz orkide buketi ise fazlasıyla sırıtıyordu.

Taha gülümseyerek Behçet'e baktı, saçlarını geriye doğru yaslayıp "İclal'i yemeğe götüreceğim..." dedi, sesinde ilk defa çekingenlik vardı. Behçet'in bir eli kızındaydı, Almina ile gülerek bakıyorlardı. Yüzündeki yaralara rağmen inanılmaz sempatik duruyordu. Taha yere doğru çöküp sırıtan Almina'ya buketten bir dalga uzattı. "Al bakalım, çiçekleri lavuklardan bekleme tamam mı?" Behçet hızla Almina'yı kucağına alıp yanağına öpücük bıraktı. "Beklemez benim prensesim."

Taha ayağa kalkarken Almina sevinçle ellerini Taha'nın yüzün tokat atar gibi koymuştu. "Çok yakışıklı olmuşsun Romeo abi!" Kıkırdamaya başladı. Taha yanağındaki sızıya rağmen Almina'nın elini ısırır gibi yaptı. "Romeo abi ne kız?"

Ellerini kaçırıp güldü. "Babam öyle diyor!" Yani bir insan daha fazla babasına çekemezdi, Taha çatık kaşlarla Behçet'e dik dik baktı. "Senin yüzünden biliyorsun değil mi?"

"Ne alakası var oğlum, benim kızım Romeo Juliet seviyor!"

Almila ile karşılıklı gülmeye başladı, o sırada gözü sabahtan beri başında dikilen polis memuruna takıldı, Almila'nın yanağına öpücük kondurup yere bıraktı.

"Hayırdır aslanım bir şey mi diyeceksin?" diye sordu. Genç memurun elinde eskimiş birkaç tane zarf vardı, onları Behçet'e doğru uzatıp "Behçet abi bu sana gelmiş, Ankara'daki eski ev sahibin buraya kadar gelip bıraktı. Senin numaranı bulamamış hep aramış sonra buraya geldiğini duyunca buraya bırakmış." Dedi. Behçet zarfları aldı, ne olduğunu çok anlamamıştı. Zarfın arkasını çevirdiğinde nerede geldiğini ve hangi tarihte geldiğini görmüştü.

2015-2017-2018- 2021 Yıllarına ait Gaziantep'ten gönderilmiş mektuplardı.

Behçet sessizleşti, Almina ise merakla babasının kolunu çekiştiriyordu. "Baba kim kim?" diyordu. Taha ile bakıştığında Taha kimden

geldiğini anlamıştı, kimse ne yapacağını bilememişti. "Yasemin'den..." Ölüm sessizliği olurken Taha yere doğru çöküp Almina'nın ellerinden tuttu, "biz senle pamuk şeker yemeye gidelim mi?" diye sordu.

"Ben hallederim, sen kızın yanına git," dedi Behçet elini Taha'nın koluna koyup sıvazladı. Taha tereddütle bakarken Behçet gülerek tekrarladı. "Git kızın yanına, yengemiz yap artık..." Almina'nın elinden tutup "ben bizimkilerin yanına götürürüm," diye ekledi.

Taha ellerini cebine koyup artist artist kaşlarını havaya kaldırdı, "Nasıl olmuşum?" diye sordu. Behçet güldü, uzun uzun Taha'ya baktı kardeşine bakar gibi baktı. Beyaz atlı prens gibiydi. "Huri gibisin oğlum! Bir içim su!" Suratına tükürür gibi yaptı. İkisi birbirine bakarak karşılıklı güldü ama gülüşlerinde bir burukluk ve eksiklik vardı, ikisi de bunu anlamlandırmamıştı. Taha Prensesinin yanına yol alırken Behçet gerçeklerin peşine yol aldı. Önce Almina'yı gidip babaannesine bıraktı. "Baba yarın gideceğiz değil mi deniz görmeye?" dedi vedalaşırken sıkı sıkıya sarıldı. Behçet kızının sırtını sıvazlayıp öpücük kondurdu, "gideceğiz kızım."

"Söz mü?"

"Söz kızım, Kartal sözü. Biletleri bile aldım," diye mırıldandı ve saçlarına öpücük bırakıp gitti. Ardından Kızılay meydanına gelip meydandaki bir banka oturdu. Ceketinin cebine sıkıştırdığı mektupları çıkardı, önce birkaç saniye baktı. Açmaya cesareti yoktu, hem içinden ne çıkacaktı ki? Ne çıkmasını bekliyordu?

Hızlıca bir zarfı açtı ve okumaya başladı, şöyle başlıyordu; *Ela gözlüm, toprağında yeşillenip can bulduğum sevgilim... Behçet. Sana Behçet diye sitem etmeyi bile özledim ama ne yazık ki bu yazdıklarım sana asla ulaşamayacak ama ben yine de bunları bir zamanlar yuvamız olan yere yollayacağım, seni o yol üstünde gördüğüm gün ben toprak oldum kurudum Behçet. Ve hiçbir zaman yeşillenmeyeceğim, seni sevmekten asla vazgeçemeyeceğim ama dilerim ki sen benden vazgeçersin ve nefret edersin... Babamın öleceği güne kadar sana kavuşmayı bekleyeceğim, bir gün beni affeder misin ya da anlar mısın bilmiyorum ama yemin ederim tek istediğim senin ve kızımın huzurla nefes alması. Bir gün o Kızılay*

meydanına bakan yuvanın önünde beyaz elbisemle seni bekleyeceğim, belki hiç gelmeyeceksin ama ben bekleyeceğim...

Seni çok seven çimen gözlün...

Her bir satırını okurken yüreğine büyük bir hançerin üste üste saplandığını hissediyordu. Ağlamamak için kendini telkin etmeye çalışıyor hatta okuduklarının gerçek olmadığına kendini inandırmaya çalışıyordu ama harfi harfine gerçekti...Mektupları sırayla okumaya başladı, üçüncü mektubun sonunda nefes alamadığını hissetmişti, elini sıkışan kalbinin üzerine bastırdı, gözyaşları yanağından peş peşe akarken etrafı yakıp yıkıyordu. Bunca yıl bunca zaman Yasemin'i nasıl bir acıyla baş başa bıraktığını düşünüp kendini kahrediyordu, o gün gelin arabasının içinde onu gördüğü gün nasıl suçladığı, küfürler savurduğu bir bir aklına geliyordu. İnsanın hayattayken canından can gitmesi böyle bir şey olsa gerek. Hiçbir suyun söndürmeyeceği bir ateş harlanmıştı içinde...

2021'e ait olan mektubu açtı.

Sevgilim... diye başlıyordu.

Beni unuttun mu acaba? Ya da bir yerlerde hâlâ nefret mi ediyorsun? Kızımız kocaman olmuştur, hiçbirine şahit olamadım ama artık bir kuş kadar özgür olmaya sana kavuşmaya çok yakınım, her şey bitiyor Behçet'im... Babam öleli iki ay oldu, sana ulaşmak için her yolu denedim ama ulaşamadım. Haftaya boşanıyorum ve seni bulmaya yuvamıza geleceğim, yemin ederim her şeyi anlatacağım beni anlayacaksın. Ben seni hiç unutmadım Behçet, sen beni unuttun mu? Sensiz geçen her günüm ateş gibiydi, duruyordum ama nefes almıyordum. Her gün seninle gittiğimiz parklara gittim ve gelmeyeceğini bile bile seni orada bekledim ve inan sevgilim seni beklemek bile güzeldi, kim bilir kavuşmak nasıl olur... Ben seni bir an bile unutmadım Behçet, eğer sen de unutmadıysan bana lütfen ulaş, eğer bu mektuplar sana ulaşamadıysa ben sana mutlaka ulaşacağım. Aşağıdaki numaradan beni arayabilirsin...

Behçet hızla yerinden fırladı, ellerini ceplerine sokuşturup telefonunu aramaya başladı. Pantolonun cebinde değildi, ceketinin cebini karıştırdı. Yoktu, telefonu yoktu. Unutmuştu. Resmen koşarak telefon kulübesi aramaya başladı çünkü insanlara minnet edebilen bir yapısı yoktu. Gördüğü

ilk telefon kulübesine koştu, çok eski bir kartı vardı. Hızla cüzdanını açıp onu aramaya başladı, titreyen elleri yüzünden yere doğru düşürürken neredeyse ağlayacaktı. Hızla o kartı buldu, cüzdanını yerden bile almadı, titreyen elleriyle numarayı tuşladı, nefesi o kadar düzensizdi ki nefes bile rahat rahat almıyordu. Behçet'in acısı bambaşka boyuttaydı, yıllar önce karısı sevdiği kadın ondan koparıldı ve o bunu hiç bilmedi. Çimen gözlü sevdiğinin düğün konvoyunu gördüğünde neredeyse acıdan kalp krizi geçirecek noktaya gelmişti. Şimdi bu okuduğu satırlar hatta birkaç saniye sonra duyacağı ses onun kalbini tuz buz edecekti. Behçet telefonu kulağına doğru götürdü, gözyaşları peş peşe akarken telefonun ardından o tiz sesi duydu.

"Alo?"

Tüm dünya sanki sessizleşti, tek bir insan bile kalmadı...Yel esti, kokusu sanki burnuna doldu. Behçet hıçkıra hıçkıra içine ağlıyordu, eliyle ağzını kapatıp sesini içine bastırdı. Başını cama doğru yasladı, ela gözlerinden yaşlar peş peşe süzüldü. "Alo, kimsiniz?" diye tekrarladı tiz ses. Behçet telefonu bırakmadan yere doğru çöktü, artık sesini bastıramıyordu ama konuşamıyordu da. Gerçi konuşmasına gerek kalmamış Yasemin o olduğunu anlamıştı.

"Behçet..." dedi sadece, iki telefon arasında resmen bir fırtına koptu. Yasemin'in gözyaşları peş peşe yanaklarından süzüldü, titreyen sesiyle tekrarladı, "Behçet sen misin?"

Behçet iç çekti, insanlar yanından geçerken ona bakıyordu. Garipsiyordu ama umurunda bile değildi. "Benim Antep kızı benim..." sesi tir tir titriyordu. İkisinin bir anda iç çekişleri ve ağlayışları birbirine karıştı. Yasemin defalarca Behçet'in ismini sayıkladı, o sayıkladıkça Behçet ağladı. Yasemin özlediğini defalarca söylerken Behçet sadece özür diliyordu.

"Neredesin Yasemin, neredesin söyle. Hemen geleceğim, alacağım seni. Kızımıza götüreceğim," dedi heyecanla ayağa kalktı. "Sen gelme Behçet, ben geleceğim. Sen nerede görev yapıyorsun şu an?" diye sordu, kalbi ağzında atıyordu. "Ben..." dedi panikle, kekeliyordu. "Normalde Şırnak'tayım ama şimdi Ankara. Söyle hemen geleyim..." dedi, o kadar heyecanlıydı ki gözyaşları peş peşe akarken cümleleri birbirine dolanıyordu.

"Gelme Behçet..." dedi, sesi titriyordu. Behçet'in korkuyla yüzü düştü, yine kavuşamama korkusu sardı bedenini. "Gelme çünkü ben zaten Ankara'dayım...Yeni taşındım." Sesinde hem mutluluk hem titreme vardı. Aynı şehir onları farklı şekillerde bir araya düşürmüştü... Kaderin önüne geçilmiyordu. Behçet'in dudaklarına bir gülümseme yayıldı, başını cama doğru yaslayıp "çimen gözlüm..." diye mırıldandı.

Yasemin yanağındaki yaşı elinin tersiyle silip derin bir nefes aldı, sakince "Kızılay'ın önünde buluşalım, evimizin..." dedi.

Behçet yerinde hareketlendi, heyecandan kalbi yerinden çıkacaktı. "Tam orada bekleyeceğim," dedi, sessizlik oldu. İkisinin telefonu kapatmaya gücü yetmemişti ama sonunda kapattılar.

Dünya üzerindeki en büyük kavuşmalardan birini ikisi yaşayacaktı...

Bir Kerem ile Aslı

Bir Ferhat ile Şirin

Bir Leyla ile Mecnun

Bir de Behçet ile Yasemin...

"Yavaş ye yavaş! Al benimkini de ye!" diye sitemde bulundu Asena Emirhan'a. Emirhan dolu ağzıyla bir lahmacun daha tıkıştırırken "Sağ ol, badim sağ ol!" dedi. Asena yüzünü ekşiterek bakıyordu, hayalinde hiç bu elbiseyle ocak başına gelmek yoktu. Baybars ile birbirleriyle bakıştılar, ikisi de lanetler okuyordu.

"Mikrop! Ağzındakini bitir!" dedi Serkan, Emirhan ise hiçbirini takmadan ayranı kafasına dikeldi, Baybars'ın da Emirhan'dan farkı yoktu, yedinci lahmacunu yiyordu.

Asena elini çenesinin altında birleştirip alttan alttan Baybars'a baktı, "beni yiyecek utanmasa," diye fısıldadı. "Seni tatlı olarak yiyebilirim istersen," diye mırıldandı, sadece Asena'nın duyacağını düşünmüştü. Asena heyecan ve utançla yerinden kıpırdarken masa sessizleşti. Herkes duymuştu, aslında Baybars mırıldanmayacaktı bile sadece içinden

düşünecekti. Yerin kulağı var dedikler bu olsa gerek. Masa sessizleşti, özellikle Emirhan ve Alp'in bakışları keskinleşti. İkisi de elindeki yemekleri bırakıp Baybars'a kitlendi, sessizliği fark eden Baybars başını kaldırıp ikisine baktı, boğazını temizleyerek "yani yemekten tatlı bir şey yiyelim gibi, kazan dibi gibi..." dedi.

Kaan kulağına doğru eğilip fısıldadı, "abi sıçtın sıvıyorsun, sus kurban olayım." Baybars hepsine gülümseyerek baktı ve usul usul önündeki soğuk suyu kafaya dikti, "oh! Doydum!" dedi Asena'ya bakarak. Ardından dudaklarına çapkın bir gülüş yayıldı. Asena eliyle ağzını kapatıp bıyık altı güldü, operasyon bittiğinden beri Baybars'a tek söylediği şey "Tebrik ederim." Olmuştu ama Baybars sürekli Asena'yı sorgular gibi "Nasıl durdu? Odada ne oldu?" diye sorulara boğmuştu, hatta gelen daire başkanın önünde bile onu cümlelerle sıkıştırmıştı.

Sessizliği bozan kişi Asena oldu, "Behçet abi nerede? Taha'da yok?" diye sitem etti. Kimse bilmiyordu, o yüzden birbirleriyle bakıştılar. İrem sırıtarak elini çenesinin altına koydu, "Fark ettiyseniz Juliet'imiz de yok!" dedi sevinçle.

Alp'in yine alnındaki damar atmaya başladı, dilini dışarı çıkarıp sinirle ısırdı. "Siz iyi alıştınız bakıyorum da timce kızlara?" Serkan Alp'in sitemini anlamamış olacak ki gülerek ayranından yudum aldı. "Yemin ederim çok alıştık ya hep bizimleler!"

Alp'in hızla başını Serkan çevirdi, sövmeye hazırlanırken masayı ürkütücü bildirim sesleri bozdu. Herkesin telefonuna aynı anda bildirim düştü, herkes önce duraksayıp birbirine bakmaya başladı. Herkes telefonunu eline alıp mesajı okumaya başladı.

"*Unutmayın listeye giren hiçbir ölüm ertelenemez, her bomba için bir kahraman doğamaz.*" 🦂

Sonunda akrep emojisi vardı.

16.

KISA BİR HİKÂYE

"Bir savaşçı, her zaman savaş alanına geri döner. Bunu asla inattan yapmaz; dönüş nedeni, havanın değiştiğini fark etmiş olmasıdır."
Paulo Choelho

Masada herkes ayağa kalktı büyük bir hareketlilik oldu, Baybars'ın bir eli stresle başına giderken bir yandan da kulağına götürdüğü telefonla birilerine ulaşmaya çalışıyordu. Yüz ifadesi dehşet içindeydi. Asena bir elini çantasına attı ve silahını çıkardı, insanları dışarıya doğru yönlendirmeye başladılar. Çünkü az önce o mesajdan sonra hepsinin telefonuna başka bildirim daha gelmişti, *bulduğunuz güzergahta saldırı bilgisi alındı.*

Lokantanın içinde büyük bir stres hâkimdi, Kaan siber güvenlik ile iletişim halindeydi. Fatih takviye ekip için özel harekât polisleri ile konuşma halindeydi, bir yandan da camekan olan yerden dışarı izliyordu. Baybars ise üstünde hissettiği huzursuzlukla sağ sola keskin emirler yağdırıyordu.

"İhbar gerekçesi yok ulan! Saldırı olacak diyorum, anlamıyor musunuz?! Takviye, Kızılay meydanı dahil tüm kalabalık alanlara takviye!" diye bağırırken, alnında boncuk boncuk terler oluşmuştu.

Telefonun diğer ucundaki yetkilileri dinlerken Serkan ve Kaan ile göz göze geldi, ikisinin de yüzünde aynı huzursuzluk vardı. Kaan konuşmak için yeltenirken telefonu titredi, ekranda yanıp sönen isim Kazım Müdüre aitti. Birkaç adım uzaklaşıp telefonu açtı.

Fakat Serkan'ın bakışları aynıydı, dehşet derecede huzursuz. Baybars kulağındaki telefonu indirip tek kaşını havaya kaldırdı, "Ne bakıyorsun Serkan?"

Serkan korkuyla birkaç adım attı, soluk bir sesle mırıldandı. "Şef, Behçet abi ve Taha'yı arasak iyi olur." Baybars bir süre Serkan'ın yüzüne baktı, aklına Yunanistan'daki haritalar ve listeler geldi.

Behçet Karatay

Taha Yenilmez

Behçet ve Taha'nın üstünde kırmızı çizgiler vardı, o gün neden sadece ikisinin üstünde çizgi olduğunu anlamamıştı kimse. Ama şimdi çok net belliydi, sıradaki kurbanlar Behçet ve Taha'ydı... Baybars'ın parmakları hızla telefon ekranın üzerinde hareket etti, Taha o benzinlikte ölmemişti ama hedef oydu...önce Behçet'i aradı. Stresle dudaklarını kemirirken Asena ile göz göze geldi, içine büyük bir ateş düştü. Onun da isminde çizgi vardı, o buradaydı ama o da kurbandı. Zaten yeterince kurban olmamış mıydı?

Asena Baybars'ın suratındaki korku dolu ifadeyi çözmeye çalıştı ama ona baktıkça içindeki korku büyüdü, silahının süngüsünü çekti. Onunla birlikte Baybars ve diğerleri de silahlarını çıkarıp süngü çektiler. Behçet'in telefonu çalıyordu ama cevap yoktu, "Taha nerede? Behçet nerede?!" dehşet gür bir sesle bağırdı Baybars. Yüksek sesinden herkes ürpermişti, Baybars önce Serkan'a doğru koştu, hafifçe koluna vurdu. "Behçet'in yeri tespit edilsin, bulunduğu bölgeye acil anons!"

Ardından koşarak Kaan'ın yanına gitti, "Taha'nın yanına gidiyoruz, acil ara! Asena benlesin!" Asena tüm birimlere anons geçerken aynı zamanda kapıda tur atarak etrafı kontrol ediyordu, sıcaktan alnına yapışan saçlarını geriye ittirirken Baybars geldi. Elini usulca Asena'nın koluna koydu, Asena konuşması için yüzüne bakarken Baybars ona bakmıyordu.

Sessizlik sıcak havanın içinde ölüm soğukluğu ile esip geçti, Baybars'ın odaklandığı şey, Asena'nın da dikkatini çekmişti. Baybars gözlerini kısmış ileriden gelen siyah minibüse bakıyordu, eli koruma iç güdüsü Asena'nın beline kaydı. Asena'yı korumak istermiş gibi hafifçe arkasına doğru alıyordu.

Hızlı değildi çünkü minibüsün ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Minibüsünün kapıları hareket halindeyken açılmaya başladı, Baybars hızlı bir refleksle önce Asena'yı içeri ittirdi, aynı hızda silahı havaya kalktı. Asena'nın ayağına ufak bir çelme taktı ve onu yere doğru çekti.

Yere yatmasıyla Asena'nın olduğu noktalara mermi yağmaya başlamıştı.

"YAT YERE!" diye bağırdı Baybars, hepsi yere doğru çöktü. Kaan İrem'i kolundan yakalayıp aşağıya çekti, önündeki masaya tekme atıp devirdi ve İrem'i kendine doğru çekti.

"Gel şöyle, sakın kaldırma başını!" diye uyardı, İrem iyice Kaan'a sokulurken Kaan yarasından dolayı boynuna geçirdiği kolluğu çıkarıp fırlattı ve silahını daha iyi kavradı.

Emirhan kolonun köşesinden bağırdı, "Kaan çık çık! Saat altı yönü, vur!" Kaan İrem'e doğru döndü, "Ben çık deyince Emirhan'a doğru koş tamam mı?" İrem titrek çenesiyle başını aşağıya yukarıya salladı, Kaan tek dizinin üzerine kalkıp saat altı yönüne döndü ve onları ateş altında bırakmaya çalışan iki ağır makineli adamı vurdu.

"Koş!" diye bağırdı, İrem olduğu yerden tökezleyerek kalkarken Kaan onu korumak için silahını ateşlemeye devam etti.

"Başını kaldırma! Başını kaldırma!" diye uyarıda bulundu arkasından.

"Baybars!" diye bağırdı Fatih soluk soluğa, hâlâ Asena ile ikisi yerdeydi. Bulundukları yer, ağır ateş altındaydı. "Baybars, üç deyince çıkacaksınız sağ kolonun arkasına geçin!" dedi Fatih.

Asena Baybars'ın tam üstündeydi ve kafasını Baybars'ın omuzuna gömmüş korunmaya çalışıyordu, Baybars'ta bir elini başına yerleştirmişti. Tüm mermiler sanki sadece Asena'yı öldürmek için hedef alınıyordu, Baybars biraz daha kalkmazsa hiçbir mermiden kurtulamazdı. "Sende bu anı bekledin herhalde..." diye zorlukla mırıldandı. Asena sıkı sıkıya Baybars'ın göğsüne gömülmüştü, Baybars gergin ortamı dağıtmaya çalışıyordu.

"Ya neyi bekleyeceğim?! Üstümde olan sensin, ırz düşmanı!" diye çıkışırken Baybars yine onu oyuna getirmişti, gülüşünden belli oluyordu. Gerginlik anında bile aynı muhabbeti sürekli döndürebiliyordu.

"Kızım ben çatışmayı kastediyorum," hafif başını çenesine doğru eğip altındaki Asena'ya baktı, dudaklarına alaylı bir gülüş yayıldı. "Sen ne anladın?" Bu adam bu ortamda bile bunu yapıyorsa ona hiçbir şey olmazdı, *şeytan diyor ki at şunu ateşlere...*

"Hep aynı muhabbet! Ananı anladım, oldu mu?! Gerçekten ananı ayrı tutuyorum ama..." Derken sinirden kuduruyordu, Baybars ise sırıtıyordu. "Anamda seni ne çok sever şimdi..." diye mırıldandı sanki yeriymiş gibi.

Baybars Asena'nın kendi kendine konuşmasına gülerken Asena bu yakınlığı sonlandırmak istiyordu, ellerini yere koyup hafif doğrulamak isterken yere saçılan cam parçalarından biri eline saplandı ve acıyla bağırdı. "Elim!" Acı Asena'nın yüzüne yansırken saplanan yerden kan süzülmeye başladı, acıyla inleyip başını tekrar Baybars'ın gövdesine yasladı. "Elim!" Baybars ne olduğunu anlayamamıştı ama Asena'nın acıyla inlemesi bile onun deliye dönmesine yetti, dişlerinin arasından öfke ile bağırdı.

"Fatih abi, Hadi!" Yere üst üste vurdu, adamlara ateş edememek ona çok koyuyordu. "Bekle!" diye karşılık verdi, Kaan ve Emirhan'a dışarıya çapraz ateş açmaları için işaret verdi, Baybars tekrar bağırdı. "Abi kurban olayım! Bastırın!"

Bu defa yanıt vermedi Fatih, Kaan ve Emirhan yön değiştirip dışarıya ateş açtılar. İkisi de timin en iyi keskin nişancısıydı, ellerindeki bellik silahı ile şov yapıyorlardı.

Fatih'ten komut geldi. "Çıkın!" Baybars hiç Asena'yı üzerinden kaldırmadan kucaklayarak hızla ayağa kalkıp kolon arkasına geçti, Asena neye uğradığını şaşırmıştı. Baybars resmen onu bebek gibi kucaklayarak kolon arkasına götürmüştü, Taha burada olsaydı 40 yıl boyunca dalga geçeceği bir konuydu bu. Baybars sanki az önce hiç Asena'yı kucaklamamış gibi görüşüne giren her adamı indiriyordu.

Hepsinin alnında boncuk boncuk terler birikmişti, lokantanın metrekaresi o kadar büyüktü ki farklı giriş kapılarından adamlar içeri girmeye çalışıyordu, Asena arka girişten girmeye çalışan adamı fark edip ona doğru silahını ateşledi.

"Arka girişten içeri giriyorlar!" diye bağırdı, adam sayısı git gide azalsa da timinde mermi sayısı azalıyordu. Hepsinin toplasan kişi başı

5-6 mermisi vardı, Baybars başını geriye doğru yasladı ve derin derin nefes alıp verdi, yüksek sesle bağırdı. "Dediklerime kulak verin!"

Hepsi mevziisine doğru çekilip Baybars'a kulak verdi, "Ya öleceğiz ya da çıkacağız! Öleni ahirette bulur belasını bellerim! İkili şekilde kıskaç olacak şekilde çıkıyorsunuz!" Hepsi birbirini kollayacak biçimde doğruldu, aynı zamanda adamlar durmaksızın ateş ediyordu ama tim mermilerini bitirmemek adına akıllıca davranıyordu. Hepsini birbirini kollayacak şekilde mevziden çıkıp ateş etmeye başladı, aynı zamanda dışardan siren sesleri ve helikopter sesleri geliyordu. Özel harekât ve Özel tim ekipleri kapıda çatışmaya girmişti. Sesler birbirine giriyor ve Baybars ilerleyerek önüne çıkanları vuruyordu, yakın mesafede olduğu kişilere genellikle uçan tekme atıyordu. Son mermisini sıktığında silahın kabzasını çevirip giriş kısmındaki adamın kafasına fırlattı, Asena onu korumaya devam ediyordu.

Bu kadar adam nereden çıkıyordu kimsenin fikri yoktu, karınca sürüsü gibilerdi. Ne kapıdakiler ne içeridekiler bitiyordu.

"Asena! Saat iki vur!" demeye kalmadan Asena vurmuştu, girişten gelen adamı da yakasından tutup kendi tarafına doğru çekti Baybars. O kalın kolları ve dev cüssesi ile tek hamlede alamayacağı adam yoktu, bu yüzden girişte yakaladığı adamın kafasının üstüne silahının kabzası ile üste üste vurdu ve adamı bayıltınca elindeki G3'ü çekip aldı.

Süngüsünü hızla çekip arka girişten girmeye çalışan gruba döndürdü ve tetiğe bastı, elini hiç tetikten çekmedi. Hem dışarıda hem içeride nerdeyse sayı sıfırlanmak üzereydi, Baybars sırtını ön girişe dönmüş namluyu yakarcasına ateş ediyordu, ön girişe bir adam yanaştığında namlusunu Baybars'a çevirdi. Asena adamı gördüğü an namlusunu kapıya çevirip tetiğe bastı ama mermisi bitmişti, adam parmağını tetiğe basmak için hareketlendirdi fakat Asena silahını çevirip havaya kaldırdı ve tam adamın kafasına gelecek şekilde fırlattı. Silahın kabzası bir kaya gibi adamın kafasını yararken silah ateşlendi, mermi Baybars'ın omuzunu sıyırıp duvara saplandı. Baybars sıyıran kurşunu ilk başta fark etmemişti ta ki omuzunun üstünde sıcaklık hissedene kadar. Adam başını tutarak yığılırken Asena adamın olduğu yere gitti, ayağını kaldırıp hiç acımadan suratına doğru tekme attı.

Mermi sesleri sustu Baybars elindeki silahı bırakıp omuzuna baktı, eliyle bastırıp Asena'ya döndü.

"Harikasın barbi!" dedi soluk soluğa. Asena yerdeki silahını alıp omuz silkti. "Biliyorum..." Dudaklarına gururla bir gülümseme yayıldı. İkisi karşılıklı gülerken tim mevzilerden doğruldu, Kaan kolunu tutarak İrem'i sakladığı yere doğru koştu. Emirhan silahını beline sokup yaralı sivillere baktı. Ağır yaralı kimse yoktu, "Ambulans!" diye bağırdı. Baybars birkaç adım dışarı atıp ıslık çaldı, "sağlık ekipleri acil!" Özel harekât ekipleri canlı yakaladıklarını yaka paça araca tıkıyordu, telsizlere üst üste anons geliyordu.

"Kızılay Meydanı, Kuğulu park saldırı ihbarları var! Tüm birimlerin dikkatine canlı bomba ve silahlı saldırı ihbarı var! Boşta olan tüm ekipleri alana istiyorum." Ortamda hızlı hareketlenmeler gerçekleşti, bazı ekipler ekip araçlarına binip yola çıkıyordu bir kısmı ise burada bulunan sivillere yardımcı olmaya çalışıyordu ama soğukluk vardı, Kartal Timi'ndeki her bir kişi ensesinde ölüm soğukluğunu hissediyordu. Fatih ve Baybars birbirine baktı, Asena hayattaydı. Baybars şükredermiş gibi Asena'ya baktı. Koşarak yanına gittiğinde yaralı koluna rağmen bir anda onu kollarının arasına aldı.

Nefes nefese çenesini Asena'nın başına yasladı, Asena neye uğradığını şaşırırken elleri aşağıda kalmıştı. Anlamamıştı, hedefin kendisi olduğunu da anlamamıştı. "Lütfen hayatta kal..." diye fısıldadı Baybars. Asena ise geriye çekilip Baybars'ın koluna baktı, Baybars'ın kolundaki kan yüzüne sürünmüştü. Kolundan çekip tuttu, "omuzundan çok kan akıyor." Yüzündeki endişeli ifade Baybars'ta mimik oynatmamıştı. Baybars göz ucuyla omuzuna baktı, konuşmadı çünkü oldukça tedirgindi. Aklına gelen senaryoların başına gelmesini istemiyordu. Elini Asena'nın boynundaki eşarp şeklinde fulara uzattı, tek eliyle çözüp çıkardı. "Şimdilik alıyorum, yıkayıp getireceğim söz," dedi, *ya sence mesele yıkayıp getirmen mi gözünü seveyim?* Diye içinden geçirdi.

"Kafan iyi mi senin?! Su gibi akıyor!" diye çıkıştı. Baybars elindeki o fularla ile omuzunu zor bela sarsa da Asena'nın çenesini kapatmaya yeteceğini düşünmüştü, ama eşarp o kadar küçük geliyordu ki onunla

ancak burnunu falan silebilirdi. Sıradan bir eşarp o kaslı geniş omuzlarını sarmaya yetmezdi, Asena hırs ve öfkeyle konuşamaya devam ederken Baybars'ın siniri sol kaşının üzerindeki damarın atmasından belliydi. "Ya laf dinlesene! Sen böyle..."

"Asena!" diye bağırdı bir anda, öfkeden soluk soluğa olmasına rağmen derin bir nefes alıp ses tonunu düşürdü ve Asena'nın yüzüne doğru eğildi, "Korkuyorum, endişeliyim... Sana, size bir şey olmasından endişeliyim, bana yardımcı ol lütfen," dedi, sesindeki o sert erkeksi tını yanında çocuksu bir ses vardı ve yardım dileniyordu. Asena ona bağırıp çağırmadı hatta sen kimsin de bana bağırıyorsun bile demedi, çünkü gözlerindeki korkuyu gördü. Baybars Kılıç korkuyor muydu? Hayır. Ya da evet korkuyordu. Sevdiklerini kaybetmekten korkuyordu ve bunu ilk defa bu kadar net belli ediyordu, bu yüzden Asena usulca başını salladı.

"Şimdi lütfen omuzumu sarmama yardım et," diye ekledi, Asena elini Baybars'ın omuzuna attı. İçine dolan korkunç hisse isim veremedi, sanki bir yerlerde bir şey başlıyor ve bir şey bitiyordu... Asena ne yaparsa yapsın Baybars'ın omuzunu saramıyordu, defalarca deniyor ama olmuyordu bu durum git gide siniri bozmaya başlamıştı, en sonunda çığlık atıp elindeki bandajı yere fırlattı.

"Ne oluyor ya?!" diye bağırdı, gözleri dolmuştu hatta dayanamamış şakır şakır ağlamaya başlamıştı, hakikaten ne oluyordu Allah aşkına? Asena bir yarayı saramıyor Baybars öfkesini kontrol edemiyordu, içlerinde hissettikleri korkuyu hiçbiri bastıramıyordu.

Asena panikle Baybars'ın elini tuttu. "Baybars ambulansa gidelim koluna baksınlar! Bana ne oluyor bilmiyorum bilmiyorum..." Gününde olması işleri iyice zorlaştırmıştı kendini ağlamaya çok müsait hissediyordu. Mavi elbisesi kan lekeleri ile dolmuştu. Bir şey oluyordu ve ondan gizlenmesi zoruna gidiyordu. Baybars çekip gitmek istese de Asena'yı bu hisle bırakamazdı hatta onu tek bırakamazdı, Fatih'e doğru döndü, "Abi sen istersen Emirhan ve Kaan'ı al diğer unsurunu da al Kuğulu Parka git, ben de kolumu sardırıp Kızılay'a geçeyim uyar mı?" dedi.

Fatih onayladı, önce İrem'i iyi olup olmadığını Kaan'a onaylattı ardından teçhizatlarını yenileyip bir unsurla yola çıktılar, Kuğulu Park

bulundukları yere 40 dakika mesafedeydi bu yüzden tüm kuralları yıkarak gideceklerdi.

Kuğulu Park - Ankara

Serin güneşli bir hava parkı karşılıyordu, kimi insan banklarda oturup sohbet ederken kimi insan parkında etrafında yürüyüş yapıyordu. Yaşlı genç demeden herkes kesime hitap ediyordu, etraf oldukça sessiz ve huzur doluydu. Özellikle gölde yüzen Kuğular en az İclal Ateşer kadar asil ve güzellerdi, çitlere ellerini yaslamış onları izliyor ve sıcak güneşin tenine değmesine izin veriyordu tabii Taha Yenilmez bu görsel şölenin tadını çıkarmayı tercih ediyordu, o yalnızca İclal'i izliyordu...

Ateşler içinde yanacağını bilse bu bakışlarla İclal'e bakabilirdi ama artık ona itiraf etmesi gereken şeyleri itiraf etmeliydi, içinde yanıp tutuşan şeyi yapmak zorundaydı. Rahatsız etmeden İclal'e yanaştı, başını ona çevirip gülümsedi.

"Beni daha ne kadar böyle izleyeceksin Romeo?" diye sordu İclal, sırtını göle dönüp kalçasını çitlere yasladı. Taha işveli bir tavırla cebinden kamuflajlı boyunluğunu çıkardı, boynuna doğru geçirdi ama yüzünü kapatmadı. İclal ise Taha'nın ne yapmaya çalıştığına anlam vermeye çalışıyor gözlerini kısarak ona bakıyordu, Taha tek kaşını kaldırıp havalı bakışlarla İclal'i süzdü ve gerçekten içindeki heyecan daha çok artmıştı.

Kendini haline bıraktığı doğal saçları, gözlerini daha çok ön plana çıkaran beyaz elbisesi ve o işveli cilveli gülüşü... Taha İclal'e baktıkça söyleyeceklerini unutuyordu İclal ise Taha'nın bu belli belirsiz mimiklerine anlam veremiyordu.

"Neyin peşindesin sen Romeo?" diye sitemde bulundu. Taha'nın kafasında yalnızca şunlar vardı; *İclal, kuğular, İclal'in gözleri, göl, İclal'in gölle uyumlu elbisesi ve 2016 Ankara...*

İclal'in parmaklarından zarifçe tutarak elini kendi kalbinin üzerine yerleştirdi, kendi elini de üzerine yerleştirdi, Taha heyecanla soluk alıp

veriyordu İclal ise bu hareketlerin ardından karnında karıncalanmalar hissetmiş bir adım daha yaklaşmıştı. Resmen Taha'nın kalbi avuçlarındaydı, deli gibi atıyordu.

"Senin peşindeyim, senden olabilecek çocuklarımın, senle ezberleyebileceğim Hürrem Sultan repliklerinin..." Başını öne eğip histerik bir gülüş attı, bu kadınla her şeyi yapmayı diliyordu. Ona şu an çıkma teklifi edecekti, sonra belki zaman ilerlerse evlilik teklifi bile edebilirdi ama önce evlilik korkusunu yenmeliydi.

İclal Taha'nın son dediği ile cilveli cilveli güldü, "Bu bir çıkma teklifi mi?" dişleri görünürcesine gülümsüyordu, Taha'ya olan duvarlarını indireli epey olmuştu. Gerçekten ona şans verme, mümkünse sahip olamadığı aileye onunla sahip olmak istiyordu, soğuk görünse de hayal ettiği gibi çocukları olsun istiyordu. Şırnak'a adım attığında, bu adamla göz göze geldiğinden beri tuhaf bir his hissediyordu. Sanki onu bir yerde tanıyordu ama nereden bilmiyordu, bir o kadarda bu adamdan kaçmaya, kapılmamaya çalışıyordu. Ama artık çok geçti...

Taha başını iki yana salladı, "Daha cümlemi bitirmedim Juliet, müsaadenle bitireyim," dedi, İclal Romeo'dan duyacağı aşk itirafına hiç hazır olmamakla birlikte çok hazırdı ne kadar kısa süre olursa olsun sanki ikisi birbirlerini yüz yıllardır tanıyordu. "Ben senin peşindeyim, ben 2016'da bir askerin önüne korkusuzca siper olan genç kızın peşindeyim..." İclal anlamamıştı ama Taha'nın utançtan kulakları kızarmıştı. "İclal ben..." diye devam etmek istiyordu ama cümlesi 50. kere titreyen telefonla kesildi, sinirle dişlerini sıkıp gözlerini yumdu ve telefonu çıkardı. Mahcup bir ifadeyle "Bir saniye bile sürmeyecek özür dilerim," dedi. İclal'den uzaklaşıp küfürler eşliğinde Kaan'ın telefonunu açtı, "Yeter amına koyayım! Bilerek mi yapıyorsunuz? Kıza itirafı mı bilmiyormuşsunuz gibi..."

Taha Kaan'ın söyledikleri ile cümlesini yuttu, göz ucuyla İclal'e baktı. Gülüyordu, yanakları al al olmuş gülüyordu çok güzel gülüyordu. Taha gözlerini buruk bir şekilde İclal'e dikmişti ama aynı zamanda gülümsüyordu, "Burası çok sakin," dedi.

"İclal'i buradan çıkarıp sizi bekleyeceğim, umurumda değil. Hedef ben olsam bile kaçmayacağım," diye ekledi ve telefonunu kapatıp cebine

koydu, aynı gülümseme ile koşarak İclal'in yanına gitti ve hızla ellerini tuttu. Ne olur ne olmaz diye İclal'in önüne geçip İclal'in sırtını tamamen göl tarafına çevirdi, konuşmaya devam etti.

"Nerede kalmıştık?" dedi ama gözleri fıldır fıldırdı, aynı zamanda İclal'i korkutmak istemiyordu bu yüzden ara ara gözlerine bakıyordu. Fakat İclal aptal değildi bunu anlaması zaman almayacaktı. "O meydanda, askerle birlikte sizi koruyan adam bendim. Hatta bana dedin ki..." İclal onunla birlikte cümleyi tamamladı. "Öyle bakacağına, yarana baktır..." İkisinin dudaklarına belli belirsiz buruk bir gülümseme yayıldı.

"Yani... o gece oradaydın meydanda ve beni tanıyorsun..." dedi, kelimelerinden heyecanı belli oluyordu, İclal zihninde o geceye döndü biraz duraksadı ve ellerini Taha'nın boynundaki boyunluğa uzattı, yavaşça onu gözünün altına doğru çekti ardından elleriyle saçlarını alnına yapıştırdı ve güldü. Şimdi o anı daha net hatırlıyordu, Taha'nın gözleri tıpkı böyleydi.

"Ama nasıl?" diye fısıldadı İclal, Taha yüzündeki boyunluğu çıkarıp İclal'in eline verdi, gözleri İclal'de değil onları gölün öbür tarafından izleyen adamlardaydı. Gözlerini oradan ayırmadan yüzünü usulca okşadı. "Bu sende kalsın olur mu?" dedi, mavilikleri derin bir şekilde karşısındaki kadının maviliklerinde gezdi. İclal duraksadı, arkasını dönmek için hamle yapmak istedi Taha kollarından tutarak hareket etmesini engelledi, "Bir sorun mu var?"

Taha adamlardan biriyle göz göze geldi adamlar İclal'e sıkmak istemiyordu ve Taha sadece hedefin kendisi olduğunu anladı, ellerini hafifçe İclal'in saçlarında gezdirdi gözleri hafif dolmuştu. Alnını İclal'in alnına doğru yasladı, İclal korkuyla bakıyordu çünkü ilk defa Taha'nın gözlerini böyle görüyordu. Korkuyla elini Taha'nın yüzüne koydu.

"İclal..." dedi, sanki taparmış gibi sayıklıyordu ismini. "Henüz tanışamadık ama senden çok hoşlanıyorum ve bu başlangıç..." dedi, İclal'in alnına kısa ama sıcak bir öpücük bıraktı. Tekrar yüzünü avuçlarının içine alıp gözlerine baktı. "Seninle tanıştığım günden beri bu anı bekledim, gözlerine öleceğim güne kadar bakacağıma dair yemin ettim..." Derin bir nefes aldı, "ve İclal Ateşer namusum ve şerefim üzerine yemin ederim

ki müsaade edersen alacağım son nefesi bile senin için alacağım..." Gözünden bir damla yaş süzüldü.

İclal daha fazla tedirgin oldu arkasını bakmak istedi ama Taha izin vermedi, ellerini sıkıca tutup "Bana güveniyorsan üç dediğimde ağacın oradaki tuvaletlerden birine gir, ben seni alana kadar da çıkma," dedi, İclal ellerini çekiştirdi başını iki yana salladı ve arkasına baktı. Hızla tekrar önüne döndü, o kadar adamın orada olmasının nedeni anlamayacak değildi.

"Ne oluyor Romeo? O adamlar niye bizi izliyor, silah gördüm!?" dedi panikle ama adamlar ateş etmiyordu sanki İclal'e zarar vermek istemiyor gibilerdi.

"Tim yolda dediğimi yap bana güven olur mu?" dedi, o ne kadar sakin söylerse söylesin İclal daha panik oluyordu. "Nasıl güveneyim ya? Silahları var..."

Taha ortamı yumuşatmak için güldü. "Benim de var merak etme, kocan komando ayıktırayım. Şimdi koş!" Adamlar yavaşça hareketlenmeye başladı, Taha İclal'i ittirmeye başladı ardından belindeki silahını çıkardı, "İclal koş!" dedi ama İclal ilk seferde hareket etmedi Taha ikincisinde daha şiddetli bağırdı, "Koş İclal koş! Arkana bile bakma! İclal tökezleyerek koşmaya başladı ve dediği lavaboya girdi. Taha İclal'in girdiği lavabonun kapısını sıkı sıkıya kapattı, ağacın arkasına doğru geçip silahın süngüsünü çekti.

Taha derin bir nefes aldı. "Anne-baba..." boğazına takılan yumru yüzünden yutkunamadı. "Kız çok güzel ama nasip değilmiş sizin çocuğunuz olmak benim için şerefti, canım bu ülkenin her karış toprağına feda olsun..." dedi, ağacın arkasından göz ucuyla dışarıya baktı, dört adam ceketlerine sakladıkları kısa namlulu silahlarını çıkardı insanlar ne olduğunun farkında bile değildi. Ta ki namlu ateşlenip mermiler sivil insanların üzerine saçılana kadar... İnsanlar silah sesleriyle sağ sola kaçmaya başladı, Taha artık daha fazla sessizliğini koruyamadı, olduğu yerden çıktı. Ona mesafe olarak yakın olan kişiye silahını ateşledi, adamlardan birini göğsünden vurduktan sonra devasa konteynerin arkasına saklandı.

İçinden tüm dualarını etti, "Allah'ım ben hazırım, sen de kabul et," dedi olduğu yerden tekrar çıktı ve görüş alanına girenlere ateşledi

aralarından isabetsiz bir çatışma yaşanmaya başladı. Taha sıkıyordu onlar geri çekiliyordu, İclal kapıyı aralayıp başını hafifçe çıkardı.

"İclal sok kafanı içeri!" adamlardan biri İclal'in tarafına yanaşmaya çalışıyordu, Taha saklandığı yerden çıkıp yaklaşan adamın kafasına doğru sıktı ama sıkarken sırtından dehşet bir ağrı ve sıcaklık hissetti. Durdu. Anlayamadı ama ağrı ve sıcaklık hissi artmaya başladı. İclal anlamıştı çünkü Taha'nın yüzü kıpkırmızı kesilmişti. İclal bağırarak olduğu yerden çıktı ama yanına koşamadı, hayatında ilk defa korkusu onu yürütmüyordu. Taha elini sırtına doğru götürdüğünde elinde hissettiği sıvıyla vurulduğunu anlaması çok zor olmamıştı. Bacakları titredi ama yere düşmedi, ona doğrulan namlu umurunda bile değildi. Tek umurunda olan şey İclal'in canıydı. *Canım cananım, İclal'im....*

Silahını ateşlemek için son kez kavradı ama bu defa omuzuna yediği kurşunla sarsıldı, vücudundaki acıyla istemsizce gözleri doldu ama silahını daha sıkı kavradı. Bir kez daha ateş etmek istedi ama kendini ayakta tutamadı. Dizlerinin üzerine çakıldı bu Romeo için son sahneydi. Bir kere daha sarsıldı, diğer omuzuna da kurşun yemişti, koluna da yemişti son olarak karnına doğru yemişti.

Silah ellerinden aşağıya doğru düşerken boğazını yakan kan tadı artık ağzına dolmuştu, dudağının kenarından süzülen kana rağmen İclal'e döndü. Sırtındaki ağrı ile yana doğru devrildi, önce bedeni yere düştü ardından kafası. Dolan gözleri yanağından usulca süzülürken şiddetle öksürdü. "İclal..." dedi inlercesine. Dudaklarına ölümün getirdiği buruk gülümseme yerleşti. "Juleit...."

Ben Taha Yenilmez... isterseniz Romeo deyin. Sonumun gerçek Juliet'i bulunca geleceğini düşünüyordum, öyle oldu. Çığlığı yankılanan kadına kavuşamadım... Nefes aldığım gökyüzü olmasını dilemiştim, nefes alıyorum... Anne sana çok güzel bir gelin yaptım ama babamın oğluyum ve bilirsin ki önce vatan...

Park İclal'in çığlığı ile yankılandı, "Taha!" diye bağırıp olduğu yerden çıktı, yanına koşarken tökezledi fakat koşmaktan vazgeçmedi, ayakları Taha'nın bedenine ulaştığında tüm tıp kurallarını hiçe sayarak, Taha'nın başını yerden kaldırıp kendi dizine koydu. *Sakinlik, soğukkanlılık... Hayır aşk.*

Çığlığı tüm Ankara sokaklarında yankıların gibi gür ve acı doluydu.

"Yardım edin ne olur yardım edin!" Ağlayarak sağına soluna bakıyordu, adamlar hâlâ kaçmıyordu iki adam kalmıştı, Taha'nın bilinci açıktı ama gücü ve kuvveti kalmamıştı. Adamlar başta İclal'e zarar vermek istememişti ta ki İclal gözünü Taha'nın avuçlarındaki silaha dikene kadar.

Hayatını insanlarını yaşamına adamışken hiç düşünmeden o silahı kavradı, Asena ile yıllardır arkadaş olmasına rağmen bir mermi bile almamıştı eline ama şimdi birini vurmaya hazırdı. Taha'nın avucunda asılı kalan silahı hızla kavradı, içindeki tüm ışığı iyi niyeti, ettiği tüm yemini kapattı.

Canım cananım, Yenilmez'im...

Öndeki adamı bir saniye tereddüt etmeden vurmuştu, elleri kan içindeydi ikinciyi ateşlemek istedi ama mermi bitmişti, ölüm onu hiçbir zaman korkutmamıştı. Hayatında ilk defa yüreğinin avuçlarında hissetmesine sebep olan kişiyi bırakamazdı. Silahı yavaşça indirdi ellerini Taha'nın ellerine kilitledi ve ağlayarak gözlerini kapattı. "*Romeo yoksa Juliet olmasın...*" *diye* fısıldadı. Elini Taha'nın kalbinin üzerine koydu, az önce avuçlarında hissettiği kalbi neredeyse elinde bile yoktu...*Yenilmez, ben bu hikâyenin sonunu beğenmedim... Ama bilirsin ki Juliet ve Romeo birlikte ölmüştü, seninle yeni tanışırken bu hikâyeyi böyle bitiremem... Romeo yoksa Juliet olamaz...*

Taha'nın gözleri açıktı, acı içinde İclal'in gözlerine bakıyordu. Tüm gücünü İclal'in ellerine verdi, sanki seninle ölmek istiyorum der gibi bakıyordu ama aynı zamanda da gözünden yaşlar süzülüyordu ve o an mermi yuvasından fırladı ve saplanmasın gereken yere saplandı, "Geldik kardeşim geldik!" diye bir ses yükseldi. Kaan namlusunu havaya kaldırdı. Sivil kıyafetinin üstüne giydiği kahverengi teçhizat yeleği ve elinde tuttuğu m4 ile koşarak geliyordu.

"Yettim kardeşim!" diye bağırıyordu, sesinde boğukluk, gözlerinde yaş vardı. Ekipler koruma çemberi oluşturdu. Emirhan, Turan ve Fatih koşa koşa yanlarına gitti. İclal'in gözleri kan çanağı gibi olmuştu, Kaan'a yalvarıyordu.

"Ölmesin, ne olur ölmesin!" diye feryat ediyordu. Kaan Taha'nın bedenine yaklaştığında içindeki tüm umut kırıntıları söndü, nefesi kesildi.

Silahı ellerinden kayarken, ki tarih Kaan Sönmez'in silahını yere düşürdüğünü hiç yazmamıştı, yere doğru çöktü. Bu görüntüyü kabullenemezdi, dünyanın en soğukkanlı adamı olabilirdi ama hayatında ilk defa endişesini hissini kontrol edemiyordu. Küçüklüğünden beri Taha'yı minik kardeşi gibi kollayıp koruyordu, bunu kabullenemezdi. İkisi dolu gözlerle birbirlerine bakıyordu, Taha kan kusuyordu, şiddetle öksürürken diğer elini Kaan'a uzattı. Diğer eliyle hâlâ İclal'in elimi tutuyordu. Suratı kıpkırmızı vaziyetteydi.

"Yalnız ölmeyeceğim..." dedi gülümseyerek. En büyük korkusu yalnız ölmekti... Her öksürüğünde kan dudağının kenarından süzülüyordu. "Annem beni yetiştirdi b-bu el-ellere yolladı..." diye zorlukla mırıldandı Taha, Kaan ağlayarak başını iki yana salladı, nefesi kesilir gibi olurken kendine gelip sıkı sıkıya Taha'nın elini kavradı. "Yok yok! Ölüm yok!" elini daha sıkı kavradı, başını hafifçe başına vurdu. "Söyle susma!" diye bağırdı. Kaan gözyaşları ile bağırdı, "Biz bu yoldan dönersek namus bize ar olsun! Olsun lan dönemezsin!" Taha devam edemedi şiddetle öksürdü, başını gözyaşlarını akıtan İclal'e çevirdi.

"Biliyorum b-bu..." konuşmakta zorluk çekiyordu, İclal ellerini Taha'nın yüzüne yerleştirdi. "Yorma kendini, daha yemek yiyeceğiz söz verdin!" diye bağırdı. Taha acıyla güldü, canı acımıyordu artık o yüzden güldü, "Söz verdim ama dinle." Gözünden bir damla yaş daha süzüldü. "Bu dünyada değil ama öbür dünyada çok pis yavaşlık yapacağım Juliet, o yüzden çıkma teklifimi kabul etmen lazım." İclal'in gözyaşlarına hıçkırıklar eşlik ederken Fatih delirmişçesine anons geçiyordu.

"Ambulans! Bilinen mevkiye acil ambulans! Kurban olayım, Allah kitap için!" diye yalvardı, hayatında ilk defa böyle anons yapıyordu. Gözyaşlarını akıtmamak için kendini tuttu ama dizleri onu tutamadı, yere doğru çöktü. Telsizi tekrar ağzına yanaştırdı, "Kurbanız olayım ambulans!"

Taha'nın tüm gücü İclal'e karşıydı, kalbi yalnızca ona çocuk ve yalnızca ona mahsustu. "Kabul et Juliet," diye ısrar etti, gözünden bir damla yaş süzüldü.

İclal konuşamıyordu, dikenli teller boğazına sarmış ve sıkıyormuş gibi konuşamıyordu. Bu yüzden sadece başını salladı, gözyaşları

Taha'nın yüzüne düşüyordu. *Aslında hikâye çok güzeldi, birbirine âşık iki kalbin önceden yazılmış kaderi... Genç hovarda bir polis memuru ve soğukkanlı genç doktorun güzel hikâyesi, peki hikâye bu kadar kısa mıydı? Yetim Yenilmez ve sevgisiz Ateşer bu sonu hak eder miydi?* İclal hıçkırarak başını Taha'nın gövdesine yasladı.

Ambulans sesleri kulaklarına dolarken İclal ve Kaan bir saniye bile Taha'nın elini bırakmadı.

Ben Taha Yenilmez, baba Türk anne Rum... İzmirli Efsane komandonun tek evladıyım, hayatınızda gördüğünüz hiçbir polise benzemiyorumdur... Ciddi kalamam, her şeye gülerim, küçükken çok dayak yerdim sokakta da Kaan ve Baybars yetişirdi... Ölüm beni korkutmadı diyemem, korkarım... Etten kemikten insanım... Şimdi bu kadının gözlerinde veda etmek hak mıydı? Başka hikâye olamaz mıydı... Ben Taha Yenilmez, ölürsem vatan sağ olsun kalırsam yine vatan sağ olsun...Gök gözlüm, vatan sensin...

Anne... gelinin senin gibi gök gözlü...

Baba... ben senin yarınım... Ben şehit oğlu şehit olabilecek miyim... Yaktılar baba bizi, sevdamızla birlikte yaktılar... Seni otuzunda beni yirmilerim de...

Kaan Sönmez, hiçbir tarih bu adamın şanını yazamazdı...

Kartal, yetim Yenilmez'in tek evi. Ben Taha Yenilmez, ismimi unutacaksınız belki gazi belki şehit olacağım... Yolum vatandır, tek canımda onadır.

Size geliyorum... Anne, sana geliyorum... Tamam belki şimdi değil ama geleceğim.

Kızılay Meydanı

Kaç bedende beni aradın, kaç gece seni beklediğim cam önünde boş sokaklara baktın? Sende beni gördüğün caddede kalbinin orta yerinden vurulup kan kustun mu? Söylesene çimen gözlü uzaktan baktığın gibi

canın yandı mı? Hiç bozulmayan o saçının bukleleri bozuldu mu? Yaşarınca kızaran gözlerin, onlara ne oldu?

Bir çift ela göz ve bir çift çimen göz, karşı kaldırımlardan birbirlerine dakikalarca baktılar. Hayır bu sıradan insanların bakışları değildi, bu yüreğini yıllarca ayrı yerlerde tutmuş iki aşığın kırgın ve özlem dolu bakışlarıydı. İnsanlar aralarından geçiyor gidiyor ama onlar yerinde kıpırdamıyordu. Behçet utancından, Yasemin'de korkusundan adım atamıyordu. Behçet'in tepkisi ya da soruları artık umurunda değildi ona kavuşmak istiyordu. Önce Behçet başını eskiden kaldıkları altı katlı apartmanın 3.katına dikti, yaşlı bir çift kahvaltı yapıyordu. Dolu gözlerle güldü, gülünce gözyaşları taşıp yanağından süzüldü. Yasemin gözyaşları ile Behçet'i izledi, yaklaşık bir dakika kadar...İkisi o kadar birbirine odaklanmıştı ki etrafta volta atan özel timleri umursamıyorlardı, hatta boş olan yolun boşluğunu bile sorgulamamışlardı.

Yasemin gülümsedi, yıllardır ensesinde topladığı saçlarına uzatıp tokasını açtı. O mis kokulu saçının bukleleri beline doğru süzüldü, rüzgâr o saçları sağ sola savursa da o sanki bu anı bekliyor gibiydi. Behçet'i bıraktığı günden beri bir kere bile salmamıştı saçlarını...Behçet bir adım attı savrulan saçların büyüsüyle, istemsizce atılmış büyülü bir adımdı bu. Yasemin'in kavuşma umudunu sulayan bir adım...Behçet'in anlık tereddüdünü gördü gözlerinde ve Yasemin'de aceleyle bir adım daha attı. Asfalt çimenlendi, Behçet'in kokusu rüzgârın yardımıyla Yasemin'in saçlarının arasına karıştı. Bir adım daha atıldı, tüm zincirleri kopartan, endişeyi susturan adım koşmaya cesaret veren son adım oldu ve adımlar kavuşmanın telaşlı koşusuna dönüşüverdi. İkisi başta sarılamadı, sarılamamanın verdiği azameti, yangını nasıl anlatırdı kelimeler? Bir şairin kalemi ulaşır mıydı bu acının tarifine? Mürekkep doldurur muydu bu boşluğu? Hiç bilemediler, bilemedikleri için sevdiler. Behçet önce ezberledi Yasemin'in yüzünü, sanki unutabilmiş gibi tekrar tekrar ezberledi. Yasemin, parmaklarını bir hayale dokunacakmışçasına tedirgince götürdü Behçet'in yüzüne. Bir meleğe dokunmuşçasına parladı gözleri ve Behçet bir meleğin dokunuşuyla ödüllendirilmiş gibi huzurla kapattı gözlerini. Bir iki damla yaş süzülüp Yasemin'in parmaklarından nehir

yatağı gibi aktı. Bedenlerden ziyade ruhların, duyguların birbirine dokunduğunu anlamamak ne mümkündü?

Seni her bedende değildi yer yüzünün her karışında aradım Karatay. Tövbe, sana olan aşkımı bir bedene sığdırmak ne mümkün...Gelmeyeceğini biliyordum ama o camın önünde hayal ediyordum, geleceğini, kızımızla geleceğini hayal ediyordum...O hayal beni nasıl cayır cayır yakıyordu bilsen...Ama yaksın, senin aşkın yaksın beni sana kavuşamadığım gün yaksın, bizi kavuşturmayanları da yaksın ama seni hiç yakmasın, sen hiçbir zaman yanmayı hak etmedin. Allah biliyor ya, seni o yolda görünce ölmek istedim de nasip olmadı...Denedim de Allah istemedi herhalde beni...Dünyanın ekseni kaydı ama sana olan aşkım bir gram değişmedi senin değişti mi?

Yasemin ellerini Behçet'in boynuna dolayıp başını göğsüne dayadı, parmaklarının izi çıkarcasına sarılıyordu. Behçet'te ellerini Yasemin sırtına koydu ama koyarken sanki bir çocuğa sarılır gibi incitmeden sarılmaya çalışıyordu, içine sokası geliyordu ama yapamadı burnunu başına dayadı ve kokusunu var gücüyle içine çekti. Gözyaşları saçlarına karışıyor bedeni titriyordu, konuşmadan acılarını dile getiriyorlardı. Behçet'in sesi bir çocuk gibi titrerken yalvardı. "Özür dilerim, özür dilerim... Affet beni," diye sayıklıyordu. Yasemin o özür diledikçe daha çok ağlıyordu, "Size çektirdiklerim için ben özür dilerim... Affet beni Anteplim, Karatay'ım."

Behçet Yasemin'in o minyon yüzünü avuçlarının içine aldı, iç çekti başını iki yana sallayıp buruk ama bir o kadar sevinç dolu gülümsedi. "Tövbe haşa kızım ben senin aşkını çekmişim o nasıl laf, tövbe de..." Behçet uzunca baktı avuçlarının arasına aldığı kadına sonra başını göğsüne bastırıp yarınlar yokmuşçasına sarılıp öpücükler kondurdu. *Sen ki gözlerinle bana baharı getiren, Antep'in o taş sokaklarındaki çiçek... Benim yüreğine sığınmak istediğim, yârim, yarenim, gülüm... Al yanaklı gelinim.*

*Seni değil Antep yolunda her yolda beklerim...*Behçet başını Yasemin'in saçlarına gömmüş yarınları yokmuş gibi kokusunu içine çekiyordu, sanki unutabilmiş gibi kokusunu hafızasına kazıyordu.

Burnunu çekti, çenesini başına dayadığında insanları uzaklaştırmaya çalışan özel harekât timlerini gördü, göz ucuyla sağına soluna bakındı ama Yasemin'in huzurunu hiç bozmadı. Sakinlikle ellerini saçlarından gezdirdi, ona doğru gelen özel harekâtçıya çatık kaşlarla bakıyordu, ne oluyordu? Behçet usulca Yasemin'i kendine doğru çekti, ellerini Yasemin'in parmak uçlarından ayırmadı ve öne doğru bir adım attı.

Özel harekâtçı el kol hareketi yaparak, "Boşalt abim burayı, çık!" diye bağırdı ama ses uzaktan geldiği için ikisi de anlamıyordu. Behçet mevzuyu anlamak için birkaç adım daha attı ama Yasemin ellerini ellerine kenetlemiş, gitmemesi için tutuyordu. Başını iki yana sallayarak "Gitme, hadi gidelim buradan. Kızımızın yanına gidelim," dedi. İçinde Behçet'i yol çevirmesinde gördüğü gün ki gibi huzursuz bir kalp sıkışması vardı, Behçet anlam veremediği için güldü ve onu rahatlamak için ellerini bırakmadan tekrar ona döndü bu defa iki elini birden tutup alnına bir öpücük kondurdu.

Ben sana yandım gelin, Gaziantep yolunda öldürdün beni... Yanağı allı gelin, Gaziantep yolunda öldürdün beni gelin...

Bir elini yüzüne koydu bir elini tutmaya devam etti, "Geleceğim, ihbar var sanırım..." cümlesi vücudunun sarsılmasıyla yarıda kesildi, "Sanırım..." diye tekrarladı, sanki bir bıçak saplanmış gibi hissetti ardından sırtında bir sıcaklık hissetti bu yüzden tepki vermedi sonra derin bir acı hissetti ama belli etmedi. Elini Yasemin'in yüzünden çekmedi, tam göğsünün ortasında derin bir ağrı oluştu. Boğazını temizler gibi yaptı ama nefesi kesildi. Gülümsedi, karşısındaki kadını korkutmadı. Ama sırtındaki acı sanki tüm ciğerini parçalarmış gibi canını yakıyordu. Gözleri acıdan doldu buna rağmen gülümsedi, dişlerini acıyla sıktı. "Geleceğim, seni yazgımda..." Sırtından giren kurşun ciğerine saplandığı için kanın boğazına dolduğunu hissetti. Vurulmuştu, uzun namlulu silahla vurulmuştu.

Hayatınızda hiç uzun namlulu silahla vurulan birini gördünüz mü? Durun ben bunu sevdiğine belli etmemek için çırpınan Behçet'in üzerinden kısaca anlatmaya çalışayım. Normal kurşun yarası gibi dakikalar sonra değil hemen anlayacaksınız çünkü mermi öyle bir hızla vücudunuza

saplanacak ki sarsılacaksınız, eğer cüsseli biriyseniz merminin vücudunuzdan çıkmamasını sağlayabilir ve karşı tarafı koruyabilirsiniz ama yine de organlarınız paramparça olacak ve dakikalar içinde kan boğazınıza kadar dolacak, vücut direnciniz saniyeler içinde çökecek. Hatırlamak istediğiniz son şey devrelerinizle geçirdiğiniz anılar ve sevdiğiniz kadının gözleri olacak... Direneceksiniz, son hatırlarınızı hatırlamak için çünkü öleceğinizi bileceksiniz... Bu yüzden sadece son dakikalarınızda sevdiğinizin sesini duymak isteyeceksiniz...

Bağırışlar, silah sesleri havalarda uçuşmaya başlayınca ve Behçet'in yüzü kıpkırmızı kesildi. Yasemin'in anlaması zor olmamıştı, Behçet yere düşüp Yasemin'i açık hedef yapmamak için sıkıca omuzlarına tutundu. Bunu yaparken tüm gücünü Yasemin'in omuzuna verdi ama Yasemin'in önünden çekilmedi. Yasemin idrak edemedi, karşısında kan kusmaya başlayan adamı ve yüzü kızaran, gözleri yaşla dolan adamı idrak edemedi. Yasemin çığlık çığlığa gözyaşlarıyla Behçet'i kolunun altından tuttu, sesi sokaklarda yankıladın, sanki etini koparıyorlardı.

"Behçet!" diye feryat etti, yıllarca haykırmak istediğiniz ismi böyle haykırmayı kimse hayal edemezdi. Behçet son kez gülermiş gibi güldü ve zor bela cümlesine devam etti. "Yazgım sensin, mor salkımların altında beklediğim gözlerinde filizlendiğim yârim..." Şiddetle öksürdü, ağzına dolan kan dudağının kenarından süzüldü, şiddetli öksürüğü nedeniyle kanı Yasemin'in yüzüne sıçradı. Başı Yasemin'in omuzuna doğru düşerken yorgun sesiyle cümlesini tamamladı. "Seni camın altında bekliyor olacağım, sakın erken gelme. Önce Allah'a, sonra Kartal'a emanet..." *Sevdiğimin canı hep sağ olsun... Vatan var olsun...*

Behçet keskin nişancının tüfeğinden çıkan ikinci kurşunla tekrar sarsıldı, bu seferki beline doğruydu. Ağzında biriken kanlar Yasemin'in saçlarına ve tenine karıştı, Behçet artık nefes alamayacağını hatta ruhunun bedeninden ayrılmak üzere olduğunu biliyor, Yasemin'in çığlıklarını ve gözyaşlarını bir ateş parçası gibi vücudunda hissediyordu ama burada hikâyesinin bittiğini de biliyordu. Kokusuna doyamadığı çimen gözlerin artık toprağını ıslatacağını da biliyordu. Yasemin artık Behçet'in bedenini taşıyamadı, ikisi de dizlerinin üzerine doğru düştü. Dizleri yere

değince yer titremiş ve gökyüzündeki şimşekler yeryüzünü son kez bu denli aydınlatmıştı, birazdan gökyüzü Behçet'e ağlayacaktı. Yasemin bunu kabul edemezdi, kabul etmedi de zaten, Behçet'in başını omuzlarından kaldırıp ellerinin arasında tutmaya çalıştı.

"Bana bak! Karatay bana bak! Gidemezsin!" diye bağırdı, yüzünü parmak uçları ile usulca okşayıp "Ben buradayım gidemezsin, Behçet..." diye fısıldadı, Yasemin önce bir süre Behçet'in yüzüne baktı, tepki vermesini bekledi ama Behçet tepki vermedi. Gözleri açıktı ama tepki vermiyordu, Yasemin kabul etmedi başını iki yana salladı ve Behçet'i çekiştirerek kendine yasladı, başını dizine doğru yatırıp yüzünü okşamaya başladı. Behçet gözleri açık ruhunu Allah'a teslim etmiş, şehadete çoktan erişmişti. Yasemin elinin tersiyle gözyaşlarını sildikten sonra Behçet'in saçını ve sakallarını düzeltti, sanki karşısında çatışamaya giren özel harekâtçılar yokmuş gibi hafif hafif salınıp duruyordu. Türkülerle yolunu gözlediği yâri bir ateş parçası gibi kollarının arasında yatıyordu, gelirken omuzlarında taşıdığı çiçek tohumları bir aleve dönüşmüş cayır cayır yanıyordu. Behçet'in açık gözlerinde iki damla yaş Yasemin'in eline doğru düştü.

Bekleyecekti oturduğu yerden kalkmayacak Behçet'in kapatmadığı gözlerini açmasını bekleyecekti, tıpkı yıllarca beklediği cam önü gibi bekleyecekti. Bu defa şehit sevdiğinin yolunu gözleyecek tüm kapıları daha hızlı açacaktı her açtığı kapıda onu bekleyecekti, hem Behçet ona anlatmıştı şehitler ölmezdi, Behçet o kapıdan hep girecekti, camına da gelecekti hem de çiçek getirecekti. Şehit Behçet Karatay'ın eşi Yasemin Karatay olacaktı, o balkonda yaşlanacaklardı, hem Behçet ta ezelden söz vermişti, tutacaktı...

"*Kızım söz, sana ne çiçek istiyorsan alacağım. Eli boş gelen ne olsun!*" Şimdi onun mezarı dolacaktı, Behçet artık gitmişti... Gözünden yaş aksa da bu dünyadan dakikalar önce ayrılmıştı, tüm iç organları parçalanmış ve sırtına saplanan kurşunun saçması kalbine saplanmıştı... Dudağının kenarında cennet filizlenmiş gibi küçük bir tebessüm vardı. *Behçet Karatay...*

Bir süre sonra çatışma sesleri durdu yerini ambulans ve polis sirenlerine bıraktı, peş peşe üç ambulans Kızılay Meydanı'na giriş yaptı.

Ambulansların arkasından üç ses önce bağır çağır polis koridorunu yıktı, sonra o sesler usulca içe çekildi ve kayboldu. Bu seslerin sahiplerinden biri Asena'ydı, gördüğü görüntü karşısında başını iki yana sallayarak sırtını döndü. Diğeri Alp'ti, Alp yaklaşamadı, kaldırma doğru usulca çöktü. Geriye bir kişi kaldı, gözlerinin denizinde alevler yüzen adam, Baybars...

Behçet'in dibine gelene kadar yürüdü, görüntüyü anlamak istemedi ama gözyaşları yanağından bir nehir gibi akmaya başladı, etinden bir parçanın kopuşunu izlemek gibi bir şeydi, onun için deneyimlemesi en zor duyguyu dibine kadar cayır cayır hissediyordu. Kulağında bangır bangır yankılan gülüş ve Behçet'in hayali... onu bambaşka âleme götürdü, Behçet yerde değil yanındaydı. Elleri cebinde 32 diş gülerek Baybars'a bakıyordu.

"Ulan Kılıç!" dediğini işitti ama aslında öyle bir ses yoktu, hıçkırıklarla sırtını döndü ama Behçet'in gülüşlerine ve sesine sırtını dönemedi, *"İlk ben şehit olursam ki ben olacağım, öbür dünyada size kefil olmam bilesiniz!!"*

"Boş yapma kekem! Trabzonspor biletim nerede benim?"

"Lan sen de fırsat vermiyorsun ki! Al yakışıklı şefim al hayrını gör!"

"Ee neymiş Trabzonlu uşaklarla maç yapmayacakmışsın!"

Sesler Baybars'ın kulağında yankılandıkça Baybars ağladı o ağladıkça çiseleyen yağmur şiddetini artırdı. Sağlık ekipleri Yasemin'i Behçet'ten ayırmaya çalışıyordu ama sanki oraya yapışmış gibi hiçbir kuvvet onu oradan ayıramıyordu, Asena ağlayarak dil döküyordu ama onu kaldıramıyordu.

Hiçbir yangın sevdiğine kavuşamayan sevdalının yangını kadar büyük olamazdı, Behçet artık bu dünyada değildi, değildi ama hani insanın ruhu tam bedenden ayrılmadan kendine sevdiklerine son kez bakar ya Behçet öyle izliyordu, gülümsüyordu ama ağlıyordu, nasıl veda ederdi çimen gözlüsüne? *Baybars ah benim yarım sevdaların şahı kardeşim... Bak senin sevdiğin karşında, biliyorum akşam ona gideceksin... Ben öbür yuvaya gidiyorum kardeşim, kahraman kartalların yuvasına göçüyorum...*

Baybars gökyüzüne baktı, gözlerinin içinde resmen bir şimşek parlayıp sönüyordu. Yüzünü ovuşturup gözyaşlarını sildi ve tekrar Behçet'e doğru döndü, çatık kaşlarla oraya ilerlese de gözyaşları yanağından süzülmeye devam ediyordu. Behçet'in dibine çöküp elini Yasemin elinin üzerine koydu, "Yasemin sensin, değil mi?" diye sordu. Yasemin güldü, yanağındaki ıslaklığı silip başını salladı, "Benim o benim, bu da Karatay!" Yasemin şoktaydı yani ilk evreyi yaşıyordu, inkâr. İlk evre.

Baybars buruk bir şekilde güldü, "Ben Karatay'ın deli kardeşi, bana müsaade et onu kartal yuvasına götüreyim sonra sana getireyim, olur mu bacım?" En güzel, en yakışıklı haliyle al bayrağa sarılı tabutuyla getirecekti.

Yasemin dudaklarını büzdü Behçet'in yüzünü okşadı, Behçet'in yüzüne eğilip "Sen yuvaya git gel ben de en sevdiğin yemeği yapayım, sonra dizlerimde yine uyursun, tamam mı? İşe de gitmen gerek Behçet'im," diye fısıldadı, ardından simsiyah saçlarına bir öpücük bıraktı. Yüzünü usulca sevdi. *İkinci evre hem inkâr hem delirme...*

Asena Yasemin'in koluna girerek ayağa kaldırdı, Yasemin'i oradan uzaklaştırıp araca bindirdi ama gözü hâlâ arkada yani Baybars'taydı. "Siz de gelin tamam mı yemeğe?" dedi Asena'ya. Asena ağlayarak başını salladı. Eti koparılıyormuş gibi hissediyordu...

Baybars Behçet'i kucaklamış sarılıyordu, sırtını sıvazlayarak "Abim benim!" diyordu. Baybars ve Behçet'in cüssesi aynıydı ama Baybars güçsüzdü, kardeşim dediği adamın naaşını kucaklayamayacak kadar güçsüz... "Zırlama lan, en yakışıklı yine sen olacaksın!" diye bağırdı, boyunu yüzü kızarmış vaziyetteydi. Hıçkırıklara boğulmamak için kendini tuttu. Gözyaşları Behçet'in omuzunu ıslatırken o Behçet'ten kopamıyordu.

Alp elini Baybars'ın omuzuna koydu, burnunu çeke çeke üç kere Baybars'ın omuzuna sarsarcasına vurup bağırdı. "Kalk lan kalk! Piçleri güldürecek adam mısın kalk!" Daha sıkı sardı Behçet'i, kan çanağına

dönmüş gözlerini yerdeki kana dikti. Baktı, baktı, baktı. Tüm ateşi içinde yaktı... *Al kanımız, bayrağımıza kan olsun.* Baybars son kez Behçet'in sırtını sıvazlayıp başından öptü. "Aslan kardeşim!" Gözyaşlarını tutamadı, Behçet'in gözlerini usulca kapatırken hıçkırıklara boğuldu, katıla katıla ağlamaya başladı. Bağırdı, çağırdı ama Behçet'i bırakamadı. Sağlık ekipleri Baybars'ı Behçet'in bedeninden ayırdılar.

On yıllık devreyi şehit vermek yüreğinin çıkartılıp karşına konmasıdır, geçersin yüreğin karşısına ve derler ki, haber ver anasına babasına. Vereceksin, giyeceksin uğruna can verdiğin üniformayı bineceksin makam aracına takacaksın ambulansı peşine, çalacaksın kapıyı diyeceksin ki "Komiser Behçet Karatay, hainlerin saldırısı sonucu şehit düştü!" anasına babasına böyle diyeceksin. Sonra döneceksin yarım kalmış sevdasına bu şehitliği kabul ettireceksin, sonra bir tören düzenleyeceksin ama öyle böyle değil düğün gibi olacak, hiçbir haini güldürmeyecek dimdik o töreni düzenleyeceksin. Bunların hepsini Baybars yapacaktı.

Baybars belindeki silahı çıkardı, süngüsünü çekip silahını havaya kaldırdı ardından son mermisine kadar parmağını tetikten çekmedi, bu mermiler bunu yapanların bedelini ödeyeceğinin garantisiydi.

Behçet Karatay Şehit, Taha Yenilmez ağır yaralı. Tüm birimlerden bu anons geçiyor tüm haberler iki kahramanı konuşuyordu, Behçet Karatay'ın şehit haberinin ardından tüm semalarda sela sesleri yükseldi. Behçet'in naaşının gelişi ile hastane önü ve dışı özel harekâtçılarla dolup taşmıştı, tüm birimlerden insanlarda ameliyathane önünde çökmüş Taha'dan haber bekliyordu.

Behçet'in şehit haberi timin geri kalanına yeni ulaşmıştı, hiçbirinin telsizi olmadığı için baş sağlığı dileyenlerden haberleri olmuştu, şehit haberi hepsinin kulaklarında yankılanırken başta Fatih peşine Kaan'ı alarak kalabalığı yardı, morgun önüne geldiler, onları önce yerde çöken Asena karışladı. Kaan Asena'nın dizinin dibine çöküp ellerini Asena'nın dizine koydu, "Yok öyle bir şey, değil mi?" diye sordu, sesindeki yalvarış ve çocuksu tını Asena'nın hıçkırıklara boğulmasına neden oldu.

Kaan'ın gözleri doldu, ayakları birbirine doğru dolandı. Asena'ya bakmaya ondan bir cevap beklemeye devam etti, "Konuşsana kızım!"

diye bağırdı, Asena konuşmadı dizlerini kendine çekip ağlamaya devam etti.

Kaan sağına soluna bakındı biri yalan desin diye bekledi ama kimseden cevap gelmedi, "Behçet abi!" diye bağırdı, sesi tir titremiş gözyaşlarına boğulmuştu. Aralık olan morg kapısından içeri girdi, dikilmiş Baybars ile karşılaştı. Baybars kıpkırmızı gözlerle öylece duruyordu, Kaan yüzü açık olan Behçet'e doğru baktı. Bir çocuk gibi bağırdı, "Hadi lan!" İsyan eder gibiydi, gözyaşlarıyla sırtını döndü. "Hayır ya!" diye tekrarladı. Peşine diğerleri içeri girdi, Fatih girdiği gibi çıktı kendini koridora atıp sağ sola saldırdı. Başını duvara yasladı, elini kanatana kadar duvarı yumrukladı. Ağlayamıyordu ama içinden kendini paramparça etmek geliyordu hele Kaan'ın morg odasından, "Abi maç var, rol yapma!" diye iç çekişlerini duydukça yüreği oluk oluk kanıyordu, kartalın kanadı koptu tüm dengesini birden yitirdi... Fatih param parça olan elini aşağıya doğru bırakıp sırtını soluk soluğa duvara yasladı, morg kapısına bakınca gözlerinin yaşarmasına Behçet ile olan anılarının aklına gelmesine engel olamadı.

"Lan yaşlı kurt! Az yavaş la karın ne yediriyor sana!" gülüşü Fatih'in kulaklarında yankılandı, geçmişten cümleler bir bir yankılanıyordu.

"Lan yaşlı senin! Ne bu rahat tavırlar amirinim lan ben senin!"

"Lan Antep hasırı aynı yere sıçtık biz, büyüksün diye ne bu şovlar!"

"Lan cücük! Küçüklükten beri takıldın peşime düş lan yakamdan!"

"Sen bensiz beş para etmezsin he! Sen varsan ben varım, ben varsam sen varsın!"

Fatih'in gözyaşları yanağından süzülürken sağ omuzuna baktı, sanki Behçet'in hayaline elini uzattı, başını iki yana salladı. "Ayıp ettin kardeş böyle anlaşmamıştık..."

Koridorun başından topuk ve birkaç ayak sesi geliyordu, ince tiz sesinden Hande olduğu anlaşılıyordu. Bir tarafı acırken bir tarafı korku doluydu acaba Fatih sağ mıydı? İyi miydi? Polis asker eşi olmak buydu... Hande Fatih'i görünce yavaşladı, elini usulca duvara koydu ve Fatih'e adımlamaya devam etti. Onu yıllar sonra böyle görüyordu bu yüzden eli ayağı buz kesmişti, kocasının gözyaşlarını gördükçe kalbi sıkıştı, oh

hayatta demenin sevincini yaşarken bile utanıyordu. Yavaş yavaş Fatih'in yanına adımladı, gözyaşları yanağından süzülürken öylece baktı eşine. Yanına ulaştığında ona elini uzatmaya cesaret bile edemedi, titreye titreye elini yüzüne uzattı. Fatih iç çekti, elini Hande'nin elinin üzerine uzattı, "Hande..."

"Söyle canım..."

50 yaşındaki adamın dudakları titredi, "Kardeşim öldü Hande! Kıydılar Behçet'e!" Hıçkırıklara boğulurken dağ gibi adam dizlerinin üzerine düştü, morgun önünde dikilen üniformalı askerler yere doğru çöküp gözyaşlarına boğuldular...

Ben Behçet Karatay, Komiser Behçet Karatay, Antepli Karatay, baba Karatay, sevdalı Behçet Karatay... Hepsi benim. Bu mektup size ulaşıyorsa ben artık yokum demektir; öncelikle bu benim gerçekleşmesini istemeyeceğim ama bir o kadar da isteyeceğim acı ama gururlu hikâyem...

Kızım sen bana hayatımın en büyük hediyesini ve dersini verdin, kaybetme korkusunu... Her göreve gittiğimde, "Sen de şehit olmayacaksın, değil mi?" diye soruyordun, ben de asla olmayacağım diyordum. "Deniz göreceğiz mi?" diye soruyordun her seferinde, ben de her seferinde göreceğiz diyordum. Sana söz verdim biliyorum... Kartallar hep sözünü tutar demiştim ama eğer bu mektubu okuyorsan ben sözümü tutamadım demektir, ilk okuma yazmaya geçtiğin günlere denk gelmez umarım, büyüdüğünde okursun... Özür dilerim prensesim bu defa sözümü tutamadım, kartalın bir kanadı eğildi... Baban şehit oldu... Seni en güzel yerde bekleyeceğim bunu bil. Kendimi sana bazen anlatamadım özür dilerim, sana annen hakkında yalanlar söyledim biliyorum ama annen mükemmel bir kadındı seni bulacaktır... Bunları senin gözlerine bakıp anlatmak isterdim ama henüz miniciksin... Ah benim gözlerinde filizlendiğim meleğim, ne çok annene benziyorsun...

Sen ve annen benim en güzel hayalimdiniz, ben sizin için yaşadım. Sen de hayallerin için yaşa güzelim, onlara sıkı sıkıya tutun. Ben sana tutundum, senin tüm hayallerini gerçekleştirmeye tutundum. Yapamadım güzelim, bağışla... Beni özleyecek, yanında olmamı isteyeceksin. Aklına

beni getir yanında olacağım. Bazı hikâyeler böyledir kızım, tıpkı Galata ve Kız kulesinin kavuşamaması gibi... Bir gün bulaşacağız ve ben o güne kadar seni bekleyeceğim. Bir gün anneni sevdiğim kadar biri sevecek seni çok kıskanacağım... Büyüyeceksin kızım, annen gibi güzel olacaksın ve ben en sevdiğin yerden gökyüzünden seni izleyeceğim, sana demiştim ki 'beni çok özlersen başını gökyüzüne kaldır ve beni çağır, sen görmesen de hemen yanı başında olacağım.' Çünkü şehitler ölmez güzelim bunu biliyorsun... Seni üzdüğüm için affet meleğim... Baban seni çok seviyor ve her zaman sevecek...

Fırtına kopar izi kalır derler. Asla unutmayacak babasını, yer yer güldüğünde aklına gelecek...Ve belki nefesi kesilecek ama gururundan ödün vermeyecek. Her gün gökyüzüne bakıp babasını kaybettiği yaşını hatırlayacak...

Mayıs ona bahar ayını değil, babası ile son mutlu günlerini hatırlatacaktı. Her babalar gününde sağına soluna bakacak ve kendini sonunda şehitlikte bulacaktı. Biri onu yere ittiklediğinde babasına koşturup şikâyet edemeyecek ve babasına giymesi için yalvardığı o pembe tütüyü kendisi bile giymeyecekti. Almina şu an anlamakta zorluk çekecekti, babasının neden gittiğini anlamayacaktı ama büyüyünce her gün babasını ziyarete gidecekti, zamanla babasının sesini unuttuğu için ağlama krizlerine girip babasının yıllar önce bıraktığı ses kaydına sarılacaktı.

Sevgili okuyucu, unutma özünü senin için toprağa düşeni...Ve bir fırtına koptu bizde izi kaldı, birkaç saniye gözlerinizi kapatın ve vatan uğruna yarım kalmış insanları düşünün...

Kanadın kırıldığı yerden devam edecek....

@ayisigikitap

2.KİTAP ALINTI

"Ölmek mi istiyorsun lan, ölmek kolay Baybars." Elini belinin arkasına attığı gibi bellik silahını çıkardı, anında süngüsünü çekti ve Baybars'a doğrulttu. Baybars bir hamle yapmadı zaten silahı kayalığın altındaydı, durdu öylece. Bir namluya bir de namlunun ucuna baktı. Pietro titreyen bakışlarını Baybars'ın üzerinde gezdirdi, hiçbir hamle yapmaması onu duraksatmıştı.

"Biliyordun, değil mi? Her şeye rağmen gelip sana Asena'yı sorduğum gün, Kerem ve Yusuf'un şehit olduğu zamanlarda yani, biliyordun. Bana sadece o kızı eğittiğini söyledin." Bir adım attı Baybars, "Yalandı, değil mi? Her şeyi biliyordun, hatta yıllarca Asena'nın acısını dinlerken bana karşı doldurdun onu. Bilerek Kartal'a geldi. Niye yaptın lan? Niye anlatmadın bana gerçekleri, niye o kıza anlatmadın gerçekleri!? Yıllarca ona yolladığım mektupları da sen engelledin, değil mi?" Baybars'ın dudakları titredi, gözyaşları yanağından süzülürken Pietro'nun üstüne ilerlemeye devam etti. Namlu göğsüne çarptığına Pietro silahı daha sıkı kavradı. Gözleri doldu, kuruyan dudaklarını ıslatıp gözlerini kaçırmak istedi.

"Hainsin oğlum sen... Kardeşim dediğin adamın, köpek gibi âşık olduğu kızı ondan saklayacak kadar hainsin... Hainin oğlu da hain olurmuş zaten."

TEŞEKKÜR...

Sanırım 2021'deki Aslı bu satırları görse ağlardı. Küçük Aslı başardın.

Başta, her düştüğümde rüyalarıma girip beni yeniden ayağa kalkmaya ve bu yola devam etmeye iten canım Gülşah'ım... Kendime hiç inanmadığım anlarda bile varlığını hissetmek çok güzeldi. Ruhun şad olsun.

Benim için istediğim her an zaman yaratan ve destekleyen arkadaşlarım, Kübra, Tutku ve Zehra'ya teşekkür ederim. En olmadık anlarda bile hayallerime hep ortaktınız.

İlayda ve Ayşenur... Biz, bir ailenin üç farklı karaktere sahip kardeşleri gibiyiz. Birimiz sakin, birimiz anlayışlı bir abla; diğeriyse elinde terlikle bekleyen koruyucu bir abla gibi... Sadece bu süreçte değil, hayatın her anında bana bir şeyler anlatmaktan hiç bıkmadığınız, kimi zaman tatlı sözlerinizle kimi zamansa o "terlikli" uyarılarınızla yanımda olduğunuz için sizlere teşekkür ederim.

Almina, karşılaştığımız andan beri sözlerinle ve desteklerin ile tüm iyi enerjini yolladığın için teşekkür ederim ve İkra, sen de bir kitabımda değil her kitabımda beni sözleriyle güzelce silkeleyen arkadaşım sana da teşekkür ederim.

Bu kitabı ilk yazdığımda, ilk anından beri okuyucum olup şimdi yakın arkadaşım olan, tıkandığım ve düştüğüm her anda benimle birlikte ağlayıp, ben kendime inanmasam bile bana inanmaktan vazgeçmeyen Umay'a teşekkür ederim. Çünkü o, ilk edit sayfasını açıp herkese önermeye başlamasaydın, ben çoktan pes etmiştim.

Tüm sayısal yeteneklerini önüme sunup, sürekli kitabımla veri analizleri yaparak beni ayakta tutan ve sabahlara kadar bölüm yazacağız

diye uyuya kaldığımız Selin...sabaha kadar imza kombinleri konuşmaktan bıkmayacağız...Hislerin doğru çıktı teşekkür ederim.

Dora, her anımda benden daha heyecanlıydın ve elinden gelenin fazlasını yapıp beni ayakta tuttuğun için teşekkürler...

Ekin... Senden bahsetmeden geçemeyeceğim çünkü şu an bile telefonun ucunda benim için çabalıyorsun, ilk anından beri yetemediğim ne varsa benim yerime yetmeye çalıştın, ben uyumadım sen de uyumadın... teşekkür ederim.

Haberi aldığında gururla çığlık atıp yanımda olan Azize'ye, ismi gibi bal olan ve desteğini hiç esirgemeyen Balım'a, videolar hazırlayan Rümeysa ve aynı şekilde Nisan'a, herkese kitabı okuması için adeta baskı yapan Saku'ya teşekkür ederim.

Okurken Özel Harekât atakları geçiren Melike... Artık elinde kitabın ile daha çok atak geçirebilirsin.

Arkadan seslenen annem, çok bilmesen de her an fikir vermeye çalıştığın için teşekkür ederim...

Seçil, Duru, İklim, Arzu, Eylül, İlayda, Ceyda ve her yerde videolarıyla olan Büşra'ya daha sayamadığım belki de unuttuğum birçok kişiye teşekkür ederim...

Gerek arkadaş gerek yayın yönetmeni olarak ilk anımdan beri yola adım atmamı sağlayan Buşra Balçık'a, desteğini ve motivasyonunu hiç üzerimden çekmeyen sevgili Metin Bey'e ve tüm Vera Yayınları ekibine çok teşekkür ederim...

Son olarak bana yuva olan, her anımdan satırlarımda olan sevgili okuyucularım size çok teşekkür ederim, bana okuyucudan çok bir yuva olduğunuz için minnettarım... Yaptığınız videolar, yazdığınız mesajlar benim hayatıma her zaman mutluluk saçtı, sizi çok seviyorum. İyi ki varsınız... Ve artık yuva elimizde.

@ayisigikitap

15 Eylül 2003 yılında dünyaya gelen Aslıcan Demir, Biruni Üniversitesi Radyoloji bölümünden mezun olmuştur. Hemen ardından, küçüklüğünden beri süre gelen okuma ve yazma aşkını dijital platformlarla birleştirerek okurlarına sunmayı hedeflemiştir. Özel harekâta duyduğu derin tutkunun sonucunda Kartal İhtilali serisi doğmuş ve böylece yazdıklarını okurlarıyla buluşturmuştur.

aslicandemiir
asliicandemir
aslicandemiir
aslicandemiir

Ayışığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP